Giới thiệu

Giữa lòng học viện Toyogasaki danh giá, tồn tại một huyền thoại sống mang tên Kitahara Ikiha.

Cậu là một học sinh dị biệt của lớp 2 B: trong khi bạn bè miệt mài với sách vở, Ikiha lại dành phần lớn thời gian học để ngủ.

Từ sân thượng, ban công cho đến thư viện, không nơi nào là không thể trở thành chiếc giường êm ái của cậu.

Sự ngang nhiên và phóng túng đến mức khó tin này đáng lẽ phải nhận một án kỷ luật nặng, nhưng Ikiha lại là một ngoại lệ không thể chạm tới.

Cậu là một thiên tài với thành tích học tập luôn đứng đầu không chỉ toàn trường mà còn trên toàn quốc, mang về vô số vinh quang cho học viện.

Chính vì lẽ đó, các giáo viên đành mắt nhắm mắt mở cho qua mọi hành vi của cậu học trò cưng.

Bí mật đằng sau sự phi thường này là gì.

Có lẽ bởi vì Kitahara Ikiha không phải một học sinh bình thường, mà là một người xuyên không mang trong mình một hệ thống ngoại quải toàn năng, biến cậu trở thành một tồn tại gần như hoàn hảo.

Cuộc sống thường ngày của Ikiha vốn chỉ xoay quanh việc ngủ ở trường, thỉnh thoảng mở cửa tiệm bánh ngọt cực kỳ nổi tiếng và đắt khách của mình, và trêu chọc cô bạn thanh mai trúc mã cùng bàn, Kato Megumi.

Megumi là một cô gái với đặc tính người tàng hình, có cảm giác tồn tại mờ nhạt đến mức gần như vô hình với mọi người, ngoại trừ

Ikiha.

Mối quan hệ giữa họ vừa thân thiết, vừa tự nhiên, như một phần không thể thiếu trong cuộc sống yên bình của cậu.

Thế nhưng, sự yên bình đó dần bị phá vỡ bởi một chuỗi những cuộc gặp gỡ định mệnh, kéo Ikiha vào vòng xoáy của những mối quan hệ phức tạp và đầy màu sắc.

Mọi chuyện bắt đầu từ thư viện, khi cậu vô tình gặp gỡ Furuhashi Fumino, người đẹp ngủ trong rừng văn học của lớp 2 A.

Trái ngược với tài năng văn chương thiên phú, Fumino lại là một học sinh ngốc chính hiệu ở các môn tự nhiên.

Một lần chỉ dạy tình cờ đã gieo vào lòng cô gái cảm giác ngưỡng mộ và ỷ lại vào chàng thiên tài lớp bên.

Vòng xoáy tiếp tục lan rộng ra ngoài cổng trường.

Tại tiệm bánh ngọt của cậu, Ikiha chạm trán với hai vị khách đặc biệt.

Một là Akanegakubo Momo, Thập Kỳ Nhân thứ tư của học viện ẩm thực danh giá Toki, một thiên tài bánh ngọt với dáng vẻ loli, bị hấp dẫn bởi những chiếc bánh biết phát sáng huyền thoại của Ikiha.

Người còn lại là Inui Sajuna, một cosplayer nổi tiếng với biệt danh Juju sama, say mê bộ trang phục Mahou Shoujo do chính tay Ikiha chế tác.

Cả hai, vì những lý do khác nhau một người vì mỹ thực, một người vì đam mê cosplay cuối cùng đều trở thành nhân viên làm thêm tại tiệm bánh, biến nơi đây trở thành một sân khấu nhỏ đầy thú vị.

Chưa dừng lại ở đó, cuộc sống của Ikiha còn có sự hiện diện của những bóng hồng thân thuộc khác.

Sawamura Eriri, một cô bạn thanh mai trúc mã khác với mái tóc vàng óng ả và tính cách ndere điển hình, đồng thời cũng là một họa sĩ doujinshi 18+ lừng danh.

Cô luôn dành cho Ikiha một tình cảm đặc biệt và không ngần ngại thể hiện sự ghen tuông của mình.

Sát vách nhà cậu là Izumi Sagiri, một cô bé họa sĩ thiên tài sống ẩn dật, luôn coi Ikiha là người anh trai và chú rể tương lai của mình.

Thế giới của Ikiha ngày càng trở nên đông đúc khi cậu liên tiếp gặp gỡ những nữ sinh nổi bật khác: Yuigahama Yui hoạt bát, Kitagawa Marin sành điệu, hay thậm chí là cặp chị em tài sắc vẹn toàn nhà Yukinoshita mà gia đình họ mang ơn cậu.

Cậu còn vô tình trở thành nhà sản xuất bất đắc dĩ cho ban nhạc của CLB Nhạc nhẹ, và làm sống lại một mối duyên thời thơ ấu với một trong năm chị em nhà Nakano, những người đã tìm kiếm cậu suốt nhiều năm qua.

Mỗi cuộc gặp gỡ đều phô diễn một khả năng phi thường của Ikiha, từ trí tuệ siêu việt, tài nấu nướng thần sầu, kỹ năng may vá đỉnh cao cho đến cả y thuật.

Cậu như một thỏi nam châm, vô tình hút về phía mình những cô gái xinh đẹp và tài năng nhất, mỗi người một vẻ, tạo nên một bức tranh đa sắc màu.

Cuộc sống vốn chỉ để ngủ và tận hưởng sự lười biếng của Kitahara Ikiha giờ đây đã trở thành một sân khấu lớn, nơi những câu chuyện tình cảm hài hước, lãng mạn và đôi chút rắc rối bắt đầu được viết nên.

Liệu chàng trai toàn năng này sẽ xoay sở ra sao giữa một dàn hậu cung hùng hậu chưa từng có.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 1

Reng.

Chuông tan học ở Toyogasaki vang lên.

Đây là tiếng chuông báo hiệu kết thúc một ngày học.

Theo tiếng chuông, không biết bao nhiêu học sinh lập tức rời khỏi phòng học.

Họ hoặc là đến các câu lạc bộ để sinh hoạt tập thể, hoặc là rời trường để vui chơi, mua sắm, xem phim, hát karaoke.

Có điều hơi lạ là, đúng lúc chuông tan học vang lên, một nam sinh mặc đồng phục lại vừa vặn bước vào lớp học.

Đó là Kitahara Isha, học sinh lớp 11B.

Lý do Y Hạ trở về muộn là gì ư.

Không phải vì ốm mà về sớm, cũng không phải anh phải trốn trong nhà vệ sinh chờ tan học mới dám ra.

Mà là từ giờ nghỉ trưa, anh đã ngủ một giấc trên ban công cho đến khi tan học.

Suốt khoảng thời gian đó, anh hoàn toàn không về lớp.

Cuối cùng cho đến khi tiếng chuông vang lên, anh mới trở về lấy cặp sách rồi lại đi ngủ bù.

Đó chính là cuộc sống thường ngày của Kitahara Isha ở trường.

Công khai trắng trợn và ngang ngược như vậy, lẽ ra dù trường học không đuổi học thì cũng phải xử lý nghiêm khắc mới đúng.

Thế nhưng, thành tích của Kitahara Isha, dù là xét trong toàn khối

hay toàn quốc, đều thuộc top đầu.

Ở một số môn học, anh còn giúp trường giành vô số chức vô địch, có thể nói là vẻ vang không gì sánh bằng.

Điều này cũng giúp các nhân viên nhà trường giành được không ít thể diện và danh dự.

Chính vì những lý do đó, ngay cả khi Kitahara Isha phóng túng đến vậy, các nhân viên và giáo viên của trường cũng đều chọn cách mắt nhắm mắt mở.

Ai bảo người ta giỏi giang như thế chứ.

Còn về lý do tại sao Kitahara Isha lại siêu phàm đến vậy ư.

Có lẽ là bởi vì, đây là một người xuyên không sở hữu hệ thống vạn năng chăng.

Y Hạ thật biết chọn thời gian đấy.

Khi Y Hạ đang lấy cặp sách, anh nghe thấy giọng nói đều đều từ bên cạnh vọng đến.

Đó là Kato Megumi, bạn cùng bàn của anh.

Cô ấy là nữ chính đầu tiên mà anh tình cờ gặp gỡ.

Ngoài ra, cô còn là thanh mai trúc mã của anh.

Họ sống cùng trên một con phố, từ tiểu học đến trung học cơ sở đều học chung trường, chung lớp.

Mối quan hệ giữa họ khá thân thiết.

Hơn nữa, vì đặc tính người tàng hình của Kato Megumi, chỉ có Y Hạ mới có thể lập tức nhận ra cô.

Ở một mức độ thân mật nào đó, điều này càng khó giải thích.

Dù sao anh cũng đã hình thành đồng hồ sinh học rồi mà.

Y Hạ mỉm cười nói.

Mà này Hôm nay Tiểu Huệ sẽ về nhà thẳng luôn sao.

Hay là sẽ đi trung tâm thương mại gần đó dạo chơi gì đó.

Y Hạ hỏi.

Ừm.

Chắc là vậy ạ.

Kato Megumi nói với giọng không chắc chắn lắm.

Sao vậy.

Anh Y Hạ muốn em đến tiệm giúp một tay sao.

Kato Megumi thuận miệng hỏi.

Sở dĩ cô hỏi vậy, tự nhiên là vì Y Hạ đang kinh doanh một tiệm đồ ngọt.

Đôi khi bận rộn, anh sẽ mời cô đến tiệm giúp đỡ.

Không phải là không có thù lao.

Hơn nữa còn là loại lương rất hậu hĩnh.

Quả thực như vậy, Kato Megumi đôi khi còn phải đau đầu vì tiền tiêu vặt của mình quá nhiều.

Tất nhiên, tiền lương gì đó, cô cũng không nhất thiết phải nhận, làm không công thì cũng chẳng sao.

Thường thì, chính Y Hạ cố gắng nhét tiền cho cô.

Lúc mới đầu, điều đó còn khiến cô có cảm giác liệu mình có đang bị Y Hạ bao nuôi hay không.

Cái đó thì không có.

Mấy ngày nay anh muốn nghỉ ngơi một chút.

Nhưng mà, nếu Tiểu Huệ thiếu tiền tiêu vặt, nhớ nói với anh một tiếng nhé.

Anh lúc nào cũng có thể đặc biệt mở tiệm vì em.

Y Hạ cười nói.

Anh Y Hạ thật tâm lý quá đi.

Có điều, nhờ phúc anh, tiền tiết kiệm của em đã lên đến bảy chữ số rồi.

Cho nên, em sẽ không thiếu tiền đâu.

Kato Megumi vẫn nói với giọng đều đều.

Nói đến đây, cô chợt nhớ đến lần trước bố mẹ biết số tiền gửi ngân hàng của mình đã lộ ra biểu cảm ấy.

Chương 2

Cái vẻ mặt nghĩ cô bị bao nuôi ấy, thật khiến người ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Không ngờ Tiểu Huệ lại là một tiểu phú bà.

Y Hạ ra vẻ ngạc nhiên nói.

Thế thì, Tiểu Huệ dứt khoát bao nuôi anh luôn đi.

Y Hạ trêu chọc.

Ngay cả một ngày của anh Y Hạ em cũng không bao nổi đâu.

Kato Megumi tặng Y Hạ một cái lườm đáng yêu.

Nếu không biết thì thôi.

Là người thường xuyên giúp Y Hạ, cô thừa biết tiệm đồ ngọt của anh, mỗi lần kinh doanh lợi nhuận ròng ít nhất là hàng triệu yên.

Đây là còn là lúc Y Hạ lười biếng đó.

Chỉ cần Y Hạ kéo dài thêm vài giờ kinh doanh, hoặc chuẩn bị thêm một chút đồ ngọt, thì lợi nhuận có thể tăng lên gấp mấy lần, điều đó hoàn toàn có thể.

Chính vì vậy, Y Hạ mới có tiền để trả cho cô mức lương hậu hĩnh ba mươi nghìn yên mỗi lần.

Nói ra, không biết sẽ khiến bao nhiêu người ghen tị chết.

Lại không biết có bao nhiêu người sẽ khẩn thiết muốn đến làm cho Y Hạ.

Ba mươi nghìn yên một ngày, gấp mấy lần thu nhập của người trí thức.

Huống chi, thời gian làm việc lại ít, nội dung công việc lại nhẹ nhàng.

Nếu là Tiểu Huệ thì, năm mươi nghìn yên một ngày là đủ rồi nhỉ.

Y Hạ cười nói.

Vừa nói, anh vừa trực tiếp kề vai sát cánh, vòng tay ôm vai Kato Megumi.

Đối với điều này, Kato Megumi lại không hề phản kháng chút nào.

Có lẽ.

đã quen rồi.

Dù sao, Y Hạ làm như vậy cũng không phải lần đầu.

Nói đúng hơn, những hành động thân mật hơn, Y Hạ cũng đã làm rồi.

Ví dụ như.

ôm chẳng hạn.

Tuy là vậy.

Kato Megumi vẫn lần nữa tặng Y Hạ một cái lườm đáng yêu.

Vậy thì đợi khi nào em cần bao nuôi anh Y Hạ rồi nói sau.

Kato Megumi nói.

Nói xong, cô nhẹ nhàng vén cánh tay Y Hạ đang đặt trên vai mình lên.

Sau đó, cô cầm ba lô chuẩn bị về nhà.

Vậy thì, anh cũng đi tìm chỗ nào đó ngủ trưa thôi.

Nhìn Kato Megumi rời đi, Y Hạ mỉm cười.

Ngay lập tức, anh cầm cặp sách của mình, rồi cũng rời khỏi phòng

học.

Đi trên con đường trong trường Toyogasaki, Y Hạ đang tìm địa điểm ngủ tiếp theo.

Nếu là ngày thường, anh có thể tiếp tục nghỉ ngơi ở ban công.

Nhưng dạo gần đây, vào khoảng thời gian sau khi tan học, từ ban công của Học viện Otonokizaka bên cạnh Toyogasaki thường xuyên vọng đến tiếng trò chuyện và âm nhạc.

Vì thế, anh thường không thể ngủ ngon.

Anh chỉ còn cách tìm một nơi khác để ngủ.

Nếu không thì, thư viện đi.

Sau khi đi được một đoạn đường, Y Hạ liếc nhìn thư viện Toyogasaki.

Thư viện vốn là nơi đọc sách và học tập, đương nhiên rất yên tĩnh, thích hợp để ngủ.

Anh ngủ lại không ngáy, cũng sẽ không ảnh hưởng đến những người khác đang học trong thư viện.

Nghĩ vậy, Y Hạ lập tức đưa ra quyết định.

Ngay sau đó, anh đi thẳng đến thư viện.

Sau khi tìm được một góc khuất gần cửa sổ, Y Hạ trực tiếp nằm ngửa trên ghế, tiếp tục ngủ.

Mà anh không hề hay biết rằng, ngay khi anh vừa ngủ, một cô gái đáng yêu trông rất điềm đạm, cũng đã để mắt đến chỗ ngồi đó.

Hơn nữa, cô còn cầm tài liệu học tập đi về phía chỗ đó.

Vì góc độ và chiều cao, cô gái không hề phát hiện Y Hạ đang nằm ở phía bên kia.

Cô trực tiếp ngồi xuống đối diện Y Hạ, đặt tài liệu trên bàn, chuẩn bị bắt đầu học.

Khó quá đi mất.

Tại sao mình lúc nào cũng không hiểu gì thế này.

Công thức này, phải vận dụng thế nào mới đúng đây.

Nếu có ai đó có thể dạy mình thì tốt biết mấy.

Y Hạ, người mới chợp mắt chưa đầy nửa giờ, bị một tiếng lẩm bẩm đánh thức.

Thật ra thì tiếng lẩm bẩm không hề lớn.

Thế nhưng, có lẽ vì khoảng cách quá gần, anh vẫn nghe rõ từng chữ.

Có người chiếm nửa bên chỗ ngồi còn lại sao.

Y Hạ nhíu mày.

Ngay lập tức, ánh mắt anh nhìn thấy bóng dáng bên dưới chỗ ngồi kia.

Mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng từ chiếc váy và giọng nói mà đoán, hẳn là một nữ sinh.

Ngoài ra. vì anh đang nằm, lúc này, dường như anh còn nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn từ mép váy chưa được giữ cẩn thận.

Ừm.

Thanh thuần Nice Bowl.

Sau một cái liếc mắt, Y Hạ thì cũng không thèm để ý.

Nice Bowl dù rất tốt, nhưng trời mới biết khuôn mặt đối phương thế nào.

Nếu như trông không ưa nhìn, nói không chừng anh sẽ thấy buồn

nôn vì cảnh tượng này.

Hơn nữa, anh còn cảm thấy chắc chắn mình sẽ bị đau mắt hột.

Lẽ ra nên đặt cặp sách ở chỗ đối diện để giữ chỗ mới phải.

Y Hạ thầm nghĩ.

Tuy nhiên, sự việc đã đến nước này thì cũng đã muộn.

Anh dứt khoát đứng dậy, định đổi chỗ khác để ngủ tiếp.

Nhưng không đợi Y Hạ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, một tờ bài thi từ trên bàn nhẹ nhàng rơi xuống.

Cuối cùng, nó rơi trúng mặt anh.

Bài thi của mình.

Vừa định gỡ tờ bài thi trên mặt xuống, Y Hạ lại lần nữa nghe thấy giọng nữ sinh đánh thức mình.

Vừa nãy anh không nghe rõ.

Bây giờ nghe lại, luôn cảm thấy giọng nói này có chút quen tai.

Có lẽ là. người quen.

Đây.

Gỡ tờ bài thi trên mặt xuống, Y Hạ ngồi dậy đưa cho nữ sinh đối diện.

Cảm ơn.

À.

Nữ sinh kia đầu tiên là vô thức nói lời cảm ơn, nhận lấy bài thi của mình.

Sau đó, trong miệng cô lại phát ra tiếng kinh ngạc đầy nghi hoặc.

Hóa ra chỗ ngồi cô đang ngồi, đối diện vẫn luôn có người sao.

Hơn nữa, lại còn là một nam sinh.

Hửm.

Đây không phải Kitahara của lớp bên cạnh. tên gì nhỉ.

Nữ sinh ấy hơi ngơ ngẩn.

Cô nhận ra Y Hạ, nhưng dường như lại không nhớ ra điều gì.

Chương 3

Anh nghĩ em vẫn nên nói nhỏ tiếng một chút thì hơn.

Lúc nữ sinh còn đang kinh ngạc, Y Hạ nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Bởi vì đối phương đã hô to lên, xung quanh đã có những ánh mắt khó chịu hướng về phía họ.

Nếu không phải chỗ ngồi này cách xa nhân viên quản lý thư viện, e rằng đã bị người quản lý đến giảng giải một trận rồi.

Xin. xin lỗi.

Nghe Y Hạ nói vậy, nữ sinh lúc này mới chú ý đến điều bất thường.

Sau đó, cô lại khẽ nói lời xin lỗi với Y Hạ cùng những học sinh khác xung quanh đang có vẻ mặt không mấy dễ chịu.

Đợi khi các học sinh đã được xin lỗi xong, lần lượt quay lại với tài liệu học tập của mình, cô mới có vẻ thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống.

Em là Furuhashi của lớp 11A bên cạnh à.

Không đợi nữ sinh hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, giọng Y Hạ khẽ hỏi đã vang lên.

Y Hạ nhận ra nữ sinh này.

Chính là cô gái yêu văn học của lớp 11A bên cạnh, được mệnh danh là mỹ nhân ngủ gật Furuhashi Fumino.

Lúc đi học và nghỉ giải lao, anh đã nhìn thấy cô không ít lần.

Vì vậy, tự nhiên anh biết tên và khuôn mặt của cô.

Huống chi, Furuhashi Fumino cũng là một trong những nữ chính trong ấn tượng của anh.

Đúng vậy.

Furuhashi Fumino gật đầu.

Cô cảm thấy lúc này mình hơi bối rối.

Bởi vì cô không thể nhớ tên đối phương, trong khi đối phương lại biết tên cô.

Điều này khiến cô khó tránh khỏi cảm giác thất lễ.

Anh là Kitahara Isha của lớp 11B.

Thấy Furuhashi Fumino có vẻ bối rối vì không gọi được tên mình, Y Hạ đơn giản tự giới thiệu.

Theo lý thuyết, với danh tiếng của anh ở trường, sẽ không có ai không biết anh mới đúng.

Thế nhưng, khó tránh khỏi có một số người ngốc ngốc hoặc không quá chú ý đến chuyện của người khác, lại không hề biết gì về anh.

Furuhashi Fumino cũng không phải là trường hợp đầu tiên.

À, là Kitahara Isha.

Em lại quên mất.

Nghe Y Hạ tự báo danh tính, Furuhashi Fumino chợt bừng tỉnh.

Cô đột nhiên nhớ ra những chuyện liên quan đến Kitahara Isha.

Vị này là người nổi tiếng lẫy lừng ở Toyogasaki.

Đồng thời, cũng là người mà cô ngưỡng mộ nhất.

Điều mà cô ngưỡng mộ chính là thành tích môn khoa học tự nhiên của Y Hạ, cùng với sự tự do của anh ở Toyogasaki.

Có lẽ vì vừa rồi bị dọa, nên cô nhất thời quên mất tên của thần tượng này.

Chào, Kitahara.

Furuhashi Fumino hơi mất tự nhiên chào Y Hạ.

Ừm.

Nghe Furuhashi Fumino chào, Y Hạ gật đầu ra hiệu.

Ngay lập tức, anh chỉ vào tờ bài thi đã đưa cho Furuhashi Fumino.

Trừ câu trắc nghiệm thứ ba.

Tất cả các câu khác của em, đáp án đều sai hết rồi.

Y Hạ nói.

Vừa rồi khi gỡ bài thi trên mặt xuống, anh chỉ liếc qua là đã nhìn thấy rõ nội dung.

Anh ngay lập tức phát hiện rất nhiều lỗi sai của Furuhashi Fumino.

Ơ.

Furuhashi Fumino hơi chưa kịp phản ứng.

Khi cô hoàn hồn lại, mặt lập tức đỏ bừng.

Bị Y Hạ, một học bá như vậy, nhìn thấy bài thi đầy lỗi sai của mình, cô khó tránh khỏi cảm giác vô cùng xấu hổ.

Cứ như thể, lịch sử đen tối của mình bị nhìn thấy vậy.

Em sẽ sửa ngay.

Furuhashi Fumino lập tức cầm bút lên, xóa hết tất cả các đáp án trừ câu thứ ba.

Sau đó, cô làm lại từ đầu.

Nhìn Furuhashi Fumino đang khổ sở làm bài, Y Hạ cảm thấy rất

thú vị.

Đến mức, anh nhất thời không còn tâm trí đi tìm chỗ mới để ngủ tiếp.

Mà anh vẫn ngồi yên trên chỗ, tiếp tục xem Furuhashi Fumino làm bài.

Vẫn sai hết.

Đợi Furuhashi Fumino làm xong những câu sai vừa sửa lại, không đợi cô tiếp tục làm những câu chưa bắt đầu, Y Hạ lại lần nữa chỉ ra lỗi sai của Furuhashi Fumino.

Ối.

Furuhashi Fumino nghe vậy lập tức sững sờ.

Sau đó, mặt cô lại đỏ bừng cả lên.

Lần này, cô cảm thấy còn xấu hổ hơn.

Tuy nhiên, sau lần xấu hổ này, Furuhashi Fumino đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Đến mức, trong mắt cô xuất hiện một tia hy vọng.

Kitahara, nếu anh rảnh rỗi, có thể hướng dẫn em một chút không.

Furuhashi Fumino yếu ớt nói.

Nếu là Y Hạ, vị học bá này, chắc chắn sẽ đủ sức giúp cô giải đáp thắc mắc.

Mặc dù trước đó, cũng không phải không có người từng hướng dẫn cô, nhưng kết quả cuối cùng, cô vẫn rối tinh rối mù.

Dù là như thế.

Furuhashi Fumino vẫn ôm hy vọng.

Đặc biệt là, đối phương lại là Y Hạ, vị siêu cấp học bá này.

Cũng không phải là không được.

Sau một hồi suy tư, Y Hạ cuối cùng không từ chối.

Ngay lập tức, dưới ánh mắt phấn khích của Furuhashi Fumino, anh vẫy tay với cô.

Ngồi lại đây.

Anh không quen dạy dỗ từ xa đâu.

Hơn nữa, như vậy em cũng bất tiện xem phải không.

Thấy Furuhashi Fumino có vẻ hơi ngơ ngác, không hiểu hành động của mình, Y Hạ mở miệng giải thích.

À, à.

Furuhashi Fumino vô thức gật đầu.

Nghe Y Hạ nói vậy, cô lúc này mới hiểu ý của anh.

Ngay lập tức, cô đứng dậy đi đến chỗ ngồi bên cạnh Y Hạ.

Sau đó, cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Vừa ngồi xuống, cô vẫn chưa cảm thấy gì.

Thế nhưng khi thực sự ngồi cạnh Y Hạ, cái cảm giác thân mật hơi gần gũi này lại khiến cô có chút xấu hổ.

Đến mức, hai má đáng yêu của cô lại ửng hồng.

Lần này, là do ngượng ngùng mà đỏ bừng.

Tập trung vào nào.

Chuẩn bị chuyên tâm nghe giảng nhé.

Thấy Furuhashi Fumino có vẻ xao nhãng, Y Hạ dùng cây bút đang cầm trong tay khẽ gõ nhẹ lên vầng trán sáng bóng của cô.

Kitahara, đối xử với con gái như vậy là rất thất lễ đó.

Bị gõ đầu, Fumino hơi bĩu môi, lộ vẻ bất mãn.

Vậy anh đi nhé.

Y Hạ nhíu mày.

Ngay lập tức, anh ra vẻ muốn đứng dậy rời đi.

Đừng, đừng đi mà.

Là em sai rồi, em sẽ nghe thật ngoan.

Furuhashi Fumino lúc đó cuống quýt.

Cô trực tiếp vẫy đuôi với Y Hạ.

Cái vẻ điềm đạm đáng yêu đó ngược lại khiến lòng Y Hạ khẽ động.

Con gái có nhan sắc cao làm ra hành động này, đơn giản chính là một đòn sát thủ lợi hại đối phó con trai.

Vậy thì chuẩn bị nghe giảng nhé.

Y Hạ liếc nhìn Furuhashi Fumino.

Anh đương nhiên không hề có ý định thực sự rời đi.

Cùng lắm cũng chỉ là trêu đùa Furuhashi Fumino, hù dọa cô một chút mà thôi.

Furuhashi Fumino nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Vâng.

Ngay lập tức, cô liên tục gật đầu, ra vẻ chuẩn bị nghe giảng.

Chương 4

Về câu này thì.

Thấy Furuhashi Fumino đã chuẩn bị xong xuôi, Y Hạ bắt đầu giảng giải.

Về việc dạy người, anh có kinh nghiệm kha khá.

Lấy Kato Megumi làm ví dụ.

Vốn dĩ, thành tích của Kato Megumi chỉ ở mức trung bình yếu đến trung bình.

Thế nhưng, dưới sự chỉ dẫn của anh, bây giờ Kato Megumi có thể vững vàng nằm trong top 30 của khối.

Cho dù Furuhashi Fumino có ngốc, thì anh cũng có phương pháp chỉ đạo dành cho người ngốc mà thôi.

Thời gian cũng không còn nhiều lắm.

Trước mắt cứ đến đây đã.

Hơn một tiếng sau, Y Hạ dừng việc giảng giải và hướng dẫn cho Furuhashi Fumino.

Trong một giờ này, anh chỉ giảng cho Furuhashi Fumino khoảng mười câu trắc nghiệm.

Về hiệu suất, có thể dùng từ cực kỳ tệ để hình dung.

Tuy nhiên, điều này cũng là chuyện bất khả kháng.

Các môn khoa học tự nhiên liên quan đến rất nhiều thứ, mỗi một khía cạnh kiến thức đều bao hàm không ít điểm kiến thức khác.

Việc giảng giải cần rất nhiều thời gian.

Đặc biệt là, đối với Furuhashi Fumino, người mà ngay cả những kiến thức cơ bản nhất cũng còn rất yếu mà nói.

Rất nhiều đề mục, anh đều phải bắt đầu giảng giải từ phần kiến thức cơ bản.

Dần dần như vậy, tốc độ giảng giải về đề bài tự nhiên cũng chậm đi rất nhiều.

Cũng may.

Điều đáng mừng là.

Sau khi được anh bổ sung và giảng giải mọi mặt, Furuhashi Fumino, người có thiên phú cực kém về khoa học tự nhiên, rốt cuộc cũng đã tiếp thu được không ít.

Mặc dù nếu những câu trắc nghiệm này đổi sang cách thức và mạch suy nghĩ khác để Furuhashi Fumino làm lại, thì tỷ lệ đúng vẫn sẽ khó lường, thế nhưng cũng sẽ không giống như lúc đầu cứ va vào tường liên tục.

Ít nhất là cô đã nắm được sơ lược mạch suy nghĩ và trình tự giải đề.

Được rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, Furuhashi Fumino gật đầu.

Cô nhìn thời gian trên điện thoại di động.

Quả thực đã không còn sớm nữa rồi.

Cũng đã sắp đến giờ thư viện đóng cửa.

Cảm ơn Kitahara.

Ngay sau đó, Furuhashi Fumino trực tiếp cúi người cảm ơn sự chỉ bảo của Y Hạ.

Sự hướng dẫn của Y Hạ đã mang lại cho cô quá nhiều điều.

Đến mức, khiến cô có cảm giác như nhặt được báu vật vậy.

Không ngờ, lần giải cấu bất ngờ này lại mang đến cho cô thu hoạch lớn đến thế.

Không có gì.

Nhất thời hứng chí, tiện tay thôi mà.

Y Hạ khoát tay áo một cách thờ ơ.

Nói xong, anh chỉ vào phía trước Furuhashi Fumino.

Góc độ này, anh nhìn rõ lắm đấy.

Mặc dù chỗ nhấp nhô này, lại khiến người ta có chút chưa thỏa mãn.

Tuy nhiên, về màu sắc thì lại rất hợp với thứ bên dưới của em đấy.

Y Hạ đứng ở góc độ chuyên nghiệp bình phẩm.

Biến thái ư.

Anh không để ý những thứ đó.

Ơ.

Furuhashi Fumino lại một lần không thể phản ứng kịp lời nói của Y Hạ.

Tuy nhiên, theo hướng ngón tay Y Hạ chỉ, cô nhanh chóng nhận ra.

Y Hạ đang.

Nhưng mà, phần trên thì thôi, còn phần dưới thì Y Hạ làm sao biết được chứ.

Chẳng lẽ, là Y Hạ phát hiện lúc nãy anh nằm ư.

Nghĩ vậy, khuôn mặt Furuhashi Fumino đỏ bừng.

Ngay cả vành tai cũng đỏ như muốn rỉ máu.

Kitahara.

Cuối cùng, Furuhashi Fumino với vẻ mặt xấu hổ hét lên.

Cũng may trong thư viện sớm đã không còn học sinh nào khác.

Nếu không, cô sẽ lại lần nữa nhận lấy những ánh mắt khó chịu.

Ngay cả nhân viên quản lý thư viện ở gần lối vào cũng sẽ đến đây mắng cô một trận.

Không thể nói những chuyện như vậy với con gái đâu, siêu cấp thất lễ.

Với lại, nhìn trộm cũng là siêu cấp thất lễ.

Furuhashi Fumino che đầu mà phê bình Y Hạ.

Cô là lần đầu tiên nhìn thấy một nam sinh to gan và quá đáng đến vậy.

Chắc là, nếu không có trận chỉ dẫn thành công của Y Hạ vừa rồi, thì ấn tượng của cô về Y Hạ lúc này đã tụt xuống dưới điểm đóng băng rồi.

Thuộc dạng trực tiếp kéo vào danh sách đen ấy.

Này.

Đối mặt với những lời phê bình tới tấp của Furuhashi Fumino, Y Hạ ứng phó trả lời một tiếng.

Những lời này, anh nghe thật sự vô cùng quen tai.

Có lẽ là vì trước đây anh đã nghe những lời tương tự từ Kato Megumi rồi chăng.

Tuy nhiên, phản ứng của Kato Megumi lại không kích động như

Furuhashi Fumino.

Cùng lắm cũng chỉ là, khuôn mặt hơi ửng hồng.

Sau đó, cô trừng anh vài cái với vẻ Em rất dữ.

Có một phong vị đáng yêu đặc biệt.

Lại còn hơi moe nữa.

Nghĩ đến dáng vẻ của Kato Megumi như vậy, khóe miệng Y Hạ vô thức cong lên một đường mờ nhạt.

Thấy Y Hạ một vẻ thờ ơ, Furuhashi Fumino hơi có chút cảm giác như một quyền đánh vào bông.

Lại còn có chút. nho nhỏ phiền muộn.

Đi thôi.

Về sớm một chút nhé.

Anh cũng muốn về trước đây.

Thấy Furuhashi Fumino còn định tiếp tục giảng đạo, Y Hạ trực tiếp đẩy cơ thể cô vào chỗ ngồi.

Sau đó, anh tự mình luồn qua kẽ hở rời khỏi chỗ ngồi, chuẩn bị rời thư viện, về nhà thẳng.

Kitahara.

Nhìn bóng dáng Y Hạ dần đi xa, kìm nén sự bực bội trong lòng, Furuhashi Fumino bỗng nhiên đứng dậy gọi Y Hạ lại.

Gì vậy.

Y Hạ quay đầu trả lời một tiếng.

Ngày. ngày mai em còn có thể tiếp tục thỉnh giáo anh không.

Furuhashi Fumino dùng ngón tay nhỏ nhắn khẽ gãi gãi mặt mình,

có chút ngượng ngùng nói.

Từ Y Hạ, cô đã đạt được niềm vui, cô muốn nhờ Y Hạ tiếp tục chỉ đạo bản thân ngốc nghếch của mình.

Không cần đâu.

Đối mặt với thỉnh cầu của Furuhashi Fumino, không chút do dự nào.

Y Hạ trực tiếp từ chối.

Lần này anh phá lệ hướng dẫn Furuhashi Fumino, chẳng qua là vì vẻ vụng về đáng yêu của cô.

Cho nên, chỉ là nhất thời hứng chí mà thôi.

Để anh sau này tiếp tục hao tâm tổn sức chỉ đạo, thà ngủ một giấc thật ngon còn hơn.

Dù sao thì, đi mở cửa hàng cũng hiệu quả hơn nhiều đúng không.

Hả.

Nghe Y Hạ nói vậy, Furuhashi Fumino tự nhiên rất uể oải.

Sau đó, cô càng thất vọng cúi đầu.

Dù sao cô cũng là một mỹ thiếu nữ mà.

Ít nhất cũng phải do dự một chút rồi hãy từ chối chứ.

Từ chối thẳng thừng như vậy, khiến cô cảm thấy ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.

Chương 5

Nghĩ thì nghĩ vậy.

Tuy nhiên, Furuhashi Fumino lại không vì thế mà từ bỏ.

Cô định tiếp tục mở miệng nói gì đó, ví dụ như. hứa hẹn lợi lớn.

Thế nhưng, không đợi Furuhashi Fumino nói thêm điều gì, bóng dáng Y Hạ đã dần đi xa.

Haaiz.

Lần này, Furuhashi Fumino càng như đưa đám.

Là một mỹ thiếu nữ, cô lại không có sức hấp dẫn đến vậy sao.

Hay là, vì anh đã nhìn thấy cảnh tượng đó rồi ư.

Nghĩ đến đây, mặt Furuhashi Fumino lại đỏ bừng.

Sau khi rời khỏi thư viện, Y Hạ trực tiếp rời trường về nhà.

Tiện thể, anh liếc nhìn tiệm đồ ngọt của mình.

Bởi vì tiệm đồ ngọt nằm ngay trên đường về nhà, mỗi lần đi qua anh đều đặc biệt ghé mắt xem một chút.

Vì anh không thông báo trước cho khách hàng cũ lẫn mới về việc hôm đó có kinh doanh hay không, nên vào những ngày không mở cửa, tiệm đồ ngọt của anh thường có không ít khách hàng thất vọng dừng chân ở đó.

Và anh, đôi khi cũng sẽ căn cứ vào số lượng khách hàng bên ngoài tiệm để suy nghĩ xem ngày mai có kinh doanh hay không.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Có lẽ vì liên tục mấy ngày không mở cửa.

Lại thêm thời gian đã hơi muộn.

Bên ngoài tiệm đồ ngọt hôm nay, ngược lại là không có bao nhiêu khách hàng.

Nói chính xác, chỉ có hai vị.

Nhìn, vẫn là hai tiểu loli tóc hồng.

Khi Y Hạ đang nghĩ vậy, nhìn thấy gương mặt nghiêng của hai tiểu loli tóc hồng này, anh lập tức phủ nhận việc họ là tiểu loli.

Bởi vì, khuôn mặt của đối phương, anh đã nhận ra được.

Đây là hai người quen.

Nếu anh không nhớ lầm, một người trong số đó là Akanegakubo Momo, Thập Kiệt Toki hạng tư.

Còn người kia, dường như là Inui Sajuna, coser được mệnh danh là Juju đại nhân.

Một người là học sinh lớp 12, một người là học sinh lớp 11.

Vì vậy, hoàn toàn không thể nào là loli.

Cùng lắm cũng chỉ là, dáng người loli thôi.

Sau khi nhìn lại hai người Akanegakubo Momo và Inui Sajuna đang nép mình trước tiệm đồ ngọt, suy nghĩ một lát, Y Hạ vẫn bước đến.

Lại không kinh doanh sao.

Khi Y Hạ đang đi về phía tiệm đồ ngọt của mình, Akanegakubo Momo và Inui Sajuna đồng thanh thốt lên cùng một câu nói.

Mấy ngày nay, họ vẫn luôn đến tiệm đồ ngọt được nhiều người yêu thích này.

Chỉ có điều, không biết vì sao, tiệm đồ ngọt này liên tục đóng cửa

mấy ngày.

Nếu không phải nghe một số khách quen nói đây là phong cách của tiệm đồ ngọt này, thì họ đã nghĩ tiệm này phá sản rồi.

Xem ra, hôm nay lại không được nếm đồ ngọt của tiệm này rồi.

Xem ra, hôm nay lại không mua được bộ cos phục của tiệm này rồi.

Lại một tiếng thở dài vọng ra từ miệng Akanegakubo Momo và Inui Sajuna.

Lần này, lời than thở của họ lại khác nhau.

Ai bảo mục đích đến đây của họ vốn dĩ không giống nhau chứ.

Akanegakubo Momo, chủ yếu là vì đồ ngọt của tiệm này.

Bởi vì, cô đã nghe đồn rằng tiệm này có món tráng miệng phát sáng.

Ban đầu, cô khịt mũi coi thường.

Thế nhưng, khi xem video của một vài học sinh Toki đăng tải, cô lại phát hiện điều này dường như là thật.

Đây cũng là lý do vị Thập Kiệt Toki này lại hạ mình đến tiệm đồ ngọt nhỏ này.

Cô muốn tận mắt xem cái gọi là món tráng miệng phát sáng đó.

Hơn nữa, còn muốn nếm thử mùi vị của nó.

Xem cái món phát sáng đó rốt cuộc có ngon như trong truyền thuyết hay không.

Còn về Inui Sajuna ư.

Cô ấy lại để ý đến bộ cos phục trong tủ kính ở tiệm đồ ngọt.

Đó là một bộ cos phục Mahou Shoujo trong anime mà cô yêu thích.

Bộ cos phục này được làm rất tinh xảo.

Hơn nữa, lại còn rất sát với kích thước chuẩn.

Điều này khiến cô rất động lòng, muốn mua ngay bộ cos phục này.

Nếu đối phương không muốn bán, thì ít nhất cũng phải tìm được người đã chế tác bộ cos phục này.

Sau đó, nhờ đối phương đặt làm một bộ y hệt.

Hay là về trước đi.

Đồng loạt nhìn đồng hồ trên tường tiệm xong, Akanegakubo Momo và Inui Sajuna chuẩn bị quay về.

Tuy nhiên, ngay trước khi họ định quay người rời đi, một giọng nói đã vang lên trước tiên trong tai họ.

Hôm nay không kinh doanh.

Ngày mai hãy đến nhé.

Đây tự nhiên là giọng của Y Hạ.

Nghe thấy giọng nói đột nhiên vang lên, Akanegakubo Momo và Inui Sajuna lúc này đều giật mình thon thót.

Thế nhưng, khi quay người nhìn thấy Y Hạ phía sau, vẻ mặt hơi hoảng hốt của họ lại bỗng nhiên trở nên vui mừng.

Bởi vì, họ đã nhận ra Y Hạ.

Chính là chủ tiệm kiêm thợ làm đồ ngọt của tiệm này.

Mặc dù trước đây họ chưa từng gặp Y Hạ, nhưng điều đó không ngăn cản họ tìm được ảnh của Y Hạ trên mạng.

Ngày mai mới kinh doanh sao.

Thế thì, bộ cos phục trong tiệm anh có bán không.

Cũng sau khi nhận ra Y Hạ, Akanegakubo Momo và Inui Sajuna đồng thời mở miệng hỏi Y Hạ.

Khi nhìn thấy đối phương cũng hỏi Y Hạ, họ còn hơi kinh ngạc liếc nhìn đối phương.

Trong lòng còn nghĩ: Hóa ra mục đích của cô ấy là cái này.

Đúng vậy.

Ngày mai sẽ kinh doanh.

Còn về cos phục, thì không bán.

Y Hạ trả lời liền một hơi các câu hỏi của Akanegakubo Momo và Inui Sajuna.

Bởi vì anh đã nhận ra Akanegakubo Momo và Inui Sajuna, nên đối với câu hỏi của hai người họ, anh ngược lại đã đoán trước được.

Vậy thì ngày mai Momo sẽ đến.

Akanegakubo Momo nói với Y Hạ.

Mặc dù cô rất muốn hỏi ngay Y Hạ về bí mật món tráng miệng phát sáng, nhưng thời gian cũng không còn sớm.

Hơn nữa, cô còn có việc quan trọng phải xử lý tiếp theo, nên chỉ có thể rời đi trước.

Dù sao thì Y Hạ ngày mai cũng sẽ kinh doanh, nên cũng không vội trong chốc lát này.

Ừm.

Y Hạ gật đầu với Akanegakubo Momo.

Ngay lập tức, anh nhìn Akanegakubo Momo rời đi.

Việc Akanegakubo Momo quyết đoán rời đi như vậy lại khiến anh có chút bất ngờ.

Vốn dĩ anh nghĩ, Akanegakubo Momo sẽ ở lại truy vấn bí mật món tráng miệng phát sáng của mình.

Đây cũng là lý do anh nghĩ Akanegakubo Momo sẽ đến tiệm đồ ngọt tìm anh.

Món tráng miệng phát sáng, đó là bí mật độc nhất vô nhị của anh.

Vậy anh có thể cho em biết ai là người chế tác bộ cos phục này không.

Em muốn mời anh ấy đặt làm một bộ y hệt.

Đương nhiên, em sẽ trả phí thông tin.

Khi Y Hạ tiễn Akanegakubo Momo rời đi, chỉ thấy Inui Sajuna, người bị từ chối, tiếp tục hỏi anh.

Người chế tác cos phục chính là anh.

Y Hạ trực tiếp một câu nói chặt đứt đường lui của Inui Sajuna.

Hả.

Nghe Y Hạ nói vậy, miệng Inui Sajuna phát ra tiếng kinh ngạc đáng yêu không thể tin được.

Chương 6

Người chế tác cos phục, lại còn là cùng một người với chủ tiệm đồ ngọt này ư.

Nếu là vậy, chẳng phải cô không cách nào có được bộ cos phục mơ ước này sao.

Mặc dù đối với điều này có chút tuyệt vọng, nhưng với sự chấp niệm dành cho cos phục, Inui Sajuna không định từ bỏ.

Thế thì.

Inui Sajuna định thử mở miệng để Y Hạ giúp mình chế tác một bộ khác.

Đạt be be u.

Đạt be be đạt be be.

Không đợi Inui Sajuna mở miệng, Y Hạ ba lần liên tiếp đạt be be từ chối.

Anh đương nhiên đoán được Inui Sajuna muốn nói gì.

Chỉ có điều, anh lại lười chế tác một bộ mới.

Chủ yếu vẫn là. không thiếu tiền.

Tại sao lại như vậy.

Lần này, Inui Sajuna thực sự tuyệt vọng.

Chưa bắt đầu đã kết thúc rồi sao.

Tuy nhiên, khi nghe Y Hạ nói những lời tiếp theo, trong mắt Inui Sajuna bỗng nhiên lại dấy lên hy vọng.

Cái này vốn dĩ là trang phục anh dùng làm đồng phục cho nhân

viên tiệm.

Chỉ có điều, cô ấy cảm thấy hơi xấu hổ nên không mặc.

Bây giờ, nó được dùng làm vật trưng bày.

Mà anh cũng lười làm thêm một bộ mới.

Y Hạ giải thích.

Nói đúng ra, bộ cos phục này vốn là quần áo lao động anh dành cho Kato Megumi.

Sau đó, nó bị Kato Megumi chê bai mà không nói một lời.

Cuối cùng, cũng không được sử dụng.

Từ đó về sau, anh hơi sửa lại kích thước, dứt khoát coi bộ cos phục này là vật phẩm triển lãm.

Khoan hãy nói.

Hiệu quả vẫn rất tốt.

Ít nhất, Inui Sajuna không phải người đầu tiên mở miệng muốn mua.

Và khách hàng của tiệm đồ ngọt của anh cũng tăng thêm một chút.

Mặc dù chỉ có lác đác vài người.

Thế thì.

Em có thể làm việc ở tiệm đồ ngọt của anh không.

Cắn cắn bờ môi quyến rũ của mình, Inui Sajuna hỏi Y Hạ.

Đương nhiên đây là đồng phục tiệm đồ ngọt.

Vậy thì, chỉ cần cô đến làm việc, cô có thể mặc nó rồi chứ.

Cho dù không thể sở hữu, chỉ cần được mặc bộ cos phục này, rồi chụp vài kiểu ảnh gì đó, thì điều đó cũng đủ khiến cô hài lòng rồi.

Hơn nữa, nếu làm việc ở tiệm của Y Hạ, không chừng sau này cô còn có thể nhân cơ hội nói gần nói xa để Y Hạ làm thêm những bộ đồng phục Mahou Shoujo khác.

Đây chính là hy vọng mà Inui Sajuna nhìn thấy.

Còn về việc làm việc ở tiệm đồ ngọt của Y Hạ ư.

Inui Sajuna ngược lại cũng không hề bài xích.

Bởi vì, cô vốn dĩ cũng đang đi làm thêm rồi.

Dù sao, mua cos phục gì đó, không hề rẻ chút nào.

Chỉ dựa vào tiền tiêu vặt ở nhà thì còn thiếu nhiều lắm.

Làm việc ở chỗ anh sao.

Y Hạ hơi sững sờ trước câu hỏi của Inui Sajuna.

Sau khi đánh giá Inui Sajuna vài lần, anh sờ cằm, chìm vào suy tư.

Lúc này, trong đầu anh đã có hình ảnh.

Đó là cảnh Inui Sajuna mặc cos phục làm việc trong tiệm của mình.

Nếu để Inui Sajuna thay bộ cos phục đó làm việc trong tiệm mình, thì dường như rất tuyệt vời.

Có vẻ như, ngay cả việc mở tiệm cũng trở nên hứng thú hơn rồi.

Cái sự tiếc nuối nào đó mà anh không thể thực hiện được ở Kato Megumi, dường như sẽ được thỏa mãn.

Được.

Anh đồng ý.

Dưới ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của Inui Sajuna, Y Hạ không chút do dự gật đầu đồng ý.

Hơn nữa, anh còn hứa hẹn lợi lớn với Inui Sajuna.

Chỉ cần em làm việc thật tốt, anh có thể tặng em bộ cos phục này luôn.

Về sau, anh còn có thể chế tác những bộ cos phục khác cho em nữa.

Y Hạ nói.

Thật sao.

Mắt Inui Sajuna sáng rực lên.

Cô vừa mới định tính toán như vậy.

Kết quả, Y Hạ lại trực tiếp đưa ra mức bồi thường vượt ngoài mong đợi.

Giờ khắc này, Inui Sajuna vui sướng đến mức như muốn bay lên.

Đến nỗi, ngay cả vấn đề về tiền lương và lịch học gì đó cũng đều trở nên không cần thiết.

Còn về phần tiền lương.

Khi Inui Sajuna đang vui vẻ ra mặt, Y Hạ nói với cô về vấn đề tiền lương.

Tiền lương gì đó, không cần cũng không sao.

Chỉ cần có cos phục là được.

Inui Sajuna hơi hào phóng phất tay.

Y Hạ đã hào phóng như vậy, cô cũng không thể keo kiệt được.

Cô đi làm vốn dĩ là để kiếm tiền mua cos phục và làm cos.

Bây giờ nhu cầu về cos phục đã được giải quyết.

Có tiền hay không cũng không quan trọng.

Tiền tiêu vặt của riêng cô, ngược lại là đủ.

Dù sao, gia cảnh của cô cũng không tệ lắm.

Chỉ có điều làm cos gì đó, quá tốn tiền mà thôi.

Tiền lương thì vẫn phải trả.

Tuy nhiên, nếu em muốn dùng cos phục để trừ vào thì, anh sẽ khấu trừ tiền lương của em cho hợp lý.

Mỗi lần 15 nghìn yên nhé.

Y Hạ thầm nghĩ.

Anh đang dựa trên mức lương của Kato Megumi để giảm một nửa tiền lương cho Inui Sajuna.

Ai bảo anh tiêu tốn vào nguyên vật liệu cos phục không hề rẻ chút nào.

Hơn nữa, phí thủ công thế nào cũng phải thu chứ. 15 nghìn yên.

Nghe Y Hạ đưa ra mức lương, Inui Sajuna kinh ngạc há hốc miệng.

Ngay cả cái này, vẫn là sau khi khấu trừ ư.

Thế thì, việc làm này của anh lương cao đến vậy sao.

Inui Sajuna yếu ớt hỏi một câu.

Nơi cô từng làm, mức lương làm thêm cao nhất cũng chỉ là 1500 yên một giờ mà thôi.

Vì lịch học không nhiều, mỗi tháng cô chỉ kiếm được khoảng 10 đến hơn 12 vạn yên.

Điều này đối với cô đã là đủ rồi.

Nếu là mức lương của Y Hạ, theo tần suất làm việc trước đây của cô, thì ít nhất cũng phải được hai, ba mươi vạn yên chứ.

Trực tiếp tăng gấp đôi, so với nhân viên văn phòng còn hơn.

Coi như vậy đi.

Anh trả cho người khác ba mươi nghìn yên một lần.

Mặc dù có lý do quen biết.

Y Hạ nhún vai, hơi tùy ý nói.

Ực.

Nhận được sự xác nhận của Y Hạ, Inui Sajuna vô thức nuốt nước bọt.

Ba mươi nghìn yên một ngày, chẳng phải một tháng đã gần trăm vạn yên rồi sao.

Cô cảm thấy, những lợi ích mà công việc này mang lại cho bản thân, còn lớn hơn cả niềm vui mà bộ cos phục mang lại nữa.

Tuy nhiên, qua đó cũng có thể thấy được tiệm đồ ngọt của Y Hạ rốt cuộc được ưa chuộng đến mức nào.

Có thể trả mức lương cao đến vậy, doanh thu của tiệm đồ ngọt sao có thể kém được.

Đây đã không còn là trình độ của một tiệm đồ ngọt bình thường nữa rồi.

Nói là tiệm nhỏ tư nhân của một đại sư món tráng miệng cấp ba sao, e rằng cũng không quá đáng.

Nghĩ vậy, Inui Sajuna không khỏi nảy sinh một tia kính nể đối với Y Hạ.

Chương 7

Y Hạ, người trông cũng gần bằng tuổi mình, lại có bản lĩnh đến thế.

Thời gian làm việc là 4 giờ chiều ngày mai.

À, tức là một giờ sau khi tan học.

Lúc đó em không có vấn đề gì chứ.

Quyết định xong chuyện đi làm.

Y Hạ và Inui Sajuna đã xác nhận thời gian làm việc.

Không có vấn đề.

Inui Sajuna không chút do dự lắc đầu.

Đâu cần một giờ.

Nửa giờ cũng đủ rồi.

Dù sao, trường học nữ sinh của em ấy cũng không quá xa so với tiệm bánh ngọt của Y Hạ.

Với lại, em ấy không tham gia câu lạc bộ, cũng không thường xuyên đi chơi với bạn bè cùng lớp.

Ngày thường, không đi làm thì là về nhà cosplay.

Thời gian thì dư dả rồi.

Được.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ gật đầu.

Đây là Line của anh, em có thể thêm vào.

Sau ngày mai, nếu anh quyết định mở tiệm vào lúc khác, anh sẽ thông báo cho em.

Y Hạ lấy điện thoại ra, mở Line của mình, đưa ra trước mặt Inui Sajuna.

Vâng.

Inui Sajuna gật đầu.

Cô ấy chợt nghĩ đến chuyện Y Hạ thỉnh thoảng tùy hứng đóng cửa tiệm.

Vậy thì xem ra, lương tháng cuối cùng của cô ấy sẽ không quá cao.

Chắc chỉ mười hai mười vạn yên.

Tuy nhiên, như thế thì thời gian làm việc của cô ấy cũng sẽ không quá dài.

Đương nhiên.

Mấy chuyện này không quan trọng.

Vẫn là câu nói đó: Có đồ cosplay là được.

Nhanh chóng.

Inui Sajuna và Y Hạ đã thêm Line của nhau.

Nhìn bạn bè mới là Y Hạ trên Line của mình.

Mặt Inui Sajuna ửng đỏ.

Từ nhỏ đã học trường nữ sinh, đây là lần đầu tiên cô ấy thêm bạn khác giới ngoài gia đình.

Cảm giác này khiến cô ấy hơi không quen.

Nhưng cũng không hề bài xích.

Hơn nữa Y Hạ lại là chủ tiệm kiêm người làm đồ cosplay, cùng với vẻ ngoài điển trai của anh.

Trong lòng cô ấy còn có chút cảm giác mừng rỡ.

Thời gian cũng không còn sớm.

Em về sớm một chút đi.

Y Hạ lại không hề để ý đến sự thay đổi sắc mặt của Inui Sajuna.

Sau khi nhìn bầu trời đã hơi âm u, anh nhắc nhở Inui Sajuna.

Vâng.

Hẹn gặp lại ngày mai, quản lý Kitahara.

Inui Sajuna vẫy tay với Y Hạ.

Tên của nhau, trong cuộc nói chuyện vừa rồi, họ đã nói cho nhau biết.

Vì vậy, cô ấy biết tên của Y Hạ.

Giờ đây, còn dùng tôn xưng.

Cứ gọi anh là Kitahara là được.

Y Hạ nói.

Khi ở bên những người có quan hệ thân thiết, anh không thích sự xa cách.

Em biết rồi.

Vậy.

Hẹn gặp lại ngày mai, Kitahara.

Inui Sajuna hơi ngượng ngùng tiếp lời của Y Hạ, rồi gọi anh như vậy.

Cô ấy cũng không biết tại sao mình lại chủ động và táo bạo đến

thế.

Có lẽ là vì, sau cuộc trò chuyện với Y Hạ, cô ấy đã hoàn toàn tin tưởng anh.

Luôn cảm thấy, đây không phải lần đầu tiên cô ấy và Y Hạ gặp mặt.

Giữa họ, cứ như thể bạn cũ vậy.

Ừm.

Hẹn gặp lại ngày mai, Juuju.

Y Hạ cười đáp lại.

Cách gọi này khiến Inui Sajuna sững sờ tại chỗ.

Sau đó, mặt cô ấy đỏ bừng.

Bởi vì, đó là biệt danh cosplay của cô ấy.

À, biệt danh chuyên dùng trong cosplay.

Người biết biệt danh này, hoặc là cô em gái biết tuốt Inui Shinju của cô ấy.

Hoặc là, chính là người đã xem ảnh cosplay của cô ấy trên mạng.

Y Hạ, hiển nhiên là về sau.

Rất có thể, còn là fan của cô ấy.

Điểm này khiến cô ấy hơi xấu hổ và bối rối.

Tuy nhiên, dáng vẻ khi cosplay và dáng vẻ thường ngày của cô ấy vẫn có sự khác biệt.

Vậy mà Y Hạ lại có thể nhận ra cô ấy sao.

Chẳng lẽ, Y Hạ đã nhận ra cô ấy ngay từ đầu sao.

Và cái gọi là đồng phục làm việc, cũng là giả dối.

Rất có thể, bộ đồ cosplay này, vẫn là được may đo riêng theo số đo của cô ấy.

Không khỏi.

Trong đầu Inui Sajuna, đủ loại ảo tưởng bắt đầu nảy sinh.

Anh tình cờ thấy em đăng ảnh cosplay trên mạng.

Giờ nhìn lại, anh không nhận nhầm người.

Thấy Inui Sajuna có vẻ hiểu lầm.

Y Hạ tùy ý khoát tay, mở miệng giải thích.

Y Hạ đương nhiên chưa từng xem cosplay của Inui Sajuna.

Bây giờ chỉ là thuận miệng nói mà thôi.

Tuy nhiên, đã gặp được Inui Sajuna ở đây.

Sau này, ngược lại là có thể thưởng thức đủ loại ảnh cosplay của Inui Sajuna.

Yên tâm.

Không có ý gì khác đâu.

Cùng lắm thì. chỉ là hơi hiếu kỳ và bất ngờ thôi.

Thấy sắc mặt Inui Sajuna vẫn không ngừng thay đổi.

Giữa xấu hổ, bối rối và hoảng loạn liên tục chuyển đổi.

Y Hạ tiếp tục bổ sung.

À. là vậy sao.

Inui Sajuna đỏ mặt gật đầu.

Nghe Y Hạ nói vậy, cô ấy khẽ thở phào.

Nhưng những suy nghĩ linh tinh vừa rồi đã quấy phá trong đầu cô ấy, giờ đây lại có chút khó mà xua tan.

Đến nỗi, ánh mắt cô ấy nhìn về phía Y Hạ hơi có vẻ lảng tránh.

Vậy. em xin phép đi trước.

Khoảnh khắc sau.

Inui Sajuna, người có chút không kìm nén được cảm xúc xao động của mình, đã chuồn mất.

Dáng vẻ hoảng hốt đó, thật là thú vị.

Ít nhất, Y Hạ vô thức bật cười khi nhìn thấy.

Rời khỏi tiệm bánh ngọt.

Y Hạ trở về nhà mình.

Đến cửa nhà, nhìn thấy căn nhà mình đèn đuốc sáng trưng.

Y Hạ trầm tư.

Xem ra, ai đó lại tu hú chiếm tổ chim khách rồi.

Sau khi bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh lấy chìa khóa ra, mở cửa đi vào.

Anh về rồi.

Y Hạ khẽ gọi vào trong nhà.

Y Hạ, anh về rồi.

Nghe thấy tiếng mở cửa và giọng Y Hạ.

Chỉ thấy từ hướng phòng khách truyền đến tiếng bước chân phanh.

Tiếp đó liền thấy, một cô gái mặc quần áo thể thao kiểu cũ, đeo kính gọng đen dày.

Với mái tóc hai bím vàng óng dễ thương, xuất hiện trước mặt Y Hạ.

Cô ấy là Sawamura Eriri.

Giống như Kato Megumi.

Sawamura Eriri cũng là thanh mai trúc mã của Y Hạ.

Có điều, không giống như việc nắm tay Kato Megumi đến cấp ba.

Sau tiểu học, Y Hạ lại không học cùng một trường cấp hai với Sawamura Eriri.

Mãi đến khi bắt đầu cấp ba, họ mới lại học cùng trường, lần nữa tụ họp.

Ngoài ra, nhà Sawamura Eriri vẫn cách nhà Y Hạ một đoạn.

Trên một sườn đồi hoa anh đào nào đó sau hai ba giao lộ.

Mặc dù cấp hai không học cùng nhau, nhà của nhau cũng có một khoảng cách như vậy.

Thế nhưng mối liên hệ giữa Y Hạ và Sawamura Eriri lại không hề suy yếu nửa phần.

Ít nhất, Sawamura Eriri thỉnh thoảng sẽ đến tìm Y Hạ chơi.

Tuy nhiên, phần lớn là đến nhà Y Hạ ăn chực và nhờ Y Hạ giúp đỡ.

Nhất là sau khi lên cấp ba.

Dù sao, Y Hạ bây giờ chính là đồng đội hợp tác của Sawamura Eriri mà.

Sao anh về muộn thế.

Không phải lại ngủ nướng ở xó xỉnh nào trong trường đó chứ.

Em chờ mà muốn chết đói rồi đây.

Sau khi Y Hạ vào nhà.

Sawamura Eriri chu môi nhỏ dễ thương, bắt đầu oán trách.

Với sự quen thuộc và phong cách của Y Hạ, cô ấy tự nhiên hiểu rõ trong lòng.

Cũng không biết, Y Hạ mỗi ngày lấy đâu ra nhiều giấc ngủ đến vậy.

Đây là thức đêm mỗi ngày sao.

Chưa chắc đâu.

Anh đi kèm cặp cho một người đẹp ngủ quên.

Kèm riết, nên hơi chậm một chút.

Lúc về còn tiện đường tìm thêm một nhân viên mới cho tiệm.

Y Hạ giải thích.

Đối với lời phàn nàn của Sawamura Eriri, anh lại không để ý.

Hoặc là nói, sớm đã thành thói quen.

Người đẹp ngủ quên.

Sawamura Eriri lại không để ý đến nhân viên mới mà Y Hạ nhắc đến.

Mà lại đặc biệt chú ý đến người đẹp ngủ quên trong lời Y Hạ.

Hơn nữa, còn ra vẻ đề phòng.

Nghe cái cách gọi này là biết là con gái rồi.

Bên cạnh Y Hạ vốn đã có một người thanh mai trúc mã ít xuất hiện và Tadokoro kia cũng coi như.

Bây giờ, lại xuất hiện thêm một người đẹp ngủ quên nữa.

Hơn nữa, Y Hạ còn hiếm hoi chủ động kèm cặp cho đối phương.

Khiến cô ấy không thể không đề phòng chứ.

Đừng để bản thân còn chưa biết lúc nào mà nhà mình đã bị người ta trộm mất.

Dù sao, cô ấy vẫn luôn có tình ý với Y Hạ.

Theo lời mẹ cô ấy mà nói, đó chính là: Phàm là con không kiêu ngạo, con và Y Hạ đã sớm có được một cái kết thúc viên mãn rồi.

Là ai.

Sawamura Eriri cọ xát răng mèo đáng yêu của mình, hỏi về Người đẹp ngủ quên kia.

Hơn nữa, còn trừng mắt nhìn thẳng vào Y Hạ.

Sắc mặt, ra vẻ Anh có phải ngoại tình rồi không.

Giọng điệu của em sao lại giống hệt người vợ phát hiện chồng mới cưới ngoại tình vậy.

Y Hạ cười cười, không trả lời mà hỏi ngược lại.

Y Hạ biết rõ tính cách Sawamura Eriri, tự nhiên biết nguyên nhân cô ấy đề phòng.

Đơn giản là thèm anh, sợ anh đã có chủ thôi.

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc anh mượn cơ hội này trêu chọc Sawamura Eriri.

Ai, ai là vợ của anh chứ.

Sawamura Eriri bị lời nói của Y Hạ làm cho mặt đỏ bừng.

Trong chốc lát, ngay cả khí thế cũng yếu đi không ít.

Cũng khiến ánh mắt chất vấn nhìn về phía Y Hạ, giờ đây lại mang theo vài phần xấu hổ và bối rối.

Nhưng anh.

Anh đâu có nói thế.

Y Hạ kịp thời thốt ra, trực tiếp phủ nhận.

Chậc Nghe Y Hạ không chút do dự phủ nhận.

Sawamura Eriri lập tức lại có chút khó chịu.

Phàm là Y Hạ quyết đoán thừa nhận.

Biết đâu, họ đã thành một đôi rồi.

Để cô ấy chủ động, thật sự quá khó khăn.

Thế giới này, đối với ndere tóc vàng tuyệt không thân thiện.

Không đúng, cô ấy mới không phải ndere đâu.

Vậy nên, người đẹp ngủ quên đó là ai.

Sau một lúc sầu bi.

Sawamura Eriri trở lại chủ đề chính, tiếp tục chất vấn về thân phận của người đẹp ngủ quên.

Lần này, Y Hạ lại không nói sang chuyện khác hay tiếp tục trêu chọc Sawamura Eriri, mà trả lời thẳng.

Ai bảo anh đường đường chính chính, tuyệt không chột dạ chứ.

Chính là người đẹp ngủ quên trong rừng văn học của lớp A bên cạnh.

Furuhashi Fumino.

Lúc ở thư viện, anh vô tình đánh thức em ấy.

Sau đó, phát hiện em ấy đáng yêu đến mức ngốc nghếch trong môn khoa học tự nhiên, nên đã giúp em ấy chỉ dẫn một chút.

Y Hạ nói.

Furuhashi Fumino.

Nghe cái tên này, Sawamura Eriri hơi sững sờ.

Cô ấy tự nhiên đã nghe qua cái tên này.

Furuhashi Fumino giống như cô ấy, cũng được coi là hoa khôi của trường Toyogasaki.

Hơn nữa, dường như là một học bá.

Về điểm này, hơn cô ấy không ít.

Còn cô ấy, việc học không tính là quá tốt.

Nhất là môn tiếng Anh.

Nếu không có Y Hạ kèm cặp và chỉ dẫn, sợ là bây giờ còn chưa đạt tiêu chuẩn.

Vậy nên, nữ học bá Furuhashi Fumino này, lại ngốc nghếch trong môn khoa học tự nhiên sao.

Nếu không phải, Y Hạ chắc sẽ không miêu tả như vậy.

Anh chắc không có ý đồ gì khác với em ấy chứ.

Sawamura Eriri hữu ý vô ý liếc nhìn Y Hạ, không ngừng dò hỏi.

Sau khi biết đối phương là Furuhashi Fumino, người mà Y Hạ trước đây không có giao thiệp.

Cô ấy xem như thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, cô ấy vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ cảnh giác.

Chỉ là không cho phép, người con gái đó sau này lại lấy cớ học tập, không ngừng tiếp cận Y Hạ.

Phải nói.

Ở điểm này, Sawamura Eriri lại tinh ý đoán đúng rồi.

Anh có nhiều ý tưởng mà.

Bên cạnh không có sao.

Hay nói cách khác, ai đó ngược lại mới là người có ý tưởng với anh.

Y Hạ tủm tỉm cười nhìn Sawamura Eriri.

Anh. anh anh.

Anh đang nói cái gì vậy.

Lòng Sawamura Eriri đại loạn.

Khi nghe hai câu đầu của Y Hạ, cô ấy vẫn rất phấn khích.

Cứ cảm giác như mình cuối cùng cũng sắp thành công rồi.

Thế nhưng, khi nghe đến câu cuối cùng của Y Hạ.

Cô ấy lại có cảm giác bí mật của mình bị phát hiện.

Tóm lại chính là.

đủ loại xấu hổ.

Không thèm nghe anh nói nữa.

Em, em về trước đây.

Xấu hổ tột độ, Sawamura Eriri hơi thất thần, muốn trực tiếp chạy về nhà.

Đây là phản ứng nhất quán của cô ấy.

Tuy nhiên, lời tiếp theo của Y Hạ lại khiến cô ấy dừng bước.

Không ăn cơm sao.

Vậy anh tự ăn đấy nhé.

Y Hạ nói với Sawamura Eriri.

Vậy.

Vậy em sẽ ở lại ăn xong rồi về.

Sawamura Eriri lập tức dừng bước, quay người lại nói.

Dưới sự dụ dỗ của bữa tối, cô ấy chọn thành thật.

Xấu hổ ư.

Cái đó có ăn được không.

Đương nhiên.

Thật ra mà nói.

Vẫn là bởi vì, đồ ăn Y Hạ làm thật sự quá ngon.

Bằng không thì, sao cô ấy lại cứ mãi đến nhà Y Hạ ăn chực chứ.

Tối nay ăn gì.

Lập tức, Sawamura Eriri nóng lòng hỏi về bữa tối nay.

Lẩu đó.

Vừa hay, lâu lắm rồi chưa ăn.

Y Hạ nói.

Ai lại ăn lẩu giữa mùa hè chứ.

Sawamura Eriri lẩm bẩm.

Lẩu thì ngon rồi.

Thế nhưng, ăn lẩu mùa hè, lần nào cũng đổ mồ hôi.

Đổ mồ hôi, là con gái cô ấy tự nhiên rất không thích.

Thế em có ăn hay không đây.

Y Hạ liếc nhìn Sawamura Eriri.

Anh tự nhiên nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Sawamura Eriri.

Ăn.

Sawamura Eriri lần nữa chọn thành thật.

Nếu đã ngon, đương nhiên không có lý do gì không ăn.

Đổ mồ hôi thì đổ thôi.

Đâu phải không tắm được.

Vừa hay, cô ấy về vốn là muốn tắm.

Vậy không được.

Y Hạ nói.

Nói xong, anh trực tiếp kéo tay Sawamura Eriri, ra vẻ muốn ra ngoài.

Không phải ăn ở nhà sao.

Sawamura Eriri có chút không kịp phản ứng.

Chẳng lẽ không phải ăn lẩu ở nhà, mà là ra ngoài ăn sao.

Lẩu bên ngoài làm sao sánh bằng lẩu Y Hạ tự tay nấu chứ.

Chẳng lẽ em chưa xem tủ lạnh của anh sao.

Trong tủ lạnh có nguyên liệu làm lẩu ư.

Đối mặt với sự nghi hoặc của Sawamura Eriri, Y Hạ trực tiếp hỏi lại.

Sawamura Eriri sẽ không khách khí với anh.

Bởi vì quá quen rồi.

Khi đói bụng, sẽ trực tiếp đi tủ lạnh tự lấy đồ ăn.

Hôm nay, tự nhiên cũng vậy.

Vì vậy, trong tủ lạnh còn gì, e là Sawamura Eriri còn rõ hơn anh.

À.

Sawamura Eriri ngượng ngùng cười.

Trong tủ lạnh của Y Hạ, dường như quả thật không còn nhiều nguyên liệu.

Ít nhất, không đủ để làm lẩu.

Viên lẩu, thịt bò thịt dê cuộn và các loại nước chấm, đều không có.

Ngay cả đồ ăn liền cũng dường như không có.

Bằng không thì, cô ấy cũng sẽ không đói bụng đến mức chỉ có thể chờ Y Hạ về.

Vậy chúng ta đi mua trước đi.

Sawamura Eriri hơi có chút phấn khích.

Đi mua ngay bây giờ tuy tốn thời gian hơn, nhưng có thể mua rất nhiều món mình thích.

Đói bụng rồi, cũng có thể mua chút đồ ăn lót dạ ở siêu thị trước.

Đơn giản là nhất cử lưỡng tiện.

Quan trọng nhất vẫn là.

Hai người họ cùng đi mua đồ ăn.

Rất giống cặp vợ chồng mới cưới đi mua sắm vậy.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Sawamura Eriri ửng đỏ.

Không cần đi mua.

Khi Sawamura Eriri đang mơ màng.

Lời nói của Y Hạ đã vô tình kéo cô ấy về thực tại.

Hả.

Từ miệng Sawamura Eriri truyền đến một tiếng kinh ngạc.

Cô ấy có chút không hiểu ý Y Hạ.

Không mua mà không có.

Vậy còn ăn gì.

Anh chắc không phải đang đùa em chứ.

Đi ăn ở nhà Sagiri.

Cô Izumi đã chuẩn bị xong rồi.

Chỉ đợi chúng ta đến thôi.

Y Hạ giải thích.

Chọn ăn lẩu, không phải là anh nhất thời cao hứng.

Hơn nữa, là người khác muốn ăn lẩu, nhờ anh giúp làm một chút.

Mà người khác trong lời anh, chính là cô bé hàng xóm Izumi Sagiri.

Vì vậy, vào giờ nghỉ trưa, sau khi hỏi ý kiến anh và nhận được sự đồng ý của anh.

Cô Izumi mới sớm chuẩn bị đủ loại nguyên liệu nấu ăn, mời anh đến nhà giúp chế biến, để thỏa mãn chút thèm ăn của Izumi Sagiri.

Đến nỗi Izumi Sagiri và cô Izumi, cũng không phải là hàng xóm từ đầu.

Mà là mới chuyển đến gần 2 năm nay.

Nguyên nhân, dường như là ly hôn.

Cô Izumi, quyết tâm một mình nuôi dưỡng con gái Sagiri khôn lớn, đã rời bỏ quê hương chuyển đến đây.

Vì một vài cơ duyên.

Y Hạ và gia đình cô Izumi mới chuyển đến đây dần dần quen biết nhau.

Sau đó, liền có sự thân thiết như bây giờ.

Nhất là Izumi Sagiri.

Cô bé cực kỳ yêu thích Y Hạ.

Có mấy lần, còn to gan nói với Y Hạ rằng sau này muốn làm cô dâu của anh.

Vậy sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, Sawamura Eriri hơi sững sờ.

Sau đó, cô ấy cũng hiểu ý của Y Hạ.

Gia đình cô Izumi, cô ấy đương nhiên biết.

Thậm chí, trước đây vài lần, cũng đã đi theo Y Hạ cùng ăn cơm ở nhà Izumi.

Có điều, cô nhóc tóc bạc nào đó ở nhà Izumi, vẫn luôn không thân thiện lắm với cô ấy.

Nhất là sau khi biết mình là thanh mai trúc mã của Y Hạ.

Nhiều lần, còn như khiêu khích nói với cô ấy rằng Anh Y Hạ là của em, em mới có thể làm cô dâu của anh Y Hạ.

Điều đó khiến cô ấy tức giận đến mức suýt chút nữa phát điên.

Nếu không phải đang ở nhà Izumi, không tiện bộc phát.

Izumi Sagiri lại là một đứa trẻ, cô ấy sợ là đã ngay tại chỗ đấu đá với Izumi Sagiri rồi.

Nghĩ đến Izumi Sagiri, Sawamura Eriri vô thức cắn răng.

Cô ấy thật sự không muốn ăn cơm cùng cái nhóc tóc bạc này.

Hay là.

Sawamura Eriri định mở miệng nói gì đó.

Chẳng hạn như: Hay là chúng ta giúp họ làm xong, rồi về nhà tự

mua nguyên liệu nấu ăn đi.

Nhưng Y Hạ lại trực tiếp dùng một câu nói ngăn cô ấy lại.

Đi thôi.

Không để ý sự giãy giụa của Sawamura Eriri, Y Hạ trực tiếp kéo cô ấy đi.

Ai.

Giữa những lời nói đầy miễn cưỡng.

Sawamura Eriri lững thững đi đến nhà Izumi.

Bên ngoài nhà Izumi.

Leng keng.

Y Hạ nhấn chuông cửa.

Theo tiếng chuông cửa vang lên.

Rất nhanh, tiếng bước chân hối hả truyền đến từ trong nhà.

Kèm theo tiếng rắc, cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Bóng dáng phía sau cánh cửa, cũng theo đó xuất hiện trước mặt Y Hạ và Sawamura Eriri.

Đây là một người phụ nữ trưởng thành với khuôn mặt tinh xảo, vóc dáng xinh đẹp, mái tóc dài bạc óng ả buông trước ngực.

Chính là cô Izumi.

Cô, kiểu tóc này nguy hiểm thật đấy.

Nhìn kiểu tóc dài vẫn buông trước ngực của cô Izumi như mọi khi.

Y Hạ vẫn như cũ muốn chửi thề điều gì đó.

Tuy nhiên, anh lại không nói ra thành tiếng.

Y Hạ, cháu đến rồi.

Cô Izumi đương nhiên không biết Y Hạ đang chửi thầm điều gì.

Thấy Y Hạ đến, cô ấy lộ ra rất phấn khởi.

Lần này, lẩu cuối cùng cũng có thể bắt đầu chuẩn bị rồi.

Mặc dù người muốn ăn lẩu Y Hạ nấu là con gái Izumi Sagiri, nhưng bản thân cô ấy cũng rất muốn ăn.

Ai lại ghét bỏ mỹ thực chứ.

Đặc biệt là những món siêu ngon Y Hạ làm.

Nếu không phải không tiện làm phiền Y Hạ mỗi ngày, cô ấy cũng muốn dứt khoát để Y Hạ nấu cơm ăn chung ở nhà họ.

Vâng.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Anh tiện thể mang theo một người ăn chực, không sao chứ.

Y Hạ chỉ chỉ Sawamura Eriri vẫn còn có chút miễn cưỡng phía sau.

Ai là ăn chực chứ.

Nghe Y Hạ nói vậy.

Sawamura Eriri lập tức dậm chân, tỏ vẻ bất mãn.

Rõ ràng là Y Hạ kéo cô ấy tới mà.

Eriri sao.

Đương nhiên rồi.

Cô Izumi cười cười.

Lúc này cô ấy mới chú ý đến Sawamura Eriri phía sau Y Hạ.

Đối với cô gái thú vị Sawamura Eriri này, cô ấy tự nhiên rất yêu

thích.

Nhất là, sau khi biết Sawamura Eriri đã từng là đồng nghiệp với mình, là đại sư truyện tranh 18+ nổi tiếng Kashiwagi Eri.

Điều này khiến cô ấy càng thân thiết hơn.

Điều duy nhất khiến cô ấy đau đầu, là con gái mình dường như rất không thích Sawamura Eriri, thường xuyên còn gây ra những cuộc đấu tranh vô hình nào đó.

Mà bộ mặt thật của loại đấu tranh này, là người từng trải cô ấy thật sự hiểu rõ.

Tên là.

Tu La Tràng.

Hơn nữa còn là Tu La Tràng xoay quanh Y Hạ.

Mà trong cuộc đấu tranh Tu La Tràng này.

Cô ấy lại không đánh giá cao con gái mình Sagiri cho lắm.

Bởi vì.

Quá nhỏ.

Sawamura Eriri ít nhất cũng bằng tuổi Y Hạ chứ.

Ngược lại con gái Sagiri, bây giờ mới lớp 7, kém trực tiếp 3 tuổi.

Có thể nói, tuổi tác là một bất lợi.

Huống chi, Y Hạ và Sawamura Eriri vẫn là thanh mai trúc mã.

Mặc dù bây giờ trên thị trường, thanh mai trúc mã không bằng từ trên trời rơi xuống, nhưng mà chuyện này ai mà nói chính xác được chứ.

Mời hai đứa vào nhà đi.

Cô Izumi đón Y Hạ và Sawamura Eriri vào nhà.

Tiện thể, ân cần chuẩn bị sẵn dép đi trong nhà cho hai người Y Hạ.

Okaa san, là anh Y Hạ đến rồi sao.

Cô Izumi vừa dẫn Y Hạ và Sawamura Eriri vào nhà.

Khoảnh khắc sau, chỉ nghe thấy trên lầu truyền đến một giọng nói hơi mừng rỡ.

Tiếp đó liền thấy, một cô gái mặc đồ ở nhà, với mái tóc bạc mềm mại, khuôn mặt rất giống cô Izumi, chạy nhanh từ trên lầu xuống.

Chính là Izumi Sagiri.

Nghe thấy âm thanh dường như là của Y Hạ, cô bé phấn khích dừng việc vẽ tranh.

Lập tức, chạy nhanh rời phòng mình để đặc biệt chào đón Y Hạ.

Anh Y Hạ.

Khi thấy thật sự là Y Hạ đến.

Izumi Sagiri càng phấn khích hơn.

Đến nỗi, tốc độ chạy xuống cầu thang cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cảnh tượng này lại khiến Y Hạ và mấy người kia hoảng hồn.

Chỉ sợ Izumi Sagiri lơ là một chút mà trượt chân, ngã từ trên cầu thang xuống.

Cũng may.

Cuối cùng Izumi Sagiri vẫn có kinh mà không hiểm đi đến trước mặt Y Hạ.

Tiếp đó, cô bé còn trực tiếp nhảy lên người Y Hạ, ôm chặt lấy anh.

Cẩn thận một chút.

Nếu ngã xuống thì sao.

Y Hạ mang theo chút ngữ khí trách mắng.

Tuy nhiên, anh vẫn thuận thế nhẹ nhàng ôm lấy Izumi Sagiri trước mặt.

Không đâu.

Hơn nữa, cho dù có ngã, anh Y Hạ cũng sẽ luôn đỡ em.

Izumi Sagiri ngẩng đầu lên, nói với vẻ không hề để tâm.

Cô bé đối với Y Hạ, ôm trọn niềm tin.

Cảm thấy mình có ngã, cũng sẽ được Y Hạ bảo vệ an toàn trước khi chạm đất.

Vậy cũng phải cẩn thận một chút.

Y Hạ đưa một tay ra xoa xoa cái mũi nhỏ tinh xảo của Izumi Sagiri, nhắc nhở.

Hi hi.

Em biết rồi.

Izumi Sagiri ra vẻ ghi nhớ, không ngừng gật đầu lia lịa.

Vậy thì đúng rồi.

Y Hạ lại xoa đầu Izumi Sagiri.

Cảm nhận được cảm giác thoải mái truyền đến từ trên đầu, Izumi Sagiri vui vẻ híp mắt lại.

Khụ khụ.

Thấy con gái mình hơi có chút quên mình.

Cô Izumi vội ho một tiếng, cắt ngang sự thân mật của Izumi Sagiri

và Y Hạ.

Cô ấy đã nghe thấy tiếng nghiến răng từ bên cạnh.

Bây giờ, Sawamura Eriri cũng đã nghiến răng kèn kẹt, sẵn sàng chém giết.

Thôi nào.

Sagiri, xuống khỏi người Y Hạ trước đã.

Cô Izumi nói.

Đối với mối quan hệ thân thiết giữa con gái và Y Hạ, cô ấy đương nhiên vẫn rất vui vẻ.

Tuy nhiên, ngược lại cũng có chút ghen tị.

Rõ ràng kiểu nũng nịu này, Izumi Sagiri sẽ không làm với cô ấy, người mẹ này.

Ngược lại là Y Hạ, người ngoài này, lại tận tình trải nghiệm được sự nũng nịu của Izumi Sagiri.

Đúng vậy.

Đã là học sinh cấp hai rồi, mà vẫn còn thích nũng nịu thế.

Không biết xấu hổ.

Sawamura Eriri phụ họa nói.

Cô ấy trực tiếp mỉa mai Izumi Sagiri.

Trẻ con vẫn là trẻ con thôi.

Tuy nhiên, trong lòng cô ấy lại tràn đầy sự ngưỡng mộ đối với Izumi Sagiri.

Cô ấy cũng muốn được tùy ý làm nũng với Y Hạ như vậy.

Hừ.

Thì sao nào.

Anh Y Hạ thích em như vậy.

Izumi Sagiri khẽ hừ một tiếng.

Nghe lời châm chọc từ tình địch Sawamura Eriri.

Đúng không, anh Y Hạ.

Lập tức, cô bé còn như khiêu khích liếc nhìn Sawamura Eriri, hỏi Y Hạ.

Phải.

Sagiri đáng yêu nhất.

Anh thích Sagiri nhất.

Y Hạ hùa theo, cười nói.

Thấy chưa.

Nhận được sự xác nhận của Y Hạ.

Lần này, Izumi Sagiri càng đắc ý.

Ánh mắt cô bé nhìn về phía Sawamura Eriri, càng là một bộ kẻ thắng cuộc.

Grừ.

Sawamura Eriri nghiến răng nghiến lợi, giận dữ nhưng bất lực.

Không tiện bộc phát tại chỗ, cô ấy đành phải trút giận lên người Y Hạ.

Cô ấy trực tiếp đưa tay nhéo một cái vào phần thịt mềm bên hông Y Hạ, để bày tỏ sự bất mãn.

Đừng nghịch nữa.

Dưới một loại đau đớn nào đó.

Y Hạ liếc nhìn Sawamura Eriri.

Lập tức, anh từ từ buông Izumi Sagiri đang ở trước người ra.

Nấu cơm trước đã.

Sagiri đói lắm rồi phải không.

Y Hạ nói với Izumi Sagiri.

Vâng.

Siêu đói.

Izumi Sagiri sờ sờ cái bụng nhỏ xẹp lép của mình.

Tự mình sờ xong, cô bé còn đặt tay Y Hạ lên bụng mình, dùng đó để chứng minh.

Cũng không thể tùy tiện cho con trai chạm vào người mình chứ.

Sau khi nhẹ nhàng xoa nắn một chút trên bụng Izumi Sagiri.

Y Hạ rút tay về, nhắc nhở Izumi Sagiri.

Ưm.

Em chỉ cho anh Y Hạ chạm thôi.

Mẹ cũng không cho chạm.

Izumi Sagiri suy nghĩ sâu sắc.

Nghe Izumi Sagiri nói vậy, cô Izumi bên cạnh lập tức đau lòng.

Con gái lớn không còn tác dụng.

Chưa hoàn toàn trưởng thành, mà Izumi Sagiri đã ghét bỏ người mẹ này rồi.

Oa.

Nói vậy mẹ sẽ buồn đó.

Nhìn vẻ mặt đau lòng của cô Izumi bên cạnh, Y Hạ có chút buồn cười nói.

Vậy được rồi.

Vậy thì miễn cưỡng cho mẹ chạm vậy.

Izumi Sagiri bĩu môi.

Lời vừa nói ra.

Cô Izumi bên cạnh, ngược lại càng thêm đau lòng.

Sao đến lượt mình thì lại miễn cưỡng chứ.

Trong chốc lát, cô bé trong lòng cô Izumi, trực tiếp bị con gái Izumi Sagiri đánh ngã xuống đất.

Sau một hồi đùa giỡn.

Y Hạ đi vào bếp, bắt đầu chế biến món lẩu.

Về phần nước lẩu, vì thời gian gấp rút, không kịp nấu nước dùng tại chỗ.

Vì vậy, chỉ có thể dùng một số gia vị súp đặc.

Cũng may, cốt canh không đủ, nhưng anh có thể dùng gia vị để điều chỉnh.

Nước lẩu làm ra, ngược lại cũng sẽ không kém hơn một số loại nước dùng được chế biến đặc biệt.

Sau khi chế biến xong nước lẩu.

Dùng găng tay cách nhiệt cẩn thận nâng nồi lẩu đã gần sôi.

Y Hạ đến phòng ăn, đặt nồi lẩu trong tay lên tấm lót cách nhiệt trên bàn ăn.

Có thể bắt đầu ăn rồi.

Y Hạ cắm dây nồi lẩu điện, nói với ba người Izumi Sagiri.

Itadakimasu.

Nhìn nồi lẩu tỏa ra mùi thơm mê người ở giữa bàn ăn, cùng với những đĩa nguyên liệu phong phú xung quanh.

Cô Izumi, người đã sớm chảy nước bọt không ngừng, lúc này không khách khí bắt đầu thưởng thức.

Cũng khiến hai người Izumi Sagiri và Sawamura Eriri, đang mắt lớn trừng mắt nhỏ trên bàn ăn, cũng bỏ qua ân oán lẫn nhau, chuẩn bị ra tay.

Rất nhanh.

Cảnh ăn ngốn nghiến không ngừng diễn ra trên bàn ăn.

Nhất là ở Izumi Sagiri và Sawamura Eriri.

Dù là cô Izumi trưởng thành nhất, bây giờ cũng có chút không còn phong thái của người lớn.

Chỉ có thể nói, mỹ thực có sức mạnh không thể xem thường.

Anh Y Hạ, ngon quá đi.

Izumi Sagiri với cái miệng phồng lên, vẻ mặt phấn khởi bày tỏ sự yêu thích của mình với Y Hạ.

Vậy thì ăn nhiều một chút.

Lần sau muốn ăn cứ nói với anh.

Anh sẽ làm thêm cho em.

Y Hạ cưng chiều xoa đầu Izumi Sagiri.

Vâng.

Izumi Sagiri vui vẻ gật đầu.

Sự cưng chiều của Y Hạ khiến cô bé rất là hưởng thụ.

Chằm chằm.

Khi Y Hạ cưng chiều Izumi Sagiri.

Ánh mắt oán giận và không thiện ý của Sawamura Eriri nhìn về phía Y Hạ.

Vô hình trung, như thể đang nói: Anh mà chưa bao giờ dịu dàng với em như thế.

Ăn uống xong xuôi.

Y Hạ và Sawamura Eriri không ở lại nhà Izumi lâu.

Vậy chúng cháu xin phép về trước.

Y Hạ nói với cô Izumi và Izumi Sagiri.

Anh Y Hạ đợi thêm một lát đi.

Em còn có tranh minh họa muốn nhờ anh Y Hạ xem giúp.

Izumi Sagiri làm nũng với Y Hạ.

Mối quan hệ giữa cô bé và Y Hạ trở nên thân thiết, chính là bắt đầu từ những bức tranh minh họa của cô bé.

Tranh minh họa của cô bé, đã nhận được sự tán thành của Y Hạ.

Từ sau đó, cô bé còn học hỏi được không ít từ Y Hạ.

Khiến cô bé vô cùng sùng bái Y Hạ.

Thậm chí. mê muội.

Khi phản ứng lại, cô bé đã hoàn toàn thích Y Hạ.

Mai được không.

Thời gian cũng không còn sớm, anh muốn đưa Eriri về nhà trước.

Hoặc là, Sagiri em trực tiếp gửi cho anh, chúng ta nói chuyện trên

Line nhé.

Y Hạ xoa đầu Izumi Sagiri, an ủi nói.

Sau khi trừng mắt nhìn kẻ đầu têu nào đó bên cạnh Y Hạ.

Izumi Sagiri bĩu môi nói.

So với online, cô bé đương nhiên thích offline hơn.

Đây chính là cơ hội tốt để cô bé và Y Hạ hai người tự mình ở riêng.

Được.

Y Hạ cười cười.

Chú ý thấy ánh mắt không thiện chí của Izumi Sagiri nhìn về phía mình.

Lại nghe Izumi Sagiri mời Y Hạ.

Cảm thấy mình nên làm gì đó để ngăn cản, Sawamura Eriri tròng mắt đảo mấy vòng.

Lập tức, cô ấy trực tiếp nhìn về phía cô Izumi trước mặt.

Eromanga Sensei, ngày mai em có thể đến tìm cô để bàn bạc về nội dung tập truyện tranh mới nhất không.

Sawamura Eriri dò hỏi.

Mặc dù dưới sự giúp đỡ của Y Hạ, cô ấy đã giải quyết được vấn đề thiếu tình tiết truyện tranh, sớm đã lên bờ.

Nhưng truyện tranh gì đó, thỉnh thoảng vẫn sẽ vẽ.

Đây là lịch sử làm giàu của cô ấy, cũng là đam mê của cô ấy.

Bản lĩnh cũng không thể quên.

Đương nhiên Izumi Sagiri ngày mai muốn quấn quýt Y Hạ, cô ấy

cũng phải tìm lý do để chen chân vào.

Tóm lại, chính là không cho Izumi Sagiri và Y Hạ có cơ hội ở riêng.

Mà Eromanga Sensei trong miệng cô ấy, chính là bút danh của cô Izumi.

Bởi vì cô Izumi khỏe mạnh, Izumi Sagiri lại không kế thừa cái nhã xưng này.

À.

Đương nhiên rồi.

Nghe Sawamura Eriri hỏi vậy.

Cô Izumi đầu tiên sững sờ, sau đó hơi phấn khởi gật đầu.

Bàn bạc kịch bản và nội dung truyện tranh với đồng nghiệp gì đó, không nghi ngờ gì là một chuyện khiến người ta phấn khởi.

Ít nhất, đối với cô ấy mà nói là vậy.

Tuy nhiên, vừa trả lời xong.

Cô Izumi cũng cảm giác được sát khí truyền đến từ bên cạnh.

Đó là sát khí của con gái Izumi Sagiri.

Cũng sau khi cảm nhận được sát khí của con gái Izumi Sagiri, cô Izumi lập tức hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

Hơn nữa, cũng nhận ra mình bị Sawamura Eriri lấy ra làm cớ.

Khiến cô ấy dở khóc dở cười.

Hai cô bé này, lấy đâu ra nhiều tâm cơ và mánh khóe đến vậy.

Đừng kéo cô ấy, người vô tội này vào chứ.

Mặc dù biết được nguyên nhân bên trong, nhưng đã đồng ý rồi.

Cô Izumi lại không tiện mở miệng từ chối Sawamura Eriri.

Bởi vậy, lần này chỉ có thể có lỗi với con gái mình Izumi Sagiri.

Nghĩ vậy, lòng cô Izumi tràn đầy áy náy.

Thậm chí, cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với vẻ mặt oán giận của con gái mình.

Hừ.

Sau khi hung tợn trừng mắt nhìn người mẹ đang áy náy nhìn mình.

Izumi Sagiri nhìn về phía Sawamura Eriri với vẻ mặt đắc ý bây giờ.

Người phụ nữ này, tuyệt đối là cố ý.

Izumi Sagiri nghiến răng nghiến lợi.

Không khỏi, trong lòng cô bé tràn đầy oán trách với mẹ mình.

Sao lại rước một con sói hổ báo vào nhà chứ.

Còn là mẹ ruột sao.

Quả nhiên, mẹ gì đó, đáng ghét nhất.

Sau khi tạm biệt hai người Izumi Sagiri.

Y Hạ liền muốn đưa Sawamura Eriri về nhà.

Mặc dù chỉ là chuyện mười hai mười phút, đoạn đường này cũng không nguy hiểm, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Ban đêm cuối cùng sẽ xảy ra một số chuyện ngoài dự đoán.

Hơn nữa, việc đưa Sawamura Eriri về nhà vào buổi tối, đối với Y Hạ mà nói cũng là một thái độ bình thường.

Vì vậy, cũng là quen thuộc.

Đi thôi.

Y Hạ nói với Sawamura Eriri.

Vâng.

Sawamura Eriri lộ vẻ cười trên mặt.

Cô ấy còn có chút chìm đắm trong niềm vui sướng vừa rồi.

Đó là niềm vui sướng khi phá vỡ âm mưu của Izumi Sagiri.

Tuy nhiên, khi cảm nhận được một sự tồn tại khác trong tay.

Nụ cười trên mặt cô ấy, dần dần biến thành vẻ thẹn thùng.

Không biết từ lúc nào.

Y Hạ đã âm thầm thuận thế nắm lấy bàn tay nhỏ của cô ấy.

Mặc dù trước đây, Y Hạ cũng từng nắm tay cô ấy như vậy.

Nhưng sự thẹn thùng thì cô ấy vẫn khó tránh khỏi.

Truyện tranh của em gần đây cũng sắp kết thúc rồi phải không.

Đi trên đường đến nhà Sawamura.

Y Hạ hỏi Sawamura Eriri.

Sawamura Eriri bây giờ đang vẽ manga series Fate.

Đó là đề tài, kịch bản và cốt truyện mà anh đã cung cấp cho Sawamura Eriri.

Tính toán thời gian.

Manga Fate cũng gần như sắp kết thúc trong khoảng thời gian này.

Mà manga Fate, bản thân nó cũng là nguyên nhân khiến họ trở thành đồng đội hợp tác.

Anh phụ trách cung cấp nội dung trên, Sawamura Eriri phụ trách vẽ.

Tiếp đó, chia lợi nhuận năm năm.

Năm năm, là vì anh cảm thấy đủ.

Bằng không thì, đừng nói là năm năm, cho dù chia chín một phần hoặc thậm chí đưa hết cho, Sawamura Eriri cũng bằng lòng.

Cô ấy không cầu tài, chỉ cầu kinh nghiệm và sự giúp đỡ.

Huống chi, đối phương còn là Y Hạ.

Vâng.

Tập cuối cùng cũng đang vẽ rồi.

Vẽ xong là có thể chính thức kết thúc.

Nhắc đến manga Fate.

Sawamura Eriri khắp mặt là nụ cười không thể kìm nén.

Dưới sự giúp đỡ của Y Hạ, cô ấy đã vẽ và sáng tác bộ manga Fate này.

Cô ấy đã vẽ được hai ba năm, thu hoạch tương đối tốt.

Quan trọng nhất vẫn là, nó giúp cô ấy lên bờ thành công, đồng thời còn tạo dựng được danh tiếng lớn.

Không hề khiêm tốn mà nói, manga Fate của cô ấy, là bộ manga hot nhất bây giờ.

Vì thế, còn kiếm được một khoản lớn.

Bây giờ sắp kết thúc, ngược lại khiến cô ấy có chút không muốn.

Tuy nhiên, nhiều hơn có lẽ vẫn là sự mong chờ.

Cô ấy mong chờ Y Hạ sau đó sẽ cung cấp cho cô ấy những ý tưởng hay.

Kết thúc thì nghỉ ngơi một thời gian đi.

Nghỉ ngơi ổn thỏa rồi, lại bắt đầu bộ tiếp theo.

Y Hạ nói.

Anh biết Sawamura Eriri thường xuyên thức đêm để kịp bản thảo.

Vì thế, mỗi tháng luôn có vài ngày cô ấy không nghỉ ngơi tốt.

So với manga, vẫn là sức khỏe quan trọng hơn.

Vâng.

Đối mặt với lời đề nghị đầy quan tâm của Y Hạ, Sawamura Eriri tự nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Vì thế, trong lòng còn ngọt ngào.

Nếu em có ý tưởng, cứ thử vẽ trước đi.

Nếu không được, có thể hỏi anh, anh sẽ cố gắng giúp em giải quyết.

Hoặc là để anh nghĩ tất cả cũng được.

Y Hạ nói khi anh đang tiếp tục nói chuyện về chủ đề manga với Sawamura Eriri.

Anh cứ tiếp tục nghĩ kế đi.

Bây giờ em còn kém xa lắm.

Sawamura Eriri lắc đầu.

Mặc dù bộ manga Fate mang lại cho cô không ít tiến bộ, nhưng cô tự thấy mình không thể nào sáng tác được một bộ manga xuất sắc như Fate.

Thậm chí, có thể ngay cả một nửa cũng không đạt được.

Cứ tùy tiện thử sức, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô.

Chi bằng cứ tiếp tục làm theo chỉ dẫn của Y Hạ.

Hơn nữa, như vậy chẳng phải cô sẽ có thêm cơ hội đến nhà Y Hạ để thỉnh giáo anh sao.

Cơ hội này chẳng phải đã đến rồi sao.

Sawamura Eriri muốn nắm bắt cơ hội này.

Đặc biệt là sau khi có Izumi Sagiri tình địch xuất hiện.

Được thôi.

Nghe Sawamura Eriri nói vậy, Y Hạ đương nhiên không có ý kiến.

Đến nơi rồi.

Hơn mười phút sau, Y Hạ đưa Sawamura Eriri về đến trước cửa nhà.

Đó là một tòa biệt thự kiểu lâu đài hơi cũ.

Ừm.

Nhìn ngôi nhà trước mặt, Sawamura Eriri hơi bĩu môi.

Đoạn đường cuối cùng đi nhanh quá.

Anh không vào nhà ngồi một chút sao.

Chương 8

Mẹ và mọi người tối nay không ở nhà, đều đi ra ngoài hết rồi.

Sawamura Eriri mời.

Bố của cô là một nhà ngoại giao người Anh.

Cô là con lai.

Mặc dù bố cô quanh năm sống ở Nhật Bản, nhưng cũng phải thường xuyên đi công tác ở các quốc gia khác.

Khi ông đi công tác, mẹ cô đôi khi cũng đi cùng.

Giống như lần này vậy.

Nếu không, theo tác phong và thói quen cũ của mẹ cô, ngay khi Y Hạ đưa cô về gần nhà, có lẽ bà đã biết rồi.

Hơn nữa, đã sớm ra đón tiếp và trêu chọc hai người họ.

Còn có thể khiến cô đỏ mặt tía tai, vừa xấu hổ vừa bực bội.

Anh có cảm giác, em không phải muốn giữ anh vào ngồi chơi một lát, mà là muốn giữ anh ở lại qua đêm đó.

Y Hạ sờ cằm, vẻ mặt buồn cười nhìn Sawamura Eriri.

Anh.

Nếu anh muốn ở lại qua đêm, cũng không phải không được.

Dù.

Dù sao cũng có rất nhiều phòng trống.

Sawamura Eriri nghe vậy đỏ mặt cúi đầu.

Hai tay cô hơi mất tự nhiên siết chặt vạt áo.

Ánh mắt cũng chập chờn giữa người và đôi giày của mình.

Vậy anh ở lại đi.

Vừa hay, cũng đã lâu rồi anh chưa ở lại nhà em.

Y Hạ không từ chối, trực tiếp đồng ý.

Em, em đi chuẩn bị ngay đây.

Thấy Y Hạ thật sự muốn ở lại, Sawamura Eriri hơi bối rối, nhưng cũng thầm mừng.

Ngay lập tức, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, rồi đi chuẩn bị phòng cho Y Hạ.

Chăn nệm đều sạch sẽ cả.

Điều hòa cũng dùng được.

Nếu mất điện thì ở đây còn có quạt.

Sau khi đưa Y Hạ đến căn phòng đã chuẩn bị xong, Sawamura Eriri lần lượt giải thích.

Việc mất điện là do lâu đài mà họ sống là một căn nhà cũ.

Điện nước đôi khi sẽ thỉnh thoảng bị ngắt.

Do thiết kế ban đầu của tòa lâu đài, mạch điện và đường ống nước không thể sửa chữa triệt để, nên đến bây giờ vẫn còn những bệnh vặt như vậy.

Bởi vậy, vào hai mùa đông và hạ, nếu bị cúp điện thì không nghi ngờ gì đó là một chuyện rất khó chịu.

Điều này cũng khiến cho, vào mùa đông và mùa hạ, Sawamura Eriri thường xuyên chuyển đến nhà Y Hạ khi nhà cô bị mất điện.

Anh đâu phải chưa từng ở nhà em.

Nghe Sawamura Eriri thao thao bất tuyệt giới thiệu với vẻ hơi căng

thẳng, Y Hạ buồn cười nói.

Cũng. cũng đúng nhỉ.

Sawamura Eriri hơi ngượng ngùng.

Vậy. em đi đun nước trước.

Sawamura Eriri vội vàng rời khỏi phòng, đi vào phòng tắm đun nước.

Đi một đoạn đường dài, cộng thêm việc ăn lẩu lúc trước, mồ hôi trên người họ chảy ra không ít.

Bây giờ, cũng nên chuẩn bị tắm rửa.

Còn về quần áo.

Cô có lẽ có thể lấy tạm quần áo của bố cô cho Y Hạ mặc.

Vậy anh đi tắm trước đây.

Sau khi nước tắm đã đun xong.

Vì Sawamura Eriri rơi vào trạng thái ngại ngùng không nói nên lời, Y Hạ liền cầm đồ dùng tắm rửa và quần áo thay đi tắm trước.

Tắm xong, anh trở lại phòng khách.

Sau đó, anh đi đến phía sau Sawamura Eriri đang ngồi trên ghế sofa, mặt đỏ hồng, không biết đang ngây ngốc nghĩ gì.

Em đi tắm đi.

Y Hạ vỗ vỗ vai Sawamura Eriri.

Tiếng gọi bất ngờ này khiến Sawamura Eriri giật mình.

Khi cô phản ứng lại lời của Y Hạ, cô lại càng có một sự hiểu lầm khó tả.

Cứ như thể Y Hạ muốn cô đi làm một việc gì đó mà anh đã chuẩn

bị trước vậy.

Em. em.

đi ngay đây.

Sawamura Eriri hơi lắp bắp.

Dưới sự căng thẳng và e thẹn, khi cô định đứng dậy, cô lại không đứng vững, trực tiếp ngã ngửa ra phía sau.

May mắn thay.

Phía sau cô là lưng ghế sofa, nên cô không bị ngã xuống đất.

Hơn nữa, phía sau cô còn có Y Hạ.

Thấy Sawamura Eriri sắp ngã, anh liền đỡ lấy cô.

Bây giờ, Sawamura Eriri đang nằm gọn trong vòng tay anh.

Cái này gọi là ôm ấp yêu thương sao.

Y Hạ trêu ghẹo nói.

Ưm.

Sawamura Eriri mặt đỏ bừng, không biết phải trả lời thế nào.

Tuy nhiên, điều khiến cô cảm thấy lạ thường là một luồng hơi ấm phả vào tai.

Bây giờ, khoảng cách giữa cô và Y Hạ có vẻ hơi. chuẩn xác.

Em đi tắm trước đi.

Anh còn ngửi thấy mùi mồ hôi trên người em đó.

Sau khi ôm một lát, Y Hạ buông cơ thể Sawamura Eriri đang dần nóng lên trong vòng tay anh ra.

Chương 9

Sau đó, anh làm ra vẻ ghét bỏ.

Điều này khiến Sawamura Eriri bất mãn, xua tan sự ngại ngùng và mừng thầm của cô lúc này.

Anh mới có mùi mồ hôi bẩn ấy.

Sawamura Eriri tức giận nói.

Mặc dù đó là sự thật, nhưng mà.

Lúc nãy tình hình tốt đẹp như vậy.

Ai đó không thể đừng quá vô duyên, nói mấy lời lãng mạn gì đó sao.

Biết đâu, sau đó mọi chuyện sẽ thuận nước đẩy thuyền mà thành thật.

Sawamura Eriri càng nghĩ càng giận.

Hừ.

Em đi tắm đây.

Sau khi lườm Y Hạ một cái thật dữ, Sawamura Eriri giận dỗi đi lấy quần áo thay rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Đồ ngốc.

Vô duyên.

Đồ đần không biết phong tình.

Sau khi Sawamura Eriri vào phòng tắm và bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Không lâu sau, chỉ nghe thấy từ trong phòng tắm vọng ra từng tiếng chửi rủa như có như không.

Mỗi tiếng đều chứa đầy ý vị oán trách.

Nguyên nhân trong đó, không cần nói cũng biết.

Mà những lời này, ngược lại đều lọt vào tai Y Hạ.

Cứ như thể, ai đó cố ý nói cho Y Hạ nghe vậy.

Sawamura Eriri ra khỏi phòng tắm, đã là nửa giờ sau.

Có lẽ là sau khi tắm xong cô cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Trên người cũng không còn mùi mồ hôi đáng ghét nữa.

Cơ thể và tâm trạng của cô đều thả lỏng không ít.

Cũng đúng lúc này, Sawamura Eriri liếc nhìn bóng dáng đang xem tivi trong phòng khách.

Đó là một bóng người đang mặc bộ đồ ngủ của bố cô.

Otou chan.

Thoáng chốc.

Sawamura Eriri, vốn bị cận thị khá nặng và hơi chưa phản ứng kịp, vô thức kêu lên một tiếng.

Otou chan.

Nghe Sawamura Eriri gọi Otou chan xong, Y Hạ đang xem tivi liền nhướng mày, quay đầu nhìn Sawamura Eriri phía sau.

Thật tình mà nói.

Anh hơi ngớ người khi bị Sawamura Eriri gọi là Otou chan như vậy.

Anh xem em là bạn gái, em lại xem anh là ba ba.

Hiện tại, Y Hạ có cảm giác y hệt như vậy.

Mặc dù anh không ngại có một cô con gái đáng yêu như em, nhưng

mà gọi anh là ba ba gì đó, với dì Sayuri có hơi không ổn đó.

Y Hạ trêu ghẹo nói.

Dì Sayuri, đương nhiên là mẹ của Sawamura Eriri, Sawamura Sayuri.

Nếu anh là ba của Sawamura Eriri, vậy Sawamura Sayuri chẳng phải là. con dâu của anh sao.

Hả.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của Y Hạ, Sawamura Eriri lúc này mới hoàn hồn.

Hơn nữa, cô nhận ra mình vừa rồi đã làm một chuyện ngu xuẩn đến mức nào.

Em. em không nói gì hết.

Ai thèm làm con gái của anh.

Em thấy anh mặc đồ ngủ của bố em, cứ tưởng bố em về.

Cho nên mới.

Sawamura Eriri mặt đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa bực bội nói.

Cô ấy thế mà lại gọi Y Hạ là ba ba.

Nếu để mẹ cô biết, hoặc là để con bé tóc bạc Izumi Sagiri kia biết, cô chẳng phải sẽ bị trêu chọc đến chết sao.

Bản thân cô cũng sẽ xấu hổ đến mức chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống.

Bộ đồ này chẳng phải em đưa cho anh sao.

Y Hạ lườm Sawamura Eriri một cái.

Rõ ràng là Sawamura Eriri tự tay đưa quần áo cho anh.

Kết quả, vừa tắm xong đã quên.

Hơn nữa, cũng vì quần áo mà nhận lầm anh là ba.

Rõ ràng tóc anh khác hẳn với tóc của ông Spencer, bố của Sawamura Eriri mà.

Ông Spencer là người Anh với mái tóc vàng, còn anh thì tóc đen.

Khác biệt không chỉ một chút.

Nếu nhận thức màu sắc bình thường thì sẽ không nhận nhầm được.

Vừa nghĩ như vậy, Y Hạ lập tức nhận ra điểm không đúng.

Khoan đã.

Nói đến, Eriri hình như là một người cận thị.

Không đeo kính gọng lẫn kính áp tròng, việc nhận nhầm anh cũng không phải là không thể.

Y Hạ cảm thấy mình đã phá án.

Nguyên nhân Sawamura Eriri gọi ba đã được anh tìm ra.

Ưm.

Sawamura Eriri không hề hay biết Y Hạ đã tìm ra đáp án.

Nghe Y Hạ nói vậy, cô hơi không phản bác được.

Đúng như lời Y Hạ, quần áo là chính cô đưa.

Sao cô lại quên mất chuyện này chứ.

Đương nhiên, điểm này thì Sawamura Eriri tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Dài.

Dài dòng quá.

Sawamura Eriri đỏ mặt, đầy vẻ xấu hổ và bực bội nói.

Hừ.

Chương 10

Em phải về phòng nghỉ đây.

Anh cứ tiếp tục xem TV đi.

Sau một tiếng hừ nhẹ, Sawamura Eriri liền định giậm chân lên lầu, về phòng mình nghỉ ngơi.

Tối nay, cô quá xấu hổ để tiếp tục ở chung với Y Hạ.

Bằng không, sợ là Y Hạ sẽ lấy chuyện vừa rồi ra mà tiếp tục trêu chọc cô.

Cô không muốn bị trêu chọc như vậy.

Khoan đã.

Y Hạ gọi Sawamura Eriri đang định lên lầu.

Gì nữa.

Sawamura Eriri tức giận đáp.

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng cô lại khẽ động, còn có chút mong đợi nho nhỏ.

Thậm chí, cô còn mơ màng một điều gì đó.

Chẳng lẽ ai đó cũng cảm thấy mình đùa hơi quá đáng, biết cô giận nên muốn xin lỗi và an ủi cô sao.

Nếu thật là như vậy, cô cũng không phải không thể tha thứ cho ai đó.

Hay là, em đeo kính vào thử xem.

Đeo kính vào rồi, em nhìn lại xem anh có giống ba em không.

Y Hạ nghiêm túc nói.

Cút ngay.

Sawamura Eriri đầu tiên sững sờ.

Sau đó, cô trực tiếp gào thét lên.

Giữa những tiếng phanh giậm chân đầy mạnh mẽ, Sawamura Eriri giận dữ đỏ mặt chạy nhanh lên lầu.

Tối nay, cô tuyệt đối sẽ không thèm để ý đến Y Hạ nữa.

Tuyệt đối sẽ không.

Hahaha.

Nhìn bóng lưng vừa giận vừa hoảng của Sawamura Eriri, Y Hạ bật cười.

Anh ngược lại thấy vui.

Có lẽ là vì, đã được làm ba một lần.

Ngày hôm sau.

Y Hạ dậy thật sớm.

Dù sao thì khó ngủ là một chuyện.

Hơn nữa, dậy sớm vốn là thói quen của anh.

Dù sao, còn phải chuẩn bị bữa sáng cho mình nữa chứ.

Còn về bữa trưa nấu sẵn.

Anh cũng không thường xuyên làm.

Bữa trưa của anh, hoặc là ăn ké đồ Kato Megumi làm dư, hoặc là trực tiếp chế biến ngay tại phòng học của trường, ăn tại chỗ.

Hoặc là, trực tiếp mua một cái bánh mì ở cửa hàng tiện lợi để giải quyết.

Xuống ăn cơm thôi.

Làm xong bữa sáng, Y Hạ gọi Sawamura Eriri ở đầu cầu thang.

Tuy nhiên, gọi liên tiếp mấy lần, anh lại không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Tối qua thức đêm vẽ manga à.

Không nhận được hồi đáp từ Sawamura Eriri, Y Hạ đoán nguyên nhân là do Sawamura Eriri vẫn chưa tỉnh.

Nếu là vì chuyện tối qua mà giận dỗi, cuối cùng thức đêm vẽ manga đến mức ngủ quên mất vào buổi sáng.

Điều này lại rất phù hợp với phong cách của Sawamura Eriri.

Hay là lên xem một chút vậy.

Y Hạ nghĩ thầm.

Ngay lập tức, anh trực tiếp lên lầu, đi đến phòng Sawamura Eriri.

Phòng của Sawamura Eriri lại không khóa.

Sau khi gạt chốt cửa sang một bên, Y Hạ trực tiếp bước vào phòng Sawamura Eriri.

Cũng chính sau khi bước vào phòng Sawamura Eriri, Y Hạ thấy được cảnh tượng đúng như anh đoán.

Bởi vì. trên giường không có bóng dáng Sawamura Eriri.

Hiện tại, Sawamura Eriri đang nằm gục trên bàn làm việc, ngủ ngáy khò khò.

Từ tình trạng bàn học và những bản nháp nằm khắp sàn, có thể thấy tối qua Sawamura Eriri thực sự đã thức trắng đêm vẽ manga.

Đúng là đồ ngốc mà.

Thức trắng đêm cũng không chọn ngày khác.

Y Hạ bất đắc dĩ lắc đầu.

Thức đêm vào ngày đi học, đây chẳng phải tự tìm khổ sao.

Sawamura Eriri không giống anh, có thể trong giờ học mà lại xuất hiện ở nơi khác trong trường để ngủ nướng hoặc làm việc khác.

Đến lúc đó, cô lại phải căng mình trong lớp, cố gắng chịu đựng cơn buồn ngủ để tập trung nghe giảng.

Dù sao, hình tượng Sawamura Eriri ở trường là một tiểu thư tri thức lễ nghĩa, học tập nghiêm túc mà.

Thôi được.

Thời gian còn một chút, cứ để em ngủ thêm lát nữa đi.

Y Hạ không đánh thức Sawamura Eriri.

Sau khi đắp một chiếc áo cho Sawamura Eriri, anh giúp cô sắp xếp lại những bản nháp trên bàn và dưới đất.

Vẽ tốt thật đấy.

Y Hạ đưa ra đánh giá cho bản nháp trong tay.

Chỉ có điều, lúc này, mặt anh lại đầy vạch đen.

Lờ mờ còn có thể thấy gân xanh trên trán anh.

Rõ ràng.

Anh đã bị nội dung Sawamura Eriri vẽ làm cho rung động.

Đây là khi anh giúp Sawamura Eriri dọn dẹp các bản nháp, anh nhặt được một bản vẽ từ dưới đất.

Mà nội dung trong tranh, bất ngờ lại là anh cùng với một con tinh tinh.

Không cần phải nói.

Đây là hành động mang tính trả thù của Sawamura Eriri tối qua.

Vì chuyện gọi ba.

Mang theo oán niệm, Sawamura Eriri cuối cùng đã vẽ ra một tuyệt tác vĩ đại như vậy.

Cũng may.

Bức tranh đáng sợ như vậy chỉ có một tấm.

Chương 11

Còn lại các bản nháp khác thì có phong cách bình thường.

Đối tượng cũng là người bình thường.

Chỉ là, nội dung các bản nháp khác, ghép lại với nhau lại là một bộ manga ngắn 18X hơi táo bạo.

Nhân vật nam chính trong tranh, là anh.

Còn về nhân vật nữ chính.

Từ tướng mạo và mái tóc vàng búi hai bên đặc trưng mà xem.

Dường như là. chính Sawamura Eriri.

Chậc— Sawamura Eriri thế mà lại vẽ chuyện của cô ấy và anh.

Thật là lợi hại quá đi.

Từ đó có thể thấy, Sawamura Eriri thích anh nhiều đến nhường nào.

Thích đến mức khao khát anh luôn.

Sau khi dọn dẹp xong những bản nháp trên sàn, Y Hạ hơi thưởng thức tuyệt tác này của Sawamura Eriri.

Chỉ có thể nói, không hổ là họa sĩ nổi tiếng Eriri.

Đọc xong cả bộ manga, nhìn anh lúc này máu nóng sôi trào.

Mãi đến khi anh đặt cuốn manga trong tay sang một bên, rồi hít sâu thở ra một hơi, anh mới từ từ bình phục tâm trạng của mình.

Lúc này.

Thời gian cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Y Hạ không nuông chiều Sawamura Eriri.

Anh trực tiếp tiến lên đẩy vai Sawamura Eriri, định đánh thức cô.

Gì nữa vậy.

Sawamura Eriri nửa mê nửa tỉnh lẩm bẩm, hơi bất mãn nói.

Cô mới ngủ được bao lâu, chắc chắn là chưa đủ giấc.

Nếu không dậy là trễ giờ đó.

Y Hạ thì thầm bên tai Sawamura Eriri.

Trễ giờ.

Sau khi nghe rõ hai chữ này, chỉ thấy Sawamura Eriri đột nhiên tỉnh táo lại.

Cả người cô bật dậy, giật mình tỉnh giấc khỏi giấc mộng.

Quần áo, quần áo.

Sau khi tỉnh táo, Sawamura Eriri lúc này liền muốn thay bộ đồ thể thao trên người bằng đồng phục.

Chỉ có điều, cô vừa cầm lấy đồng phục, lại phát hiện Y Hạ đang ở trong phòng.

Và sau khi nhìn thấy Y Hạ, cô lập tức sững sờ.

Ngay lập tức.

Chuyện xảy ra trong phòng tối qua, từng chút một hiện về trong ký ức cô.

Khi khoảng trống ký ức được lấp đầy, cô nhìn Y Hạ với ánh mắt đầy chột dạ.

Chưa kể đến bức họa kinh thế kia.

Nếu Y Hạ mà nhìn thấy cô lại vẽ một bộ chuyện với nhân vật

chính là hai người họ, chẳng phải cô sẽ chết xã hội sao.

Anh, anh chắc là không thấy gì hết đâu nhỉ.

Sawamura Eriri yếu ớt hỏi một câu.

Câu trả lời này, cô thực ra đã biết rồi.

Bởi vì, trên sàn đã không còn những tác phẩm cô vẽ tối qua nữa.

Những tác phẩm này nằm trên sàn là vì chính cô nhìn còn thấy chướng mắt, cùng với cực kỳ xấu hổ và bực bội.

Thế nên mới vứt lung tung khắp nơi.

Bây giờ chúng đã không còn dấu vết trên sàn.

Rõ ràng là đã bị Y Hạ vào phòng nhặt lên.

Hơn nữa, còn xem từng cái một.

Mặc dù là vậy, Sawamura Eriri vẫn ôm một tia hy vọng.

Biết đâu, Y Hạ chỉ đơn thuần cất đi, mà không thấy thì sao.

Hoặc là, Y Hạ cũng không nhìn kỹ, không biết nhân vật chính trong những bản nháp này là chính anh.

Cùng với. cô.

Em nói là anh với con khỉ đó, hay là nói anh với em trong suối nước nóng.

Y Hạ mặt không chút thay đổi nói.

Nha.

Không đợi anh nói hết lời, chỉ nghe một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Sau đó liền thấy, Sawamura Eriri trực tiếp lao tới, một tay bịt miệng anh.

Có chút mùi vị của việc giết người diệt khẩu.

Anh không thấy gì hết.

Biết chưa.

Sawamura Eriri không ngừng tẩy não Y Hạ, định xóa sạch những gì anh đã thấy trước đó.

Bây giờ, cô thật sự muốn chết xã hội rồi.

Em nghĩ sao.

Y Hạ gạt tay Sawamura Eriri đang bịt miệng mình ra, vẫn với vẻ mặt không chút thay đổi nói.

Oa oa.

Sawamura Eriri phát ra tiếng nức nở như một con thú nhỏ.

Cô ấy sao mà xui xẻo thế này.

Ngay lập tức, sau khi rất nhiều suy nghĩ phức tạp lướt qua trong đầu, Sawamura Eriri đưa ra một quyết định táo bạo.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Y Hạ, cô trực tiếp ấn xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng động nào đó truyền đến.

Thế này được chưa.

Sawamura Eriri mặt đỏ bừng nói.

Cô vô thức dùng mu bàn tay lau lau môi mình.

Không nghi ngờ gì.

Cô đang dùng sắc để mua chuộc Y Hạ, để anh giữ bí mật.

Em lại dùng cái này để thử cán bộ hả.

Có cán bộ nào chịu được thử thách này đâu.

Chương 12

Y Hạ nhướng mày nhìn Sawamura Eriri.

Hành động táo bạo này của Sawamura Eriri khiến anh rất bất ngờ.

Nhưng mà, chỉ với thế này mà muốn đánh lạc hướng anh ư, nghĩ đẹp quá rồi.

Nhất là, đây cũng không phải nụ hôn đầu của Sawamura Eriri.

Nụ hôn đầu của Sawamura Eriri, đã sớm bị anh đánh cắp trong một lần vô tình chạm phải khi hai người chơi đùa với nhau từ rất lâu trước đây.

Đối mặt với việc Y Hạ chơi chiêu, Sawamura Eriri lại hơi không hiểu ý anh.

Tuy nhiên, cô lại ngầm hiểu được ý của Y Hạ.

Chỉ một nụ hôn này, còn lâu mới đủ.

Vậy.

Vậy em hôn anh thêm lần nữa nhé.

Sawamura Eriri đỏ mặt, dò hỏi.

Nếu nói lần đầu là hành vi cam chịu, thì lần này, chính cô cũng có chút ý muốn nhỏ nhoi.

Cô hiểu rõ, mình đang làm một chuyện to gan đến mức nào.

Đó là chuyện mà bình thường cô căn bản không có tâm tư nghĩ đến.

Hay nói đúng hơn là. xấu hổ khi nghĩ đến.

Bây giờ, lại theo cảm xúc và bản năng, trực tiếp táo bạo làm ra.

Nhưng mà— Đã làm rồi, thì phải đạt được hiệu quả mới được.

Nếu có thể cứ thế này mà lấy cớ sai lầm để tiến thêm một bước với Y Hạ, đạt đến một mối quan hệ thân mật nào đó.

Chẳng phải đây là điều cô tha thiết ước mơ sao.

Thế cũng không đủ.

Đối mặt với việc Sawamura Eriri tăng giá.

Y Hạ ẩn ẩn có chút rung động.

Nhưng anh lại tỏ ra vẻ bất động.

Rõ ràng, là muốn thêm tiền.

Vậy anh nói mấy lần đi.

Sawamura Eriri mang theo chút giọng giận dỗi.

Cô lại muốn biết, Y Hạ tham lam đến mức nào.

Hay là, cứ dựa theo nội dung em đã vẽ, làm một lần hoàn chỉnh đi.

Y Hạ hữu ý vô ý nói.

Anh ám chỉ, đương nhiên là bộ manga đặc sắc mà Sawamura Eriri đã vẽ tối qua.

Có thể nói, cái gì cần có đều có.

Xì.

Ai. ai muốn làm một lần hoàn chỉnh với anh.

Sawamura Eriri trực tiếp khịt mũi, khắp mặt là vẻ xấu hổ và bực bội.

Bảo cô và Y Hạ làm theo tuyệt tác của cô ấy ư.

Đó chắc chắn là từ bước đầu tiên trực tiếp bước đến điểm kết thúc.

Sawamura Eriri trực tiếp lại là một cái chụt.

Muốn hay không.

Sau khi hôn xong, Sawamura Eriri lại sờ lên môi mình, mặt đầy xấu hổ và bực bội nói với Y Hạ.

Ngay lập tức, cô trực tiếp kéo Y Hạ ra khỏi giường mình.

Sau đó, một mạch đẩy anh ra khỏi phòng cô.

Sau khi đẩy Y Hạ ra khỏi phòng, cô phanh một tiếng đóng sập cửa phòng mình lại.

Tuy nhiên.

Mới đóng cửa được một giây, chỉ thấy Sawamura Eriri lại mở cửa phòng ra, thò đầu nhìn về phía Y Hạ đang đứng sau cánh cửa.

Tuyệt đối không được nói ra đâu đấy, cứ coi như anh không biết gì hết.

Nghe rõ chưa.

Sawamura Eriri cảnh cáo nói.

Lợi lộc đã cho hết rồi.

Nếu Y Hạ không quên tuyệt tác vừa mới nhìn thấy, vậy thì cái giá cô phải trả có thể quá lớn.

Nói là nói vậy.

Nhưng tâm trạng của cô lúc này thế nào, chỉ có chính cô mới biết.

Nếu không phải còn có Y Hạ ở đây, có lẽ cô đã vui sướng đến mức muốn bay lên rồi.

Dù sao, mặc dù cô chưa thực sự xác định mối quan hệ với Y Hạ, nhưng cũng đã tiến một bước rất lớn.

Ấy ấy.

Y Hạ đáp một tiếng.

Sau khi anh giải quyết xong Sawamura Eriri, chỉ nghe thấy tiếng phanh đóng cửa vang dội lại truyền đến.

Hình như hơi lỗ vốn rồi.

Lẽ ra vừa rồi mình nên chủ động mới phải.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt.

Nghĩ đến sự thân mật vừa xảy ra trong phòng, Y Hạ rơi vào trầm tư.

Dù không thể làm theo tuyệt tác của Sawamura Eriri một cách hoàn chỉnh, thì tiến hành theo kiểu tiêu chuẩn có lẽ vẫn ổn.

Cảm giác vừa chạm liền rời đi, hình như cũng chỉ đến thế thôi.

Thôi được.

Còn sợ sau này không có cơ hội sao.

Nghĩ đến đây, Y Hạ nở một nụ cười.

Anh có dự cảm.

Lần thân mật tiếp theo, cũng sẽ là trong vài ngày tới thôi.

Đến lúc đó, anh sẽ được như ý muốn.

Thay đồng phục xong, vệ sinh cá nhân xong xuôi.

Sawamura Eriri vội vàng xuống lầu ăn bữa sáng Y Hạ đã chuẩn bị cho cô.

Mặc dù bữa sáng rất ngon, nhưng có lẽ vì sự thân mật vừa rồi, khiến cô hơi xấu hổ khi đối mặt với Y Hạ.

Kết quả là.

Sau khi ăn ngấu nghiến xong bữa sáng, cô trực tiếp bỏ lại Y Hạ

một mình, đi đến trường học.

Đối với điều này.

Y Hạ đương nhiên cảm thấy hơi buồn cười.

Nhưng vì hiểu rõ tính cách của Sawamura Eriri, nên Y Hạ cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Chương 13

Sau khi ăn xong phần bữa sáng của mình.

Anh dọn dẹp xong bộ đồ ăn và nhà bếp, lúc này mới thong dong rời khỏi nhà Sawamura, hướng về Toyogasaki mà đi.

Còn về chiếc cặp sách ở nhà, anh lại lười quay về lấy.

Dù sao anh cũng không cần lên lớp, nghe giảng bài.

Cặp sách, cũng chỉ là để làm bộ làm tịch mà thôi.

Lần này, anh ngay cả làm bộ cũng không muốn.

Đi trên đường đến Toyogasaki.

Khi còn cách Toyogasaki hai con phố, Y Hạ vừa vặn gặp Kato Megumi.

Tiểu Huệ, chào buổi sáng.

Y Hạ chạy chậm đến, chào hỏi Kato Megumi.

Chào buổi sáng, Y Hạ.

Kato Megumi đáp lại.

Ngay lập tức, cô hơi tò mò nhìn Y Hạ bên cạnh, hỏi: Sáng nay Eriri có chuyện gì sao.

Em vừa thấy cô ấy cứ chạy nhanh mãi, vẻ mặt rất gấp.

Kato Megumi hỏi.

Mặc dù trạng thái bất thường của Sawamura Eriri có thể có nguyên nhân khác.

Nhưng theo cô, nhiều khả năng vẫn là do Y Hạ gây ra.

Đây là trực giác của cô.

Coi như là vậy đi.

Vì bịt miệng anh, em ấy đã hôn anh hai cái.

Cho nên, bây giờ hơi xấu hổ đó mà.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Anh trực tiếp thẳng thắn kể chuyện sáng nay, cũng không sợ Kato Megumi ghen gì cả.

Thì ra là thế à.

Kato Megumi khẽ gật đầu.

Ánh mắt và thần sắc của cô, không hề có chút dao động hay thay đổi nào.

Giọng điệu cũng vẫn đều đều như đọc.

Tuy nhiên, nếu nghe kỹ, trong giọng nói của cô dường như vẫn có thêm chút ý vị khó tả.

Dường như là. ghen tị.

Đúng là không hổ là anh, Y Hạ.

Vừa sáng sớm đã phát tình, để Eriri phải hôn anh này nọ.

Kato Megumi tán thưởng Y Hạ.

Anh không phải đã nói rồi sao.

Đó là Eriri trả tiền bịt miệng cho anh, cô ấy chủ động.

Y Hạ lườm Kato Megumi một cái.

Anh đương nhiên nhận ra Kato Megumi cố ý nói vậy.

Nguyên nhân trong đó, không cần phải nói, tuyệt đối là ghen tị.

Thế nên, là bịt miệng chuyện gì.

Chẳng lẽ là Eriri bị anh Y Hạ nắm giữ bí mật gì đó, rồi bị anh cưỡng ép làm chuyện này nọ sao.

Kato Megumi thốt ra ngay.

Mặc dù cô đúng là có chút ghen tị thật, nhưng bây giờ cô lại càng tò mò hơn tại sao Sawamura Eriri lại phải bịt miệng Y Hạ.

Có thể khiến một Sawamura Eriri với tính cách hơi kiêu ngạo, không hề thẳng thắn, lại làm ra hành động táo bạo như vậy.

Nguyên do trong đó, chắc chắn không nhỏ.

Đương nhiên.

Nếu là chuyện gì không thể nói, thì thôi vậy.

Kato Megumi tinh ý bổ sung một câu.

Chỉ là, điều này trong mắt Y Hạ, lại có nghĩa là không thể không nói.

Là như vậy.

Y Hạ hơi buồn cười kể cho Kato Megumi nghe chuyện thú vị xảy ra tối qua.

Bao gồm cả việc Sawamura Eriri gọi ba và tuyệt tác của cô.

Mặc dù Sawamura Eriri đã trả phí bịt miệng, còn kịch liệt yêu cầu anh giữ bí mật, nhưng anh đâu phải người biết giữ miệng.

Chưa kể, tất cả chuyện này thực sự quá thú vị.

Nếu không chia sẻ với Kato Megumi, chẳng phải sẽ mất đi chút thú vị sao.

Còn về việc sau đó Sawamura Eriri biết được chuyện này, rồi trả thù anh.

Anh hoàn toàn không sợ đâu.

Nên nói là.

đúng là không hổ là Eriri sao.

Nghe Y Hạ miêu tả, sắc mặt Kato Megumi hiện lên một tia dao động rõ ràng.

Ngay cả khóe miệng cô cũng khẽ nở một nụ cười nhạt.

Hành động của Sawamura Eriri, quả nhiên là cực kỳ thú vị.

Nhưng mà, Eriri đã bịt miệng anh rồi.

Y Hạ, anh còn kể cho em biết, không sợ Eriri tức giận sao.

Kato Megumi nói.

Cái này chẳng phải là vì Tiểu Huệ uy hiếp anh phải nói sao.

Anh đương nhiên chỉ có thể làm theo thôi.

Y Hạ nói hùng hồn.

Em cũng không cảm thấy em đã làm chuyện như vậy.

Kato Megumi lườm Y Hạ một cái.

Chỉ là, nghĩ đến lời bổ sung tinh ý vừa rồi của mình, cô lại thấy điều này cũng không sai.

Cô đúng là đã uy hiếp anh.

Ở một mức độ nào đó.

À mà nói.

Nữ chính trong manga của Eriri là ai vậy.

Dường như để chuyển chủ đề.

Kato Megumi hỏi về chi tiết tuyệt tác của Sawamura Eriri.

Cô không hiểu sao lại hơi tò mò về điểm này.

Luôn cảm thấy, giữa đó cất giấu một mấu chốt nào đó.

Chương 14

Chính em ấy.

Y Hạ không chút do dự một lần nữa bán đứng Sawamura Eriri.

Eriri. chính cô ấy sao.

Kato Megumi khẽ nhếch miệng.

Trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Lại còn có cách làm này ư.

Nếu là như vậy, cô ngược lại có thể hiểu được tại sao Sawamura Eriri lại chọn cách bịt miệng táo bạo như vậy.

Cũng khó trách, vừa rồi Sawamura Eriri lại bối rối đến thế.

Chủ đề về Sawamura Eriri không kéo dài quá lâu.

Sau khi trò chuyện xong, Y Hạ chuyển sang chủ đề bữa trưa làm sẵn.

Tiểu Huệ hôm nay có chuẩn bị bento cho anh không.

Y Hạ hỏi Kato Megumi.

Không phải ngày nào cũng vậy.

Trong một tuần học năm ngày, Kato Megumi thường có ba ngày sẽ giúp anh chuẩn bị.

Không có cho Y Hạ vừa sáng sớm đã phát tình làm gì đâu.

Kato Megumi nói với giọng yếu ớt.

Mặc dù chuyện của Sawamura Eriri là có nguyên nhân, nhưng nếu nói cô không để tâm thì tuyệt đối là giả.

Vậy hay là. anh bổ túc cho em ở đây nhé.

Y Hạ thì thầm bên tai Kato Megumi.

Nói xong, anh ra vẻ định hành động.

Giống như với Sawamura Eriri vậy.

Đây cũng không phải nụ hôn đầu của Kato Megumi.

Từ trước đó rất lâu, trong một lần thử nghiệm nhằm phá vỡ vẻ mặt ba không của Kato Megumi, anh đã chủ động đánh cắp nụ hôn đầu của cô ấy rồi.

Muốn chết rồi.

Kato Megumi mặt ửng đỏ, hơi xấu hổ lườm Y Hạ.

Đây là đường đông người qua lại, toàn là học sinh.

Y Hạ lại muốn làm chuyện xấu giữa đường sao.

Cái này không phải Tiểu Huệ ghen sao.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Hừ.

Kato Megumi hừ nhẹ một tiếng.

Ngay lập tức, cô lại lườm Y Hạ.

Cứ như muốn nói: Đây là bịa đặt, giả dối không có thật.

Cho anh này.

Bất mãn thì bất mãn, ghen tị thì ghen tị.

Tuy nhiên, Kato Megumi vẫn rất thành thật lấy từ trong cặp ra một hộp bento.

Đó là bento cô làm cho Y Hạ.

Hôm nay, cô đích xác đã làm một phần cho Y Hạ.

Anh biết ngay mà, Tiểu Huệ không nỡ để anh đói.

Y Hạ nháy mắt với Kato Megumi.

Vẻ mặt trêu ghẹo này khiến Kato Megumi đỏ mặt ngay lập tức.

Sau đó, cô lại lườm anh một cái.

Chỉ thiếu chút nữa là trực tiếp thu lại hộp bento cô đã cho Y Hạ rồi.

Vậy anh cứ thật thà nhận vậy.

Y Hạ liền định cất hộp bento tình yêu Kato Megumi cho.

Nói là cất kỹ, cũng chỉ là cầm trong tay thôi.

Dù sao, hôm nay anh cũng không mang cặp sách.

Sabre.

Khoan đã.

Ngay khi Y Hạ cầm hộp bento, cùng Kato Megumi tiếp tục đi về phía Toyogasaki.

Chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói đầy lo lắng.

Kèm theo đó, là tiếng chó sủa hơi chút sống động.

Đến khi Y Hạ và Kato Megumi cả hai cùng phản ứng lại, một chú chó Dachshund đã chạy vượt qua bên cạnh họ.

Nha.

Đúng lúc này.

Từ miệng của chủ nhân giọng nói lúc nãy truyền ra một tiếng kêu đầy hoảng sợ.

Vì chạy quá nhanh, cô ấy bị một viên đá trên đất làm vấp ngã.

Sau đó, trực tiếp lao thẳng về phía trước.

Mà phía trước cô ấy, rõ ràng là Y Hạ và Kato Megumi.

Bất ngờ không kịp trở tay.

Kato Megumi vô ý bị bàn tay người kia đẩy một chút.

Đến mức, cả người cô ấy không tự chủ được lao về phía trước, suýt ngã nhào xuống đất.

Cẩn thận.

Thấy Kato Megumi sắp ngã, Y Hạ vô thức bỏ hộp bento trong tay xuống, kịp thời ôm lấy Kato Megumi.

Em không sao chứ.

Y Hạ lo lắng hỏi.

Không sao đâu.

Kato Megumi tỉnh lại, đầu tiên thở phào một hơi, sau đó lắc đầu tỏ ý mình không sao.

Sau khi ra hiệu Y Hạ buông mình ra trước, cô quay đầu nhìn về phía kẻ gây rối phía sau.

Cậu không sao chứ.

Kato Megumi đưa tay đỡ cô gái tóc hồng đang nằm trên đất dậy, người đã vô tình đẩy ngã cô.

Đó là một thiếu nữ tóc hồng búi cao.

Khuôn mặt thuộc dạng rất đáng yêu.

Tuy nhiên, điều thu hút ánh mắt nhất là một bộ phận mà ngay cả đồng phục cũng không thể che hết.

Yuigahama Yui.

Sau một hồi quan sát, Kato Megumi rất nhanh nhận ra thiếu nữ búi tóc này.

Chương 15

Đây không phải học sinh cùng lớp với họ.

Mà là lớp C kế bên.

Tuy nhiên, cô thường xuyên thấy Yuigahama Yui đi cùng một nhóm bạn nào đó ở lớp C, nên cô rất quen.

Không.

Không sao đâu ạ.

Yuigahama Yui liên tục lắc đầu.

Sau khi định thần lại.

Cô lập tức liên tục cúi đầu với Kato Megumi và Y Hạ.

Em xin lỗi ạ.

Em không cố ý đâu.

Em đang đuổi chú Dachshund Sabre của em.

Nó chạy ra khỏi nhà, rồi theo em đến đây.

Yuigahama Yui nói.

Nghĩ đến chú chó Dachshund Sabre của mình.

Yuigahama Yui lập tức hơi lo lắng.

Cô vòng qua người Kato Megumi, nhìn về phía cách đó không xa.

Lúc này, chú chó Dachshund của cô đã chạy đến gần giao lộ đèn xanh đèn đỏ.

Chỉ là, Sabre mặc kệ đèn đỏ trước mắt, vẫn không có ý định dừng lại.

Thấy vậy, nó sắp vượt đèn đỏ băng qua đường.

Điều này chưa phải là nguy hiểm nhất.

Điều nguy hiểm nhất là, ở làn đường đèn xanh phía bên kia, đang có một chiếc ô tô lao tới rất nhanh.

Nếu với tốc độ này, chú chó Sabre của cô rất nhanh sẽ gặp tai nạn giao thông.

Sabre.

Thấy cảnh này, Yuigahama Yui lập tức lo lắng đến phát khóc.

Cô định gọi tên Sabre để nó dừng lại.

Chỉ có điều, mọi thứ dường như là vô ích.

Sabre vẫn cứ chạy như trước.

Anh đi xem thử.

Nhìn Sabre sắp gặp nguy hiểm ở phía xa.

Sau khi nói câu này với Kato Megumi bên cạnh, Y Hạ trực tiếp bước nhanh xông về phía Sabre đang định băng qua đường.

Tốc độ của anh rất nhanh.

Trong thoáng chốc, anh cứ như hóa thành một tia chớp.

Dưới ánh mắt hơi kinh ngạc của Kato Megumi và Yuigahama Yui, gần như chỉ trong ba, bốn giây, Y Hạ đã vượt qua quãng đường 10 mét, đi đến vị trí phía sau Sabre.

Mặc dù khoảng cách vẫn còn khoảng 1,5 mét, nhưng đã đủ rồi.

Bởi vì, trên người Sabre vẫn còn buộc dây xích chó.

Sau khi Y Hạ dẫm một chân lên dây xích chó trên đất, chỉ thấy Sabre bị ngăn lại, trong tiếng kêu Gâu ư, bị dây xích chó ở cổ kéo lại, buộc phải dừng bước.

Cũng chính sau khi Y Hạ thành công ngăn Sabre lại.

Chiếc ô tô đang lao nhanh tới đó, an toàn vượt qua con đường ngay lập tức.

Phù.

Nguy hiểm thật.

Thấy Y Hạ kịp thời cứu được Sabre, ở phía bên kia.

Cả Kato Megumi lẫn Yuigahama Yui đều yên lòng.

Ngay lập tức, hai người họ chạy chậm đến phía Y Hạ.

Họ muốn xem Y Hạ và Sabre thế nào rồi.

Gâu ư Gâu ư Khi hai người Kato Megumi chạy về phía Y Hạ.

Sabre, sau khi bị Y Hạ ngăn lại và bế trên tay, đang biểu tình phản đối với Y Hạ, người xa lạ này.

Nó đâu biết Y Hạ là ân nhân cứu mạng của mình.

Nó chỉ biết, hành vi của Y Hạ vừa rồi đã siết mạnh nó.

Hơn nữa, còn cản trở sự tự do chạy nhảy của nó.

Chưa kể, bây giờ đến cả bản thân nó cũng bị Y Hạ nắm trong tay.

Đừng có sủa loạn nữa, đồ chó đần không biết lòng tốt của người ta.

Tin hay không anh đem mày đi nấu, thử xem vị thịt chó hầm thế nào.

Y Hạ trực tiếp cốc đầu Sabre một cái.

Dưới sự cho phép của một loại hack toàn năng nào đó, ngôn ngữ chó gì đó, anh cũng coi như là tinh thông.

Thế nên, anh đương nhiên biết bây giờ Sabre không hề nói lời tốt

đẹp gì.

Đúng là một con chó lang tâm cẩu phế.

Đừng có nấu chó của em.

Nghe Y Hạ muốn nấu chó của mình.

Mặc dù biết chuyện đó đại khái là đùa, nhưng Yuigahama Yui, người vừa chạy đến, vẫn có chút lo lắng và bất mãn nhỏ.

Đi tới trước mặt Y Hạ, cô nàng bao che cho con như nhận lấy chú chó Dachshund Sabre từ tay Y Hạ, ôm vào lòng.

Thật là.

Đừng có chạy loạn nữa, Sabre.

Sau khi ôm lại chú chó của mình, Yuigahama Yui trách mắng Sabre.

Nếu không phải vì Sabre, sáng sớm đã không dẫn đến nhiều chuyện như vậy.

Cô suýt nữa đã sợ chết.

Gâu gâu.

Sabre không ngừng sủa.

Chỉ có điều, đối tượng nó nói lại không phải Yuigahama Yui mà vẫn là Y Hạ.

Kitahara kun là ân nhân cứu mạng của mày đó.

Không được vô lễ như vậy biết không.

Yuigahama Yui tức giận vỗ vỗ đầu Sabre.

Đương nhiên cô không hiểu tiếng chó.

Thế nhưng, với sự thấu hiểu của cô dành cho chú chó cưng của

mình, cộng thêm tiếng sủa gào bây giờ của Sabre.

Cô ngược lại có thể đoán ra cảm xúc hiện tại của Sabre.

Còn về cách cô xưng hô với Y Hạ ư.

Đương nhiên là dựa trên sự hiểu biết của cô về Y Hạ.

Vị danh nhân của trường Y Hạ này, cô ấy hẳn cũng biết.

Không bằng nói, cô ấy cũng là một trong những người rất ngưỡng mộ sự tự do của Y Hạ.

Gâu.

Sabre lại kêu một tiếng.

Chỉ có điều, lần này tiếng kêu của nó lại nhỏ đi nhiều.

Cảm xúc giữa chừng cũng thay đổi không nhỏ.

Xem ra, nó đã hiểu lời Yuigahama Yui nói.

Chương 16

Và sau khi hiểu Y Hạ là ân nhân cứu mạng của mình, nó lại tiếp tục sủa về phía Y Hạ.

Không cần cảm ơn.

Lần sau cẩn thận một chút là được.

Y Hạ vỗ vỗ đầu Sabre.

Lần này tiếng chó Sabre nói cũng có ý cảm ơn, không thất lễ như vừa rồi.

Nói tóm lại, không đến mức vong ân bội nghĩa.

Miễn cưỡng coi như có ơn tất báo.

Y Hạ, anh không sao chứ.

Cũng đúng lúc này, Kato Megumi quan tâm hỏi Y Hạ.

Mặc dù vừa rồi cô không thấy Y Hạ có vấn đề gì, nhưng bây giờ cô nhạy cảm chú ý tới cánh tay đang đặt trên lưng của Y Hạ.

Eo của Y Hạ, hình như có chút bị thương.

Do phanh gấp không kịp, có chút trật khớp.

Nghỉ ngơi một chút là được.

Y Hạ nói.

Vừa rồi anh đã đi quá nhanh.

Dừng đột ngột, lại thêm tư thế không kiểm soát tốt, khó tránh khỏi khiến eo bị trật ít nhiều.

Cũng may anh có thể chất tốt, bình thường cũng thỉnh thoảng rèn luyện.

Cho nên, cũng không nghiêm trọng.

Cùng lắm thì dán miếng dán gân cốt gì đó là ổn thôi.

Ơ.

Phải đi bệnh viện sao.

Em đưa anh đi bệnh viện kiểm tra một chút nhé.

Nghe cuộc đối thoại của Y Hạ và Kato Megumi, Yuigahama Yui lúc này mới chú ý tới sự bất thường của Y Hạ.

Không ngờ Y Hạ vì cứu chó của mình mà bị thương.

Điều đó khiến cô vừa cảm kích vừa xấu hổ day dứt.

Trong đó, cảm giác xấu hổ day dứt là lớn nhất.

Nếu Y Hạ có chuyện gì, cô nhất định sẽ rất áy náy.

Không cần.

Y Hạ tùy ý khoát tay.

Thế nhưng, Kato Megumi lại phản bác lời anh.

Vẫn nên đi kiểm tra một chút.

Nếu thực sự xảy ra vấn đề thì không hay chút nào.

Kato Megumi nói với giọng điệu kiên quyết.

Vậy được rồi.

Anh đi bệnh viện kiểm tra một chút.

Thấy Kato Megumi kiên quyết như vậy, Y Hạ tự nhiên không tiện từ chối.

Dù sao, đây cũng là sự quan tâm của Kato Megumi dành cho anh mà.

Em đi gọi xe ngay.

Yuigahama Yui lập tức nói.

Cô nàng định sẽ gọi xe cho Y Hạ.

Mặc dù gọi xe hơi đắt, nhưng so với ơn cứu chó của Y Hạ, thì chẳng đáng là gì.

Cô cảm thấy mình phải có trách nhiệm.

Không cần.

Đi bộ vẫn không sao, hơn nữa bệnh viện cũng không xa.

Em vẫn nên đưa chó về nhà trước đi.

Nếu không, e là sẽ bị trễ học mất.

Y Hạ lắc đầu từ chối nhã nhặn.

Lập tức, anh nhìn sang Kato Megumi bên cạnh.

Tiểu Huệ à.

Em cũng đến trường trước đi.

Anh tự đến là được rồi.

Y Hạ nói.

Em vẫn đi cùng anh nhé.

Dù sao, em không có mặt thì giáo viên chắc cũng chẳng phát hiện.

Với lại, anh còn giúp em học bù nữa mà phải không.

Kato Megumi lắc đầu.

Cảm giác tồn tại của cô, dù không có mặt trong lớp học, cũng sẽ không bị giáo viên hay bạn học phát hiện.

Cho nên, dù có nghỉ học một lát cũng chẳng sao.

Ngược lại sẽ không bị phát hiện.

So với bản thân, chuyện của Y Hạ quan trọng hơn.

Hơn nữa, giống như cô nói vậy, phần bài vở cô bị bỏ lỡ, Y Hạ cũng sẽ giúp cô giải quyết.

Giáo viên sẽ không phát hiện ư.

Yuigahama Yui bên cạnh có chút không hiểu ý của Kato Megumi.

Thế nhưng, cô rất nhanh liền nghĩ ra điều gì đó.

Có vẻ như, vừa rồi khi va phải Kato Megumi, cô cũng không để ý Y Hạ bên cạnh có người.

Cũng vì không chú ý tới Kato Megumi, cô mới chạy về phía bên kia của Y Hạ.

Kết quả, liền vô tình va phải Kato Megumi.

Bây giờ nghĩ lại, ngược lại có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ, Kato Megumi chính là loại người có cảm giác tồn tại rất nhỏ trong truyền thuyết ư.

Vậy được.

Thấy Kato Megumi kiên quyết như vậy, Y Hạ liền muốn đồng ý.

Thế nhưng, tiếng hỏi từ phía trước truyền đến lại cắt ngang lời anh.

Các em không sao chứ.

Theo hướng âm thanh truyền tới, ba người Y Hạ nhìn lại.

Sau đó liền thấy vị cô gái trẻ tuổi tóc ngắn ngang vai, nhìn vô cùng xinh đẹp và thành thục.

Yukinoshita Haruno.

Nhìn thấy người phụ nữ trước mặt, Y Hạ hơi kinh ngạc.

Anh nhận ra đối phương.

Một người có liên hệ với anh.

Thật là Y Hạ à.

Khi Y Hạ kinh ngạc, Yukinoshita Haruno cũng hơi ngạc nhiên.

Trong lúc im lặng, cô còn khẽ thở dài một hơi.

Đây là vì Y Hạ bình an vô sự mà cô được thả lỏng.

Bởi vì, những người trên chiếc xe con vừa rồi, trong đó có cô.

Thấy Sabre và Y Hạ sắp lao ra đường cái, họ đã giật mình.

Đến nỗi, còn nghĩ xe của nhà mình có phải đã đâm phải thứ gì không.

Cho nên, cô mới bảo tài xế dừng lại, tự mình xuống xe hỏi thăm.

Thế nhưng, nguyên nhân lớn nhất khiến cô tự mình xuống xe hỏi thăm, vẫn là vì Y Hạ.

Cũng là cảm thấy bóng dáng vừa rồi giống như Y Hạ, cô mới có thể tự mình xuống xe ân cần thăm hỏi.

Dù sao, Y Hạ được coi là khách quý của gia đình Yukinoshita.

Nếu không, chỉ cần bảo tài xế xuống hỏi thăm một tiếng là đã đủ rồi.

Là em.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Chuyện vừa rồi là vì cứu con chó ngốc này.

Nếu chiếc xe đó là của nhà chị, em có thể rất yên tâm nói cho chị.

Không hề đâm trúng.

Thậm chí còn không chạm vào.

Y Hạ chỉ vào Sabre trong lòng Yuigahama Yui nói.

Anh liếc thấy chiếc xe con đang dừng bên đường bây giờ.

Hơn nữa, đại khái đoán được nguyên nhân trong đó.

Chiếc xe vừa rồi, là của nhà Yukinoshita.

Và người trên xe, chính là Yukinoshita Haruno.

Cũng khó trách anh vừa mới nhìn thấy xe con đã cảm thấy khá quen.

Bởi vì anh đã tự mình ngồi chiếc xe này, đi đến nhà Yukinoshita rồi.

Ra là vậy.

Vậy thì tốt rồi.

Từ lời Y Hạ nhận được sự xác nhận thêm một bước, Yukinoshita Haruno lại thở phào một hơi.

Lần này, coi như hoàn toàn yên tâm.

Nói tóm lại, không có chuyện gì là tốt rồi.

Thời gian cũng không sớm.

Chị đưa các em một đoạn đường được không.

Yukinoshita Haruno cười nói.

Ánh mắt cô lướt qua tay Y Hạ và Kato Megumi.

Trong đầu, cô suy nghĩ xem Y Hạ và Kato Megumi hai người có mối quan hệ như thế nào.

Còn về Yuigahama Yui, cô ấy bị Haruno ngấm ngầm bỏ qua.

Nếu cô ấy đoán không lầm, Yuigahama Yui chỉ là chủ của con chó.

Chương 17

Giữa cô ấy và Y Hạ không có gì quá lớn.

Đến trường học thì thôi.

Thế nhưng, nếu lát nữa chị không có việc gấp, ngược lại có thể đưa em đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Y Hạ nói.

Yukinoshita Haruno đã đến rồi, ngược lại có thể đi nhờ xe của Yukinoshita Haruno.

Điều này cũng giúp họ đỡ phải đi bộ.

Bệnh viện.

Nụ cười trên mặt Yukinoshita Haruno cứng đờ.

Trái tim cô vừa được đặt xuống lại lập tức treo lên.

Cho nên, cuối cùng Y Hạ vẫn gặp vấn đề sao.

Vì cứu con chó ngốc này, không cẩn thận bị trật khớp eo.

Mặc dù em cảm thấy không sao, nhưng các cô ấy cứ nhất quyết muốn em đi kiểm tra.

Vậy thì kiểm tra cũng tốt.

Y Hạ nhún vai.

Phụt.

Nghe Y Hạ giải thích, Yukinoshita Haruno không nhịn được mà bật cười.

Thì ra là vậy.

Chị thì rảnh.

Vậy thì để chị đưa Y Hạ và các em đi bệnh viện nhé.

Yukinoshita Haruno cười nói.

Nỗi lo lắng trong lòng cô lại lần nữa được đặt xuống.

Thế nhưng, đối với tình trạng bị thương của Y Hạ, sau này cô cũng sẽ vô cùng quan tâm.

Dù sao, chuyện này, nhà cô vẫn dính một chút trách nhiệm.

Tốc độ xe của họ vừa rồi cũng không chậm.

Ừ.

Làm phiền chị.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Vậy thì đi theo chị.

Yukinoshita Haruno liền muốn đưa Y Hạ và Kato Megumi lên xe.

Khoan đã.

Y Hạ nói.

Lập tức, anh nhìn về phía Yuigahama Yui vẫn chưa rời đi bên cạnh.

Em về trước đi.

Nếu không đưa chó về nhà trước, lát nữa sẽ thật sự muộn học đấy.

Y Hạ nói với Yuigahama Yui.

Nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc của Yukinoshita Haruno và những người khác, anh quay trở lại vị trí Yuigahama Yui vừa ngã.

Lúc đó, để không để Kato Megumi ngã xuống, anh đã ném hộp

cơm trong tay ra ngoài.

Không ăn được nữa rồi.

Đi tới vị trí vừa rồi, nhìn hộp cơm bị rơi vỡ nát trên mặt đất, Y Hạ hơi tiếc nuối.

Xem ra, hôm nay anh không ăn được bữa cơm hộp mà Kato Megumi làm cho mình rồi.

Phần của em cho anh nhé.

Đến lúc đó, em tùy tiện mua gì đó ăn trưa là được rồi.

Kato Megumi, người đi theo Y Hạ, nói.

Thấy Y Hạ để ý đến bữa cơm hộp mình làm cho anh, trong lòng cô dấy lên gợn sóng, bị chạm đến mạnh mẽ.

Ừ.

Vậy anh sẽ làm cho em cái khác sau nhé.

Y Hạ cười nói.

Sau đó, anh và Kato Megumi dọn dẹp đồ ăn vương vãi trên mặt đất.

Chờ dọn dẹp xong, họ mới quay lại chỗ Yukinoshita Haruno đang đợi.

Cuối cùng, họ đi theo Yukinoshita Haruno lên xe.

Sabre.

Mày nói xem chúng ta phải báo đáp Kitahara kun thế nào đây.

Nhìn bóng lưng Y Hạ và Kato Megumi rời đi, Yuigahama Yui ôm chú chó cưng Sabre trong lòng, hỏi đối phương.

Y Hạ đã cứu chó của mình, lại còn bị thương.

Đương nhiên cô phải báo đáp và thăm hỏi tử tế.

Chỉ cảm ơn thôi, có lẽ là không đủ.

Gâu gâu.

Đối mặt câu hỏi của Yuigahama Yui, Sabre đáp lại.

Thế nhưng, Yuigahama Yui lại không phản ứng.

Vẫn nên lát nữa thương lượng với mẹ thôi.

Bây giờ thì đưa cái kẻ chủ mưu này về nhà trước đã.

Yuigahama Yui lẩm bẩm một tiếng.

Ôm Sabre trong lòng, cô chạy chậm về hướng nhà mình.

Một bên khác.

Trên xe con của nhà Yukinoshita.

Bây giờ, Yukinoshita Haruno đang ngồi ở ghế phụ lái giới thiệu em gái mình cho Y Hạ.

Đây là em gái chị Yukinoshita Yukino.

Lần trước vì Yukino không khỏe, nên Y Hạ không gặp em ấy ở nhà chị.

Yukinoshita Haruno nói.

Cô ấy vốn ngồi cùng Yukinoshita Yukino.

Thế nhưng bây giờ Y Hạ và Kato Megumi đã lên xe, tự nhiên không thể để họ ngồi tách ra được.

Cho nên, cô ấy liền tự mình chuyển sang ghế phụ lái.

Em cũng có nghe nói ở trường, và đã gặp rồi ạ.

Y Hạ gật đầu, mỉm cười.

Lập tức, anh chào hỏi Yukinoshita Yukino đang ngồi cạnh Kato

Megumi.

Chào em, Yukinoshita kun.

Y Hạ nói.

Chào anh, Kitahara kun.

Nghe Y Hạ chào hỏi, Yukinoshita Yukino đáp lại.

Là một người tài năng ghi nhớ tên và khuôn mặt của tất cả giáo viên và học sinh toàn trường, cô đương nhiên lập tức nhận ra Y Hạ.

Chứ đừng nói, Y Hạ vẫn là danh nhân của trường Toyogasaki.

Vẫn là ngọn núi lớn mà cô không thể vượt qua ở trường.

Khiến cô mỗi lần thi chỉ có thể đứng thứ hai toàn khối, vài lần cảm thấy phiền muộn.

Thế nhưng, những điều này không phải trọng điểm.

Trọng điểm vẫn là, tại sao chị mình lại đột nhiên đưa Y Hạ và cô gái bên cạnh có vẻ như cảm giác tồn tại không cao lắm cùng lên xe.

Là vì Y Hạ chính là bóng dáng vừa rồi đột nhiên xuất hiện bên đường, hơn nữa vì cứu chó mà bị xe nhà họ đụng bị thương ư.

Đối với việc xe nhà mình vừa rồi có đụng vào Y Hạ hay con chó kia không, cô cũng không thực sự chắc chắn.

Mặt khác, vì cũng không quan tâm chuyện xảy ra trong nhà, cho nên, đối với mối quan hệ giữa Y Hạ và gia đình Yukinoshita cũng như chị mình Yukinoshita Haruno, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Y Hạ là khách quý của nhà chị.

Vì Y Hạ vừa bị thương, muốn đến bệnh viện kiểm tra.

Sau khi đưa Yukino về trường, chị sẽ đưa Y Hạ và các em ấy đi bệnh viện.

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của em gái mình Yukinoshita Yukino, Yukinoshita Haruno lên tiếng giải thích.

Ra là vậy.

Nghe chị mình Yukinoshita Haruno giải thích, Yukinoshita Yukino hơi trầm mặc.

Đó không phải là một lời giải thích quá chi tiết, khiến cô hiểu được một phần mối quan hệ giữa Y Hạ và gia đình họ, đồng thời cũng khiến cô hiểu lầm rằng chiếc xe họ đang đi vừa rồi thực sự đã vô tình đụng vào Y Hạ, hoặc khiến Y Hạ vô tình bị thương.

Nghĩ như vậy.

Ánh mắt Yukinoshita Yukino nhìn về phía Y Hạ, dường như thêm vẻ áy náy.

Mặc dù người lái xe không phải cô mà là tài xế của gia đình, nhưng cô luôn có xu hướng ôm đồm trách nhiệm.

Lần này, cô trực tiếp đặt lỗi lầm lên cả bản thân mình.

Nếu Y Hạ bị thương tương đối nghiêm trọng, e là sau này cô cũng sẽ càng thêm băn khoăn.

Chú ý tới ánh mắt áy náy của Yukinoshita Yukino, Y Hạ và Kato Megumi ý thức được Yukinoshita Yukino đã hiểu lầm.

Thế nhưng, họ ngược lại không lên tiếng giải thích.

Sự hiểu lầm này, sẽ do Yukinoshita Haruno giải thích cho Yukinoshita Yukino.

Bởi vì cho dù bây giờ họ giải thích, e rằng Yukinoshita Yukino cũng sẽ tưởng lầm đó là những lời nói dối thiện ý.

Bệnh viện Nakano.

Sau khi đưa Yukinoshita Yukino đến trường, Yukinoshita Haruno đưa Y Hạ đến bệnh viện này.

Sau một loạt kiểm tra toàn diện, khoảng nửa giờ sau, Y Hạ nhận được báo cáo chẩn đoán của mình.

Thế nào.

Anh không sao chứ.

Thấy Y Hạ từ phòng chẩn đoán bước ra, Yukinoshita Haruno và Kato Megumi đang đợi bên ngoài đồng thời đứng dậy đón, hỏi thăm Y Hạ.

Họ nói vấn đề không lớn.

Chỉ là trật khớp thông thường mà thôi.

Nghỉ ngơi một chút là được.

Y Hạ đưa báo cáo chẩn đoán trong tay cho Yukinoshita Haruno và Megumi để họ yên tâm.

Cơ thể mình tự mình biết.

Hơn nữa, anh toàn năng và cũng biết y thuật.

Chương 18

Cho nên, anh có thể kết luận một trăm phần trăm rằng mình không có vấn đề gì.

Việc kiểm tra này, cũng chỉ là để Kato Megumi yên tâm thôi.

Không có việc gì là tốt rồi.

Sau khi xem xong báo cáo chẩn đoán của Y Hạ, biết Y Hạ chỉ là bị trật khớp cường độ thấp, Yukinoshita Haruno và Kato Megumi hai người, tự nhiên cũng an tâm.

Y Hạ không sao thì em an tâm rồi.

Tiếp theo các em muốn đi đâu, có cần chị đưa không.

Sau khi vươn vai một chút, Yukinoshita Haruno hỏi Y Hạ.

Tiếp theo cứ về thẳng là được.

Chúng em có thể tự về.

Chị đi làm việc trước đi.

Y Hạ nói.

Vậy sao.

Vậy được rồi.

Chị về trước nhé.

Nếu có gì cần, lúc nào cũng có thể liên hệ chị.

Yukinoshita Haruno nói.

Cô thực ra có việc quan trọng phải giải quyết.

Chẳng qua là vì Y Hạ gặp vấn đề, nên tạm thời chậm trễ việc phải

xử lý, hơn nữa đã thông báo không có việc gì.

Bây giờ Y Hạ bên này không cần đến cô nữa, cô ngược lại có thể đi giải quyết những công việc đang chất đống.

Biết rồi ạ.

Y Hạ gật đầu.

À đúng rồi.

Vừa định quay người rời đi, Yukinoshita Haruno đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Y Hạ.

Y Hạ, em đã dừng viết rồi sao.

Dường như rất lâu rồi chị không thấy tác phẩm mới của em.

Cha mẹ chị, họ vẫn còn chút tiếc nuối về việc này đấy.

Yukinoshita Haruno tò mò hỏi.

Cha mẹ cô ấy, trồng cây một số tác phẩm của Y Hạ, được coi là fan của Y Hạ.

Ngay cả bản thân cô ấy cũng đã xem qua một số tác phẩm của Y Hạ.

Có thể coi là một fan hâm mộ.

Để sau đi ạ.

Thế nhưng, gần đây em không có ý định viết.

Thay em cảm ơn chú dì đã ủng hộ ạ.

Y Hạ thầm nghĩ.

Vậy sao.

Vậy khi nào Y Hạ viết sách lại, nhớ báo cho chị biết nhé.

Cha mẹ họ nhất định sẽ rất vui.

Yukinoshita Haruno cười nói.

Nói xong, cô vẫy tay với Y Hạ, cáo từ rời đi.

Chằm chằm.

Sau khi Yukinoshita Haruno rời đi, Kato Megumi tò mò nhìn về phía Y Hạ.

Mặc dù cuộc đối thoại giữa Y Hạ và Yukinoshita Haruno, cô nghe không sót một chữ nào.

Thế nhưng, cô lại có chút không hiểu.

Y Hạ trước đây có viết tiểu thuyết, cô đương nhiên biết.

Dưới sự ảnh hưởng của Y Hạ, cô vốn không mấy hứng thú với tiểu thuyết, thỉnh thoảng cũng sẽ đọc một hai bộ.

Chỉ là, Y Hạ viết không phải đều là light novel sao.

Yukinoshita Haruno là người trẻ tuổi thì còn chấp nhận được.

Cha mẹ của Yukinoshita Haruno, vậy mà cũng là fan hâm mộ của Y Hạ ư.

Tiểu thuyết anh viết, không phải tất cả đều là light novel.

Còn có một số tác phẩm hướng về đề tài lịch sử và đời thường mà người lớn sẽ thích.

Chỉ có điều ngược lại không nhiều, cũng chỉ khoảng ba, bốn bộ thôi.

Thấy Kato Megumi với vẻ mặt Em rất tò mò, Y Hạ giải thích cho Kato Megumi.

Tiện thể, anh còn nói ra tên vài bộ tác phẩm mình đã viết.

Đây đều là chuyện của khoảng một, hai năm trước.

Mà khi viết các thể loại tiểu thuyết khác nhau, anh cũng dùng các

bút danh khác nhau.

Cho nên, hầu như không ai biết cả hai đều là anh.

Càng không biết những tác phẩm khác biệt quá nhiều đó, lại xuất phát từ cùng một người.

Nghe Y Hạ giải thích, Kato Megumi xem như đã hiểu nguyên nhân trong đó.

Và sau khi hiểu về những tác phẩm đó của Y Hạ, biểu cảm trên mặt cô ấy trở nên có chút kỳ lạ.

Sao vậy, chẳng lẽ dì chú cũng là fan của anh à.

Thấy sắc mặt Kato Megumi khác thường, Y Hạ có chút buồn cười hỏi.

Dường như là bố em.

Em thấy một quyển sách của anh trong thư phòng của ông ấy.

Kato Megumi dường như càu nhàu.

Thật đúng là.

Y Hạ cảm thấy có chút buồn cười.

Anh đột nhiên có chút mong đợi, khi chú biết anh chính là thần tượng của chú, sẽ có phản ứng gì.

Y Hạ sờ cằm, thử tưởng tượng.

Bất kể đến lúc đó sẽ phát triển như thế nào, quá trình của nó, kết quả của nó, tuyệt đối sẽ rất thú vị.

Dường như cảm thấy Y Hạ liên tưởng đến một số hình ảnh có chút thất lễ, Kato Megumi liếc một cái Y Hạ.

Và sau khi liếc trắng mắt Y Hạ, Kato Megumi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

À.

Khi đó.

Sau khi biết Y Hạ chính là vị tác giả mà bố mình yêu thích, cô nhớ tới vị tác giả đó cách đây không lâu đã đăng tải một cuộc bỏ phiếu tuyên truyền trên mạng.

Đó là liên quan đến cuộc bỏ phiếu lựa chọn nghị sĩ.

Nghị sĩ Nhật Bản, là ba, bốn năm một nhiệm kỳ.

Đến kỳ sau nếu không giành được chiến thắng trong vòng bỏ phiếu đầy cạnh tranh, thì không nghi ngờ gì sẽ bị người khác thay thế.

Cho nên, muốn giành chiến thắng, việc không ngừng tuyên truyền, bỏ phiếu, cùng với mời những nhân sĩ nổi tiếng giúp đỡ bỏ phiếu, điều này rất quan trọng.

Điều này có thể nâng cao đáng kể số phiếu mình nhận được.

Nếu cô không nhớ lầm, vị nghị sĩ mà Y Hạ lúc đó giúp đỡ bỏ phiếu, hình như họ Yukinoshita.

Cũng chính vì sự bỏ phiếu của Y Hạ, cuối cùng vị nghị sĩ Yukinoshita đó đã dễ dàng vượt qua một đối thủ cạnh tranh khác, và có thể tái nhiệm nghị sĩ.

Nghĩ tới đây.

Kato Megumi xem như đã hiểu mối quan hệ giữa Y Hạ và gia đình Yukinoshita.

Hơn nữa, cô biết tại sao Yukinoshita Haruno lại khách khí như vậy với Y Hạ.

Bởi vì Y Hạ đã giúp đỡ không nhỏ cho vị nghị sĩ Yukinoshita đó, thậm chí cả gia đình Yukinoshita.

Anh được coi là một đại ân nhân.

Chính là như thế.

Mặc dù Kato Megumi không nói rõ cụ thể, thế nhưng Y Hạ vẫn đoán được Kato Megumi đang nghĩ tới phương diện nào.

Sau đó, anh xác nhận.

Họ đã tìm hiểu ra thân phận của anh bằng cách nào đó, rồi mang trọng lễ đến bái phỏng, mời anh giúp đỡ.

Y Hạ nhún vai.

Muốn nói trọng lễ là gì ư.

Một căn hộ cao cấp và mấy chục triệu yên Nhật.

Chuyện này đối với anh mà nói, coi như cũng không tệ lắm.

Đối với gia đình Yukinoshita mà nói, càng là muỗi đốt inox.

Dù sao gia đình Yukinoshita làm bất động sản, một căn hộ cao cấp gì đó, căn bản không quan trọng gì.

Cũng chỉ là mấy chục triệu tiền đó, chi có một chút đau lòng.

Thế nhưng, so với tính tiện lợi và sự phát triển mà chức vụ nghị sĩ mang lại, thì chẳng đáng kể chút nào.

Gia đình Yukinoshita sở dĩ có thể phát triển như vậy trong lĩnh vực bất động sản, ít nhất bảy thành trở lên không thể tách rời sự giúp đỡ mà chức vụ nghị sĩ mang lại.

Nếu mất đi chức vụ này, gia đình Yukinoshita không nói sẽ thiệt hại trọng đại, sự phát triển tiếp theo cũng sẽ bị đình trệ.

Thậm chí, sẽ thụt lùi.

Nói tóm lại.

Căn cứ đạo lý không thu thì phí, Y Hạ cũng liền nhận phần trọng

lễ này.

Ngược lại, cũng chỉ là kéo một phiếu mà thôi.

Cho dù vì lần bỏ phiếu này dẫn đến bị ràng buộc với chính sự, khiến fan không hài lòng, thì sau này cùng lắm thì mai danh ẩn tích, ngay cả tài khoản cũng không cần.

Đổi cái tài khoản phụ là được.

Hoặc là, tiểu thuyết gì đó, dứt khoát cũng đều không viết nữa.

Vốn dĩ đúng là như vậy.

Nhận được sự xác nhận của Y Hạ, Kato Megumi hơi xúc động.

Mặc dù Y Hạ vẫn luôn ở dưới tầm mắt cô, thế nhưng không biết từ lúc nào.

Y Hạ đã đạt được từng thành tựu mà người thường khó có thể đạt được.

Thậm chí, còn cho cô một cảm giác rằng cô và Y Hạ sống cùng một thế giới, nhưng lại ở một chiều không gian khác biệt.

Chương 19

Cũng may mắn là cô, một người bình thường không có gì nổi bật, lại có mối liên hệ như vậy với Y Hạ.

Nói đây là một kỳ tích, cũng không đủ.

Đồ biến thái.

Tên mê gái.

Hơi trầm mặc một lát, Kato Megumi đột nhiên chửi Y Hạ.

Khoan đã.

Sao tự nhiên lại bắt đầu nói xấu anh thế.

Y Hạ không rõ ràng cho lắm, còn có chút. ngơ ngác.

Anh không nhớ mình đã làm chuyện gì cần bị Kato Megumi mắng như thế.

Chẳng lẽ việc nói mình muốn mở hậu cung không phải anh nói sao.

Kato Megumi khẽ hừ một tiếng, ngữ khí tràn đầy châm chọc.

Đến nay cô vẫn còn nhớ lời nói hùng hồn của Y Hạ hồi tiểu học hay trung học.

Trước đó, cô chỉ cảm thấy đây là ảo tưởng của Y Hạ.

Thế nhưng bây giờ, cô ngày càng phát hiện Y Hạ có tiềm chất này.

Cũng chính vì vậy.

Có lẽ là do bị Y Hạ vô tri vô giác ảnh hưởng, cô mới có thể đối với Y Hạ phóng túng như vậy.

Nếu không, chỉ cần việc Y Hạ và Sawamura Eriri mập mờ, cũng

đủ để cô tuyên án tử hình Y Hạ rồi.

Đúng là anh nói không sai.

Y Hạ có chút ngượng ngùng.

Đây đích thực là lời nói hùng hồn của anh năm đó.

Bây giờ nghĩ lại, khó tránh khỏi có chút mùi của lịch sử đen tối.

Thế nhưng, cái dã vọng này, anh vẫn như cũ khắc cốt ghi tâm.

Hừ.

Nhìn vẻ mặt lúng túng của Y Hạ, Kato Megumi lại khẽ hừ một tiếng, dành cho Y Hạ một cái liếc trắng mắt đáng yêu.

Nếu không phải vì ai đó bây giờ eo không được, cô cũng muốn mạnh tay nhéo một cái vào eo mềm của Y Hạ.

Sau đó muốn về nhà hay đi đến tiệm.

Rời khỏi Bệnh viện Nakano, Kato Megumi hỏi Y Hạ.

Luận khoảng cách, chắc chắn tiệm đồ ngọt của Y Hạ là gần nhất.

Mặc dù là đi đến tiệm, thế nhưng cũng không nhất thiết phải kinh doanh, mà là nghỉ ngơi ở trong tiệm.

Nếu Y Hạ cần nghỉ ngơi sớm, đi đến tiệm vẫn có thể coi là một lựa chọn tốt.

Cứ đến tiệm đi.

Vốn dĩ hôm nay cũng định kinh doanh mà.

Y Hạ nói.

Lập tức, anh hỏi Kato Megumi.

Tiểu Huệ em muốn đến giúp một tay không.

Y Hạ hỏi.

Eo của anh không phải bị thương sao.

Nếu cứ kinh doanh, không ảnh hưởng sao.

Với vết thương này, Kato Megumi không mấy ủng hộ Y Hạ kinh doanh hôm nay.

Nghỉ ngơi một chút, buổi chiều đoán chừng đã sớm khỏi rồi.

Nếu Tiểu Huệ lo lắng, về tiệm em cứ theo cách anh dạy mà đấm bóp cho anh là được.

Y Hạ nói.

Vậy được rồi.

Kato Megumi nghĩ nghĩ, ngược lại không từ chối.

Không bằng nói.

Cô ấy cũng không có lý do để từ chối.

Sau khi đưa ra quyết định, Y Hạ và Kato Megumi liền muốn đi về phía tiệm đồ ngọt.

Thế nhưng, khi va phải một người phụ nữ tóc đỏ xinh đẹp quyến rũ, cả Y Hạ lẫn người phụ nữ tóc đỏ đều vô thức dừng bước.

Y Hạ thì nhận ra đối phương.

Hơn nữa, anh có ít nhiều liên hệ với người phụ nữ này.

Còn về người phụ nữ tóc đỏ, cô ấy lại nhận ra điều gì đó từ khuôn mặt của Y Hạ.

Cô ấy cảm thấy khuôn mặt của Y Hạ rất quen thuộc, rất giống với một khuôn mặt vô cùng quan trọng đối với cô ấy.

Và chủ nhân của khuôn mặt này, chính là ân nhân của cô ấy và cả gia đình cô ấy.

Em nhớ, cô là mẹ của Yoba phải không.

Cô Rena.

Y Hạ hỏi.

Người phụ nữ tóc đỏ trước mặt, rõ ràng là Nakano Rena, mẹ của Nakano Yoba và cả năm chị em Nakano.

Nói như vậy, cậu chính là Y Hạ mà Yoba thường nhắc đến phải không.

Thấy Y Hạ nhận ra mình, Nakano Rena có vẻ hơi kích động.

Hơn nữa, còn rất phấn khích.

Là cậu ấy.

Thật sự là cậu ấy.

Y Hạ trước mặt, đích xác là ân nhân của gia đình họ.

Cũng là người mà cô ấy và con gái Nakano Yoba đã tìm kiếm bấy lâu nay.

Trong lúc Y Hạ và Nakano Rena đối mặt nhau, Kato Megumi lại một lần nữa rơi vào sự hoang mang mà Yukinoshita Haruno mang đến trước đó.

Lại là một người có liên quan đến Y Hạ, lại còn xảy ra chuyện quan trọng.

Về Y Hạ, những chuyện mình, người thanh mai trúc mã này biết, dường như ngày càng ít đi.

Vị này là ai vậy.

Kato Megumi kéo ống tay áo Y Hạ, hỏi.

Coi như là mẹ của một người bạn anh quen từ nhỏ thôi.

Anh trước đó có kể với Tiểu Huệ về cái tên Yoba chưa nhỉ.

Y Hạ giải thích.

Yoba sao.

Dường như có.

Chính là cô thiếu nữ tóc hồng xinh đẹp đó, vì không có tiền đi xe buýt, cuối cùng cùng anh trò chuyện rất lâu ở một ngôi đền.

Kato Megumi tìm thấy manh mối trong đầu.

Thế nhưng, chuyện này dường như đã xảy ra từ rất nhiều năm trước.

Cũng là chuyện hồi tiểu học mà.

Cũng may trí nhớ cô ấy không tệ.

Về những chuyện Y Hạ từng nói, cơ bản đều nhớ kỹ.

Nếu không, e là thật sự không nhớ nổi cái tên này.

Không tệ.

Y Hạ gật đầu.

Cũng là vì lúc đó Yoba từng cho anh xem ảnh chụp chung của cả nhà họ.

Lại còn giới thiệu cho anh về người mẹ vĩ đại của cô ấy.

Cho nên, anh mới có ấn tượng tương đối sâu sắc.

Nói đến đây, Y Hạ quay đầu nhìn về phía Nakano Rena trước mặt.

Thế nhưng, anh cũng chưa từng gặp mặt trực tiếp đâu ạ.

Không bằng nói, ngay cả Yoba, cũng sau lần gặp hồi nhỏ đó, cũng không còn gặp lại nữa.

Bây giờ còn có thể nhớ kỹ, ngược lại có chút không dễ dàng.

Y Hạ nói.

Đó là lần đầu tiên anh gặp một trong năm chị em nhà Nakano.

Cũng là lần duy nhất gặp mặt.

Chưa từng nghĩ, hôm nay lại gặp được mẹ của họ ở đây.

Xem ra, những thứ mình đã cho Yoba trước đây, đã phát huy tác dụng không nhỏ.

Điều này cũng khiến vận mệnh của Nakano Rena trước mặt, cũng thay đổi không nhỏ.

Nếu không, e là vị này đã sớm.

Xem ra cậu vẫn còn nhớ chuyện đã xảy ra với Yoba đấy.

Trên mặt Nakano Rena đã nở một nụ cười rạng rỡ.

Con gái mình Yoba thế nhưng vẫn nhớ mãi không quên Y Hạ.

Bây giờ Y Hạ cũng còn nhớ Yoba.

Khiến cô có cảm giác cả hai đều đang hướng về nhau.

Hơn nữa, còn rất là vui mừng.

Vô cùng cảm ơn cậu đã lo lắng cho Yoba.

Yoba bây giờ rất tốt.

Gia đình chúng tôi bây giờ cũng rất tốt.

Điều này là nhờ sự giúp đỡ của cậu.

Nakano Rena cúi người thật sâu với Y Hạ.

Nếu không phải Y Hạ đã tặng cho gia đình họ báu vật đó, e là cuộc sống của họ bây giờ sẽ khó có thể tưởng tượng, sẽ không tốt đẹp như vậy.

Cô Rena đột nhiên cúi đầu, khiến Kato Megumi nhìn Y Hạ với ánh mắt càng kỳ lạ.

Nếu vừa nãy cô ấy chỉ mới ngờ tới, vậy giờ đây, cô ấy gần như có

thể khẳng định.

Chương 20

Y Hạ đã giúp đỡ cô Rena, hơn nữa còn là một ân huệ cực kỳ lớn.

Nói là cứu vớt cả gia đình cô Rena cũng không ngoa.

Những năm qua chúng tôi vẫn luôn cố gắng tìm kiếm em.

Nhưng vẫn không có manh mối rõ ràng.

Vì thế, chúng tôi vẫn không thể tìm được em để bày tỏ lòng biết ơn.

Không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Nếu Yoba biết, con bé nhất định sẽ rất vui.

Cô Rena nói với Y Hạ.

Muốn tìm người mà không thể.

Đây là điều tiếc nuối lớn nhất của cả nhà họ.

Nhưng mà, đây cũng là chuyện không thể làm khác được.

Trước đây, Y Hạ chỉ để lại cho Nakano Yoba cái tên Y Hạ mà thôi.

Ngay cả họ cũng không có.

Điều này hiển nhiên khiến việc tìm kiếm khó khăn hơn rất nhiều.

Thêm vào đó là đền thờ là nơi trọng yếu, đường phố gần đó cũng không có camera giám sát.

Manh mối tìm kiếm Y Hạ, nói là gần như không có cũng không ngoa.

Anh cũng rất mong được gặp lại Yoba.

Sau lần gặp đó anh mới nhớ ra, đã quên không trao đổi thông tin liên lạc với Yoba.

Vì thế, anh vẫn luôn có chút tiếc nuối.

Giờ đây gặp được dì Rena ở đây, cũng coi như là một loại duyên phận mà.

Y Hạ cười cười.

Đúng vậy.

Người cần gặp nhau, kiểu gì cũng sẽ gặp nhau thôi.

Cô Rena cũng nở nụ cười.

Chỉ có thể nói, tất cả đều là định mệnh.

Dù là tương phùng, hay tình cờ gặp gỡ, cũng đều như vậy.

Dì đưa em về nhà chúng ta gặp Yoba nhé.

Và những cô con gái khác của dì nữa.

Các con bé vẫn luôn rất muốn gặp em đấy.

Cô Rena trông có vẻ muốn đưa Y Hạ về nhà làm khách, để bày tỏ lòng biết ơn một cách chu đáo.

Tiện thể, để Yoba và các cô con gái khác gặp được Y Hạ mà chúng vẫn luôn mong mỏi.

Hôm nay là thứ năm, giờ này các con bé hẳn đang đi học mà.

Y Hạ thầm nghĩ.

Mặc dù anh cũng muốn gặp Nakano Yoba, nhưng thời điểm này dường như không thích hợp lắm.

Có vẻ là vậy.

Cô Rena chợt nhận ra.

Đúng rồi.

Các con gái của cô ấy giờ đều ở trường học, trong nhà không có ai cả.

Có lẽ vì Y Hạ mặc đồng phục đi lại bên ngoài, khiến cô ấy vô thức nghĩ rằng hôm nay trường học nghỉ định kỳ, hoặc là cuối tuần gì đó.

Vậy còn em.

Sau khi nhận ra điều này.

Cô Rena lập tức có chút lo lắng.

Nếu cô ấy không nhìn lầm, vừa rồi hai người Y Hạ đi ra từ bệnh viện nơi cô ấy từng làm thêm trên thực tập.

Thêm vào đó là bản báo cáo chẩn bệnh bệnh viện mà Y Hạ đang cầm trên tay.

Khiến cô ấy lo lắng không biết Y Hạ có bị bệnh không.

Chúng tôi xin phép nghỉ để đi bệnh viện kiểm tra.

May mắn là chỉ bị trật khớp eo nhẹ, vấn đề không lớn.

Y Hạ nói.

Anh nhận ra sự lo lắng của cô Rena nên trấn an cô ấy.

Vậy thì tốt rồi.

Cô Rena nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Không có chuyện gì là tốt rồi.

Vậy Y Hạ, em cứ nghỉ ngơi thật tốt nhé.

Đến lúc đó, cả nhà chúng tôi sẽ đến nhà em bái phỏng, bày tỏ lòng biết ơn.

Cô Rena nói.

Y Hạ tất nhiên đang có chuyện về sức khỏe, cô ấy đương nhiên ngại để Y Hạ sau đó đến nhà làm khách.

Hơn nữa, cũng vốn dĩ nên họ tự mình đến bái phỏng, cảm ơn Y Hạ, ân nhân của họ.

Dì Rena khách sáo quá rồi.

Cứ coi như đến chơi là được, không cần làm long trọng như vậy.

Y Hạ xua tay.

Ngay lập tức, dưới sự mong đợi của cô Rena, anh nói ra địa chỉ của mình.

Được.

Dì sẽ ghi nhớ.

Cô Rena ghi nhớ địa chỉ Y Hạ đưa.

Hơn nữa, còn lấy sổ tay ra ghi chép lại một bản đặc biệt để dự phòng.

Và sau khi ghi nhớ xong.

Cô ấy lại viết một địa chỉ khác vào trang tiếp theo của cuốn sổ.

Địa chỉ này, chính là địa chỉ nhà của họ.

Sau khi viết địa chỉ nhà mình.

Cô Rena xé trang giấy này ra, đưa cho Y Hạ.

Đây là địa chỉ nhà chúng tôi.

Nếu Y Hạ muốn đến tìm chúng tôi, nhà chúng tôi lúc nào cũng chào đón em.

Cô Rena mỉm cười dịu dàng.

Được ạ.

Y Hạ cẩn thận cất giữ địa chỉ mà cô Rena đưa.

Địa chỉ này, có lẽ với anh mà nói, sẽ là nơi anh thường xuyên ghé thăm sau này.

Vậy chúng tôi xin phép đi trước.

Sau khi trao đổi địa chỉ.

Và trò chuyện thêm vài câu.

Y Hạ từ biệt cô Rena.

Được.

Hẹn gặp lại.

Cô Rena nói.

Cô ấy hơi có chút lưu luyến nhìn theo bóng dáng hai người Y Hạ và Kato Megumi đi xa.

Chỉ là, khi ánh mắt cô ấy rơi vào bóng dáng Kato Megumi.

Ánh mắt cô ấy bỗng nhiên hiện lên chút lo lắng.

Thân mật với Y Hạ như thế, cô gái này với Y Hạ rốt cuộc có quan hệ gì.

Bạn trai bạn gái ư.

Nếu thật là như vậy, vậy con gái Yoba của cô ấy chẳng phải sẽ phải đón nhận thất tình sao.

Đến lúc đó, e rằng hài kịch sẽ biến thành bi kịch.

Trong lúc cô Rena đang lo lắng.

Một bên khác.

Thấy Kato Megumi trông như một em bé tò mò.

Y Hạ liền chủ động kể cho Kato Megumi nghe về gia cảnh của Nakano Yoba mà trước đây anh chưa nói rõ.

Bao gồm cả việc cô Rena một mình nuôi dưỡng năm chị em Nakano Yoba khó khăn đến mức nào.

Ngay cả món đồ anh đã tặng cho Nakano Yoba trước đây.

Anh cũng kể cho Kato Megumi nghe, giải tỏa sự tò mò của cô ấy.

Và món đồ anh đã tặng cho Nakano Yoba trước đây, là một chiếc USB.

USB là USB bình thường.

Chỉ có điều, trong đó có chứa vài cuốn tiểu thuyết anh đã viết sau khi kích hoạt hệ thống toàn năng.

Anh nói với Nakano Yoba rằng, chỉ cần bảo mẹ cô bé, cô Rena, gửi bản thảo những cuốn tiểu thuyết trong USB đến một nhà xuất bản nào đó.

Cuộc sống của cả nhà họ sau này, sẽ có những thay đổi không nhỏ.

Ít nhất, họ sẽ không thiếu tiền, đủ để cả nhà không phải lo lắng cơm áo gạo tiền.

Và mẹ của các cô bé, cũng sẽ không cần phải vất vả làm việc, dễ dàng gánh vác gia đình này hơn.

Xem ra, Nakano Yoba cuối cùng đã làm theo lời anh.

Chỉ là, phần lớn tiểu thuyết anh viết trước đây đều không có đặt tên.

Hoặc có thể nói là, đã quên đặt tên.

Điều này cũng khiến anh không biết cuốn tiểu thuyết nào là do

mình viết hồi nhỏ.

Nếu không, e rằng anh đã sớm thông qua nhà xuất bản tương ứng.

Hoặc là, qua tài khoản mạng xã hội của cô Rena, trực tiếp tìm được cô Rena, từ đó sớm gặp lại Nakano Yoba.

Chương 21

Thật sự không dễ dàng chút nào.

Sau khi nghe xong Y Hạ kể, Kato Megumi không ngừng cảm thán.

Đây là sự cảm thán dành cho cô Rena.

Cô ấy có thể tưởng tượng, trước đây nếu không có món quà của Y Hạ, liệu cô Rena một mình có thể gánh vác được gia đình đó không.

Nếu không may cô Rena gục ngã, năm chị em Nakano Yoba sẽ phải đối mặt với số phận nào.

Ít nhất, sẽ không có cuộc sống tươi đẹp như bây giờ.

Quan trọng nhất vẫn là, sẽ mất đi trụ cột quan trọng nhất của mình, mất đi người mẹ của các cô bé.

Đúng vậy.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Giờ nghĩ lại, hành động của anh khi đó, e rằng cũng không phải chỉ là ngẫu nhiên.

Có lẽ là muốn cố gắng bù đắp một loại tiếc nuối nào đó.

Giờ xem ra, anh đã thành công một cách triệt để.

Anh chắc hẳn rất mong được gặp lại Yoba nhỉ.

Sau khi cảm thán.

Kato Megumi liền nói với Y Hạ về chủ đề Nakano Yoba.

Cũng coi là vậy.

Dù sao cũng nhiều năm không gặp rồi.

Y Hạ gật đầu.

Trong mắt anh, mang theo chút chờ mong.

Đối với cô bé hoạt bát đáng yêu ngày trước, đối với Nakano Yoba, anh vẫn rất yêu mến.

Vậy sau đó, hai người các anh tình cảm vẫn còn vương vấn, sẽ trực tiếp được tác hợp với nhau sao.

Và Y Hạ, anh cũng vui vẻ đón thêm một người vào hậu cung sao.

Kato Megumi hỏi với giọng yếu ớt.

Đây mới là vấn đề chính.

Bất kể là lời cô Rena vừa nói, hay việc Y Hạ giờ đây vẫn nhớ mãi không quên Nakano Yoba.

Đều khiến cô ấy cảm thấy rất có khả năng này.

Thậm chí, vì một loại cảm kích nào đó.

Các chị em Nakano Yoba, tức là bốn cô con gái khác của cô Rena, e rằng cũng sẽ nảy sinh tình cảm với Y Hạ.

Đặc biệt là, trong khi bản thân Y Hạ vốn đã có điều kiện tốt.

Nếu đã như vậy, Y Hạ chẳng phải sẽ trực tiếp hậu cung + sao.

Khụ khụ.

Y Hạ trực tiếp bị Kato Megumi chuyển chủ đề đột ngột khiến anh sặc.

Đến mức ho khan không ngừng.

Làm gì có.

Sau khi ho khan xong.

Đối mặt ánh mắt hơi nheo lại của Kato Megumi, Y Hạ phủ nhận.

Chỉ có điều, trong lòng anh, e rằng chỉ có mình anh biết.

Và chút tâm tư nhỏ đó của anh, e rằng cũng không thoát khỏi được pháp nhãn của Kato Megumi.

Hừ.

Đồ biến thái, Đàn ông hậu cung.

Kato Megumi lại một lần nữa chọc tức Y Hạ như vậy.

Y Hạ hơi chột dạ nên giữ im lặng.

Đi đến tiệm bánh ngọt.

Sau khi mở cửa bước vào.

Nghĩ đến từ hôm nay trở đi tiệm sẽ có thêm nhân viên mới Inui Sajuna.

Y Hạ chợt nhớ ra mình vẫn chưa nói chuyện này với Kato Megumi.

Ngay lập tức, anh liền báo cho Kato Megumi một tiếng.

Đúng rồi, suýt nữa anh quên nói với em.

Hôm qua anh vừa tuyển một nhân viên mới đến.

Y Hạ nói.

Nhân viên mới.

Kato Megumi nghe vậy có chút tò mò.

Đã từng có lúc, tiệm bận đến nỗi cô ấy và Y Hạ đều không có thời gian rảnh.

Cô ấy từng đề nghị Y Hạ có muốn tuyển thêm người không.

Nhưng Y Hạ lấy lý do giờ mở cửa tiệm không cố định, cuối cùng cũng không tuyển.

Giờ đây Y Hạ đột nhiên tuyển một nhân viên mới, ngược lại khiến cô ấy có chút kinh ngạc.

Là nữ sao.

Trong vô thức, Kato Megumi hỏi một câu như vậy.

Cũng không tệ lắm.

Y Hạ cười ha hả, không phủ nhận.

Điều này lại khiến Kato Megumi liếc Y Hạ một cái.

Chỉ là, cô ấy cũng không vì vậy mà nói thêm gì cả.

Cũng không phải anh chủ động tuyển người đâu.

Là có người vì bộ đồ làm việc trong tiệm mà đến.

Biết anh không bán, mà chỉ dành cho nhân viên làm đồng phục, cô ấy liền hỏi anh có thể làm việc ở tiệm không.

Thế là anh đồng ý.

Y Hạ giải thích.

Mặc dù Kato Megumi không hỏi cụ thể lý do, nhưng anh vẫn giải thích nguyên nhân.

Bộ đồ cosplay đó sao.

Nghe Y Hạ nói vậy.

Kato Megumi vô thức nhìn về phía tủ kính, nơi trưng bày bộ đồ cosplay mà Y Hạ đã vài lần muốn cô ấy mặc thử.

Vậy mà lại có người vì một bộ đồ cosplay đáng ghét của thế giới 2D như vậy mà đến tiệm Y Hạ làm việc.

Có vẻ như. hơi kỳ lạ.

Nói thì nói vậy.

Sở thích đôi khi là thứ khiến người ta chẳng thể lý giải được.

Cô ấy cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không vì thế mà xem nhẹ.

Ừm.

Đối phương là một coser chuyên nghiệp.

Trên mạng cũng có chút danh tiếng đấy.

Y Hạ nói.

Nói xong, anh lấy điện thoại ra, tìm kiếm ảnh cosplay của Inui Sajuna.

Sau đó, đưa ra trước mặt Kato Megumi.

Juju sama sao.

Là một nữ sinh rất đáng yêu nhỉ.

Những bức ảnh cosplay này, cũng đều rất đáng yêu đây.

Nhìn những bức ảnh cosplay của Inui Sajuna trên màn hình điện thoại của Y Hạ, Kato Megumi hơi ngạc nhiên.

Cô bé trong ảnh, lại vô cùng đáng yêu.

Hơn nữa, xét về thể loại ảnh cosplay của đối phương, dường như cô ấy chỉ thích cosplay Mahou Shoujo.

Chỉ có điều, có một điểm khiến cô ấy hơi để tâm.

Nhìn từ chiều cao và hình thể của đối phương, dường như cô ấy là một học sinh tiểu học.

Hẳn là loli hợp pháp nhỉ.

Kato Megumi thầm nghĩ.

Cô ấy cũng không nghĩ Y Hạ sẽ cố ý vi phạm, tuyển một học sinh tiểu học đến làm việc.

Về cô ấy, buổi chiều sẽ đến làm.

Đến lúc đó, hai em có thể làm quen.

Dù sao, hai em đều là nhân viên cửa tiệm mà.

Y Hạ cười cười.

Ừm.

Kato Megumi khẽ gật đầu.

Cô ấy ngược lại không phản đối.

Là nhân viên cùng tiệm của Y Hạ, sau này rồi cũng sẽ gặp nhau thường xuyên.

Làm quen một chút, vẫn là cần thiết.

Sau khi giới thiệu Inui Sajuna cho Kato Megumi.

Y Hạ dẫn Kato Megumi đến phòng nghỉ.

Tiếp đó chính là, chỉ dẫn Kato Megumi phương pháp xoa bóp tương ứng.

Kato Megumi thì muốn giúp anh xoa bóp phần eo bị thương.

Sau khi chỉ dẫn xong.

Chương 22

Kato Megumi bắt đầu thực hành ở phần eo của Y Hạ.

Đúng rồi, chính là chỗ đó.

Về cường độ, có thể mạnh tay thêm chút nữa.

Y Hạ nằm lì trên giường nói với Kato Megumi.

Theo từng đợt xoa bóp.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng cơn đau nhức ở eo biến mất.

Đoán chừng, khoảng cách đến lúc hồi phục hoàn toàn cũng chỉ trong vòng một hai giờ này thôi.

Đến đây thôi.

Sau khi xoa bóp xong xuôi.

Thấy Kato Megumi trên trán hơi đổ mồ hôi, còn có vẻ thở hổn hển.

Y Hạ liền bảo Kato Megumi dừng lại, nghỉ ngơi một chút.

Ừm.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kato Megumi liền dừng động tác trong tay, ngồi sang một bên nghỉ ngơi.

Uống chén nước đi.

Y Hạ đứng dậy xuống giường, đi rót chén nước cho Kato Megumi.

Vâng ạ.

Sau khi nhận lấy ly nước từ tay Y Hạ.

Kato Megumi uống từng ngụm nhỏ.

Còn Y Hạ thì nhân lúc Kato Megumi uống nước, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho cô ấy.

Nhìn Y Hạ ở ngay trước mắt, không ngừng lau mồ hôi cho mình.

Kato Megumi đặt chén nước trong tay xuống.

Chỉ thấy lông mi cô ấy khẽ run, trên mặt nổi lên một vệt hồng nhạt.

Anh còn tưởng em Tiểu Huệ sẽ tiến đến gần hơn chứ.

Chú ý thấy dị trạng của Kato Megumi.

Y Hạ trêu chọc cô ấy.

Em sẽ không đâu.

Kato Megumi ánh mắt thoáng qua vẻ thẹn thùng.

Sau đó, càng là trừng mắt liếc Y Hạ.

Chỉ là, thật lòng mà nói, lời Y Hạ nói cũng không sai.

Có một khoảnh khắc như vậy, cô ấy thật sự suýt chút nữa đã tiến lại gần.

Vậy anh có thể tự mình tiến đến gần không.

Vừa hay, buổi sáng vẫn chưa đền bù cho Tiểu Huệ em mà.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Buổi sáng trên đường đông người, không tiện.

Giờ đây, lại ở trong tiệm bánh ngọt của chính anh.

Trong tiệm, cũng chỉ có hai người họ.

Dù có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không bị bất cứ ai chú ý tới.

Nghe Y Hạ nhắc đến chuyện sáng nay.

Kato Megumi lại là xấu hổ bực bội trừng mắt liếc Y Hạ.

Chỉ là.

Không hiểu sao, cô ấy lại cũng không trực tiếp lên tiếng từ chối.

Có hy vọng.

Y Hạ đọc hiểu ý của Kato Megumi.

Ngay lập tức, anh đón nhận ánh mắt của Kato Megumi.

Sau một tiếng.

Trong phòng nghỉ.

Y Hạ chậm rãi đứng dậy ngồi thẳng lên.

Bên cạnh anh, là Kato Megumi đang ngủ say.

Trong một giờ này, ngược lại không có chuyện gì quá lớn xảy ra.

Cùng lắm cũng chỉ là để anh chiếm chút tiện nghi lời nói, tiện thể ăn chút đậu hũ thôi.

Còn về những chuyện khác.

Địa điểm không thật sự thích hợp, thời gian cũng không đúng lúc.

Cho nên, Y Hạ và Kato Megumi hai người ngầm hiểu nhau không tiếp tục nữa.

Sau một hồi thân mật.

Có lẽ là do mệt mỏi vì đã xoa bóp cho Y Hạ trước đó.

Kato Megumi có chút mệt lả, liền ngủ trong lòng Y Hạ.

Sau khi đứng dậy.

Y Hạ không làm phiền Kato Megumi.

Anh rón rén đi ra khỏi phòng nghỉ, sau đó trở lại cửa sau nhà bếp của tiệm bánh ngọt.

Giờ đây, nguyên liệu nấu ăn chuyên dụng của anh đã đến.

Đây cũng là lý do anh dậy.

Nếu không, anh đương nhiên sẽ ở bên Kato Megumi cho đến khi cô ấy tự tỉnh.

Về phần nguyên liệu nấu ăn, đương nhiên là nguyên liệu làm đồ ngọt.

Ngoài ra, còn là nguyên liệu cho bữa trưa.

Nếu là kinh doanh, việc về nhà ăn hay ra ngoài ăn đương nhiên sẽ không tiện.

Không ngại thì cứ làm trong tiệm của mình.

Dù sao, trong tiệm cũng không chỉ làm mỗi đồ ngọt.

Cảm ơn quý khách đã đặt hàng.

Sau khi ký tên xác nhận và trả tiền xong.

Người giao nguyên liệu nấu ăn liền rời đi.

Còn Y Hạ, thì xách nguyên liệu nấu ăn vào nhà bếp.

Cũng may.

Giờ đây eo của anh đã hoàn toàn bình phục.

Bằng không thì, với số lượng lớn và trọng lượng không nhẹ của nguyên liệu như vậy, anh chắc chắn sẽ hơi tốn sức khi di chuyển.

Sau khi mang tất cả nguyên liệu vào nhà bếp.

Y Hạ cũng không vội vã chế biến đồ ngọt.

Giờ đây đã gần đến giờ ăn trưa.

Trước tiên hãy giải quyết bữa trưa.

Chậm một chút, rồi chuẩn bị đồ ngọt cũng không muộn.

Tóm lại, có thể chậm một chút thì cứ cố gắng chậm một chút.

Như vậy anh cũng có thể lười biếng thêm một lúc.

Khi Y Hạ bắt đầu chế biến bữa trưa.

Trong nhà bếp, từng làn hương thơm mê người tỏa ra.

Có lẽ là ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ nhà bếp.

Kato Megumi đang nghỉ ngơi trong phòng nghỉ, mí mắt bỗng nhiên giật giật.

Sau đó, cô ấy càng chậm rãi tỉnh lại từ giấc ngủ.

Đã trưa rồi sao.

Sau khi dụi dụi đôi mắt hơi mệt mỏi của mình.

Kato Megumi nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường.

Giờ đây, đã gần mười một giờ.

Chương 23

Hay là, cứ nằm thêm một lát nữa nhỉ.

Kato Megumi thầm nghĩ.

Cô ấy không có ý định đi nhà bếp giúp đỡ.

Bởi vì, với tài nghệ nấu nướng của Y Hạ, cô ấy đi vào e rằng sẽ làm vướng chứ không giúp được gì.

Những món cô ấy giúp làm, còn lâu mới được ngon như Y Hạ làm.

Đã như vậy, chi bằng cứ nằm thêm một lúc trên chiếc giường trong phòng nghỉ này.

Nghĩ đến những món ăn ngon Y Hạ làm, Kato Megumi chợt nhớ ra một điểm mình vẫn luôn không hiểu.

Cũng không biết, tài nấu nướng của Y Hạ rõ ràng tốt đến thế, vì sao lại vẫn thích ăn món ăn bình thường không có gì lạ do cô ấy làm.

Bất quá, đáp án của vấn đề này, có lẽ cô ấy cũng vẫn luôn biết.

Nghĩ vậy, Kato Megumi nhếch miệng cười.

Bữa trưa xong rồi.

Không lâu sau.

Bữa trưa đã chế biến xong.

Y Hạ đi gọi Kato Megumi đến dùng cơm.

Được ạ.

Nghe Y Hạ gọi.

Kato Megumi thoáng vươn vai, từ trên giường ngồi dậy.

Tiếp đó chính là, mang giày vào rồi đi ra khỏi phòng nghỉ.

Bởi vì trong tiệm bánh ngọt không có phòng ăn.

Họ hoặc là ăn trực tiếp trong nhà bếp, hoặc là mang thức ăn ra bàn ghế dành cho khách để ăn.

Lần này mà nói, là cách sau.

Sau khi ngồi xuống ghế.

Nhìn món ăn trước mặt hơi lập lòe ánh sáng màu vàng, Kato Megumi khẽ nhếch môi.

Bất kể là lúc nào, đã nhìn qua mấy lần rồi.

Mỗi lần nhìn cảnh này, vẫn khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên không thôi đâu.

Kato Megumi khẽ thở dài nói.

Món ăn biết phát sáng.

Ngay cả hoạt hình cũng không dám diễn như thế này chứ.

Nếu không phải cô ấy tận mắt thấy Y Hạ làm ra món ăn biết phát sáng, e rằng sẽ không tin đây là sự thật.

Ngạc nhiên là được rồi.

Y Hạ tự đắc nở nụ cười.

Món tráng miệng phát sáng, đó cũng chỉ là một trong những món ăn phát sáng sở trường của anh thôi.

Khi một người trở nên không gì làm không được, trong kỹ thuật nấu nướng ai mà chẳng phải Tiểu đầu bếp chứ.

Nhìn Y Hạ vẻ mặt tự đắc, Kato Megumi khẽ liếc anh một cái.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ấy rơi vào hộp cơm trước mặt Y Hạ.

Chính là món cô ấy làm từ sáng, phần của chính cô ấy.

Nếu không thì món này em cứ mang về ăn hết đi.

Kato Megumi nói.

Rõ ràng đã làm một bàn thức ăn ngon, vậy mà Y Hạ lại ăn món cô ấy làm từ sáng sớm đã nguội.

Điều này khó tránh khỏi có cảm giác vẽ vời thêm chuyện.

Không sao.

Anh thích ăn mà.

Hơn nữa, em biết sức ăn của anh mà.

Anh cũng sẽ ăn chung những món khác nữa.

Y Hạ hờ hững nói.

Nói xong, anh trực tiếp ăn món trước mặt.

Vậy được rồi.

Kato Megumi bất đắc dĩ gật đầu.

Bất quá, đũa của cô ấy lại đưa về phía hộp cơm của Y Hạ.

Đây là muốn giúp Y Hạ chia sẻ một phần, giúp Y Hạ giải quyết bớt.

Cảnh tượng này, ngược lại khiến Y Hạ cảm thấy có chút buồn cười.

Kinh doanh rồi sao.

Trong lúc Y Hạ và Kato Megumi đang ăn rất ngon lành.

Chỉ nghe thấy từ cửa ra vào truyền đến một giọng nói hơi hờ hững.

Bây giờ vẫn chưa kinh doanh đâu.

Xin mời buổi chiều quay lại.

Nghe thấy động tĩnh từ cửa ra vào.

Y Hạ vô thức đứng dậy trả lời một tiếng.

Bất quá, khi anh nhìn thấy người đến là ai, lại hơi sững sờ.

Người bước vào tiệm, chính là Akanegakubo Momo đã đến chiều hôm qua.

Là em à.

Y Hạ lên tiếng chào Akanegakubo Momo.

Người quen của Y Hạ sao.

Kato Megumi tò mò hỏi.

Cô ấy cũng chú ý thấy tiểu loli đang đi về phía họ.

Chỉ là, tại sao tiểu loli này lại mặc đồng phục học sinh cấp ba.

Chẳng lẽ cũng giống như Juju sama, là một loli hợp pháp sao.

Hôm qua cô bé này đến ngoài tiệm xem có kinh doanh không.

Anh đã nói với em ấy hôm nay mới kinh doanh.

Y Hạ giải thích sơ lược.

À, ra là vậy.

Kato Megumi gật đầu.

Sau khi biết Akanegakubo Momo chỉ là một khách hàng, cô ấy cũng không quá để tâm.

Chắc hẳn, lại là một người bị món tráng miệng Y Hạ chế biến hấp dẫn mà đến.

Đây cũng không phải là người đầu tiên.

Buổi chiều mới kinh doanh sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, Akanegakubo Momo nhíu mày, dường như có chút bất mãn.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ấy liền bị thức ăn trên bàn hấp dẫn.

Cô ấy dường như thấy được món ăn đang phát sáng.

Đây là món ăn biết phát sáng sao.

Chẳng lẽ là cùng loại món tráng miệng phát sáng.

Nghĩ đến đây, Akanegakubo Momo khẽ nuốt nước bọt, có chút bị hấp dẫn.

Nhất là, sau khi ngửi thấy mùi hương mê hoặc của thức ăn lan tỏa trong không khí.

Cô ấy có thể chắc chắn, thức ăn trên bàn tuyệt đối ngon vượt quá sức tưởng tượng.

Rất có thể, còn vượt quá cả sự hiểu biết của cô ấy.

Rột.

Sau một khắc.

Chỉ nghe thấy một tiếng trống từ bụng Akanegakubo Momo truyền đến.

Vốn dĩ cô ấy còn chưa ăn cơm trưa.

Giờ đây lại ngửi thấy mùi hương mê người này, bị món ăn phát sáng hấp dẫn.

Việc lập tức cảm thấy đói khát là điều không thể tránh khỏi.

Ưm.

Nghe thấy động tĩnh ngượng ngùng do mình gây ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Akanegakubo Momo lập tức đỏ bừng.

Cũng khiến ánh mắt cô ấy dường như hữu ý vô ý lảng tránh Y Hạ và Kato Megumi trước mặt.

Thấy cảnh này.

Y Hạ và Kato Megumi nhìn nhau, suýt chút nữa bật cười.

Vẻ lúng túng lúc này của Akanegakubo Momo, khiến họ cảm thấy rất thú vị.

Sau một hồi giao tiếp bằng mắt.

Nhận được sự xác nhận của Y Hạ, Kato Megumi nhìn Akanegakubo Momo trước mặt hỏi.

Chương 24

Nếu không ngại, em muốn ăn chung một chút không.

Kato Megumi hỏi với giọng điệu ân cần.

Mặc dù cô ấy biết Akanegakubo Momo là học sinh cấp ba qua bộ đồng phục của cô ấy, nhưng vẻ ngoài nhỏ nhắn đáng yêu của Akanegakubo Momo khiến cô ấy vô thức coi Akanegakubo Momo như một cô em gái nhỏ để đối xử.

Giờ đây cô em gái nhỏ này đói bụng, khó tránh khỏi khiến cô ấy có ý nghĩ muốn cho ăn.

Nghe Kato Megumi đột nhiên mời.

Akanegakubo Momo có vẻ hơi kinh ngạc.

Sau khi hơi ngạc nhiên quan sát Kato Megumi trước mặt, cô ấy cũng không lập tức đồng ý.

Mà là đưa ánh mắt mình, nhìn về phía Y Hạ ở một bên.

Akanegakubo Momo dường như đang dò hỏi ý kiến của Y Hạ.

Theo cô ấy thấy, Y Hạ mới là người chủ.

Dù sao, những món ăn phát sáng này, tuyệt đối là do Y Hạ đích thân làm.

Nếu không ngại, em cứ ăn chung đi.

Dù sao cũng đủ ba người ăn mà.

Nhìn vẻ đáng yêu thận trọng của Akanegakubo Momo.

Y Hạ cũng lên tiếng mời.

Cảm ơn ạ.

Thấy Y Hạ có cùng thái độ.

Akanegakubo Momo sắc mặt có chút không tự nhiên, còn có chút tiếc nuối gật đầu.

Nói xong, cô ấy cũng không khách khí.

Cứ thế ngồi xuống bên cạnh Kato Megumi.

Anh đi lấy bát đũa cho em.

Sau khi Akanegakubo Momo ngồi xuống.

Y Hạ đi vào nhà bếp lấy một bộ bát đũa sạch cho Akanegakubo Momo.

Còn về cơm, trên bàn tự nhiên có.

Cả nồi cơm điện đều được đặt trên bàn, có thể tự mình xới.

Cảm ơn ạ.

Sau khi nhận lấy bát đũa Y Hạ đưa.

Akanegakubo Momo lại nói lời cảm ơn.

Ngay lập tức, cô ấy liền định tự mình xới một chén cơm.

Chỉ là, sau khi thử vài lần.

Akanegakubo Momo đột nhiên ngồi xuống với vẻ mặt buồn bực.

Vị trí nồi cơm điện ở phía Kato Megumi, là vị trí gần cửa sổ.

Cô ấy vóc người nhỏ nhắn, có chút không với tới.

Ngay cả đứng lên cũng không đủ.

Em giúp cậu nhé.

Nén lại nụ cười của mình.

Kato Megumi nhận lấy chén trong tay Akanegakubo Momo, xới cho cô ấy một bát.

Cảm ơn ạ.

Akanegakubo Momo lần nữa nói lời cảm ơn.

Sau khi bữa cơm ngon lành đã sẵn sàng.

Cô ấy, người hơi đói bụng, sau một tiếng Itadakimasu, vui vẻ ăn bữa trưa.

Thật là mỹ vị.

Đây chính là hương vị của món ăn phát sáng sao.

Gần như ngay sau đó.

Akanegakubo Momo thưởng thức món ăn phát sáng và rõ ràng ngạc nhiên lên tiếng.

Trên gương mặt đáng yêu của cô ấy, tràn đầy kinh ngạc.

Mặc dù vẫn chưa thưởng thức hương vị món tráng miệng phát sáng, nhưng cô ấy đã biết những điều phi thường mà món ăn phát sáng mang lại.

Cùng với. trải nghiệm vị giác khiến người ta kinh ngạc.

Không chỉ là trải nghiệm vị giác, mà còn là sự chấn động mạnh mẽ về mặt tinh thần.

Ít nhất, cô ấy đã bị lay động sâu sắc.

Đây không phải món ngon mà cô ấy từng thưởng thức trước đây có thể sánh bằng.

Đây là. làm thế nào mà có được.

Tại. sao. món ăn lại biết phát sáng.

Akanegakubo Momo với miệng đầy thức ăn, mang theo đầy vẻ tò mò nhìn về phía Y Hạ trước mặt, hỏi.

Cô ấy muốn biết, và cũng hy vọng biết, bí mật ẩn chứa trong món

ăn phát sáng này.

Dù sao, đây mới là lý do cô ấy ba lần bốn lượt đến tiệm của Y Hạ.

Em nghĩ đây là chuyện có thể dễ dàng nói cho người khác biết sao.

Y Hạ mỉm cười đáp lại.

Trên mặt anh, chỉ thiếu chút nữa là trực tiếp viết lên mấy chữ Anh sẽ không nói cho em.

Đồ hẹp hòi.

Akanegakubo Momo giận dỗi nói.

Miệng nói vậy, nhưng chính cô ấy cũng biết đây là chuyện không thực tế.

Nếu là cô ấy biết làm món ăn phát sáng, có người hỏi như vậy, phản ứng của cô ấy e rằng sẽ còn kịch liệt hơn.

Không thể nghe lén bí mật của người khác chứ.

Nhìn vẻ giận dỗi của Akanegakubo Momo.

Kato Megumi hơi buồn cười, dỗ dành Akanegakubo Momo như dỗ một đứa trẻ.

Chỉ là, điều này cũng đã gây ra sự bất mãn của Akanegakubo Momo.

Momo không phải trẻ con đâu.

Momo đã học lớp mười hai rồi.

Akanegakubo Momo giận dữ nói.

Cô ấy ghét nhất người khác coi mình như trẻ con.

Cái hình thể này, cô ấy cũng rất bất đắc dĩ mà.

Năm ba cấp ba sao.

Nghe Akanegakubo Momo nói vậy, Kato Megumi có vẻ hơi kinh ngạc.

Cô ấy còn tưởng Akanegakubo Momo là học sinh năm nhất cấp ba chứ.

Không ngờ, lại là một tiền bối năm ba cấp ba.

Điểm này thật sự không nhìn ra được.

Không tệ.

Momo là sinh viên năm ba của Học viện Toki đấy.

Hơn nữa, vẫn là vị trí thứ tư trong Thập Kiệt Toki.

Akanegakubo Momo hừ hừ.

Cô ấy trực tiếp đưa ra lai lịch và danh tiếng của mình, tính toán khiến Kato Megumi, cô gái coi mình như trẻ con, phải kinh ngạc.

Chỉ tiếc, Akanegakubo Momo ngược lại có chút đàn gảy tai trâu.

Mặc dù Kato Megumi đã nghe qua Học viện Toki danh tiếng lừng lẫy và Thập Kiệt Toki, nhưng là người ngoại đạo cô ấy.

Đối với khái niệm về Học viện Toki và Thập Kiệt Toki, cô ấy cũng không hiểu rõ lắm.

Bất quá, điều này không ngăn cản cô ấy cho Akanegakubo Momo đủ thể diện, thật tốt tâng bốc Akanegakubo Momo.

Thật lợi hại đó.

Kato Megumi tán thán nói.

Đúng không.

Nghe được tiếng cảm thán của Kato Megumi.

Akanegakubo Momo, người không biết chuyện, lòng hư vinh rõ ràng được thỏa mãn rất lớn.

Chỉ là, lời tiếp theo của Y Hạ, lại là hung hăng đả kích cô ấy.

Còn khiến cô ấy rất là phiền muộn.

Cũng đâu phải đứng đầu đâu.

Khi nào xử lý được kasa Eishi đứng đầu rồi hãy nói.

Y Hạ liếc nhìn Akanegakubo Momo đang dương dương tự đắc.

Ưm.

Akanegakubo Momo lúc này lại lần nữa trở nên tức giận.

Sau đó, càng là hung tợn trừng mắt Y Hạ.

Anh nghĩ đơn giản vậy sao.

Nếu có thể xử lý, em đã sớm xử lý tên tóc trắng đó rồi.

Akanegakubo Momo nhỏ giọng thì thầm.

Chương 25

Những người xếp hạng trong Thập Kiệt, không ai có thực lực kém cả.

Đừng nói là kasa Eishi đứng đầu, ngay cả Rindou Kobayashi đứng thứ ba, cô ấy cũng rất khó giành chiến thắng.

Huống chi, cô ấy còn đặc biệt giỏi, phần lớn sở trường là về món tráng miệng.

Thì càng khó khăn hơn.

Đây chẳng phải là do em quá cùi bắp sao.

Y Hạ lại liếc nhìn Akanegakubo Momo.

Anh đương nhiên nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Akanegakubo Momo.

Momo không có cùi bắp đâu.

Akanegakubo Momo lập tức sốt ruột.

Nói cô ấy làm món tráng miệng ngoài những món khác không tinh thông bằng Thập Kiệt khác, thì không có vấn đề gì.

Nói cô ấy toàn bộ đều cực kỳ cùi bắp, thì không được rồi.

Dù sao, cô ấy là Thập Kiệt Toki mà.

Là loại người trăm người có một, ngàn dặm chọn một đấy chứ.

Ai dám nói Thập Kiệt Toki này cùi bắp.

Cũng chỉ có Y Hạ, người có tài nấu nướng hơn cô ấy, còn có thể làm món ăn phát sáng, mới dám nói như vậy với cô ấy.

Thôi được rồi. , Đừng cãi nữa.

Gặp Momo bị Y Hạ châm chọc, mọi người đều im lặng.

Megumi khẽ trừng mắt nhìn Y Hạ, ra hiệu anh đừng quá lắm lời.

Nghe Megumi nói vậy, Y Hạ cũng không tiếp tục chọc ghẹo Momo nữa.

Anh tiếp tục ăn cơm, đảo đảo thức ăn trong chén.

Rất nhanh.

Bữa trưa kết thúc.

Bởi vì có thêm Momo, thức ăn trên bàn bị quét sạch không còn một mống, chỉ còn lại chút nước canh.

Điều này khiến Momo có chút ngượng ngùng.

Đã tùy tiện nhập bọn ăn trưa của người khác rồi, lại còn ăn nhiều như vậy.

Momo hơi lúng túng, còn Y Hạ và Megumi thì không để ý đến.

Hoặc có thể nói là đã để ý nhưng không bận tâm.

Sau khi dọn dẹp bát đĩa trên bàn, Megumi mang chúng vào bếp rửa.

Trên bàn ăn, chỉ còn lại Y Hạ và Momo.

Ăn cơm xong rồi, em không về trước sao. , Không lẽ em định đợi đến khi mua được món tráng miệng phát sáng của anh rồi mới về à.

Y Hạ hỏi Momo.

Đương nhiên rồi. , Momo đến đây là để mua món tráng miệng phát sáng mà. , Nếu chưa mua được, Momo sẽ không về đâu.

Ôm con búp bê gấu tên Butch trước ngực, Momo trừng mắt nhìn Y Hạ, vẻ mặt kiên quyết.

Vậy được thôi. , Em cứ từ từ mà đợi nhé.

Y Hạ nói.

Nói rồi, anh đứng dậy đi về phía bếp.

Anh định làm món tráng miệng sao.

Thấy Y Hạ đi về phía bếp, mắt Momo lập tức sáng rực lên.

Coi như vậy đi. , Đằng nào rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Y Hạ gãi gãi sau gáy.

Ban đầu, anh định đợi đến gần giờ làm tiếp theo mới bắt đầu, dù sao nhân viên còn lại Inui Sajuna vẫn chưa đến mà.

Chờ rồi, e rằng sẽ bận rộn lắm đây.

Tuy nhiên, thấy Momo có vẻ thành ý như vậy, anh quyết định bắt đầu sớm một chút.

Nếu không được thì bắt Momo làm nhân viên tạm thời vậy.

Tuyệt quá.

Nhận được lời khẳng định của Y Hạ, Momo lập tức mừng rỡ.

Sau đó, cô bé đầy vẻ mong đợi nhìn Y Hạ.

Em có thể đi cùng không.

Momo hỏi.

Em muốn lén xem bí quyết và cách làm à.

Y Hạ nói toẹt suy nghĩ nhỏ của Momo.

Bị nhìn thấu tâm tư, Momo hơi luống cuống.

Mới. mới không có.

Cô bé chột dạ nói.

Ánh mắt nhìn Y Hạ càng thêm dao động.

Thôi được rồi. , Em muốn vào xem thì cứ vào đi.

Nhìn vẻ mặt chột dạ hài hước của Momo, Y Hạ cuối cùng vẫn không từ chối.

Nếu công thức và cách làm của anh mà người khác nhìn cái là biết ngay, thì đâu còn gọi là Món tráng miệng phát sáng nữa.

Món tráng miệng phát sáng không phải ai cũng có thể làm ra.

Ngay cả bếp trưởng Dojima Gin của Làng ẩm thực Toki, cùng với đầu bếp được mệnh danh là Đầu bếp lang thang mạnh nhất thế giới Saiba Joichiro, cũng chưa chắc có thể thành công.

Thật sao.

Momo không hề hay biết sự tự tin của Y Hạ.

Nghe Y Hạ đồng ý cho mình đứng ngoài quan sát học lỏm, cô bé có chút kích động.

Cô tự nhủ, lần này nhất định phải học được bí quyết của món tráng miệng phát sáng từ Y Hạ.

Chờ khi học được bí mật của món tráng miệng phát sáng rồi, cô sẽ về giẫm đạp lên top 3 của Thập Kiệt Toki, nghiền ép kasa Eishi tóc trắng, trở thành vị trí số một của Thập Kiệt.

Cạch.

Trong bếp, Y Hạ cho phôi bánh gato đã sơ chế vào lò nướng.

Sau khi điều chỉnh nhiệt độ và thời gian nướng phù hợp, mọi thứ đã sẵn sàng.

Việc còn lại chỉ là chờ bánh ra lò.

Sau khi rửa tay, Y Hạ nhìn sang Momo đang hơi ngây người thất thần.

Sao rồi, em đã hiểu chưa.

Y Hạ mỉm cười hỏi Momo.

Hiểu rồi.

Momo vô thức gật đầu.

Chiếc bánh gato mà Y Hạ làm, trong mắt một chuyên gia món tráng miệng như cô bé, cũng không hề khó.

Ngay cả nguyên liệu sử dụng cũng khá đơn giản.

Cùng lắm thì chỉ là thêm vào một vài nguyên liệu phụ mà các món tráng miệng cùng loại không dùng đến, cùng với vài bước chế biến khác thường.

Chỉ là, làm một chiếc bánh gato như vậy mà có thể tạo ra món tráng miệng phát sáng sao.

Cô bé cảm thấy Y Hạ đang lừa dối mình, cố ý chơi khăm mình thì phải.

Hiểu rồi thì tự làm một lần đi. , Dù sao nguyên liệu còn nhiều, lò nướng cũng có cái khác.

Y Hạ chỉ vào số nguyên liệu và lò nướng còn dư.

Xem thì đã xem rồi.

Cứ để anh xem xem Momo học lỏm được đến đâu.

Thật ra thì trong lòng anh cũng có chút mạo hiểm.

Mặc dù anh tự tin công thức của mình không ai có thể sao chép được, nhưng nhỡ đâu vẫn có 1%, 1 phần nghìn xác suất thì sao.

Cứ để anh tận mắt chứng kiến xem Momo có thể tạo ra cái gọi là kỳ tích hay không.

Vâng.

Momo gật đầu.

Sau khi ghi chép lại công thức và cách làm của Y Hạ, cô bé cũng muốn thử một chút.

Nếu Y Hạ thật sự dùng công thức này làm ra món tráng miệng phát sáng, vậy thì cô bé cũng phải làm được mới đúng.

Nếu không thể, thì đó đúng là vấn đề của chính cô bé rồi.

Nói rồi, Momo đi đến trước quầy bếp, chuẩn bị bắt đầu làm.

Chỉ là, vừa đến trước quầy, cô bé đã quay người lại, vẻ mặt khó chịu nhìn Y Hạ.

Có ghế đẩu không.

Momo bực bội nói.

Giống như lúc ăn cơm vừa nãy, khi đứng trước quầy bếp của Y Hạ, chiều cao của cô bé hơi bị hạn chế.

Tuy nhiên, lần này không phải vấn đề của cô bé.

Có lẽ là do Y Hạ khá cao nên anh đã thiết kế quầy bếp của mình cao hơn một chút so với quầy bếp bình thường.

Vì vậy, cô bé vốn đã hơi lùn, càng không thể trực tiếp sử dụng quầy bếp của Y Hạ để chế biến.

Nói đúng hơn, chiều cao của quầy bếp đã gần bằng cổ cô bé rồi.

Không có. , Nếu không, anh ôm em làm nhé.

Y Hạ cười tủm tỉm hỏi.

Ưm.

Nghe Y Hạ nói vậy, mặt Momo đỏ bừng.

Để Y Hạ ôm để làm, đương nhiên cô bé sẽ rất ngượng ngùng.

Kiểu tiếp xúc này quá thân mật rồi.

Trước đó, cô bé còn chưa từng được người ngoài gia đình ôm bao giờ.

Giờ lại phải giao lần đầu tiên được ôm cho người khác sao.

Hơn nữa, như vậy chẳng phải cô bé lại bị xem như trẻ con sao.

Hay là để em lấy cho em một cái ghế nhé. , Em có thể ngồi lên đó, vậy là đủ rồi. , Em sẽ giúp em lót thêm vài tấm đệm, sẽ không bị quỳ khó chịu đâu.

Đúng lúc Y Hạ định giở trò với Momo, Megumi đang rửa bát đũa ở bên cạnh khẽ trừng mắt nhìn anh.

Sau đó, cô đề nghị với Momo.

Cứ vậy đi.

Nghe lời đề nghị của Megumi, giống như được đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, Momo không nghĩ nhiều, không chút do dự đồng ý.

Cạch.

Ngồi trên chiếc ghế có lót đệm mà Megumi đã mang ra, sau một hồi thao tác tỉ mỉ, Momo cũng hoàn thành việc chế biến của mình.

Hơn nữa, cô bé còn cho từng phôi bánh gato vào lò nướng và hẹn giờ.

Quả không hổ là Thập Kiệt Toki.

Chứng kiến quá trình chế biến của Momo, Megumi hơi kinh ngạc.

Kỹ thuật chế biến của Momo không chỉ tinh tế mà còn rất thành thạo.

Quan trọng nhất là, nó toát lên khí chất của một bậc thầy món

tráng miệng.

Về quá trình, ít nhất không hề kém Y Hạ.

Điều đó khiến chính cô bé cảm thấy mình còn kém xa.

Nhưng mà, nói đi thì cũng phải nói lại, cô bé vốn dĩ không đặc biệt am hiểu món tráng miệng cho lắm.

Vẫn còn kém xa lắm.

Momo ngược lại không hề tự mãn vì lời khen của Megumi.

Theo cô bé, đây đều là những thao tác cơ bản.

Các học sinh khác trong Học viện Toki có trình độ nhất định về món tráng miệng cũng sẽ làm được như vậy.

Điều quan trọng nhất vẫn là thành phẩm cuối cùng như thế nào.

Chương 26

Đó mới là tiêu chuẩn để kiểm nghiệm mọi thứ.

Ting.

Giữa sự mong chờ và chút căng thẳng của Momo, một âm thanh vang lên.

Đó là tiếng phát ra từ chiếc lò nướng mà Y Hạ đang dùng.

Xem ra, trong lúc cô bé chế biến, bánh gato của Y Hạ đã nướng gần xong rồi.

Lần này, sự chú ý của Momo hoàn toàn bị thu hút.

Giờ là lúc chứng kiến xem công thức này có phải là công thức của món tráng miệng phát sáng hay không.

Cạch.

Dưới ánh mắt mong chờ của Momo, Y Hạ đeo găng tay cách nhiệt mở lò nướng.

Sau đó, anh lấy khay bánh gato ra.

Vừa lấy ra, chưa kịp đặt lên bàn, những chiếc bánh gato nướng trên khay đã tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt, gần như chiếu sáng cả trần nhà.

Thật là lợi hại.

Nhìn những chiếc bánh gato tỏa sáng lấp lánh, mắt Momo mở to.

Cuối cùng cô bé cũng đã thấy món tráng miệng phát sáng.

Mặc dù về mặt cảm giác, nó không khác quá nhiều so với các món ăn phát sáng khác.

Nhưng theo cô bé, ánh sáng của món tráng miệng phát sáng đẹp và rung động lòng người hơn.

Và nó càng thu hút cô bé hơn.

Trong vô thức, Momo định đưa tay lấy một chiếc bánh gato phát sáng trên khay để nếm thử hương vị.

Tuy nhiên, bàn tay nhỏ của cô bé đã bị Y Hạ gạt xuống.

Làm gì. , Đồ keo kiệt. , Em đâu phải không trả tiền.

Momo phồng má đáng yêu.

Nếu em muốn bị bỏng thì cứ cầm lên ăn đi.

Y Hạ liếc nhìn Momo.

Cái gì gọi là lòng tốt bị xem là lòng lang dạ thú chứ.

Anh keo kiệt sao.

A.

Nghe Y Hạ nói vậy, mặt Momo đỏ bừng.

Bánh gato vừa nướng xong đương nhiên là rất nóng.

Cứ thế cầm lên trực tiếp ăn thì chắc chắn sẽ bị bỏng.

Chính vì lúc nãy cô bé mất thần nên mới quên mất điểm này.

Giờ phát hiện ra, cô bé lại thấy hơi xấu hổ.

Để lát nữa chúng ta cùng ăn nhé.

Nhìn vẻ mặt lúng túng của Momo, Megumi buồn cười an ủi.

Sau một lúc để nguội, bánh gato cuối cùng cũng không còn quá nóng nữa.

Ít nhất là đủ nguội để có thể ăn được.

Cầm lấy ăn đi.

Y Hạ cầm một chiếc bánh gato đưa cho Momo.

Vâng. , Cảm ơn.

Momo vui vẻ nhận lấy chiếc bánh gato từ tay Y Hạ.

Sau đó, cô bé không kịp chờ đợi thưởng thức.

Ngay khoảnh khắc chiếc bánh gato vừa vào miệng, cô bé lại một lần nữa bị món ăn của Y Hạ mê hoặc, đắm chìm trong hương vị tuyệt mỹ của món tráng miệng phát sáng.

Thật là mỹ vị. , Thì ra đây chính là hương vị của món tráng miệng phát sáng sao. , Momo rất thích.

Momo mãi vẫn chưa thể hoàn hồn.

Khoảnh khắc này, cô bé có một cảm giác thất bại khó hiểu.

Dường như, chiếc bánh gato ngon nhất mà cô bé từng làm, đứng trước món tráng miệng phát sáng này, cũng có vẻ hơi tầm thường.

Đây chính là sự khác biệt mà món tráng miệng phát sáng mang lại sao.

Nghĩ đến đây, Momo lại vô thức mong chờ chiếc bánh gato mình vừa làm.

Tự mình làm món tráng miệng phát sáng, chắc nó cũng sẽ phát sáng chứ.

Nói cách khác, cô bé cũng có hy vọng làm ra món ngon như vậy.

Giữa sự mong đợi của Momo, cuối cùng, tiếng lò nướng lại một lần nữa vang lên.

Bánh gato của Momo đã ra lò.

Sau khi đeo găng tay cách nhiệt, Momo không kịp chờ đợi mở lò nướng, bưng khay bánh gato mình tự làm ra.

Chỉ là, vừa lấy khay nướng ra khỏi lò, cô bé lập tức sững sờ tại chỗ, lộ rõ vẻ thất vọng.

Cùng một công thức, cùng một cách làm, nhưng chiếc bánh gato cô bé làm ra lại không hề phát sáng.

A.

Cô bé. thất bại rồi.

Không thể phát sáng đâu.

Momo buồn bã lẩm bẩm một tiếng.

Thấy Momo thất vọng như vậy, Megumi vô thức muốn mở lời an ủi.

Tuy nhiên, trước cô bé, Y Hạ đã lên tiếng trước.

Đây không phải chuyện rất bình thường sao. , Làm gì có ai thành công ngay lần đầu tiên. , Đồ ngọt, điều quan trọng nhất vẫn là hương vị. , Thử nếm xem mùi vị thế nào đã.

Y Hạ nói.

Thấy kỳ tích không thể xảy ra với Momo, anh không hiểu sao lại cảm thấy có thêm sức mạnh.

Hương vị.

Nghe Y Hạ nói vậy, Momo khẽ giật mình.

Sau đó, cô bé nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Đúng vậy.

Cho dù bánh gato của cô bé không phải món tráng miệng phát sáng, nhưng hương vị hẳn là không kém là bao chứ.

Ôm sự kỳ vọng này, Momo liền muốn thử nếm hương vị chiếc bánh gato mình tự làm.

Đương nhiên.

Lần này cô bé đã nhớ, bánh gato mới ra lò thì không thể vội vàng được.

Cuối cùng.

Sau hơn 10 phút trôi qua chậm chạp như năm tháng.

Bánh gato dần nguội.

Momo không kịp chờ đợi cầm lấy một miếng bánh gato mình tự làm, thưởng thức.

Không đúng. , Hương vị không đúng.

Momo nhạy bén nhận ra sự khác biệt giữa chiếc bánh gato mình làm và chiếc bánh của Y Hạ.

Mặc dù về khẩu vị thì gần như y hệt, nhưng về phong vị, dường như tồn tại một phần chênh lệch khá rõ ràng.

Phần chênh lệch này quyết định tất cả.

Hơn nữa, chiếc bánh gato của cô bé không có được cảm giác trấn an lòng người, đủ để an ủi tâm hồn như chiếc bánh của Y Hạ.

Sự khác biệt giữa chúng có thể thấy rõ mồn một.

Tại sao lại như vậy.

Ngay sau khi phát hiện điểm này, Momo nhìn Y Hạ với ánh mắt đầy tìm kiếm.

Cô bé mong chờ nhận được lời giải đáp từ anh.

Bên cạnh, Megumi cũng mang ánh mắt tò mò tương tự.

Chiếc bánh gato Momo làm, theo Megumi thấy đã vô cùng mỹ vị rồi.

Chỉ là, so với chiếc bánh gato của Y Hạ, dường như quả thật tồn

tại sự khác biệt cốt lõi.

Nếu không phải chính mắt cô bé thấy công thức và cách làm của Y Hạ và Momo đều giống nhau, cô bé cũng sẽ nghi ngờ đây là hai loại bánh gato với khẩu vị khác nhau.

Thấy cả Momo và Megumi đều nhìn mình, Y Hạ, người cũng đang thưởng thức chiếc bánh gato Momo làm, đã đưa ra lời giải đáp.

Đây là sự khác biệt trên những chi tiết nhỏ. , Mặc dù em đã có vẻ như hoàn hảo sao chép chiếc bánh gato của anh, nhưng thực ra vẫn còn một chút sơ hở. , Dù là kỹ thuật, thời điểm, cũng đều như vậy. , Quan trọng nhất, vẫn là thiếu tâm ý. , Chỉ khi đem kỹ nghệ đỉnh cao cùng trù tâm của bản thân hòa quyện vào món ăn mình muốn làm, mới có thể thực sự tạo ra món ăn phát sáng.

Y Hạ nói.

Đến cuối lời, anh nhắc đến phần huyền học.

Kỹ nghệ và trù tâm sao.

Nghe Y Hạ trả lời, Momo vô thức ôm lấy con búp bê gấu mình để một bên, rơi vào trầm tư.

Cô bé như thể đã nắm bắt được điều gì đó.

Nhưng lại như thể, chẳng nắm bắt được gì cả.

Lập tức, cô bé nhìn về phía Y Hạ.

Em muốn thử lại lần nữa, được không.

Momo nói.

Cô bé muốn làm lại một lần nữa để thử xem.

Có Y Hạ chỉ ra điểm thiếu sót, cộng thêm sự hướng dẫn này, biết đâu cô bé có thể thành công thì sao.

Không được.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của Momo, lần này Y Hạ trực tiếp từ chối.

Tại sao.

Dường như không nghĩ Y Hạ sẽ từ chối, Momo tỏ vẻ bất mãn.

Chẳng phải vừa nãy anh còn hào phóng để cô bé thử sao.

Nguyên liệu chỉ có nhiêu đó thôi. , Nếu em lại làm hỏng nữa, hôm nay anh còn mở cửa được không.

Y Hạ nói.

Mỗi lần kinh doanh, anh cơ bản làm 200 300 phần món tráng miệng.

Lần này anh và Momo đã làm gần sáu mươi phần.

Gần như là 1 trên 5 đến 1 trên 3 số lượng rồi.

Đương nhiên.

Phần anh làm đều là sản phẩm thành công.

Còn phần Momo làm thì là hàng lỗi.

Nếu để Momo làm thêm sản phẩm lỗi nữa thì phải xử lý thế nào đây.

Anh không muốn bán sản phẩm lỗi trong cửa hàng của mình, làm ảnh hưởng đến danh tiếng.

Quan trọng nhất vẫn là. lỗ tiền.

Chương 27

Dù sao, một phần món tráng miệng to bằng bàn tay của anh có thể bán với giá cao 5000 yên.

Lần thất bại này của Momo, có thể nói đã khiến anh tổn thất 15 vạn yên.

Vậy tự em đặt mua nguyên liệu có được không.

Momo tức giận nói.

Không phải chỉ là vấn đề nguyên liệu thôi sao.

Chính cô bé sẽ tự chuẩn bị.

Vậy tại sao em không về nhà rồi từ từ thử. , Nếu em thử mà không thành công, chỉ có thể ảnh hưởng đến việc chế biến của anh thôi.

Y Hạ nhẹ nhàng gõ gõ trán mịn màng của Momo.

Không chia sẻ lò nướng với Momo, anh có thể chế biến sáu mươi đến gần trăm phần một lần.

Chia cho Momo dùng, số lượng thành phẩm của anh sẽ giảm đi một nửa.

Điều này có nghĩa là anh nhất định phải làm thêm nhiều lần nữa.

Anh không muốn lãng phí thời gian và sức lực đâu.

Nếu về nhà chế biến thất bại, thì không có chỗ để hỏi sao. , Làm ở chỗ anh, nếu thất bại em vẫn có thể hỏi anh rồi cải thiện mà.

Momo lầm bầm.

Cô bé nói ra tính toán nhỏ nhặt của mình.

Em đúng là có ý kiến hay đấy.

Y Hạ lại gõ gõ trán Momo.

Lần này, lực đạo hơi nặng hơn một chút.

Anh mà gõ em nữa, em sẽ đánh anh đó.

Lúc này Momo có chút bất mãn, chỉ thiếu chút nữa là trợn mắt nhìn anh rồi.

Tuy nhiên, trong mắt Y Hạ, Momo giận dữ nhìn cũng chẳng có sức sát thương gì, ngược lại còn rất dễ thương nữa.

Đi đi. , Em cứ về nhà tự luyện tập đi. , Anh phải bắt đầu làm tiếp đây.

Y Hạ không để ý đến sự bất mãn của Momo.

Anh định bắt đầu chế biến số món tráng miệng còn lại.

Vậy em giúp anh được không.

Momo không hề có ý định rời đi.

Đã không thể tiếp tục ở lại thử nghiệm, vậy thì cô bé sẽ đứng ngoài quan sát thêm vài lần, xem kỹ từng thao tác nhỏ của Y Hạ.

Cái này thì được thôi.

Y Hạ nghĩ rồi, cũng không từ chối.

Nếu để Momo giúp đỡ, anh đương nhiên có thể tiết kiệm được chút công sức.

Đầu tiên giúp anh chuyển bột bánh gato và các nguyên liệu khác sang đây đã.

Y Hạ chỉ vào thùng đựng nguyên liệu ở góc bếp.

Nguyên liệu trên quầy bếp đã hết, trước tiên cứ để Momo bổ sung một lượt nguyên liệu đã.

Em đâu có muốn làm công nhân bốc vác.

Momo bất mãn nói.

Mặc dù miệng nói vậy, nhưng để tiện cho việc học lỏm sau này, cô bé vẫn ngoan ngoãn đi chuyển các thùng nguyên liệu.

Thân hình nhỏ nhắn ôm chiếc túi gần bằng nửa người mình, trông có vẻ thú vị.

Chỉ có điều, cũng hơi nguy hiểm.

Ít nhất, Momo đi trên đường hơi lảo đảo.

Để em giúp.

Khinh bỉ nhìn Y Hạ nhẫn tâm để Momo làm công nhân bốc vác, Megumi tiến lên giúp đỡ.

Bằng không thì, cô bé sợ Momo sẽ đụng vào đồ trong bếp của Y Hạ.

Điều đó thì không tốt chút nào.

Dưới sự đồng lòng hợp sức của Momo và Megumi, rất nhanh, nguyên liệu trên quầy bếp đã được bổ sung đầy đủ.

Còn Y Hạ thì cũng bắt đầu chế biến.

Anh để Momo giúp mình cân từng nguyên liệu với trọng lượng tương ứng, còn mình thì chuẩn bị các công đoạn khác.

Đây là cách làm món tráng miệng mới sao. , Cũng là món tráng miệng phát sáng à.

Nghe Y Hạ bảo mình chuẩn bị đủ loại nguyên liệu khác với lúc nãy, Momo lập tức hứng thú.

Cô bé sắp được chứng kiến không chỉ một loại cách làm món tráng miệng phát sáng rồi.

Xem ra, Y Hạ là một người tốt nhỉ.

Vậy mà lại sẵn lòng tiết lộ nhiều công thức mật như vậy cho cô bé.

Trong lòng Momo rất vui vẻ, giống như một đứa trẻ nhận được món đồ chơi yêu thích vậy.

Chỉ là, biết công thức và cách làm thì tốt đấy, nhưng liệu cô bé có thể học được và làm ra hay không lại là chuyện khác.

Nghĩ đến đây, Momo vô thức có chút phiền muộn.

Cái cảm giác đứng trước kho báu mà khó lòng lấy được này, thật sự khiến người ta rất khó chịu.

Giữa lúc Momo đang đau khổ.

Hơn 1 tiếng sau, Y Hạ đã hoàn thành việc chế biến của mình.

Hai khay món tráng miệng phát sáng ra lò.

Lần này anh chế biến lần lượt là bánh gato vị phô mai và vị sô cô la.

Thêm vào chiếc bánh gato vị nguyên bản lúc trước, coi như là Ba vị.

Đây là thói quen của anh.

Mỗi lần làm ba loại hương vị.

Mà mỗi lần mở tiệm làm món tráng miệng cũng không hoàn toàn giống nhau.

Lần này làm bánh gato, lần tiếp theo thì chưa chắc.

Em có thể ăn một cái không.

Khi bánh gato đã nguội đến mức có thể ăn trực tiếp, Momo khao khát nhìn chiếc bánh gato, rồi lại nhìn Y Hạ bên cạnh.

Cô bé đã thầm nhớ hai công thức và cách làm bánh gato.

Giờ đây, điều cô bé tò mò nhất đương nhiên là hương vị.

Phải trả tiền đó. , Cái vừa nãy em cũng chưa trả tiền đâu.

Y Hạ liếc nhìn Momo.

Đồ keo kiệt.

Momo phồng má nhỏ, rất không vui.

Em sẽ trả tiền mà.

Nói rồi, Momo định lấy ví tiền của mình ra từ bên trong con búp bê gấu.

Con búp bê gấu của cô bé không chỉ là một con rối, mà còn là một túi đựng đồ.

Còn bàn tay của con búp bê gấu thì thường xuyên được cô bé dùng làm găng tay cách nhiệt có thể tháo rời.

Sau khi kéo khóa kéo ra, Momo lục lọi ví tiền của mình bên trong con búp bê gấu.

Chỉ là, sau một hồi lục tìm, biểu cảm trên mặt cô bé bắt đầu trở nên hơi cứng đờ.

Bởi vì. lúc ra khỏi nhà cô bé hình như đã quên không cho ví tiền vào.

Nói cách khác.

Cô bé không mang ví.

Cho nên. trên người không có tiền.

Sao rồi. , Không lẽ có người ra ngoài không mang ví tiền à.

Nhìn vẻ lúng túng của Momo, Y Hạ trêu chọc nói.

Anh chẳng cần phải đoán nhiều, biểu cảm trên mặt Momo đã nói lên tất cả rồi.

Dài. dài dòng.

Momo đỏ mặt.

Ai nói ra ngoài nhất định phải mang ví tiền.

Momo phản bác.

Đúng là không ai nói vậy cả. , Nhưng mà, bây giờ không có ví tiền, lại không có tiền, chẳng phải em sẽ không ăn được sao.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Ưm.

Dưới sự công kích bằng lời nói của Y Hạ, Momo như thể trúng một mũi tên vào đầu gối, ủ rũ cúi thấp đầu xuống.

Thôi được rồi. , Đừng có bắt nạt Momo nữa.

Thấy Momo bị Y Hạ bắt nạt đến mức tủi thân, Megumi buồn cười nói.

Cảnh tượng này, rất giống việc bắt nạt một đứa trẻ nhỏ tay chân luống cuống, khiến cô bé không nỡ lòng nào.

Mặc dù Momo là một loli hợp pháp, tuổi tác còn lớn hơn cả cô bé.

Mới không phải Momo nhỏ đâu. , Momo là tiền bối mà, phải gọi là Momo senpai chứ.

Mặc dù Megumi đang giúp mình nói, nhưng Momo vẫn nhấn mạnh lại điểm này.

Đây là tôn nghiêm cuối cùng của cô bé.

Em đâu phải học sinh trường chúng tôi.

Y Hạ liếc nhìn Momo.

Hơn nữa, nếu em chịu tự hạ thân phận, biết đâu lại được ăn miễn phí đấy.

Y Hạ dẫn dụ.

Ưm.

Momo rơi vào trầm tư.

Đây là muốn cô bé đánh đổi tôn nghiêm để lấy món tráng miệng phát sáng đây mà.

Lập tức, cô bé tỏ vẻ buông xuôi.

Vậy tùy các anh chị gọi sao cũng được. , Đằng nào chúng ta cũng không cùng trường mà.

Momo khẽ hừ hừ.

Để được ăn món tráng miệng phát sáng mới, cô bé chọn không câu nệ tiểu tiết.

Của em đây.

Thấy Momo vì món tráng miệng mà tỏ vẻ mặc kệ, Y Hạ suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Tuy nhiên, anh cũng không tiếp tục làm khó Momo nữa.

Không có công lao thì cũng có khổ lao.

Coi như thưởng cho Momo vì đã giúp đỡ chế biến vậy.

Sau khi lấy ra mỗi loại một cái, anh đưa hai chiếc bánh gato cho Momo.

Còn Momo thì đắc ý ăn hai loại bánh gato.

Hương vị hoàn toàn khác biệt so với trước đây mang đến trải nghiệm vị giác tột đỉnh, khiến cô bé lại một lần nữa đắm chìm trong đó, khó mà kiềm chế được.

Không lâu sau, hai chiếc bánh gato đã bị Momo ăn sạch.

Theo hai chiếc bánh gato vào bụng, bụng cô bé trực tiếp bị no căng.

No rồi.

Momo hài lòng vỗ bụng mình một cái.

Đã ăn no rồi, vậy thì tiếp tục làm việc thôi. , Đây mới là mẻ đầu tiên thôi. , Còn có mẻ thứ hai nữa đó.

Y Hạ nói.

Anh trực tiếp vô tình nắm lấy gáy áo Momo.

Dưới ánh mắt có chút ngơ ngác của Momo, anh tiếp tục kéo cô bé đi làm những chiếc bánh gato tiếp theo.

Giờ mới được gần trăm chiếc thôi, anh còn phải làm thêm gần trăm chiếc nữa mới được.

Bằng không thì, e rằng Inui Sajuna còn chưa đến tiệm làm việc, món tráng miệng của anh đã bán sạch rồi.

Anh là ma quỷ sao.

Momo làu bàu.

Cách làm thì học lỏm được rồi, ăn thì cũng đã ăn rồi.

Ban đầu, cô bé vừa định về nhà.

Cô bé muốn về nghiên cứu khổ sở, xem liệu có thể sao chép hoàn hảo hay không.

Kết quả, chưa kịp chạy trốn, lại bị Y Hạ bắt đi làm khổ sai sao.

Em cứ coi anh là ma quỷ đi.

Y Hạ hừ hừ.

Chương 28

Có sức lao động miễn phí để sử dụng, sao có thể không tận dụng triệt để chứ.

Đồ tồi tệ. , Ma quỷ. ,.

Momo bực bội không ngừng lẩm bẩm những lời không tốt về Y Hạ.

Hiện tại xem ra, chạy thì không thoát được rồi.

Nếu đã như vậy, vậy thì cứ tiếp tục làm việc tay chân thôi.

Vừa hay, cô bé có thể nhìn thêm vài lần, xem kỹ hơn vài lần.

Momo thầm nghĩ.

Sau khi nghĩ như vậy, cô bé bỗng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Không phải chỉ là giúp đỡ thôi sao.

Nhìn Y Hạ và Momo lại một lần nữa bắt đầu làm việc, Megumi mỉm cười.

Mặc dù nói vậy có chút thất lễ với Momo, nhưng trong mắt cô bé, cảnh tượng này rất giống một người cha đang dắt con gái.

Sau khi mỉm cười nhìn vài lần, Megumi cũng bắt đầu làm việc chính.

Cô bé đặt từng chiếc bánh gato đã nguội vừa đủ vào tủ kính bên ngoài.

Sau đó, chờ đợi khách hàng đến mua sắm.

Phù. , Cuối cùng cũng xong.

Sau khi tốn không ít sức lực, Y Hạ và Momo cuối cùng cũng đã

làm xong số bánh gato còn lại.

Chỉ là, họ hình như đã làm hơi nhiều.

Ban đầu định làm thêm khoảng trăm chiếc là đủ, cuối cùng lại cố làm thêm khoảng trăm chiếc nữa.

Tính cả những cái trước đó, tổng cộng đã hơn 300 chiếc.

Mặc dù nhìn có vẻ hơi nhiều, nhưng Y Hạ cũng không bận tâm lắm.

Ngay cả khi chỉ dựa vào khách đến cửa hàng mà không tiêu thụ hết ngần ấy, anh cũng có những phương pháp khác mà.

Tính thời gian rồi. , Chắc cũng sắp đến rồi.

Sau khi nhìn đồng hồ treo tường, Y Hạ thầm nghĩ.

Anh đang chỉ không phải con đường trong miệng, mà là. người.

Bây giờ, còn không bao lâu nữa là đến bốn giờ.

Inui Sajuna chắc cũng sắp đến tiệm rồi.

Cửa hàng trưởng Kitahara, em đến rồi.

Quả nhiên.

Đúng lúc Y Hạ nghĩ vậy, bên ngoài đã truyền đến tiếng của Inui Sajuna.

Em cứ dọn bánh gato ra ngoài trước đi. , Anh ra ngoài một chút.

Sau khi nói hai câu này với Momo, Y Hạ đi ra khỏi bếp.

Ưm.

Đồ xấu xa chỉ biết bóc lột Momo.

Nhìn mấy đĩa bánh gato lớn một bên, Momo có cảm giác như ngậm bồ hòn làm ngọt.

Momo Akanegakubo này từ bao giờ lại hèn mọn đến vậy.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Momo vẫn cam tâm làm theo lệnh, mang từng đĩa bánh gato ra ngoài.

Đến rồi.

Đến quầy tiếp tân, Y Hạ chào hỏi Inui Sajuna.

Bây giờ, Inui Sajuna dường như đang làm quen với Megumi.

Vừa đúng lúc. , Chúng tôi cũng vừa định bắt đầu chuẩn bị kinh doanh. , Thay đồ làm việc xong, thì bắt đầu chuẩn bị nhé.

Y Hạ nói.

Nói rồi, anh chỉ hướng phòng thay đồ cho Inui Sajuna.

Phòng thay đồ ở đằng kia.

Y Hạ nói thêm.

Vâng.

Inui Sajuna gật đầu một cái.

Lập tức, cô ấy hơi nóng lòng đi về phía tủ kính chứa bộ đồ Mahou Shoujo.

Sau khi cẩn thận lấy nó xuống, cô ấy định đi vào phòng thay đồ thay đồ.

Em thật sự muốn mặc bộ đồ này làm việc sao.

Nhìn Inui Sajuna mặt đầy hưng phấn, Megumi ngập ngừng, vẫn hỏi câu này.

Mặc dù cô bé đã sớm biết Inui Sajuna làm việc ở chỗ Y Hạ là vì bộ đồ cosplay này, nhưng khi thực sự chứng kiến thì vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đúng vậy. , Đây chẳng phải là đồng phục làm việc sao. , Làm việc

mặc đồng phục, chẳng phải rất bình thường sao.

Inui Sajuna vẻ mặt hiển nhiên.

Trên mặt cô ấy vẫn không giấu được sự hưng phấn.

Vừa có thể kiếm tiền, vừa có thể mặc bộ đồ cosplay mà mình hằng mơ ước, đơn giản là quá tuyệt vời còn gì.

Nói đúng hơn, em không thay sao.

Inui Sajuna liếc nhìn Megumi đang mặc đồng phục học sinh trên người.

Giống như Megumi cảm thấy cô ấy rất kỳ quái, cô ấy cũng cảm thấy Megumi không mặc đồng phục làm việc rất kỳ quái.

Em thì không tiện mặc đồ cosplay đi làm đâu. , Cảm giác hơi xấu hổ.

Megumi đỏ mặt.

Cô bé thực sự rất khó tưởng tượng hình ảnh mình mặc đồ cosplay đi làm.

Chỉ riêng việc mặc bộ đồng phục đã thấy rất xấu hổ rồi.

Cho nên mới không thích.

Đó là em không đủ yêu thích nguồn gốc của nó.

Nếu em đủ yêu thích, thì sẽ muốn thông qua việc mặc bộ đồ cosplay này để trở thành nhân vật tương ứng.

Inui Sajuna nhìn bộ đồ cosplay trong tay với ánh mắt si mê.

Lý do nàng thích cosplay chính là vì hồi nhỏ say mê phim hoạt hình Mahou Shoujo, hy vọng có thể thông qua cosplay để trở thành chính nhân vật đó.

Dù bây giờ đã lớn, biết Mahou Shoujo không có thật, nhưng ý nghĩ

này vẫn không hề thay đổi.

Mà này, nói vậy, em chính là người mà anh Y Hạ chủ quán nhắc đến, người ghét bỏ bộ đồ cosplay đó đúng không.

Inui Sajuna chợt nhận ra.

Phản ứng của Kato Megumi khiến nàng nhớ đến nhân viên mà Y Hạ đã nói đến hôm qua.

Vừa nãy chỉ tập trung vào việc quen biết Kato Megumi, nàng không hề nghĩ tới điểm này.

Chắc là em rồi.

Kato Megumi lặng lẽ gật đầu.

Cô ấy thật sự không biết Y Hạ đã nói như thế nào lúc đó.

Nhưng quả thực cô ấy rất ghét bỏ mà.

Dù suy nghĩ của em khiến người ta thấy đáng tiếc, nhưng chị lại phải cảm ơn em mới đúng.

Inui Sajuna lẩm bẩm một giai điệu vui vẻ.

Nếu không phải Kato Megumi ghét bỏ, nàng đã chẳng có cơ hội này rồi.

Nói xong, cầm bộ đồ cosplay trên tay, Inui Sajuna đi về phía phòng thay đồ.

Còn về phần Kato Megumi, sau khi nhìn bóng lưng Inui Sajuna với vẻ mặt khó hiểu, cô đi giúp Momo mang nốt số bánh ngọt còn lại.

Đợi Inui Sajuna thay đồ xong, Kato Megumi và Momo cũng đã chuyển xong bánh ngọt, lần lượt đặt vào tủ kính.

Sau đó, khi nhìn thấy Inui Sajuna đã thay xong đồ cosplay, mắt của Momo khẽ sáng lên, bị bộ cosplay của Inui Sajuna thu hút.

Dễ thương quá đi.

Đây là Mahou Shoujo Illya sao.

Momo ngạc nhiên nói.

Nàng nhận ra nhân vật mà Inui Sajuna cosplay.

Chính là Mahou Shoujo Illya trong chương Mahou Shoujo của manga Fate.

Những thứ đáng yêu luôn là sở thích của cô.

Illya cũng vậy.

Cũng chính vì Mahou Shoujo Illya mà cô mới thích manga Fate, xem như một fan hâm mộ nhỏ.

Và bây giờ Inui Sajuna trong bộ đồ Mahou Shoujo của Illya cũng vậy.

Bộ đồ cosplay đáng yêu kết hợp với khuôn mặt đáng yêu của Inui Sajuna, đơn giản là siêu cấp dễ thương.

Nên cô ấy rất thích.

Tạm được thôi.

Dù nghe lời khen của Momo, trong lòng Inui Sajuna có chút mừng thầm, nhưng cô vẫn tỏ vẻ không hài lòng lắm.

Không phải không hài lòng với Momo, mà là với bản thân hiện tại.

Mặc dù bộ đồ cosplay rất vừa vặn, bản thân mặc vào cũng siêu cấp dễ thương.

Tuy nhiên, lần cosplay này của cô vẫn thiếu mất một phần quan trọng nhất.

Đó chính là. trang điểm.

Cô vẫn chưa đội tóc giả và trang điểm, nhìn vẫn chưa giống

Mahou Shoujo Illya.

Nghĩ đến đây, Inui Sajuna nhìn về phía Y Hạ.

Anh có thể chờ một lát để em trang điểm trước được không ạ.

Inui Sajuna hỏi.

Cô muốn bản thân trở thành Illya hoàn hảo nhất.

Mặc dù anh thì không ngại đâu, nhưng lát nữa làm việc với dáng vẻ đó chắc sẽ không dễ dàng đâu.

Vậy nên, tạm thời không cần nhé.

Nếu em muốn cosplay hoàn chỉnh, thì sau đó hãy mang về rồi làm nhé.

Y Hạ thầm nghĩ.

Cá nhân anh thì thật sự muốn thấy một Illya hoàn hảo.

Nhưng mà, lát nữa bận rộn, e rằng lớp trang điểm của Inui Sajuna sẽ không giữ được, ảnh hưởng đến công việc.

Thật ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Inui Sajuna không hề thất vọng, ngược lại lộ vẻ mặt hưng phấn.

Đây là tiết tấu có thể mang bộ đồ cosplay về sao.

Ừm.

Dù sao đồ lao động mặc xong cũng cần phải giặt mà.

Y Hạ gật đầu.

Em nhất định sẽ giặt sạch.

Và cũng sẽ giữ gìn thật tốt.

Inui Sajuna liên tục gật đầu đáp lời.

Lúc này cô vui sướng đến mức muốn nổ tung.

Thế nào.

Em cũng muốn một bộ sao.

Nếu muốn, anh có thể làm cho em một bộ đấy.

Thấy Momo vẫn trừng mắt, có chút si mê nhìn bộ đồ cosplay trên người Inui Sajuna.

Y Hạ trêu chọc hỏi Momo.

Chương 29

Thật ạ.

Mắt Momo sáng bừng.

Cosplay hay không cosplay thì không quan trọng.

Có kiểu quần áo đáng yêu này để mặc thì cũng không tệ.

Huống chi, lại còn là bộ đồ Mahou Shoujo của Illya.

Momo liền nhân cơ hội này khiến Y Hạ có chút cạn lời.

Tuy nhiên, lời đã nói ra, anh đương nhiên sẽ không rút lại.

Nếu em cũng giống cô ấy, đến làm việc ở tiệm của anh thì.

Y Hạ chỉ về phía Inui Sajuna vẫn đang vui sướng ở một bên.

Đi làm.

Nghe yêu cầu của Y Hạ, Momo hơi sững sờ.

Đương nhiên, nếu bộ đồ cosplay này là đồng phục làm việc, vậy muốn mặc nó thì cần phải làm việc ở tiệm của Y Hạ, đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà, nàng Akanegakubo Momo đường đường là Thập Kiệt Toki hạng tư, lại là kiểu người vì một bộ đồ cosplay mà đi làm ở cái tiệm nhỏ như thế này sao.

Coi thường ai thế.

Trong lòng đầy phẫn nộ, Momo đưa ra câu trả lời của mình.

Em đồng ý.

Chỉ thấy Momo không chút do dự gật đầu.

Em thật sự đồng ý à.

Việc Momo đồng ý khiến Y Hạ hơi ngạc nhiên.

Nếu Momo ở lại vì món tráng miệng phát sáng, anh sẽ không bất ngờ.

Nhưng bây giờ, Momo lại vì một bộ đồ cosplay mà chọn làm việc ở tiệm của anh sao.

Điều này khiến anh khá nghi ngờ.

Bộ đồ này rất đáng yêu mà.

Hơn nữa, làm việc ở chỗ anh, chẳng phải em có thể tiếp tục đường đường chính chính học tập món tráng miệng phát sáng sao.

Thấy Y Hạ ngạc nhiên nhìn mình, Momo đỏ mặt, sau đó giải thích lý do.

Vừa có quần áo đáng yêu, lại có thể học món tráng miệng phát sáng.

Cô ấy làm gì có lý do để từ chối.

Ra là vậy.

Hiểu được lý do của Momo, khóe miệng Y Hạ hơi giật giật.

Ha.

Momo sao có thể chỉ vì đồ cosplay chứ.

Đây rõ ràng là tiết tấu cái gì cũng muốn.

Tùy em.

Vậy bắt đầu từ ngày mai, em cũng đến làm việc nhé.

Bộ của em, anh sẽ giúp em chuẩn bị xong.

Y Hạ nói.

Em biết rồi.

Momo gật đầu nói.

Ánh mắt cô ấy mang theo chút mong đợi.

Nghe cuộc đối thoại giữa Momo và Y Hạ, mắt Inui Sajuna vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ.

Kinh ngạc, đương nhiên là kinh ngạc vì Momo, người hôm qua còn đứng chờ cùng mình ở ngoài cửa, cũng muốn đến làm việc ở chỗ Y Hạ.

Còn mừng rỡ, thì là vì Momo cũng thích cosplay mà kinh ngạc.

Cô ấy đâu biết, Momo đơn thuần chỉ yêu thích những thứ đáng yêu.

Được rồi.

Thôi nói chuyện này nhé.

Chuẩn bị bắt đầu kinh doanh nào.

Sau khi kết thúc những lời dặn dò, Y Hạ treo biển Đang kinh doanh lên cửa.

Tiếp đó, anh thông báo cho Inui Sajuna và mấy người khác chuẩn bị chính thức khai trương.

Chủ quán Y Hạ cuối cùng cũng mở cửa kinh doanh rồi.

Mấy ngày rồi không được nếm thử, nhớ quá.

Y Hạ bé nhỏ ơi, dì đã đợi lâu lắm rồi đấy.

Chủ quán, cho tôi 10 cái.

A, tôi cũng muốn 10 cái.

Theo cửa hàng bánh ngọt bắt đầu kinh doanh, rất nhanh, đã có một làn sóng người chen chúc vào cửa hàng, thi nhau mua ba loại bánh

ngọt do Y Hạ làm.

Có thể thấy rõ bằng mắt thường.

Từng chiếc bánh ngọt trong tủ kính nhanh chóng biến mất.

Không lâu sau, rất nhiều bánh ngọt trong tủ đã bán sạch.

Qua đó có thể thấy được mức độ nổi tiếng của cửa hàng bánh ngọt của Y Hạ.

Và kết quả của việc quá nổi tiếng, chính là sự mệt mỏi trong lòng của Momo và Inui Sajuna.

Trước đây hai người họ nào có biết cửa hàng bánh ngọt của Y Hạ lại nổi tiếng đến mức nào.

Lần này, xem như đích thân trải nghiệm.

Mới chưa đầy một tiếng, trời mới biết hai cô đã gói bao nhiêu lần.

Giờ thì tay đã mỏi nhừ.

Ngược lại, Y Hạ và Kato Megumi, hai người phụ trách thu ngân và lấy bánh ngọt, đã sớm quen rồi.

Nên cũng không thấy có gì đặc biệt.

Giữa lúc Momo và Inui Sajuna mệt mỏi rã rời.

Cuối cùng.

Khi gần đến sáu giờ, khách hàng đến cửa hàng chỉ còn lại hai ba người.

Và sau khi hai ba vị khách này rời đi, có lẽ vì thời gian đã quá muộn, không còn khách nào khác đến nữa.

Điều này lại giúp Momo và Inui Sajuna có cơ hội thở dốc.

Thật may là. mình không trang điểm.

Nếu không thì, e là không tài nào chống đỡ nổi nữa.

Inui Sajuna ngã khuỵu trên quầy đóng gói, chợt cảm thấy may mắn.

Chính vì thế mà cô đã nghe lời Y Hạ.

Nếu không, nếu cô làm việc với tư thái cosplay hoàn hảo, thì giờ chắc đã mồ hôi đầm đìa, khiến lớp trang điểm bị ảnh hưởng.

Mà trong công việc bận rộn đến thế này, e là chẳng có thời gian để cô dặm lại hay tẩy trang.

Giờ thì em biết tại sao tiền lương của anh lại cao như vậy rồi chứ.

Y Hạ nói.

Xem như vậy ạ.

Inui Sajuna gật đầu suy tư.

Quả nhiên.

Tiền lương này không phải tự nhiên mà có.

Đây là lần đầu tiên cô mệt mỏi đến thế kể từ khi đi làm.

Có thể nói là một công việc tốn sức.

Điều này cũng khiến cô có chút khâm phục Y Hạ và Kato Megumi.

Từ đầu đến cuối, hai người họ vẫn giữ được vẻ mặt bình thản.

Uống chén nước trước đã.

Y Hạ pha cho Inui Sajuna một ly trà.

Còn bên Momo, thì giao cho Kato Megumi phụ trách.

Cảm ơn ạ.

Nói lời cảm ơn xong, Inui Sajuna khó nhọc đứng dậy.

Cô nhận lấy chén nước do Y Hạ đưa, nhấp từng ngụm nhỏ.

Và sau khi uống xong ly trà, cô đột nhiên cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.

Nhắc mới nhớ, mấy cái còn lại này thì sao ạ.

Inui Sajuna, sau khi bổ sung lại thể lực, nhìn về phía những chiếc bánh ngọt còn lại trong tủ kính.

Tổng cộng còn khoảng 50 cái.

Cô cũng không ngại bận rộn bán hết những chiếc bánh này, nhưng Y Hạ dường như cũng không để tâm.

Hơn nữa, anh còn ra vẻ muốn cô chuẩn bị tan ca.

Không sao cả.

Người giải quyết chúng nó đã đến rồi.

Y Hạ nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy vài người mặc đồng phục xuất hiện bên ngoài cửa hàng bánh ngọt, rồi bước vào.

Và sau khi những người này xuất hiện, Y Hạ ra hiệu cho Kato Megumi và các cô lấy hết số bánh ngọt còn lại ra.

Anh để dành cho các anh 50 cái.

Ngoài ra còn 5 cái này nữa, nếu các anh muốn, cũng có thể lấy hết.

Y Hạ nói.

Không vấn đề.

Đương nhiên là càng nhiều càng tốt rồi.

Nghe món tráng miệng phát sáng còn nhiều, người cầm đầu vui vẻ ra mặt.

Nói xong, anh ta lập tức lấy ra một xấp tiền từ trong túi, đặt lên quầy.

Chương 30

Tiếp đó, lại từ ví tiền của mình riêng lấy ra ba tờ 5000 yên.

Tổng cộng là 250000 yên.

Còn lại 25000 yên đây.

Người kia nói.

Anh ta thanh toán tiền cho số bánh ngọt này.

Ừm.

Sau khi kiểm lại số lượng và thấy không có sai sót, Y Hạ cất số tiền này vào.

Và sau khi thanh toán xong, người kia liền để những người khác đóng gói và mang bánh ngọt đi.

Tiếp đó, từng người rời khỏi cửa hàng bánh ngọt.

Thấy chưa.

Không phải đã giải quyết rồi sao.

Y Hạ nói với Inui Sajuna đang đứng trợn mắt há hốc mồm một bên.

Inui Sajuna nhất thời không biết nên nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Kato Megumi lên tiếng giải thích cho cô ấy.

Họ là hiệp hội tiêu thụ.

Mỗi lần Y Hạ mở tiệm, họ đều biết và sẽ bảo Y Hạ để dành một ít để mua hết.

Kato Megumi nói.

Món tráng miệng phát sáng, bất kể là hương vị hay bản thân việc nó phát sáng, đều là một điểm bán hàng lớn.

Nên đương nhiên sẽ được người của hiệp hội tiêu thụ chú ý, hơn nữa họ mua sắm rầm rộ, cung cấp cho một số nhà hàng hoặc khách sạn cao cấp.

Chỉ cần mua đi bán lại, giữa đó đã có lợi nhuận gấp đôi hoặc hơn.

Đối với điều này, Y Hạ đương nhiên không ngại.

Nếu anh muốn bán đắt hơn, đã sớm tăng giá rồi.

Ra là vậy ạ.

Inui Sajuna nửa hiểu nửa không gật đầu.

Tuy nhiên, có một điều cô lại biết rõ.

Đó chính là, món tráng miệng phát sáng của Y Hạ rất lợi hại.

Điểm này, khi cô biết cửa hàng bánh ngọt của Y Hạ bán món tráng miệng phát sáng thì đã biết rồi.

Nhưng cô chưa từng nghe nói, chưa từng nhìn thấy.

Còn về phần Momo.

Sau khi biết những người vừa rồi là hiệp hội tiêu thụ, cô ấy liền thử đưa ra ý kiến cho Y Hạ.

Anh có muốn em nhờ người của Toki đến giúp không, chắc chắn sẽ giúp anh bán nhanh hơn.

Giá cả cũng sẽ tốt hơn.

Momo hỏi.

Theo cô ấy thấy, Y Hạ bán 5000 yên vẫn còn hơi rẻ.

Món tráng miệng phát sáng cơ mà.

Nếu đặt ở các khách sạn dưới danh nghĩa tập đoàn Toki để bán, với giá 50000 yên, e là cũng sẽ vô cùng đắt khách.

Tính sau đi.

Dù sao, anh cũng không phải vì tiền mà mở tiệm.

Y Hạ không đồng ý, cũng không từ chối.

Giống như lời anh nói.

Cửa hàng bánh ngọt này, anh không phải mở ra vì mục đích kiếm tiền.

Chỉ là để có một nơi tốt hơn để luyện tập chế biến đồ ngọt, hơn nữa có thể thanh lý những món đồ ngọt anh làm dư.

Ừm.

Vậy được rồi.

Khi nào anh cần, cứ nói với em một tiếng nhé.

Nghe Y Hạ nói vậy, Momo đầu tiên hơi giật mình.

Sau đó, cô gật đầu nói.

Cô càng ngày càng không hiểu Y Hạ.

Rõ ràng có tài nấu nướng siêu việt đến thế, lại ẩn mình trong chợ búa.

Rõ ràng có cơ hội kiếm được nhiều tiền hơn, lại chẳng hề để tâm.

Chỉ có thể nói, thật sự là tùy hứng.

Ừm.

Y Hạ gật đầu, xem như đáp lại.

Ngay lập tức, anh phẩy tay về phía Inui Sajuna và những người khác.

Hàng đã dọn sạch rồi.

Tiếp theo mọi người có thể tan ca.

Đây là tiền lương của mọi người.

Y Hạ nói.

Nói xong, anh phát tiền lương cho Inui Sajuna và Momo.

Inui Sajuna thì 15000 yên.

Còn Momo thì 30000 yên.

Đương nhiên.

Y Hạ cũng không quên Kato Megumi.

Hơn nữa, anh vẫn cố gắng nhét tiền cho Kato Megumi.

Cảm ơn ạ.

Nhìn số tiền lương được đưa đến tay, Inui Sajuna lộ rõ vẻ rất vui.

Còn Momo ở một bên thì lại chẳng để tâm. 30000 yên thì cũng chỉ là hạt mưa bụi thôi.

Tuy nhiên, cô ấy lại để ý tại sao cô ấy và Kato Megumi lại có 30000 yên, mà Inui Sajuna chỉ có vẻ đáng thương một nửa.

Về điểm này, Kato Megumi cũng hơi tò mò.

Vì Juju có nhu cầu nhờ anh giúp chế tác bộ đồ cosplay.

Chi phí sẽ được khấu trừ bằng một nửa tiền lương.

Nhận thấy sự nghi hoặc của Momo và Kato Megumi, Y Hạ mở miệng giải thích.

Đúng vậy.

Inui Sajuna lên tiếng phụ họa, tỏ vẻ chắc chắn.

Ngay lập tức, cô hơi bẽn lẽn nhìn về phía Y Hạ.

Chủ quán Y Hạ, khi ở trong tiệm không cần gọi em bằng cái tên đó nữa.

Inui Sajuna bày tỏ sự phản đối.

Mặc dù bộ đồ cô đang mặc đúng là đồ cosplay, nhưng bây giờ đâu phải là lúc cosplay chính thức.

Bị gọi tên như vậy lúc làm việc khó tránh khỏi khiến cô rất xấu hổ.

Đặc biệt là, khi có cả Kato Megumi và Momo ở đó.

Thân phận Juju sama của cô chẳng phải sẽ bị bại lộ ra ngoài sao.

Vậy gọi em là gì, Sajuna.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Ơ.

ơ.

Bị gọi to tên, Inui Sajuna lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng đến cực điểm.

Đến mức, cô suýt chút nữa ngất đi vì xấu hổ.

Thấy cảnh này, Kato Megumi ở một bên hơi nhíu mày.

Trong mắt cô ấy, còn lóe lên một tia sát khí.

Không phải nhắm vào Inui Sajuna, mà là.

Y Hạ.

Anh ta đang tán gái trước mặt cô sao.

Y Hạ, anh được lắm.

Cứ thả thính như thế này còn có lý lẽ gì nữa.

Dù trong lòng có không ít hờn dỗi, nhưng Kato Megumi lại không

bộc phát.

Đợi đến khi Y Hạ quá đáng hơn nữa, thanh toán cũng chưa muộn.

Vẫn.

Vẫn là gọi em là Inui ạ.

Inui Sajuna hơi lắp bắp nói.

Cuối cùng, cô vẫn không thật sự ngất đi vì xấu hổ.

Anh biết rồi, Sajuna.

Y Hạ nghiêm túc nói.

Không, không phải Sajuna, là Inui mà.

Inui Sajuna lại một lần nữa đỏ bừng mặt.

Chương 31

Nhưng sự kiên trì của cô lại không có tác dụng.

Y Hạ vẫn như trước gọi cô là Sajuna.

Sau một hồi tuyệt vọng, Inui Sajuna chỉ có thể xấu hổ bẽn lẽn chấp nhận cách xưng hô thân mật này.

Nếu không thì, em cũng 15000 yên nhé.

Trong khi Inui Sajuna xấu hổ đi thay đồ, Momo nói với Y Hạ.

Cô ấy đưa 15000 yên trong tiền lương của mình cho Y Hạ.

Em cũng muốn đồ cosplay sao.

Y Hạ nhíu mày.

Vâng ạ.

Momo có chút ngượng ngùng.

Có lẽ là bị Inui Sajuna ảnh hưởng, cô ấy dường như cũng bắt đầu có hứng thú với cosplay.

Được rồi.

Anh biết rồi.

Y Hạ nhận lấy tiền trong tay Momo.

Làm một bộ cũng là làm, làm hai bộ cũng là làm.

Đúng, đâu có khác gì.

Anh có cần làm cho em một bộ kiểu trang phục đầu bếp phù hợp không.

Y Hạ hỏi.

Vâng ạ.

Mắt Momo sáng bừng.

Nếu là đồ cosplay có thể dùng như trang phục đầu bếp, cô ấy mặc nó để chế biến món ăn chắc sẽ không bị người ta thấy kỳ lạ.

Không lâu sau, Inui Sajuna thay đồ xong rời khỏi phòng thay đồ.

Trong ánh mắt hơi ngơ ngác của cô, Y Hạ trực tiếp nhét cho cô một hộp bánh ngọt đã đóng gói cẩn thận.

Đây là.

Inui Sajuna có chút không hiểu.

Bánh ngọt trong tiệm chẳng phải đã bán hết rồi sao.

Mấy cái này từ đâu ra vậy.

Cô đâu có thấy Y Hạ đặc biệt giữ lại cái nào đâu.

Đây là hàng thất bại do Momo làm.

Khi Inui Sajuna còn đang kinh ngạc, Momo hơi bực mình giải thích.

Thành phẩm do cô ấy và Y Hạ làm ra thì đã bán sạch.

Nhưng mà, những món hàng thất bại cô ấy làm thì vẫn còn trong bếp.

Lợi dụng lúc Inui Sajuna vẫn chưa thay đồ xong, Y Hạ đã chia số hàng thất bại này thành bốn phần và đóng gói.

Mặc dù đúng là hàng thất bại, nhưng dù sao cũng ăn được, hương vị cũng không tệ.

Cứ thế vứt đi thì quá lãng phí.

Vậy nên, chỉ có thể để họ tự mang về.

Mỗi người chia bảy, tám cái là xong.

Hàng thất bại.

Inui Sajuna lại sững sờ.

Mang theo hàng thất bại về, cô có cảm giác là lạ.

Chắc sẽ không khó ăn đâu nhỉ.

Yên tâm đi, hương vị không tệ đâu.

Em ăn một cái là biết ngay thôi.

Y Hạ nói.

Anh nhận ra sự lo lắng của Inui Sajuna.

Vâng ạ.

Inui Sajuna có chút không tự nhiên gật đầu.

Ngay lập tức, cô thử mở hộp đóng gói, lấy ra một cái.

Và sau khi lấy chiếc bánh ngọt ra, Inui Sajuna lập tức hơi ngạc nhiên.

Có vẻ như, món thất bại này cũng không quá thất bại chút nào.

Ít nhất, trông nó không khác gì những chiếc bánh đang bán.

Hương vị vừa ngửi, cũng rất tuyệt.

Cùng lắm thì. nó không phát sáng.

Vì không phải món tráng miệng phát sáng, nên nó là hàng thất bại ư.

Inui Sajuna cảm thấy mình đã tìm ra chân tướng.

Ngay lập tức, cô đưa chiếc bánh ngọt trong tay vào miệng, cắn một miếng nhỏ.

Ngon thật đấy.

Cảm nhận hương vị tuyệt vời lan tỏa trong miệng, Inui Sajuna kinh ngạc thốt lên.

Cô ấy ngược lại vẫn chưa từng thưởng thức món tráng miệng phát sáng.

Thế nhưng, món hàng thất bại trong tay cô, hương vị đã vượt xa những chiếc bánh ngọt khác mà cô từng ăn trước đây.

Nó thuộc loại siêu cấp mỹ vị.

Mà loại bánh ngọt này, ở cửa hàng của Y Hạ, lại chỉ là hàng thất bại ư.

Vậy món tráng miệng phát sáng kia hương vị sẽ tuyệt vời đến mức nào.

Inui Sajuna hơi chút rúng động.

Nếu em thấy ngon thì, những cái này cũng cho em luôn đi.

Em có thể mang về chia sẻ với người nhà.

Y Hạ liền định đưa số bánh ngọt trong tay cho Inui Sajuna.

Momo cũng có thể cho em.

Momo cũng tỏ ý muốn đưa số bánh ngọt trong tay mình cho Inui Sajuna.

Y Hạ thì đơn thuần là muốn tống khứ số bánh ngọt trong tay.

Còn Momo, thì không muốn thưởng thức hàng thất bại của chính mình nữa.

Lúc mới ra lò nếm thử một cái là đã đủ rồi.

Không.

Không cần.

Mấy cái này đã đủ rồi.

Inui Sajuna liên tục lắc đầu.

Cô luôn cảm thấy, Y Hạ và Momo là vì đây là hàng thất bại nên mới cho mình.

Mặc dù bánh ngọt hương vị quả thực rất ngon, nhưng cô vẫn thấy hơi là lạ.

Hơn nữa, số bánh ngọt trong tay cô đã đủ rồi.

Vậy được rồi.

Thấy Inui Sajuna tỏ vẻ không muốn, Y Hạ và Momo cũng không miễn cưỡng.

Hẹn gặp lại ngày mai.

Sau khi nói lời từ biệt, Y Hạ và Kato Megumi đi một đường, Momo và Inui Sajuna đi một đường.

Họ ai về nhà nấy.

Cũng đều là người tốt bụng nhỉ.

Trên đường trở về, Kato Megumi và Y Hạ nhận xét về Momo và Inui Sajuna.

Theo cô ấy thấy, bất kể là Momo hay Inui Sajuna, đều thuộc kiểu người rất có cá tính, và bản thân họ cũng đều rất tốt.

Tóm lại, là những người có thể kết giao bạn bè thân thiết.

Anh cũng thấy vậy.

Y Hạ phụ họa.

Những người được anh công nhận, đương nhiên sẽ không kém ở đâu.

Anh cũng không thể ra tay với Sajuna đâu nhé.

Khi Y Hạ còn đang vui mừng vì mình có được hai nhân viên tốt là

Momo và Inui Sajuna, chỉ nghe Kato Megumi thốt ra những lời sâu xa.

Khiến anh chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

Sao lại vậy chứ.

Y Hạ cười gượng.

Anh đâu có ý định ra tay với Inui Sajuna.

Ít nhất, bây giờ thì chưa.

Còn sau này. thì chưa biết chừng.

Hơn nữa, tại sao chỉ riêng nhấn mạnh Sajuna.

Còn Momo thì sao.

Y Hạ chuyển sang chủ đề khác.

Ha ha.

Kato Megumi khẽ cười một tiếng không thay đổi sắc mặt.

Chương 32

Ý đó, không cần nói cũng biết.

Mặc dù cùng là học sinh cấp ba, nhưng so với Inui Sajuna trông có vẻ trưởng thành hơn, Momo lại mang đến cảm giác giống như một đứa trẻ.

Bất kể là trong công việc hay phong cách, đều như vậy.

Nếu Y Hạ ra tay với một Momo như thế, không nghi ngờ gì đó là cực kỳ cầm thú.

Nhìn nụ cười khẽ trên mặt Kato Megumi, Y Hạ hoàn toàn cạn lời.

Với sự hiểu biết của anh về Kato Megumi, đương nhiên anh lập tức đọc hiểu ý của cô ấy.

Yên tâm đi.

Anh sẽ không làm vậy đâu.

Y Hạ lặng lẽ đưa ra lời cam đoan.

Chỉ là, lời cam đoan này theo anh thấy, lại giống như một.

Sau khi đưa Kato Megumi về nhà, Y Hạ không về nhà mình mà đi thẳng đến nhà Izumi.

Dù sao, tối qua anh đã hứa giúp Izumi Sagiri xem tranh minh họa, đương nhiên không thể thất hẹn.

Anh Y Hạ, anh đến rồi.

Khi đến nhà Izumi, Izumi Sagiri, người đã chờ đợi rất lâu ở cửa, phấn khởi đón Y Hạ vào nhà.

Chỉ là, khi vào nhà nhìn thấy mái tóc vàng nào đó đang ngồi trên

ghế sofa trò chuyện với mẹ mình, vẻ mặt vui vẻ của Izumi Sagiri lập tức xịu xuống.

Hơn nữa, còn trở nên tức giận.

Mái tóc vàng đó đương nhiên là Eriri.

Vì lý do trao đổi tác phẩm mới 18+ với mẹ của Izumi hôm qua, cô ấy đương nhiên cũng đã đến nhà Izumi.

Hơn nữa, còn sớm hơn Y Hạ.

Mục đích của cô ấy, đương nhiên là để tránh Izumi Sagiri trộm dụng cụ sao.

Có lẽ là chuyện ngượng ngùng xảy ra vào buổi sáng.

Khi nhìn thấy Y Hạ đến nhà Izumi, Eriri nhìn Y Hạ với ánh mắt có chút lảng tránh.

Cũng khiến trên mặt cô ấy phủ một chút sắc đỏ hoàng hôn.

Mẹ của Izumi, người đang nói chuyện với Eriri, lại không chú ý đến sự bất thường của Eriri.

Ngược lại là Izumi Sagiri, nhạy bén phát hiện điểm này.

Khiến cô ấy có suy nghĩ rằng, hôm qua lúc về, chẳng lẽ Eriri đã làm gì với anh Y Hạ của mình.

Anh đi nấu cơm trước đây.

Sau khi nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhỏ của Izumi Sagiri, Y Hạ trao đổi ánh mắt ngắn gọn với Eriri, rồi đi về phía phòng bếp.

Còn về hộp hàng thất bại do Momo làm mà anh mang về, thì đã được anh giao cho ba người Izumi Sagiri ăn lót dạ trước.

Anh Y Hạ, cái này không phải anh làm ạ.

Ăn bánh ngọt do Y Hạ đưa, Izumi Sagiri chạy chậm vào phòng

bếp, vẻ mặt nghi hoặc.

Các cô đã ăn đồ ngọt do Y Hạ làm rất nhiều lần rồi.

Bây giờ ăn chiếc bánh ngọt này, dù hương vị có chút tương tự với món của Y Hạ làm, nhưng vẫn có cảm giác kém hơn nhiều.

Quan trọng nhất là. nó không phát sáng.

Tổng hợp lại.

Izumi Sagiri có bằng chứng để nghi ngờ, cái này chắc không phải do Y Hạ làm.

Đương nhiên không phải Y Hạ làm, vậy ai làm, cũng rất đáng để tìm hiểu kỹ.

Ừm.

Là nhân viên mới trong tiệm làm.

Đây là món hàng thất bại của cô ấy.

Y Hạ nói.

Em biết ngay mà.

Nhận được sự xác nhận của Y Hạ, Izumi Sagiri lúc này lộ ra vẻ đắc ý.

Cô mới không nhầm lẫn món đồ ngọt do Y Hạ làm đâu.

Ngay lập tức, Izumi Sagiri nhìn chiếc bánh ngọt trong tay với ánh mắt có chút ghét bỏ.

Cô ấy mới không cần ăn hàng thất bại do người khác làm.

Hơn nữa, lại còn là do nữ sinh khác làm.

Không thể lãng phí đâu chứ.

Hơn nữa, nó cũng không khó ăn mà, đúng không.

Thấy Izumi Sagiri vẻ mặt như muốn lãng phí, Y Hạ nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhỏ của cô.

Vậy được rồi.

Izumi Sagiri đành bất đắc dĩ tiếp tục ăn.

Lát nữa anh sẽ làm pudding em thích nhé.

Nhìn vẻ miễn cưỡng của Izumi Sagiri, Y Hạ cười nói.

Nghe Y Hạ nói vậy, Izumi Sagiri lập tức vui vẻ ra mặt.

Anh Y Hạ là tuyệt nhất.

Izumi Sagiri vui vẻ nói.

Nói xong, cô còn nhảy thật cao lên, định hôn một cái lên má Y Hạ.

Tuy nhiên, do chiều cao và độ cao khi nhảy lên, cuối cùng cô chỉ hôn được lên cằm Y Hạ.

Cẩn thận chút nhé.

Y Hạ khẽ cười.

Ngay lập tức, anh nhẹ nhàng ôm lấy Izumi Sagiri đang chuẩn bị đáp xuống.

Có anh Y Hạ ở đây, em sẽ không ngã đâu.

Izumi Sagiri cười đùa nói.

Bây giờ, được Y Hạ nhẹ nhàng ôm vào lòng, chiều cao của cô vừa vặn.

Thế là, cô lại hôn lên mặt Y Hạ một cái.

Lần này, cô đã đạt được ước muốn hôn lên má anh.

He.

Đạt được ước muốn, Izumi Sagiri cười khúc khích không ngừng.

Một bên, Izumi Sagiri đang cười.

Một bên khác, Eriri trong phòng khách lại có chút không thoải mái.

Lúc này, cô ấy đang sát khí đằng đằng nhìn về phía Y Hạ và Izumi Sagiri trong bếp.

Nhất là Izumi Sagiri.

Khi nhìn thấy Izumi Sagiri đánh lén Y Hạ, cô ấy có cảm giác như mình bị NTR.

Đến mức, bàn tay vô thức siết chặt.

Và chiếc bánh ngọt trong tay cô ấy, chưa ăn được mấy miếng, cũng vì thế mà bị bóp nát bét.

Đừng nói là ăn, nhìn thôi cũng thấy ghét rồi.

Ha ha.

Thấy cảnh tượng thê thảm này, mẹ của Izumi đang ngồi cạnh Eriri, cứ cười gượng không ngừng.

Bà ấy thật là khó xử quá đi.

Bị kẹp giữa con gái mình và Eriri.

Tuy nhiên, con gái bà thật sự rất táo bạo.

Nếu là bà khi còn trẻ, cũng không dám chủ động tấn công như vậy.

Không khỏi, mẹ của Izumi có chút khâm phục con gái Izumi Sagiri.

Bữa tối kết thúc trong niềm vui sướng của Izumi Sagiri và sự giận dữ của Eriri.

Và sau khi bữa tối kết thúc, không đợi Eriri kịp phản ứng, Izumi Sagiri trực tiếp kéo tay Y Hạ, đi đến phòng mình.

Tiếp đó, Rầm một tiếng đóng sập cửa phòng lại.

Để không cho Eriri xâm nhập, cô bé còn khóa trái cửa.

Chỉ cần mẹ mình không phản bội mình, thì cô nàng tóc vàng nào đó tuyệt đối sẽ không vào được.

Sau khi khóa cửa phòng, không để ý đến tiếng gào thét bất lực của cô nàng tóc vàng nào đó bên ngoài cửa.

Izumi Sagiri hoạt bát đi đến bàn làm việc của mình, cầm lấy tranh minh họa cô bé đã vẽ.

Anh Y Hạ, giúp em xem tranh minh họa ạ.

Izumi Sagiri nói với vẻ sốt ruột.

Được rồi.

Y Hạ nhận lấy tranh minh họa trong tay Izumi Sagiri, chậm rãi thưởng thức.

Trong lúc đó, Izumi Sagiri cũng không nhàn rỗi.

Cô bé trực tiếp chui vào lòng Y Hạ, ngồi trước người anh, cùng anh ngắm nhìn tranh minh họa của mình.

Chương 33

Đây là điều mà cô bé thích làm nhất khi Y Hạ ở bên cạnh mình.

Hầu như đã trở thành bản năng rồi.

Ôm lấy Izumi Sagiri hơi nghịch ngợm trong lòng, Y Hạ cười cười.

Ngay lập tức, anh tỉ mỉ quan sát bức tranh minh họa mà Izumi Sagiri đưa cho mình xem.

Không tệ, có tiến bộ đấy.

Sau khi sơ lược đánh giá, Y Hạ đưa ra nhận xét ban đầu của mình.

So với lần vẽ tranh trước, tranh minh họa lần này của Izumi Sagiri có tiến bộ rõ rệt.

Sagiri đúng là một thiên tài nhỏ mà.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đã tiến bộ nhiều đến thế.

Giờ đây cách khắc họa nhân vật và đường nét đã rất đỉnh rồi.

Biết đâu chừng, còn ưu tú hơn cả mẹ em đấy.

Về tranh minh họa và kỹ năng vẽ của Izumi Sagiri, Y Hạ đã có những bình luận sâu sắc.

Hơn nữa, anh còn tâng bốc Izumi Sagiri.

He he.

Cũng là do anh Y Hạ dạy tốt mà.

Izumi Sagiri vẻ mặt ngượng ngùng.

Tuy nhiên, vui mừng vẫn là nhiều hơn.

Nhận được lời khen của Y Hạ, đối với cô bé còn ngọt ngào hơn

cả ăn mật đường.

Nhưng mà, cách xử lý màu sắc của em vẫn còn chút chưa đúng chỗ ạ.

Nhất là màu nền, vẫn chưa làm được tự nhiên và hợp lý như anh Y Hạ đâu.

Sau khi vui vẻ xong, Izumi Sagiri hơi uể oải nói với Y Hạ về những điểm thiếu sót mà bản thân tự nhận thấy.

Quả thực có chút đấy.

Y Hạ gật đầu.

Điểm này, anh đương nhiên đã nhìn ra rồi.

Tuy nhiên, cái này ngược lại lại dễ xử lý.

Thế này nhé, em có thể.

Y Hạ dạy Izumi Sagiri cách xử lý và cải thiện.

Nghe phương pháp từ Y Hạ, mắt Izumi Sagiri càng ngày càng sáng.

Cuối cùng, còn tràn đầy kinh ngạc.

Cô bé nhanh chóng tiếp thu những yếu lĩnh mà Y Hạ truyền thụ, hơn nữa còn lĩnh hội rất sâu sắc.

Anh Y Hạ thật là lợi hại.

Izumi Sagiri vui vẻ hôn một cái lên mặt Y Hạ, người đang ở gần phía sau cô.

Em sẽ thử ngay đây.

Hôn xong, Izumi Sagiri liền muốn dựa theo phương pháp Y Hạ dạy, thực hành một phen.

Thế nào.

Không lâu sau, Izumi Sagiri cầm trong tay một bức tranh minh họa đã xử lý tốt, đưa cho Y Hạ nhận xét.

Ừm.

Bây giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Tuy nhiên, chỗ này vẫn có thể xử lý tinh tế hơn một chút.

Y Hạ chỉ vào một vị trí màu sắc.

Vâng, được ạ.

Izumi Sagiri liên tục gật đầu.

Bị Y Hạ chỉ như vậy, cô bé lập tức nhìn ra điểm thiếu sót trong đó.

Hơn nữa, tiến hành sửa lại.

Sau khi sửa chữa hoàn tất, một bức tranh minh họa hoàn hảo sống động đập vào mắt.

Thật tuyệt vời.

Nhìn bức tranh minh họa trong tay, ngay cả Izumi Sagiri, người đã vẽ ra nó, cũng có chút mê mẩn vì bức tranh.

Không tệ.

Sagiri rất tuyệt vời đấy.

Y Hạ xoa đầu nhỏ của Izumi Sagiri, dành lời khen và sự công nhận.

Hi hi.

Chủ yếu vẫn là công lao của anh Y Hạ ạ.

Anh Y Hạ mới là tuyệt vời nhất.

Izumi Sagiri tỏ vẻ khiêm tốn.

Nói xong, cô bé tiếp tục cầm lấy những bức tranh minh họa khác, cũng bắt đầu cải thiện.

Tiếp đó, để Y Hạ giúp mình tiếp tục nhận xét.

Từng bức một.

Sau khoảng mười bức, Izumi Sagiri đã thành công sửa chữa toàn bộ tranh minh họa của mình.

Khiến cô bé rất vui mừng.

Nếu không có sự giúp đỡ của Y Hạ, e rằng cô bé còn phải mất thêm hai ba ngày.

Hơn nữa, thành phẩm cuối cùng cũng chưa chắc khiến mình hài lòng đến thế.

Nhắc mới nhớ, đây cũng là tranh minh họa cho tập ba của Koisuru Metronome nhỉ.

Khi Izumi Sagiri cẩn thận cất những bức tranh minh họa đã hoàn thành, Y Hạ hỏi cô bé.

Anh đương nhiên biết nguồn gốc của những bức tranh minh họa mà Izumi Sagiri đã vẽ.

Đó chính là tiểu thuyết Koisuru Metronome của Utaha.

Ban đầu, việc này do chính mẹ của Izumi phụ trách.

Sau đó, mẹ của Izumi thấy con gái Izumi Sagiri rất thích Koisuru Metronome.

Hơn nữa, cô bé còn thử vẽ ra hình tượng nam nữ chính, Naoto và Sayuka, theo suy nghĩ của mình.

Cuối cùng, bà ấy liền giới thiệu Izumi Sagiri với biên tập viên.

Có lẽ vì tranh minh họa của Izumi Sagiri nhận được lời khen ngợi

từ biên tập viên.

Họa sĩ minh họa phụ trách Koisuru Metronome liền từ mẹ của Izumi chuyển thành Izumi Sagiri bây giờ.

Giữa đó, còn xảy ra một chuyện thú vị.

Khi Koisuru Metronome viết đến tập hai.

Do kinh nghiệm chưa đủ, doanh số bán ra của Koisuru Metronome của Utaha đã gặp thất bại thảm hại.

Để giữ được công việc họa sĩ minh họa cho con gái Izumi Sagiri, cùng với việc Izumi Sagiri yêu thích Koisuru Metronome.

Mẹ của Izumi đã giới thiệu Koisuru Metronome của Utaha trên tài khoản mạng xã hội của mình.

Nhờ có sự giới thiệu của họa sĩ minh họa nổi tiếng Eromanga Sensei với lượng fan đông đảo.

Koisuru Metronome của Utaha cũng từ đó được hồi sinh.

Và Izumi Sagiri, cũng có thể tiếp tục vẽ tranh minh họa cho Koisuru Metronome, đảm nhiệm vai trò họa sĩ minh họa cho Utaha.

Vâng.

Tiểu thuyết Koisuru Metronome tập ba và tập bốn của Kasumi Utako đã hoàn thành cả rồi ạ.

Tuy nhiên, sau đó chỉ có thể bán ra tập ba trước.

Nên, em vẽ tranh minh họa cho tập ba trước là được rồi.

Izumi Sagiri giải thích.

Ra là vậy.

Đến lúc đó vẽ tranh minh họa cho tập bốn.

Nếu gặp phải vấn đề, Sagiri nhớ hỏi anh nhé.

Y Hạ cười nói.

Vâng.

Nhất định ạ.

Izumi Sagiri khúc khích cười.

Ngay lập tức, vẻ mặt cô bé bỗng nhiên thay đổi.

Nếu cô nàng tóc vàng đó không ở đây, thì sẽ tốt hơn nữa.

Izumi Sagiri giận dỗi nói.

Mặc dù cô bé đã khóa trái cửa phòng, cùng Y Hạ trải qua thế giới hai người thuộc về riêng họ, nhưng Eriri vừa rồi không ít lần cố ý gây ra tiếng động gì đó bên ngoài cửa.

Có mấy lần, suýt chút nữa khiến cô bé sai bút, hủy mất tranh minh họa của mình.

Khiến cô bé càng thêm bất mãn với Eriri.

Cô nàng tóc vàng gì đó, quả nhiên đều là dị đoan.

Không thể vô lễ như vậy chứ.

Y Hạ có chút buồn cười xoa đầu nhỏ của Izumi Sagiri.

Nếu anh Y Hạ đã nói vậy.

Vậy thì.

Có lời an ủi của Y Hạ trước đó, Izumi Sagiri quyết định khoan dung độ lượng một lần, không so đo với cô nàng tóc vàng nào đó.

Vậy thì đúng rồi.

Y Hạ lại xoa đầu nhỏ của Izumi Sagiri, để cô bé lại một lần nữa tận hưởng.

Sau khi tận hưởng một hồi được Y Hạ vuốt ve, nghĩ đến một sự

kiện vào ngày mốt, Izumi Sagiri hỏi Y Hạ.

Đúng rồi.

Anh Y Hạ, ngày mốt anh có rảnh không ạ.

Izumi Sagiri hỏi.

Ngày mốt thì anh sẽ không có việc gì đâu.

Y Hạ thầm nghĩ.

Ngày mốt là thứ Bảy.

Mặc dù là thứ Bảy, nhưng anh cũng không định kinh doanh, muốn ở nhà nghỉ ngơi.

Tiện thể, đi thăm nhà Nakano, cùng Nakano Yoba có một cuộc gặp mặt sau bao ngày xa cách.

Tuy nhiên Izumi Sagiri đã nói vậy, chắc là có chuyện quan trọng nhờ cậy mình.

Tạm hoãn chuyến đi thăm nhà Nakano một ngày, ngược lại cũng không có vấn đề gì.

Sagiri có chuyện muốn nhờ anh giúp một tay sao.

Y Hạ hỏi Izumi Sagiri.

Ngày mốt cô giáo Utaha và biên tập viên sẽ đến nhà, em hơi lo lắng.

Thế nên, anh Y Hạ hãy ở cạnh em nhé.

Izumi Sagiri ngượng ngùng nói, giọng điệu tràn đầy mong chờ.

Mặc dù trước mặt Y Hạ, cô bé luôn thoải mái trò chuyện, nhưng khi đối mặt người lạ, sự lo lắng là điều khó tránh khỏi.

Trước đây, mỗi khi cần giao tiếp, cô bé đều nhờ mẹ mình làm thay.

Dì Izumi ngày mốt không có ở nhà sao.

Nghe Sagiri nói vậy, Y Hạ lập tức hiểu ra vấn đề.

Chương 34

Vâng.

Mẹ nói muốn đi tham gia một buổi xã giao nào đó.

Sagiri hơi buồn bực nói.

Chính vì mẹ mình ngày mốt sẽ không có nhà, cô bé mới đau đầu đến vậy.

Cũng may, có Y Hạ ở bên cạnh, cô bé cũng không cần quá lo lắng.

Nghĩ vậy, Sagiri bỗng nhiên thấy vui vẻ hẳn lên.

So với mẹ mình, đương nhiên cô bé muốn ở cạnh Y Hạ hơn.

Thật đáng thương cho phu nhân Izumi, lại lần nữa, lần nữa bị con gái mình chê bai.

Được thôi.

Đến lúc đó anh sẽ giúp em đối phó.

Y Hạ không chút do dự nói.

Hì hì, anh Y Hạ là tốt nhất.

Nghe Y Hạ nói vậy, Sagiri vô cùng vui sướng.

Cô bé lập tức nhào vào lòng anh, không ngừng làm nũng.

Đến lúc đó, tiện thể xin chữ ký của cô giáo Utaha cho em nhé.

Một tay vuốt ve mái tóc bạc mềm mại trước ngực, Y Hạ vừa cười vừa hỏi Sagiri.

Sagiri hiển nhiên rất yêu thích Koisuru Metronome của Kasumigaoka Utaha, vậy thì không nghi ngờ gì cô bé chính là một fan hâm mộ của Utaha.

Nếu có thể nhận được một chữ ký của Utaha, Sagiri nhất định sẽ rất vui.

Muốn ạ.

Sagiri hơi phấn khích nói.

Nếu có thể xin được chữ ký của cô giáo Utaha, cô bé sẽ cực kỳ phấn khích.

Anh Y Hạ vẫn là chu đáo nhất.

Sagiri dụi dụi vào lòng Y Hạ.

Nếu là mẹ cô bé, chắc sẽ chẳng nghĩ ra điều này đâu.

Sau khi ở bên Sagiri một lát, thời gian cũng không còn nhiều.

Dưới ánh mắt quyến luyến không rời của Sagiri, Y Hạ chuẩn bị về nhà.

Tiện thể, anh cũng đưa cô gái tóc vàng kia về cùng.

Trên đường về nhà, Eriri không ngừng dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Y Hạ, cuối cùng còn chất vấn: Hai người các cậu trong phòng không làm gì khác đó chứ.

Y Hạ liếc Eriri một cái: Có thể làm gì chứ.

Cùng lắm thì Sagiri hôn anh mấy lần thôi.

Đương nhiên, chuyện này anh không thể nào nói với Eriri.

Đương nhiên là.

Eriri định nói ra những chuyện bẩn thỉu mà Y Hạ có thể làm với Sagiri trong phòng.

Nhưng có lẽ những điều cô muốn nói quá khó để thốt ra.

Đến mức, còn chưa kịp nói hết, cả khuôn mặt cô đã đỏ bừng, lắp bắp không thành lời.

Là gì cơ.

Y Hạ từng bước ép sát.

Thấy anh sắp dồn Eriri vào tường để bích đông.

Thấy Y Hạ ngày càng gần, Eriri không hiểu sao lại nghĩ đến chuyện sáng nay.

Mặt cô đỏ bừng lên.

Em.

Em không thèm nghe anh nói nữa.

Nói xong hai câu này, Eriri đẩy Y Hạ ra, chạy vội về nhà, chỉ để lại cho anh một bóng lưng hoảng hốt.

Chạy nhanh thật.

Nhìn bóng lưng Eriri đi xa, Y Hạ hơi nhíu mày.

Anh vốn còn muốn làm gì đó, nhưng lần này thì không kịp rồi.

Còn việc bây giờ đuổi theo, không biết Eriri đang ngượng ngùng và tức giận có chịu mở cửa cho anh không.

Đợi lần sau vậy.

Không vội.

Nghĩ vậy, Y Hạ khẽ ngân nga, đi về phía nhà mình.

Hôm sau, tại trường Toyogasaki, đang trong giờ học buổi sáng.

Nhưng Y Hạ lại vẫn như mọi khi không có trong lớp nghe giảng.

Lúc này, anh đang ở câu lạc bộ thủ công, chế tạo thứ gì đó.

Thứ anh làm là một bộ cosplay.

Nói chính xác hơn, là đồng phục làm việc chuẩn bị cho Tiểu Đào.

Bởi vì Tiểu Đào cũng có yêu cầu tương tự với Inui Sajuna, nên

đương nhiên anh cần chuẩn bị một bộ cho cô bé.

Tối qua ở nhà, anh chưa bắt tay vào làm, vậy nên chỉ có thể tranh thủ thời gian ở trường, mượn thiết bị của trường để hoàn thành.

Với anh mà nói, chuyện này lại là một trạng thái bình thường.

Vì đã quen tay, kỹ thuật của anh cũng rất điêu luyện.

Tốc độ chế tác của Y Hạ rất nhanh.

Sau khi dành khoảng hai tiết học cộng thêm một giờ nghỉ giải lao, anh đã cơ bản hoàn thành bộ quần áo.

Còn lại chỉ là một vài chi tiết nhỏ cần xử lý như đường viền, ren và các phụ kiện trang trí khác.

Không tệ.

Lần này, coi như thành một cặp luôn.

Nhìn bộ cosplay sắp hoàn thành, Y Hạ rất hài lòng.

Bộ cosplay này cũng nằm trong series Mahou Shoujo Illya.

Hơn nữa, nó còn khác với bộ của Inui Sajuna.

Đến lúc đó, Tiểu Đào mặc bộ cosplay này vào, có thể cùng Inui Sajuna thành một đôi.

Nói là biểu tượng, là linh vật của quán cũng không đủ.

A, có ai không.

Khi Y Hạ chuẩn bị tiếp tục làm việc, chỉ nghe thấy tiếng vọng từ ngoài cửa.

Sau đó, anh thấy một cô gái với mái tóc vàng óng, mặc đồ lạt muội bước vào câu lạc bộ thủ công với vẻ mặt tò mò.

Ngay khi vừa bước vào và nhìn thấy Y Hạ bên trong, cô gái tóc vàng kia liền kinh ngạc thốt lên: Là anh ư.

Anh hình như là lớp E.

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Y Hạ quay người nhìn lại.

Sau đó, anh nhận ra cô gái tóc vàng kia.

Chính là Kitagawa Marin, nhân vật nổi tiếng lớp E, khối năm hai, cùng cấp với anh.

Ồ, cũng xuất thân từ cùng một series búp bê thay quần áo với Inui Sajuna.

Anh biết em sao.

Thấy Y Hạ nhận ra mình, Kitagawa Marin tỏ vẻ vui vẻ.

Được nhân vật số một của Toyogasaki nhớ mặt, không nghi ngờ gì là một loại vinh hạnh.

Ít nhất, điều đó cũng không khiến cô cảm thấy có khoảng cách.

Ừm.

Hải Xuyên Mari Mộng.

Dưới ánh mắt mong chờ của Kitagawa Marin, Y Hạ cười tủm tỉm nói ra tên của cô.

Vì Kitagawa Marin đã làm anh phân tâm, suýt chút nữa khâu lệch mũi kim.

Anh liền trực tiếp bóp méo tên của Kitagawa Marin, coi như một lời đáp trả.

Hả.

Nghe Y Hạ nói cái tên về mình, Kitagawa Marin lập tức ngớ người.

Ngay lập tức, cô bé càng thêm tức giận.

Hải Xuyên Mari Mộng.

Cái tên quái quỷ gì vậy.

Rõ ràng cô bé tên là Kitagawa Marin mà.

Là Kitagawa Marin.

Em tên là Kitagawa Marin mà.

Không phải cái gì Hải Xuyên Mari Mộng đâu.

Kitagawa Marin bất mãn nói.

Có lẽ vì cái tên Y Hạ đặt quá khó đọc, đến khi cô bé lặp lại còn tự nói sai.

Phụt.

Thấy Kitagawa Marin nói lầm, Y Hạ không nhịn được bật cười.

Này, là Mari Mộng Hải Xuyên đúng không.

Anh biết rồi.

Y Hạ vẫy tay đầy tùy tiện.

Là Kitagawa Marin.

Kitagawa Marin sốt ruột.

Tên cô bé khó nhớ đến vậy sao.

Đáng ghét quá.

Chương 35

Khi Kitagawa Marin đang nghĩ vậy, cô bé chú ý tới nụ cười trộm trên mặt Y Hạ.

Và sau khi nhận ra nụ cười của anh, cô bé bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Không đúng.

Anh luôn trêu chọc em đúng không.

Kitagawa Marin trừng mắt nhìn Y Hạ.

Y Hạ chắc chắn là cố ý gọi sai tên cô bé.

Không ngờ, vị này lại có một sở thích ác ý như vậy.

Đúng vậy.

Y Hạ thành thật thừa nhận.

Thấy Y Hạ thừa nhận chuyện này, Kitagawa Marin vừa tức vừa buồn cười.

Cô bé lúc này lại trừng mắt nhìn Y Hạ, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Đùa như vậy vui lắm sao.

Kitagawa Marin hừ một tiếng.

Không vui.

Chẳng qua, em vừa rồi đột nhiên lên tiếng làm phiền anh.

Suýt chút nữa khiến anh làm sai.

Y Hạ nói.

Vậy sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kitagawa Marin bỗng nhiên ngớ người.

Vậy là lỗi của cô bé rồi.

Em xin lỗi.

Em không cố ý.

Kitagawa Marin thành thật nhận lỗi.

Cô bé vẫn làm rất tốt ở điểm biết lỗi là sửa.

Hơn nữa, điều này cũng khiến cô bé biết Y Hạ không phải cố tình trêu chọc mình với sở thích ác ý.

Chắc là không sao chứ.

Nếu lỡ em không cẩn thận dọa anh, làm hỏng thứ anh đang làm, em sẽ đền anh.

Kitagawa Marin rụt cổ, cẩn trọng hỏi.

Thì cũng không có gì.

Nhưng lần sau tốt nhất đừng có đột ngột như vậy nhé.

Y Hạ liếc nhìn Kitagawa Marin.

Nói xong, anh tiếp tục khâu bộ cosplay trong tay.

Vâng.

Em nhất định sẽ chú ý.

Mặc dù Y Hạ đã quay đầu đi, nhưng Kitagawa Marin vẫn giơ tay cam đoan.

Sau khi cam đoan, Kitagawa Marin không rời đi.

Cô bé rón rén bước đến bên cạnh Y Hạ, nhìn anh đang thêu bộ cosplay.

Anh đang làm cosplay sao.

Kitagawa Marin mắt sáng lên, hơi tò mò hỏi.

Thật ra thì, việc cô bé xuất hiện ở câu lạc bộ thủ công này cũng là để tự chế tác bộ cosplay của mình.

Bởi vì gần đây, cô bé đang mê mẩn một bộ anime trên manga siêu nổi tiếng tên là My Dress Up Darling.

Hơn nữa, cô bé đang rất muốn cosplay thành nhân vật nữ chính Kuroe Shizuku trong đó.

Kết quả là, cô bé đã tự tay định chế tác bộ cosplay kia.

Chỉ là. hy vọng thì tốt đẹp, thực tế lại tàn khốc.

Với trình độ thủ công kém cỏi của mình, cô bé đã gặp rất nhiều khó khăn và không thể tạo ra được bộ cosplay ưng ý.

Điều này cũng khiến việc chế tác cosplay của cô bé hơi không như ý muốn.

Không thể nói là ra dáng, chỉ có thể nói là ngay cả những nét cơ bản nhất cũng chẳng mấy phần tương đồng.

Thế nên, cô bé chỉ có thể mỗi ngày tranh thủ giờ nghỉ giải lao lén lút đến câu lạc bộ thủ công, tính toán cải thiện nó.

Vốn dĩ, ngay trong giờ học, cô bé đã đến câu lạc bộ thủ công rồi.

Nhưng vì bị bạn bè trong lớp lôi kéo, nên cô bé không thể thoát thân.

Đến bây giờ mới tìm được cơ hội lén ra ngoài.

Ừm.

Nghe Kitagawa Marin hỏi một câu đã biết rõ, Y Hạ đáp một tiếng không mặn không nhạt.

Còn Kitagawa Marin thì không để ý đến sự qua loa của anh.

Lúc này, cô bé đã nhận ra bộ cosplay Y Hạ đang làm.

Đây là trang phục Mahou Shoujo của Emiya Miyu phải không.

Đáng yêu thật.

Bạn Kitahara khéo tay quá.

Kitagawa Marin liên tục khen ngợi.

Kỹ thuật của Y Hạ tốt hơn cô bé quá nhiều.

Nếu cô bé có tài nghệ này, đã sớm hoàn thành bộ cosplay của mình rồi.

Em hiểu biết ghê nhỉ.

Thấy Kitagawa Marin nhận ra bộ cosplay của mình, Y Hạ hơi kinh ngạc liếc nhìn cô bé đang đứng rất gần bên cạnh.

Trong ấn tượng của anh, Kitagawa Marin có lẽ thích hơn là anime và game 18+ .

Đương nhiên rồi.

Mahou Shoujo Illya, em siêu cấp yêu thích đó.

Đặc biệt là.

Kitagawa Marin thao thao bất tuyệt bày tỏ tình yêu của mình đối với Mahou Shoujo Illya.

Cùng với. nhân vật và cảnh cô bé yêu thích nhất.

Hắc hắc.

Có lẽ là nhận ra mình nói quá nhiều.

Hoặc là, không nhận ra phản ứng của Y Hạ.

Kitagawa Marin cười hắc hắc, hóa giải sự bối rối của mình.

Sau đó, cô bé lại lên tiếng hỏi Y Hạ.

Bạn Kitahara đang làm cosplay cho người quen sao.

Hay đây là công việc của bạn, bạn Kitahara chuyên làm cái này à.

Kitagawa Marin liên tục hỏi.

Đây là đồng phục làm cho người khác.

Y Hạ không ngẩng đầu lên nói.

Anh không hề nhắc đến cửa hàng đồ ngọt của mình.

Tuyệt vời quá.

Lại còn có cửa hàng mà được mặc đồng phục như thế này đi làm sao.

Bạn Kitahara giới thiệu cho em đi.

Cửa hàng mà có thể mặc cosplay đi làm, thì quá đỉnh luôn.

Kitagawa Marin lập tức phấn khích.

Vừa được cosplay vừa được đi làm kiếm tiền.

Có cửa hàng tốt như vậy sao.

Đơn giản là thiên đường hạ giới.

Em muốn đi làm thêm sao.

Nghe những lời hơi quen thuộc này, Y Hạ kinh ngạc nhìn về phía Kitagawa Marin, trong lòng đang suy nghĩ điều gì đó.

Đương nhiên rồi.

Làm cosplay tốn tiền lắm đó.

Rồi còn mua game, DVD anime nữa, em sắp tiêu hết tiền tiêu vặt và phí sinh hoạt rồi.

Kitagawa Marin tách từng ngón tay ra, đếm kỹ các khoản chi tiêu

của mình.

Tóm lại, nếu không tìm việc làm thêm, cô bé sẽ sớm nghèo kiết xác mất.

Vậy em cứ đi phỏng vấn đi.

Địa chỉ ở.

Sau khi suy nghĩ một lát, Y Hạ vẫn là nói địa chỉ cửa hàng đồ ngọt của mình cho Kitagawa Marin.

Thực ra mà nói, có anh, Tiểu Huệ, Tiểu Đào và Inui Sajuna, bốn người họ đã đủ rồi.

Tuy nhiên, thể lực của Tiểu Đào và Inui Sajuna lại hơi yếu.

Mặt khác, đôi khi Tiểu Huệ nếu có việc riêng bận rộn, không có thời gian đến giúp.

Khi đó, nhân sự trong tiệm sẽ càng không đủ.

Anh vẫn cần phải gọi thêm một vài người đến giúp đỡ chia sẻ áp lực.

Bây giờ Kitagawa Marin tự đến, thì cũng đáng để cân nhắc.

Quan trọng nhất là, anh hiểu rõ Kitagawa Marin, coi như là biết gốc biết rễ.

Khi sử dụng cũng tương đối yên tâm.

Ở XX phường đúng không.

Em nhớ rồi.

Cảm ơn bạn Kitahara.

Hắc hắc.

Sau khi ghi nhớ địa chỉ, Kitagawa Marin vui vẻ cảm ơn Y Hạ.

Không có gì.

Y Hạ đáp một tiếng.

Lúc này, trong lòng anh đang tính toán điều gì đó.

Đến lúc đó, Kitagawa Marin đến tiệm thử việc, phát hiện quản lý chính là anh, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Và cảnh tượng đó, cũng chắc chắn sẽ rất thú vị.

Bạn Kitahara, có thể giúp em xem bộ cosplay em làm không.

Sau khi nói xong chủ đề về việc làm thêm, Kitagawa Marin uốn éo người, hơi ngượng ngùng lấy ra bộ cosplay tự mình làm.

Sau khi thấy được kỹ thuật siêu việt của Y Hạ, cô bé không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, để Y Hạ chỉ dẫn một chút về kỹ thuật may vá của mình.

Không có lót.

Trên nếp gấp, không thấy vết tích kim móc đã dùng qua.

Không có đặt đường cơ sở, ngay cả may cũng không tính.

Viền cạnh cũng không làm, ngay cả tấm lót cứng cũng sửa lớn ra.

Không còn chỗ nào để sửa nữa, có thể coi như rác rưởi mà vứt đi.

Sau khi liếc nhìn bộ cosplay trong tay Kitagawa Marin, Y Hạ không chút khách khí đưa ra đánh giá của mình.

Đánh giá tàn khốc như vậy, trực tiếp khiến Kitagawa Marin, người vốn đang cười, ngây người ra.

Chương 36

Thay vào đó là vẻ mặt đáng thương, tủi thân như sắp khóc.

Cô bé cảm thấy mình sắp bị Y Hạ nói cho khóc rồi.

Bộ cosplay mà cô bé dốc hết tâm huyết làm, thật sự tệ đến vậy sao.

Thật.

Thật sự không có cách nào sao.

Kitagawa Marin dùng ngón tay chọc chọc cánh tay Y Hạ, hỏi với vẻ đầy khao khát.

Thật sự bắt cô bé vứt bỏ bộ cosplay này, chắc chắn là không nỡ.

Ừm.

Không còn giá trị gì nữa.

Vải vóc cũng đã gần như bỏ đi rồi.

Nếu có sửa lại, cũng chỉ là biến món rác rưởi đó thành một món đồ bỏ đi trông khá hơn một chút thôi.

Y Hạ nói với giọng sắc bén.

Oa oa.

Lần này, Kitagawa Marin thật sự đã khóc.

Nhưng không phải vì bị Y Hạ chọc tức.

Mà là vì cô bé cảm thấy có chút áy náy vì đã lãng phí nguyên liệu để chế tác bộ cosplay này.

Này, không đến nỗi vậy chứ.

Thấy Kitagawa Marin bị mình nói cho khóc, khóe miệng Y Hạ giật giật.

Nghiêm trọng đến thế sao.

Chắc là. không đâu nhỉ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kitagawa Marin từ từ nín khóc.

Em muốn cosplay nên mới làm bộ cosplay này.

Nhưng mà, hình như em hơi bất tài thì phải.

Nếu có thể, bạn Kitahara có thể giúp em chế tác bộ cosplay này được không.

Kitagawa Marin trực tiếp đưa tay nắm lấy cánh tay Y Hạ, lay lay xin xỏ.

Dáng vẻ đáng thương đó, ngược lại khiến người ta không thể từ chối.

Không thể nào.

Y Hạ không cần nghĩ cũng từ chối.

Anh không có thời gian rảnh đó.

Hơn nữa, trước đó đã chứng minh rồi.

Cửa tiệm kia cũng không cho phép mặc bộ cosplay hở hang như vậy.

Y Hạ nói.

Cosplay kiểu Mahou Shoujo thì còn được, nhưng cosplay của game 18+ , anh thật sự không muốn làm.

Càng không muốn để người khác mặc bộ cosplay đó trong tiệm của mình.

Đây là muốn tạo ra cảnh tượng không lành mạnh sao.

Anh không muốn thấy cảnh đó.

Ôi.

Thật sự không được sao.

Em siêu muốn cosplay Kuroe Shizuku trong My Dress Up Darling.

Em đã làm bộ cosplay này vì điều đó mà.

Kitagawa Marin tỏ vẻ bị đả kích.

Hơn nữa, em cũng không định mặc nó ở cửa tiệm kia đâu.

Em có thể mặc ở nhà, hoặc là khi đi tham gia hội chợ cosplay thì mặc được không.

Kitagawa Marin bĩu môi.

Không được là không được.

Y Hạ vẫn kiên quyết từ chối.

Hơn nữa, nếu em định mặc kiểu cosplay này ở hội chợ cosplay, thì không cần đến phỏng vấn làm gì.

Nếu không, đến lúc đó việc cosplay của em có thể mang đến những người không cần thiết cho cửa tiệm.

Cửa tiệm không muốn rước thêm phiền phức không đáng có.

Y Hạ nói.

Nếu Kitagawa Marin có suy nghĩ đó, anh cũng không có ý định để cô bé đến làm việc.

Bằng không, nếu sau này thực sự có một đám LSP biến thái béo ú đến tiệm, đơn giản là sẽ làm bẩn mắt anh mà thôi.

Tại sao lại như vậy.

Kitagawa Marin lại một lần nữa bị đả kích, cả người tỏ vẻ hơi uể

oải.

Nếu em còn muốn sửa lại bộ cosplay trong tay, thì vừa làm vừa sửa đi.

Không có gì thì tốt nhất đừng làm phiền anh nữa.

Anh đã lãng phí không ít thời gian rồi.

Y Hạ nói.

Bị Kitagawa Marin ảnh hưởng lúc này, hiệu suất trong tay anh đã giảm không chỉ một lần.

Mặc dù không ảnh hưởng toàn cục, nhưng cũng khiến anh hơi sốt ruột.

Ừm.

Bị Y Hạ vô tình trục xuất, Kitagawa Marin rất uể oải.

Lúc này, trong đầu cô bé không ngừng quanh quẩn hai ý nghĩ.

Là muốn từ bỏ cosplay Kuroe Shizuku để đi làm, hay là tiếp tục kiên trì cosplay Kuroe Shizuku và tự mình cố gắng thêm chút nữa.

Một bên là thực tế, bên kia là sở thích, khiến người ta rất khó lựa chọn.

Reng.

Khi Kitagawa Marin đang xoắn xuýt thì chuông vào học đã vang lên.

Trò chuyện quá lâu, giờ nghỉ giải lao đã hết.

Cô bé cũng không kịp sửa lại bộ cosplay của mình, liền phải trở về tiếp tục học.

Hẹn gặp lại, bạn Kitahara.

Sau khi chào tạm biệt Y Hạ, Kitagawa Marin mang theo sự băn

khoăn đi về phía phòng học.

Giờ nghỉ trưa.

Mang theo bộ cosplay đã hoàn thành, Y Hạ hẹn Tiểu Huệ đến phòng học thực hành, chuẩn bị giải quyết bữa trưa.

Hôm nay Tiểu Huệ không làm phần cơm của anh, cũng không làm phần của mình.

Bởi vì phần cơm hôm nay vốn dĩ do mẹ Tiểu Huệ làm.

Kết quả, vì đặc tính người tàng hình của Tiểu Huệ phát tác, khiến mẹ cô bé vô thức quên mất chuyện này.

Tiểu Huệ cũng không có cơm mang đến trường.

Cũng may, Tiểu Huệ đã quen rồi.

Cô bé dứt khoát chẳng mang gì cả, định cùng Y Hạ giải quyết bữa trưa chung.

Còn về Eriri ư.

Y Hạ vốn dĩ định rủ cô bé đi cùng.

Nhưng vì thiết lập nhân vật của Eriri ở trường, nên các mối quan hệ xung quanh cô bé tương đối phức tạp.

Lúc này, cô bé đã bị bạn cùng lớp rủ đi ăn và đã ăn rồi.

Đây là bộ cosplay của Tiểu Đào à.

Khi Y Hạ đang chuẩn bị bữa trưa, Tiểu Huệ bị chiếc túi để một bên thu hút ánh mắt.

Trong túi là một bộ cosplay nổi bật.

Hơn nữa, còn giống như là trang phục Mahou Shoujo của Emiya Miyu, một nhân vật trong Mahou Shoujo Illya.

Đúng.

Dù sao hôm qua anh đã hứa sẽ đưa cho Tiểu Đào hôm nay mà.

Rảnh thì anh làm chút thôi.

Y Hạ gật đầu.

Trông rất hợp với Tiểu Đào đó.

Tiểu Huệ lấy bộ cosplay ra khỏi túi, đặt trước mặt xem xét.

Dù là kích thước hay kiểu dáng, theo cô bé đều khá phù hợp với Tiểu Đào.

Chỉ có thể nói, không hổ là do Y Hạ tự tay làm.

Dù sao cũng là anh làm riêng theo số đo cho em ấy mà.

Y Hạ cười nói.

Thế nào, Tiểu Huệ em có động lòng không.

Hay là chiều nay anh cũng làm cho em một bộ nhé.

Y Hạ nói.

Việc để Tiểu Huệ mặc bộ cosplay anh làm, hơn nữa lộ ra vẻ hơi ngượng ngùng, cũng là một trong những khao khát của anh.

Bằng không, đã chẳng có bộ cosplay Inui Sajuna mặc đó rồi.

Thôi đi.

Nhìn vẻ mặt kích động, mong chờ của Y Hạ, Tiểu Huệ trực tiếp lườm anh một cái.

Cô bé đương nhiên biết dã vọng của anh.

Nhưng mà, chuyện xấu hổ như vậy, cô bé vẫn còn hơi ngượng ngùng để làm.

Trừ phi, sau khi mối quan hệ giữa cô và Y Hạ được xác nhận triệt để.

Nếu Y Hạ có sở thích khác ở phương diện này, cô bé có thể cân nhắc nén lòng xấu hổ xuống, thử đáp ứng một lần.

Vậy thì thật là tiếc nuối quá đi.

Bị Tiểu Huệ từ chối một lần nữa.

Mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng Y Hạ vẫn có chút thất vọng.

Tuy nhiên, một ngày nào đó, anh nhất định sẽ khiến Tiểu Huệ mặc nó.

Dọn cơm được rồi.

Không lâu sau, bữa trưa đã được Y Hạ chuẩn bị xong.

Vì chỉ có hai người họ ăn, cộng thêm nguyên liệu trong phòng thực hành có hạn.

Cuối cùng, anh đã làm hai món mặn, một canh.

Về món ăn, vẫn là một món mặn một món chay.

Một món bắp cải xào, một món thịt bò xào đĩa sắt.

Chương 37

Còn canh, thì là canh trứng cà chua, chứ không phải canh Miso.

Mặc dù đã sống ở Nhật Bản hơn 10 năm, nhưng Y Hạ lại có vẻ chấp nhận canh Miso tương đối bình thường.

Thế nên, anh vẫn làm nhiều món mình yêu thích hơn.

Anh vất vả rồi.

Tiểu Huệ đang xem điện thoại liền lập tức đặt điện thoại xuống.

Sau đó, cô bé giúp Y Hạ cùng chuẩn bị chén đũa và cơm.

Chờ mọi thứ đã ổn thỏa, sau khi làm lễ trước bữa ăn, kèm theo một tiếng Itadakimasu, Y Hạ và Tiểu Huệ bắt đầu ăn bữa trưa.

Tuy nhiên, họ còn chưa ăn được mấy miếng.

Ở cửa phòng thực hành, lại truyền đến tiếng động.

Chỉ thấy một bóng dáng thanh lệ xuất hiện ở cửa, trên mặt còn mang vẻ hơi si mê.

Chủ nhân của bóng dáng đó là Fumino.

Cô bé vốn định tìm Y Hạ giúp đỡ hướng dẫn học tập.

Điều này, cô bé vốn đã nghĩ làm từ hôm qua rồi.

Nhưng hôm qua Y Hạ căn bản cả ngày không đến trường.

Cũng may.

Buổi trưa khi cô bé đến phòng học lớp B tìm Y Hạ, đã biết được tung tích của anh từ miệng bạn học cùng lớp của Y Hạ.

Họ nói đã thấy anh ở hướng phòng thực hành.

Thế nên, cô bé lúc này mới tìm đến.

Kết quả, trên đường đi, cô bé trực tiếp bị một mùi thơm mê người hấp dẫn.

Đến mức, khi đi đến phòng thực hành, cô bé đã quên hết mọi thứ, không biết mục đích của mình là gì.

Là em à, Fumino.

Nhìn Fumino đang tựa ở cửa ra vào, thèm nhỏ dãi, Y Hạ hơi nhíu mày, chào Fumino.

Việc nhìn thấy Fumino ở đây, anh lại hơi bất ngờ.

Tuy nhiên, từ vẻ mặt thèm thuồng của Fumino, anh đã thực sự hiểu rõ nguyên nhân.

Chắc là Fumino ngửi thấy mùi thơm, nên bị hấp dẫn đến.

Chỉ là, tại sao Fumino lại xuất hiện ở tòa nhà phòng thực hành này, thì điều đó đáng để suy nghĩ sâu xa.

Có thể liên quan đến anh không.

Là đến tìm anh thỉnh giáo sao.

Y Hạ vô thức nghĩ đến câu trả lời có lẽ là đúng.

Lớp A.

Mỹ nhân ngủ gật.

Thấy Fumino ở cửa, Tiểu Huệ cũng nhận ra Fumino.

Dù sao, Fumino ở Toyogasaki cũng coi như là khá nổi tiếng.

Cho dù cô bé không để ý, cũng sẽ thường xuyên nghe người khác nói về Fumino.

Danh xưng mỹ nhân ngủ gật của rừng văn học, có thể nói là vang danh khắp nơi.

Không. không phải cái gì mỹ nhân ngủ gật đâu.

Đó là người khác cứ làm ầm lên thôi.

Nghe thấy tiếng của Y Hạ và Tiểu Huệ, Fumino lập tức hoàn hồn.

Và sau khi nghe Tiểu Huệ nói vậy, lúc này mặt cô bé đỏ ửng, có chút xấu hổ.

Về cái danh xưng này của mình, ban đầu cô bé thậm chí còn không biết.

Mãi đến một lần tình cờ nghe người khác nhắc đến, cô bé mới biết.

Cái danh xưng này mặc dù không tệ, là một điểm cộng, nhưng theo cô bé thì khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Đặc biệt là khi các bạn nữ khác dùng danh xưng này để tán dương cô bé.

Nhưng mà, bạn Fumino đúng là rất đáng yêu đó.

Nếu là khuôn mặt ngủ gật của bạn Fumino, thì cũng khó trách bị gọi là mỹ nhân ngủ gật.

Tiểu Huệ tán thán nói.

Đây không phải là nói quá, mà là cô bé cảm thán về nhan sắc của Fumino.

Nói xong, cô bé còn nghiêng đầu liếc nhìn Y Hạ.

Cô bé chưa từng nghe Y Hạ nói, Y Hạ còn từng qua lại với mỹ nhân ngủ gật Fumino này đâu.

Nếu em muốn thỉnh giáo, thì đợi anh ăn trưa xong đã nhé.

Khi Tiểu Huệ đang tò mò, Y Hạ mở miệng nói với Fumino.

Đã bị Fumino tìm đến tận cửa rồi.

Nếu Fumino thật sự vì tìm anh để học thêm, vậy anh giúp một chút cũng được.

Vừa hay, bài tập còn trống của Tiểu Huệ hôm qua cũng chưa được bổ sung.

Có thể sao ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Fumino lập tức rất vui mừng.

Ban đầu, cô bé còn lo lắng Y Hạ sẽ từ chối như lần trước.

Hiện tại xem ra, thì khá yên tâm rồi.

Không uổng công cô bé chạy một chuyến này.

Nhưng mà. nếu có thể cọ thêm chút mỹ thực thì tốt biết mấy.

Ánh mắt Fumino lơ đãng nhìn sang những món ăn ngon trên bàn, miệng tiết ra rất nhiều nước bọt.

Cô bé vốn chưa ăn trưa, bây giờ ngửi thấy mùi thơm này, làm sao mà chịu nổi.

Nhìn Fumino thèm thuồng, Tiểu Huệ cảm thấy buồn cười.

Không ngờ, vị mỹ nhân ngủ gật này lại là một đồ ăn thủ.

Cho dù Fumino không phải đồ ăn thủ, e rằng cũng không thể chịu đựng được hương thơm món ăn của Y Hạ.

Việc có phản ứng như vậy, thì cũng là bình thường.

Chỉ là, lần này, Tiểu Huệ lại không giống hôm qua mời Tiểu Đào ăn cơm, mà mời Fumino dùng bữa cùng.

Bởi vì Y Hạ dường như không có ý đó.

Hơn nữa, bữa trưa lần này, coi như là vừa đủ cho hai người họ.

Chia ra, thì chính họ lại không đủ ăn.

Anh nói thỉnh giáo là gì.

Nghĩ đến từ thỉnh giáo mà Y Hạ vừa nói, lại liên tưởng đến phản ứng của Fumino lúc Y Hạ nói lời này, Tiểu Huệ có chút hiếu kỳ.

À.

Đúng rồi.

Anh hình như chưa nói với em.

Y Hạ chợt nhận ra.

Chuyện này, Eriri thì rõ rồi.

Còn Tiểu Huệ, thì chưa nghe anh nói qua.

Bởi vì không quan trọng, anh cũng không nhắc đến với Tiểu Huệ.

Hôm trước sau giờ học anh không phải đi tìm chỗ ngủ sao.

Sau đó, định đi thư viện.

Lại sau đó, thì bị em ấy vô tình đánh thức.

Thấy bài kiểm tra của em ấy làm rối tinh rối mù, anh liền hướng dẫn em ấy một chút.

Y Hạ giải thích đơn giản.

Thì ra là vậy.

Sau khi biết được nguyên nhân và kết quả, Tiểu Huệ khẽ gật đầu.

Ánh mắt cô bé hơi kinh ngạc nhìn về phía Fumino.

Căn cứ những gì cô bé biết, Fumino dường như là một học bá.

Nhất là môn văn, ngay cả giáo viên cũng không thể chấm trọn điểm tối đa.

Sao lại xuất hiện tình trạng bài kiểm tra làm rối tinh rối mù.

Chẳng lẽ, học bá này lại kém ở môn tự nhiên sao.

Nghĩ đến những lời đồn về Fumino, Tiểu Huệ như có điều suy nghĩ.

Cô bé cảm thấy, mình dường như đã phát hiện ra sự thật về Fumino.

Nghe Y Hạ nói về chiến tích lẫy lừng của mình, Fumino mặt đỏ bừng.

Chương 38

Mặc dù đây là sự thật, nhưng bị nói ra một cách không khách khí như vậy, khiến cô bé vô cùng xấu hổ.

Em xin lỗi.

Em chỉ là một con sâu giày vô dụng.

Em nên tìm cái lỗ mà chui vào mới phải.

Dưới sự thúc đẩy của một loại xấu hổ nào đó, Fumino ôm đầu, ngồi xổm xuống, bắt đầu tự hạ thấp bản thân một cách độc đáo.

Điều này lại khiến Y Hạ và Tiểu Huệ hơi sửng sốt.

Trên đời lại còn có người phong cách kỳ lạ như vậy, tự hạ thấp bản thân mà không chừa lại chút nào.

Suy nghĩ một chút, Tiểu Huệ mở miệng an ủi Fumino.

Không sao đâu, bạn Fumino.

Mỗi người đều có những mặt chưa đủ của riêng mình.

Ngay cả em và Y Hạ cũng vậy.

Tiểu Huệ an ủi.

Thật sao ạ.

Nghe Tiểu Huệ nói vậy, Fumino mắt long lanh nhìn về phía Tiểu Huệ.

Cùng với.

Y Hạ bên cạnh.

Thật mà.

Tiểu Huệ khẳng định.

Vậy thì.

Bạn Kitahara có điểm nào chưa đủ không ạ.

Fumino hỏi Y Hạ.

Không hiểu sao, cô bé không khỏi có chút tò mò về chuyện này.

Có lẽ, vì chính mình đã bị Y Hạ đả kích rồi chăng.

Tiểu Huệ:.

Y Hạ:.

Nghe Fumino hỏi câu hỏi xảo trá này, dù là Tiểu Huệ hay Y Hạ đều hơi không nói nên lời.

Đúng là kiểu nói chuyện này, sao lại leo lên cao như vậy.

Nghĩ thì nghĩ vậy.

Tiểu Huệ vẫn là thay Y Hạ trả lời câu hỏi của Fumino.

Nếu là Y Hạ.

Nếu nói anh ấy có mặt nào chưa đủ, có thể là ở một phương diện khác anh ấy có thể không đủ chuyên tâm chăng.

Tiểu Huệ đưa ra một câu trả lời chỉ tốt ở bề ngoài.

Còn về việc không đủ chuyên tâm ở phương diện nào, thì đương nhiên là về tình cảm rồi.

Ai bảo Y Hạ là một tên đào hoa muốn mở hậu cung chứ.

Nghĩ vậy, Tiểu Huệ lơ đãng liếc nhìn Y Hạ.

Sau đó, liền đối mặt với ánh mắt của anh.

Chú ý thấy Y Hạ âm thầm nháy mắt với mình.

Mặt cô bé đỏ ửng, khẽ hừ một tiếng.

Không đủ chuyên tâm.

Vậy nên, bạn Kitahara là kiểu người sau đó sẽ vô thức làm nhiều việc cùng lúc, hoặc dễ dàng phân tâm sao.

Fumino hơi kinh ngạc.

Cô bé luôn cảm thấy không giống lắm.

Ít nhất, lần trước khi Y Hạ giúp cô bé học thêm, anh ấy rất nghiêm túc và tập trung.

Còn về phương diện khác ư.

Cô bé lại không nghĩ đến phương diện khác.

Ít nhất, không nghĩ đến phương diện mà Tiểu Huệ nghĩ đến.

Cũng gần như vậy.

Tiểu Huệ không phủ nhận.

Vốn dĩ cũng chỉ là tùy tiện lấy ví dụ cho Fumino.

Đương nhiên nếu Fumino nghĩ đến phương diện này, vậy thì cứ coi như đây là sự thật vậy.

Ôi.

Nhận được sự khẳng định của Tiểu Huệ.

Ánh mắt Fumino nhìn về phía Y Hạ càng thêm tò mò.

Sau đó, lại còn có chút ngưỡng mộ.

Dù sao, Y Hạ dù cho có dễ dàng phân tâm, làm nhiều việc cùng lúc gì đó, cũng không cản trở việc anh vẫn ưu tú như vậy.

Trái lại chính cô bé thì.

Đi nào.

Trước hết nói đến đây đã nhé.

Mau ăn trưa đi.

Bằng không, thời gian nghỉ trưa sẽ hết mất.

Thấy Fumino dùng ánh mắt hơi có chút thất lễ nhìn mình, Y Hạ nhíu mày, lên tiếng nói.

Tổng cộng có 45 phút nghỉ trưa.

Tính cả thời gian họ đi đến phòng thực hành, nấu cơm, thì đã sớm không còn bao nhiêu rồi.

Chắc chỉ còn chưa đến hai mươi phút.

Cùng lắm thì chỉ nói được vài điểm kiến thức mà thôi.

Cũng đúng ha.

Fumino chợt nhớ ra vấn đề chính.

Cô bé đến tìm Y Hạ học tập mà.

Nếu không giải quyết bữa trưa, giờ nghỉ trưa sẽ hết mất, còn thời gian đâu mà học tập.

Nghĩ vậy, Fumino lấy ra gói mì xào bánh mì mà mình tùy tiện mua ở căng tin làm bữa trưa, nhanh chóng bắt đầu ăn.

Còn Y Hạ và Tiểu Huệ, thì tiếp tục thưởng thức bữa trưa ngon miệng của mình.

Điều này lại khiến Fumino ngưỡng mộ không thôi, suýt chút nữa không nhịn được chảy nước miếng.

Không biết có phải là do cô bé quá đói không.

Khi nhìn về phía những món cơm của Y Hạ và Tiểu Huệ, cô bé thế mà ẩn ẩn thấy được ánh kim quang nhàn nhạt.

Bữa trưa rất nhanh đã ăn xong.

Tạm thời đặt bộ đồ ăn và dụng cụ nấu bếp chưa rửa sang một

bên.

Y Hạ bắt đầu phụ đạo cho Tiểu Huệ và Fumino.

Mặc dù ban đầu Fumino muốn hỏi những bài tập mình không làm được, nhưng thấy Y Hạ đang giảng lại những kiến thức đã nói trước đó trong lớp, cô bé liền từ bỏ việc hỏi bài, chuyên tâm nghe giảng.

Dù sao, phần nội dung này, lúc đó khi đi học cô bé căn bản không thể nào hiểu được.

Bây giờ vừa được Y Hạ bổ sung, lại được nghe thêm lần nữa.

Có lẽ là vì Y Hạ có phương pháp giảng dạy tốt.

Fumino cảm thấy, mình dường như càng có thể tiếp thu những gì Y Hạ dạy bảo.

Sau khi giảng giải một hồi, tiếng chuông ở trường Toyogasaki vang lên.

Điều này có nghĩa là, giờ nghỉ trưa đã kết thúc.

Vậy thì giảng đến đây đã nhé.

Em nên trở về phòng học để học thôi.

Y Hạ nói.

Anh nhìn về phía Fumino với vẻ mặt tiếc nuối.

Nhanh thật đó.

Fumino lẩm bẩm.

Khoảng gần hai mươi phút học bù này, dưới cái nhìn của cô bé dường như chỉ vài phút, trôi qua thật nhanh.

Giá mà có thể giống bạn Kitahara, không cần lên lớp thì tốt biết mấy.

Fumino ngưỡng mộ nói.

Mặc dù cùng là học bá, cô bé cũng có những ưu đãi tương đối, ngay cả khi ngủ gật trong lớp cũng chưa chắc bị phê bình.

Nhưng so với kiểu của Y Hạ, thì vẫn còn kém xa lắm.

Khi Fumino đang nghĩ vậy, cô bé bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Hai tiết học buổi chiều, chẳng phải cũng là môn văn sao.

Nếu vậy, chẳng lẽ cô bé có thể.

Bạn Kitahara, hay là em đi xin phép nghỉ trước, xin xong rồi quay lại tiếp tục nghe anh giảng bài được không.

Fumino hơi kích động.

Không hiểu môn tự nhiên thì thôi.

Môn văn, cô bé luôn luôn cũng ngủ gật.

Dù sao, nội dung môn văn, cô bé cũng đã nắm rõ như lòng bàn tay rồi.

Thậm chí, môn văn của năm ba, cô bé đã nắm vững.

Đã vậy, có đi lên lớp hay không, tự nhiên không quan trọng.

Chẳng bằng quang minh chính đại xin nghỉ, quay lại nghe Y Hạ giảng nội dung môn tự nhiên.

Chương 39

Như vậy không sao chứ.

Tiểu Huệ cảm thấy đề nghị của Fumino hơi lớn gan.

Không sao đâu.

Dù sao buổi chiều cũng là môn văn mà.

Môn văn em đã sớm nắm vững rất kỹ rồi.

Fumino tự tin vỗ vỗ bộ ngực không mấy phong phú của mình.

À.

Nghe Fumino nói vậy, Tiểu Huệ vô thức cảm thấy có chút lý lẽ.

Đương nhiên nếu Fumino là học bá môn văn, lại đã nắm vững kỹ càng như vậy.

Thì một hai tiết môn văn không lên, cũng không sao cả.

Vậy em cũng không quay về phòng học đâu.

Chúng ta tiếp tục học thêm đi.

Tiểu Huệ nói với Y Hạ.

Fumino còn không quan tâm, huống chi là cô bé.

Giáo viên và bạn học sẽ không biết trong lớp thiếu cô bé.

Quan trọng nhất vẫn là. có Y Hạ giúp đỡ phụ đạo, hiệu suất và tiến độ học tập của cô bé, chỉ có thể tốt hơn so với việc quay về phòng học nghe giảng bài.

Được thôi.

Thấy Fumino và Tiểu Huệ đều định cúp học, Y Hạ suy nghĩ một

lát rồi không từ chối.

Một phần là vì hai người họ quay về nghe giảng bài cũng chẳng bằng anh tự mình giảng, một phần khác là việc giảng dở dang khiến anh hơi khó chịu.

Chi bằng cứ để Fumino và Tiểu Huệ ở lại, để anh giảng hết một lượt cho xong.

Em đi xin phép ngay đây.

Được Y Hạ đồng ý, Fumino lập tức phấn khích tột độ.

Đợi đã.

Vứt lại câu nói đó, Fumino nhanh chân chạy ra khỏi phòng học, đi tìm giáo viên chủ nhiệm xin phép.

Lý do thì quá dễ tìm.

Học sinh nữ mỗi tháng đều có đặc quyền.

Dù gì, lấy cớ bị cảm, các cô cũng có thể đến phòng y tế nghỉ ngơi buổi trưa, tránh phải lên lớp.

Vậy chúng ta rửa mấy thứ này trước nhé.

Mỉm cười nhìn bóng lưng chạy vụt đi của Fumino, ánh mắt Tiểu Huệ rơi vào chén đĩa và dụng cụ nấu ăn chưa rửa trên quầy bếp.

Ừ.

Y Hạ gật đầu.

Anh vốn định rửa sau khi Tiểu Huệ và Fumino đi học, nhưng giờ thì có thể rửa cùng Tiểu Huệ trước khi Fumino quay lại.

Vì dụng cụ và chén đĩa không nhiều, lại thêm hai người cùng làm, chỉ khoảng năm phút sau, Y Hạ và Tiểu Huệ đã rửa xong.

Lúc này, Fumino cũng đã xin phép xong, thở hổn hển chạy về

phòng học.

Chúng ta bắt đầu thôi.

Dù chạy một mạch có hơi mệt, nhưng lúc này Fumino chỉ tràn đầy phấn khích và nhiệt huyết với việc học.

Vậy chúng ta tiếp tục nào.

Y Hạ tiếp tục hóa thân thành giảng sư, bắt đầu giảng bài cho Fumino và Tiểu Huệ.

Reng — Tiếng chuông tan học của trường Toyogasaki vang lên.

Trong phòng học xử lý, Y Hạ cũng đã hoàn thành việc giảng bài cho Tiểu Huệ và Fumino.

Đến đây thôi.

Còn lại là các em về nhà tự làm bài tập.

Có chỗ nào không biết, lần sau chúng ta sẽ nói tiếp.

Y Hạ nói với Fumino và Tiểu Huệ.

Chủ yếu là nói với Fumino.

Dù sao với Tiểu Huệ, anh vẫn rất yên tâm.

Ngược lại là Fumino, anh lo cô nàng lại hoang mang tột độ.

Vâng.

Fumino gật đầu, mặt tràn đầy ý cười.

Buổi học chiều nay, cúp học đúng là quá đúng đắn.

Cô đã học được không ít kiến thức từ Y Hạ.

Ít nhất, khi đối mặt với các bài tập tự nhiên tương ứng, cô sẽ không còn ngơ ngác nữa.

Dù kết quả cuối cùng có sai, thì quá trình làm bài cô cũng có thể

hiểu rõ.

Không biết lần tiếp theo có thể được học Y Hạ là khi nào.

Lần này, công lao chủ yếu vẫn là của Tiểu Huệ.

Vì Y Hạ vốn định kèm riêng cho Tiểu Huệ, cô chỉ là được ké mà thôi.

Nghĩ vậy, Fumino không khỏi có chút hâm mộ Tiểu Huệ.

Lúc nào cũng có thể được Y Hạ kèm cặp, được anh chỉ giáo mọi thứ.

Kitahara kun, em có thể trao đổi thông tin liên lạc với anh không.

Khi đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tìm nơi khác học bài, Fumino bỗng nhiên tha thiết đưa ra lời thỉnh cầu với Y Hạ.

Sở dĩ đưa ra lời thỉnh cầu này, tự nhiên là có mục đích.

Nếu có thông tin liên lạc của Y Hạ, khi gặp bài khó, cô có thể trực tiếp hỏi anh qua điện thoại.

Dù tỷ lệ Y Hạ trả lời rất thấp, nhưng cũng có khả năng giải đáp được những nghi hoặc.

Em đang có ý đồ gì với anh đấy à.

Y Hạ nhíu mày.

Tâm tư nhỏ của Fumino, đương nhiên anh biết rõ như ban ngày.

Đâu, đâu có.

Em chỉ là khi gặp khó khăn, muốn thỉnh giáo Kitahara kun thôi ạ.

Fumino đỏ mặt, vội vàng giải thích.

Lời này nghe như thể cô có ý đồ khác với Y Hạ vậy.

Dù Y Hạ thật sự rất đẹp trai, các mặt cũng rất ưu tú, nhưng giờ cô

chỉ muốn tập trung vào việc học.

Mặt khác, mối quan hệ giữa Y Hạ và Tiểu Huệ khiến cô hơi để ý.

Rất có thể, hai người họ là một đôi.

Với yếu tố đó, Fumino tự nhận sẽ không làm người thứ ba.

Anh biết.

Nên anh mới nói vậy.

Y Hạ nói.

Chỉ là, trên thực tế, ý nghĩa thực sự của câu nói vừa rồi, chỉ có anh tự mình biết.

Anh đích xác đang trêu chọc Fumino.

Nói mấy lời dễ gây hiểu lầm như vậy không tốt đâu.

Nghe Y Hạ giải thích, Tiểu Huệ khẽ liếc anh.

Cô đương nhiên cũng nhận ra chút tâm tư nhỏ đó của Y Hạ.

Đúng vậy đó.

Fumino bĩu môi, hùa theo Tiểu Huệ.

Lời này thật sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm mà.

Suýt nữa làm em sợ chết khiếp luôn đó.

Fumino chan, chúng ta trao đổi thông tin liên lạc trước nhé.

Sau đó, em sẽ đưa thông tin liên lạc của Y Hạ cho cậu.

Nếu thêm Y Hạ xong mà anh ấy không trả lời cậu, cậu có thể gửi cho em trước.

Nếu là bài em cũng không biết, em sẽ gửi chung cho Y Hạ.

Tiểu Huệ nói.

Cô trực tiếp bỏ qua Y Hạ, người trong cuộc, mà trao đổi thông tin liên lạc với Fumino.

Với Fumino.

Trải qua buổi trưa ở chung này, cô cảm thấy rất hợp tính.

Lại thêm khát vọng tiến bộ của Fumino, cô không ngại giúp Fumino một tay.

Dù sao, chuyện này đối với Y Hạ cũng không phải là điều gì khó khăn.

Bản thân Y Hạ cũng sẽ không phản đối gì.

Đương nhiên.

Những thứ này không phải trọng điểm.

Cô đứng ra làm trung gian, có thể cắt đứt liên hệ trực tiếp giữa Fumino và Y Hạ.

Như vậy có thể tránh cho Y Hạ quấy phá Fumino.

Bằng không thì, ai mà biết Y Hạ lúc đó sẽ trêu chọc Fumino như thế nào.

Hừ — Cô không muốn có thêm một tình địch ở phương diện khác đâu.

Thật không ạ.

Nghe Tiểu Huệ nói vậy, Fumino tự nhiên vô cùng kích động.

Trong mắt cô, đây là sự giúp đỡ của Tiểu Huệ dành cho mình.

Câu hỏi của cô, Y Hạ chưa chắc đã giải đáp.

Chương 40

Nhưng nếu là qua Tiểu Huệ, chẳng phải xác suất sẽ tăng lên đáng kể sao.

Như vậy, cô cũng có thể gián tiếp nhận được sự giúp đỡ của Y Hạ.

Ừ.

Tiểu Huệ khẽ gật đầu.

Ngay lập tức, cô và Fumino trao đổi thông tin liên lạc.

Thông tin liên lạc của Y Hạ, cô cũng đúng hẹn đẩy cho Fumino.

Điểm này là không thể tránh khỏi.

Cô cũng không đến mức đề phòng tới mức đó.

Vậy em xin phép đi trước.

Cảm ơn chị, Kato senpai.

Cả Kitahara kun nữa, vô cùng cảm ơn anh đã kèm cặp.

Hẹn gặp lại ngày mai.

Sau khi như nguyện có được thông tin liên lạc của Tiểu Huệ và Y Hạ, Fumino vui vẻ tạm biệt hai người rồi rời khỏi phòng học xử lý.

Vậy chúng ta cũng đi thôi.

Liếc nhìn Fumino đã rời đi, Y Hạ quay sang Tiểu Huệ bên cạnh.

Ừ.

Tiểu Huệ gật đầu.

Cô thu dọn đồ dùng học tập và cặp sách.

Nhưng khi Tiểu Huệ đang dọn dẹp, phía sau cô dường như có gì đó bất thường truyền đến.

Dường như là một kiểu trêu chọc.

Khiến Tiểu Huệ đỏ mặt, hơi ngượng ngùng trừng mắt liếc Y Hạ mặt không đổi sắc bên cạnh.

Cô biết, đây là ai đó tấn công bất ngờ.

Hay nói đúng hơn là trả đũa.

Thu dọn xong đồ đạc, Y Hạ và Tiểu Huệ mặt ửng hồng rời khỏi Toyogasaki, đi đến cửa hàng bánh ngọt.

Vừa đến con đường dẫn vào cửa hàng, từ xa, họ đã thấy một bóng người đứng trước cửa.

Nhìn kiểu tóc hình gấu nhỏ kia, là Tiểu Đào.

Phát hiện ra điều này, Y Hạ và Tiểu Huệ nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Trong đầu họ cùng nảy ra một suy nghĩ chung: Tiểu Đào không phải đã đợi từ giữa trưa đến giờ đấy chứ.

Hôm qua, Tiểu Đào đã đến cửa hàng vào giữa trưa.

Mà hôm qua, họ có việc riêng, nên mới ở cửa hàng vào giữa trưa.

Hôm nay họ đều đi học, đương nhiên không thể ở cửa hàng.

Tiểu Đào dù có đến cũng không tìm thấy họ, càng không thể vào cửa hàng bánh ngọt.

Có lẽ đã nhận ra ánh mắt của Y Hạ và Tiểu Huệ, Tiểu Đào đang ngồi xổm dưới đất chờ liền nhìn về phía hai người.

Khi thấy Y Hạ và Tiểu Huệ đi tới, mắt cô nàng sáng lên, rồi nhanh chóng chạy tới.

Sao hai người bây giờ mới đến vậy.

Tiểu Đào nói với giọng hơi bực bội.

Có kinh nghiệm hôm qua, cô cứ nghĩ Y Hạ và Tiểu Huệ sẽ mở cửa kinh doanh vào giữa trưa, nên đã đến rất sớm.

Ai ngờ.

Đến giữa trưa rồi, đợi hơn nửa ngày cũng chẳng thấy Y Hạ và Tiểu Huệ đâu.

Vì không có số điện thoại của Y Hạ và Tiểu Huệ, cô cũng không liên lạc được với họ.

Lại thêm cảm thấy Y Hạ và Tiểu Huệ chắc sẽ đến sớm thôi, nên cứ đứng đây đợi mãi.

Kết quả lại là nhầm nhọt.

Hôm nay là thứ Sáu mà.

Đương nhiên chúng tôi phải đến sau khi tan học.

Y Hạ cạn lời.

Nhưng hôm qua hai người Nghe Y Hạ giải thích, Tiểu Đào đầu tiên sững sờ, sau đó bày tỏ nghi ngờ.

Hôm qua chúng tôi có việc xin nghỉ.

Nên mới ở cửa hàng, kinh doanh ngay.

Nếu không, hôm qua giữa trưa cậu đến cũng chẳng thấy chúng tôi đâu, phải đến ba, bốn giờ chiều mới gặp được.

Y Hạ nói.

Sao không nói sớm.

Lần này, Tiểu Đào càng thêm bực bội.

Cô đã đợi ở đây vô ích hơn bốn tiếng đồng hồ rồi.

Lại thêm hôm qua giữa trưa cô đã ăn chùa ở chỗ Y Hạ.

Để hôm nay cũng ăn ké một bữa, cô đã đói bụng lắm rồi.

Nếu không phải trên người có mang theo chút món tráng miệng phát sáng thất bại làm từ tối qua, định nhờ Y Hạ giúp đỡ đưa ra lời khuyên, thì chắc cô đã đói nguyên cả buổi chiều rồi.

Cậu lại không hỏi.

Y Hạ trắng mắt nhìn Tiểu Đào.

Em cũng không có thông tin liên lạc của hai người, hỏi làm sao được.

Tiểu Đào tức giận nói.

Hình như cũng đúng.

Nghe Tiểu Đào nói vậy, Y Hạ ngẩn ra.

Có vẻ như, trước đó anh chỉ trao đổi thông tin liên lạc với Sajuna.

Còn Tiểu Đào, hôm qua anh vẫn chưa trao đổi.

Vậy thì đổi một chút đi.

Lần sau cậu cũng sẽ không sai lầm nữa.

Y Hạ nói.

Nói rồi, anh lấy điện thoại ra, trao đổi thông tin liên lạc với Tiểu Đào.

Tiểu Huệ bên cạnh cũng lấy điện thoại ra, trao đổi với Tiểu Đào.

Sau khi trao đổi thông tin liên lạc với Y Hạ và Tiểu Huệ, Tiểu Đào trên mặt đã lộ ra vẻ hài lòng.

Thôi được rồi.

Để anh cho em thêm một cái chìa khóa nữa.

Nhìn Tiểu Đào tươi cười rạng rỡ, Y Hạ suy nghĩ, rồi lấy ra một chiếc chìa khóa từ chùm chìa khóa trên người.

Đó chính là chìa khóa dự phòng của cửa hàng bánh ngọt.

Có chìa khóa dự phòng, sau này Tiểu Đào dù có đến sớm cũng có thể trực tiếp vào trong, tránh phải đợi nữa.

Đây.

Y Hạ đưa chìa khóa dự phòng cho Tiểu Đào.

Cho em ư.

Với việc Y Hạ trực tiếp đưa chìa khóa dự phòng cho mình, Tiểu Đào trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên rõ ràng.

Anh ấy tin tưởng mình đến vậy sao.

Ừ.

Nếu em không cần, thì coi như anh chưa nói.

Sau này em vẫn cứ tiếp tục đợi chúng tôi đến là được.

Y Hạ nói.

Nói rồi, anh làm bộ muốn lấy lại chìa khóa.

Em muốn ạ.

Tiểu Đào phồng má giành lấy chiếc chìa khóa trong tay Y Hạ.

He Nhìn chiếc chìa khóa dự phòng vừa giành được, Tiểu Đào khúc khích cười, trông rất vui vẻ.

Có chìa khóa dự phòng.

Tiếp theo, cô sẽ không bao giờ bị nhốt bên ngoài nữa.

Đừng có cười ngốc nghếch nữa.

Mở cửa trước đi.

Y Hạ khẽ vỗ đầu nhỏ của Tiểu Đào.

Em biết rồi.

Tiểu Đào bĩu môi.

Lập tức, cô dùng chìa khóa dự phòng trong tay mở cửa hàng bánh ngọt.

Nhắc đến thì, Tiểu Đào không cần đi học sao.

Không sao chứ.

Khi Tiểu Đào đang mở cửa, Tiểu Huệ bỗng nhiên tò mò hỏi, nghĩ rằng Tiểu Đào bây giờ cũng vẫn là học sinh.

Cô cứ cảm thấy Tiểu Đào rất rảnh rỗi.

Rõ ràng mấy ngày nay các cô đều phải đi học mà.

Hừ Tiểu Đào đây là Thập Kiệt của Toki đấy.

Thập Kiệt của Toki thì có thể lựa chọn có đi học hay không.

Dù có không lên lớp, cũng chẳng sao cả.

Hơn nữa, thân là Thập Kiệt như chúng em đây, giáo viên ở Toki cũng chẳng dạy được chúng em bao nhiêu.

Tiểu Đào vênh váo nói.

Nghĩ đến thân phận Thập Kiệt của mình, cô lại cảm thấy sức mạnh dâng trào.

Thì ra là vậy.

Thật là tiện lợi quá đi.

Tiểu Huệ khẽ cảm thán.

Ưu đãi tiện lợi như vậy, đơn giản cứ như Y Hạ vậy.

Chẳng bằng nói, địa vị của Y Hạ ở Toyogasaki cũng giống như Thập Kiệt Toki.

Đúng không.

Thấy Tiểu Huệ có vẻ thán phục, Tiểu Đào càng thêm đắc ý.

Chỉ là, sự đắc ý của cô nàng đã bị Y Hạ dập tắt ngay sau đó.

Chờ đánh bại kasa Eishi rồi hãy nói.

Y Hạ liếc nhìn Tiểu Đào đang tự mãn, mở miệng nói.

Chương 41

Chẳng phải là kasa Eishi thôi sao.

Tiểu Đào sớm muộn gì cũng đánh bại hắn.

Tiểu Đào tức giận nói.

Người này không thể không phá đám sao.

Chờ học được món tráng miệng phát sáng và kỹ thuật nấu ăn phát sáng của Y Hạ, xem cô đánh cho kasa Eishi tơi tả.

Trong lúc Tiểu Đào đang phiền muộn, ba người Y Hạ bước vào cửa hàng bánh ngọt.

Sajuna chắc còn phải một lát nữa.

Chúng ta chuẩn bị chế tác trước đi.

Y Hạ nói với Tiểu Đào.

Trên đường, anh nhận được tin nhắn của Sajuna.

Cô ấy nói hôm nay trực nhật nên sẽ đến muộn một chút.

Tiểu Đào biết rồi.

Tiểu Đào gật đầu.

Cô liền định đi theo Y Hạ vào bếp.

À đúng rồi.

Suýt nữa quên mất.

Trang phục cosplay của em.

Chưa kịp vào bếp, Y Hạ bỗng dưng dừng lại.

Nhớ ra bộ trang phục cosplay trong tay vẫn chưa đưa cho Tiểu

Đào, anh liền trao nó cho cô.

Đây là trang phục cosplay đồng phục làm việc.

Làm cho em đấy.

Còn loại phù hợp với bếp thì tạm thời anh chưa có đủ nguyên liệu.

Sau đó anh sẽ đặt mua nguyên liệu, làm thêm cho em.

Y Hạ nói.

Nhanh vậy sao.

Tiểu Đào có chút kinh ngạc.

Y Hạ hôm qua dù nói hôm nay sẽ làm cho mình, nhưng làm bằng tay chỉ trong một ngày đã xong, vậy thì quá nhanh rồi.

Chẳng lẽ là sản phẩm làm ẩu sao.

Nghĩ đến đây, Tiểu Đào hơi nghi ngờ nhận lấy chiếc túi trong tay Y Hạ.

Tiếp đó là, lấy trang phục cosplay ra khỏi túi để quan sát.

Nhìn kỹ nhé.

Đây là trang phục Mahou Shoujo Emiya Miyu.

Khi nhìn thấy bộ trang phục cosplay trong tay, mắt Tiểu Đào sáng rực lên, bị bộ đồ hấp dẫn sâu sắc.

Sự nghi ngờ ban đầu trong mắt cô cũng sớm tan biến.

Bộ trang phục cosplay này làm đẹp quá đi.

Có chắc là làm xong trong một ngày không.

Chẳng lẽ Y Hạ thức đêm giúp mình làm ra sao.

Nghĩ như vậy, Tiểu Đào lại có chút xúc động.

Chỉ là, khi chú ý đến một điểm nào đó, sự xúc động của Tiểu Đào

chợt ngừng lại.

Thay vào đó là sự kinh ngạc, xấu hổ, bối rối và nhiều cảm xúc khác.

Cô đã phát hiện ra điều gì.

Đó chính là kích thước của bộ trang phục cosplay này.

Kích thước này hoàn hảo vừa vặn với số đo cơ thể của cô.

Nhưng mà, cô còn chưa nói cho Y Hạ số đo ba vòng của mình.

Y Hạ biết số đo của cô từ đâu ra.

Chẳng lẽ là hôm qua khi thay đồng phục đầu bếp và thay lại đồng phục của mình trong cửa hàng, đã bị Y Hạ nhìn trộm.

Tiểu Đào đỏ mặt.

Đồ biến thái.

Tiểu Đào đỏ bừng mặt, xấu hổ nhìn về phía Y Hạ trước mặt, cất tiếng buộc tội.

Điều này ngược lại khiến Y Hạ có chút ngơ ngác.

Tiểu Huệ bên cạnh cũng có chút không hiểu ra sao.

Nhưng, sau khi nghĩ đến điều gì đó, Tiểu Huệ lại hiểu ra.

Sau khi liếc nhìn Y Hạ bên cạnh, cô hơi buồn cười giải thích với Tiểu Đào.

Nếu là vì kích thước thì em có thể yên tâm nhé.

Y Hạ chỉ cần nhìn thôi là có thể đoán ra số liệu cụ thể rồi.

Tiểu Huệ giải thích.

Cái này Vậy sao.

Nghe Tiểu Huệ giải thích, Tiểu Đào yếu ớt nói.

Giọng cô đầy vẻ thiếu tự tin và chột dạ.

Vậy ra là cô đã hiểu lầm người tốt rồi sao.

Hình như là vậy.

Đương nhiên là vậy.

Chẳng lẽ em nghĩ anh sẽ nhìn trộm dáng người loli nhỏ bé của em sao.

Y Hạ tức giận nói.

Anh trực tiếp đưa tay lên đầu Tiểu Đào, không ngừng xoa bóp.

Gần như ngay lập tức, kiểu tóc của Tiểu Đào đã bị anh xoa rối tung.

Tiểu Đào không phải người lùn đâu.

Đừng xoa nữa, tóc Tiểu Đào sắp rối hết rồi.

Tiểu Đào tức giận nói.

Cô suýt nữa thì ném con gấu bông Butch trong tay vào mặt Y Hạ.

Rõ ràng là vậy mà.

Y Hạ hừ hừ.

Nói rồi, dưới ánh mắt hung tợn của Tiểu Đào, anh lại xoa thêm mấy cái vào tóc cô.

Lần này, tóc Tiểu Đào đã hoàn toàn rối bù.

Ít nhất, cũng chẳng còn nhìn ra kiểu tóc gấu nhỏ trước đây.

Đồ đáng ghét.

Huhu Nhìn mái tóc rối bù như tổ quạ của mình trong gương, Tiểu Đào khóc không ra tiếng.

Thôi được rồi.

Ngoan nào.

Đừng khóc.

Để chị giúp em chỉnh lại nhé.

Nhìn mái tóc rối bù của Tiểu Đào, Tiểu Huệ có chút bất đắc dĩ trừng mắt liếc Y Hạ thích trêu chọc.

Ngay lập tức, cô chỉnh lại tóc cho Tiểu Đào.

Dưới bàn tay của cô, kiểu tóc của Tiểu Đào rất nhanh đã khôi phục nguyên trạng.

Xong rồi.

Tiểu Huệ nói với Tiểu Đào.

Hừ hừ Nhìn mái tóc đã trở lại như cũ của mình trong gương, Tiểu Đào rất hài lòng.

Cảm ơn ạ.

Tiểu Đào cảm ơn Tiểu Huệ.

Sau khi cảm ơn xong, thấy Y Hạ bên cạnh đang nhìn tóc mình, vẻ mặt như muốn làm gì đó, Tiểu Đào lập tức che đầu, ý muốn bảo vệ kiểu tóc của mình.

Nếu anh còn dám nữa.

Tiểu Đào sẽ không tha thứ cho anh đâu.

Tiểu Đào ra vẻ rất hung dữ.

Nhìn Tiểu Đào vẻ mặt đề phòng, Y Hạ liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

Sau đó, anh trực tiếp đi vào bếp, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Thấy Y Hạ không tiếp tục trêu chọc mình nữa, Tiểu Đào do dự một lát rồi cũng đi vào bếp, chuẩn bị bắt đầu chế tác.

Nhìn dáng vẻ nhút nhát của Tiểu Đào, Tiểu Huệ khẽ nhếch môi tạo thành một nụ cười mờ nhạt.

Sau khi cầm một chiếc ghế, cô cũng đi theo vào trong bếp.

Chiếc ghế, dĩ nhiên là để Tiểu Đào tiện đứng làm việc.

Hôm nay, chúng ta làm món khác nhé.

Bánh bông lan chà bông, bánh pudding chocolate và bánh cuộn trà xanh.

Trong bếp.

Sau khi thay đồng phục đầu bếp và chuẩn bị sẵn sàng, Y Hạ và Tiểu Đào công bố thực đơn hôm nay.

Không làm ba loại bánh gato hôm qua nữa sao.

Nghe thực đơn mới hôm nay, Tiểu Đào hơi sững sờ.

Cô vốn còn muốn tiếp tục làm bánh gato, để Y Hạ giúp đỡ chỉ dẫn.

Kết quả, Y Hạ lại không làm nữa sao.

Cửa hàng của anh, mỗi lần kinh doanh cơ bản không làm món tráng miệng giống ngày hôm trước.

Y Hạ nói.

Thấy Tiểu Đào nghe vậy có vẻ uể oải, anh lại mở miệng bổ sung.

Tuy anh không có ý định chế tác.

Nhưng nếu em muốn làm, thì có thể tự mình làm.

Chỉ là, nếu làm ra sản phẩm hỏng, em tự chịu trách nhiệm.

Ngoài ra, nguyên liệu gì đó, cũng phải tự em chuẩn bị.

Y Hạ nói bổ sung.

Dù anh không nghĩ Tiểu Đào có thể nhanh như vậy làm ra món tráng miệng phát sáng, nhưng ai mà biết được có kỳ tích xảy ra thì sao.

Nếu Tiểu Đào có thể làm được, anh ngược lại có thể trực tiếp dùng, bán coi như của mình làm.

Chương 42

Hơn nữa, lại dùng nguyên liệu do chính Tiểu Đào bỏ ra.

Chẳng phải quá hời sao.

Em biết rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, Tiểu Đào lập tức vui mừng.

Chỉ cần còn có thể tiếp tục làm là được.

Hơn nữa, hôm nay cô lại có thể học được ba cách làm món tráng miệng phát sáng mới.

Thật sự rất vui vẻ.

Bắt đầu làm từ món nào trước ạ.

Nghĩ đến đây, Tiểu Đào hơi có chút không kịp chờ đợi.

Bắt đầu từ mấy nguyên liệu này trước đi.

Y Hạ nói ra một số nguyên liệu cần dùng, cùng với khối lượng, cách xử lý, v. v.

Còn những nguyên liệu khác thì vẫn đang trên đường đưa đến.

Vâng.

Tiểu Đào thầm ghi nhớ trình tự trong lời Y Hạ.

Ngoài ra, Nếu em định chế tác bánh gato hôm qua, cũng có thể cho người chuẩn bị nguyên liệu của em trước.

Y Hạ nhắc nhở Tiểu Đào.

Em biết rồi.

Tiểu Đào mạnh mẽ gật đầu.

Nói rồi, cô lấy điện thoại ra liên hệ người liên quan ở Toki, muốn họ đưa nguyên liệu đến.

Với tốc độ của Toki, lại thêm thân phận Thập Kiệt của cô, nguyên liệu gì đó, đương nhiên là đến ngay lập tức.

Nguyên liệu được đưa tới rất nhanh.

Chỉ sau 5 phút đã đến.

Bên phía Tiểu Đào cũng không chậm.

Cuối cùng chỉ tốn hơn mười phút, cô cũng đã nhận được nguyên liệu mình muốn.

Tuy nhiên, vì muốn trước tiên giúp Y Hạ chế tác, cô vẫn tạm thời chưa động đến nguyên liệu của mình.

Bánh bông lan chà bông, bánh pudding chocolate, bánh cuộn trà xanh.

Dưới sự chế tác của Y Hạ và Tiểu Đào, mỗi loại món tráng miệng đều được hoàn thành.

Sau khi chế tạo xong, Y Hạ gọi Tiểu Huệ và Sajuna, người đã đến cửa hàng, lại giúp mang ra ngoài, đặt vào trong tủ trưng bày tương ứng.

Sau khi bận rộn xong, Y Hạ như thường lệ treo biển Đang mở cửa, chuẩn bị bắt đầu kinh doanh.

Rất nhanh.

Vị khách hàng đầu tiên đã đến cửa hàng.

Chào mừng quý khách.

Y Hạ và mọi người chào đón khách.

Chỉ là, khi nhìn thấy khuôn mặt của vị khách hàng đầu tiên, Y Hạ

và Tiểu Huệ có chút vẻ mặt kỳ lạ.

Bởi vì, người đến là một người quen.

Là Marin.

Y Hạ đương nhiên không cần phải nói.

Người mời Marin đến phỏng vấn chính là anh.

Tuy nhiên, vì cuộc nói chuyện buổi sáng, anh còn tưởng Marin sẽ vì kiên trì cosplay mà từ bỏ việc đến cửa hàng anh phỏng vấn, đi làm việc khác.

Không ngờ, Marin cuối cùng vẫn đến.

Đây là từ bỏ cosplay thành Kuroe Shizuku sao.

Còn về Tiểu Huệ.

Cô chỉ đơn thuần nhận ra Marin.

Cô ấy là học sinh cùng trường với họ, hơn nữa giống như Fumino, cũng là một mỹ thiếu nữ có chút tiếng tăm ở Toyogasaki.

Ôi.

Khi Y Hạ và Tiểu Huệ hơi ngạc nhiên đánh giá Marin, Marin cũng đang dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Y Hạ.

Đây là tình huống gì.

Cô ấy vậy mà ở cửa hàng do Y Hạ giới thiệu lại nhìn thấy chính Y Hạ.

Đây là Y Hạ cũng đang làm việc ở cửa hàng này sao.

Buồn cười chết đi được.

Thì ra Kitahara kun cũng làm ở đây sao.

Sao không nói sớm.

Lúc đến, người ta trong lòng hơi lo lắng.

Chỉ thấy Marin tươi cười rạng rỡ chạy nhanh tới.

Tiếp đó là, thân mật chào hỏi Y Hạ.

Lúc này cô nàng, căn bản không còn nhìn ra dáng vẻ uể oải buổi sáng.

Anh chính là quản lý của cửa hàng này.

Cho nên, đương nhiên anh phải ở đây rồi.

Y Hạ nhún vai nói.

Không phải chứ.

Thật sao.

Kitahara kun thật lợi hại.

Marin lập tức kinh ngạc.

Cũng là người cùng lứa, Y Hạ ở trường học đã ưu tú như vậy thì thôi đi.

Ngoài trường, vậy mà cũng đã có sản nghiệp riêng của mình rồi sao.

Điều này thật sự quá khiến người ta kinh ngạc.

Vậy ra, cô ấy là dưới sự giới thiệu của Y Hạ, đến làm việc ở cửa hàng của Y Hạ.

Điều này không phải quá riêng tư sao.

Marin phát hiện ra điểm khó hiểu này.

Tuy nhiên, vì đây là cửa hàng của Y Hạ, cũng khó trách Y Hạ có kỹ năng may vá cao siêu, có thể làm trang phục cosplay và coi đó là đồng phục làm việc.

Marin lại phát hiện thêm một điều khó hiểu nữa.

Cô ấy là ai ạ.

Thấy Marin không giống như đến mua món tráng miệng, mà Y Hạ và Tiểu Huệ lại hình như quen biết Marin, Sajuna bên cạnh có chút tò mò.

À.

Nghe Sajuna hỏi, ánh mắt Marin lập tức chuyển sang Sajuna bên cạnh.

Sau khi nhìn Sajuna, Marin lập tức hai tay ôm má, làm ra vẻ mặt rất khoa trương.

Trong mắt cô càng lóe lên thần thái phấn khích.

Đây không phải trang phục cosplay Mahou Shoujo Illya sao.

Tuyệt vời quá.

Còn cái này, hình như là trang phục Mahou Shoujo Emiya Miyu mà Kitahara kun làm buổi sáng.

Mặc vào cũng cực kỳ đẹp.

Marin phấn khích nhìn bộ trang phục cosplay trên người Sajuna, rồi lại nhìn bộ trang phục cosplay trên người Tiểu Đào.

Đây là cái gì thiên đường trần gian vậy.

Cửa hàng của Y Hạ đúng là như Y Hạ nói, được mặc trang phục cosplay làm việc.

Tuyệt vời chết đi được.

Á.

Sau khi phấn khích xong.

Ánh mắt Marin quay lại Sajuna, trong miệng lần nữa phát ra một

tiếng kinh ngạc khó tin.

Và lần này, trong mắt cô còn tràn đầy vẻ không thể tin được.

Đây không phải Juju sama sao.

Đây tuyệt đối là Juju sama mà.

Marin ngạc nhiên nhìn về phía Sajuna.

Có lẽ là Sajuna không trang điểm cosplay, nên lúc đầu cô đã không nhận ra thần tượng cosplay yêu thích của mình là Juju sama.

Bây giờ nhìn kỹ, thần tượng của mình vậy mà đang ở ngay trước mặt, hơn nữa cũng đang làm việc ở cửa hàng của Y Hạ.

Điều này thật sự quá đỗi vui mừng.

Juju sama.

Em là thần tượng của chị.

Không đúng, em là fan của chị.

Em tên là Kitagawa Marin, siêu cấp yêu thích Juju sama.

Hơn nữa, em đang định lấy Marin làm khởi đầu cho việc cosplay của mình.

Marin thao thao bất tuyệt.

Có lẽ là quá phấn khích, cô vô thức nắm lấy hai tay Sajuna, giữ chặt không buông.

Cô gái này bị làm sao vậy.

Sajuna mặt thoáng qua vẻ bối rối.

Sau Y Hạ, không ngờ lại có người thứ hai nhận ra cô là Juju sama.

Đừng đến gần như thế.

Với lại, buông tôi ra.

Sau khi hoảng hốt, Sajuna bất mãn gạt tay Marin đang nắm chặt tay mình ra, bày tỏ sự kháng nghị.

Kiểu người tùy tiện này, dù cô không ghét, nhưng việc bám víu một cách khó hiểu như vậy khiến cô có chút phản cảm.

Nếu không phải đối phương có thể là người quen của Y Hạ và Tiểu Huệ, cô cũng đã muốn báo cảnh sát rồi.

Đây quả thực là sasaeng fan mà.

Chương 43

Này.

Bình tĩnh một chút đi.

Cũng đừng làm ảnh hưởng đến nhân viên trong cửa hàng của anh.

Thấy Sajuna bị quấy rầy có chút phản cảm, Y Hạ trực tiếp nắm cổ áo Marin, kéo cô lùi lại.

Nếu em đến phỏng vấn như thường lệ, thì có thể bắt đầu chuẩn bị.

Nếu là mua món tráng miệng, vậy thì chọn xong tính tiền rồi rời đi.

Bằng không thì, sẽ làm ảnh hưởng đến cả việc kinh doanh của cửa hàng anh.

Y Hạ nói.

Ha Cũng đúng nhỉ.

Em đến phỏng vấn ạ.

Marin có chút ngượng ngùng gãi gáy.

Sau khi phấn khích xong, lúc này cô mới nhớ ra việc chính mình đến đây.

Phỏng vấn.

Nghe Y Hạ và Marin nói vậy, trừ Tiểu Đào, cả Tiểu Huệ lẫn Sajuna đều có chút tò mò.

Với Tiểu Huệ thì cô căn bản chưa từng nghe Y Hạ nói qua.

Còn Sajuna thì vì hành động vừa rồi của Marin, nên cô có ấn tượng không mấy tốt về Marin.

Bởi vậy, có chút không mấy muốn Marin ở lại làm việc.

Buổi sáng anh gặp em ấy khi làm trang phục cosplay của Tiểu Đào ở câu lạc bộ thủ công.

Biết có một cửa hàng có thể mặc trang phục cosplay đi làm sau đó, em ấy liền muốn đến làm việc.

Nghĩ sau này hai em có thể sẽ hơi mệt, nên anh để em ấy đến phỏng vấn.

Y Hạ giải thích đơn giản.

Không tệ, không tệ.

Nghe Y Hạ miêu tả, Kitagawa Marin không ngừng phụ họa, biểu thị đúng là như vậy.

Thế nhưng, sau khi nghĩ đến điều gì đó, cô nàng đáng yêu bĩu môi.

Nhưng mà, Kitahara kun lại không nói mình chính là chủ nhân của tiệm này.

Chẳng lẽ Kitahara kun là người hay ngại ngùng sao.

He he, Kitagawa Marin trêu chọc Y Hạ.

Tôi chỉ là không muốn bị người ngoài biết thôi.

Càng không muốn bị người khác dựa hơi.

Y Hạ mặt mày bình thản, liếc nhìn Kitagawa Marin đáp.

À, ra là vậy.

Cũng đúng ha.

Kitagawa Marin biểu thị đã hiểu.

Chuyện này cô nàng hoàn toàn có thể thông cảm.

Bằng không, nếu thật sự bị người khác dựa hơi vào tiệm làm việc

gì đó, đúng là sẽ rất phiền phức.

Đừng nói chuyện này nữa.

Nếu đã đến phỏng vấn, vậy thì chuẩn bị giúp đỡ đi.

Nhìn khách hàng bên ngoài tiệm ngày càng đông, Y Hạ không còn tâm trạng nói chuyện phiếm với Kitagawa Marin.

Hay nói đúng hơn là, không có thời gian đó.

Giúp đỡ.

Không phải cần phỏng vấn trước sao.

Kitagawa Marin có chút chưa kịp phản ứng.

Chưa phỏng vấn gì đã bắt đầu làm việc rồi ư.

Việc giúp đỡ này chính là nội dung phỏng vấn.

Đồng thời, cũng là nội dung công việc của em sau này.

Trước đây em chắc có làm nhân viên phục vụ hoặc đóng gói gì đó rồi nhỉ.

Y Hạ hỏi.

Vâng.

Những công việc bán thời gian trước đây của em hầu như đều là loại này.

Kitagawa Marin gật đầu.

Vậy thì được rồi.

Y Hạ nói.

Ngay lập tức, anh nhìn thẳng sang Tiểu Huệ bên cạnh.

Tiểu Huệ, em dẫn cô bé một chút nhé.

Tiện thể đưa cho cô bé một cái tạp dề.

Y Hạ nói với Tiểu Huệ.

Tạp dề có thể xem như một loại đồng phục khác.

Trên đó có logo tiệm bánh ngọt của anh.

Tiểu Huệ không mặc cosplay làm đồng phục, mà chính là loại tạp dề này.

Ít nhất, nó có thể cho người ta biết cô là nhân viên của tiệm bánh.

Em biết rồi.

Tiểu Huệ gật đầu.

Sau khi biết ý đồ của Kitagawa Marin và suy nghĩ của Y Hạ.

Cô đương nhiên không ngại có thêm một nhân viên tạm thời nữa.

Còn về tính cách thì sao.

Dáng vẻ Kitagawa Marin vừa thể hiện, mặc dù hơi quá chủ động, nhưng chắc cũng không phải người xấu gì.

Có lẽ, sau một thời gian hòa hợp.

Ngay cả Inui Sajuna, người khó chấp nhận nhất, chắc cũng sẽ không quá để tâm.

Đi theo tớ.

Tiểu Huệ nói với Kitagawa Marin.

Được ạ.

Kitagawa Marin vui vẻ nở nụ cười.

Ngay lập tức, cô đi theo Tiểu Huệ đi lấy đồng phục làm việc của mình.

Đây là đồng phục làm việc của cậu.

Tiểu Huệ đưa đồng phục cho Kitagawa Marin.

Tiếp theo, cậu phụ trách đóng gói và thu ngân cùng tớ là được rồi.

Máy thu ngân cậu chắc biết dùng chứ.

Tiểu Huệ hỏi.

Biết ạ.

Kitagawa Marin gật đầu.

Sau khi đánh giá bộ đồng phục làm việc Tiểu Huệ đưa cho mình, cô có chút ngạc nhiên.

Mà nói, trong tiệm không phải có thể mặc cosplay đi làm sao.

Kitagawa Marin tò mò hỏi.

Cô còn tưởng rằng đồng phục làm việc của mình sẽ là cosplay.

Không ngờ, lại là tạp dề giống Tiểu Huệ.

Điều này vẫn khiến cô có chút thất vọng.

Đó là do Y Hạ đặc biệt làm.

Nếu cậu muốn mặc loại đồng phục đó để làm việc, đợi chính thức nhận chức, Y Hạ sẽ làm đưa cho cậu.

Còn tớ, tớ không quen mặc cosplay, nên vẫn luôn mặc loại này.

Tiểu Huệ giải thích.

À thì ra là vậy.

Kitagawa Marin bừng tỉnh.

Sau đó, càng thêm kinh ngạc.

A, sau này nhậm chức tại tiệm của Y Hạ, cô có thể trực tiếp nhờ Y Hạ đặt may cosplay sao.

Tuyệt vời quá đi.

Sáng nay cô vừa bị Y Hạ từ chối.

Sau đó, Y Hạ lại sẽ chủ động làm cosplay cô muốn sao.

Nghĩ đến đây, Kitagawa Marin có chút vui mừng.

Thế nhưng, khi nghĩ đến việc Y Hạ từ chối mình sáng nay.

Cô đột nhiên lại có chút buồn bã.

Dù sao, đối với cosplay của nhân vật như Kuroe Shizuku, Y Hạ dường như cũng không thích lắm.

Chắc là, nếu cô đề xuất muốn làm cosplay Kuroe Shizuku, Y Hạ sẽ không đồng ý đâu.

Ngô—— Thật là khiến người ta buồn bã mà.

Không được.

Sau này mình nhất định phải tranh thủ thêm một lần nữa.

Nghĩ đến tình yêu của mình dành cho Kuroe Shizuku.

Kitagawa Marin cũng không từ bỏ.

Cô vẫn muốn dùng sự yêu thích của mình để lay động Y Hạ.

Kitagawa Marin đột nhiên thể hiện sự thất vọng và cảm xúc mạnh mẽ khiến Tiểu Huệ có chút khó hiểu.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để bận tâm chuyện đó.

Lúc này, bên ngoài chắc chắn đã đông nghịt người, cần các cô giúp đỡ gấp.

Mau thay đồng phục đi.

Nếu không thì sẽ không giúp được gì đâu.

Tiểu Huệ nói.

A a.

Em thay liền đây.

Kitagawa Marin ngoan ngoãn thay đồng phục làm việc của mình.

Thay xong trong chớp mắt.

Cô đi theo Tiểu Huệ trở lại quầy, sau đó bắt đầu giúp việc đóng gói và thu ngân.

Có lẽ hôm nay có thêm một người giúp đỡ.

Hay có lẽ, sau kinh nghiệm kinh doanh hôm qua, số lượng người đến hôm nay rõ ràng nhiều hơn không ít.

Hơn một giờ sau.

Tiệm bánh ngọt của Y Hạ đã bán sạch.

Nếu không phải anh cố tình giữ lại một phần cho những người từ hội buôn bán, chắc là họ sẽ chẳng mua được cái nào.

Mệt quá.

Sau khi kết thúc công việc.

Chỉ thấy Kitagawa Marin nằm dài ra quầy thu ngân, trông như kiệt sức.

Chương 44

Cô nàng mệt đến mức.

Đây là lần đầu tiên cô làm việc trong một tiệm đông khách như vậy.

Chưa kể, những khách hàng đó còn vội vàng đến thế.

Đến nỗi, cô bận rộn ước gì mình có bốn tay để sử dụng.

Giờ phút này.

Cô mới biết được sự đáng sợ của tiệm bánh ngọt của Y Hạ.

Nhất là, mức độ được yêu thích của nó.

Còn về Inui Sajuna và Momo.

Có kinh nghiệm từ hôm qua.

Lại thêm hôm nay có Kitagawa Marin giúp đỡ.

Hôm nay các cô lại không mệt mỏi như hôm qua.

Chỉ là, trên mặt cũng có chút mệt mỏi rõ rệt.

Cho.

Y Hạ và Tiểu Huệ mỗi người đưa cho Inui Sajuna, Momo và Kitagawa Marin một ly trà bổ sung thể lực.

Còn có hai phần món tráng miệng.

Món tráng miệng đó là sản phẩm lỗi bánh phô mai của Momo hôm nay.

Mặc dù hôm nay Momo chỉ kịp làm một lần, và đã khống chế số lượng, nhưng cũng có mười mấy cái bánh hỏng.

Có thể tiêu thụ hết ngay trong tiệm, tránh phải đóng gói mang về, đương nhiên không còn gì tốt hơn.

Tuyệt vời quá.

Chúng ta cũng có phần sao.

Thấy sau khi làm việc còn có món tráng miệng.

Kitagawa Marin lập tức sáng mắt lên, rất đỗi vui mừng.

Cảm ơn ạ.

Itadakimasu.

Sau khi cảm ơn và thực hiện nghi lễ trước bữa ăn.

Cô không khách khí ăn bánh phô mai.

Thật là ngon tuyệt.

Vừa ăn, Kitagawa Marin miệng không ngừng phát ra những tiếng xuýt xoa khen ngợi.

Vẫn còn kém xa lắm.

Mặc dù lời khen ngợi bánh gatô do mình làm từ miệng Kitagawa Marin thốt ra, nhưng với tư cách là người làm bánh, Momo lại có chút phiền muộn nho nhỏ.

Nguyên nhân của sự phiền muộn, đương nhiên là vì món bánh gatô phát sáng của cô lại một lần nữa thất bại.

Cô thật là quá khó khăn.

Ơ.

Lời nói khó hiểu của Momo khiến Kitagawa Marin có chút không rõ.

Cô nàng vừa nói gì không thích hợp sao.

Đây là bánh do em ấy làm.

Chỉ có điều, là sản phẩm lỗi.

Cho nên, ngay cả giá trị bán ra ở tiệm cũng không có, chỉ có thể tự chúng ta xử lý thôi.

Thấy Kitagawa Marin vẻ mặt như mình đã làm sai chuyện gì.

Y Hạ lên tiếng giải thích.

À ra là vậy.

Nghe Y Hạ giải thích.

Kitagawa Marin dường như hiểu ra điều gì đó, nhưng lại dường như không hiểu.

Cậu gọi đây là sản phẩm lỗi sao.

Hơn nữa còn không có giá trị để bán ư.

Cái bánh phô mai này, chẳng phải siêu cấp ngon sao.

Một tầng sương mù bao phủ trong lòng Kitagawa Marin.

Nhân tiện, món tráng miệng trong tiệm của Kitahara kun rất đắt.

Năm nghìn một cái, đều dọa tớ sợ đấy.

Nghĩ đến bản thân món tráng miệng.

Kitagawa Marin không khỏi nhớ đến cái giá cắt cổ mà Y Hạ đặt ra cho món tráng miệng.

Hơn nữa, cô còn có vẻ mặt sợ hãi.

Năm nghìn một cái món tráng miệng, đơn giản là đắt chết người.

Nhất là, lại chỉ nhỏ bằng bàn tay.

Nếu không phải Tiểu Huệ đã nói với mình, cô còn vô thức định trả lại tiền thừa cho khách hàng hơn chục nghìn yên.

Thảo nào những khách hàng đó, tờ tiền có mệnh giá nhỏ nhất trong tay cũng là năm nghìn.

Giá cả, là tương xứng với hương vị.

Ngon ăn thì giá cả tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Có thể có người chê đắt, nhưng người muốn mua kiểu gì cũng sẽ cam lòng mua.

Chưa kể, tôi bán không phải món tráng miệng thông thường, mà là món tráng miệng phát sáng.

Y Hạ nói hờ hững.

Món tráng miệng phát sáng.

Kitagawa Marin có chút ngơ ngác.

Cái thứ này là cái gì vậy.

Mà nói, những món tráng miệng trong tủ kính, dường như quả thật vàng óng ánh.

Nhưng, đó không phải là hiệu ứng ánh sáng sao.

Cho nên, đây là món tráng miệng tự mình phát sáng ư.

Hơi khiến người ta cảm thấy khó tin đấy.

Chỉ là, nếu là như vậy, cô dường như có thể hiểu vì sao bánh gatô Momo làm lại là sản phẩm lỗi.

Bởi vì. nó không phát sáng được.

Tóm lại.

Món tráng miệng bản thân biết phát sáng, thật sự là khiến người ta cảm thấy khó tin.

Có lẽ đây cũng là lý do tiệm bánh ngọt của Y Hạ lại nổi tiếng như vậy.

Kitagawa Marin lại phát hiện một điểm mình chưa nhận ra.

Công việc bây giờ cũng đã kết thúc.

Bây giờ công bố kết quả phỏng vấn của em.

Y Hạ không để ý đến sự ngơ ngác của Kitagawa Marin.

Cũng không giải thích về điểm món tráng miệng phát sáng này.

Anh liền muốn công bố kết quả phỏng vấn của Kitagawa Marin.

Thịch thịch.

Nghe Y Hạ nói như vậy.

Kitagawa Marin quay người lại, lập tức có chút căng thẳng.

Mặc dù lần phỏng vấn này khá mệt, nhưng vì không khí tốt, những khách hàng cũng rất thân thiện.

Cô làm việc vẫn rất thích thú, rất là yêu thích.

Cho nên, cô đương nhiên muốn nhận chức tại tiệm bánh ngọt của Y Hạ, làm việc ở đây.

Chưa kể, trong đó còn liên quan đến cosplay mà mình khao khát.

Thế thì càng không thể bỏ qua.

Em đã phỏng vấn thành công.

Tiếp theo có thể tiếp tục làm việc ở đây.

Y Hạ công bố kết quả phỏng vấn của Kitagawa Marin.

Kitagawa Marin đã thành công vượt qua buổi phỏng vấn của anh.

Bất kể là thái độ tiếp đón khách hàng hay cách thức, hoặc là kỹ năng đóng gói nhanh nhẹn và không mắc lỗi.

Cùng với. công việc thu ngân tốt đẹp.

Những phương diện này, có thể nói cơ bản không có gì có thể bắt

bẻ.

Tất nhiên không có chỗ nào đáng để bắt bẻ, anh đương nhiên cũng không có lý do gạt bỏ cố gắng của Kitagawa Marin.

Thật sao.

Tuyệt vời quá.

Nghe Y Hạ tuyên bố mình đã nhận chức thành công.

Kitagawa Marin trực tiếp vui vẻ nhảy dựng lên.

Chúc mừng.

Tiểu Huệ bên cạnh khẽ cười một tiếng, chúc mừng Kitagawa Marin.

Cũng sau khi Tiểu Huệ lên tiếng.

Momo và Inui Sajuna bên cạnh, cũng bày tỏ sự hoan nghênh đối với đồng nghiệp mới này của mình.

Chương 45

Đặc biệt là Inui Sajuna.

Mặc dù những hành động trước đó của Kitagawa Marin, khiến cô có chút không thích phong cách hành sự và sự quá chủ động của Kitagawa Marin.

Nhưng Kitagawa Marin làm việc vẫn rất khiến người ta hài lòng.

Ít nhất, giúp cô và Momo bớt đi không ít lo lắng.

Về điểm này, vẫn là đáng giá khẳng định.

Tiếp theo, phát lương ngày hôm nay cho các em.

Cũng sau khi tuyên bố Kitagawa Marin nhận chức thành công.

Y Hạ bắt đầu phát lương cho Momo, Inui Sajuna, Tiểu Huệ.

Ngay cả Kitagawa Marin, cũng được phát một phần.

Cảm ơn ạ.

Không nói đến Momo vẫn lạnh nhạt như cũ và Tiểu Huệ đã thành thói quen.

Inui Sajuna khi nhận lương, vui vẻ như thường.

Thu nhập làm việc hai ngày này, đã sánh bằng nửa tháng trước đây.

Điều này đâu sẽ khiến cô có lý do không vui.

Ngược lại là Kitagawa Marin.

Khi nhìn thấy số lương kinh ngạc Y Hạ đưa tới.

Trên mặt cô nàng lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Ba mươi nghìn yên.

Nhiều quá đi.

Đây có thật là cho cô không.

Xác định không đưa nhầm chứ.

Cuối cùng sẽ không, là muốn dùng nhiều tiền bao nuôi cô chứ.

Kitagawa Marin mơ màng hết ý này đến ý khác.

Có phải là cho nhiều quá không.

Hơn nữa, đây không phải là phỏng vấn sao.

Không có lương cũng không sao mà.

Kitagawa Marin nuốt khan một ngụm nước bọt.

Mặc dù rất động lòng với số lương ba mươi nghìn yên trước mặt, nhưng cô nàng cũng là người có nguyên tắc.

Không nên lấy, mình tuyệt đối sẽ không lấy.

Mặc dù là phỏng vấn, nhưng em chẳng phải cũng đã làm việc rất tận tâm sao.

Cho nên, dù là phỏng vấn, cũng có lương.

Mặt khác, ba mươi nghìn yên tiền lương, đích xác chính là thu nhập cho một lần công việc này của tôi.

Y Hạ nói.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kitagawa Marin lại hiểu ra nguyên nhân.

Chỉ là, vẫn cảm thấy lương quá nhiều, có chút chấn động.

Cô vô thức nhìn về phía Momo và Inui Sajuna bên cạnh.

Đúng vậy.

Là như vậy đó.

Momo và Inui Sajuna giúp xác nhận.

Chỉ là, số lương mười lăm nghìn yên đã giảm một nửa trong tay các cô, lại khiến Kitagawa Marin có chút nghi hoặc.

Thật sự là như vậy sao.

Lý do hai người họ ít hơn, là vì họ có yêu cầu đặt làm cosplay từ tôi.

Cho nên, tôi đã khấu trừ từ tiền lương của họ.

Nhận ra sự nghi ngờ của Kitagawa Marin.

Y Hạ lên tiếng giải thích.

Ừ.

Momo và Inui Sajuna khẽ gật đầu, một lần nữa phụ họa Y Hạ, giúp xác nhận.

Được thôi.

Vậy em nhận nhé.

Kitagawa Marin dùng giọng điệu không chắc chắn lắm.

Sau đó, cô từ trong sáu tờ tiền năm nghìn yên Y Hạ đưa, rút ra ba tờ.

Ba tờ còn lại, cô không nhận lấy.

Nguyên nhân, đương nhiên là khi nghe Momo và Inui Sajuna nói vậy, cô cũng có suy nghĩ tương tự.

Một ý nghĩ siêu tuyệt.

Thấy Kitagawa Marin chỉ rút đi ba tờ.

Y Hạ tự nhiên hiểu ngay lập Không đợi Kitagawa Marin mở miệng, anh đã lên tiếng trước tiên để xác nhận.

Sáng nay, tôi đã nói rồi.

Chắc em đều biết.

Cosplay Kuroe Shizuku thì bỏ đi.

Y Hạ nói với Kitagawa Marin.

Ơ.

Kitagawa Marin đang định mở miệng, lập tức bị đả kích, mặt đầy vẻ buồn bã.

Kuroe Shizuku.

Tiểu Huệ đáng yêu nghiêng đầu một chút.

Cô có chút không hiểu cuộc đối thoại giữa Y Hạ và Kitagawa Marin.

Ngược lại là Inui Sajuna bên cạnh, khi nghe thấy cái tên Kuroe Shizuku, cô có vẻ suy tư.

Kuroe Shizuku, tớ nhớ là nữ chính trong Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2 phải không.

Inui Sajuna khẽ nhíu mày.

Ánh mắt cô nhìn Kitagawa Marin có chút kỳ lạ.

Bởi vì Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2 không phải game Mahou Shoujo, cô đương nhiên chưa từng xem cũng chưa từng chơi.

Tuy nhiên, cái tên này khá nổi trong một số giới, cô vẫn hơi có nghe nói đến.

Nhất là nhân vật Kuroe Shizuku trong Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2.

Đó là nhân vật tình nhân nổi tiếng trong game 18+ đấy.

Kitagawa Marin lại muốn cosplay Kuroe Shizuku sao.

Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng Inui Sajuna cũng không tỏ ra kỳ thị.

Muốn cosplay nhân vật nào đó, đây là theo đuổi cá nhân thôi.

Người khác không hiểu, cũng không quan trọng.

Hệt như Mahou Shoujo mà cô cosplay, cũng không phải ai cũng có hứng thú.

Juju đại nhân cũng chơi qua sao.

Thấy Inui Sajuna nhìn về phía mình.

Kitagawa Marin, người đang có một sự hiểu lầm nào đó, đột nhiên phấn khích.

Đây là bạn cùng sở thích mà.

Bên cạnh thần tượng lại có cùng chí hướng với mình.

Còn gì đáng để vui mừng hơn thế nữa sao.

Tớ mới không chơi Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2.

Thấy Kitagawa Marin nói xấu mình.

Inui Sajuna mặt đỏ bừng gắt lên, vẻ mặt bất mãn nói.

Ai mà chơi cái loại game đó chứ.

Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2.

Nghe thấy cái tên này được nhắc đến không chỉ một lần.

Tiểu Huệ, người phát hiện ra chút gì đó bất thường, dường như đã hiểu.

Nếu là cái đó.

Thảo nào Y Hạ lại từ chối yêu cầu của Kitagawa Marin.

Bởi vì, đây tuyệt đối là một nhân vật 18+ mà.

Nếu là cosplay của loại nhân vật này, đương nhiên không thích

hợp xuất hiện trong tiệm.

Nhất là cosplay của Momo và Inui Sajuna đều là Mahou Shoujo đáng yêu.

Một cosplay 18+ chen vào tự nhiên sẽ rất kỳ quái, hơn nữa còn làm hỏng phong cách của tiệm.

Còn nữa, đến lúc đó nếu có một số người chuyên vì cosplay Kuroe Shizuku mà đến.

Những người đó, tuyệt đối sẽ khiến Y Hạ rất không vui.

Tiểu Huệ tưởng tượng đến cảnh tượng đó.

Đừng nói là Y Hạ, có lẽ ngay cả cô cũng sẽ không thích.

Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2 là gì.

Cũng đúng lúc này.

Chương 46

Momo hỏi Inui Sajuna, người bên cạnh vẫn còn đỏ mặt.

Tiểu Huệ tuy biết, nhưng cô vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Coi như là một nhân vật trong game 18+ đó.

Inui Sajuna mặt mày không tự nhiên giải thích sơ qua cho Momo một lần.

Điều này lại khiến Momo đỏ bừng mặt.

Cô vẫn chưa tiếp xúc những thứ này, còn chưa nghĩ đến chuyện người lớn mà.

Momo lẩm bẩm nhỏ giọng, ngữ khí có chút khinh bỉ.

Chỉ là, ánh mắt cô lại nhìn về phía Y Hạ.

Hệt như, người chơi game 18+ này chính là Y Hạ vậy.

Y Hạ:.

Bốp.

Chú ý tới ánh mắt thất lễ của Momo.

Y Hạ trực tiếp gõ một cái vào đầu Momo.

Nghĩ gì thế.

Không phải tôi chơi đâu.

Y Hạ tức giận nói.

Đau quá.

Momo đau kêu thành tiếng.

Lúc này cô tức giận trừng mắt nhìn Y Hạ.

Chỉ là, khi chú ý đến ánh mắt tức giận của Y Hạ, cô lúc này có chút chột dạ.

Bởi vì, đúng như Y Hạ nói.

Chỉ có điều, vì tại đó chỉ có mỗi Y Hạ là con trai, nên cô mới vô thức nhìn về phía anh.

Kitagawa kun vì sao lại muốn cosplay thành Kuroe Shizuku vậy.

Tiểu Huệ có chút tò mò hỏi Kitagawa Marin.

Là vì. nhất thời cao hứng.

Hay là. xuất phát từ sự tò mò.

Bởi vì khi chơi Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2, tớ thích bé Shizuku mà.

Hơn nữa còn là loại thích sâu đậm, đơn giản là muốn phát điên.

Thậm chí nói, tớ. muốn trở thành bé Shizuku.

đó.

Kitagawa Marin vẻ mặt say mê nói.

Lời giải thích của Kitagawa Marin khiến Tiểu Huệ có chút ngượng ngùng.

Luôn cảm thấy, khi Kitagawa Marin nói câu cuối cùng.

Cô nghe được nội dung là: Tớ cũng muốn trở thành nô lệ X.

Điều này thật là quá.

Về chuyện này.

Tiểu Huệ biểu thị, cô thật sự không hiểu nổi.

Khác với Sawamura Eriri, Furuhashi Fumino, Momo và Inui Sajuna.

Kitagawa Marin.

đây là cô gái đầu tiên khiến mình hoàn toàn không thể hiểu được.

Kato kun, cậu muốn chơi cùng không.

Tớ có thể cho cậu mượn game đó.

Chỉ thấy Kitagawa Marin nhiệt tình giới thiệu Tiếp cận thiếu nữ trượt băng 2 cho Tiểu Huệ.

Cô muốn gieo cỏ cho Tiểu Huệ một lần.

Thôi đi.

Khóe miệng Tiểu Huệ giật giật.

Giới thiệu game 18+ cho người khác gì đó, điều này quá dũng cảm đi.

Đừng nói thế chứ.

Thật sự rất hay mà.

Kitagawa Marin định tiếp tục gieo cỏ.

Chỉ là lần này, không đợi Tiểu Huệ một lần nữa đưa ra lời từ chối.

Y Hạ đã gõ một cái vào đầu Kitagawa Marin.

Thôi.

Không cần tự mình nói tiếp.

Tiểu Huệ không phải đã từ chối rồi sao.

Cứ tiếp tục như vậy, tôi nghĩ em có thể chuẩn bị tìm công việc bán thời gian tiếp theo rồi đấy.

Y Hạ trừng mắt nhìn Kitagawa Marin quên hết tất cả.

Này.

Nghe Y Hạ lên tiếng.

Kitagawa Marin đột nhiên rùng mình, lập tức phản ứng lại.

Sau đó, dừng việc gieo cỏ của mình.

Chỉ có điều, vẻ mặt cô nàng vẫn đầy vẻ chưa thỏa mãn.

Thôi, nói đến đây thôi nhé.

Tóm lại, về đồng phục, cosplay Kuroe Shizuku và các nhân vật 18+ khác thì em có thể tùy tiện quyết định.

Tốt nhất là phong cách tương tự với cosplay trên người Utaha và Momo.

Như vậy cũng sẽ hợp hơn một chút.

Y Hạ nói.

Còn về những cosplay khác em muốn mặc, tốt nhất cũng là bình thường một chút.

Y Hạ lại bổ sung một câu như vậy, định thay đổi quan điểm cosplay của Kitagawa Marin.

Nhưng người ta chính là thích mà.

Kitagawa Marin nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tình yêu như vậy, làm sao có thể dễ dàng thay đổi được.

Kitahara kun, thật sự không thể giúp em làm cosplay bé Shizuku sao.

Em có thể mặc ngay tại nhà, tuyệt đối không mặc trong tiệm và ở các hội chợ cosplay đâu.

Kitagawa Marin ra vẻ đáng thương.

Cô trực tiếp nắm lấy cánh tay Y Hạ, không ngừng lay động trước người.

Chỉ là, điều này cũng khiến ánh mắt Tiểu Huệ không khỏi sắc bén

vài phần.

Đã Kitagawa kun đã nói như vậy.

Nếu không thì, anh giúp em ấy làm một lần đi.

Tiểu Huệ bất động thanh sắc kéo cánh tay Y Hạ.

Giữa lúc lặng yên, thân thể Y Hạ đã bị cô kéo sang một bên.

Điều này cũng khiến cánh tay Y Hạ đang bị Kitagawa Marin ôm vào lòng lay động, cũng được rút lại.

Cảnh tượng này, Kitagawa Marin lại không cảm thấy có gì bất thường.

Momo và Inui Sajuna bên cạnh cũng vậy.

Ngược lại là Y Hạ, người trong cuộc, nhíu mày.

Nhìn khuôn mặt vẫn bình thản đáng yêu của Tiểu Huệ, anh không hiểu sao cảm thấy buồn cười.

Anh đương nhiên biết lý do Tiểu Huệ làm như vậy.

Chỉ có điều, vì vậy mà lên tiếng giúp Kitagawa Marin, lại khiến anh có chút bất ngờ.

Thôi được.

Xem như vì Tiểu Huệ lên tiếng giúp em, chỉ lần này thôi.

Sau này nhận được cosplay rồi, tự em ở nhà cosplay là được.

Đừng mặc cosplay bé Shizuku trong tiệm và bên ngoài, tránh gây ảnh hưởng không tốt.

Y Hạ nói.

Tiểu Huệ đã lên tiếng, anh đương nhiên sẽ đưa ra lựa chọn tương ứng.

Thật sao.

Nghe Y Hạ nói vậy.

Kitagawa Marin phấn khích nhảy dựng lên.

Nếu không phải Y Hạ đã bị Tiểu Huệ kéo sang một bên, chắc cô lại sẽ ôm lấy cánh tay Y Hạ, vui vẻ lay động.

Thật sự quá cảm ơn, Kitahara kun, Kato kun.

Kitagawa Marin cảm kích Y Hạ và Tiểu Huệ.

Giấc mơ của cô, cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi.

Cảm ơn thì không cần.

Dù sao đó cũng là một phần em xứng đáng.

Em nhớ giữ lời hứa là được rồi.

Y Hạ nói.

Ngược lại là đồng phục, em muốn loại hình nào.

Y Hạ hỏi Kitagawa Marin.

Vốn dĩ là muốn quyết định về bản thân bộ đồng phục.

Kết quả, chủ đề lại bị Kitagawa Marin lái sang cosplay Kuroe Shizuku.

Vậy thì.

Ma nữ Elaina.

Sau một chút suy tư.

Kitagawa Marin nghĩ đến Hành trình của Phù thủy mà cô mới gieo cỏ gần đây.

Mặc dù đây không phải là anime hay game 18+ , nhưng nữ chính ma nữ Elaina trong Hành trình của Phù thủy, lại khiến cô bị mê hoặc.

Nếu đồng phục là cosplay Elaina, hình như cũng không tệ.

Hơn nữa, ma nữ và Mahou Shoujo, chắc cũng được coi là khá hợp chứ.

Chương 47

Nghe Kitagawa Marin nói ra cái tên Elaina.

Trong lòng Inui Sajuna khẽ động.

Cô cũng thực sự rất hứng thú với ma nữ Elaina.

Đáng tiếc, Elaina là ma nữ, chứ không phải Mahou Shoujo.

Theo quan điểm của cô, hai thứ này vẫn có sự khác biệt về bản chất.

Về cảm giác đáng yêu và thiếu nữ, Mahou Shoujo vẫn hơn một bậc.

Tuy nhiên, điều này lại không cản trở việc Kitagawa Marin cosplay thành Elaina, cô vẫn sẽ giữ thái độ công nhận.

Ma nữ Elaina phải không.

Được.

Tôi biết rồi.

Sau này sẽ chuẩn bị cho em.

Y Hạ gật đầu.

Lựa chọn này của Kitagawa Marin, khiến anh có chút bất ngờ.

Dù sao, ma nữ Elaina vẫn được coi là loại mặc khá kín đáo.

Về mức độ hở hang thì không lớn.

Đây có phải là đã nghe theo lời thuyết phục trước đó của anh không.

Nếu là vậy, ngược lại là một chuyện tốt.

Sau khi mọi việc được xác nhận.

Y Hạ và mọi người sau khi dọn dẹp cửa hàng xong, chuẩn bị ai về nhà nấy.

Trước khi về nhà.

Y Hạ gọi Inui Sajuna và mọi người lại, chia cho họ chiến lợi phẩm.

Đó là những sản phẩm lỗi của Momo.

Mặc dù họ đã ăn một ít, nhưng vẫn còn lại mấy cái.

Vẫn còn bốn cái, ai muốn không.

Y Hạ nhìn Kitagawa Marin, rồi lại nhìn Inui Sajuna.

Còn về Momo và Tiểu Huệ, lại không có hứng thú gì.

Một người thì không muốn mang sản phẩm lỗi về, một người thì bánh mang về hôm qua vẫn còn thừa, không muốn mang thêm nữa.

Em muốn.

Vậy thì cho em một ít đi.

Kitagawa Marin và Inui Sajuna đồng thời mở miệng.

Cũng sau khi nghe đối phương mở miệng, Kitagawa Marin và Inui Sajuna đồng thời sững sờ.

Sau đó, nhìn về phía đối phương.

Vậy thì cho Juju đại nhân đi.

Kitagawa Marin nói.

Mặc dù đã biết tên Inui Sajuna, nhưng cô vẫn thích gọi Inui Sajuna bằng cái tên đó.

Về điều này, Inui Sajuna cũng chỉ đành bất đắc dĩ chấp nhận.

Tớ. tớ không cần nhiều vậy.

Inui Sajuna mặt ửng đỏ.

Cô chọn đòi hỏi, là vì chiếc bánh gatô mang về tối qua đã chinh phục được em gái Inui Shinju.

Bởi vậy, cô muốn em gái được thưởng thức thêm.

Tiện thể, cũng muốn để bố mẹ đang đi công tác về nếm thử một lần.

Tuy nhiên, đã Kitagawa Marin cũng muốn, vậy cô đương nhiên ngại chiếm hết.

Định trừ đi phần của mình, lấy ba cái là được.

Không sao đâu.

Lần sau nếu còn có, Juju đại nhân cho tớ nhiều một chút là được.

Kitagawa Marin cười hắc hắc, trêu chọc Inui Sajuna.

Cái này.

Inui Sajuna vẫn còn do dự.

Không phải là lần sau không muốn đền bù cho Kitagawa Marin, mà là nhìn ra sự nhường nhịn của Kitagawa Marin.

Khiến cô có cảm giác nợ Kitagawa Marin một ân tình.

Cứ vậy đi.

Y Hạ trực tiếp đưa hộp đóng gói kín đáo trong tay cho Inui Sajuna.

Còn em, lần sau tôi sẽ bồi thường cho em sau.

Sau khi để Inui Sajuna nhận lấy.

Y Hạ nhìn về phía Kitagawa Marin.

Ừ.

Kitagawa Marin gật đầu cười.

Mặc dù trong lòng cô cũng không để ý, nhưng Y Hạ đã nói vậy, lại khiến cô rất mong chờ.

Chẳng lẽ lại là món tráng miệng phát sáng do Y Hạ làm sao.

Cảm. cảm ơn ạ.

Khi Kitagawa Marin đang nghĩ như vậy.

Inui Sajuna đồng thời nói lời cảm ơn với Y Hạ và Kitagawa Marin.

Đã bị nhét vào tay, cô cũng chỉ có thể nhận lấy phần thiện ý hơi có chút nặng nề này.

Tuy nhiên, trải qua lần này.

Lại khiến cô đối với Kitagawa Marin lại có chút thay đổi cách nhìn.

Sau khi chia bánh gatô xong.

Đúng rồi.

Ngày mốt có thể không kinh doanh.

Cho nên, các em có thể không cần đến.

Nếu có thay đổi thì, đến lúc đó sẽ thông báo cho các em.

Y Hạ thông báo Inui Sajuna và mọi người một tiếng.

Phương thức liên lạc của Kitagawa Marin.

Vừa rồi, các cô đã trao đổi cho nhau.

Hơn nữa, còn lập ra nhóm làm việc của mấy người họ.

Sau này nếu có thông báo gì khác, lại tiện lợi hơn.

Ơ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kitagawa Marin là người đầu tiên kinh ngạc

lên tiếng.

Vừa mới phỏng vấn thành công, ngày mốt đã trực tiếp nghỉ định kỳ rồi sao.

Có phải hơi thoải mái quá mức không.

Ngược lại là Momo và Inui Sajuna, nghe vậy thoáng thở phào một hơi.

Không nói đến ngày mốt, ngày mai thì các cô đều có chuyện riêng phải giải quyết.

Cho nên, đến lúc đó chắc cũng phải xin nghỉ.

Bây giờ Y Hạ nói vậy, các cô lại đỡ phải sau đó về rồi giải thích, xin nghỉ.

Còn về Tiểu Huệ ư.

Đối với hành vi kinh doanh lười biếng của Y Hạ, cô đã sớm thành thói quen rồi.

Ơ cái gì mà ơ.

Cho các em nghỉ định kỳ còn không tốt sao.

Y Hạ liếc Kitagawa Marin một cái.

He he, Đúng là như vậy thì tốt hơn rồi.

Kitagawa Marin có chút ngượng ngùng cười hắc hắc.

Đã đến nước này, vậy thì an phận ở lại thôi.

Ngày nghỉ đã tự mình đến cửa.

Vậy thì cuối tuần này hẹn mấy người bạn thân trong lớp cùng đi hát karaoke thôi.

Ngày mai là muốn đến thăm nhà Nakano, gặp mặt cô bé Tứ Diệp kia sao.

Trên đường về nhà.

Tiểu Huệ tò mò hỏi Y Hạ.

Mặc dù cảm thấy nguyên nhân Y Hạ không tiếp tục kinh doanh hai ngày sau có thể cao là do lười biếng, nhưng nghĩ đến Nakano Reina gặp phải hôm qua.

Cô vẫn cảm thấy khả năng này cao hơn.

Chương 48

Có nguyên nhân này nữa.

Nhưng mà, đó là ngày mốt.

Còn ngày mai thì, chủ yếu vẫn là chuyện bên Sagiri.

Y Hạ lắc đầu nói.

Sagiri sao rồi.

Tiểu Huệ kinh ngạc hỏi.

Liên quan đến Izumi Sagiri, cô đương nhiên biết.

Dù sao, nhà các cô và Y Hạ đều ở trên cùng một con đường.

Nhà Izumi cũng là hàng xóm của các cô.

Về Izumi Sagiri và mẹ của Sagiri, cô còn gặp không ít lần.

Ngày mai biên tập viên sẽ đến thăm Sagiri, nhưng mẹ của Sagiri lại muốn đi ra ngoài một chuyến.

Cho nên, chỉ có thể tôi đi cùng.

Y Hạ giải thích.

À thì ra là vậy.

Tiểu Huệ khẽ gật đầu.

Nếu là như vậy, thì không có cách nào.

Tuy nhiên, có một điều cô lại đoán đúng.

Y Hạ đích xác dự định cuối tuần đi thăm nhà Nakano.

Nhìn Tiểu Huệ đang suy tư điều gì.

Y Hạ mỉm cười.

Anh trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Huệ.

Mà nói, Tiểu Huệ hôm nay xem ra ghen không ít đâu.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Ảo giác của anh đó.

Trong lòng Tiểu Huệ khẽ rung động.

Tuy nhiên, trên mặt vẫn giữ vẻ ba không biểu cảm.

Thật sao.

Buổi chiều khi Furukawa Yuuta muốn trao đổi phương thức liên lạc với tôi, còn cả khi Kitagawa nhờ tôi làm cosplay nữa.

Tiểu Huệ em chủ động lắm đó.

Y Hạ nói ra những khoảnh khắc ghen tuông của Tiểu Huệ.

Những điều này, anh đều nhìn rõ mồn một.

Anh nghĩ nhiều rồi.

Tiểu Huệ vẫn giữ vẻ mặt ba không biểu cảm.

Chỉ là, khoảnh khắc sau đó cô lại trực tiếp mất bình tĩnh.

Tiểu Huệ không thành thật rồi.

Bỏ lại một câu nói như vậy.

Không biết từ lúc nào, Y Hạ ghé sát vào vành tai Tiểu Huệ khẽ cắn một chút.

Khiến Tiểu Huệ có phản ứng rõ rệt.

Anh làm gì đó.

Tiểu Huệ xấu hổ nóng nảy đẩy đầu Y Hạ ra.

Trắng trợn như vậy, không sợ bị người khác nhìn thấy sao.

Mặc dù nói, trên con đường này không có nhiều người.

Em về trước đây.

Sau khi trừng mắt liếc Y Hạ gan to bằng trời.

Tiểu Huệ đỏ mặt chạy nhanh về nhà, chỉ còn lại Y Hạ một mình tại chỗ.

Nếu cứ đợi tiếp, cô sợ là sẽ rất xấu hổ.

Nhìn Tiểu Huệ chạy đi rất xa.

Y Hạ bỗng cảm thấy đáng tiếc.

Vội vàng quá.

Bằng không thì, vốn dĩ có thể đưa Tiểu Huệ về nhà cùng ăn cơm rồi.

Mà ăn cơm, cũng không nhất định chỉ là ăn cơm.

Hôm sau.

Bởi vì là thứ Bảy.

Y Hạ hiếm hoi ngủ nướng một lát.

Mãi đến gần trưa, anh mới rời giường.

Sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản.

Anh đi thẳng đến nhà Izumi.

Mặc dù còn một khoảng thời gian nữa mới đến giờ biên tập viên của Shueisha là Machida Sonoko và Utaha đến thăm, nhưng trước tiên vẫn cần phải giải quyết bữa trưa chứ.

Trong đó, bao gồm cả phần của Izumi Sagiri.

Anh Y Hạ.

Sau khi gõ cửa một cái.

Y Hạ một lần nữa nhận được sự chào đón nhiệt tình của Izumi Sagiri.

Có lẽ vì trong nhà chỉ có hai người họ, cô bé tỏ ra nhiệt tình hơn ngày thường.

Cuối cùng, gần như treo người lên Y Hạ trở về phòng khách.

Trưa muốn ăn gì nào.

Sau khi nhẹ nhàng vỗ vỗ đùi Izumi Sagiri.

Y Hạ hỏi Sagiri.

Anh Y Hạ làm món nào em cũng thích.

Izumi Sagiri không chút do dự.

Nhưng đâu thể làm hết tất cả món Sagiri thích được.

Bụng nhỏ của Sagiri đâu có ăn nổi nhiều như vậy.

Y Hạ nhẹ nhàng nắm một cái vào bụng Izumi Sagiri.

Mặc dù ngày thường ăn cũng không ít, nhưng bụng của Izumi Sagiri lại không có một chút mỡ thừa nào, trông rất khỏe mạnh.

Có lẽ khi ở một mình trong phòng, cô bé vẫn luôn bí mật luyện tập gì đó.

Ghét quá.

Cảm nhận được cảm giác truyền đến từ bụng.

Izumi Sagiri đỏ mặt dỗi một tiếng.

Tuy nhiên, trong lòng cô bé lại ngọt ngào.

Vậy thì ăn mì sợi nhé.

Em lâu rồi không ăn mì sợi anh Y Hạ làm.

Sau khi ngượng ngùng một hồi.

Izumi Sagiri nói ra món mình muốn ăn.

Mì sợi à.

Được.

Vậy thì ăn mì sợi.

Y Hạ gật đầu.

Mì sợi, bản thân anh cũng đã lâu không ăn.

Nguyên liệu trong nhà có không.

Không có thì tôi đi mua trước.

Y Hạ hỏi.

Có ạ.

Mẹ chuẩn bị sẵn từ hôm qua rồi.

Izumi Sagiri nhảy xuống khỏi người Y Hạ.

Sau đó, phanh chạy nhanh đến trước tủ lạnh, mở tủ lạnh ra.

Bên trong, đầy ắp các loại nguyên liệu.

Xem ra mẹ của Sagiri đã chuẩn bị sớm rồi.

Y Hạ cười cười.

Có nhiều đồ dự trữ như vậy, tự nhiên là mẹ của Sagiri đã nghĩ đến chuyện hôm nay sẽ xảy ra.

Cho nên, cố ý chuẩn bị thêm một chút.

Thật không hổ là một người mẹ chu đáo.

Vậy em ra ngoài đợi một lát.

Bây giờ anh làm ngay đây.

Y Hạ xoa đầu nhỏ của Izumi Sagiri.

Ừ.

Izumi Sagiri liên tục gật đầu.

Khi đáp lời, cô bé còn dùng đầu mình cọ xát vào tay Y Hạ, vẻ mặt hưởng thụ.

Gần một giờ trôi qua.

Y Hạ mới hoàn thành món ăn của mình.

Mặc dù là mì sợi rất đơn giản, nhưng nếu chế biến từ việc chuẩn bị nước dùng, thì vẫn rất không đơn giản.

Nếu không phải Y Hạ thay thế char siu Nhật bằng thịt kho tàu, thì một giờ này cũng không đủ.

Có thể ăn rồi.

Bưng hai bát mì sợi đã làm xong, Y Hạ đi ra khỏi bếp đến phòng ăn.

Chương 49

Sau đó, gọi Izumi Sagiri đang xem TV trong phòng khách đến dùng bữa.

Đến rồi, đến rồi.

Nghe Y Hạ khẽ gọi.

Izumi Sagiri trực tiếp bỏ điều khiển trong tay xuống, chạy nhanh đến phòng ăn.

Sau khi ngửi thấy mùi hương quyến rũ tỏa ra từ bếp, cô bé đã sớm không kiềm chế được.

Nếu không phải giữa chừng bị Y Hạ cho ăn thử một miếng thịt kho.

Chắc cô bé đã sớm đói bụng cồn cào rồi.

Bắt đầu ăn thôi.

Sau khi đưa thìa và đũa cho Izumi Sagiri.

Y Hạ liền muốn cùng Izumi Sagiri cùng nhau bắt đầu thưởng thức.

Chỉ là, không đợi các cô bắt đầu thưởng thức.

Tiếng chuông cửa bên ngoài vọng vào trong phòng.

Ơ, Chẳng lẽ mẹ về sớm hơn sao.

Nhìn đồng hồ trên tường, Izumi Sagiri có chút ngạc nhiên.

Nếu là biên tập viên và Utaha, hẳn là còn phải nửa giờ nữa mới đến.

Anh đi mở cửa.

Sagiri em ăn trước đi.

Thấy Izumi Sagiri định đứng dậy đi mở cửa.

Y Hạ vỗ vỗ đầu nhỏ của Izumi Sagiri, để Izumi Sagiri tiếp tục ăn mì.

Ừ.

Izumi Sagiri đương nhiên sẽ không từ chối.

Đưa mắt nhìn Y Hạ đi mở cửa.

Ngay cả nghi lễ trước bữa ăn cũng không kịp làm, cô bé trực tiếp ăn món mì sợi thơm ngon do Y Hạ làm.

Leng keng.

Chuông cửa vẫn đang vang lên không ngớt.

Tới ngay.

Sau khi thông báo cho người bên ngoài một tiếng, Y Hạ mở cửa.

Khi cánh cửa vừa mở ra, hai người phụ nữ với nhan sắc cao, một lớn một nhỏ, xuất hiện trước mặt anh.

Một người mặc đồ công sở chỉnh tề, có mái tóc ngắn trưởng thành.

Người còn lại là một nữ sinh trung học mặc đồng phục trường Toyogasaki.

Machida Sonoko, Kasumigaoka Utaha.

Nhìn thấy hai người phụ nữ trước mặt, Y Hạ lập tức nhận ra họ.

Và đúng lúc Y Hạ nhận ra đối phương.

Cùng lúc đó.

Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha cũng nhận ra Y Hạ.

Chỉ có điều, dù cùng là nhận ra, sự nhận ra của họ lại khác nhau.

Đối với Machida Sonoko, cô nhận ra Y Hạ với tư cách là một tác giả light novel trước đây Vĩnh Dạ.

Còn Kasumigaoka Utaha, cô nhận ra Y Hạ là đàn em xuất sắc cùng trường với mình.

Hơn nữa, anh còn là người từng cùng cô tranh giành quyền ngủ trên một ban công nào đó.

Vĩnh Dạ sensei.

Với một tâm trạng nào đó đầy phấn khích.

Machida Sonoko trực tiếp gọi bút danh của Y Hạ một cách hào hứng.

Thực ra, Y Hạ không phải là tác giả của thư viện Shinazugawa của họ, mà là tác giả của Dengeki Bunko, đối thủ cạnh tranh.

Tuy nhiên, điều này không quan trọng.

Quan trọng là, tiểu thuyết mà Y Hạ từng viết đã phá vỡ bao nhiêu kỷ lục trong ngành, đạt được những thành tựu rực rỡ đến mức nào.

Có thể nói, đây là điều mà các biên tập viên và tác giả của các thư viện khác đều ngưỡng mộ và khó lòng sánh kịp.

Đáng tiếc, sau khi Y Hạ nở sớm tàn mau trong giới light novel, anh đã quyết định phong bút, khiến không biết bao nhiêu người tiếc nuối.

Ngay cả bây giờ, vẫn có vô số người cầu xin Vĩnh Dạ sensei Y Hạ tái xuất.

Còn về lý do cô nhận ra Y Hạ, người chưa từng công khai dung mạo.

Đó là một lần tình cờ.

Cô thấy tổng biên tập Dengeki Bunko đích thân tiễn Y Hạ ra khỏi

thư viện, còn hết lời giữ anh lại.

Nếu không, cô cũng sẽ không biết được chân dung thật của Y Hạ.

Vĩnh Dạ sensei.

Nghe Machida Sonoko gọi Y Hạ như vậy, lại còn với vẻ mặt cực kỳ kích động, đôi mắt màu đỏ rượu của Kasumigaoka Utaha thoáng qua một tia ngạc nhiên rõ rệt.

Là một tác giả light novel, cô đương nhiên biết được sự huy hoàng của cái bút danh này.

Ít nhất, từ Machida Sonoko, cô đã nghe không ít lần cô ấy tâng bốc Y Hạ.

Và bây giờ, cô gặp được Vĩnh Dạ sensei này, người mà không ai biết mặt thật.

Đối phương lại là đàn em cùng trường với mình.

Nghĩ vậy.

Ngay cả Kasumigaoka Utaha luôn điềm tĩnh cũng có chút phấn khích.

Đặc biệt, gần đây cô đang đau đầu với tập cuối của Koisuru Metronome, dường như lâm vào bế tắc, khó mà tự kiềm chế.

Nếu có thể nhận được sự chỉ dẫn từ Vĩnh Dạ sensei Y Hạ, mọi chuyện ắt sẽ được giải quyết dễ dàng.

Là các em à.

Mời vào.

Đối mặt với sự phấn khích của Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha, Y Hạ khẽ nhíu mày, không có phản ứng quá lớn.

Anh tránh ra một bên, để Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha

bước vào.

Xin lỗi vì đã làm phiền.

Nén xuống sự phấn khích và kích động của mình.

Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha bước vào nhà Izumi, thay đôi dép lê trong nhà mà Y Hạ đã chuẩn bị cho họ.

Nhìn Y Hạ quen cửa quen lối, không nói đến Kasumigaoka Utaha, Machida Sonoko lại có chút ngạc nhiên.

Nhìn dáng vẻ của Y Hạ, dường như anh rất quen thuộc với nhà Izumi.

Tuy nhiên, cô cũng đã đến nhà Izumi không chỉ một hai lần, nhưng thực sự chưa từng phát hiện bất kỳ manh mối nào liên quan đến Y Hạ.

Cô cũng biết, bà Izumi và Sagiri từ trước đến nay sống nương tựa lẫn nhau.

Chẳng lẽ, là Eromanga Sensei em ấy Không hiểu sao.

Một ý nghĩ kỳ lạ chợt lóe qua đầu Machida Sonoko.

Chẳng lẽ Y Hạ và bà Izumi có mối quan hệ là Sagiri, biên tập viên của em và Kasumi Utako sensei tới rồi.

Y Hạ nói với Sagiri đang vui vẻ ăn mì.

Hả.

Nghe Y Hạ nói vậy, Sagiri lập tức sững người.

Em hơi ngạc nhiên nhìn về phía Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha đang bước vào nhà.

Vậy nên, không phải mẹ em về, mà là biên tập viên và Kasumi Utako sensei đến sớm hơn.

Nghĩ đến đây, Sagiri bỗng dưng có chút bối rối.

Em vô thức muốn quay về phòng, mang chiếc mặt nạ giao tiếp của mình để che giấu danh tính, và trò chuyện với Machida Sonoko, Kasumigaoka Utaha qua hình thức gọi video.

Chỉ là, bây giờ Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha đang ở vị trí cầu thang.

Em dù muốn lên lầu ngay lúc này cũng có chút không thể.

Ưm Cuối cùng.

Izumi Sagiri chỉ phát ra một tiếng ưm, rồi trốn ra sau lưng Y Hạ.

Vị này là Nguyệt Dạ sensei sao.

Nhìn bóng dáng bối rối đáng yêu của Sagiri.

Kasumigaoka Utaha nhếch môi tạo thành một đường cong quyến rũ, có chút buồn cười đánh giá Sagiri.

Từ lời của Y Hạ vừa rồi, vị thiếu nữ nhìn nhiều nhất chỉ khoảng tuổi trung học này, hẳn là Nguyệt Dạ, họa sĩ minh họa cho cô.

Mặt khác, từ sự dựa dẫm của Sagiri vào Y Hạ lúc này, cô dường như cũng hiểu được nguồn gốc của cái bút danh Nguyệt Dạ này.

Đây là muốn dính líu đến Y Hạ.

Một người là Vĩnh Dạ, một người là Nguyệt Dạ.

Chương 50

Em, em mới không phải người có tên đó.

Thấy Kasumigaoka Utaha nói thẳng bút danh của mình, Sagiri tỏ ra rất căng thẳng.

Sau đó, em còn thò một phần đầu ra phản bác.

Chỉ là, nghe lời Sagiri nói, khóe miệng Kasumigaoka Utaha lại một lần nữa cong lên.

Ngay cả câu cửa miệng cũng giống nhau nữa kìa.

Kasumigaoka Utaha tủm tỉm cười nói.

Mặc dù cô không trực tiếp đối thoại với Sagiri, chỉ là thông qua Machida Sonoko liên hệ gián tiếp.

Tuy nhiên, cô lại nghe được từ miệng Machida Sonoko về những câu cửa miệng thú vị của Sagiri.

Câu này cũng nằm trong số đó.

Ưm Bị Kasumigaoka Utaha nói vậy, Sagiri lập tức im lặng không nói.

Em bị bắt thóp rồi.

Lần này, em lại không biết phải phản bác thế nào.

Ngồi xuống trước đi.

Lúc Sagiri đang lúng túng, Y Hạ lên tiếng giải vây cho em.

Sau khi để Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha ngồi xuống ghế trống trong phòng ăn, anh đi vào bếp rót cho hai người một tách trà.

Chỉ là, Sagiri cứ bám chặt sau lưng khiến anh có chút đau đầu.

Được rồi.

Sagiri, đừng căng thẳng.

Nếu đã không trốn được, vậy thì đường hoàng một chút đi.

Anh sẽ ở bên cạnh em.

Nếu có gì thực sự khó nói, anh cũng sẽ giúp em truyền đạt.

Y Hạ vỗ vỗ đầu nhỏ của Sagiri ở sau lưng.

Sagiri không trả lời.

Tuy nhiên, từ cảm giác hai bên dùng sức cọ vào lưng anh, Y Hạ biết Sagiri đã đồng ý.

Sao hai người lại đến sớm vậy, chưa đến giờ mà.

Y Hạ hỏi Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha.

Đây không phải là câu hỏi của anh, mà là Sagiri đã gửi tin nhắn này qua Line vào điện thoại của anh, nhờ anh truyền lời.

Mặc dù Sagiri bây giờ có anh đi cùng, đã dám đối mặt với Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha, nhưng về mặt giao tiếp, em ấy khó tránh khỏi vẫn còn chút nhút nhát.

Chuyện này à Nghe Y Hạ hỏi, Machida Sonoko đầu tiên sững sờ, sau đó lập tức nhận ra đây là câu hỏi mà Sagiri nhờ Y Hạ hỏi hộ.

Thực ra, trước khi đến thăm Nguyệt Dạ sensei.

Chúng tôi đã ghé thăm một sensei khác ở gần đây trước.

Vì sensei đó có việc đột xuất phải đi gấp, nên chúng tôi đã kết thúc chuyến thăm sớm hơn dự kiến.

Machida Sonoko giải thích.

Vậy sao.

Y Hạ gật đầu.

Sau khi nhận được lời giải đáp của Machida Sonoko.

Anh nhìn Sagiri bên cạnh, rồi lại nhìn điện thoại của mình, chờ đợi lời nói tiếp theo của Sagiri.

Tuy nhiên, lần này anh chờ được không phải là câu hỏi tiếp theo của Sagiri.

Mà là câu Em muốn ăn mì trước đã.

Vì Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha đến sớm, em ấy vẫn chưa kịp ăn xong bữa trưa của mình.

Thấy tin nhắn Sagiri gửi đến, Y Hạ khẽ gật đầu.

Lập tức, anh lại nhìn về phía Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha.

Hai người đợi một chút nhé.

Chúng tôi vừa mới bắt đầu ăn trưa.

Ít nhất, hãy đợi Sagiri ăn xong trước đã.

Y Hạ nói với Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha.

Lúc này, bụng anh cũng bắt đầu đói rồi.

Được thôi.

Dù sao, chúng tôi cũng đến sớm làm phiền mà.

Làm gián đoạn bữa trưa của Nguyệt Dạ sensei, thật là ngại quá.

Machida Sonoko cười ngượng nghịu.

Còn về Kasumigaoka Utaha bên cạnh.

Cô ấy không nói gì, chỉ gật đầu một cái, coi như phụ họa.

Tuy nhiên, ánh mắt của cô lại ẩn ý nhìn về phía hai bát mì trước mặt Y Hạ và Sagiri.

Món mì này là sao vậy.

Sao hương vị lại mê người đến thế.

Đến mức, sau khi ngửi thấy mùi thơm quyến rũ này, cô gần như không thể rời mắt.

Thậm chí, miệng cũng bắt đầu tiết ra rất nhiều nước bọt.

Có chút thèm.

Thực ra, không chỉ riêng Kasumigaoka Utaha.

Ngay từ khi theo Y Hạ vào phòng, Machida Sonoko cũng đã ngửi thấy mùi thơm này.

Nếu không phải ý chí của cô khá tốt, e rằng phản ứng bây giờ cũng không kém gì Kasumigaoka Utaha là bao.

Hai người đã ăn trưa chưa.

Có cần anh làm cho hai người không.

Thấy Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha nhìn chằm chằm vào bát mì trước mặt mình và Sagiri, Y Hạ lễ phép hỏi.

Theo lý thuyết, khi người khác hỏi như vậy, bên kia thường sẽ trả lời: Cảm ơn, tôi ăn rồi.

Hoặc những câu trả lời tương tự khác.

Và Machida Sonoko cũng trả lời như vậy.

Không cần đâu, cảm ơn anh.

Em và Utaha đã ăn trên đường tới rồi.

Machida Sonoko mỉm cười nói.

Câu này, coi như là cô che giấu lương tâm mà nói ra.

Bởi vì, thực ra cô rất muốn đồng ý.

Chỉ là sợ quá thất lễ, quá phiền Y Hạ, mới nén xuống ham muốn của mình mà từ chối.

Chỉ là, Machida Sonoko dù đưa ra câu trả lời hợp lý như vậy.

Còn Kasumigaoka Utaha bên cạnh, lại sáng mắt lên.

Sau đó, cô ấy còn đưa ra một câu trả lời hoàn toàn khác.

Xin cho tôi một bát.

Cảm ơn.

Chỉ thấy Kasumigaoka Utaha sáng mắt lên.

Cô ấy không chút khách khí đồng ý.

So với Machida Sonoko chọn kiềm chế ham muốn và bản năng, cô ấy chọn thuận theo bản tâm.

Chủ yếu là, cô ấy đã không thể kìm nén được mình, khẩn cấp muốn có một bát mỹ vị mê người này.

Machida Sonoko: Y Hạ: Nghe Kasumigaoka Utaha trả lời.

Bất kể là Machida Sonoko hay Y Hạ, đều hơi giật mình.

Nhất là Machida Sonoko, người hiểu Kasumigaoka Utaha hơn.

Thấy Kasumigaoka Utaha nói ra những lời non nớt như vậy, cô thực sự có chút kinh ngạc.

Theo lý thuyết, với phong thái trưởng thành thường ngày của Kasumigaoka Utaha, lẽ ra cô ấy không nên nói ra những lời như thế.

Nghĩ vậy.

Machida Sonoko bỗng cảm thấy có chút buồn cười.

Xem ra, Kasumigaoka Utaha cuối cùng vẫn chỉ là một thiếu niên mà thôi.

Lộ nguyên hình rồi.

Nghĩ là nghĩ vậy.

Như vậy, ngược lại khiến cô có chút ngưỡng mộ Kasumigaoka Utaha.

Nếu Kasumigaoka Utaha thực sự ăn được bát mì ngon như vậy.

Cô ắt sẽ bị dụ dỗ thêm một bước, hơn nữa càng không thể kiềm chế ham muốn của mình.

Rất có thể, cô cũng sẽ theo Kasumigaoka Utaha mà làm theo.

Thật đáng tiếc.

Bất kể là nước dùng, gia vị hay bản thân sợi mì.

Anh chỉ làm có hai phần như thế thôi.

Anh cũng chỉ hỏi tùy tiện mà thôi.

Đối mặt với Kasumigaoka Utaha đang khao khát điều gì đó.

Y Hạ hồi phục lại, nhún vai, đưa ra câu trả lời của mình.

Thật tiếc nuối.

Em muốn ăn cũng không ăn được đâu.

Y Hạ chỉ thiếu chút nữa là nói hai câu này ra miệng.

Tùy tiện hỏi một chút.

Nghe Y Hạ nói vậy, đôi mắt đỏ thẫm của Kasumigaoka Utaha khựng lại.

Sau đó, em càng tức tối.

Chương 51

Vậy nên, em bị trêu đùa à.

Nghĩ đến đây, đôi chân đẹp bắt chéo của Kasumigaoka Utaha bỗng nhiên không ngừng run rẩy.

Đây là biểu hiện của cô ấy khi bực bội.

Và bây giờ, tâm trạng của cô ấy, lại càng có chút khó chịu.

Cô ấy, Kasumigaoka Utaha, thực sự đã mất mặt rất lớn.

Phụt Nhìn Kasumigaoka Utaha đang tức tối, trán ẩn hiện vài dấu , Machida Sonoko không nhịn được bật cười.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Kasumigaoka Utaha gặp phải chuyện như vậy.

Tóm lại, điều đó khiến cô cảm thấy rất thú vị.

Thật lúng túng.

Khiến mình không thể kiềm chế được sự ngứa ngáy.

Machida Sonoko rất muốn trêu chọc Kasumigaoka Utaha.

Chỉ là, chú ý thấy ánh mắt như muốn giết người của Kasumigaoka Utaha, cô vẫn hơi rụt người lại, chọn cách bảo toàn mạng sống.

Không ngờ, Vĩnh Dạ sensei lại xấu bụng đến thế.

Xem ra, tôi phải thay đổi cách nhìn về Vĩnh Dạ sensei rồi.

Sau khi liếc mắt giết người Machida Sonoko một lượt, Kasumigaoka Utaha nhìn về phía Y Hạ, người cũng bắt đầu có vẻ lắm điều như Sagiri, với biểu cảm tươi cười trên mặt.

Mặt cô ấy đang cười, nhưng trong lòng cô ấy biểu cảm thế nào,

chỉ có cô ấy tự biết.

Tùy em thôi.

Y Hạ đáp với vẻ bất cần.

Mặc dù đối phương là Kasumigaoka Utaha, nhưng anh không vì thế mà thay đổi cách đối xử của mình.

Điều này, ngay cả đối với Momo và những người khác, cũng vậy.

Còn về xấu bụng, thì không hẳn.

Anh chỉ là lịch sự hỏi một chút mà thôi.

Anh nghĩ điểm này Kasumi Utako sensei hẳn cũng rất rõ.

Thường thì, câu trả lời lịch sự của biên tập Machida mới là đúng phải không.

Nuốt xong sợi mì trong miệng, Y Hạ tiếp tục nói.

Đối với lời biện minh của Y Hạ, Kasumigaoka Utaha hơi có chút không thể phản bác.

Thậm chí, còn có cảm giác mình đuối lý.

Chỉ là, điều này sao có thể trách cô ấy được.

Chẳng phải Y Hạ đã làm món mì này quá đỗi ngon sao.

Chỉ riêng mùi hương quyến rũ đã khiến cô ấy khó mà vượt qua được cửa ải thèm ăn này.

Cho nên, cô ấy mới có thể đưa ra câu trả lời thất lễ như vậy.

Chính là, chính là.

Đúng lúc Kasumigaoka Utaha muốn nói gì đó để biện minh cho mình.

Chỉ thấy Sagiri bên cạnh với vẻ mặt tiểu mê muội, phụ họa lời Y

Hạ.

Em ấy gia nhập vào đội hình chỉ trích Kasumigaoka Utaha.

Mặc dù Kasumigaoka Utaha là tác giả mà em ấy yêu thích, nhưng so với Y Hạ, người mà em ấy thích nhất, thì Kasumi Utako gì đó đều bị em ấy ném ra sau gáy.

Nhất là, Y Hạ ca của em ấy chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.

Kết quả, người phụ nữ này lại cứ thế mà leo cây, mơ tưởng Y Hạ ca cũng làm cho mình một bát.

Đơn giản là mặt dày.

Hừ hừ—— Thấy Sagiri cũng gia nhập phe Y Hạ, chỉ trích mình.

Mặt Kasumigaoka Utaha càng thêm nhiều vệt đen.

Dẫn đến những dấu trên trán, dường như cũng nhiều thêm vài cái.

Mặc dù cô ấy sẽ không vì thế mà phát tác, nhưng đôi chân run rẩy càng dữ dội lại càng tiết lộ sự bất ổn của cô ấy lúc này.

Phụt Sự xao động của Kasumigaoka Utaha lọt vào mắt Machida Sonoko.

Cô ấy cố gắng nhịn cười một cách khó khăn.

Đã sắp không khống chế được mà bật cười lần nữa.

Trong sự chờ đợi mòn mỏi của Machida Sonoko và sự thiếu kiên nhẫn của Kasumigaoka Utaha.

Cuối cùng.

Y Hạ và Sagiri từ từ ăn xong bát mì của mình.

Hơn nữa, cả hai đều tỏ ra rất hài lòng.

Đem bát đũa cùng nhau bưng vào bếp, sau khi dọn dẹp sơ qua.

Hai người họ lại trở về phòng ăn, cùng Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha nói chuyện chính sự.

Lần này đến, ngoài việc xác định thời gian nộp bản vẽ minh họa tập thứ tư.

Còn có việc hỏi Nguyệt Dạ sensei có ý định nhận thêm công việc vẽ minh họa light novel khác không.

Ngoài ra, một thời gian nữa là lễ trao giải của thư viện Shinazugawa chúng tôi, tôi đến để gửi thiệp mời cho Nguyệt Dạ sensei.

Machida Sonoko nói ra mục đích của chuyến thăm lần này.

Mặc dù những chuyện này đại khái có thể truyền đạt qua điện thoại, nhưng với một số tác giả hoặc họa sĩ minh họa tương đối quan trọng, việc đối đãi tự nhiên phải khác biệt hơn.

Tự mình đến thăm, thông báo, càng thể hiện sự coi trọng đối với họ.

Đương nhiên.

Về địa vị, thực ra Izumi Sagiri có thể vẫn chưa đủ.

Chủ yếu vẫn là nể mặt bà Izumi.

Địa vị và danh tiếng của Eromanga Sensei trong giới, đó mới là tiêu chuẩn.

Nói là nói như vậy, nhưng tiềm năng bản thân của Sagiri cũng xứng đáng để thư viện Shinazugawa coi trọng.

Sagiri nói, thời gian cứ nói thẳng cho em ấy là được.

Sau đó, em ấy sẽ nộp bản minh họa đúng hạn.

Về việc minh họa tiểu thuyết khác, em ấy sẽ quyết định có nhận

hay không dựa vào chất lượng của tiểu thuyết đó.

Còn về lễ trao giải, thì không thể đi được.

Y Hạ một lần nữa làm người truyền lời cho Sagiri.

Được.

Đối với câu trả lời của Sagiri, Machida Sonoko đã có phần đoán trước.

Tuy nhiên, điều khiến cô ngạc nhiên vẫn là Sagiri có thừa khả năng để nhận thêm công việc minh họa light novel khác.

Dù sao, gần đây họa sĩ minh họa của thư viện Shinazugawa có chút không đủ, thậm chí còn không có thời gian để vẽ minh họa cho các tiểu thuyết khác.

Bây giờ Sagiri đồng ý, không nghi ngờ gì có thể giải quyết được một phần cấp bách.

Thời gian nộp bản minh họa tập thứ tư của Koisuru Metronome Machida Sonoko thông báo thời gian cụ thể cho Sagiri.

Khi nói đến chủ đề này, Kasumigaoka Utaha bên cạnh có vẻ hơi chú ý.

Cô thỉnh thoảng liếc nhìn Y Hạ và Sagiri đang ở phía sau.

Ai bảo cô ấy chính là tác giả của Koisuru Metronome chứ.

Hơn nữa, tập thứ tư là một tập tương đối quan trọng.

Một số nội dung cần thể hiện trong bản minh họa, cô ấy cũng cần thông báo cho Sagiri một tiếng.

Thế là, Kasumigaoka Utaha mở miệng sau Machida Sonoko.

Cô ấy đích thân nói rõ những tình tiết cần thiết và những yêu cầu nhỏ cho Sagiri.

Sagiri nói em ấy biết.

Sau khi nghe xong yêu cầu của Kasumigaoka Utaha, Sagiri, người luôn ghi nhớ những tin nhắn Y Hạ gửi đến, liền để Y Hạ thay em ấy thuật lại.

Thấy Kasumigaoka Utaha và Sagiri đã nói xong yêu cầu.

Machida Sonoko bên cạnh lại mở miệng.

Các tiểu thuyết cần vẽ minh họa gấp lần lượt là Hành trình thế giới dị giới XXX, Học đường XXXX và Thời gian XX.

Sau đó, tôi sẽ gửi trước bản điện tử của những light novel này cho Nguyệt Dạ sensei.

Sau khi xem sơ qua, nếu ngài có ý định, có thể liên hệ với chúng tôi bất cứ lúc nào.

Machida Sonoko nói ra tên các light novel cần vẽ minh họa.

Sagiri nói biết rồi.

Sau khi nhận được light novel, em ấy sẽ xem nhanh chóng và trả lời.

Cảm nhận được sự động đậy từ phía sau, cùng với tin nhắn mới xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Y Hạ một lần nữa thay thế Sagiri đưa ra đáp lại.

Được.

Machida Sonoko mỉm cười.

Lần này, chuyến thăm coi như đã kết thúc viên mãn.

Vậy chúng tôi xin phép không làm phiền nữa.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu cuối cùng.

Machida Sonoko nói.

Cô ấy chuẩn bị cùng Kasumigaoka Utaha cáo từ rời đi.

Chỉ là, khi chuẩn bị rời đi, ánh mắt cô ấy lại dừng lại trên người Y Hạ.

Với vẻ muốn mở miệng, nhưng lại đang suy nghĩ nên mở lời thế nào.

Chương 52

Phản ứng của Machida Sonoko đều lọt vào mắt Y Hạ.

Trước khi Machida Sonoko mở miệng, anh đã lên tiếng trước.

Em có biết tại sao ban đầu anh lại quyết định viết tiểu thuyết không.

Y Hạ hỏi Machida Sonoko.

Chuyện này thì em không biết.

Đối mặt với câu hỏi bất ngờ của Y Hạ.

Machida Sonoko đang định mở miệng lập tức khẽ giật mình.

Sau đó, cô lắc đầu biểu thị không biết.

Điểm này, cô thực sự không biết.

Tuy nhiên, phần lớn các tác giả tìm đến để nộp bản thảo, đơn giản chỉ vì hứng thú và kiếm tiền mà thôi.

Chẳng lẽ, khi Y Hạ bước chân vào giới, là vì một lý do khác biệt so với người khác.

Bởi vì lúc đó anh đã đọc một bản thảo tệ hại, của thư viện Shinazugawa các em.

Hơn nữa, nó lại nằm trên mục đề cử.

Anh có chút chán ghét, nên quyết định tự viết một bản.

Sau đó, anh mới bước chân vào giới, tìm đến Dengeki Bunko.

Y Hạ từ từ kể.

Đây đúng là một trong những lý do anh bước chân vào giới.

Lúc đó, anh đã kịch liệt ném đá tác giả đó trên mạng, thậm chí còn thu hút sự chú ý của đối phương.

Sau vài đợt lời lẽ công kích qua lại.

Cuối cùng, anh tạm thời bị câu nói Ngươi giỏi thì lên mà làm đi của đối phương ép lui.

Vừa lúc đó, anh hoàn toàn nắm vững kỹ năng sáng tác.

Với một chút hứng thú nhỏ nhoi đối với sáng tác, anh lập tức bị kích thích.

Sau này, cũng như anh đã nói, anh bước chân vào giới.

Kèm theo sự nổi tiếng của tiểu thuyết của mình.

Sau đó, anh dùng thành tích của mình một lần nữa ném đá tác giả kia đến mức tơi tả.

Thậm chí có thể nói là khiến đối phương tự kỷ.

Mặc dù tác giả đó không rời khỏi giới, nhưng những tác phẩm sau này của họ, lại càng tệ hại hơn.

Đến mức, ngay cả việc ký hợp đồng cũng là một vấn đề không nhỏ.

Bây giờ, cũng coi như là gần như rời khỏi giới rồi.

Cái này Nghe Y Hạ miêu tả nguyên nhân.

Machida Sonoko há hốc miệng, vẻ mặt khó tin.

Lý do Y Hạ bước chân vào giới, lại là một tác giả của thư viện Shinazugawa của họ.

Không khỏi, Machida Sonoko nhớ lại chuyện thú vị xảy ra trên mạng hai năm trước.

Một tác giả của thư viện Shinazugawa của họ, dường như đích

xác đã bị Y Hạ, trước khi trở nên nổi tiếng, truy sát không ngừng trên mạng.

Và khi nghĩ đến điểm này.

Machida Sonoko vừa dở khóc dở cười, lại vừa hết sức nén giận.

Nếu không phải ở đây không phải ở thư viện Shinazugawa, cô cũng muốn trực tiếp điều tra xem tác giả kia là ai.

Sau đó, trực tiếp phong sát người này, kéo vào danh sách đen.

Nếu không có người đó, nói không chừng Y Hạ đã đến với thư viện Shinazugawa của họ từ trước.

Mà bây giờ, thư viện Shinazugawa lại trở thành mục tiêu chán ghét của Y Hạ.

Machida Sonoko không biết ư.

Vị tác giả kia, bây giờ cũng không cần phải phong sát, kéo danh sách đen nữa.

Bởi vì, vị đó bây giờ ngay cả ký hợp đồng cũng có chút không làm được.

Trải qua lần này.

Machida Sonoko ngược lại cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu, cô định hỏi Y Hạ liệu có ý định tái xuất viết tiểu thuyết tại thư viện Shinazugawa hay không.

Bây giờ, cô còn mặt mũi nào nữa.

Tiểu Thi, chúng ta đi thôi.

Dẫn theo Kasumigaoka Utaha, Machida Sonoko rời khỏi nhà Izumi.

Ừm.

Kasumigaoka Utaha khẽ gật đầu.

Có lẽ vì một số yếu tố thù dai.

Trước khi rời đi, ánh mắt cô ấy nhìn về phía Y Hạ, hơi liếc xéo Y Hạ.

Vốn dĩ, khi biết thân phận của Y Hạ, cô ấy còn định thỉnh giáo Y Hạ về những khó khăn trong tiểu thuyết.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, cô ấy còn đâu mà mở miệng thỉnh giáo.

Kasumi Utako vĩnh viễn không cúi đầu.

Y Hạ ca, tiếp theo chúng ta làm gì.

Sau khi Machida Sonoko và Kasumigaoka Utaha rời đi.

Izumi Sagiri cuối cùng cũng trở lại trạng thái bình thường.

Em ấy với vẻ mặt khao khát hỏi Y Hạ.

Buổi trưa nay, em ấy đương nhiên hy vọng Y Hạ sẽ ở bên cạnh mình.

Vậy thì chơi game đi.

Trò chơi mua lần trước không phải vẫn chưa phá đảo sao.

Y Hạ thầm nghĩ.

Buổi chiều anh cũng không có việc gì để làm.

Chi bằng cùng Sagiri chơi game một buổi chiều.

Được thôi ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Sagiri được như ý nguyện mừng rỡ không thôi.

Sau đó.

Em ấy như một chú gấu Koala, bám chặt lấy Y Hạ.

Y Hạ ca, ôm em lên đi.

Sagiri cười đùa nói.

Được.

Y Hạ bất đắc dĩ cười.

Ôm chú gấu Koala trên người, anh đi về phía phòng Sagiri.

Ngày hôm sau.

Buổi trưa.

Y Hạ rời khỏi nhà.

Sau khi xử lý xong chuyện bên Sagiri hôm qua.

Hôm nay, nơi anh muốn đến đương nhiên là nhà Nakano.

Trên tay anh còn cầm không ít đồ vật.

Đều là quà chuẩn bị cho Yoba và các em ấy.

Những món quà này, coi như là loại có mục đích.

Mặc dù dựa vào kinh nghiệm của mình, anh đã sớm biết sở thích của Yoba và các em.

Nhưng trước khi chuẩn bị những món quà này, anh cũng đã nói chuyện với Nakano Reina, biết rõ rồi vẫn cố ý hỏi thăm một phen.

Địa chỉ này, hình như có chút quen mắt.

Đi đến gần khu chung cư nhà Nakano, Y Hạ nhìn ngó xung quanh, chìm vào suy tư.

Anh tuyệt đối đã từng đến nơi này trước đây.

Lúc Y Hạ đang suy nghĩ mình đã đến đây khi nào, một bóng dáng bất ngờ xuất hiện thu hút sự chú ý của anh.

Không phải một thành viên trong năm chị em nhà Nakano hay

Nakano Reina.

Mà là Yukinoshita Yukino.

Khiến anh hơi ngạc nhiên.

Chào em, Yukinoshita san.

Y Hạ vô thức chào hỏi Yukinoshita Yukino trước mặt.

Chương 53

Chào anh, Kitahara san.

Nhìn thấy Y Hạ trước mặt, Yukinoshita Yukino cũng hơi ngạc nhiên.

Lập tức, cô ấy cũng chào hỏi Y Hạ.

Sau khi chào hỏi xong.

Ánh mắt cô ấy nhìn Y Hạ, mang theo chút phức tạp.

Không chỉ vì vẫn còn trong hiểu lầm hôm đó.

Mà còn vì, từ miệng chị gái mình, Yukinoshita Haruno, cô ấy biết được mối quan hệ giữa Y Hạ và gia đình mình.

Khi bản thân còn chưa hay biết, Y Hạ đã trở thành ân nhân của nhà Yukinoshita.

Ngoài ra, thân phận tác giả của Y Hạ cũng khiến cô ấy bận tâm.

Vì một trong những tiểu thuyết của Y Hạ có yếu tố mèo, cô ấy cũng đã đọc sách của Y Hạ, là một fan của Y Hạ.

Điều đó khiến cô ấy có một cảm giác khó tả.

Khi cô ấy vẫn còn nắm giữ giấc mơ độc lập, Y Hạ đã sớm bước những bước mà cô ấy dù có đuổi theo thế nào cũng không thể sánh bằng.

Không chỉ là thành tích, mà còn là thành tựu.

Mặc dù hơi ngạc nhiên trước ánh mắt của Yukinoshita Yukino, nhưng Y Hạ không mở miệng hỏi gì.

Anh đi thẳng đến mục tiêu là khu chung cư của mình.

Lúc này, sau khi tình cờ thấy Yukinoshita Yukino.

Anh đã biết tại sao mình lại cảm thấy nơi này quen thuộc.

Bởi vì khu chung cư mà nhà Nakano ở, có một phần là của anh.

Nói chính xác, anh có một căn phòng ở trong khu chung cư này.

A Món quà cảm ơn mà nhà Yukinoshita tặng anh.

Hình như, trong chùm chìa khóa của anh, có cả chìa khóa và thẻ cổng để vào căn phòng đó.

Có lẽ vì ngoại trừ lần đầu tiên Haruno dẫn anh đến xem khu chung cư này, sau đó anh chưa từng đến nữa.

Cũng khó trách lúc nãy anh nhất thời không nhớ ra chuyện này.

Cùng nhà Nakano ở chung một khu chung cư, đúng là một sự trùng hợp lớn.

Cũng chính là vận may không trùng hợp.

Nếu không, nói không chừng lần trước đến đây, anh đã trực tiếp gặp mặt Yoba và các em ấy rồi.

Em có chuyện muốn nói với anh sao.

Lúc Y Hạ lấy thẻ cổng chuẩn bị mở cửa.

Anh đột nhiên chú ý tới Yukinoshita Yukino bên cạnh.

Yukinoshita Yukino dường như đã đi theo anh một đoạn từ chỗ gặp nhau lúc nãy.

Anh còn tưởng Yukinoshita Yukino muốn xin lỗi về chuyện hôm đó.

Không.

Yukinoshita Yukino yếu ớt mở miệng.

Em cũng ở đây.

Yukinoshita Yukino nói với giọng hơi phức tạp.

Nếu cô ấy đi trước Y Hạ, không chừng anh sẽ nghĩ cô ấy đang theo dõi mình.

Nhưng bây giờ Y Hạ đi trước cô ấy, thì không có một chút khả năng nào.

Hơn nữa, việc Y Hạ đến khu chung cư này cũng khiến cô ấy có một sự liên tưởng nào đó.

Có lẽ Y Hạ đến xem căn nhà mà gia đình cô ấy tặng cho anh, cân nhắc chuyển đến đây, v. v.

Vậy sao.

Vậy đúng là trùng hợp thật.

Y Hạ khẽ nhíu mày.

Anh có chút ngạc nhiên.

Tuy nhiên, lại cảm thấy có chút đương nhiên.

Căn chung cư này nếu là nhà Yukinoshita tặng, thì việc nhà Yukinoshita còn có các bất động sản khác ở đây cũng là bình thường.

Ừm.

Yukinoshita Yukino gật đầu đáp lại.

Vậy thì cùng vào đi.

Y Hạ nói.

Trong lúc nói chuyện, anh dùng thẻ cổng mở cửa chính của khu chung cư.

Em ở lầu mấy.

Vào khu chung cư, đi đến thang máy.

Y Hạ nhìn về phía Yukinoshita Yukino bên cạnh. 13.

Yukinoshita Yukino nói ra tầng lầu mình ở.

Vậy thì thật là trùng hợp.

Y Hạ im lặng một lát, lúc này mới đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Không phải vì nhà Nakano ở lầu 13.

Mà là vì căn phòng của anh cũng ở lầu 13.

Rất có thể, ngay cạnh nhà Yukinoshita Yukino.

Điều này có thể coi là sự sắp xếp cố ý của nhà Yukinoshita không.

Lúc đó, Yukinoshita Yukino hẳn đã sớm chuyển đến đây.

Càng nghĩ như vậy, Y Hạ càng thấy khả năng này.

Thấy Y Hạ im lặng, Yukinoshita Yukino dường như cũng nghĩ đến điều gì đó.

Căn hộ bên cạnh cô, hình như vẫn chưa thấy người ở.

Chẳng lẽ, căn của Y Hạ lại ở ngay cạnh nhà mình ư.

Nghĩ vậy, Yukinoshita Yukino cũng có chút trầm mặc.

Giống như Y Hạ vậy.

Cô ấy vô thức nghĩ đến sự sắp xếp của gia đình mình.

Nếu là bố mẹ cô ấy, thì quả thực có khả năng cố ý sắp xếp như vậy.

Mục đích, chính là để duy trì thậm chí gia tăng mối liên hệ với Y Hạ.

Và cô ấy, chính là cầu nối liên hệ giữa Y Hạ và nhà Yukinoshita.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Yukinoshita Yukino thoáng qua vẻ chán

ghét.

Đó là sự chán ghét đối với gia đình mình.

Dùng hạnh phúc của con gái làm con bài đánh cược gì đó, thân là con gái các cô làm sao có thể chấp nhận được chứ.

Đinh.

Thang máy đi đến lầu chín.

Và sau khi đến lầu chín, Y Hạ bước ra khỏi thang máy.

Nhà Nakano ở lầu chín.

Anh sẽ chia tay Yukinoshita Yukino ở đây.

Hẹn gặp lại.

Sau khi thông báo với Yukinoshita Yukino một tiếng.

Y Hạ đi về phía căn hộ của nhà Nakano.

Còn Yukinoshita Yukino, thì mang theo vẻ suy tư, nhấn nút đóng cửa thang máy.

Xem ra, Y Hạ đến đây tìm người.

Yukinoshita Yukino thầm nghĩ.

Sở dĩ có thể chắc chắn như vậy, đương nhiên là vì cô ấy biết căn hộ mà Y Hạ đi đến là của ai.

Dường như là một gia đình sáu người, trong đó năm người vẫn là năm chị em sinh đôi đáng kinh ngạc.

Mẹ của họ thật biết sinh.

Leng keng.

Đến trước cửa nhà Nakano.

Y Hạ nhấn chuông cửa.

Chương 54

Tới ngay.

Theo tiếng chuông cửa vang lên.

Trong phòng rất nhanh truyền ra tiếng đáp lại.

Đó là một giọng thiếu nữ hoạt bát.

Muốn nói trong năm chị em Nakano, người hoạt bát nhất, thuộc về Nakano Yoba.

Điều này ngược lại khiến Y Hạ có chút phấn chấn.

Ai vậy.

Vẫn là giọng nói hoạt bát vừa rồi.

Chỉ thấy cửa nhà Nakano được mở ra.

Yo.

Yoba, chào em.

Nhìn thấy một cô gái đáng yêu với chiếc nơ xanh lá cây, tựa như một thiên thần xuất hiện trước mặt.

Y Hạ giơ tay phải lên, chào hỏi đối phương.

Chính là Nakano Yoba.

Anh là Nhìn Y Hạ đang chào mình.

Đôi mắt Nakano Yoba mở to.

Trong ánh mắt, tràn đầy sự kích động và phấn khích.

Anh là Y Hạ.

Em hẳn vẫn còn nhớ anh chứ.

Thấy Nakano Yoba đột nhiên kích động, Y Hạ cũng bắt đầu có chút phấn khích nhỏ.

Anh vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu Nakano Yoba.

Ừm.

Cảm nhận được sự ấm áp quen thuộc đã lâu không gặp trên đầu.

Nakano Yoba dùng sức gật đầu.

Em ấy rất muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì để diễn tả cảm xúc lúc này của mình.

Yoba, ai vậy.

Lúc Y Hạ và Nakano Yoba đang chìm đắm trong giây phút gặp gỡ này.

Chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến một giọng nói hơi có chút nghiêm khắc.

Sau đó liền thấy, một nữ sinh với mái tóc dài ngang eo, buộc nơ đen, thò đầu ra nhìn về phía bên ngoài.

Khi nhìn thấy Nakano Yoba đang được Y Hạ xoa đầu, cô ấy đầu tiên sững sờ.

Sau đó, trên mặt càng lộ ra vẻ tức giận.

Này.

Anh muốn làm gì Yoba.

Thả Yoba ra.

Nakano Nino trực tiếp xông về phía Y Hạ.

Mắt thấy, cô ấy sắp sửa dạy dỗ Y Hạ, kẻ mà trong mắt cô là tên lưu manh này một bài học.

Nino, dừng tay.

Thấy chị em mình dường như hiểu lầm điều gì đó.

Nakano Yoba lập tức đứng dậy, chắn trước mặt Y Hạ.

Yoba, em làm gì vậy.

Nhìn thấy Nakano Yoba vì Y Hạ, tên lưu manh này mà che chắn.

Nakano Nino cau mày, trong mắt tràn đầy vẻ không hiểu và tức giận.

Có chuyện gì vậy.

Có lẽ động tĩnh ở cửa quá lớn.

Mấy người khác trong nhà, Nakano Miku, Nakano Ichika và Nakano Iki, đều bị thu hút đi ra.

Dẫn đến Nakano Reina trong phòng cũng mơ hồ nghe thấy động tĩnh, bước ra khỏi phòng nhìn về phía bên ngoài.

Yoba bị tên lưu manh này làm phiền.

Em muốn đuổi hắn đi, Yoba lại còn bảo vệ hắn.

Nakano Nino vẫn còn tức giận.

Không rõ chân tướng, cô ấy há miệng liền nói ra, tố cáo với các chị em và mẹ mình.

Lưu manh.

Nghe Nakano Nino nói vậy, Nakano Ichika, Nakano Miku và Nakano Iki ba người, lập tức sững sờ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy.

Sao ngay cả lưu manh cũng tới.

Còn về Nakano Reina.

Nghe Nakano Nino nói vậy, cô ấy lập tức nghĩ ra điều gì đó, ánh

mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Trong chốc lát.

Ánh mắt mọi người, tề tựu nhìn về phía ngoài cửa, về phía Y Hạ.

Mắt thấy các chị em và mẹ sắp bao vây Yoba, Yoba lập tức có chút nóng nảy.

Em ấy định lên tiếng, giải thích hiểu lầm đó.

Tuy nhiên, lại bị mẹ mình giành nói trước.

Y Hạ, đúng là cháu rồi.

Chỉ thấy Nakano Reina chạy nhanh đến cửa ra vào, vẻ mặt mừng rỡ nhìn về phía Y Hạ.

Ban đầu, chúng tôi còn định chiều nay đến thăm cháu đây.

Nakano Reina nói.

Cô ấy vốn dĩ hai ngày trước đã muốn dẫn Yoba và các em ấy đi gặp Y Hạ.

Tiện thể, thăm hỏi Y Hạ.

Nhưng, hai ngày này tiệm lại bận rộn.

Đến nỗi, hôm nay mới rảnh rỗi, có thời gian đi thăm Y Hạ.

Kết quả, chưa kịp đợi họ khởi hành vào buổi chiều, Y Hạ đã đến nhà họ ư.

Khiến cô ấy rất bất ngờ.

Hơn nữa vẫn là kinh ngạc lẫn vui mừng.

Y Hạ.

Từ miệng mẹ mình nghe được cái tên mà cả nhà họ luôn tâm niệm.

Sau đó, không chỉ Nakano Ichika, Nakano Miku và Nakano Iki ba người.

Ngay cả Nakano Nino, người vừa rồi còn trừng mắt đối mặt Y Hạ, bây giờ đều có chút sững sờ tại chỗ.

Cái tên này, họ quá đỗi quen thuộc.

Vậy nên, tên lưu manh trong miệng Nakano Nino, lại chính là ân nhân của nhà họ, Y Hạ ư.

Xem ra thực sự đã xảy ra một hiểu lầm không nhỏ.

Chỉ là, có một điều họ lại hơi thắc mắc.

Mẹ mình làm sao lại quen thân với Y Hạ như vậy, chẳng lẽ trước đây họ đã từng gặp mặt, biết rõ về nhau.

Chỉ là, giữ bí mật với năm người họ.

Nghĩ đến việc mẹ mình trước đó nói buổi chiều sẽ dẫn họ đi gặp một cố nhân.

Nakano Ichika và những người khác càng ngày càng cảm thấy khả năng này rất cao.

Này—— Sự ngạc nhiên này cũng quá đỗi khiến người ta chấn động rồi.

Vậy thì phải luyện tập thật tốt đấy nhé, cố gắng nắm vững nó sớm nhất có thể.

Dù sao, nếu có thể biểu diễn nó trước lễ hội trường học chính thức thì tuyệt vời.

Y Hạ nói.

Vâng.

Chúng em sẽ luyện tập thật tốt.

Akiyama Mio gật đầu.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ấy vô thức liếc sang Tainaka Ri bên cạnh.

Mio, cậu nhìn tớ thế làm gì.

Tainaka Ri ngượng nghịu cười.

Cô ấy thấy được một luồng khí lạnh trong mắt Akiyama Mio.

Đến mức, cô ấy có chút run rẩy.

Ri, mấy ngày tới cậu phải chăm chỉ lên một chút.

Hai ngày nay cậu ở nhà còn chưa gõ trống được mấy lần đâu.

Akiyama Mio nhìn cô ấy với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Nhà hai người họ là hàng xóm, lại còn rất gần.

Thậm chí, nếu muốn sang nhà đối phương, họ không cần đi cổng chính mà có thể trực tiếp nhảy qua cửa sổ.

Cũng chính vì vậy, cô ấy đương nhiên có thể nghe thấy những tiếng động khá lớn phát ra từ nhà Tainaka Ri.

Ví dụ như tiếng gõ trống.

Mà hai ngày nay tiếng trống truyền ra từ nhà Tainaka Ri chỉ đếm trên đầu ngón tay, không nghi ngờ gì, Tainaka Ri đã không luyện tập mấy lần mà đang lười biếng.

Tớ, tớ biết rồi.

Tớ sẽ luyện tập thật tốt.

Tainaka Ri vô thức nuốt nước bọt, liên tục gật đầu.

Lần này, cô ấy nhìn thấy sự uy hiếp trong mắt Akiyama Mio.

Chương 55

Cô ấy cũng biết tầm quan trọng của buổi biểu diễn này.

Có thể nói, đây là buổi biểu diễn đầu tiên của họ, có thể giúp họ tạo dựng danh tiếng.

He he— Nhìn Akiyama Mio với vẻ mặt nghiêm khắc và Tainaka Ri đang run rẩy. mugi và Kato Megumi bên cạnh khẽ cười.

À.

Sau một lúc cười. mugi như nhớ ra điều gì đó, nhìn về phía Y Hạ.

Anh Y Hạ, những buổi luyện tập tiếp theo sau khi tan học, có thể diễn ra tại tiệm của anh được không ạ.

Như vậy, chúng em vừa có thể giúp anh Y Hạ, lại vừa có thể cùng nhau luyện tập, tiện cả đôi đường. mugi hỏi.

Cô ấy đưa ra ý này đương nhiên là vì Y Hạ không tiện.

Dù sao, Y Hạ còn phải kinh doanh.

Cho nên, thời gian luyện tập cùng họ ở trường sẽ rất ít.

Nếu luyện tập ở tiệm đồ ngọt của Y Hạ thì khác.

Sau khi kết thúc kinh doanh, họ có thể luyện tập một lúc trong tiệm rồi về.

Nói đến đây Bị mugi hỏi như vậy, Y Hạ cũng nhớ ra điều mình quên nói với mugi và mọi người.

Trong lễ hội trường học lần này, anh không chỉ phải đảm nhiệm vai trò ủy viên thực hành, mà còn trở thành trưởng ban ủy viên thực hành.

Cho nên, việc kinh doanh tiệm đồ ngọt có lẽ sẽ phải thay đổi một chút.

Hoặc là dứt khoát không kinh doanh, hoặc là dứt khoát làm tốt ở trường rồi nhờ người đưa đến tiệm đồ ngọt để kinh doanh.

Y Hạ nói.

Hả.

Anh Y Hạ trở thành trưởng ban ủy viên thực hành sao.

Thật lợi hại.

Nghe Y Hạ nói vậy, mugi và mọi người đều có chút ngạc nhiên.

Điều khiến họ kinh ngạc nhất đương nhiên vẫn là chuyện Y Hạ sẽ trở thành trưởng ban ủy viên thực hành.

Ai bảo họ cũng khá hiểu Y Hạ, cảm thấy đây không phải phong cách của anh ấy.

Coi như là chuyện bất đắc dĩ thôi.

Y Hạ bất lực lắc đầu.

Về điểm này, anh cũng không giải thích thêm với mugi và mọi người.

À Vậy tiếp theo, anh Y Hạ có thể luyện tập cùng chúng em trong câu lạc bộ nhạc nhẹ được không.

Nghĩ đến lời Y Hạ vừa nói, mugi trầm tư.

Như vậy, họ có thể cùng nhau luyện tập trong câu lạc bộ nhạc nhẹ.

Không cần mang nhạc cụ đến tiệm đồ ngọt của Y Hạ, luyện tập cùng nhau trong tiệm đồ ngọt của Y Hạ.

Điều này ngược lại còn tiện hơn.

Cứ coi là vậy đi.

Mặc dù thời gian có thể không nhiều, nhưng dù sao cũng có thể luyện tập.

Y Hạ gật đầu.

Vậy thì tốt quá rồi. mugi cười.

Ngược lại, Tainaka Ri bên cạnh, đang hưng phấn chợt thốt lên: Nếu anh Y Hạ là trưởng ban ủy viên thực hành của lễ hội trường học lần này, vậy thì sân khấu và thời gian biểu diễn chẳng lẽ có thể Mắt Tainaka Ri sáng rực.

Nói về lễ hội trường học và các hoạt động văn hóa khác trong trường, điều gì là cạnh tranh khốc liệt nhất.

Đó chính là việc tranh giành địa điểm và thời gian sử dụng giữa các câu lạc bộ.

Và theo thói quen của trường, các câu lạc bộ hàng đầu sẽ chiếm giữ vị trí tốt nhất trước, còn lại sẽ để các câu lạc bộ khác tranh giành.

Giống như câu lạc bộ nhạc nhẹ của họ, một câu lạc bộ vô danh, thậm chí tạm thời không đóng góp gì cho trường, về cơ bản rất khó giành được sân khấu biểu diễn tốt.

Thời gian biểu diễn cũng sẽ vào lúc ít người.

Hơn nữa, vẫn là loại ở tầng cao nhất.

Chỉ cần Y Hạ thiên vị một chút, họ chắc chắn có hy vọng biểu diễn tại sân khấu tốt nhất và vào thời gian tốt nhất.

Hiệu quả này, không nghi ngờ gì, là tiêu chuẩn.

Điều này ngược lại không tệ.

Nếu đã trở thành trưởng ban ủy viên thực hành, đương nhiên phải

sử dụng hợp lý nguồn lực trong tay.

Y Hạ liếc mắt nhìn thấu ý đồ của Tainaka Ri, nhưng cũng không từ chối.

Oh yeah— Anh Y Hạ đỉnh của chóp.

Nhận được sự đồng ý của Y Hạ, Tainaka Ri đương nhiên bùng nổ.

Điều này cũng khiến mugi và Hirasawa Yui hai người rất đỗi vui mừng.

Ngược lại là Akiyama Mio, nhìn Tainaka Ri và hai người kia, rồi lại nhìn Y Hạ, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

Cô ấy khá thuần khiết, cảm thấy làm như vậy có thể hơi không hợp lẽ.

Mặc dù nói, cô ấy thực sự cũng muốn Y Hạ vận dụng các mối quan hệ để được sắp xếp ổn thỏa.

Yên tâm đi.

Đây là điều được phép.

Chỉ cần đừng quá vô lý, và phần biểu diễn của mấy em cũng đừng quá tệ là được.

Y Hạ nhìn ra sự lo lắng của Akiyama Mio.

Vâng.

Được Y Hạ trấn an như vậy, Akiyama Mio đương nhiên không còn lo lắng nữa.

Thay vào đó là sự mong đợi và vui mừng.

Nếu là vậy, cô ấy cũng yên lòng.

Cho nên Mấy em phải cố gắng luyện tập thật tốt mới được.

Nếu đến gần ngày lễ hội trường học chính thức bắt đầu mà mấy em vẫn chưa đạt đến trình độ khiến anh hài lòng.

Vậy thì, anh sẽ chỉ chọn sân khấu và thời gian hơi muộn một chút.

Y Hạ nhắc nhở.

Điểm này rất quan trọng.

Chúng em biết rồi.

Bị nhắc nhở một phen, Tainaka Ri và mọi người nghiêm mặt, đầy nghiêm túc nói.

Tiếp theo, họ nhất định phải dốc hết nhiệt huyết.

Anh Y Hạ, chúng ta cùng nhau tập một lần đi.

Khi Y Hạ thông báo xong với mugi và mọi người, định rời đi.

Chỉ thấy mugi với vẻ mặt hăm hở nhìn về phía anh, đưa ra lời mời.

Cô ấy, Akiyama Mio và Tainaka Ri ba người thì đã từng biểu diễn cùng nhau rồi.

Ngược lại, Y Hạ thì chưa.

Cho nên, nhân cơ hội này, cô ấy muốn thử luyện tập cùng Y Hạ một lần.

Tiện thể, rèn luyện một chút.

Hơn nữa, còn muốn Y Hạ giúp chỉ ra những thiếu sót của họ.

Dù sao, Y Hạ chính là tác giả của bài hát này mà.

Đúng vậy.

Anh Y Hạ, cùng tham gia đi.

Nghe mugi nói vậy, Tainaka Ri, người vốn luôn lười biếng, cũng

lập tức hứng thú.

Điều này cũng khiến Akiyama Mio bên cạnh nhìn Y Hạ với ánh mắt đầy mong đợi.

Cũng không phải không được.

Nhưng mà Anh không mang guitar theo.

Y Hạ nói.

Không sao đâu.

Cứ dùng của Yui là được.

Tainaka Ri hoàn toàn mất hết hy vọng.

Ánh mắt cô ấy lập tức nhìn chằm chằm về phía Hirasawa Yui, người đang vuốt ve cây guitar yêu quý trong tay không rời.

Hả.

Cây guitar bị để ý lập tức có cảm giác nguy hiểm.

Gần như ngay lập tức, cô ấy ôm chặt cây guitar trong tay, bảo vệ nó trong lòng.

Đồng thời, không quên dùng ánh mắt cẩn trọng và đề phòng nhìn Tainaka Ri và Y Hạ.

Các cậu muốn làm gì với Cathy của tớ.

Hirasawa Yui cảnh giác cao độ.

Cathy là tên thân mật cô ấy đặt cho cây guitar của mình.

Qua đó có thể thấy được tình yêu của cô ấy dành cho cây guitar.

Ngay cả khi ngủ, cô ấy cũng ôm cây guitar của mình.

Mà bây giờ, Tainaka Ri và Y Hạ hai người lại dám nhắm vào cây guitar của cô ấy sao.

Đáng ghét.

Chẳng qua là để anh Y Hạ dùng Cathy của cậu đánh một bản nhạc thôi mà.

Cũng không phải muốn làm gì Cathy của cậu đâu.

Nhìn vẻ mặt vô cùng đề phòng của Hirasawa Yui, Tainaka Ri càu nhàu.

Phản ứng này, có hơi quá rồi không.

Mặc dù cô ấy biết Hirasawa Yui yêu cây guitar của mình.

Cái đó cũng không được.

Cathy của tớ.

Hirasawa Yui ban đầu có chút do dự, sau đó thái độ vẫn kiên định.

Mặc dù chỉ là mượn tạm, nhưng nếu bị người khác sử dụng Cathy của mình, chẳng phải nó sẽ biến thành hình dạng của người khác sao.

Đâu phải mượn người lạ, chỉ là mượn anh Y Hạ thôi.

Yui cậu quên rồi sao, Cathy của cậu vẫn là mua bằng tiền lương làm thêm ở tiệm anh Y Hạ đó.

Tainaka Ri càu nhàu.

Hirasawa Yui dường như bị nói trúng tim đen.

Điểm này thì không sai.

Cô ấy sở dĩ có thể mua được cây guitar nhanh như vậy, tất cả là nhờ sự giúp đỡ của Y Hạ.

Bây giờ Y Hạ mượn guitar của cô ấy, không cho mượn hình như có chút không lễ phép.

Vậy thì được thôi.

Hirasawa Yui cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Sau một hồi đấu tranh tâm lý, cô ấy đưa cây guitar trong lòng đến cho Y Hạ.

Anh phải đối xử tốt với Cathy đấy nhé.

Phải chăm sóc em ấy thật cẩn thận Hirasawa Yui lải nhải không ngừng.

Anh sẽ cẩn thận.

Y Hạ mặt không ngừng giật giật, nhưng vẫn đưa ra câu trả lời khẳng định cho Hirasawa Yui.

Ngay lập tức, anh nhận lấy cây guitar Hirasawa Yui đưa.

Chương 56

Chỉ có điều, lúc nhận lấy, anh có thể rõ ràng cảm nhận được lực kéo truyền đến từ cây guitar.

Rõ ràng, đây là Hirasawa Yui lưu luyến không rời.

Đối với điều này, Y Hạ cũng không để ý.

Sau một cái giật nhẹ, anh trực tiếp rút cây guitar khỏi tay Hirasawa Yui, cầm nó trong tay mình.

Cathy của tớ— Đâu có phải sinh ly tử biệt.

Tainaka Ri lại càu nhàu.

Phản ứng của Hirasawa Yui theo cô ấy thấy, rõ ràng là hơi quá đáng.

Không sao đâu.

Chỉ một lát thôi mà.

Để tớ đi lấy cho Yui một ít món tráng miệng nhé.

Yui ăn món tráng miệng trước đi nha.

Cũng đúng lúc này, mugi tiến lên an ủi Hirasawa Yui.

Món tráng miệng.

Bị mugi an ủi như vậy, Hirasawa Yui nào còn bận tâm chuyện Cathy của mình bị mượn nữa.

Sự chú ý của cô ấy hoàn toàn tập trung vào món tráng miệng trong miệng mugi, đôi mắt sáng lấp lánh.

Được chứ. mugi cười gật đầu.

Nói xong, cô ấy đi đến tủ chuyên đựng món tráng miệng, lấy cho

Hirasawa Yui một ít.

Không chỉ Hirasawa Yui, cả phần của Kato Megumi cũng có.

Đây là phần của chị Kato. mugi cười nói.

Mấy người họ muốn biểu diễn cùng Y Hạ, đương nhiên không cần.

Những người cần là Hirasawa Yui và Kato Megumi, người đã trở thành khán giả.

Cô ấy đương nhiên sẽ không bỏ quên Kato Megumi.

Tuyệt, cảm ơn.

Kato Megumi mỉm cười.

Sau khi ngồi xuống ở một bên, cô ấy yên lặng chờ đợi màn biểu diễn của Y Hạ và ba người mugi Mặc dù cô ấy thỉnh thoảng có thể nghe Y Hạ chơi nhạc, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Y Hạ biểu diễn cùng người khác.

Cho nên, chuyện này đối với cô ấy cũng vô cùng mới mẻ.

Gần xong rồi.

Có thể bắt đầu.

Sau khi thử âm guitar, Y Hạ đã tìm được cảm giác chơi đàn và chuẩn bị xong, quay sang nói với ba người Tainaka Ri.

Được.

Vậy tiếp theo, để tớ ra lệnh nhé.

Tainaka Ri cười hắc hắc.

Hòa cùng tiếng dùi trống gõ, Tainaka Ri bắt đầu đếm ngược ba tiếng.

Và sau khi tiếng đếm ngược cuối cùng kết thúc.

Từ lúc Y Hạ ngẩng đầu lên, bốn người họ bắt đầu màn hợp tấu lần này.

Tin rằng cuối cùng rồi sẽ đạt đến nơi cao xa.

Ước hẹn không có cảm giác thực tế.

Lời nói mơ hồ của em.

Hình bóng bị loại trừ khỏi đám đông.

Chỉ là không muốn phối hợp bước đi của người khác, làm rung động trái tim.

Dù không hề liên quan cũng từ xa nhìn về.

So sánh và lặp lại Thời gian: bốn phút lẻ một giây.

Đây là toàn bộ bài hát.

Và sau khi bốn phút lẻ một giây này kết thúc, màn hợp tấu của bốn người Y Hạ đã khép lại.

Cùng với sự kết thúc của màn hợp tấu.

Ngoại trừ Y Hạ, ba người mugi, Akiyama Mio và Tainaka Ri, sau khi hoàn thành tốt bản hợp tấu 0,5 hiện tại, đều có chút hưng phấn.

Cho nên, vẫn còn mấy phần đắm chìm trong cảm giác biểu diễn.

Điều này cũng khiến cảm xúc xao động của họ khó mà bình ổn lại.

Đương nhiên.

Tainaka Ri thở dốc, thực sự có vài phần mệt mỏi.

Bởi vì thể lực là điểm yếu của cô ấy.

Mà tay trống trải qua một vòng biểu diễn cần hao phí thể lực nhiều hơn rất nhiều so với các thành viên khác trong ban nhạc.

Mệt mỏi một chút cũng là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng, chỉ một bản nhạc mà Tainaka Ri đã mệt thở dốc như vậy thì thật sự không được.

Dù sao, một ban nhạc thực thụ, khi biểu diễn trên sân khấu, không chỉ chơi một bài.

Nếu một bài mà đã không ổn, sau đó còn tiếp tục thế nào.

Nếu là bình thường, Akiyama Mio đương nhiên sẽ chỉ điểm này mà càu nhàu Tainaka Ri, bắt cô ấy phải luyện tập thật tốt.

Nhưng giờ đây, cô ấy đang rất hưng phấn, lại vô thức bỏ qua điểm này.

Chúng ta thành công rồi.

Không ngờ, lần đầu tiên chúng ta hợp tấu cùng anh Y Hạ lại thành công đến vậy.

Không tệ, ngay cả sai sót cũng siêu ít.

Anh Y Hạ chơi guitar thật hay, hát cũng cực kỳ tốt.

Về màn hợp tấu vừa rồi, Akiyama Mio, mugi và Tainaka Ri ba người không ngừng bàn tán, ai nấy đều hân hoan vui sướng.

Cuối cùng, họ còn dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Y Hạ.

Màn hợp tấu này, Y Hạ đã trực tiếp chinh phục họ.

Đối mặt với một chút sai sót trong màn hợp tấu của họ, Y Hạ lại có thể dùng khả năng chơi đàn của mình để che giấu, hơn nữa còn kéo họ trở lại.

Thậm chí, nâng tầm màn hợp tấu của họ lên một đẳng cấp mới.

Đây quả thực là một tay guitar đỉnh cao.

Cũng chỉ tạm được thôi.

Coi như là phát huy bình thường.

Y Hạ không hề chìm đắm trong sự sùng bái của mugi và mọi người.

Nghe Y Hạ nói vậy, ba người mugi đồng loạt lườm anh mười lăm cái khinh khỉnh.

Lúc nào họ cũng có thể nói như vậy thì tốt quá.

Anh Y Hạ, anh có thể chỉ điểm chúng em một chút được không.

Sau vài câu hàn huyên.

Về màn hợp tấu vừa rồi, Akiyama Mio đưa ra thỉnh cầu với Y Hạ.

Ngay lập tức, mugi và Tainaka Ri hai người cũng nhìn về phía Y Hạ.

Nếu muốn nói chỉ điểm thì.

Thực ra Cứ luyện tập một chút, bớt mắc lỗi đi là được rồi.

Còn nữa, mấy em hãy luyện tập nhiều hơn một chút nữa.

Y Hạ thầm nghĩ.

Mặc dù về trình độ mà nói, Akiyama Mio và mọi người có thể nâng cao hơn nữa, nhưng hiện tại thì không cần thiết, đã đủ rồi.

Còn về những điều khác Em có thể chơi đàn tự nhiên hơn một chút, em có vẻ rất dễ căng thẳng, ảnh hưởng đến màn trình diễn.

Còn em, hãy luyện tập thể lực lên đi, và làm tốt việc giữ nhịp.

Anh Y Hạ, vậy còn em thì sao.

Thấy Y Hạ đã chỉ điểm xong Akiyama Mio và Tainaka Ri hai người mà không có phần của mình. mugi hơi có chút hứng thú hỏi Y Hạ, trên mặt đầy vẻ mong đợi.

Cô ấy cũng muốn được chỉ điểm cụ thể.

Em đã làm đủ tốt rồi, không cần cải thiện.

Thậm chí có thể nói, duy trì như bây giờ cũng rất tuyệt.

Y Hạ liếc nhìn mugi.

Ài— Tuy nhiên, cô ấy rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Sau khi chỉ điểm xong ba người mugi, Y Hạ chuẩn bị cùng Kato Megumi rời khỏi câu lạc bộ nhạc nhẹ.

Trước khi rời đi, anh cũng không quên trả lại cây guitar trong tay.

Đây— Cathy của em.

Y Hạ đưa cây guitar trong tay cho Hirasawa Yui.

À à.

Hirasawa Yui chợt bừng tỉnh, lúc này mới hoàn hồn lại, nhận lấy cây guitar Y Hạ đưa.

Cô ấy vẫn còn hơi đắm chìm trong màn hợp tấu của bốn người Y Hạ.

Mặc dù ba người mugi trước đây cũng đã từng hợp tấu, nhưng những màn hợp tấu trước đó không khiến cô ấy cảm thấy rung động bằng lần này.

Đến mức, cô ấy đã hoàn toàn đắm chìm vào đó, có chút quên cả ăn món tráng miệng.

Cũng chính vì màn hợp tấu lần này, cô ấy càng có thêm nhiều khao khát đối với việc biểu diễn và hợp tấu.

Cô ấy nghĩ sẽ học chơi guitar sớm một chút, sau đó cùng mugi và mọi người cùng nhau biểu diễn trên sân khấu.

Nhớ bảo dưỡng guitar đấy nhé.

Cây guitar của em rõ ràng mới mua về chưa bao lâu, mà dây đàn đã cho người ta cảm giác như dùng rất lâu rồi.

Chừng nào, nếu không bảo dưỡng tốt, nó còn có thể bị gỉ sét đấy.

Đến lúc đó thay dây đàn là tốn tiền đó.

Mặc dù trước khi hợp tấu anh không hề quan sát kỹ cây guitar của Hirasawa Yui, nhưng khi chơi đàn, anh cũng đã phát hiện ra điều này.

Thay dây đàn.

Tốn tiền.

Nghe Y Hạ nói vậy, Hirasawa Yui lúc này trong lòng giật mình.

Tiếp đó, vô thức ôm chặt cây guitar trong tay.

Rõ ràng tớ đã bảo vệ Cathy rất tốt, sao lại bị gỉ sét.

Hirasawa Yui vừa kinh ngạc vừa có chút căng thẳng.

Theo cô ấy thấy, việc cây guitar của mình gặp chuyện giống như cây guitar của mình bị bệnh vậy.

Điều đó khiến cô ấy rất bận tâm.

Yui, bình thường em bảo dưỡng Cathy thế nào.

Nhìn thái độ của Hirasawa Yui, cô ấy đương nhiên rất bảo vệ cây guitar của mình.

Nếu đã vậy, cây guitar của Hirasawa Yui không nên xuất hiện tình trạng như Y Hạ nói mới phải.

Đương nhiên là coi cây guitar như người nhà, chăm sóc thật tốt chứ.

Khi ăn cơm, đặt Cathy bên cạnh.

Khi tắm rửa, cũng đặt bên cạnh.

Mỗi ngày dùng khăn ướt rửa mặt và lau người cho Cathy, để Cathy luôn sạch sẽ.

Ngay cả khi ngủ, tớ cũng ôm Cathy ngủ.

Hirasawa Yui nói thêm.

Em đây là bảo dưỡng kiểu gì vậy.

Cũng khó trách cây guitar nhanh như vậy đã có vấn đề.

Nghe xong phương thức bảo dưỡng của Hirasawa Yui, Tainaka Ri lập tức càu nhàu.

Chương 57

Cô ấy gọi đây là bảo vệ Cathy sao.

Có, vẫn là loại dễ làm hỏng dây đàn.

Mỗi ngày dùng vải khô lau guitar và dây đàn.

Khi lau dây đàn, dùng khăn ướt chuyên dụng tốt nhất và dung dịch làm sạch.

Akiyama Mio với vẻ mặt nghiêm túc, dùng cách dễ hiểu hơn để giải thích cho Hirasawa Yui phương pháp bảo dưỡng guitar và tầm quan trọng của nó.

Mà nghe Akiyama Mio giảng giải xong, Hirasawa Yui đương nhiên có chút run rẩy.

Sau đó cô ấy liên tục gật đầu.

Cô ấy ghi nhớ vững vàng phương pháp Akiyama Mio đã giảng.

Tớ, tớ biết rồi.

Sau khi tan học, tớ sẽ đi mua ngay dung dịch làm sạch và khăn ướt ở cửa hàng Cathy.

Hirasawa Yui thành thật nói.

Cô ấy cũng không muốn để Cathy của mình gặp chuyện.

Vậy thì đúng rồi.

Thấy Hirasawa Yui thành thật lắng nghe, ba người Akiyama Mio mỉm cười, cũng yên lòng.

Cũng may Y Hạ đã nhắc đến chuyện này.

Nếu không, e rằng sau này khi Hirasawa Yui đã thành thạo guitar,

Cathy đã sớm gỉ sét rồi.

Trong tình huống tệ nhất, nếu chuyện này xảy ra đúng vào lúc biểu diễn chính thức, thì thật khó mà tưởng tượng được.

Mất mặt thì là chuyện nhỏ.

Ảnh hưởng đến màn trình diễn tiếp theo mới là không xong.

Sau khi chỉ điểm xong mugi và mọi người.

Y Hạ và Kato Megumi hai người không ở lại lâu, rời khỏi câu lạc bộ nhạc nhẹ.

Tuy nhiên, họ lại không trực tiếp đi về phía cổng trường để rời khỏi trường.

Mà là đi về phía sân thượng.

Đợi lâu rồi.

Đi tới sân thượng, Y Hạ và Kato Megumi hai người nói với hai bóng người đã chờ đợi trên sân thượng một lúc.

Chủ nhân của hai bóng người đó chính là Thor và Kanna.

Mặc dù Y Hạ không hề yêu cầu Thor và Kanna đón gì cả, nhưng vì rảnh rỗi.

Thor và Kanna vẫn thông báo cho Y Hạ một tiếng, đến trường đón họ về.

Chúng em cũng vừa mới tới thôi.

Thor nói với Y Hạ và Kato Megumi.

Muốn về bây giờ không ạ.

Thor hỏi Y Hạ.

Về đi.

Nhưng mà, không phải về nhà, mà là đến tiệm.

Y Hạ nói.

Đến tiệm đúng không.

Em biết rồi.

Thor gật đầu.

Tiệm đồ ngọt của Y Hạ, sau hai ngày ở cùng, cô ấy đương nhiên đã sớm biết.

Tiếp theo, cô ấy cũng sẽ làm việc trong tiệm đồ ngọt của Y Hạ, cùng giúp đỡ.

Vậy thì lên đi.

Ngay lập tức, Thor trực tiếp biến trở lại hình dạng rồng, muốn chở Y Hạ đến tiệm đồ ngọt.

Mặc dù Thor một mình là đủ, nhưng đã đến rồi, cũng không thể tay không về.

Có thể xuất phát.

Sau khi ngồi vững, Y Hạ vỗ vỗ lên thân Thor nói.

Được.

Thor gật đầu.

Ngay lập tức, cô ấy và Kanna cùng nhau vỗ cánh, mang theo Y Hạ và Kato Megumi hai người bay về hướng tiệm đồ ngọt.

Bữa trưa có vừa miệng không ạ.

Vừa bay, Thor vừa hỏi Y Hạ và Kato Megumi về cảm nhận của họ đối với bữa trưa.

Là bởi vì bữa trưa cô ấy làm buổi trưa, đã thêm vào một thứ đặc biệt.

Cụ thể hơn, là đã thêm vào một loại nguyên liệu khác biệt so với người khác vào bữa trưa của Y Hạ.

Rất tốt.

Rất ngon.

Y Hạ khen ngợi.

Mặc dù Fumino đã nếm ra sự khác biệt trong bữa trưa, nhưng anh ngược lại không cảm thấy có gì lạ cả.

Vẫn thấy rất ngon.

He he— Vậy thì tốt rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, Thor cười hắc hắc, rất đỗi thỏa mãn.

Y Hạ không phát hiện ra điểm đặc biệt trong bữa trưa sao.

Thor dò hỏi.

Bữa trưa đặc chế mà cô ấy làm cho Y Hạ đặc biệt như vậy, lại chỉ có một phần duy nhất, Y Hạ không nên không phát hiện mới phải.

Huống hồ, phần của Y Hạ vẫn là chính tay cô ấy đưa cho anh.

Đặc biệt.

Có sao.

Y Hạ hơi nghi hoặc.

Anh thật sự không cảm thấy bữa trưa của mình có gì đặc biệt.

Chẳng phải là giống của Fumino sao.

Còn Kato Megumi và các cô gái khác.

Mặc dù anh không thấy, nhưng đoán chừng cũng giống nhau thôi mà.

Khi Y Hạ đang nghĩ vậy, Kanna và Kato Megumi, sau khi nghe

xong, đều lộ vẻ mặt kỳ lạ.

Thor, cái cậu nói đặc biệt, sẽ không phải là về nguyên liệu nấu ăn đấy chứ.

Kato Megumi hỏi.

Hả.

Lời của Kato Megumi khiến Y Hạ và Thor đều vô cùng ngạc nhiên.

Tiểu Huệ em đã ăn những gì vậy.

Nghĩ đến đây, Y Hạ tò mò hỏi Kato Megumi.

Rau củ quả thì bình thường.

Nhưng mà Món thịt đó, hình như có chút khác biệt.

Lại còn có chút đáng sợ.

Kato Megumi càu nhàu.

Ví dụ như.

Y Hạ nghe vậy càng thêm kinh ngạc.

Món thịt đó có màu xanh lá cây.

Màu sắc cho người ta một cảm giác kỳ lạ.

Hơn nữa, cảm giác như là một đoạn đuôi vậy.

Sắc mặt Kato Megumi càng thêm kỳ quái.

Khi nói xong câu cuối cùng, ánh mắt cô ấy còn vô thức nhìn về phía sau lưng Thor.

Đặc biệt là phần đuôi.

Buổi trưa khi nhìn thấy những gì mình ăn, cô ấy chỉ cảm thấy kỳ lạ và khó nuốt, chứ không nghĩ đến khía cạnh khác.

Bây giờ chú ý đến màu sắc trên người Thor, cô ấy lập tức cảm thấy món thịt buổi trưa và màu sắc của Thor dường như rất tương đồng.

Nếu là vậy, thì đáng để cô ấy bận tâm.

Dù sao, để không phụ lòng tốt của Thor, cô ấy cuối cùng vẫn ăn hết món thịt đó.

Bất ngờ là, mặc dù màu sắc và vẻ ngoài của món thịt không có gì đáng nói, nhưng nó lại cực kỳ ngon.

Nhưng mà nếu thật là vậy, đuôi của Thor hẳn phải thiếu một đoạn mới phải.

Nhưng bây giờ, đuôi của Thor vẫn nguyên vẹn.

Là cô ấy hiểu lầm.

Hay là, khả năng hồi phục của Thor rất mạnh.

Ngay cả khi bị cắt đuôi, nó cũng sẽ nhanh chóng mọc lại, giống như thằn lằn vậy.

Không đúng.

Tốc độ hồi phục này còn nhanh hơn thằn lằn nhiều lắm.

Một đoạn đuôi sao.

Nghe Kato Megumi nói vậy, mặt Y Hạ không ngừng giật giật.

Nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của Thor, cộng thêm mô tả của Kato Megumi, anh lập tức hiểu ra điều gì đó.

Chắc chắn là, Thor đã cắt một đoạn thịt đuôi của mình để nấu ăn.

Hơn nữa, còn đặc biệt làm cho anh ăn.

Chuyện như vậy, Thor chắc chắn sẽ làm.

Chỉ có điều, sau đó khi phân phát bữa ăn.

Anh cảm thấy nội dung các bữa ăn là như nhau, nên không phân biệt gì giữa mình và Kato Megumi, cứ tiện tay lấy thôi.

Vậy nên, Thor em đã dùng đuôi của mình để chế biến sao.

Y Hạ nói với giọng lạnh lùng.

Ưm Giọng Y Hạ bỗng trở nên lạnh lùng khiến Thor giật mình.

Giờ đây, cô ấy bỗng có cảm giác mình đã làm hỏng chuyện.

Vâng, đúng vậy.

Mặc dù có chút chột dạ, nhưng Thor vẫn gật đầu, tỏ ý chắc chắn.

Y Hạ không vui sao.

Thor yếu ớt hỏi.

Ai— Cũng không phải vấn đề thích hay không thích.

Giọng Y Hạ lại thay đổi, biến thành vẻ thở dài.

Vậy nên, tại sao em lại làm vậy.

Y Hạ hỏi lại Thor.

Bởi vì đã nhận được sự giúp đỡ và chăm sóc của Y Hạ.

Cho nên em muốn báo đáp Y Hạ một chút.

Thor nhỏ giọng nói.

Chương 58

Em không phải cũng đang báo đáp chúng ta sao.

Đến đón đưa chúng ta, lại giúp chúng ta chia sẻ việc nhà, đã giúp chúng ta rất nhiều rồi.

Y Hạ lắc đầu nói.

Chừng này thì làm sao đủ.

Thor nhỏ giọng lầm bầm.

Đây chính là ân cứu mạng, sao chỉ giúp làm chút việc nhà là có thể báo đáp được.

Mặc dù thịt của em hơi khó nhìn, lại còn có độc, nhưng độc tố em đã loại bỏ rồi, rất bổ dưỡng.

Còn có thể giúp con người cường thân kiện thể nữa.

Y Hạ sau này không phải muốn học phép thuật sao.

Cái này cũng có ích đó.

Thor tính toán để Y Hạ chấp nhận.

Tuy nhiên, chưa đợi Y Hạ nói gì, Kato Megumi bên cạnh lại vô thức thốt lên.

Thì ra là còn có độc sao.

Mặt Kato Megumi hơi giật giật.

Điểm này, khi nhìn thấy miếng thịt của Thor, cô ấy đã từng nghĩ vậy rồi.

Kết quả hóa ra miếng thịt này thật sự có độc sao.

Mặc dù Thor bây giờ nói đã loại bỏ độc tố, nhưng vẫn cho cô ấy

một cảm giác sợ hãi.

Nếu có lần sau, cô ấy chắc là không còn dám đụng vào nữa.

Đã loại bỏ rồi.

Yên tâm đi, Tiểu Huệ.

Ăn hết tuyệt đối không sao đâu.

Hơn nữa, cảm giác còn rất tốt nữa chứ.

Là rất tốt.

Nghĩ đến cảm giác của mình sau khi ăn bữa trưa lúc nãy, Kato Megumi khẽ gật đầu.

Sau khi ăn bữa trưa xong, cô ấy quả thực có cảm giác cơ thể mình ấm áp, rất thoải mái.

Tinh lực cũng dồi dào hơn.

Lúc đó cô ấy đã cảm thấy đó là công lao của món thịt.

Giờ xem ra, quả nhiên không tệ.

Em đã bảo mà.

Thấy Kato Megumi gật đầu một cách đầy suy tư, Thor không khỏi có chút kiêu ngạo.

Thiên phú phép thuật của Tiểu Huệ, cũng sẽ thay đổi tốt hơn.

Đến lúc đó, em có thể cùng Y Hạ học phép thuật.

Phải nói rằng, lời dụ dỗ này quả thực rất hiệu quả.

Không chỉ Kato Megumi, mà còn thiên phú phép thuật của Eriri và những người khác nữa.

Trước đây trên đường đến công viên trò chơi, Eriri đã từng nhắc đến chuyện này.

Cho nên, cô ấy đã kiểm tra cho Kato Megumi và Eriri.

Và kết quả cuối cùng là thiên phú phép thuật của Kato Megumi hơi kém, Mashiro thì vẫn ổn.

Ngược lại là Eriri không hề có thiên phú phép thuật.

Khi biết điều này, Eriri đã vô cùng thất vọng.

Trực tiếp lộ ra vẻ nghi ngờ về cuộc sống.

Thôi thì vẫn cứ thôi đi.

Trong mắt lóe lên một tia khát vọng và mong đợi, Kato Megumi vẫn lắc đầu, từ chối ý tốt của Thor.

Quả thực, đó đích thị là một lời dụ dỗ khó mà từ chối.

Nhưng mà nếu đã biết đó là thịt của Thor, cô ấy làm sao có thể chọn cách này được.

Dù cho điều này vô hại với cơ thể Thor, Thor rất nhanh còn có thể mọc lại đuôi, thì vẫn là vậy.

Để Thor tự tổn thương mình để mang lại lợi ích cho họ, đó không phải là điều họ muốn thấy.

Ai— Thấy Kato Megumi trực tiếp từ chối.

Thor vừa thất vọng, lại vừa có chút không hiểu.

Thịt đuôi của cô ấy, thật sự khó ăn đến vậy sao, khó mà khiến người ta chấp nhận đến thế ư.

Mặc dù đuôi của Thor đích xác có rất nhiều điểm rất tốt, nhưng nếu là dựa trên điều kiện tổn thương Thor, chúng ta sẽ không chấp nhận.

Thor đối với chúng ta mà nói, đã là một người bạn rất quan trọng.

Chúng ta không đành lòng để Thor em làm như vậy, biết không.

Y Hạ vỗ vỗ cơ thể Thor, an ủi và giải thích.

Điều này khiến Thor bừng tỉnh đồng thời, còn có chút xúc động nhỏ.

Được ạ.

Em biết rồi.

Em về sau sẽ không làm như vậy nữa.

Thor cam đoan.

Cùng lắm thì, cô ấy sẽ xuyên qua thế giới của mình, bắt vài con ma thú khác về.

Hoặc là, tìm một vài thứ có thể giúp con người thay đổi thiên phú phép thuật.

Thor thầm nghĩ trong lòng.

Nhất định phải nhớ kỹ đấy nhé.

Y Hạ đương nhiên không biết những suy nghĩ nhỏ nhặt của Thor.

Anh lại vỗ vỗ cơ thể Thor, cố gắng để Thor hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ này.

Tốc độ bay của Thor và Kanna rất nhanh.

Nhờ có phép thuật nhận thức chướng ngại hỗ trợ, không ai phát hiện Y Hạ và các cô gái đang cưỡi rồng.

Két— Mở cửa sau bằng chìa khóa.

Y Hạ và mọi người bước vào tiệm đồ ngọt.

Tiếp đó, họ thấy Erina, Momo, Hisako và Tadokoro Megumi bốn người đang đi theo tiếng động.

Còn Kotori, Kitagawa Marin, Inui Sajuna và những người khác thì sao.

Ngoại trừ Kitagawa Marin cần ở lại lớp giúp đỡ.

Sao không đi cổng chính.

Tôi còn tưởng là trộm chứ.

Thấy là Y Hạ và mọi người, Erina lập tức hạ tấm lòng lo lắng xuống.

Trong miệng cô ấy không quên càu nhàu Y Hạ.

Cửa sau bỗng nhiên có động tĩnh, họ còn tưởng là có kẻ trộm đến.

Đi đường vòng một chút, vừa khéo cửa sau gần nhất.

Y Hạ thuận miệng giải thích.

Mà nói đến, đã mấy ngày không gặp rồi.

Erina, Hisako Y Hạ và Erina cất tiếng chào hỏi.

Dù sao, từ khi trại huấn luyện Toki kết thúc, cũng đã được một tuần rồi.

Cứ coi là vậy đi.

Erina nhếch miệng.

Một tuần không gặp, cô ấy lại có chút hoài niệm việc làm việc ở chỗ Y Hạ.

Chủ yếu là, ở chỗ Y Hạ cô ấy có thể học được những điều không học được ở trại huấn luyện Toki và trong trường học.

Cho nên, so với ở trại huấn luyện Toki và Học viện Toki, cô ấy ngược lại càng thích ở chỗ Y Hạ.

Tiểu Huệ, em à, đã lâu không gặp.

Không ngờ, hôm nay em cũng tới.

Em chịu đến, anh vẫn rất vui.

Sau khi chào hỏi Erina và Hisako xong.

Y Hạ tiếp tục chào riêng Tadokoro Megumi, tỏ ý hoan nghênh.

Hả.

Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy Kato Megumi đáp lại đầy ngạc nhiên.

Điều này cũng khiến Kanna và Thor, những người không rõ đầu đuôi, cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tadokoro Megumi và Kato Megumi, không ngừng đảo mắt qua lại.

Thấy ba người Kato Megumi phản ứng kỳ lạ, lần này ngay cả Tadokoro Megumi cũng có chút kỳ lạ.

Cô ấy hơi không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Suýt chút nữa thì quên mất.

Hai em đều là Tiểu Huệ cả.

Y Hạ chợt nhận ra.

Giới thiệu nhé, đây là Kato Megumi.

Y Hạ giới thiệu đơn giản với Tadokoro Megumi.

Thì ra là vậy.

Nghe Y Hạ giải thích, Tadokoro Megumi đương nhiên hiểu ra nguyên nhân.

Mà lúc này, Kato Megumi cũng đã nhớ ra điều gì đó.

Tadokoro Megumi, chính là người mà cô ấy gặp lần trước ở khu du lịch Toki.

Em là Kato Megumi, rất vui được làm quen.

Mặc dù Y Hạ đã giới thiệu tên mình với Tadokoro Megumi, nhưng Kato Megumi vẫn tự giới thiệu lại với Tadokoro Megumi một chút, coi như chào hỏi.

Đâu có đâu có ạ.

Em là Tadokoro Megumi.

Em mới là người cần được chiếu cố nhiều hơn ạ.

Tadokoro Megumi liên tục cúi người, giọng nói có chút căng thẳng.

Sau khi Kato Megumi và Tadokoro Megumi chào hỏi xong.

Y Hạ nhìn Kato Megumi bên cạnh, rồi lại nhìn Tadokoro Megumi trước mặt.

Nếu cứ gọi hai em là Tiểu Huệ thì hơi dễ nhầm lẫn.

Hay là, từ giờ anh gọi em là Huệ Tương nhé.

Hoặc là Đãi Đãi.

Y Hạ hỏi ý kiến Tadokoro Megumi.

Dạ, sao cũng được ạ.

Tadokoro Megumi mặt hơi ửng hồng, có chút ngượng ngùng.

Hai cách gọi này, so với danh xưng Tiểu Huệ, dường như thân mật và khiến người ta ngượng hơn.

Tuy nhiên, để dễ phân biệt, cô ấy cũng không bận tâm việc bị gọi như vậy.

Vậy thì Huệ Huệ nhé.

Y Hạ trực tiếp quyết định cách gọi cho Tadokoro Megumi.

So với Huệ Tương, Huệ Huệ dường như thuận miệng hơn.

Vâng.

Tadokoro Megumi khẽ gật đầu.

Sắc mặt cô ấy dường như đỏ hơn một chút.

À đúng rồi, đây là nhân viên mới của tiệm, Thor.

Các em làm quen nhau đi.

Sau khi quyết định cách gọi cho Tadokoro Megumi, Y Hạ tiếp tục giới thiệu Thor và Kanna cho ba người Erina.

Thor, Kanna, mấy đứa nó là những người sẽ giúp đỡ chúng ta trong tiệm.

Là Akanegakubo Momo, Nakiri Erina, Arato Hisako và Tadokoro Megumi.

Giới thiệu xong Thor và Kanna với Erina và mọi người, Y Hạ lại giới thiệu Erina và mọi người với Thor và Kanna.

Chào cô.

Xin được chiếu cố nhiều hơn ạ.

Sau khi hơi ngạc nhiên nhìn đối phương một cái.

Dù là Erina và mọi người, hay Thor và Kanna, đều cất tiếng chào hỏi nhau.

Không nói đến Arato Hisako và Tadokoro Megumi.

Chương 59

Erina và Momo thì lại khá quen thuộc với chuyện Y Hạ nhận người.

Còn về Thor.

Thái độ của cô ấy đối với Erina và mọi người thì lại tương đối lạnh lùng.

Dù sao, Erina và mọi người mới lần đầu quen biết, chưa nhận được sự tin tưởng của cô ấy.

Nếu không phải đây là người Y Hạ quen biết, giới thiệu, có lẽ cô ấy còn chưa chắc đã để ý.

Điều này, Y Hạ đương nhiên cũng đã nhận ra.

Anh cũng không thấy có gì lạ.

Chỉ cần Thor không phản đối việc Erina và mọi người cùng làm, có thể sống chung hòa bình là được rồi.

Anh cũng không nghĩ Erina và Thor phải thân thiết đến mức nào.

Nếu đã quen biết nhau rồi, Vậy thì, tiếp theo chúng ta bắt đầu làm việc thôi.

Y Hạ phủi tay, ra lệnh.

Thor và Tiểu Huệ Kato Megumi trước tiên giúp dọn dẹp vệ sinh nhé.

Erina, Tiểu Đào Momo giúp chuẩn bị nguyên liệu đi.

Hisako và Huệ Tương Tadokoro hai em có thể đứng ngoài quan sát trước, khi nào nguyên liệu chuẩn bị xong, cứ theo các bước anh hướng dẫn mà làm phụ.

Mỗi bước đều rất quan trọng, nhớ chú ý học hỏi.

Y Hạ nói.

Rõ ạ.

Erina và Momo theo thói quen gật đầu.

Còn Thor và Kato Megumi thì mỗi người đi lấy dụng cụ chuẩn bị dọn dẹp vệ sinh.

Trong khi đó, Tadokoro Megumi và Arato Hisako thì hơi kích động reo lên.

Dù sao, hai người họ là lần đầu tiên giúp đỡ trong tiệm của Y Hạ.

Thậm chí là được truyền dạy trực tiếp công thức và cách làm món ăn phát sáng.

Điều này, các em đã nghe Erina và Momo nói qua.

Trong lúc chế tác món tráng miệng.

Ting ting—— Kèm theo món tráng miệng được từng cái cho vào lò nướng để nướng.

Sau một thời gian ngắn.

Tiếng chuông báo nướng xong từ lò vang lên, thu hút sự chú ý của Y Hạ và mọi người.

Xong rồi đó.

Chuẩn bị lấy ra đi.

Tiện thể nhìn cách các em làm thế nào.

Y Hạ nói với Erina và mọi người.

Trong lúc chờ bánh chín, anh đang giảng giải cho Erina và mọi người về cách làm cũng như những điểm mấu chốt của vài món tráng miệng phát sáng hôm nay.

Bởi vì Erina và Momo tương đối có kinh nghiệm.

Anh chủ yếu giảng giải trọng tâm cho Tadokoro Megumi và Arato Hisako.

Điều đó khiến Tadokoro Megumi và Arato Hisako, những người lần đầu được nghe, thu hoạch không ít, ánh mắt các em tràn đầy vẻ ngạc nhiên lấp lánh.

Còn nữa, là sự cảm kích tràn đầy đối với Y Hạ.

Vâng ạ.

Erina và mọi người mỗi người đeo găng tay cách nhiệt, mở lò nướng tương ứng, lấy ra những món tráng miệng mới ra lò.

Không lâu sau.

Những món tráng miệng được bày đầy trên quầy bếp.

Hương thơm mê người đó, thu hút sâu sắc Erina và mọi người.

Hơn tám phần trong số đó đều là món tráng miệng phát sáng.

Và điều này đương nhiên là do Erina và mọi người làm.

Cũng dẫn đến việc Tadokoro Megumi, Arato Hisako và thậm chí cả Thor, đều tham gia vào đó, chế tác một phần nhỏ để nếm thử.

Tặc lưỡi.

Sau một hồi xem xét.

Ngay sau đó, chỉ nghe tiếng tặc lưỡi phát ra từ miệng Erina.

Trong giọng nói, mang theo chút chán nản và không cam lòng.

Không gì khác.

Lần này cô ấy làm món tráng miệng phát sáng, cũng như mọi khi, đều kết thúc bằng thất bại.

Mà điều này, vẫn chưa phải là điều khiến cô ấy không cam lòng nhất.

Điều khiến cô ấy không cam lòng hơn cả là.

Akanegakubo Momo thế mà lại làm ra món tráng miệng phát sáng.

Không chỉ là Momo.

Mà còn có.

Thor.

Cái này.

Trong chốc lát, Erina trực tiếp bị chấn động.

Momo thì cô ấy có thể hiểu được.

Bởi vì trước đây, cô ấy hình như có nghe Momo nói với Y Hạ về manh mối này.

Chỉ có điều, lúc đó cô ấy có chút không dám tin.

Giờ đây thì đã được xác nhận.

Ngược lại là Thor.

Cô ấy mới lần đầu đến tiệm của Y Hạ làm việc mà đã làm ra món tráng miệng phát sáng rồi ư.

Dù cho Y Hạ có bí mật truyền dạy cho Thor, thì điều này cũng quá khó tin rồi.

Nghĩ vậy, Erina trực tiếp hào hứng đi đến trước mặt Thor, hỏi.

Em đã làm thế nào.

Erina sốt ruột muốn biết điểm mấu chốt để Thor có thể làm ra món tráng miệng phát sáng.

Mặc dù các cô ấy đã sớm biết bí quyết và điểm mấu chốt để làm ra

món tráng miệng phát sáng, nhưng nếu có thể biết được những điểm khác biệt từ miệng Thor.

Chuyện này đối với cô ấy mà nói, đương nhiên sẽ có không ít trợ giúp.

Làm theo thì làm ra thôi.

Đối mặt với câu hỏi của Erina, Thor hời hợt liếc qua Erina, mặt mày tùy ý nói.

Nói là nói vậy.

Trên thực tế, việc có thể thật sự làm ra món tráng miệng phát sáng, ngay cả chính cô ấy cũng vô cùng bất ngờ.

Mặc dù chỉ là ở dạng bán thành phẩm.

Dù sao, món tráng miệng phát sáng của Y Hạ, trước đây cô ấy dù phục chế hoàn hảo cũng không làm được.

Không ngờ, lần này lại có thể làm được.

Thor dường như nghĩ tới điều gì đó.

Chẳng lẽ là bởi vì. sự chuyển biến trong tâm cảnh của cô ấy.

Bởi vì đoạn đối thoại lúc đến với Y Hạ, nội tâm cô ấy đã bị Y Hạ thành công lay động.

Đến mức, khi chế tác món tráng miệng phát sáng, suy nghĩ dường như chỉ là Y Hạ.

Mang theo nỗi nhớ nhung này, cô ấy đã làm ra món tráng miệng như vậy.

Mà giờ đây, món tráng miệng này phát sáng.

Dù chỉ là ánh sáng yếu ớt lung linh.

Làm theo thì làm ra.

Nghe Thor nói vậy.

Erina quả nhiên vừa bực mình vừa buồn cười.

Nếu đơn giản như vậy, chẳng lẽ cô ấy đã lâu như vậy mà vẫn chưa có chút manh mối nào về món tráng miệng phát sáng ư.

Không khỏi, Erina nảy sinh cảm giác thất bại nồng đậm.

Trước đây là Akanegakubo Momo thì còn chấp nhận được.

Chương 60

Giờ đây, chính cô ấy lại bị Thor, người đến sau mình, vượt qua.

Thật là quá đáng mà.

Đi, đừng ủ rũ nữa.

Thấy Erina mặt mày ủ rũ, không biết đang nghĩ gì.

Y Hạ nhẹ nhàng vỗ vai Erina.

Anh không hề giấu nghề hay thiên vị đâu.

Chỉ có thể nói, Thor có thiên phú dị bẩm.

Anh làm món nào, cô ấy chỉ cần nhìn một lần là cơ bản có thể tái tạo lại hơn chín phần rồi.

Y Hạ vừa giải thích vừa an ủi.

Anh biết, Erina đây là bị Thor đả kích.

Hơn nữa, còn bị đả kích khá thảm.

Nghe được Y Hạ chứng minh, Erina há hốc miệng.

Rõ ràng, cô ấy lại một lần nữa kinh ngạc.

Nhìn người khác chế tác một lần, liền có thể gần như hoàn hảo sao chép được món ăn giống y đúc.

Điều này rất khó.

Tuy nhiên, đối với một vài đầu bếp rất có thiên phú mà nói, cũng không phải việc khó.

Nhất là, đối với Lưỡi của Thần của cô ấy mà nói.

Tuy nhiên, điều này nếu áp dụng cho Y Hạ thì cũng hơi khoa

trương.

Y Hạ làm món nào, Thor lại có thể hoàn hảo tái tạo.

Ngay cả Lưỡi của Thần của cô ấy cũng không dám chắc có thể làm được.

Em cũng có Lưỡi của Thần ư.

Nghĩ đến đây, Erina lại hiếu kỳ hỏi Thor.

Lưỡi của Thần.

Đó là gì.

Thor hơi nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Không cần suy nghĩ.

Thor không có Lưỡi của Thần.

Chưa kịp Erina giải thích về Lưỡi của Thần cho Thor, Y Hạ đã đưa ra câu trả lời cho Erina.

Hơn nữa, về món tráng miệng phát sáng, Thor trước đây cũng chưa từng thành công.

Hôm nay là lần đầu tiên cô ấy thành công.

Y Hạ nói.

Không đúng, phải nói là, thành công một nửa.

Nhìn món tráng miệng phát sáng của Thor, Y Hạ bổ sung.

Một nước cờ này, Thor lại một lần nữa thành công vượt qua Akanegakubo Momo.

Vậy sao.

Erina nghe vậy có chút trầm mặc.

Tuy nhiên, trong lòng cô ấy lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô ấy còn tưởng Thor là kiểu người có thể hoàn hảo sao chép ngay cả món tráng miệng phát sáng ngay từ lần đầu tiên chế tác.

Đương nhiên, nếu là cô ấy biết Thor đã cố gắng chưa đầy ba ngày.

Hơn nữa, hoàn thành dựa trên sự chuyển biến tâm trạng của chính mình.

Có lẽ, cô ấy lại sẽ bị kích động đến phát điên.

Thôi được, hãy nói đến đây thôi.

Còn sau này, các em tự mình nghiên cứu tiếp nhé.

Nếu có gì không biết, cứ hỏi anh.

Y Hạ vỗ tay, phá vỡ bầu không khí bỗng nhiên có chút trầm mặc.

Trước tiên đem hết món tráng miệng ra đi.

Tính thời gian thì Sajuna và mọi người cũng sắp đến, chúng ta có thể bắt đầu bán hàng rồi.

Y Hạ nói.

Dạ biết.

Erina nhíu mày.

Ngay lập tức, cô ấy bưng món tráng miệng phát sáng trước mặt mình, đi ra ngoài.

Thấy đại tiểu thư đi trước, Arato Hisako cũng bưng món tráng miệng phát sáng của mình ra ngoài, bắt đầu bận rộn.

Ngược lại là Momo và Thor, không hề rời đi.

Nói đúng hơn, là Momo đã chắn trước mặt Thor, không cho cô ấy rời đi.

Về điểm này, Tadokoro Megumi cũng tương tự.

Cô muốn làm gì.

Nhìn Momo đang che trước mặt mình, Thor hơi nhíu mày.

Đây là muốn khiêu khích mình ư.

Hầu như ngay lập tức, một khí thế vô hình, bùng nổ từ người Thor.

Ưm.

Không hiểu sao, cô ấy bỗng nhiên có cảm giác như đang đối mặt với một con rồng khổng lồ.

Khiến cô ấy có chút sợ hãi.

Suýt chút nữa thì ngất xỉu vì sợ.

Em, em sẽ không chịu thua đâu.

Em sẽ làm ra món tráng miệng phát sáng thực sự sớm hơn cô.

Mặc dù trong lòng có chút hơi sợ, nhưng Momo vẫn dũng cảm nói ra lời tuyên ngôn của mình với Thor.

Giống như Erina vậy.

Tuy nhiên, dù là vậy, cô ấy cũng sẽ không từ bỏ.

Thật sao.

Nghe Momo nói vậy, Thor đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó khóe miệng nở nụ cười vô hình.

Con người này, thật sự đang gây hấn với mình ư.

Tuy nhiên, nếu là kiểu khiêu khích này, ngược lại rất thú vị.

Cô ấy, Thor, chấp nhận.

Vậy thì cố gắng thật tốt nhé.

Nhưng mà, tôi không nghĩ cô sẽ thắng được tôi đâu.

Thor khẽ hừ nói.

Mới không đó.

Momo ôm chặt con gấu bông trong ngực, cũng hừ hừ.

Nói xong, cô ấy ôm chặt con gấu bông rồi cùng món tráng miệng phát sáng ra khỏi bếp.

Thor cũng theo sau, bắt đầu vận chuyển những món tráng miệng phát sáng.

Trong chốc lát, trong bếp lập tức chỉ còn lại Y Hạ và Tadokoro Megumi.

Đúng lúc Y Hạ cũng định bưng món tráng miệng phát sáng ra khỏi bếp.

Thì nghe Tadokoro Megumi ở phía sau gọi anh lại.

Cái đó.

Thầy Y Hạ—— Tadokoro Megumi yếu ớt nói.

Huệ Huệ, có chuyện gì vậy.

Y Hạ hỏi Tadokoro Megumi, người đang muốn nói rồi lại thôi.

Cái đó, cái đó.

Em xin lỗi.

Sau một chút do dự.

Tadokoro Megumi cất lời xin lỗi.

Khuôn mặt cô ấy tràn đầy hổ thẹn và tự trách.

Em không thể làm ra món tráng miệng phát sáng, khiến thầy Y Hạ thất vọng.

Em quá vô dụng, đã phụ lòng mong đợi của thầy Y Hạ.

Tadokoro Megumi liên tục cúi người, liên tục nói xin lỗi.

Khuôn mặt cô ấy tràn đầy áy náy và chán nản.

Nghe Tadokoro Megumi nói lời xin lỗi, Y Hạ có chút không phản ứng kịp.

Sau đó, lại càng dở khóc dở cười.

Đặt mình vào Tadokoro Megumi, phải chăng cô ấy đang chịu đòn đả kích vì sự chênh lệch quá lớn từ Thor và mọi người sao.

Không có gì phải thất vọng hay phụ lòng cả.

Dù sao, anh cũng không nghĩ em có thể trực tiếp làm ra món tráng miệng phát sáng đâu.

Giờ đây, em căn bản còn chưa làm được mà.

Y Hạ xoa đầu Tadokoro Megumi, an ủi cô ấy.

Chỉ là, những lời anh nói ra lại không giống như đang an ủi.

Ngược lại giống như. ném đá xuống giếng vậy.

Cô ấy khẽ thở dài, còn có chút xúc động nhỏ.

Tuy nhiên, món tráng miệng phát sáng không chỉ cần có tâm ý đâu.

Cái cần nhất vẫn là tài năng và kỹ thuật nấu nướng của bản thân.

Nếu kỹ năng nấu nướng chưa đạt, thì không làm được là điều đương nhiên thôi.

Y Hạ nói tiếp.

Về điểm này, em còn kém Erina, Tiểu Đào và Thor không ít.

Vậy nên, em không cần phải vội vàng như vậy đâu.

Trước tiên hãy rèn luyện những kỹ năng nấu nướng còn thiếu sót ở đây, để tự mình nâng cao bản thân nhé.

Y Hạ lại xoa đầu Tadokoro Megumi.

Vâng.

Tadokoro Megumi nghe vậy dùng sức gật đầu.

Mặc dù lần này Y Hạ chỉ truyền dạy những kỹ thuật chủ yếu dùng trong món tráng miệng, nhưng không thể không nói, anh đã mang đến cho cô ấy không ít cảm hứng.

Khiến cô ấy càng thêm mong đợi những hướng dẫn tiếp theo từ Y Hạ.

Tóm lại.

Cố gắng thật tốt nhé.

Dù em có thể sẽ không làm ra món tráng miệng phát sáng hoàn hảo trước Tiểu Đào và Thor, nhưng trước Erina thì vẫn có thể đó.

Y Hạ nói.

Không, không, không thể nào ạ.

Sao em có thể trước mặt cô Erina mà.

Tadokoro Megumi nghe vậy vội vàng xua tay, không ngừng phủ nhận.

Chương 61

Về điểm này, cô ấy vẫn có tự biết rõ bản thân.

Đến lúc đó sẽ biết thôi.

Y Hạ cười cười.

Tuy nhiên, nếu Erina thật sự làm ra trước.

Thì.

Huệ Huệ em mà thua thì sẽ bị phạt đó.

Y Hạ cười rất rạng rỡ.

Phạt.

Phạt ạ.

Đúng vậy.

Trừng phạt.

Y Hạ gật đầu.

Em, em có thể hỏi hình phạt đó là gì không ạ, thầy Y Hạ.

Tadokoro Megumi nuốt nước bọt, thăm dò hỏi Y Hạ.

Cái này à—— Y Hạ cười thần bí.

Bộ quần áo mà Tiểu Đào đang mặc, Huệ Huệ chắc là đã biết rồi chứ.

Y Hạ không trả lời mà hỏi ngược lại.

Vâng ạ.

Tadokoro Megumi gật đầu.

Về điểm này, ban đầu vì tò mò, lúc rảnh rỗi cô ấy đã hỏi Momo và

quả thật đã biết rồi.

Đại khái là tùy theo sở thích cá nhân.

Khiến cô ấy hơi may mắn.

Mặc dù những bộ cosplay Y Hạ làm rất đáng yêu, đến nỗi cô ấy cũng có cảm giác muốn thử.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến dáng vẻ mình mặc cosplay.

Cô ấy liền vô thức cảm thấy xấu hổ bừng bừng, ngượng ngùng đến mức phải che mặt, không dám gặp ai.

Ơ.

Vừa thoáng qua hình ảnh đó trong đầu, Tadokoro Megumi bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Thầy Y Hạ, hình phạt của thầy, sẽ không phải là.

Ôm ý nghĩ này, Tadokoro Megumi mặt hơi ửng hồng, yếu ớt hỏi Y Hạ một tiếng.

Đúng vậy.

Chính là để Huệ Huệ em mặc bộ cosplay đó.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Huệ Huệ, em cũng không muốn đến lúc đó phải mặc một bộ cosplay đáng xấu hổ để làm bánh và tiếp khách đâu nhỉ.

Không, không cần đâu ạ.

Tadokoro Megumi với vẻ mặt tuyệt vọng, trong đầu đã mường tượng ra hình ảnh đó.

Lần này chắc có động lực rồi chứ.

Y Hạ cười cười, đưa tay đỡ Tadokoro Megumi đứng dậy.

Thầy Y Hạ bắt nạt người ta.

Tadokoro Megumi bĩu môi, ánh mắt nhìn Y Hạ mang theo chút u oán.

Cô ấy không bị dọa ngất là may rồi, động lực đâu ra chứ.

Tuy nhiên, nếu là vì không phải mặc một bộ cosplay đáng xấu hổ mà liều mạng cố gắng.

Ưm.

Vậy thì thật sự rất có động lực.

Nếu anh muốn bắt nạt em, thì đâu chỉ là bắt nạt như vậy đâu.

Y Hạ nhẹ nhàng gõ trán Tadokoro Megumi, trêu chọc nói.

Ưm.

Nghe Y Hạ nói vậy, Tadokoro Megumi dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Khuôn mặt cô ấy lại được bao phủ bởi một chút hồng nhạt, trông thật ngượng ngùng.

Thôi được, hãy nói đến đây thôi.

Chắc các cô ấy cũng đã bày món tráng miệng xong rồi.

Nếu không ra ngoài, họ sẽ nghĩ chúng ta đang làm gì đó trong bếp mất.

Sau khi thưởng thức chốc lát vẻ mặt ngượng ngùng đáng yêu của Tadokoro Megumi.

Y Hạ nói với Tadokoro Megumi một câu như vậy, rồi bưng đĩa món tráng miệng trước mặt mình lên.

A a.

Tadokoro Megumi lập tức lấy lại tinh thần.

Vội vàng bưng đĩa món tráng miệng của mình lên, cô ấy đi theo Y Hạ ra khỏi bếp.

Y Hạ—— Vừa ra khỏi bếp.

Chưa kịp Y Hạ và Tadokoro Megumi đặt món tráng miệng vào tủ kính.

Chỉ thấy Kanna đang nằm trước tủ kính, với đôi chân nhỏ ngắn chạy đến trước mặt Y Hạ.

Sau đó, cô bé liền trực tiếp ôm lấy chân Y Hạ, ngẩng đầu dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh.

Kanna, không được đâu.

Không thể làm phiền Y Hạ đâu.

Chưa đợi Kanna nói tiếp điều gì.

Hoặc là, Y Hạ hỏi Kanna nguyên nhân của hành động đó.

Chỉ thấy Thor bước lên phía trước, dùng giọng điệu dạy bảo nói với Kanna.

Rõ ràng, cô ấy biết Kanna muốn làm gì.

Và sau khi bị Thor nói như vậy, khuôn mặt đầy khao khát của Kanna lập tức ủ rũ rũ xuống.

Kanna đói bụng rồi à.

Nhìn Kanna vẻ mặt ủ rũ trước mặt.

Y Hạ xoa đầu nhỏ của Kanna, hỏi một tiếng.

Không có gì bất ngờ, Kanna chắc là đói hoặc thèm ăn đây.

Dù sao, họ vừa làm xong món tráng miệng, bưng ra từ trong bếp.

Ngửi được mùi thơm của món tráng miệng, lại thấy nhiều món như vậy, Kanna dù không đói cũng sẽ thèm.

Dạ, đói rồi ạ.

Đối mặt với câu hỏi của Y Hạ, Kanna thành thật gật đầu.

Trước tiên chịu đựng nhé.

Những cái này là món tráng miệng Y Hạ dùng để bán, không thể ăn đâu.

Ăn mất rồi thì sẽ không còn đâu.

Sau đó chúng ta sẽ ăn tối ngay, về nhà rồi ăn sau nhé.

Thor nói với Kanna.

Vâng.

Kanna thất vọng gật đầu.

Tuy nhiên, cô bé cũng nhanh chóng hồi phục tinh thần.

Kanna đói bụng rồi, để Kanna ăn đi.

Một hai cái thì có là gì đâu.

Cứ tính vào sổ của em là được.

Dù sao, là một cô bé loli đáng yêu ngây thơ mà.

Nhân lúc Kanna còn đang ngủ, cô ấy đã không nhịn được mà chọc chọc vào khuôn mặt bầu bĩnh của Kanna.

Cảm giác. thật tuyệt vời.

Khiến cô ấy lập tức thích.

Giờ Kanna đói bụng, cô ấy đương nhiên muốn thể hiện sự quan tâm và chăm sóc của mình, chiêu đãi Kanna một bữa.

Chẳng phải chỉ là món tráng miệng phát sáng thôi sao.

Kanna thì ăn được bao nhiêu chứ.

Dù có liên lụy đến tiền lương của mình cũng không sao, tự bù tiền

của mình vào cũng chẳng hề gì.

Sợ là tiền của em cũng không đủ để chi đâu.

Nếu mà thật sự để Kanna ăn uống thỏa thích.

Cả tủ kính món tráng miệng này, e là cũng không đủ Kanna ăn đâu.

Khoản chi phí đó, sẽ cực kỳ kinh người.

Đương nhiên.

Đây là cô ấy vẫn chưa biết lai lịch của Erina.

Nếu không, chắc chắn cô ấy sẽ không nói như vậy, mà sẽ thay đổi cách nói khác.

Ơ.

Cô ấy không đủ để chi trả ư.

Khinh thường ai vậy chứ.

Cô ấy là thiên kim tiểu thư của Toki đó.

Dù cho mỗi ngày mua hết sạch món tráng miệng của Y Hạ, đối với cô ấy mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ nghe Y Hạ lại lên tiếng.

Nếu Kanna đói bụng, vậy thì vào bếp ăn đi.

Trong đó vẫn còn chút món tráng miệng.

Mặc dù đó là những món thất bại các em ấy làm, sẽ không phát sáng, nhưng hương vị cũng sẽ không tệ đâu.

Kanna ăn tạm lót dạ một chút, lát về chúng ta sẽ ăn món ngon.

Y Hạ nói với Kanna.

Thật không ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy.

Kanna tự nhiên mắt sáng rực, lấp lánh.

Vâng.

Thật đó.

Y Hạ gật đầu.

Vốn dĩ những món đó cũng định bỏ đi.

Dù Kanna không ăn, sau này cũng sẽ bị đem đi.

Nếu Kanna đói bụng, vậy thì cứ ăn hết đi.

Như vậy, không chừng sau này chúng ta còn có thể tiết kiệm được việc xử lý những món thất bại này, cứ giao trực tiếp cho Kanna là được.

Y Hạ cười cười.

Cứ giao cho em ạ.

Kanna vui vẻ gật đầu.

Lại vừa có thể ăn món tráng miệng ngon, lại vừa có thể giúp Y Hạ.

Chuyện này đối với cô bé mà nói, đơn giản là quá tuyệt vời.

Chương 62

Được thôi.

Vậy thì đi thôi.

Y Hạ cười gật đầu nói.

Cảm ơn Y Hạ.

Nói lời cảm ơn Y Hạ xong.

Kanna liền chạy thẳng vào bếp.

Anh chăm sóc Kanna thật tốt đó.

Tuy nhiên, cũng không thể làm hư Kanna đâu.

Nhìn bóng lưng Kanna, Thor hơi có chút bất đắc dĩ.

Sự cưng chiều của Y Hạ dành cho Kanna, cô ấy thì rất thích nghe ngóng.

Chỉ là, làm phiền Y Hạ như vậy, cô ấy vẫn sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

Không sao đâu.

Dù sao Kanna còn là trẻ con, đang trong giai đoạn trưởng thành mà.

Y Hạ nói.

Ăn quá nhiều cũng vô dụng thôi.

Thor lắc đầu.

Dù sao cũng là đồ ăn của thế giới loài người, chẳng có mấy năng lượng.

Nhiều nhất thì cũng chỉ lấp đầy bụng thôi, không thể nuôi lớn cơ

thể rồng được.

Đương nhiên, liên quan đến việc Kanna và Thor là rồng.

Trong số những người ở đây, ngoại trừ Y Hạ và Kato Megumi, Erina và mọi người đều không biết.

Ngược lại, nghe Thor nói vậy, Erina vô thức nhíu mày.

Có người thân như cô, không quan tâm em gái đói bụng, Kanna thật đáng thương.

Erina hừ khẽ nói.

Cô nói cái gì.

Thor lập tức xù lông.

Dừng lại.

Thấy Thor và Erina sắp sửa cãi nhau ầm ĩ.

Y Hạ lập tức lên tiếng ngăn lại.

Khách đến rồi.

Chuẩn bị tiếp đón đi.

Y Hạ nhìn bóng dáng khách bên ngoài tiệm bánh ngọt, nói với Erina và Thor.

Hừ—— Thấy bên ngoài tiệm bánh ngọt quả thật có bóng dáng khách hàng.

Erina và Thor lườm nhau một cái, ngược lại cũng không tiếp tục cãi cọ.

Tuy nhiên, trong miệng các cô ấy vẫn phát ra một tiếng hừ bất mãn.

Có một điều các cô ấy coi như đã hiểu.

Hai người họ. không hợp nhau.

Kết thúc kinh doanh.

Hôm nay đến đây thôi.

Có một chuyện, anh muốn nói với các em.

Y Hạ nói với Erina và mọi người.

Chuyện gì vậy.

Vài ngày tới lại định đóng cửa tiệm sao.

Erina nhíu mày, hiếu kỳ hỏi.

Cũng tính mà cũng không tính.

Y Hạ nói.

Chủ yếu là, mấy ngày tới trường học chúng ta sẽ tổ chức lễ hội trường, anh vẫn đang làm ủy viên trưởng.

Vì vậy, có thể anh sẽ không có thời gian đến tiệm.

Nếu muốn tiếp tục kinh doanh, có thể anh sẽ làm xong món tráng miệng ở trường rồi mang đến.

Hoặc là, dứt khoát đóng cửa tiệm.

Y Hạ giải thích.

Lễ hội trường học sao.

Đến trường của anh à.

Erina như có điều suy nghĩ.

Ngay lập tức, cô ấy lắc đầu nói: Em và Hisako thì có thể.

Em cũng có thể ạ.

Momo sau đó lên tiếng.

Em, ừm.

Tiếp sau đó, tự nhiên là Tadokoro Megumi.

Vậy thì tốt rồi.

Đến lúc đó anh sẽ thông báo cho các em.

Y Hạ gật đầu.

Nói xong, họ liền định dọn dẹp vệ sinh trong tiệm, rồi ai nấy về nhà.

Tuy nhiên, khi ánh mắt rơi vào căn bếp trống rỗng.

Chỉ nghe tiếng kêu sợ hãi của Akanegakubo Momo vang lên.

Trong chốc lát, sự chú ý của Erina và mọi người lập tức bị thu hút, chạy về phía bếp.

Tiểu Đào, có chuyện gì vậy.

Erina nói.

Vừa dứt lời, Erina dường như cũng phát hiện ra điều gì.

Không thấy đâu cả.

Erina trợn tròn mắt, vẻ mặt tràn đầy sự khó tin.

Cô ấy chỉ. là những món tráng miệng.

Giờ đây, trên quầy bếp trống không.

Những món tráng miệng phát sáng thất bại do mấy người các cô ấy làm, sớm đã không cánh mà bay.

Chỉ còn lại một vài mảnh vụn món tráng miệng lẻ tẻ trên quầy bếp, còn chứng minh sự tồn tại của những món tráng miệng vừa rồi.

Ợ—— Cũng đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng ợ hơi đầy vẻ thỏa mãn vang lên.

Sau đó liền thấy, ở góc cạnh quầy bếp, bóng dáng nhỏ nhắn của Kanna xuất hiện.

Mà điều này, trực tiếp khiến Erina và Momo nảy sinh một ý nghĩ khó tin.

Sẽ không phải.

Kanna đã ăn hết tất cả những món tráng miệng phát sáng thất bại mà các cô ấy làm sao.

Không thể nào.

Vừa nảy sinh ý nghĩ này, Erina và Momo liền bác bỏ nó.

Kanna mới lớn chừng nào, lại có thể ăn được bao nhiêu chứ.

Huống hồ, những món tráng miệng các cô ấy làm, nếu bày hết ra, còn lớn hơn cả người Kanna nữa.

Vậy thì. vấn đề lại đến.

Nếu chắc chắn không phải Kanna, vậy những món tráng miệng các cô ấy làm đã đi đâu hết rồi.

Kanna, vừa rồi có ai đến lấy món tráng miệng không.

Nghe Erina hỏi vậy, Kanna ngây thơ lắc đầu.

Không có ạ.

Kanna phủ nhận.

Cái đó.

Thấy suy đoán của mình bị Kanna phủ nhận, Erina khẽ nhíu mày.

Tiếp đó, cô ấy định hỏi Kanna thêm lần nữa.

Tuy nhiên lần này, cô ấy lại không có cơ hội hỏi.

Anh đã ăn một ít.

Còn một ít thì để mấy đứa trẻ hàng xóm vừa đi qua, cầm lấy ăn rồi.

Y Hạ nói.

Thì ra là vậy.

Erina nghe vậy ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là chuyện như thế.

Nếu đúng là Kanna đã ăn hết, hoặc thật sự có người lén lút vào tiệm trộm món tráng miệng.

Thì cô ấy mới đáng bận tâm.

Lúc Erina vì thế mà yên tâm.

Chỉ thấy Momo bên cạnh cô ấy dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Y Hạ phía trước.

Muốn nói tại sao.

Dường như, lúc bận rộn, Y Hạ không phải ở bên cạnh cô ấy thì cũng ở ngay dưới mắt cô ấy.

Y Hạ đi vào bếp ăn món tráng miệng từ khi nào.

Là tự cô ấy đã nhìn sót sao.

Không thể nào.

Hơn nữa, cô ấy cảm thấy Y Hạ lúc này rất lạ.

Cứ như thể, đang che giấu điều gì đó vậy.

Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng Momo không giống Erina, không nói ra.

Chương 63

Cùng lắm thì cũng chỉ là một ít món tráng miệng phát sáng thất bại thôi.

Không đáng để bận tâm.

Khi Y Hạ nói đến nguyên nhân này.

Ưm ưm—— Tiếng lầm bầm như tiếng ruồi muỗi từ một bên truyền đến.

Cũng may, không bị ai nghe thấy.

Mà âm thanh này, phát ra từ Thor.

Tuy nhiên, cũng bị Kato Megumi, người cũng phát hiện manh mối, ngăn lại.

Sau đó, cô ấy trực tiếp bị bịt miệng lại.

Đương nhiên.

Chỉ với chút sức lực này, Thor tự nhiên rất dễ dàng thoát ra.

Màn kịch nhỏ liền kết thúc như vậy.

Sau đó, đám người dọn dẹp xong tiệm liền ai nấy về nhà.

Kanna, lần sau, em cứ gói món tráng miệng về nhà ăn, rồi hẵng quay lại nhé.

Nếu không, nếu bị Erina và mọi người phát hiện thì không hay đâu.

Y Hạ vừa ăn bữa tối ngon lành Thor vừa làm, vừa nhắc nhở Kanna, người cũng đang ăn cơm.

Mặc dù Kato Megumi và Eriri thật sự hiểu rõ thân phận của Thor

và Kanna.

Còn Minami Kotori thì chưa được biết, cũng vậy thôi.

Với những người khác, dù có thể tin tưởng, anh cũng muốn cẩn thận hết mức có thể, để tránh làm lộ sự tồn tại của Thor và Kanna.

Vì thế, tốt nhất là không nên nói ra.

Đúng vậy.

Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Chưa đợi Kanna mở miệng, chỉ thấy Thor gật đầu đầy suy tư.

Trên đường về nhà, cô ấy đương nhiên có nghe Y Hạ và Kato Megumi nói về tầm quan trọng của việc đó.

Vì vậy, cô ấy có cùng suy nghĩ.

Cũng biết, tại sao lúc ở tiệm, Kato Megumi lại phải ngăn miệng mình lại.

Em biết rồi ạ.

Gặp Y Hạ và Thor đều nói vậy, Kanna tự nhiên gật đầu, cam đoan.

Mặc dù cô bé vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ tầm quan trọng của việc đó, nhưng cũng biết không thể gây thêm phiền phức cho Y Hạ.

Ngoan lắm.

Lần tới anh sẽ dẫn em đi ăn buffet.

Gặp Kanna khéo léo như vậy, Y Hạ đưa ra phần thưởng.

Buffet ạ.

Nghe đến chữ đó, trong mắt Kanna lóe lên một tia tò mò.

Cùng với. sự mong đợi.

Cô bé bản năng cảm thấy, đó là món ăn rất ngon.

Đúng vậy, buffet.

Y Hạ gật đầu.

Mặc dù đồ ăn bên ngoài có thể không ngon bằng anh và Thor làm, nhưng buffet có thể ăn đủ loại món ngon.

Quan trọng nhất là, trả tiền xong là có thể ăn tùy thích, không cần trả thêm tiền.

Y Hạ cười nói.

Nếu là Kanna thì, với sự phong phú của món ăn và việc có thể ăn tùy thích, buffet chắc chắn là lựa chọn hàng đầu của Kanna.

Tuy nhiên, cân nhắc việc không thể thu hút sự chú ý của bên ngoài như hôm nay.

Anh phải cẩn thận lựa chọn, xem xét kỹ lưỡng cửa hàng buffet mới được.

Ví dụ như. thuộc Toki.

Đến cửa hàng buffet thuộc Toki, không chỉ có thể được miễn chi phí, hơn nữa còn có thể có phòng riêng, sẽ không bị bên ngoài chú ý.

Dù cho việc cô bé ăn uống thả phanh đến mức khoa trương sẽ khiến nhân viên nhà hàng há hốc mồm, nhưng họ cũng sẽ không vì thế mà quá để ý, hay truy cứu đến cùng.

Có thể nói, rất an toàn.

Có thể ăn tùy thích ạ.

Thật là tuyệt vời—— Kanna mắt sáng rực.

Về quy định tiền tệ của loài người, cô bé vẫn chưa có nhận thức rõ ràng.

Chỉ biết là, mua đồ thì cần phải tốn tiền.

Bây giờ nghe buffet trả tiền xong là có thể ăn tùy thích, cô bé tự nhiên rất mong chờ.

Nếu là buffet, cô bé cũng có thể giúp Y Hạ tiết kiệm không ít tiền chứ.

Đúng vậy.

Y Hạ gật đầu cười.

A a.

Nhận được thêm một lời khẳng định, Kanna phấn khích reo lên.

Tiệc đứng thì chắc chắn là có nhiều người xung quanh đúng không.

Không phải anh vừa mới nói là.

Nhìn Kanna đang cực kỳ hưng phấn, Thor lên tiếng nhắc nhở Y Hạ.

Về tiệc đứng, cô cũng từng tình cờ nhìn thấy trên TV, nên cũng có chút hiểu biết về đó là nơi như thế nào.

Có điều. nếu là tiệc đứng thì có chút mâu thuẫn.

Đến lúc đó, chúng ta cứ đi gặp mặt là được.

Có thể ở trong phòng khách chuyên dụng mà không bị quấy rầy.

Người ta cũng sẽ không nói gì đâu.

Y Hạ giải thích.

Ra là vậy.

Nghe Y Hạ nói thế, Thor lúc này mới hiểu ra.

Nếu là như vậy thì đương nhiên không có vấn đề gì.

Đến lúc đó, Thor cũng muốn đi cùng anh chứ.

Y Hạ nói với Thor.

Em cũng có thể đi sao.

Thor nghe vậy có chút hưng phấn.

Đương nhiên.

Nếu em không đến, bọn anh sẽ tiếc nuối lắm đấy.

Y Hạ cười nói.

Vâng.

Em nhất định sẽ đi.

Thor cảm thấy xúc động trong lòng, lập tức gật đầu thật mạnh.

Sau bữa ăn.

Cùng Thor rửa sạch bát đĩa xong, Tiểu Huệ chuẩn bị về nhà.

Y Hạ, vậy em về trước đây.

Tiểu Huệ báo với Y Hạ, người đang ngồi xem hoạt hình cùng Kanna.

Anh đưa em đi.

Y Hạ liền muốn đứng dậy tiễn.

Không sao đâu ạ.

Dù sao cũng chỉ có một đoạn đường ngắn.

Không tiễn cũng không sao đâu.

Tiểu Huệ lắc đầu.

Tính ra thì nhà cô cách nhà Y Hạ chỉ mấy chục mét.

Việc đưa hay không đưa cũng chẳng có gì khác biệt.

Vẫn là để anh đưa em đi.

Vừa hay anh cũng muốn đi dạo tiêu cơm một chút.

Y Hạ nói.

Vậy cũng được ạ.

Tiểu Huệ nghĩ một lát, cũng không từ chối.

Hơn nữa, có thể ở cùng Y Hạ lâu hơn một chút, cô cũng rất vui vẻ.

Đi thôi.

Sau khi thay giày ở hiên nhà, Y Hạ cùng Tiểu Huệ cùng nhau ra khỏi cửa.

Gần đây, em cứ cảm thấy có rất nhiều chuyện xảy ra ấy nhỉ.

Sau khi ra khỏi nhà, Tiểu Huệ cùng Y Hạ trò chuyện.

Chủ đề cô nói đến, chính là những chuyện xảy ra gần đây.

Đầu tiên phải kể đến Thor và Kanna hai người đã phá vỡ thế giới quan của cô.

Đúng vậy.

Về điều này, Y Hạ cũng có chút cảm khái.

Y Hạ, anh nghĩ Thor và Kanna sẽ luôn ở lại thế giới này cùng chúng ta sao.

Tiểu Huệ hỏi Y Hạ.

Cái này. khó mà nói được.

Dù sao, ở một thế giới khác, Thor và Kanna cũng có người thân của mình.

Rất có thể, sau này các em ấy cũng sẽ trở về thế giới của mình.

Y Hạ thầm nghĩ.

Cũng phải ha.

Đặc biệt là Kanna, còn rất nhỏ nữa chứ.

Vẫn là một đứa bé.

Tiểu Huệ gật đầu.

Khi đến thời hạn, biết đâu cha của Kanna sẽ đến đón em ấy.

Chương 64

Đến lúc đó, Thor cũng có thể cùng Kanna trở về thế giới cũ.

Hơn nữa còn là một đứa trẻ mấy vạn tuổi.

Nghe Tiểu Huệ nói vậy, Y Hạ bổ sung.

Hay nói đúng hơn là. một câu nói đùa.

Phụt —— Tiểu Huệ nghe vậy liền không nhịn được bật cười.

Về điểm này thì đúng là không sai.

Nhưng cũng không cần lo lắng Thor và Kanna sẽ trở về ngay lúc này.

Cả đời của chúng ta, trong mắt các em ấy, có thể cũng chẳng khác gì mấy tháng, mấy ngày, thậm chí mấy giờ.

Đến khi các em ấy muốn trở về, có thể chúng ta đã là ông già bà lão rồi.

Y Hạ cười nói.

Mặc dù nói vậy cũng không sai, nhưng em cứ thấy có chút lạ lạ.

Tiểu Huệ lườm Y Hạ một cái.

Hiện tại cô vẫn còn là một thiếu nữ tươi trẻ, vậy mà đã nói đến chuyện già nua sau này rồi ư.

Có chút quá đáng.

Nhưng mà, nói đi thì cũng phải nói lại.

Nghĩ đến hình ảnh mình và Y Hạ cùng nhau già đi, điều này lại khiến cô tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Điều cô mong muốn, chẳng phải chính là như vậy sao.

Sao thế.

Nghĩ đến cảnh chúng ta đầu bạc răng long, tiễn biệt Thor và Kanna rồi sao.

Nhìn Tiểu Huệ với vẻ mặt khác thường, ánh mắt dịu dàng gần như muốn tan chảy, Y Hạ trêu chọc.

Mới, mới không có.

Tiểu Huệ mặt đỏ bừng, kiên quyết phủ nhận.

Không đợi Y Hạ nói thêm gì, cô đã chạy nhanh về phía cửa nhà ở ngay trước mắt.

Đưa đến đây thôi ạ.

Hẹn gặp lại ngày mai.

Tiểu Huệ nói.

Nói xong, cô như chạy trốn mà bước vào cửa, biến mất trước mắt Y Hạ.

Nhìn bóng lưng Tiểu Huệ hốt hoảng chạy đi, Y Hạ nở một nụ cười trên môi.

Cảm giác này, cũng không tệ.

Chiều hôm sau.

Sau khi tan học, Y Hạ đã tổ chức cuộc họp chính thức đầu tiên về lễ hội học viện trong phòng họp lớn.

Tiếp theo, trước tiên hãy bắt đầu từ bộ phận tuyên truyền đi.

Sau vài câu xã giao, Y Hạ mở lời.

Bộ phận tuyên truyền, đương nhiên là một trong các câu lạc bộ của trường học.

Nội dung hoạt động của họ, ngoài việc tuyên truyền những vinh

dự và hoạt động hàng ngày của trường, còn có nhiệm vụ quảng bá toàn diện cho trường trong các hoạt động như lễ hội trường và lễ hội học viện.

Có thể nói, đây là một trong những bộ phận không thể thiếu của lễ hội học viện.

Vâng.

Trưởng bộ phận tuyên truyền, người được Y Hạ chỉ đích danh, đứng dậy từ chỗ ngồi của mình.

Sau khi cầm danh sách trong tay, anh ta báo cáo tình hình trên danh sách cho Y Hạ.

Chúng tôi dự định dán poster lễ hội học viện, và đã hoàn thành một nửa.

Một nửa còn lại sẽ được hoàn tất toàn bộ vào ngày mai.

Trưởng bộ phận tuyên truyền nói.

Rất tốt.

Y Hạ gật đầu.

Vậy còn về việc thương lượng địa điểm dán poster, và quảng bá trên website thì sao.

Y Hạ hỏi.

Mặc dù là poster lễ hội học viện Toyogasaki, nhưng vị trí dán poster không chỉ giới hạn trong trường Toyogasaki.

Còn có những nơi thông báo bên ngoài trường, và cả các trường cấp hai trực thuộc.

Như vậy, những người khác cũng sẽ biết đến lễ hội học viện Toyogasaki và đến tham quan.

Điều này có thể đóng vai trò quảng bá rất tốt cho Toyogasaki.

Nếu khách tham quan có ấn tượng tốt về Toyogasaki, họ sẽ cho con cái mình, hoặc bản thân họ, đăng ký vào Toyogasaki vào năm sau.

Điều này cũng sẽ thúc đẩy rất tốt trong việc tuyển sinh.

Về điểm này, việc quảng bá trên mạng cũng tương tự.

Vẫn, vẫn chưa ạ.

Cái này chúng tôi đang xử lý.

Bị đột ngột hỏi về địa điểm dán poster và quảng bá trên website, khiến trưởng bộ phận tuyên truyền đổ mồ hôi lạnh, có chút căng thẳng.

Dù sao, về điểm này, tiến độ của họ quả thực có chút chậm, công việc có chút chưa đúng chỗ.

Vậy thì.

Y Hạ vừa định mở miệng nói gì đó.

Nhưng anh vừa nói được hai chữ, Yukino, đang ngồi bên cạnh anh, cũng lên tiếng.

Xin hãy tăng tốc hoàn thành.

Chậm nhất là hôm nay phải giải quyết xong, không thể trì hoãn nữa.

Đặc biệt là về website.

Chưa kể đến những người trong xã hội, các học sinh cấp hai chuẩn bị đăng ký vào Toyogasaki cùng phụ huynh của họ, chắc chắn sẽ xem website của trường trong thời gian diễn ra lễ hội học viện.

Nếu không sớm hoàn thành, điều này sẽ gây ra thiệt hại đáng kể.

Yukino không ngừng thúc giục trưởng bộ phận tuyên truyền.

Nhất thời, áp lực lại dồn về phía trưởng bộ phận tuyên truyền.

Thậm chí có thể nói, áp lực còn lớn hơn.

Sau khi hơi cắn răng, trưởng bộ phận tuyên truyền với vẻ mặt khó xử gật đầu mạnh.

Tôi, tôi đã biết ạ.

Trưởng bộ phận tuyên truyền đáp lời.

Có gặp phải vấn đề nan giải nào không.

Nếu có, hãy nói ra, anh sẽ giúp các cậu giải quyết ổn thỏa.

Y Hạ hỏi.

Anh nhận thấy sự ngượng nghịu của trưởng bộ phận tuyên truyền.

Có lẽ, trong đó có một vài nguyên nhân đặc biệt, nên mới trì hoãn tiến độ của bộ phận tuyên truyền.

Quả thật có một chút ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, trưởng bộ phận tuyên truyền liên tục gật đầu.

Với áp lực từ Yukino trước đó, lời nói này của Y Hạ đối với anh ta không khác gì việc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Ồ.

Nói anh nghe xem.

Y Hạ gật đầu.

Máy in của trường gặp vấn đề.

Hiện tại việc in poster phần lớn đều phải dùng máy photocopy cũ kỹ, hiệu suất khá thấp.

Về website, một trong số các nhân viên bị thương cánh tay, chỉ

dựa vào một người còn lại để làm.

Một số bố cục khá khó để thực hiện.

Chính vì thế, nên mới.

Trưởng bộ phận tuyên truyền nói đầy xin lỗi, trình bày những vấn đề mình đang đối mặt.

Nghe xong lời trình bày của trưởng bộ phận tuyên truyền, Y Hạ mặt không đổi sắc.

Còn Yukino thì hơi nhíu mày.

Nếu là như vậy, thì có thể hiểu được.

Tuy nhiên, những chuyện này lại xảy ra đúng vào thời điểm chuẩn bị lễ hội học viện, thật sự có chút xui xẻo.

Những chuyện này anh sẽ xử lý.

Không đợi Yukino mở lời, Y Hạ đã nói.

Nếu máy in của trường không dùng được, vậy thì tìm bên ngoài.

Khoản chi phí này, đến lúc đó cứ tìm anh thanh toán, anh sẽ tìm trường học thanh toán lại sau.

Còn về website.

Nếu nhân viên kỹ thuật gặp vấn đề, vậy thì hãy hoàn thành những gì có thể, còn lại cứ gửi cho anh.

Mục này anh rất am hiểu, rất nhanh có thể giải quyết.

Y Hạ nói.

Ngoài ra.

Anh sẽ tìm chuyên gia hỗ trợ quảng bá thêm trên mạng.

Đến lúc đó, cường độ quảng bá có thể tăng lên rất nhiều.

Y Hạ bổ sung.

Chuyên gia là ai.

Nếu anh và Eriri hỗ trợ quảng bá, đó tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, hiệu quả quảng bá cuối cùng cũng sẽ khá khủng khiếp.

Tuy nhiên, vì quá mức nổi bật, nên hai người họ có chút không phù hợp.

Vì vậy, có thể lùi lại một bước để tìm người khác hỗ trợ.

Ví dụ như.

Utaha.

Utaha cũng là học sinh của Toyogasaki, ngược lại rất phù hợp.

Đặc biệt là, số lượng fan hâm mộ của Utaha trên mạng có thể nói là vừa đủ.

Còn việc làm thế nào để Utaha ra tay, thì đơn giản.

Đến lúc đó đợi sách mới của Utaha ra lò, anh sẽ giúp cô ấy xem bản thảo là được.

Nghĩ đến đây, ý tưởng để Utaha làm công cụ người của Y Hạ càng thêm chắc chắn.

Trưởng ban điều hành, điều này thật sự có thể sao.

Trưởng bộ phận tuyên truyền nghe vậy liền kích động không thôi.

Cách giải quyết của Y Hạ, đối với họ mà nói đơn giản là quá hợp lý.

Chưa kể, còn có thêm những lợi ích khác.

Những chuyện này ngược lại không quan trọng.

Ngược lại là các cậu, anh đã giúp đỡ nhiều như vậy, phải nhanh chóng làm tốt cho anh đấy.

Y Hạ nói.

Chương 65

Vâng ạ.

Trưởng bộ phận tuyên truyền lớn tiếng cam đoan.

Nói xong, anh ta ngồi trở lại chỗ của mình.

Sau đó, anh ta lấy điện thoại di động ra để thông báo cho các thành viên khác trong bộ phận tuyên truyền, và bắt đầu thực hiện các công việc tiếp theo.

Tiếp theo là chuyện về tình nguyện viên phải không.

Y Hạ nhìn về phía Yukino bên cạnh, hỏi.

Trình tự thì thực ra anh nhớ rõ.

Nhưng để đề phòng vạn nhất, vẫn cứ xác nhận lại.

Đúng vậy ạ.

Yukino gật đầu.

Ánh mắt cô nhìn Y Hạ hơi phức tạp.

Muốn nói nguyên nhân là gì ư.

Sau khi biết tình cảnh khó khăn của bộ phận tuyên truyền, cô cũng đã nghĩ đến một vài phương pháp ứng phó.

Thế nhưng, hầu hết mọi phương pháp đều có vẻ kém hơn của Y Hạ.

Điều này ít nhiều khiến cô có chút cảm giác thất bại.

Yukino khác thường, nhưng Y Hạ không phát hiện ra.

Sau khi nhận được xác nhận từ Yukino, anh tiếp tục xác nhận công việc.

Việc tuyển chọn tình nguyện viên bên này thế nào rồi.

Y Hạ hỏi vị ủy viên điều hành phụ trách mảng tình nguyện viên của lễ hội học viện.

Về tình nguyện viên, trong trường đã tuyển được mười người rồi ạ.

Ngay sau đó, một cô gái đeo kính cột tóc hai bên đứng dậy báo cáo.

Cô chính là ủy viên điều hành phụ trách mảng tình nguyện viên.

Mười người có hơi ít, hơn nữa còn giới hạn trong trường nữa sao.

Y Hạ hơi nhíu mày.

Đối với lễ hội học viện mà nói, chỉ dựa vào các ủy viên điều hành chắc chắn là không đủ, cần một số lượng lớn tình nguyện viên hỗ trợ.

Tình nguyện viên này không giới hạn là học sinh trong trường.

Chỉ cần có thể tuyển được, đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Như vậy, cũng có thể đảm bảo lễ hội học viện được tổ chức hoàn hảo, giảm thiểu sai sót và sự cố.

Hơn nữa, nếu số lượng hoạt động biểu diễn trên sân khấu của trường không đủ, thường thì còn có thể để tình nguyện viên thực hiện một hoạt động để bù đắp.

Xét về điểm này, việc có đủ số lượng tình nguyện viên là rất quan trọng.

Mà số lượng mười tình nguyện viên, rõ ràng là có chút không đủ dùng, chưa đến một nửa số lượng cần thiết thông thường.

Vâng ạ.

Việc tuyển dụng tình nguyện viên ngoài trường không mấy thuận lợi.

Chủ yếu là do tài chính bị hạn chế.

Cô gái đeo kính cột tóc hai bên yếu ớt nói.

Mặc dù tình nguyện viên của lễ hội học viện được gọi là tình nguyện viên, nhưng thực ra là có tiền lương.

Có điều, nếu số lượng tình nguyện viên ít thì còn đỡ.

Nếu số lượng cao, thì đó lại là một khoản chi không nhỏ.

Mà khoản chi này, rất khó để xin từ trường học.

Cho dù có thể xin được, cũng không phải là số tiền mình đã xin.

Thông thường mà nói, trường học sẽ cắt giảm một nửa.

Mà một nửa ít ỏi đã được cấp kia, đương nhiên cũng sẽ không đủ.

Điều này cũng khiến số tiền mỗi tình nguyện viên nhận được bị giảm đi đáng kể.

Với số tiền ít ỏi như vậy, ai mà sẵn lòng đến giúp đỡ chứ.

Nói cho cùng, vẫn là không đủ tiền.

Vấn đề tiền bạc à.

Y Hạ nghe vậy sờ cằm.

Lần này, anh lại không trực tiếp đưa ra phương pháp giải quyết.

Rõ ràng, vấn đề này anh cũng có chút hiểu biết.

Cũng là việc thanh toán, nhưng chi phí lương tình nguyện viên thì không dễ thanh toán chút nào.

Em nói xem.

Có cách nào không.

Y Hạ nhìn về phía Yukino.

Về điểm này, quả thật có chút khó giải quyết.

Tuy nhiên.

Nếu như để cô Hiraka ra mặt, có lẽ sẽ giải quyết được một chút.

Yukino suy nghĩ một chút rồi nói.

Cô Hiraka, đương nhiên chính là Hiraka Shizuka.

Cũng chính vì thế, trong trường không có nhiều giáo viên dám trêu chọc đối phương.

Ngay cả ban giám hiệu trường, hiệu trưởng và chủ nhiệm giáo vụ, cũng vậy.

Dù Hiraka Shizuka có làm gì sai, gây chuyện, cũng chỉ bị phê bình qua loa, chiếu lệ.

Nếu để Hiraka Shizuka đi xin tiền cho tình nguyện viên, nói chung là có thể xin được thuận lợi.

Vậy thì em tìm cô Hiraka nói chuyện một chút đi.

Nếu có thể xin được nhiều nhất có thể.

Thật sự không được, anh sẽ đi kêu gọi tài trợ để bù đắp thiếu hụt tài chính.

Tóm lại, số lượng tình nguyện viên nhất định phải đạt yêu cầu.

Y Hạ nói với Yukino.

Tài trợ mà anh nói là gì ư.

Đương nhiên là tiệm bánh ngọt của nhà anh.

Còn những khoản tài trợ khác, anh chắc chắn lười và không muốn chạy đi chạy lại.

Bởi vì. không cần thiết.

Thà tự mình làm tài trợ còn hơn phải khúm núm đi tìm người khác.

Dù sao, anh cũng không thiếu chút tiền ấy.

Nếu đã tốn tiền có thể giải quyết được, vậy thì cứ làm cho tốt là được.

Cùng lắm, cũng chỉ bằng gần nửa ngày lợi nhuận của tiệm bánh ngọt mà thôi.

Em đã biết.

Em sẽ thử xem.

Yukino hít sâu một hơi.

Điều này tuy là cô nghĩ ra, nhưng nếu muốn thực sự áp dụng, cũng sẽ có một vài vấn đề.

Điều này sẽ khiến cô có cảm giác thành tựu.

Ừm.

Y Hạ gật đầu.

Lập tức, ánh mắt anh nhìn về phía vị ủy viên điều hành đeo kính cột tóc hai bên đang nhìn mình với ánh mắt chờ mong và vui mừng.

Tóm lại, là như vậy.

Tiền không phải vấn đề.

Hãy cố gắng hết sức liên hệ, tuyển thêm càng nhiều tình nguyện viên nhé.

Y Hạ nói.

Vâng ạ.

Ủy viên điều hành đeo kính cột tóc hai bên vui vẻ gật đầu.

Việc báo cáo công việc tiếp tục.

Các báo cáo công việc sau đó thì khá thuận lợi, không có vấn đề

lớn.

Y Hạ và Yukino sau khi đưa ra những lời nhắc nhở và góp ý thích hợp, thì từng việc được bỏ qua.

Khi công việc hôm nay gần như kết thúc, Y Hạ đứng dậy.

Nhưng không phải để tuyên bố kết thúc cuộc họp lần này.

Việc báo cáo trong cuộc họp thì kết thúc, nhưng tiếp theo họ còn khá nhiều tài liệu văn bản phải xử lý.

Dù Y Hạ có thể xử lý rất nhanh, nhưng cũng mất ít nhất nửa tiếng.

Vừa muốn ngựa chạy nhanh, vừa không muốn ngựa ăn cỏ.

Điều này hiển nhiên không phải phong cách của anh.

Bằng cách này, công việc của lễ hội học viện có thể tiếp tục một cách trôi chảy.

Các ủy viên điều hành đang bận rộn bên dưới, về điều này cũng sẽ không có quá nhiều oán niệm.

Chương 66

Mọi người tạm dừng một chút—— Trong ánh mắt ngạc nhiên của Yukino và cả những người khác, Y Hạ mở lời.

Sau đó, anh vẫy tay về phía cửa phòng họp lớn.

Ngay sau đó, từ bên ngoài phòng họp lớn có vài bóng người ôm một đống đồ vật bước vào.

Toàn là người quen.

Có Kitagawa Marin, có Kawasaki Saki, có Yui.

Ngay cả Fumino và Ogata Rizu cũng xuất hiện ở đây.

Các cô ấy là ai thế.

Nhìn bóng dáng Kitagawa Marin và những người khác, Yukino hơi nhíu mày.

Sở dĩ như vậy, là vì cô nhìn thấy đồ vật trong tay Kitagawa Marin và những người khác.

Đồ ngọt, đồ uống, và cả. mì Udon.

Ăn uống thoải mái trong phòng họp lớn ư.

Điều này có vẻ không phù hợp.

Hơn nữa, còn sẽ ảnh hưởng đến việc tiếp tục công việc sau này.

Đây không phải điều cô muốn thấy.

Lúc Yukino định nói gì đó về điều này, chỉ thấy Y Hạ đã cùng Kitagawa Marin và các cô ấy.

Đặt đồ ăn trong tay lên bàn phòng họp lớn, để trước mặt mọi người.

Công việc tiếp theo sẽ rất bận rộn.

Dù không đói, các cậu cũng có thể tận hưởng chút thời gian trà chiều.

Đây coi như là phần thưởng cho mọi người, là anh cho phép.

Dù sao, mài dao sắc bén mới đốn củi hiệu quả chứ.

Y Hạ ôn tồn nói.

Đương nhiên.

Nói là giao hàng nhanh, thì chỉ có mì Udon mà Ogata Rizu mang đến là anh đặt giao hàng.

Còn đồ ngọt và trà sữa, thì là anh đã chuẩn bị sẵn ở phòng học vào buổi chiều.

Để tiện lợi và nhanh chóng, anh không làm món đồ ngọt phát sáng mà là loại thông thường.

Tuy nhiên, về hương vị thì đối với những học sinh này mà nói đã là quá đủ rồi.

Tuyệt vời quá.

Nghe Y Hạ nói vậy, các ủy viên điều hành bên dưới đương nhiên rất vui mừng.

Mặc dù có một vài người có cùng suy nghĩ với Yukino, cảm thấy có chút không phù hợp.

Nhưng sau một lát, họ cũng không bận tâm nữa.

Họ cũng không phải là người chỉ lo hưởng thụ, công việc sau đó vẫn sẽ tiến hành một cách trôi chảy.

Đặc biệt là, Y Hạ đã sắp xếp mọi thứ rõ ràng cho họ.

Các công việc cụ thể, chi tiết đều đã rõ ràng, sẽ không có khó khăn

gì sau này.

Vậy thì, nghỉ ngơi một lát thì có sao đâu chứ.

Đây là để tiếp theo càng cố gắng hơn, hoàn thành công việc nhẹ nhàng hơn mà thôi.

Với suy nghĩ đó, mỗi ủy viên điều hành lần lượt đứng dậy tiến lên, chọn lấy món ăn mình muốn.

Bất kể là đồ ngọt, trà sữa, hay mì Udon, đều khiến họ khó lựa chọn.

Bởi vì, món nào nhìn cũng rất ngon.

Em cũng ăn một chút đi.

Nghe Yui nói, câu lạc bộ Tình Nguyện của các em cũng có thời gian trà chiều phải không.

Sau khi chào hỏi Kitagawa Marin và những người khác, cảm ơn họ, tiễn họ rời khỏi phòng họp lớn.

Y Hạ tự mình cầm một phần đồ ngọt và trà sữa, sau đó lại cầm một phần cho Yukino.

Cái đó thì không giống nhau, bây giờ chúng ta đang ở.

Thôi bỏ đi.

Yukino định nói gì đó.

Tuy nhiên, cuối cùng cô lại dứt khoát từ bỏ.

Chuyện đã đến nước này, nói nữa cũng vô ích.

Hơn nữa.

đây là để khơi dậy sự tích cực của tất cả các ủy viên điều hành.

Cho nên, chuyện này cũng không có gì là không thể.

Không hợp khẩu vị sao.

Vừa ăn đồ ngọt hình mèo trước mặt, vừa uống trà sữa tự làm thơm ngon.

Y Hạ nhìn về phía Yukino bên cạnh, người vẫn chưa động đũa, hỏi một tiếng.

Anh còn nói sao.

Chẳng phải là vì anh chứ.

Đôi mắt đẹp của Yukino hơi lườm Y Hạ.

Trong lời nói, mang theo chút tức giận và buồn bực.

Vì anh ư.

Y Hạ cảm thấy Yukino có chút khó hiểu.

Chuyện này cũng có thể đổ lỗi cho anh sao.

Nhưng, sau khi chú ý đến điều gì đó, Y Hạ vô thức bật cười, và hiểu ra nguyên nhân.

Đó chính là, món đồ ngọt do anh tự làm, bên trên có hình mèo.

Mà con mèo này, lại là bé quýt ở nhà anh.

Hình dáng y hệt, thậm chí giống như được in bằng khuôn vậy, rất đáng yêu.

Cho dù là người bình thường nhìn cũng sẽ có chút không nỡ ăn.

Huống chi, là một người yêu mèo như Yukino.

Làm sao cô ấy có thể ăn xuống được chứ.

Tuy nhiên, cũng chỉ có thể nói Yukino xui xẻo mà thôi.

Bởi vì món đồ ngọt có hình bé quýt, vì quá phức tạp, anh căn bản không làm được nhiều cái.

Tối đa cũng chỉ là. hai ba cái.

Vậy thì cứ như vậy đi.

Thấy Yukino vẫn còn xoắn xuýt và không nỡ, Y Hạ giải quyết vấn đề.

Dưới ánh mắt vội vàng và giận dữ của Yukino, món đồ ngọt hình bé quýt, thậm chí bản thân món đồ ngọt, đã bị tàn nhẫn bẻ đôi.

Anh.

Hừ—— Tuy nhiên, cuối cùng cô vẫn không nói gì, trong miệng chỉ phát ra một tiếng hừ lạnh.

Đau lòng nhìn món đồ ngọt hình bé quýt bị Y Hạ phá hủy xong, cô bắt đầu thưởng thức.

Hương vị cũng bình thường thôi.

Nếm thử một miếng xong, Yukino liếc Y Hạ bên cạnh, đưa ra đánh giá của mình.

Không tệ.

Đây là cố ý đánh thức anh.

Tuy nhiên, lời cô nói cũng không sai.

Chủ yếu vẫn là cảm giác, so với món đồ ngọt phát sáng thì vẫn còn kém một chút.

Nguyên nhân chính có lẽ vẫn là, trong mấy ngày làm việc ở tiệm của Y Hạ.

Y Hạ đã làm những món đồ ngọt phát sáng và xử lý phát sáng, khiến khẩu vị của cô trở nên kén chọn.

Điều này, từ việc mấy ngày nay cô bỗng nhiên có chút ghét bỏ đồ ăn tự mình làm cũng có thể nhận ra.

Có đồ ăn là tốt rồi.

Để em làm cũng không làm ra được món nào ngon hơn cái này đâu.

Khiến Yukino nghiến răng nghiến lợi.

Cô dứt khoát dùng sức nhai ngấu nghiến món đồ ngọt trước mặt, như thể nhờ đó để trút giận vậy.

Mọi người đều đang bận rộn mà.

Lúc Yukino đang trút giận, chỉ nghe thấy bên ngoài phòng họp lớn truyền đến tiếng trò chuyện sôi nổi.

Và sau khi nghe thấy giọng nói này, động tác của Yukino vô thức chậm lại.

Lông mày cô cũng đột nhiên nhíu chặt lại.

Bởi vì. cô nhận ra chủ nhân của giọng nói này.

Đó chính là chị gái của cô, Haruno.

Chương 67

Là chị ấy.

Nhận ra giọng Haruno, không chỉ có Yukino.

Gần như ngay sau đó, Y Hạ cũng nhận ra giọng Haruno.

Khi Y Hạ và Yukino nhìn về phía cửa, Haruno bước vào.

Thấy tình trạng trong phòng, Haruno hơi sững sờ, sau đó có chút buồn cười hỏi.

Cô vốn cho rằng, những người trong phòng họp lớn hoặc đang bận rộn đầu tắt mặt tối với công việc lễ hội học viện, hoặc đang thảo luận tính khả thi của các phương án.

Ai ngờ, lại nhìn thấy cảnh này.

Ừm.

Vẫn rất nhàn nhã.

Và cả. em gái của mình, Yukino.

Điều này có chút nằm ngoài dự đoán của cô.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Haruno rơi vào Y Hạ và Yukino đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Từng đảm nhiệm chủ tịch hội đồng điều hành, cô đương nhiên biết đây là vị trí của chủ tịch hội đồng điều hành.

Còn em gái Yukino của mình có thể ở một bên, chắc hẳn đang đảm nhiệm một chức vụ tương đối quan trọng.

Về điều này, cô lại có chút ngạc nhiên.

Dựa theo sự hiểu biết của cô về em gái Yukino.

Cô nghĩ rằng Yukino, người luôn theo đuổi bước chân của mình, sẽ giống cô trước đây, đảm nhiệm chức vụ trưởng ban điều hành.

Kết quả, trên thực tế lại không phải vậy.

Hơn nữa, em gái mình còn đứng dưới một người.

Tuy nhiên, nếu người đó là Y Hạ, thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thậm chí có thể nói, tình trạng này có vẻ rất tốt.

Nghĩ đến đây, Haruno trong đầu nảy ra rất nhiều ý tưởng.

Chỉ đơn thuần là ăn trà chiều, nghỉ ngơi một chút thôi.

Như vậy, mới có thêm tinh lực để tiếp tục công việc sau này.

Đối mặt với lời trêu chọc của Haruno, không đợi Y Hạ lên tiếng nói gì.

Chỉ thấy Yukino bên cạnh đã nhanh chóng nói trước.

Cô không muốn vì chuyện này mà bị chị gái mình hiểu lầm, từ đó bị coi thường.

Vậy sao.

Cái đó rất tốt đấy.

Haruno cười cười.

Tâm tư nhỏ của em gái mình, đương nhiên không thoát khỏi pháp nhãn của cô.

Thế nên, chị xuất hiện ở đây làm gì.

Chị đã tốt nghiệp rồi mà.

Yukino nhìn thẳng Haruno, hỏi.

Cái này à—— Chị là được Meguri mời mà.

Haruno giả bộ dáng đáng yêu, tinh nghịch chớp chớp mắt.

Nói xong, cô không quên nhìn về phía sau lưng Meguri, người cùng đi với cô vào, để Meguri giúp mình làm chứng.

Đúng không, Meguri.

Haruno cười tủm tỉm nói.

Đúng vậy ạ.

Meguri gật đầu cười.

Lập tức, đôi mắt cô tập trung vào Haruno, giới thiệu và giải thích cho mọi người.

Làm phiền mọi người.

Vị này là đàn chị Haruno, người đã tốt nghiệp từ Toyogasaki.

Khi còn đi học, chị Haruno từng là ủy viên điều hành lễ hội học viện, đã tham gia dàn nhạc biểu diễn của tình nguyện viên.

Em thấy số lượng tình nguyện viên có thể sẽ không đủ, vừa hay chị Haruno có rảnh, nên em đã mời chị Haruno đến giúp đỡ chúng ta ạ.

Meguri nói.

Thì ra là như thế.

Tuyệt vời quá.

Là vị Haruno senpai đó sao.

Lễ hội học viện do Haruno senpai phụ trách lần đó, là lần tốt nhất từ trước đến nay của Toyogasaki đấy.

Biết được nguyên nhân, không ít học sinh lần lượt kinh ngạc thốt lên, tỏ ra rất ngạc nhiên, và cũng rất vui mừng.

Đây là điều khẳng định.

Có điều, cũng có một số ít người mang ý kiến khác.

Là Chủ tịch Hội đồng điều hành lễ hội học viện lần này, Y Hạ đã thể hiện năng lực xuất sắc của mình, giúp họ giải quyết không ít vấn đề nan giải.

Hơn nữa, anh còn hiểu ý để họ được thư giãn một chút, không để họ chịu quá nhiều áp lực.

Có thể nói, họ rất hài lòng.

Một chủ tịch hội đồng điều hành xuất sắc như vậy, không cần người ngoài chen chân vào.

Cho dù lễ hội học viện lần này, không thể sánh bằng lễ hội học viện do Haruno phụ trách lần đó.

Nhưng đối với họ mà nói, cũng đã được coi là tương đối thành công.

Vì vậy, hành động của hội học sinh mà Meguri đang làm, đối với Y Hạ mà nói là có chút không lịch sự.

Còn có chút. không đạo đức.

Tuy nhiên, Meguri suy cho cùng là vì lễ hội học viện, vì Toyogasaki mà cân nhắc.

Họ về điều này cũng không tiện nói gì.

Chính là như vậy.

Vì Yukino đáng yêu của tôi, chị muốn góp một phần sức trong lễ hội học viện lần này đấy.

Haruno cười híp mắt nhìn về phía Yukino và nói.

Tóm lại, lễ hội học viện lần này, có em gái cô tham gia.

Cho dù Meguri không chủ động mời, cô cũng sẽ chủ động dụ dỗ

Meguri.

Để, chính là chứng kiến biểu hiện của em gái Yukino.

Cùng với. ngăn ngừa có kẻ giở thủ đoạn, từ đó khiến em gái bảo bối của cô bị ủy khuất.

Đương nhiên.

Về điều sau, cô bây giờ hoàn toàn không cần lo lắng.

Với mối quan hệ của họ, Y Hạ chăm sóc em gái mình còn không kịp.

Hơn nữa, nhờ đó còn có thể để Y Hạ và Yukino có thêm cơ hội ở chung.

Nếu mẹ mình biết, nhất định sẽ rất vui mừng.

Haruno trong lòng khẽ thở dài, nghĩ như vậy.

Trong trường hợp này xin đừng nói những lời như vậy.

Hơn nữa, người chủ trì có lẽ không phải em.

Yukino nhíu mày, ngữ khí bình thản nói.

Có vẻ là như vậy đấy.

Haruno cười cười, cũng không để ý thái độ của Yukino.

Lập tức, ánh mắt cô chuyển sang Y Hạ.

Y Hạ, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Không ngờ, Y Hạ lại đảm nhiệm chức Chủ tịch Hội đồng điều hành lễ hội học viện đấy.

Haruno tiến lên chào hỏi Y Hạ.

Theo cô thấy, điều này rất đáng để cô bất ngờ.

Dù sao, cô cũng có chút hiểu biết về Y Hạ.

Không nói tuyệt đối, nhưng nhìn chung thì Y Hạ không có hứng thú với những loại chuyện phiền phức này.

Coi là vậy đi.

Y Hạ gật đầu, xem như chào hỏi.

Hì hì—— Phản ứng bình tĩnh của Y Hạ khiến Haruno khẽ cười một tiếng.

Ngay sau đó, cô đi thẳng đến bên cạnh Y Hạ, kề vai sát cánh với anh.

Y Hạ, lễ hội học viện lần này, có thể cho chị tham gia một chút không, đã lâu rồi chúng ta không gặp.

Dù sao, chị cũng đã lâu rồi không được trải nghiệm.

Haruno khẽ nói bên tai Y Hạ.

Trong lúc nói chuyện, còn thỉnh thoảng phả ra từng luồng hơi nóng vào tai anh.

Nếu là những nam sinh khác, bị Haruno xinh đẹp làm ra hành động này, e rằng đã sớm đỏ mặt tía tai, trong lòng dâng trào kích động.

Sau đó, sẽ không chút do dự mà đồng ý.

Nhưng đối với Y Hạ mà nói, thuần túy cũng chỉ nảy sinh chút xúc động, rồi lập tức nhanh chóng khôi phục như ban đầu.

Tùy chị vậy.

Đừng gây thêm phiền phức cho chúng tôi là được.

Y Hạ liếc nhìn Haruno đang ở gần ngay trước mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Cũng vì khoảng cách gần gũi này, khi quay đầu, tay chân anh dường như đã chạm vào Haruno.

Chương 68

Đó là một loại xúc cảm thu hút sự chú ý.

Về điều này, Y Hạ phản ứng khá bình thản.

Còn Haruno, thì lại tỏ ra không hề để ý, trên mặt vẫn là nụ cười tủm tỉm.

Tuy nhiên, ánh mắt cô nhìn về phía Y Hạ lại mang theo chút ý vị trêu chọc.

Cũng chính lúc này, Yukino mở lời.

Trong lời nói, mang theo chút bất mãn.

Chị ơi—— Xin chị chú ý một chút, đừng làm ra những chuyện có hại đến gia phong.

Yukino trầm giọng nói.

Khoảng cách giữa Haruno và Y Hạ khiến cô rất để ý.

Không phải vì ghen, mà là vì chị Haruno đã làm ra chuyện không phù hợp trong tình huống này.

Điều này có thể không hợp với sự giáo dục của gia đình họ, và cũng sẽ làm tổn hại danh tiếng của gia tộc Yukinoshita.

Được rồi, được rồi.

Chị biết rồi.

Haruno cười hì hì khoát tay.

Nói xong, cô đứng dậy rời khỏi bên cạnh Y Hạ.

Trên mặt cô cũng thu lại vẻ tùy tiện và phóng túng, trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Trà chiều của các em vẫn còn nhiều đấy.

Chị và Meguri có thể tham gia không.

Haruno mỉm cười nhìn về phía những món đồ ngọt và trà sữa còn lại.

Còn về mì Udon, thì đã được chọn hết, không còn một phần nào.

Tùy ý.

Y Hạ gật đầu.

Vậy thì cảm ơn ạ.

Haruno cười cười.

Mím môi một cái xong, cô cùng Meguri đi về phía những món đồ ngọt, lấy một phần.

Nói đến, từ lần trước ở nhà Y Hạ xong, cô cũng đã một thời gian không được ăn đồ ăn do Y Hạ làm.

Còn về tiệm bánh ngọt của Y Hạ.

Hoặc là lúc cô đến đã bán hết sạch, hoặc là Y Hạ không kinh doanh.

Chỉ có thể nói, cô khá là không may.

Lấy xong đồ ngọt và trà sữa.

Haruno ngồi xuống bên cạnh Yukino.

Còn Meguri thì ngồi xuống bên cạnh Y Hạ.

Bởi vì. bên cạnh Haruno không còn chỗ trống.

Ngược lại, bên cạnh Y Hạ vẫn còn một chiếc ghế trống.

Thật là mỹ vị.

Quả nhiên, vẫn là đồ Y Hạ làm ăn ngon nhất.

Vừa nhấm nháp, Haruno trong miệng không quên khen ngợi Y Hạ.

Điều này cũng khiến Meguri, người ở một bên khác, trong mắt tràn đầy vẻ khác lạ.

Đây là đàn em Kitahara làm sao.

Thật là mỹ vị.

Đơn giản là ngon hơn cả đồ ngọt bán ở những tiệm bánh cao cấp bên ngoài nữa.

Meguri kinh ngạc không thôi.

Cô vốn còn tưởng Y Hạ đã đặt đồ ăn giao hàng nhanh.

Bây giờ nghe Haruno nói vậy, mới biết càng là do Y Hạ tự tay làm.

Khiến cô vô cùng chấn động.

Luôn cảm thấy, muốn thay đổi cách nhìn về Y Hạ.

Cũng khó trách, Haruno lại coi trọng Y Hạ đến vậy.

Chỉ riêng tài nấu nướng này thôi, đã rất đáng được coi trọng rồi.

Meguri thầm nghĩ.

Thích là được rồi.

Y Hạ đương nhiên không hề bất ngờ trước phản ứng của Yukinoshita Haruno và Shiromeguri Meguri.

Anh vui vẻ đón nhận lời khen của họ.

Còn bản thân anh thì cũng tiếp tục ăn nốt phần tráng miệng và trà sữa còn lại.

Khà khà— Sau khi thưởng thức.

Món tráng miệng đã được Yukinoshita Haruno ăn sạch.

Ngụm trà sữa cuối cùng cũng được cô nàng hít một hơi vào bụng.

Trên mặt Yukinoshita Haruno lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Đối với một buổi trà chiều mà nói, thế này thật sự quá hoàn hảo rồi.

Thậm chí cô còn thoải mái vươn vai, lộ ra vẻ lười biếng hiếm thấy của mình.

Thấy cảnh này, Yukinoshita Yukino đương nhiên là có chút oán trách.

Cô sắp không biết rốt cuộc chị mình đến đây làm gì nữa.

Là đến để xem trò cười, hay là đến để bị coi là trò cười đây.

Liếc nhìn cô em gái Yukinoshita Yukino đang tỏ vẻ phiền chán mình, Yukinoshita Haruno cười tủm tỉm, sau đó ánh mắt chuyển từ Yukinoshita Yukino sang Y Hạ.

Fufu— Y Hạ, em chắc hẳn vẫn nhớ chuyện cuối tuần này chứ.

Chuyện gì.

Cuối tuần này còn có việc quan trọng nào à.

Y Hạ thật là.

Không phải lần trước em đã nói, cuối tuần anh sẽ đến nhà chúng ta sao.

Yukinoshita Haruno chu môi nói, dáng vẻ đáng yêu này lại rất thu hút ánh nhìn.

À cái đó.

À— Mấy ngày nay anh hơi bận, em không nói là anh suýt quên mất.

Y Hạ chợt tỉnh ngộ.

Nếu Yukinoshita Haruno không nhắc, anh thật sự đã quên mất

chuyện cuối tuần sẽ đến nhà Yukinoshita làm khách.

Tiện thể, còn tổ chức sinh nhật cho ông Yukinoshita, tức là bố của Yukinoshita Yukino và Yukinoshita Haruno.

Thật sự quên ư.

Nghe Y Hạ nói vậy, Yukinoshita Haruno muốn mắng người.

Ngược lại là Yukinoshita Yukino đứng bên cạnh lại khá bất ngờ.

Sinh nhật bố vào cuối tuần này, Y Hạ sẽ đến nhà cô ư.

Chuyện này cô còn chưa biết.

Đến lúc đó, anh sẽ đúng giờ đến.

Em yên tâm đi.

Nhìn Yukinoshita Haruno đang lộ vẻ cạn lời, Y Hạ cam đoan.

Được rồi.

Đến lúc đó, chúng em sẽ chờ anh Y Hạ đến.

Yukinoshita Haruno nở nụ cười trên mặt.

Ừm.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Sau khi đồng ý với Yukinoshita Haruno, thấy các học sinh bên dưới cũng đã ăn uống gần xong.

Anh đứng dậy, vỗ tay mạnh một cái, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nếu đã ăn gần xong rồi.

Vậy thì bắt đầu chuẩn bị đi.

Những gì có thể hoàn thành trong hôm nay, hãy hoàn tất, đừng để sang ngày mai.

Nếu thực sự không làm được, cứ mang đến đây, anh sẽ giúp xử lý.

Y Hạ nói.

Vâng.

Tiếng hô to đồng đều và vang dội từ phía dưới vang lên, khiến Yukinoshita Haruno và Shiromeguri Meguri, với tư cách là hội trưởng hội học sinh, vô cùng kinh ngạc.

Xem ra, đây lại sẽ là một lễ hội học viện không tồi.

Yukinoshita Haruno và Shiromeguri Meguri thầm nghĩ.

Còn Shiromeguri Meguri thì đương nhiên vô cùng vui mừng về điều này.

Xem ra, cô có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Việc để Y Hạ đảm nhiệm chức vụ trưởng ủy viên thực hành là lựa chọn chính xác nhất của cô.

Vậy thì— Buổi họp hôm nay đến đây là kết thúc.

Sau khi về, mọi người hãy chuẩn bị sẵn các quy định tiếp theo, cố gắng để không có bất kỳ lỗ hổng nào trong việc kết nối công việc.

Nếu có gì không rõ, có thể tìm anh trong nhóm bất cứ lúc nào.

Sau khi xử lý xong tất cả tài liệu và các vấn đề mà các ủy viên thực hành khác gặp phải, Y Hạ đứng dậy định rời đi.

Có lẽ vì ngày đầu tiên làm việc không hề ít, lúc này đã đến giờ anh thường chuẩn bị các món tráng miệng để bán.

Vì vậy, việc kinh doanh hôm nay, anh chỉ có thể bỏ qua.

Mấy ngày sau thì tùy tình hình.

Nhìn chung thì không có vấn đề gì.

Nghe Y Hạ nói vậy, từng học sinh với vẻ mặt mệt mỏi đứng dậy,

hơi cúi người nói.

Mặc dù công việc buổi trưa này khiến họ hơi mệt mỏi về thể xác, nhưng so với sự mệt mỏi đó, tinh thần của họ lại vô cùng phấn chấn.

Chương 69

Bởi vì, tất cả công tác chuẩn bị đều diễn ra vô cùng thuận lợi.

Một số vấn đề nan giải, dưới sự xử lý tài tình của Y Hạ, cũng đã được giải quyết một cách thích hợp nhất.

Điều này khiến họ càng thêm tin phục Y Hạ.

Miễn là sau này không xuất hiện vấn đề bất ngờ nào, lễ hội học viện lần này chắc chắn sẽ diễn ra suôn sẻ và kết thúc tốt đẹp.

Đây chính là điều họ mong đợi.

Những thứ còn lại này, giao cho em đấy.

Kể cả phần của cô Hiraka trước đây nữa.

Y Hạ, đang chuẩn bị rời đi, nói với Yukinoshita Yukino đang có chút thất thần bên cạnh.

Anh đã xử lý xong các tài liệu mình phụ trách.

Nhưng một số tài liệu liên quan đến tài chính, đặc biệt là những tài liệu chưa được phê duyệt, lại do Yukinoshita Yukino phụ trách.

Vì vậy, trong tay Yukinoshita Yukino còn khá nhiều tài liệu chưa được xử lý.

Đương nhiên.

Với Yukinoshita Yukino thì số lượng này không nhiều.

Chỉ cần về nhà tốn chút thời gian, cùng với hoàn tất việc liên lạc với giáo viên cấp trên là có thể xong.

Vâng, cứ giao cho em.

Yukinoshita Yukino gật đầu.

Trong giọng nói, có chút thổn thức.

Qua buổi họp hôm nay, cô có cảm giác Y Hạ thực ra hoàn toàn không cần tìm cô giúp đỡ.

Việc nhờ cô giúp đỡ, chẳng qua là muốn chia sẻ bớt gánh nặng cho cô mà thôi.

Thế nhưng, một khi đã nhận ủy thác này, cô đương nhiên sẽ tiếp tục làm, và làm một cách tốt nhất.

Đặc biệt là phần cô phụ trách về phê duyệt tài chính.

Phần này tuy có hơi phiền phức một chút, nhưng Y Hạ giao những thứ này vào tay cô, không nghi ngờ gì là thể hiện sự tin tưởng vào năng lực của cô.

Được, vậy anh đi trước.

Y Hạ gật đầu.

Sau khi chào tạm biệt Yukinoshita Haruno đang ở bên cạnh, anh đi đến chỗ Tiểu Huệ, cùng Tiểu Huệ cũng đã xử lý xong các công việc khác, rồi cùng rời khỏi phòng họp lớn.

Nên nói là quả nhiên không hổ là Y Hạ sao.

Thế nhưng, như vậy thì Yukino e rằng không thể nhận được nhiều rèn luyện trong lễ hội học viện lần này rồi.

Cũng may, ở bên cạnh Y Hạ, Yukino hẳn cũng có thể học hỏi được không ít.

Nhìn bóng lưng Y Hạ rời đi, Yukinoshita Haruno ngồi tại chỗ không ngừng cảm thán.

Buổi trưa hôm nay, cô cũng tham gia xử lý một phần tài liệu.

Chính nhờ vậy mà cô càng có thêm nhận thức về năng lực của Y

Hạ.

Về phương thức và kết quả xử lý, cô làm ra cũng không thua kém Y Hạ.

Nhưng về tốc độ xử lý, thì kém xa Y Hạ.

Tốc độ xử lý của Y Hạ, có thể nói là bằng cả cô và Yukinoshita Yukino cộng lại.

Điều này thực sự là một cú sốc lớn đối với cô.

Nếu Y Hạ vào công ty, e rằng sau khi quen thuộc nghiệp vụ, cơ bản có thể tự mình bắt tay vào làm được rồi.

Nếu lại biết tận dụng các mối quan hệ xung quanh, nói là có thể giúp công ty phát triển thêm một bước cũng không phải không thể.

Mà phía mẹ thì e rằng sẽ mừng đến chết mất.

Nghĩ đến năng lực của Y Hạ, Yukinoshita Haruno lại một phen cảm thán.

Ánh mắt cô vô thức liếc sang Yukinoshita Yukino bên cạnh.

Tuy gia đình Yukinoshita có mối quan hệ khá tốt với Y Hạ, nhưng chưa đến mức có thể khiến Y Hạ gia nhập công ty của họ.

Mà có thể khiến nhà Yukinoshita làm được điều đó, e rằng chỉ có cô em gái Yukinoshita Yukino.

Còn về phương pháp cụ thể thì, đó là liên hôn.

Thế nhưng, điều này e rằng là không thể nào.

Chưa kể bên cạnh Y Hạ dường như có những cô gái có mối quan hệ tốt.

Còn cô em gái Yukinoshita Yukino thì cũng chẳng có cách nào với Y Hạ cả.

Đương nhiên.

Cá nhân cô cũng không hy vọng chuyện liên hôn này xảy ra với em gái mình.

Thế nhưng, thân là người trong gia đình Yukinoshita, cũng là chuyện thân bất do kỷ.

Ngay cả cô, người đã bắt đầu nắm quyền trong gia đình Yukinoshita, cũng vẫn không thể tự chủ tương lai của mình.

Huống chi là cô em gái Yukinoshita Yukino chứ.

Haizz— Nghĩ vậy, Yukinoshita Haruno thở dài một hơi trong lòng.

Chị nhìn em làm gì vậy.

Yukinoshita Yukino hơi nhíu mày.

Cô không biết suy nghĩ của chị gái Yukinoshita Haruno.

Điều này khiến cô có chút không biết phải làm sao.

Có phải vì sự chênh lệch năng lực giữa mình và Y Hạ, nên chị cảm thấy cô không thể vượt qua đối phương chăng.

Sau đó, cô càng thêm bất đắc dĩ.

Về điểm này, cô không thể không thừa nhận, cũng không thể không thỏa hiệp.

Hì hì— Đối mặt với câu hỏi của cô em gái Yukinoshita Yukino, Yukinoshita Haruno không nói gì mà chỉ cười khúc khích cho qua.

Yukino chan, phải tiếp tục cố gắng nhé.

Khi nào rảnh, chị sẽ tiếp tục trêu em.

Yukinoshita Haruno cười tủm tỉm nói.

Nói xong, cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Tiếp đó, cô cũng chuẩn bị về nhà.

Thật không hiểu nổi.

Yukinoshita Yukino lại nhíu mày.

Cô luôn cảm thấy trong lời nói của chị mình mang theo một tầng ý nghĩa sâu xa.

Thôi nào.

Nghĩ nhiều làm gì chứ.

Có thời gian này, vẫn nên nghĩ cách hoàn hảo và thích đáng xử lý tốt tài liệu trong tay thì hơn.

Y Hạ, em làm được món tráng miệng phát sáng rồi.

Về đến nhà, điều đầu tiên Y Hạ nghe được là tin vui này.

Tin vui đó đương nhiên đến từ Thor.

Lúc này cô nàng đang cầm một đĩa món tráng miệng phát sáng, khoe khoang như thể muốn thể hiện trước mặt Y Hạ.

À— Thật đúng là Sau khi cẩn thận xem xét món tráng miệng phát sáng trên tay Thor, Y Hạ thốt lên kinh ngạc.

Lập tức, anh lấy một chiếc món tráng miệng phát sáng trong đó, cho vào miệng nhấm nháp.

Chỉ một miếng nhấm nháp này, Y Hạ đã có thêm một bước phán đoán trong lòng.

Không tệ.

Chính xác là món tráng miệng phát sáng.

Không chỉ vẻ ngoài, mà ngay cả hương vị cũng giống hệt như món tráng miệng phát sáng mà anh làm.

Điều này thực sự không thể nghi ngờ.

Chắc chắn rồi.

Thor cô ấy thật sự đã thành công.

Thế nào.

Nhìn Y Hạ đang thưởng thức món tráng miệng phát sáng do mình làm, cả khuôn mặt Thor tràn đầy mong đợi.

Cô muốn nhận được sự khẳng định từ Y Hạ.

Ừm.

Em chắc chắn đã thành công, Thor.

Chúc mừng em nhé.

Y Hạ có vẻ mặt phức tạp.

Thor có thể làm ra món tráng miệng phát sáng, đây là điều anh đã dự liệu trước.

Hơn nữa, anh cũng cảm thấy vui mừng cho Thor.

Thế nhưng khi Thor thực sự làm được, anh vẫn có chút cảm khái nhỏ.

Tốc độ này, so với anh trước đây còn nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ vỏn vẹn mấy ngày, Thor đã dễ dàng học được thứ mà anh coi là bí kíp.

Cảm giác này, quả thật khó mà diễn tả được.

Chương 70

Tuy nhiên, Thor đã thành công.

Mấy ngày tới, dù anh không rảnh kinh doanh, cửa hàng đồ ngọt của anh vẫn có thể hoạt động như thường lệ.

Chỉ cần anh sớm truyền thụ cho Thor món tráng miệng phát sáng sẽ bán trong ngày hoặc ngày hôm sau là được.

Còn bốn người Nakiri Erina, Arato Hisako, Akanegakubo Momo và Tadokoro Megumi cũng có thể thử để Thor hướng dẫn.

Nếu thực sự không ổn, anh sẽ ra tay.

Nhận được sự khẳng định của Y Hạ, Thor lúc này cười khúc khích vui vẻ, nụ cười rạng rỡ vô cùng.

Đây là lần cô vui nhất trong mấy ngày nay.

Cũng là lần cô vui vẻ nhất kể từ khi trưởng thành.

Cảm giác này khiến cô vô cùng khó tin.

Mặc dù em đã thành công làm ra món tráng miệng phát sáng, nhưng cũng không thể vì vậy mà lơ là nhé Tiếp tục cố gắng lên.

Nhìn Thor với khuôn mặt tươi cười tràn đầy mừng rỡ trước mặt, Y Hạ xoa nhẹ đầu Thor.

Vừa nhắc nhở, vừa đưa ra lời cổ vũ của mình.

Vâng.

Em biết.

Cảm nhận được xúc cảm và hơi ấm truyền đến trên đầu, Thor đỏ bừng mặt, cả người cũng bắt đầu vặn vẹo.

Đây là lần đầu tiên cô được người khác xoa đầu.

Ngay cả bố cô cũng chưa từng làm vậy.

Nếu là trước đây, có người khác làm thế với cô, chắc chắn họ sẽ phải đối mặt với cơn giận của cô.

Thế nhưng lần này, trong lòng cô lại bình tĩnh đến lạ.

Và tràn đầy, là niềm vui sướng cùng cảm giác hưởng thụ.

Rất rất thích được Y Hạ vuốt ve.

Nhìn Thor đỏ bừng cả khuôn mặt, dáng vẻ xinh xắn đáng yêu, lòng Y Hạ khẽ động.

Bàn tay anh đặt trên đầu Thor, cũng vì thế mà nhẹ nhàng xoa xung quanh.

Nha— Đúng lúc Y Hạ xoa đến một chỗ.

Chỉ nghe thấy trong miệng Thor phát ra tiếng động khác thường.

Và mặt cô, cũng càng trở nên đỏ ửng hơn.

Sừng không được đâu.

Thor khẽ thở dốc, dịu dàng nói.

Y Hạ vừa chạm vào, chính là chiếc sừng rồng trên đầu cô.

Mà sừng rồng, lại là bộ phận nhạy cảm nhất của Long tộc.

Chỉ có người tin tưởng nhất, yêu thích nhất mới được phép chạm vào.

Và bây giờ, sừng rồng, đã được Y Hạ chạm đến.

Đối với điều này.

Cô không hề tức giận, mà là vui mừng.

Dường như thích Y Hạ.

Chính vì thế, khi được Y Hạ mình yêu thích chạm vào long giác, cô mới không hề phản kháng, mà là tận hưởng cùng thẹn thùng.

Xin lỗi.

Thấy phản ứng của Thor có chút kịch liệt, Y Hạ lúng túng nở nụ cười.

Ngay lập tức, anh hơi lưu luyến thu tay mình đang đặt trên sừng rồng của Thor lại.

Muốn nói xúc cảm của sừng rồng thế nào ư.

Anh vốn tưởng nó sẽ có cảm giác như kim loại, cực kỳ cứng rắn, không gì phá nổi.

Thế nhưng khi thực sự chạm vào, lại có cảm giác mềm mại như thịt.

Về mặt xúc cảm, vô cùng tuyệt vời.

Giống như một món đồ chơi đặc biệt mà lại khiến người ta lưu luyến.

Tóm lại Y Hạ thích nó.

Nếu không thì, thử lại một lần nữa.

Sự kích động trong lòng khiến Y Hạ nảy ra ý nghĩ muốn nhẹ nhàng vuốt ve sừng rồng của Thor lần nữa.

Và sau đó anh thực sự đã làm như vậy.

Chiếc sừng mềm mại, đầy đặn của Thor một lần nữa được Y Hạ chạm vào.

Nha— Y Hạ, không thể đâu.

Sừng rồng nhạy cảm lại bị chạm đến, Thor trong miệng lại phát ra tiếng động xao động.

Và lần này, phản ứng còn lớn hơn so với lúc nãy.

Cứ tiếp tục thế này, e rằng em sẽ không chịu nổi đâu.

Nhìn Thor phản ứng kịch liệt, Y Hạ chậm rãi rút tay về.

Nếu cứ tiếp tục, anh cũng không dám đảm bảo sẽ có bất ngờ gì xảy ra.

Và ngay sau khi Y Hạ rút tay về.

Khoảnh khắc tiếp theo, bất ngờ đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy Thor với khuôn mặt đỏ bừng, trực tiếp ngã nhào về phía anh.

Hầu như ngay lập tức, cô đã lao vào lòng anh, vùi mình trong ngực anh.

Thor, em không sao chứ.

Thấy Thor cứ vùi mãi trong ngực mình, không có chút phản ứng nào.

Y Hạ lo lắng hỏi một tiếng.

Anh hơi lo, liệu Thor có bị kích động quá mức hay không.

Y Hạ Dường như nghe thấy tiếng gọi của Y Hạ.

Khoảnh khắc này, cô nhìn Y Hạ với ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Y Hạ, muốn hôn nhẹ không.

Từ miệng Thor truyền đến những lời nói không rõ ràng lắm và đầy ẩn ý.

Khoảnh khắc này, Y Hạ đã bị Thor quyến rũ.

Hướng về phía Thor đang ở gần ngay trước mắt, anh cúi đầu.

Một lúc lâu sau.

Thì ra là cảm giác này sao.

Thor bĩu môi, hồi tưởng lại cảm giác khác lạ vừa rồi, nói ra cảm nhận của mình.

Cảm giác này khiến cô thấy rất kỳ lạ.

Đồng thời, cũng có chút thích.

Chứ không thì em nghĩ là cảm giác gì.

Y Hạ hơi buồn cười vỗ vỗ lưng Thor.

Anh lúc này, có chút tự đắc.

Thành tựu nụ hôn đầu tiên với một con rồng, đã đạt được.

Còn về cảm giác ư.

Muốn nói cảm giác, anh thì lại không thấy có gì khác biệt.

Nếu có, thì chỉ là trong đó.

Nhiệt độ cơ thể của rồng cao hơn con người một chút.

Và còn một điều nữa Thor hơi quá chủ động.

Ngay từ đầu, Thor đã trực tiếp đảo khách thành chủ, khiến anh có cảm giác bị tấn công ngược lại.

Em còn tưởng, nó là cảm giác giống như chiến đấu ấy chứ.

Hắc hắc— Thor cười khúc khích.

Vậy trí tưởng tượng của em phong phú thật đấy.

Y Hạ cắn nhẹ.

Hôn tức là chiến đấu.

Vậy thì đúng là một cảnh giới cao siêu rồi.

Hắc hắc— Chẳng phải vì em không biết sao.

Thor lại cười khúc khích.

Chương 71

Nói xong, cô ngẩng đầu lên, nhìn Y Hạ.

Lại muốn làm thêm lần nữa không.

Thor kích động.

Cô muốn trải nghiệm lại cảm giác vừa rồi.

Nếu không thì, lát nữa em đến phòng anh nhé.

Hiện tại thì không thích hợp.

Kanna đang đi về phía chúng ta đó.

Nếu để Kanna nhìn thấy, lỡ học thói xấu thì không hay chút nào.

Y Hạ nói.

Lúc này, anh đã thấy Kanna đang đi từ hướng phòng khách tới.

Dường như cô bé nghe thấy tiếng động ở huyền quan, hoặc là tò mò vì Thor đã lâu như vậy mà chưa vào trong.

Vì vậy, Kanna đến kiểm tra tình hình.

Kanna.

Thor hơi sững sờ.

Lập tức, theo ánh mắt của Y Hạ, cô thấy Kanna đang đi về phía huyền quan.

Và sau khi thấy Kanna, Thor bĩu môi, tỏ vẻ có chút tiếc nuối.

Thế nhưng, nghĩ đến lời Y Hạ vừa nói.

Mắt cô lại sáng lên.

Vậy tối nay em sẽ đến tìm Y Hạ.

Thor không chút do dự nói.

Được thôi.

Y Hạ gật đầu cười.

Nhìn dáng vẻ này, anh có thể trở thành Long kỵ sĩ rồi.

Còn về phía Eriri thì sao nhỉ.

Mấy ngày nay, đúng lúc Eriri đang trong kỳ kinh nguyệt.

Cho nên, Eriri đều ở trong phòng mình.

Anh cũng không cần lo lắng bị Eriri bắt gặp.

Dù sao thì, cứ đổi sang phòng trống khác thôi.

Y Hạ lập tức có rất nhiều ý tưởng trong đầu.

Đây là cơ hội tốt để mối quan hệ của anh và Thor tiến thêm một bước, đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Vậy chúng ta vào trong trước đi.

Bữa tối đã làm xong rồi, đều là món anh thích nhất đấy.

Thor ôm cánh tay Y Hạ, kéo anh cùng đi vào phòng khách.

Được thôi.

Y Hạ cười nói.

Có một cô hầu gái như Thor, cuộc sống của anh quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Hơn nữa, còn trở nên vui vẻ hơn.

Đêm đã khuya.

Vào giờ này, Eriri đang khó chịu trong người đã sớm chìm vào giấc mơ đẹp.

Còn Mashiro, vì mấy ngày nay truyện tranh đẩy nhanh tiến độ,

cũng đã ngủ sớm hơn.

Kanna thì khỏi phải nói.

Sau khi xem xong anime.

Cô bé đã theo yêu cầu của Y Hạ và Thor, về phòng nghỉ ngơi.

Cô bé đã chìm vào giấc ngủ từ sớm hơn cả Eriri và Mashiro.

Bây giờ, lại còn đang mơ một giấc mơ đẹp về đồ ăn.

Cốc— Trong đêm khuya tĩnh lặng.

Ở sâu trong hành lang, trong một căn phòng hẻo lánh.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến.

Nếu không nghe kỹ, còn có thể tưởng là ảo giác của chính mình.

Hoặc là, coi như là ma gõ cửa.

Đến rồi sao.

Trong phòng.

Nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng ngoài phòng, tinh thần Y Hạ trong phòng lập tức hơi rung động.

Anh biết, là Thor đến.

Để đề phòng vạn nhất, cuối cùng anh vẫn chọn đổi một căn phòng để hẹn hò với Thor.

Và bây giờ, đã đến giờ.

Nghĩ đến đây, Y Hạ bước nhẹ đến cửa, mở cửa phòng ra.

Tiếp đó, liền thấy bên ngoài cửa là Thor mặc bộ đồ ngủ, lộ ra một vết sẹo.

Y Hạ, em đến tìm anh đây.

Nhìn Y Hạ trước mặt, Thor trực tiếp ôm lấy anh, vùi mình vào

ngực Y Hạ, không ngừng cọ xát qua lại.

Vào trong trước đã.

Ôm chặt Thor, sau khi hít sâu một hơi.

Y Hạ dẫn Thor vào trong phòng.

Sau khi vào phòng.

Điều khiến Y Hạ cảm thấy có chút buồn cười, là anh thoáng nghĩ rằng liệu Thor có quên mất mục đích của mình không.

Khi Y Hạ cũng đã đến bên giường, cô một tay kéo Y Hạ lên giường, gối đầu lên cánh tay anh.

Tiếp đó, cô trực tiếp chủ động xông tới.

Thấy Thor trong chớp mắt đã phát động tấn công, Y Hạ đương nhiên cũng đáp trả.

Cứ thế một tới hai đi.

Mấy hiệp luận bàn đã kết thúc.

Y Hạ mỉm cười, ánh mắt Thor yếu ớt như nước.

Y Hạ, em cũng muốn làm những chuyện mà anh và Tiểu Huệ đã làm.

Ngay lúc này, Thor đã đưa ra thỉnh cầu với Y Hạ.

Nghe Thor nói vậy, Y Hạ có chút ngơ ngác.

Hơn nữa còn hơi lúng túng.

Không gì khác.

Thor đã nói thế, hiển nhiên là cô ấy biết mối quan hệ của anh với Tiểu Huệ, và cũng biết những chuyện họ đã làm vào một số buổi tối.

Rõ ràng họ đã rất cẩn thận mà.

Không ngờ vẫn bị Thor phát hiện.

Chỉ có thể nói, thính lực của rồng, không thể xem thường.

Thế nhưng, nói đi thì phải nói lại.

Thor nếu đã biết mối quan hệ của anh với Tiểu Huệ, mà bây giờ lại đưa ra thỉnh cầu này.

Vậy nói cách khác, Thor đã chấp nhận sự tồn tại của Tiểu Huệ bên cạnh anh.

Ý nghĩ này vừa đến, lòng Y Hạ khẽ động, anh hỏi Thor.

Thor, em có bằng lòng cùng Tiểu Huệ cùng nhau sở hữu anh không.

Y Hạ nói.

Đương nhiên là không muốn.

Đối mặt với câu hỏi của Y Hạ.

Thor không chút do dự đưa ra câu trả lời phủ định.

Người mình yêu thích, và cũng là người yêu thích mình, tại sao lại còn có cô gái khác bên cạnh chứ.

Thật vậy sao.

Y Hạ hơi sửng sốt.

Câu trả lời của Thor khiến anh có chút bất ngờ.

Và còn hơi lo lắng.

Thế nhưng nếu Thor không muốn, vậy nếu anh tiếp tục giao thiệp sâu hơn với Thor.

Điều này đương nhiên không phải điều anh muốn thấy.

Chương 72

Nếu là như vậy, so với việc tiếp tục ở bên Thor, lựa chọn của anh sẽ là kết thúc mối quan hệ với Thor.

Tiểu Huệ, người đã ở bên anh lâu rồi, trong mắt anh đương nhiên quan trọng hơn Thor, người mới ở bên anh vài ngày.

Dù Thor rất đặc biệt, có thể mang lại cho anh sức mạnh và sự thay đổi phi thường, cũng vẫn là như vậy.

Điều này, Eriri và những người khác cũng vậy.

Nghĩ đến những điều này, Y Hạ liền định mở miệng nói gì đó.

Thế nhưng trước khi anh kịp nói, Thor đã lên tiếng.

Và lần này, lời nói của Thor đã mang đến một sự đảo ngược.

Mặc dù em rất không muốn, thế nhưng em cũng biết Y Hạ và Tiểu Huệ rất yêu thích đối phương.

Mà Tiểu Huệ cũng rất tốt, không thể nào để Y Hạ và Tiểu Huệ chia xa được.

Quan trọng nhất vẫn là, em rất yêu thích Y Hạ.

Cho nên nếu Y Hạ có thể nghiêm túc yêu thích em, thì cũng không phải không thể được.

Thor thành thật nói.

Nói đến phần sau, có lẽ vì sự ngượng ngùng dâng lên, Thor mặt ửng hồng, cơ thể cũng bắt đầu có chút vặn vẹo.

Nghe Thor nói vậy, Y Hạ kinh ngạc đồng thời, đương nhiên càng nhiều vẫn là vui mừng.

Hầu như ngay lập tức, anh vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Thor.

Xa xa Hàn Sơn con đường đá liếc, Mây trắng sinh ra nơi có nhà.

Dừng xe ngồi thích rừng phong muộn, Lá sương đỏ rực như hoa tháng hai.

Khoảnh khắc này, Y Hạ chợt nhớ tới bài thơ này của Đỗ Phủ.

Đương nhiên.

Trọng điểm là câu thứ ba.

Sáng hôm sau.

Y Hạ dậy sớm và cảm thấy lưng mình hơi đau.

Cũng vì thế, anh cuối cùng phải vịn tường mà đi ra.

Ai— Anh rốt cuộc đã đánh giá thấp sức chiến đấu của rồng.

Sức chiến đấu của rồng, đó là thật sự lợi hại.

Chính vì thế mà anh đã thức trắng cả đêm.

Đến mức, bây giờ trông tiều tụy đến vậy.

May mà.

Sức chiến đấu của Thor cũng không vượt quá tưởng tượng đến mức đó, cuối cùng cũng có giới hạn.

Điều này, có thể thấy từ việc Thor cũng mệt mỏi không chịu nổi sau khi chiến đấu kết thúc.

Ít nhất, Thor cũng không có sức để làm bữa sáng, mà đang ngủ ngon trong phòng.

Anh sao thế.

Đây là thức đêm sao.

Nhìn thấy Y Hạ bước đi lảo đảo, Eriri vừa vặn bước ra từ phòng

Mashiro, vừa kinh ngạc vừa thấy có chút buồn cười.

Thế nhưng, sau khi ngửi thấy mùi gì đó, ánh mắt Eriri lập tức thay đổi.

Trở nên sắc bén.

Trên người Y Hạ, có một loại hương vị mà cô rất quen thuộc.

Và mùi đó cần phải làm thế nào mới xuất hiện, cô đương nhiên không phải không biết.

Thế nhưng, Tiểu Huệ đã về rồi, còn mấy ngày nay cô lại đang không khỏe.

Vậy là có vấn đề rồi.

Y Hạ đã cùng ai tạo ra mùi hương đó.

Điểm này, rất đáng để suy nghĩ kỹ.

Trong nhà bây giờ, chỉ đơn giản là cô, Mashiro, Kanna và Thor mấy người.

Cô và Kanna có thể trực tiếp loại trừ.

Còn Mashiro thì cô vừa mới thay quần áo xong cho em ấy, mọi thứ như thường, không có bất kỳ tình trạng nào xảy ra.

Vậy thì chính là Thor.

Nghĩ đến đáp án này, Eriri trầm mặc đồng thời, khó tránh khỏi còn có chút suy tư.

Thor là một con rồng, còn Y Hạ chẳng qua là một con người nhỏ bé thôi ư.

Kích cỡ có đủ không.

Thể lực có đủ không.

Và còn nữa Y Hạ và Thor mới quen biết mấy ngày thôi mà, đã lên

giường rồi sao.

Long kỵ sĩ Y Hạ cứ thế mà ra đời ư.

Đáng ghét thật.

Đúng là một tên cầm thú mà.

Eriri tức giận bất bình.

Cô dám cùng một con rồng tranh giành thân phận nữ chủ nhân sao.

Y Hạ vừa định hỏi Eriri chuyện gì, thì thấy vẻ mặt Eriri không ngừng thay đổi.

Anh lúc này mới hiểu ra, Eriri đã hiểu được điều gì đó.

Điều này cũng đúng.

Một đêm bình minh, anh còn chưa kịp tắm rửa thay quần áo, những dấu vết trên người khó tránh khỏi sẽ rất rõ ràng.

Thế nhưng, sự việc đã đến nước này, cộng thêm có kinh nghiệm trước đây.

Y Hạ cũng có cách xử lý và đối phó.

Cho nên, anh ngược lại không giả vờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của Eriri.

Y Hạ trực tiếp tiến lên ôm lấy Eriri vào lòng.

Tiếp đó, anh khóa môi Eriri lại.

Ưm Eriri không thể trả lời được.

Sau khi xấu hổ và giận dỗi trừng mắt nhìn Y Hạ đang ở ngay trước mặt, cô từ từ nhắm mắt lại.

Đến khi Y Hạ và cô tách ra, đã là mấy phút sau.

Mặc dù trên mặt Eriri không còn vẻ bất mãn và tức giận như vừa

rồi, thay vào đó là vẻ mừng rỡ, thế nhưng trên mặt cô vẫn lộ ra vẻ ghét bỏ.

Đừng dùng cái miệng đã hôn người khác mà hôn em, ghê chết đi được.

Eriri ghét bỏ nói.

Chẳng phải sao.

Tối hôm qua, Y Hạ chắc đã hôn Thor không ít lần.

Lần này, chẳng phải là khiến cô và Thor gián tiếp hôn nhau ư.

Vẫn vẫn là nụ hôn của một con rồng.

Hương vị và tâm trạng trong đó, e rằng khó mà diễn tả được.

Vậy thì đi đánh răng rửa mặt cùng nhau nhé.

Chờ một lát, rồi chúng ta sẽ tiếp tục bổ sung mưa sau.

Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Mới không cần, biến đi.

Eriri nghe vậy, mặt nóng bừng đỏ ửng.

Sau khi xấu hổ và giận dỗi đấm Y Hạ một quyền, cô che mặt bỏ chạy, thẳng về phòng mình.

Đến khi lại có tiếng động, thì là một tiếng phịch.

Đó là tiếng đóng cửa.

Ha ha— Dáng vẻ hoảng hốt của Eriri khiến Y Hạ bật cười.

Lập tức, anh có chút không chắc chắn.

Thế này chắc là đã giải quyết rồi nhỉ.

Y Hạ thầm nghĩ.

Chương 73

Cứ thế này đi.

Nếu không giải quyết được, sau này cứ dùng lại chiêu cũ là ổn.

Y Hạ hơi buồn cười.

Tóm lại, Eriri bên này, là dễ giải quyết.

Còn về phía Tiểu Huệ thì sao.

Xem ra, có lẽ ngay từ khi Thor chuyển đến, Tiểu Huệ đã đoán được khả năng này rồi.

Nói thì nói vậy.

Về việc anh và Thor trong thời gian ngắn như vậy lại có bước tiến lớn đến thế, Tiểu Huệ chắc chắn sẽ bị kinh ngạc.

Nghĩ đến dáng vẻ khinh bỉ của Tiểu Huệ lúc đó, Y Hạ bất đắc dĩ nở nụ cười.

Mặc kệ.

Bị khinh bỉ thì cứ bị khinh bỉ thôi.

Hiện tại, hay là trước hết tự xử lý bản thân một chút đã.

Y Hạ ngửi thấy một loại hương khí nồng đậm nào đó trên người.

Anh nên tắm rửa sạch sẽ một chút.

Lịch làm việc của lễ hội học viện đã sang ngày thứ hai.

Trên bục, Y Hạ như thường lệ yêu cầu các đơn vị trình bày tình hình hoàn thành nhiệm vụ trong tay.

Đến nửa đầu thì khá thuận lợi.

Về cơ bản, mỗi người đều đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Còn những người vì lý do đặc biệt mà chưa hoàn thành, cũng có thể kịp thời bổ sung trong hôm nay.

Nhìn chung, vấn đề không lớn.

Thế nhưng, khi đến lượt nửa sau báo cáo, bất ngờ lập tức xảy đến.

Không phải là tình hình hoàn thành của nửa sau rất tệ.

Mà là người đầu tiên của nửa sau đã gây ra rắc rối.

Hơn nữa, còn là một sai lầm lớn.

Bởi vì người phụ trách một công việc quan trọng đã không thể hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Hoàn toàn không động đến chút nào.

Điều này cũng dẫn đến chính người đó cũng không thể đến tham dự cuộc họp lần này.

Cái tên này.

Nghĩ đến người vắng mặt bỏ bê công việc này, Y Hạ không khỏi có chút tức giận.

Anh đã tự mình ra tay rồi, vậy mà vẫn có người cản trở anh.

Hay là nói, cố ý gây rối.

Chuyện này là sao.

Y Hạ hơi tức giận, trực tiếp hỏi người cùng lớp với người vắng mặt.

Cái đó, cái đó Bạn Sagami hình như không khỏe, cho nên đã từ chức ủy viên thực hành rồi.

Việc chọn người mới cũng nhanh có kết quả, lát nữa sẽ giao lại

trách nhiệm.

Khí thế của Y Hạ lúc này khiến cậu học sinh đó sợ hãi.

Cũng vì thế, trong lòng cậu ta vô cùng oán trách Sagami Minami.

Sớm không có chuyện, muộn không có chuyện, hết lần này đến lần khác lại xảy ra chuyện đúng lúc đang cần.

Chẳng phải là rảnh rỗi sinh chuyện sao.

Điều khiến anh tức giận hơn, là Sagami Minami thực sự không nhất thiết là vì không khỏe mà từ chức.

Mà là muốn lười biếng, không muốn tiếp tục đảm nhiệm nhiều nhiệm vụ trong suốt lễ hội học viện.

Sở dĩ anh dám khẳng định như vậy, là vì vào giờ nghỉ giải lao, anh đã nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của mấy cô gái cùng lớp thân thiết với Sagami Minami.

Trong đó có việc, buổi chiều họ muốn mời Sagami Minami đi hát karaoke.

Lúc đó, anh còn cảm thấy Sagami Minami chắc sẽ không đi.

Dù sao thì còn bận rộn đủ loại công việc của lễ hội học viện cơ mà.

Ai mà ngờ, sau đó lại có chuyện Sagami Minami từ chức.

Cuối cùng, chính là tình hình hiện tại này.

Từ chức ư.

Không khỏe ư.

Y Hạ nghe vậy nhíu mày.

Sau đó, anh càng có chút cười lạnh.

Mặc dù anh đặc biệt nhớ kỹ nhiệm vụ mà mỗi tổ phụ trách, nhưng

người phụ trách cụ thể nhiệm vụ là ai thì anh lại không cố ý nhớ.

Cho nên, trước khi biết người vắng mặt là Sagami Minami, anh đều không biết cái gánh nặng này lại thuộc về Sagami Minami.

Bây giờ đương nhiên biết, anh thoáng bất ngờ đồng thời, lại cảm thấy chuyện đó là hiển nhiên.

Huống chi, Sagami Minami còn có chút không biết nặng nhẹ, thích lười biếng và tranh thủ lúc rảnh rỗi.

Trước đây nếu không phải anh có vai trò giám sát, e rằng công việc trong tay Sagami Minami cũng sẽ không được hoàn thành kịp thời.

Bây giờ Sagami Minami chán ghét công việc ủy viên thực hành, muốn tự do đi chơi, không nghi ngờ gì là cô ta sẽ từ chức ủy viên thực hành.

Nếu là vào thời điểm công việc đã được phân công xong từ trước, anh đương nhiên sẽ không để ý.

Thậm chí còn có thể cảm thấy, như vậy là tốt nhất.

Nhưng bây giờ, việc Sagami Minami từ chức ở giai đoạn này, thực sự có chút làm anh bực mình.

Vòng này xảy ra vấn đề, sau này mấy vòng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Bây giờ không phải lúc để tức giận.

Để em đến xử lý phần đó trước đã.

Chưa đợi Y Hạ mở miệng nói thêm điều gì.

Yukinoshita Yukino ở bên cạnh đã lên tiếng.

Đối với việc Sagami Minami vô trách nhiệm và đột ngột từ chức, cô đương nhiên cũng có chút bực bội, vô cùng tức giận về điều này.

Thế nhưng so với tức giận, bây giờ có những việc quan trọng hơn

cần xử lý.

Các công việc sau này, nhất định phải đảm bảo sẽ tiếp tục thuận lợi mới được.

Em có bận không.

Không giúp được thì cứ nói với anh.

Y Hạ nhìn về phía Yukinoshita Yukino.

Thực ra mà nói, chính anh cũng có thể nhận lấy phần công việc chưa hoàn thành của Sagami Minami.

Tiếp đó, sẽ bổ sung với tốc độ nhanh nhất, để các khâu trong chuỗi công việc có thể tiến hành thuận lợi.

Thế nhưng, anh phía sau còn có những công việc khác cần hoàn thành.

Một số nhóm cần anh hỗ trợ, cũng cần anh, với tư cách là trưởng ủy viên thực hành, đến tận nơi kiểm tra.

Cho nên, anh cũng khá bận rộn không thể phân thân.

Nếu Yukinoshita Yukino có thể hỗ trợ hoàn thành, vậy dĩ nhiên là tốt nhất.

Chỉ là, điều này sẽ làm tăng thêm không ít khối lượng công việc cho Yukinoshita Yukino.

Dù sao, Yukinoshita Yukino vừa mới có manh mối về việc xin tài chính, cần phải liên hệ và chứng minh với người ở trường.

Không sao đâu.

Em làm được.

Yukinoshita Yukino hít sâu một hơi gật đầu.

Hơn nữa, đây không phải là nội dung ủy thác sao.

Để em ra tay, cũng là điều nên làm.

Yukinoshita Yukino nói.

Có thể phát huy nhiều tác dụng hơn trong công việc lễ hội học viện, đây không nghi ngờ gì là điều cô mong muốn.

Bây giờ, ngược lại có cơ hội này.

Được.

Vậy thì giao cho em đó.

Nếu có chỗ nào không giúp được, cứ thông báo anh một tiếng, anh sẽ hỗ trợ.

Y Hạ gật đầu.

Vâng.

Yukinoshita Yukino gật đầu đáp lại.

Chỉ là, đến lúc đó cô có thực sự cầu viện Y Hạ hay không, đó lại là chuyện khác.

Công việc lần này cứ coi như xong, chúng ta sẽ bổ sung.

Sau khi ủy viên thực hành mới được tuyển đến, không cần nhậm chức ngay, trước hết hãy để cô ấy hiểu rõ công việc trước đây, tránh việc không nắm bắt được.

Sau đó, anh sẽ phân phát nhiệm vụ tiếp theo.

Y Hạ nói với vị ủy viên thực hành mà trên mặt vẫn còn chút sợ hãi.

Vâng.

Ủy viên thực hành liên tục gật đầu.

Thấy mình không bị Sagami Minami liên lụy, và không khiến Y Hạ tức giận, cậu ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ừm, ừm.

Xin lỗi đã làm phiền.

Em là ủy viên thực hiện mới đến.

Ủy viên thực hiện thay thế Sagami Minami nhanh chóng bước vào phòng họp lớn.

Chương 74

Lập tức, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào vị ủy viên mới này.

Tóm lại thì.

đủ loại phức tạp.

Bạn Yuigahama.

Khi thấy ủy viên thực hiện mới đến là Yuigahama Yui, Yukinoshita Yukino đang làm công việc phê duyệt đã ngạc nhiên lên tiếng.

Việc ủy viên thực hiện mới là Yuigahama Yui khiến cô rất bất ngờ.

Mặc dù nói, Yuigahama Yui và Sagami Minami đúng thật là cùng lớp.

Thế nhưng, trước đó Yuigahama Yui có nói qua.

Trong thời gian lễ hội học viện, cô ấy có chuyện khác cần giúp trong lớp.

Hơn nữa, cô ấy cũng sợ không làm tốt công việc ủy viên thực hiện, nên không dám nhận chức.

Không ngờ rằng, vì Sagami Minami mà cuối cùng Yuigahama Yui vẫn phải gánh vác chức vụ ủy viên thực hiện.

Ít nhất Yuigahama Yui sẽ không như Sagami Minami, vì bực bội và không chịu nổi gánh nặng mà trực tiếp bỏ việc không lời từ biệt.

Cuối cùng để lại một đống công việc, gây phiền phức cho người khác.

Từ đó trong lễ hội học viện lần này, mọi người đều ấm ức và

khối lượng công việc tăng lên.

Tiểu Tuyết à.

Thấy Yukinoshita Yukino vẫn còn ngạc nhiên.

Sau khi chào hỏi Yukinoshita Yukino xong, Yuigahama Yui có ý vô ý liếc nhìn Y Hạ đang ngồi cạnh Yukinoshita Yukino.

Khi nghe Yukinoshita Yukino nói Y Hạ là trưởng ủy viên thực hiện của lễ hội học viện lần này, cô có thể nói là khá bất ngờ.

Giờ đây, khi thấy Y Hạ chuyên tâm bận rộn, cô càng cảm thấy anh ấy thật ngầu.

Con trai nghiêm túc là quyến rũ nhất.

Đặc biệt là, Y Hạ vốn đã rất anh tuấn rồi.

Là em à, Yui.

Là em thì tốt rồi.

Vậy bọn anh cũng yên tâm.

So với Sagami Minami kia, em vẫn đáng tin hơn nhiều.

Y Hạ ngẩng đầu lên, gật đầu mỉm cười với Yuigahama Yui.

Anh cũng có suy nghĩ tương tự với Yukinoshita Yukino.

Ơ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Yuigahama Yui có chút không hiểu.

Thế nhưng, việc biết mình là người đáng tin cậy trong mắt Y Hạ khiến cô bé vô cùng phấn khích.

Hóa ra, mình lại có hình tượng như vậy trong mắt Y Hạ.

Đã thế, cô nhất định phải cố gắng hết sức trong lễ hội học viện lần này, phát huy tác dụng của mình.

Ít nhất. không thể phụ lòng sự tin tưởng của Y Hạ.

Về điểm này, Yukinoshita Yukino cũng thế.

Vậy thì.

Y Hạ, Tiểu Tuyết, em cần phụ trách nội dung gì ạ.

Sau khi nói chuyện phiếm xong.

Yuigahama Yui hỏi Y Hạ và Yukinoshita Yukino về nội dung công việc của mình.

Vừa nghĩ đến việc mình phải dọn dẹp mớ hỗn độn Sagami Minami bỏ lại, cô bé vẫn còn hơi phiền lòng.

Thế nhưng, vì cấp trên là Y Hạ và Yukinoshita Yukino, cô bé lại không quá lo lắng.

Nếu bản thân thực sự không xử lý được, có lẽ có thể hỏi Y Hạ và Yukinoshita Yukino.

Vì quá gấp gáp, cộng thêm những việc Sagami Minami chưa xong có chút khẩn cấp.

Yui tạm thời không thể trực tiếp tiếp quản, Yukinoshita sẽ tạm thời phụ trách trước.

Còn Yui thì, trước tiên hãy tìm hiểu nội dung trước đây và nội dung cần hoàn thành sau này từ một ủy viên thực hiện khác trong lớp em.

Tiếp theo, hãy đứng cạnh Yukinoshita quan sát cách cô ấy xử lý.

Sau khi quen thuộc, việc em cần làm ngày mai chính là tiếp nối các nội dung sau này.

Y Hạ nói với Yuigahama Yui.

Vâng ạ.

Yuigahama Yui gật đầu.

Sau khi biết hôm nay không cần nhậm chức ngay lập tức, cô bé thầm thở phào một hơi.

Ngay lập tức, Yuigahama Yui đi đến bên cạnh vị ủy viên thực hiện khác trong lớp mình, nhận lấy đủ loại tài liệu đối phương đã chuẩn bị sẵn.

Tiếp theo, cô bé ngồi xuống ghế bên cạnh Yukinoshita Yukino ở phía trước sân khấu, xem xét các tài liệu.

Hôm nay đến đây là hết.

Sau một lúc lâu bận rộn.

Thời gian cũng không còn nhiều.

Y Hạ như thường lệ tuyên bố kết thúc công việc trong ngày.

Vâng.

Trưởng ủy viên vất vả rồi ạ.

Nghe Y Hạ tuyên bố, mọi người đều đứng dậy hơi cúi người nói.

Mặc dù có sự cố Sagami Minami, nhưng may mắn là công việc hôm nay vẫn kết thúc thuận lợi, không có bất kỳ sự chậm trễ nào.

Điều này cũng khiến buổi trà chiều hôm nay, Y Hạ không vì Sagami Minami mà trực tiếp hủy bỏ, để họ một lần nữa được thưởng thức.

Điều đó càng khiến họ tin phục và sùng bái Y Hạ hơn.

Y Hạ, anh có muốn về cùng em không.

Khi Y Hạ chuẩn bị rời đi, chỉ nghe Yuigahama Yui mời anh.

Với lại, không phải là muốn hẹn hò đâu.

Chỉ là em có vài vấn đề, muốn hỏi Y Hạ một chút thôi.

Thấy ánh mắt xung quanh đổ dồn về phía mình sau lời nói đó.

Yuigahama Yui mặt hơi ửng hồng, lắp bắp giải thích.

Lần sau đi.

Anh còn có hẹn với người khác.

Nếu có, sau khi về em có thể hỏi anh qua điện thoại.

Y Hạ nói.

Lúc này, Thor cũng đang đợi trên sân thượng.

Cho nên, anh không tiện đồng ý.

Chỉ có thể lần sau nói rõ với Thor trước, rồi mới đi cùng Yuigahama Yui.

Vậy ạ.

Yuigahama Yui có chút tiếc nuối.

Sau này nếu có gì, em sẽ làm phiền anh vậy.

Yuigahama Yui lấy điện thoại ra lắc lắc.

Sắc mặt cô bé nhanh chóng trở lại trạng thái tràn đầy sức sống như bình thường.

Những việc còn lại chưa xử lý, nếu hôm nay thật sự không xong thì cứ để đó.

Không khẩn cấp đâu, ngày mai xử lý cũng không muộn.

Trước khi đi, Y Hạ nói với Yukinoshita Yukino.

Về phương diện phê duyệt tài chính, mặc dù có Hiraka Shizuka đứng ra giúp đỡ không ít, nhưng vẫn có một phần cần phải thảo luận thêm.

Điều này cũng khiến Yukinoshita Yukino về trễ một chút.

Cho đến bây giờ, cô vẫn chưa thể lấp đầy chỗ trống Sagami Minami để lại.

Chắc là còn cần gần nửa tiếng nữa mới có thể xử lý xong.

Đương nhiên.

Nếu trong lúc đó có những người khác hoàn thành công việc và rời đi trước.

Như vậy, chắc chắn sẽ còn lâu hơn nữa.

Rất có thể, phải kéo đến ngày mai mới có thể hoàn thành.

Hôm nay em sẽ làm xong.

Đây là trách nhiệm của cô, sao có thể từ bỏ dễ dàng như vậy.

Đây không phải phong cách của cô, cô cũng sẽ không đưa ra lựa chọn này.

Việc hôm nay, nhất định phải kết thúc trong hôm nay.

Đây là tín niệm nhất quán của cô.

Vậy xem em thôi.

Y Hạ gật đầu.

Vì Yukinoshita Yukino đã quyết định như vậy, anh đoán chừng cũng không khuyên được nữa.

Hơn nữa, nếu là Yukinoshita Yukino thì, đối với cô ấy cũng không khó.

Chắc chắn, cô ấy có thể giải quyết rất nhanh.

Nghĩ vậy, Y Hạ thông báo một tiếng với Yukinoshita Yukino và Yuigahama Yui, rồi lập tức rời khỏi phòng họp lớn.

Chờ anh đi tới sân thượng, Thor đã đợi từ rất lâu, tràn đầy tình cảm nhào tới.

Y Hạ, sao anh mới đến.

Người ta đợi lâu lắm rồi.

Thor dễ thương chu môi, một vẻ mặt đầy vẻ oán trách.

Điều này, giờ đây khi cô và Y Hạ đã tiến thêm một bước cuối cùng, càng thể hiện rõ.

Xin lỗi em, anh còn có chút việc cần giao phó, nên hơi chậm.

Y Hạ xoa đầu Thor, trấn an cô bé.

Chương 75

Ngay lập tức, tay anh vô thức còn chạm vào sừng rồng của Thor.

Khiến Thor, người một giây trước còn có chút oán trách, lập tức đỏ bừng mặt.

Tiếp đó, cô bé trực tiếp ngã vào lòng Y Hạ.

Về nhà rồi hẵng xoa tiếp.

Đừng ở đây mà.

Giọng Thor ngượng ngùng.

Thế nhưng, cô bé lại không hề từ chối.

Việc nên xảy ra cũng đã xảy ra, giờ đây bị Y Hạ xoa sừng rồng nhạy cảm, đối với cô mà nói thì chẳng là gì nữa.

Được rồi.

Y Hạ cười cười.

Vậy chúng ta về nhà trước thôi.

Anh đang rất mong Thor nấu cơm hôm nay đó.

Y Hạ cười nói.

Hì hì.

Nhất định sẽ khiến Y Hạ hài lòng mà.

Thor cười hì hì, vỗ ngực thề son sắt.

Nói xong, cô bé phịch một tiếng biến trở lại hình dáng rồng khổng lồ.

Tiếp đó, cô chở Y Hạ bay về hướng nhà.

Nhân tiện, Thor, cơ thể em giờ vẫn ổn chứ.

Trên đường bay về nhà, Y Hạ quan tâm hỏi về cơ thể Thor.

Mặc dù Thor là rồng khổng lồ, năng lực hồi phục cực mạnh, vết thương chí mạng do thánh kiếm gây ra cũng đã lành hẳn chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Thế nhưng, liệu loại thương thế đó ảnh hưởng đến rồng có khác với những vết thương thông thường không, anh vẫn chưa biết.

Nói gì thì nói, Thor cũng là một cô gái mà.

Hoàn toàn không vấn đề gì đâu.

Sáng nay khi ngủ dậy đã khỏi hẳn rồi.

Thế nhưng, mệt thì vẫn có chút mệt.

Thor nói.

Nói đến cuối cùng, cô bé có chút ngượng ngùng.

Xem ra, Thor em cũng chỉ đến thế thôi.

Nghe giọng điệu ngượng ngùng và thiếu sức lực của Thor, Y Hạ khẽ hừ một tiếng, lời nói và vẻ mặt đầy vẻ đắc ý.

Tối qua, Thor quả là kiêu ngạo.

Đương nhiên.

Thế nhưng, thì sao chứ.

Cuối cùng thì, Thor vẫn thua trong tay anh.

Ai nói chứ.

Bị Y Hạ nói vậy, Thor vừa xấu hổ vừa bực bội, đồng thời còn có chút không phục.

Đêm nay chúng ta tiếp tục nhé.

Em nhất định phải chứng minh, em mạnh hơn Y Hạ.

Hừ hừ.

Thor khẽ hừ nói.

Tối nay, hãy xem cô bé đại sát tứ phương.

Vậy thì cứ xông lên đi.

Y Hạ có chút buồn cười nhẹ nhàng vỗ về cơ thể Thor.

Đến thì đến.

Thor không cam lòng chịu thua.

Ưm.

Buồn ngủ quá.

Hôm sau.

Thor cố gắng vác cơ thể mệt mỏi của mình đi xuống.

Còn Y Hạ bên cạnh, mặc dù cũng hơi mệt mỏi, nhưng so với Thor thì khá hơn nhiều.

Chỉ có thế này thôi sao, Thor.

Tối qua, cuối cùng người chiến thắng là anh cơ mà.

Tối nay lại đến nữa.

Nghe Y Hạ nói vậy, Thor tất nhiên là không phục lắm.

Rõ ràng cô bé là rồng khổng lồ cơ mà, nhưng tại sao lại một lần nữa thua dưới tay Y Hạ.

Chuyện này không khoa học chút nào.

Đến thì đến.

Tối nay, chắc chắn Thor em sẽ thua thảm hại hơn nữa.

Y Hạ kích động.

Hay là thôi đi.

Đối mặt với phản công mạnh mẽ của Y Hạ, Thor ngượng ngùng cười, bỗng nhiên có chút sợ hãi.

Nếu không, cô bé có chút không chịu nổi mất.

Cô bé cũng không muốn ngày nào cũng mệt mỏi như vậy.

Rất cực khổ.

Haha.

Nhìn Thor có vẻ chùn bước, bắt đầu sợ hãi, Y Hạ cười nhạt một tiếng.

Rồng khổng lồ, anh còn có thể khiến em khó xử.

Hai người đó, làm ơn chú ý một chút giùm tôi đi.

Nhìn Y Hạ và Thor không coi ai ra gì ở dưới nhà.

Eriri vừa mang Mashiro từ trên lầu xuống, một mặt tức giận và xấu hổ.

Hai người này, thật sự nghĩ trong nhà không có ai khác sao.

Thật quá đáng.

Điều này cũng khiến cảm giác tồn tại của cô dường như cũng biến mất rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Eriri không khỏi có một chút cảm giác nguy cơ.

Không được.

Dù sao thì, cũng phải tham gia vào cuộc tranh giành giữa Y Hạ và Thor.

Lại là buổi họp sau giờ học buổi chiều như thường lệ.

Buổi họp hôm nay, dường như lại xảy ra chuyện bất ngờ.

Hơn nữa, vẫn là tình trạng giống như hôm qua.

Có người vắng mặt, không có mặt tại cuộc họp.

Người đó không ai khác, chính là Yukinoshita Yukino.

Điều này khiến Y Hạ và Yuigahama Yui khá ngạc nhiên.

Đương nhiên, không giống như Sagami Minami, Yukinoshita Yukino sẽ không bỏ việc không lời từ biệt.

Việc cô vắng mặt có lý do chính đáng.

Đó chính là. cơ thể không khỏe.

Sau một hồi hỏi thăm, Y Hạ và Yuigahama Yui được Hiraka Shizuka cho biết.

Tối qua, Yukinoshita Yukino dường như bị cảm sốt.

Cho nên, cô ấy đã xin nghỉ ốm hôm nay.

Yukinoshita Yukino đã xin nghỉ, không đến trường, nên việc không thể có mặt là chuyện rất bình thường.

Y Hạ, chúng ta có nên đi thăm Tiểu Tuyết một chút không.

Yuigahama Yui khẽ khàng lại gần chỗ Y Hạ ngồi, thì thầm bên tai anh.

Yukinoshita Yukino đã bị bệnh, cô bé cảm thấy với tư cách là bạn của Yukinoshita Yukino, mình nên đi.

Còn Y Hạ.

Cô bé nghĩ Y Hạ chắc cũng sẽ đi.

Ừm.

Đối mặt với câu hỏi của Yuigahama Yui, Y Hạ đưa ra câu trả lời

khẳng định.

Yukinoshita đã bị bệnh, đương nhiên chúng ta nên đi thăm em ấy.

Công việc hôm nay của em ấy, anh cũng sẽ tiếp tục giúp em ấy hoàn thành.

Y Hạ nói.

Lời vừa dứt.

Điện thoại của Y Hạ bỗng nhiên vang lên tiếng thông báo tin nhắn.

Ơ.

Chú ý thấy điện thoại động đậy, Y Hạ cầm điện thoại trên bàn lên xem tin nhắn.

Và khi nhìn thấy người gửi là ai, anh hơi nhíu mày.

Bởi vì. người gửi bất ngờ lại là Yukinoshita Yukino, người đang xin nghỉ ốm.

Còn về nội dung tin nhắn của Yukinoshita Yukino.

Chương 76

Yukinoshita Yukino yêu cầu Y Hạ gửi nhiệm vụ công việc hôm nay cho cô ấy, cô ấy sẽ hoàn thành ở nhà.

Cho dù bị bệnh, Yukinoshita Yukino cũng muốn mang bệnh hoàn thành mọi nhiệm vụ của mình, không gây cản trở.

Chỉ riêng điểm này mà nói, tinh thần của cô ấy rất đáng khen.

Thế nhưng, trong mắt Y Hạ, chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung.

Đó chính là. có bệnh.

Bị bệnh thì cứ nghỉ ngơi cho khỏe không được sao.

Đâu phải không có cô ấy là không xoay sở được.

Anh nhờ Yukinoshita Yukino giúp đỡ, đơn giản chỉ là để giảm bớt khối lượng công việc thôi.

Giờ Yukinoshita Yukino làm như vậy, chẳng phải muốn khiến anh có chút hổ thẹn sao.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Y Hạ cảm thấy mình vẫn không thể từ chối Yukinoshita Yukino.

Cho dù anh từ chối, Yukinoshita Yukino sợ là cũng sẽ tự mình suy đoán những nhiệm vụ tiếp theo cần hoàn thành, hoặc là hỏi những người khác để tiếp nhận, rồi tự động hoàn thành.

Cuối cùng, sẽ giao lại công việc đã hoàn thành cho anh.

Sau khi Y Hạ trả lời tin nhắn cho Yukinoshita Yukino.

Anh chú ý thấy sự khác thường ở bên cạnh.

Hiện giờ, Yuigahama Yui đang nhìn anh một cách do dự, không

chắc chắn.

Ánh mắt cô bé đầy vẻ muốn nói rồi lại thôi.

Sao vậy.

Y Hạ mở miệng hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Y Hạ, Yuigahama Yui lại có chút do dự.

Thế nhưng, cuối cùng cô bé vẫn mở lời hỏi Y Hạ.

Y Hạ, anh sẽ không thật sự giao việc cho Tiểu Tuyết chứ.

Yuigahama Yui yếu ớt nói.

Yukinoshita Yukino đã bị bệnh, đương nhiên không tốt tiếp tục làm việc.

Giao đủ loại nhiệm vụ cho Yukinoshita Yukino rõ ràng là không thích hợp.

Cho dù đây là yêu cầu của chính Yukinoshita Yukino, cũng là như vậy.

Cho dù anh không giao, cô ấy cũng sẽ tự mình suy nghĩ, tự mình đi làm.

Làm vậy càng hao phí trí nhớ và tinh lực.

Thà rằng như vậy, chi bằng thuận theo ý cô ấy.

Y Hạ lắc đầu.

Cái này.

Yuigahama Yui nghe vậy ngẩn người.

Cô bé thực sự muốn nói gì đó về chuyện này.

Thế nhưng, không thể không nói, đúng như Y Hạ đã nói.

Với cá tính và tác phong của Yukinoshita Yukino, cô ấy nhất định

sẽ làm như vậy.

Vậy thì, không có cách nào để Tiểu Tuyết chuyên tâm dưỡng bệnh trước sao.

Yuigahama Yui lộ vẻ hy vọng.

Cô bé không nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu nào.

Thế nhưng, nếu là Y Hạ thì, chắc hẳn anh có khả năng giải quyết.

Yuigahama Yui cảm thấy như vậy.

Đối với Y Hạ, cô bé có một sự tin tưởng khó hiểu.

Không có.

Y Hạ đưa ra câu trả lời phủ định.

Điều này nằm ngoài dự kiến của Yuigahama Yui, cũng khiến cô bé có chút uể oải.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ hội học viện rồi, Yukinoshita không thể bỏ cuộc được nữa.

Y Hạ nói.

Cũng đúng nhỉ.

Haha.

Yuigahama Yui cười khổ một tiếng, vẻ mặt hơi nặng nề.

Thế nhưng, mặc dù không thể ngăn cản Yukinoshita làm việc khi bị bệnh, nhưng cũng không phải là không có cách nào cả.

Thấy Yuigahama Yui uể oải như vậy, Y Hạ suy nghĩ, rồi mở miệng nói.

Ơ.

Sự chú ý của Yuigahama Yui lập tức bị lời nói của Y Hạ thu hút.

Đồng thời, cô bé còn có chút mơ hồ.

Cô bé không hiểu ý của Y Hạ.

Khiến Yukinoshita nhanh chóng dưỡng bệnh cho tốt chẳng phải được sao.

Như vậy thì không coi là làm việc khi bị bệnh.

Mọi thứ, cũng có thể trở lại quỹ đạo.

Y Hạ nói.

Nghe phương pháp Y Hạ nói, Yuigahama Yui nhất thời không biết nên nói gì.

Từ một góc độ nào đó mà nói, đúng thật là một biện pháp hay.

Thế nhưng, vấn đề là đây.

Bị bệnh không phải là vấn đề có thể giải quyết dễ dàng.

Lấy đâu ra phương pháp, có thể khiến Yukinoshita Yukino đang bị bệnh nhanh chóng khỏi hẳn.

Cứ chờ xem.

Cứ nhìn anh ra tay là xong việc thôi.

Thấy Yuigahama Yui vẻ mặt không biết nên nói gì, Y Hạ vỗ vai cô bé.

Vâng ạ.

Yuigahama Yui gật đầu.

Việc đã đến nước này, cô bé cũng chỉ có thể tiếp tục chọn tin tưởng Y Hạ.

Hơn nữa, cô bé dường như cũng cảm thấy, kỳ tích này thật sự có thể sẽ xảy ra.

Các em cứ tiếp tục lo việc của mình trước đi.

Anh tạm thời rời đi một chuyến, sẽ về rất nhanh.

Sau khi xử lý xong những việc cấp bách trong tay.

Y Hạ nói câu này với các ủy viên thực hiện khác, rồi rời khỏi phòng họp lớn.

Ngay lập tức, anh đi ra ban công, ngồi lên Thor đã được gọi đến từ sớm.

Thor, bay về hướng đó.

Y Hạ nói với Thor.

Ơ.

Chúng ta không về nhà sao.

Nghe Y Hạ chỉ thị, Thor có chút hiếu kỳ hỏi.

Ừm.

Đi xử lý một chuyện trước.

Y Hạ nói.

Vâng.

Thor nghe vậy cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng bay về hướng Y Hạ chỉ.

Chờ đến nơi, Y Hạ ra hiệu Thor hạ cánh xuống mái nhà một tòa chung cư sang trọng.

Thor, tiếp theo em cứ về trước đi.

Anh cần một khoảng thời gian nhất định ở đây.

Xong việc anh sẽ gọi em.

Y Hạ nói.

Vâng, em biết rồi.

Thor gật đầu.

Vậy em về cửa hàng đồ ngọt trước đây.

Thor nói.

Hai ngày nay, vì Y Hạ bận rộn, cô bé bắt đầu phụ trách cửa hàng đồ ngọt của anh.

Vừa nãy, cô bé vốn đang làm đồ ngọt trong cửa hàng, chuẩn bị buôn bán, rồi bị Y Hạ tạm thời gọi đến.

Cũng được.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Kèm theo Thor vỗ cánh bay lượn, anh dõi theo Thor rời đi.

Và sau khi Thor rời đi.

Y Hạ từ mái nhà một mạch đi xuống, rất nhanh đã đứng trước cửa một căn hộ trong số đó.

Tiếp đó, anh nhấn chuông cửa.

Ai đó.

Không lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng trả lời từ chuông cửa có camera.

Đó là giọng của Yukinoshita Yukino.

So với bình thường, giọng Yukinoshita Yukino lúc này có vẻ hơi yếu ớt.

Khi nói chuyện, còn kèm theo chút ho.

Điều này đã thể hiện sự ốm yếu của cô.

Cho dù là vậy, cô vẫn giữ sự cảnh giác và đề phòng đối với người

đến thăm vào lúc này, không hề buông lỏng.

Cơ thể mặc dù khó chịu, nhưng lý trí vẫn còn.

Chương 77

Đây chính là Yukinoshita Yukino.

Là anh.

Y Hạ trả lời qua chuông cửa có camera cho Yukinoshita Yukino.

Bạn Kitahara.

Nghe thấy giọng Y Hạ, Yukinoshita Yukino có vẻ hơi ngạc nhiên.

Y Hạ sẽ đến tìm cô vào lúc này, khiến cô có chút không ngờ.

Ừm.

Anh đến thăm bệnh, tiện thể mang công việc đến cho em luôn.

Y Hạ nói.

À.

Cô ấy đích xác có nhờ Y Hạ mang công việc của cô ấy đến.

Thế nhưng, cô ấy không phải nói để Y Hạ gửi qua máy tính là được sao.

Cần gì phải tự mình đi một chuyến.

Chờ một chút.

Mặc dù trong lòng có chút hiếu kỳ, nhưng Yukinoshita Yukino vẫn mở cửa cho Y Hạ.

Khi cửa chính được mở ra, Yukinoshita Yukino, người đang mặc đồ ở nhà với kiểu tóc nguy hiểm như nhân thê, xuất hiện trước mặt Y Hạ.

Yukinoshita Yukino trong bộ dạng như vậy, lại mang một phong vị khác.

Thiếu đi vẻ lạnh lùng và xa cách thường ngày, thêm chút mềm mại và đáng yêu.

Kết hợp với dung mạo tuyệt đẹp của Yukinoshita Yukino, có thể nói là đặc biệt hấp dẫn người.

Dù kiên định như Y Hạ, cũng hơi kinh ngạc mà nhìn thêm một lúc.

Có lẽ là ảnh hưởng của việc bị bệnh, khả năng quan sát và cảm giác nhạy bén của Yukinoshita Yukino kém hơn trước một chút.

Cho nên, cô ấy lại không hề phát hiện ánh mắt của Y Hạ.

Nếu không, chắc chắn cô ấy sẽ dùng cái lưỡi độc của mình, mỉa mai Y Hạ vài câu.

Và sau khi mở cửa, cô ấy hơi né người, chuẩn bị dép đi trong nhà cho Y Hạ.

Mời anh vào.

Yukinoshita Yukino đón Y Hạ vào phòng.

Vậy anh xin làm phiền.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Sau khi thay đôi dép đi trong nhà Yukinoshita Yukino đã chuẩn bị cho anh.

Anh theo Yukinoshita Yukino đi vào phòng khách.

Phòng khách rất lớn, cả căn hộ được trang hoàng cũng rất xa hoa.

Thế nhưng, trong mắt Y Hạ thì chẳng có gì lạ.

Ai bảo anh cũng có một căn hộ do nhà Yukinoshita tặng trong khu chung cư này đâu.

Căn của anh, và căn của Yukinoshita Yukino, về cơ bản trang trí không khác nhau là mấy.

Cho nên, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên mà cảm thán.

Chỉ có Trà Lúa Mạch thôi, anh có dùng được không.

Ừm, làm phiền em.

Y Hạ nói.

Chờ một chút.

Yukinoshita Yukino gật đầu.

Nói xong, cô ấy đi vào bếp, lấy Trà Lúa Mạch từ tủ lạnh ra, rót một chén cho Y Hạ.

Của anh đây.

Yukinoshita Yukino trở lại phòng khách, đưa chén Trà Lúa Mạch đã rót xong cho Y Hạ.

Cảm ơn em.

Y Hạ nói lời cảm ơn.

Sau khi nhận chén Trà Lúa Mạch từ tay Yukinoshita Yukino, anh thưởng thức.

Về hương vị, đương nhiên không có gì đặc biệt.

Nếu thật sự muốn nói thì, đây không phải loại đóng chai lớn bán trong siêu thị, mà là loại tự pha rồi ướp lạnh trong tủ lạnh.

Chỉ có điều, là Trà Lúa Mạch có chất lượng khá hơn một chút mà thôi.

Cơ thể em giờ thế nào rồi.

Uống một ngụm Trà Lúa Mạch xong, Y Hạ quan tâm hỏi Yukinoshita Yukino.

Vẫn còn hơi sốt nhẹ, còn lại thì ổn ạ.

Yukinoshita Yukino trả lời đúng sự thật.

Chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu giếm.

Quan trọng nhất vẫn là, cô muốn cho Y Hạ thấy mình không sao.

Như vậy, sau đó công việc cũng có thể tiến hành như thường.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ gật đầu nói.

Điểm này, anh cũng đã nhìn ra.

Tinh thần của Yukinoshita Yukino vẫn khá tốt.

Chắc là, vấn đề cũng không lớn.

Vậy nên, em bị cảm thế nào.

Không phải là vì về nhà làm việc quá muộn, rồi tự mình làm mình bị cảm chứ.

Y Hạ hỏi về nguyên nhân bệnh của Yukinoshita Yukino.

Sở dĩ hỏi như vậy, là vì những công việc đã hoàn thành mà Yukinoshita Yukino gửi hôm qua, đều vào lúc đêm khuya.

Rất khuya.

Tiếp đó, hôm nay Yukinoshita Yukino liền bị bệnh.

Điều này khiến anh đoán được điểm này.

Nếu không, hôm qua Yukinoshita Yukino còn rất khỏe, sao lại đột nhiên bị bệnh.

Lại còn vào mùa hè nhiệt độ vẫn cao thế này.

Chẳng qua là vì tối qua uống quá nhiều nước đá, nên có chút không khỏe, sang ngày thứ hai thì bị cảm.

Yukinoshita Yukino đưa ra câu trả lời phủ định.

Đáp án này, cũng không phải là không thể xảy ra.

Nhất là đối với một số người yếu và có sức đề kháng kém, thì đúng là như vậy.

Yukinoshita Yukino mà nói, chính là loại người này.

Thế nhưng, Yukinoshita Yukino rất rõ về cơ thể mình.

Rõ ràng, Yukinoshita Yukino đang nói dối.

Đây là đang mượn cớ để che giấu điều gì đó.

Và điểm này, có thể thể hiện rõ qua vẻ mặt và động tác của Yukinoshita Yukino lúc này.

Lúc này cô ấy, sau khi nói xong câu này, khẽ liếc đầu sang một bên, ẩn ý tránh đi ánh mắt của Y Hạ.

Không sai.

Cô ấy chột dạ.

Yukinoshita Yukino bản thân cũng không nghĩ rằng, lời giải thích này của mình có thể giấu được Y Hạ.

Vậy sao.

Thế nhưng, lần sau vẫn nên chú ý một chút nhé.

Em biết rồi.

Yukinoshita Yukino trầm mặc một lát, rồi trả lời.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ấy rơi vào chiếc túi xách tay trong tay Y Hạ.

Đây là tài liệu hôm nay sao.

Yukinoshita Yukino hỏi.

Cái này à.

Thấy ánh mắt Yukinoshita Yukino rơi vào chiếc túi xách tay trong tay mình, Y Hạ giơ tay đưa ra vật bên trong túi.

Tiếp đó, dưới ánh mắt hơi mong chờ của Yukinoshita Yukino, anh phủ nhận.

Không phải.

Y Hạ lắc đầu.

Ơ.

Yukinoshita Yukino bị Y Hạ làm cho bối rối.

Không phải sao.

Vậy.

Y Hạ đã gửi công việc vào hòm thư của cô ấy à.

Thế nhưng, cô ấy dường như cũng không chú ý thấy hòm thư có động tĩnh gì.

Coi như là quà thăm hỏi đi.

Y Hạ nhún vai, mở túi xách tay ra lấy vật phẩm bên trong.

Chương 78

Không phải tài liệu công việc.

Mà là. quà thăm hỏi.

Muốn nói là quà thăm hỏi gì.

Khoảnh khắc sau đó, chỉ thấy Y Hạ từ trong túi xách tay lấy ra một bộ kim châm cứu.

Cùng với. một ít dược liệu.

Vẫn là thuốc Đông y.

Anh muốn làm gì.

Nhìn Y Hạ lấy ra những thứ này, Yukinoshita Yukino vô thức lùi lại mấy bước.

Như em thấy đó, chữa bệnh.

Nói chính xác thì, chữa bệnh cho em.

So với quà thăm hỏi bình thường, anh cảm thấy tốt nhất vẫn là những thứ này lúc này.

Đây cũng là mục đích anh đến tìm em.

Y Hạ đi thẳng vào vấn đề.

Anh đến để đưa công việc cho Yukinoshita Yukino.

Không.

Anh đến thăm bệnh Yukinoshita Yukino.

Cũng không phải.

Trên thực tế, anh đến tận cửa để khám bệnh cho Yukinoshita

Yukino.

Giống như lúc này đây.

Vì Yukinoshita Yukino bị bệnh, cũng vì vậy mà mang đến chút phiền phức trong công việc.

Vậy thì, dứt khoát chữa khỏi cho Yukinoshita Yukino là được.

Đã như vậy, anh cũng nhẹ nhõm, Yukinoshita Yukino cũng nhẹ nhõm.

Còn Yukinoshita Yukino, cô ấy có thể trở lại trường học, tiếp tục làm những công việc cô ấy nhất định phải hoàn thành, phải làm cho tốt.

Có thể nói, đây là hành động vẹn toàn đôi bên.

Đương nhiên.

Từ dáng vẻ Yukinoshita Yukino lúc này mà xem, cô ấy có chút không tin, và cũng có chút không hợp tác.

Đây cũng là một vấn đề.

Bạn Kitahara, cảm ơn ý tốt của anh.

Thế nhưng, vẫn là không cần đâu.

Nhìn Y Hạ đang hăm hở trước mặt, Yukinoshita Yukino lại vô thức lùi về sau mấy bước.

Ngay lập tức, cô ấy muốn từ chối ý tốt của Y Hạ.

Không phải cô ấy nghi ngờ Y Hạ có năng lực chữa bệnh và y thuật hay không.

Mà là cô ấy căn bản không tin Y Hạ có thể giúp mình nhanh chóng khỏi bệnh.

Dù bệnh của mình không nặng, cùng lắm cũng chỉ là cảm vặt,

cũng là như vậy.

Thay vì để Y Hạ tự mình ra tay, chi bằng cô ấy tự mình từ từ dưỡng bệnh.

Bằng không, qua lại như vậy.

Nếu Y Hạ cho một trận trị liệu cạc cạc, cảm mạo không đỡ mà còn nặng hơn, thì sao đây.

Yukinoshita Yukino nghĩ vậy.

Em đây là đang nghi ngờ anh sao.

Thấy Yukinoshita Yukino vẻ mặt chất vấn, Y Hạ không vui.

Anh hảo tâm đến giúp Yukinoshita Yukino khám bệnh, kết quả Yukinoshita Yukino không đón nhận, còn nghi ngờ anh sao.

Em đừng có không biết tốt xấu đấy nhé, Yukinoshita.

Leng keng.

Chỉ nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Kèm theo tiếng chuông cửa, còn có một giọng nói tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Yukino chan, là chị đây.

Chị đến thăm bệnh em rồi.

Không nghi ngờ gì.

Đó là giọng của Yukinoshita Haruno.

Sau khi biết chuyện em gái xin nghỉ ốm từ Hiraka Shizuka.

Chắc hẳn, sau đó em gái Yukinoshita Yukino sẽ rất cảm động.

Em đi mở cửa trước.

Nghe thấy giọng của người chị mà bình thường cô luôn thấy đau

đầu.

Hầu như ngay lập tức, cô trực tiếp đẩy Y Hạ vào phòng khách, rồi tự mình chạy nhanh ra cửa.

Tiếp đó, cô mở cửa cho chị mình vào.

Có chị mình Yukinoshita Haruno ở đây, cho dù Y Hạ có muốn thừa lúc mình đang yếu đuối bất lực mà cưỡng ép chữa trị, thì cũng không tiện ra tay đúng không.

Yukinoshita Yukino nghĩ vậy.

Mời chị vào.

Yukinoshita Yukino đón chị mình Yukinoshita Haruno vào.

À.

Ngày thường, đối với mình.

Chuyện này là sao.

Vì bị bệnh, nên tính cách em gái mình thay đổi lớn ư.

Dường như, trước kia cũng chưa từng có.

Hay là nói, vì bị bệnh mà em gái nhận ra tầm quan trọng của người nhà ở bên cạnh.

Rất nhiều ý tưởng chợt lướt qua trong đầu Yukinoshita Haruno.

Thế nhưng, bất kể là nguyên nhân gì.

Thái độ lúc này của em gái Yukinoshita Yukino, khiến cô rất vui mừng.

Chỉ là. niềm vui mừng này của Yukinoshita Haruno cũng không kéo dài quá lâu.

Đặc biệt là, khi đi theo em gái Yukinoshita Yukino vào phòng khách, thấy Y Hạ đang ngồi trên ghế sofa phòng khách nghịch ngợm.

Vẻ mặt cô ấy trực tiếp cứng lại.

Tình huống này là sao.

Y Hạ.

ở trong nhà em gái Yukinoshita Yukino sao.

Hơn nữa, còn không chút nào xa lạ.

Hai người này. có quan hệ gì sao.

Mặc dù Yukinoshita Haruno cảm thấy khả năng này cực kỳ nhỏ bé, nhưng giờ đây cũng khó tránh khỏi nảy ra ý nghĩ này.

Và chú ý thấy vẻ mặt kỳ quái của chị Yukinoshita Haruno khi nhìn về phía Y Hạ, Yukinoshita Yukino dường như cũng hiểu ra.

Ngay lập tức, cô giải thích.

Bạn Kitahara đến thăm bệnh ạ.

Yukinoshita Yukino giải thích.

Bằng không thì, với mối quan hệ giữa chị Yukinoshita Haruno và Y Hạ, cùng với sự hiểu biết về Y Hạ.

À.

Yukinoshita Haruno nghe vậy gật đầu một cái, đáp lại.

Chỉ là, từ tiếng đáp lại này mà xem, có thể cảm nhận được, đó là một loại cảm giác đầy hàm ý khác.

Nghĩ thì nghĩ vậy.

Khi chú ý thấy Y Hạ cũng đang ở nhà em gái Yukinoshita Yukino lúc này, Yukinoshita Haruno vẫn thân thiện chào hỏi Y Hạ.

Y Hạ, không ngờ anh cũng ở đây.

Yukinoshita Haruno cười nói.

Ừm.

Y Hạ gật đầu.

Đúng như Yukino nói, anh đến thăm bệnh.

Y Hạ nói.

Chương 79

Vậy sao.

Yukinoshita Haruno gật đầu cười.

Cho nên, thật sự là cô ấy đã hiểu lầm rồi ư.

Không thể nào.

Cây kim này, quả nhiên là vừa dài vừa nhọn.

Nhìn, còn đáng sợ nữa chứ.

Y Hạ, cây kim trên tay anh là.

Yukinoshita Haruno hỏi về cây kim trong tay Y Hạ.

Lúc này cô ấy lại nhận ra cây kim này là gì.

Là kim dùng để châm cứu.

Chỉ là, Y Hạ mang thứ này đến cho em gái làm gì, vẫn cần phải chờ thảo luận.

Huống hồ, bên cạnh còn có đủ loại dược liệu mà cô ấy cũng không cách nào nhận ra.

Chẳng lẽ.

Y Hạ đến để chữa bệnh cho em gái Yukinoshita Yukino sao.

Yukinoshita Haruno rơi vào trầm tư.

Hóa ra Y Hạ còn biết làm cái này sao.

Nếu không, sợ rằng mình sẽ trở thành. chuột bạch của Y Hạ.

Yukinoshita Haruno dường như đã phát hiện ra chân tướng.

Chữa bệnh.

Khi Yukinoshita Haruno đưa ra phỏng đoán như vậy, Y Hạ đưa ra câu trả lời khẳng định.

Chỉ có điều, Yukinoshita dường như không tin tưởng anh lắm.

Y Hạ nhíu mày.

Anh nghiêng đầu liếc qua Yukinoshita Yukino đang đứng một bên không dám lại gần.

Và bị Y Hạ liếc nhìn, Yukinoshita Yukino bản năng lùi lại mấy bước, lặng lẽ không tiếng động đi đến sau lưng chị mình.

Cũng khó trách.

Dù sao Yukino chan chưa từng tiếp xúc qua loại này mà.

Yukinoshita Haruno cười khan một tiếng.

Cô ấy đã nghiệm chứng phỏng đoán của mình, có chút không biết nên hình dung cảm giác lúc này thế nào.

Đừng nói là em gái Yukinoshita Yukino, đổi lại là cô ấy, đoán chừng cũng treo mất.

Thế nhưng, nếu Y Hạ thật sự biết cái này mà nói, thì chẳng phải lúc này có thể phát huy tác dụng đối với em gái đang ốm yếu sao.

Yukinoshita Haruno vô thức nghĩ đến điểm này.

Nếu không thì.

Y Hạ, anh thử trước cho tôi xem.

Haruno thăm dò nói với Y Hạ.

Làm như vậy, cô có thể yên tâm để Y Hạ giúp em gái Yukino trị liệu.

Cũng vì thế, Yukino ở một bên nhìn về phía chị gái Haruno với ánh mắt có chút ngạc nhiên và. xúc động.

Cô đương nhiên nhận ra lý do chị mình làm như vậy.

Là vì cô.

Cô toan mở miệng từ chối hảo ý của Haruno.

Hơn nữa, kiên quyết từ chối cả hảo ý của Y Hạ.

Nhưng trước khi cô kịp nói, một giọng nói từ chối đã vang lên.

Đó là giọng của Y Hạ.

Và lời từ chối của anh, lại nhắm vào Haruno.

Cô lại không bị cảm mạo sốt, có gì mà phải thử.

Cô thấy trò này vui lắm à.

Y Hạ liếc mắt nhìn Haruno nói.

Hơn nữa, tôi chỉ mang theo một suất thôi.

Dùng rồi thì sẽ hết, muốn có nữa thì phải chuẩn bị lại.

Phiền phức lắm.

Y Hạ nói tiếp.

Túi châm cứu và dược liệu của anh vẫn phải nhờ Thor giúp mang.

Cái này hơi không đáng.

À.

Haruno khẽ cười gượng gạo một tiếng.

Tuy nhiên, lý do thoái thác này của Y Hạ lại khiến cô có chút tin tưởng anh là thật lòng.

Đã sớm chú tâm chuẩn bị, cuối cùng chẳng lẽ lại làm bừa.

Nếu cô thật sự muốn thử, giúp cô thư giãn gân cốt, lưu thông khí huyết thì không thành vấn đề.

Cái này ngược lại không cần dùng đến dược liệu.

Y Hạ nói với Haruno.

Thế à.

Nghe Y Hạ nói vậy, mắt Haruno lập tức sáng lên.

Nếu là như vậy, cũng không tệ.

Vừa có thể kiểm chứng kỹ thuật của Y Hạ, hơn nữa còn có thể khiến bản thân được hưởng thụ một lần thật tốt.

Mấy ngày nay, cô vô cùng bận rộn.

Toàn bộ vai và eo đều có vẻ hơi cứng đờ.

Ban đầu, cô còn định sau việc này sẽ đi mát xa.

Bây giờ Y Hạ có thể giúp cô thư giãn gân cốt, thì còn gì bằng.

Vậy thì phiền Y Hạ rồi.

Nghĩ đến đây, Haruno không chút do dự nằm xuống ghế sô pha, một bộ dáng mặc cho Y Hạ ra tay.

Cảnh tượng này khiến Yukino tròn mắt kinh ngạc.

Tuy nhiên, đây cũng vừa đúng lúc.

Từ việc Y Hạ trị liệu cho chị gái Haruno, cô cũng có thể đưa ra đánh giá tương ứng về Y Hạ.

Nếu Y Hạ thật sự biết y thuật, vậy cô vẫn sẵn lòng để anh thử một lần.

Như vậy, bản thân cô cũng sớm hồi phục, trở lại với công việc ở trường.

Thực sự không được, cũng chỉ đành đi bệnh viện khám cấp cứu, hoặc tìm bác sĩ tư nhân của gia đình để mình sớm bình phục.

Vậy tôi bắt đầu đây.

Y Hạ đương nhiên không biết suy nghĩ của Yukino.

Thấy Haruno đã chuẩn bị xong xuôi, anh liền muốn bắt đầu thư giãn cho Haruno, để cô chứng tỏ chút năng lực của mình.

Sau lần này, chắc chắn Haruno và Yukino sẽ không còn nghi ngờ khả năng của anh nữa.

Ừ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Haruno gật đầu đáp lại.

Tuy nhiên, sau khi nghĩ đến điều gì đó, cô ngẩng đầu, nghiêng người nhìn về phía Y Hạ đằng sau.

Đúng rồi.

Nếu là châm cứu, vậy tôi có cần cởi quần áo không.

Haruno chớp chớp mắt, trêu ghẹo nói.

Có quần áo che, đương nhiên khó mà hạ châm.

Là một nữ sinh thanh lịch phóng khoáng, trong lòng Haruno đương nhiên có chút ngượng ngùng về chuyện này.

Nhưng bởi tính cách cởi mở và những gì cô đã trải qua, cô sẽ không để lộ ra mặt này của mình.

Bây giờ, cô lại còn lấy điểm này ra trêu chọc ngược lại Y Hạ.

Y Hạ lườm Haruno một cái rồi nói: Không cần cởi hết cũng được, cứ cởi áo khoác ngoài ra, để lộ phần da thịt ở eo và vai là được, huyệt vị lần này nằm ở những chỗ đó.

Ài—— Phản ứng này của Y Hạ khiến Haruno vừa bất ngờ, lại vừa có chút tiếc nuối nhỏ.

Bây giờ xem ra, cô phải thất vọng rồi.

Nhưng mà, với sự hiểu biết của cô về Y Hạ, anh đúng là sẽ không mất bình tĩnh về mặt này.

Được, tôi biết rồi.

Sau khi đáp một tiếng, Haruno làm theo yêu cầu của Y Hạ, cởi áo khoác, nhẹ nhàng kéo phần áo ngắn tay bên trong lên ở vị trí eo và vai.

Làm xong tất cả, Haruno lại cười tủm tỉm nhìn Y Hạ một mắt.

Lại muốn kéo lên chút nữa không.

Haruno chớp chớp mắt, một bộ dáng quyến rũ.

Rõ ràng, cô lại bắt đầu trêu chọc và khiêu khích Y Hạ.

Chị ơi—— Lần này, chưa đợi Y Hạ mở miệng nói gì.

Chương 80

Yukino ở một bên đã không chịu nổi.

Với khuôn mặt ửng đỏ, cô trực tiếp ngăn cản hành động dụ dỗ Y Hạ của Haruno.

Cái này thật sự là làm tổn hại gia phong nhà Yukinoshita.

Hơn nữa. thật sự có chút không thể chấp nhận được.

Ít nhất, đối với cô mà nói là như vậy.

Yukino chan giận rồi à.

Thấy em gái Yukino giận dỗi, Haruno khẽ cười một tiếng, ngược lại không tiếp tục nữa.

Bằng không, nếu thật sự chọc em gái Yukino tức giận, thì cũng không tốt.

E rằng, cô sẽ không được chào đón trong một thời gian dài sắp tới.

Về điểm này, cô cần kiểm soát một chút.

Vậy thì phiền Y Hạ rồi.

Sau khi nằm sấp xuống lại, Haruno gác đầu lên cánh tay mình, nói với Y Hạ.

Ừ.

Y Hạ vẻ mặt bình thản đáp một tiếng.

Ngay sau đó.

Trong ánh mắt hơi kinh ngạc của Yukino.

Anh rút ra vài cây ngân châm đã được khử trùng, cắm vào những huyệt vị tương ứng trên người Haruno.

Hầu như ngay lập tức, trên eo và hai bên vai của Haruno, đã cắm lên mấy cây ngân châm.

Hừ hừ—— Theo từng cây ngân châm rơi vào người, rất nhanh, Haruno bắt đầu phát ra những tiếng rên nhẹ.

Không phải tiếng kêu đau đớn do kim châm vào cơ thể, mà là sau khi ngân châm cắm vào các huyệt vị tương ứng, cô cảm thấy trong người dâng lên một cảm giác thư thái.

Dưới cảm giác thư thái này, cô vô thức rên lên vì dễ chịu, vô cùng hưởng thụ.

Cũng khiến sự cứng đờ và mỏi mệt trước đó trên cơ thể dường như nhanh chóng tan biến, khiến cô trở nên thư thái hơn rất nhiều.

Thật là lợi hại.

Y Hạ, không ngờ anh lại lợi hại đến vậy.

Sau một hồi khẽ rên vì dễ chịu.

Haruno buông lời tán thưởng Y Hạ.

Không ngớt lời.

Hơn nữa, trong lời nói tràn đầy sự kinh ngạc.

Đúng là không ra tay thì thôi, đã ra tay là kinh người.

Cảm giác Y Hạ mang lại cho cô bây giờ, chính là như vậy.

Khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Không ngờ, Y Hạ lại giấu một tay nghề như vậy.

Xem ra, sự hiểu biết của cô về Y Hạ trước đây, vẫn còn quá ít.

Chưa xong đâu mà.

Đây mới chỉ là hạ châm thôi.

Một lát nữa, tôi giúp cô rút kim xong, xoa bóp một lúc, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.

Y Hạ nói.

Vậy thì cứ giao cho Y Hạ vậy.

Chị đây cứ ngủ một giấc đã.

Cảm giác lần này Y Hạ làm tôi thư giãn thật tốt nha.

Haruno nói với vẻ hơi lười biếng.

Cảm giác thư thái dâng trào khắp người lúc này khiến cô trở nên vô cùng lười biếng.

Đồng thời, cũng khiến cô có thêm vẻ quyến rũ khác lạ.

Tùy cô.

Y Hạ đáp một tiếng.

Ngay lập tức, ánh mắt anh nhìn về phía Yukino đang hơi ngơ ngẩn ở một bên.

Bây giờ có thể an tâm chưa.

Lát nữa sẽ đến lượt em.

Không có vấn đề gì chứ.

Y Hạ hỏi.

A.

Yukino dường như chưa kịp phản ứng.

Tôi nói là.

Y Hạ bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhắc lại một lần cho Yukino.

Em biết rồi.

Sau một lát trầm mặc, Yukino gật đầu.

Lần này, cô không từ chối.

Có lẽ, Y Hạ thật sự có thể làm được.

Nếu là như vậy, để Y Hạ thử một lần cũng không sao cả.

Huống chi, đây là hảo ý của Y Hạ.

Y Hạ làm như vậy, cũng là vì để cô sớm hồi phục.

Được.

Vậy trước tiên cứ chờ xem.

Y Hạ gật đầu.

Yukino lần này đáp ứng nằm trong dự liệu của anh.

Tuy nhiên, nếu Yukino vẫn từ chối, anh cũng sẽ không miễn cưỡng.

Bệnh thì cứ bệnh đi.

Chẳng phải chỉ là công việc vặt này thôi sao.

Dù sao bây giờ tiệm đồ ngọt có Thor giúp trông nom và kinh doanh, bản thân anh đẩy nhanh tốc độ một chút, cũng không phải là không làm được.

Đơn giản là, chỉ tốn thêm chút tâm sức thôi.

Gần xong rồi.

Chờ một lát.

Y Hạ rút hết ngân châm trên người Haruno.

Sau khi làm sạch và khử trùng kim, anh cắm chúng trở lại túi châm cứu.

Tiếp theo là, chuẩn bị lại quần áo mà Haruno vừa kéo lên, rồi bắt đầu xoa bóp cho Haruno.

Kèm theo quá trình xoa bóp, Haruno cảm thấy cơ thể mình lại dâng lên cảm giác thư thái.

Hơn nữa, so với lúc nãy còn dễ chịu hơn nhiều.

Khiến cô trực tiếp tỉnh lại từ trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Thậm chí, trong miệng cô lại tiếp tục vui vẻ rên nhẹ.

Tiếng rên nhẹ càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, Haruno dứt khoát như thả lỏng bản thân mà kêu thành tiếng.

Giữa những tiếng rên đó, tràn ngập một ý vị khác.

Nói tóm lại. rất dễ gây hiểu lầm.

Ít nhất, Yukino đang đứng nhìn một bên nghe thấy xong, khuôn mặt hơi tái nhợt vì cảm lạnh cũng đỏ bừng cả lên.

Cô muốn quở trách vài câu người chị bây giờ đang thất lễ, chẳng có chút phong thái nào.

Nhưng mà, từ bộ dáng của chị mình mà xem, dường như có chút. thân bất do kỷ.

Thử đặt mình vào vị trí của chị ấy mà xem.

Nếu là bản thân mình, khi cảm nhận được cảm giác trên người chị ấy, nói không chừng cũng sẽ như vậy.

Sẽ không phải, lát nữa mình cũng sẽ như vậy sao.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Yukino đỏ như muốn nhỏ máu.

Cho dù lúc đó tại chỗ chỉ có cô và chị Haruno, cũng là con gái, cô cũng sẽ xấu hổ đến cực độ.

Huống chi, bây giờ còn có Y Hạ, người khác giới đang có mặt.

Bị Y Hạ nhìn thấy cảnh tượng mình như vậy, chẳng khác nào đem

cảnh tượng xấu hổ nhất của mình, phơi bày trước mặt Y Hạ.

Cô sau này sợ là cũng không biết làm thế nào đối mặt với Y Hạ.

Trong lúc Yukino đang suy nghĩ như vậy, vì thế mà lo lắng.

Chương 81

Trong bất tri bất giác, Y Hạ đã giúp Haruno hoàn thành màn xoa bóp cuối cùng.

Cảm giác thế nào rồi.

Y Hạ hỏi Haruno.

Cùng nói là cũng được.

Chẳng bằng nói, cảm giác cực kỳ tốt.

Thật giống như cả người được tái sinh, rất thư thái.

Haruno thư thái duỗi người một cái.

Có thể nói, cô cảm thấy đây là lần thoải mái nhất từ trước đến nay của mình.

Không chỉ là thể xác, ngay cả tinh thần cũng vậy.

Không ngờ, châm cứu và xoa bóp của Y Hạ lại hiệu nghiệm đến thế.

Trải qua lần này, cô cũng muốn lần tiếp theo lại làm phiền Y Hạ.

Đang lúc Haruno suy nghĩ như vậy, hơn nữa liền muốn thử dò hỏi Y Hạ.

Chỉ thấy Y Hạ phát hiện ra và liếc mắt nhìn Haruno với ánh mắt khinh thường.

Chỉ lần này thôi.

Tôi cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi đến vậy.

Tôi còn muốn người khác thường xuyên giúp tôi xoa bóp ấy chứ.

Y Hạ nói.

Ừ.

Sau khi về, sẽ dạy Thor chiêu này.

Như vậy, sau này anh liền có thể thường xuyên hưởng thụ được cảm giác thư thái này.

Ai—— Nghe Y Hạ nói vậy, Haruno tỏ ra đầy tiếc nuối.

Chỉ có điều, cô cũng không tiếc nuối lâu.

Có lẽ là bởi vì, cô sớm đã đoán trước được.

Hơn nữa, thật sự mà nói, cô cũng không tiện vì bản thân hưởng thụ mà làm phiền Y Hạ đến vậy.

Bằng không, nếu mẹ cô biết được, e rằng sẽ chỉ trích cô thế nào.

Việc đó chỉ khiến cô gặp rắc rối thêm thôi.

Giải quyết xong chuyện của Haruno bên này, anh nhìn về phía Yukino với vẻ mặt khác thường ở một bên.

Em chuẩn bị xong chưa.

Tốt thì bắt đầu đi.

Tôi còn muốn về sớm nữa.

Y Hạ nói với Yukino.

Cái kia, vậy thì bắt đầu thôi ạ.

Yukino tỉnh táo lại nói.

Cô vốn muốn nói gì đó.

Khoan đã.

Thấy Yukino cũng giống như Haruno vừa rồi, bắt đầu kéo quần áo ở phần eo và vai lên, Y Hạ lập tức gọi Yukino lại.

Hả.

Yukino có chút không hiểu ý Y Hạ.

Là kéo lên chưa đủ cao.

Hay là kéo sai chỗ, còn có những vị trí khác cần kéo lên.

Yukinoshita, em khác với chị Haruno, vị trí cần châm không giống nhau.

Chị ấy là cần cường gân hoạt huyết, cộng thêm vai cứng đờ, cho nên lấy phần eo và vai làm chính.

Còn em, là cảm mạo sốt, cơ thể suy yếu, cần châm vào các huyệt vị khác.

Y Hạ giải thích.

A.

Yukino gật đầu một cái, trong lòng bừng tỉnh.

Mặc dù cô cũng không rõ lắm về châm cứu, nhưng nghe Y Hạ miêu tả, cũng cảm thấy đúng là như vậy.

Nguyên nhân gây ra cơ thể mệt mỏi và cảm mạo sốt tất nhiên khác biệt, vị trí cần hạ châm tự nhiên cũng khác biệt.

Vậy em phải kéo lên chỗ nào.

Yukino hỏi.

Giữa lúc hỏi, giọng cô ấy có chút căng thẳng.

Sẽ không phải, là muốn kéo quần áo lên gần vùng nhạy cảm chứ.

Chuyện đó ít nhiều sẽ khiến cô vô cùng xấu hổ.

Nhất là, vẫn còn ngay trước mặt chị gái mình.

Chủ yếu vẫn là tập trung ở đầu và phần lưng này.

Nếu không thì, em đi thay một cái áo ngực thể thao hoặc trang

phục khác hở lưng nhiều hơn chút.

Y Hạ nói thêm.

Vậy thì vẫn là áo ngực thể thao đi ạ.

Yukino không chút do dự nói.

Để cô mặc đồ bơi trước mặt Y Hạ, hơn nữa còn là ở trong nhà.

Cô ít nhiều có chút không làm được.

Mức độ xấu hổ này, có thể so với tiếng động cô phát ra khi bị Y Hạ châm cứu còn lớn hơn nhiều.

Em thích là được.

Y Hạ nhún vai.

Vâng.

Yukino khẽ gật đầu.

Nói xong, cô bước đi về phía phòng mình, định thay áo ngực thể thao để Y Hạ hạ châm.

Hì hì—— Chỉ nghe thấy một tiếng cười đùa từ Haruno.

Tiếc thật đấy.

Không thể nhìn thấy Yukino chan mặc đồ bơi.

Nhưng mà, nếu Y Hạ muốn nhìn đồ bơi, chị đây có thể mặc cho anh xem đó.

Haruno cười đùa kéo cổ áo của mình.

Kèm theo cổ áo bị kéo ra không ngừng, cảnh tượng bên trong lộ ra một chút.

Núi non trùng điệp, núi cao thay nhau nổi lên.

Sao mà hùng vĩ đến thế.

Nếu cô thật sự muốn mặc, tôi ngược lại không ngại.

Nhưng mà, bên Yukinoshita có cho cô mặc hay không, lại là chuyện khác.

Y Hạ bất vi sở động, hời hợt nói.

Đây là sự chênh lệch trời sinh.

Hì hì—— Cũng đúng.

Haruno lại vui vẻ cười một tiếng.

Trong tình huống hiện tại, em gái Yukino đương nhiên không thể để cô làm như vậy.

Vậy thì—— Lần tiếp theo có cơ hội, tôi sẽ mặc riêng cho Y Hạ anh xem nhé.

Haruno thăm dò tiến đến bên tai Y Hạ nói.

Đừng làm loạn.

Cảm nhận được hơi thở trêu chọc không ngừng bên tai.

Y Hạ liếc mắt nhìn Haruno, đẩy đầu Haruno ra.

Anh đâu phải không biết, đây là Haruno đang quyến rũ anh.

Đổi lại người khác, nói không chừng anh đã rung động rồi.

Nhưng mà. nếu là Haruno mà nói, hay là cứ quên đi đã.

Người phụ nữ này. quá nguy hiểm.

Át chủ bài của cô ta là một sự tính toán tỉ mỉ.

Nếu có quan hệ quá chặt chẽ với Haruno, e rằng sẽ khiến ván bài tốt của mình bị phá nát.

Ít nhất, Y Hạ đã nghĩ như vậy.

Ai—— Y Hạ vô vị thật.

Haruno một bộ dáng tẻ nhạt vô vị.

Mị lực bách phát bách trúng của cô, trước mặt Y Hạ lại lần lượt vấp phải trắc trở, khiến cô vẫn có chút bực bội.

Y Hạ thật sự không hiểu phong tình đến vậy sao.

Cô ngược lại không cảm thấy như vậy.

Haruno như có điều suy nghĩ.

Két—— Trong lúc Haruno đang nghĩ như vậy.

Trong phòng Yukino truyền đến động tĩnh.

Tiếp đó liền thấy, Yukino đã thay áo ngực thể thao bước ra khỏi phòng, với vẻ mặt không tự nhiên trở lại phòng khách.

Mặc dù cô mặc áo ngực thể thao, không phải đồ bơi, nhưng áo ngực thể thao lại là loại crop top hở rốn.

Bây giờ, bản thân cô lại xuất hiện trước mặt Y Hạ với bộ trang phục như vậy.

Khuôn mặt Yukino khó tránh khỏi vẫn sẽ có chút mất tự nhiên.

Cái này, như vậy được chưa ạ.

Yukino điều chỉnh lại nỗi lòng xao động của mình, hỏi Y Hạ.

Chương 82

Xoay người lại để tôi xem một chút.

Y Hạ nói.

Em biết rồi.

Yukino nghe vậy lập tức xoay lưng đi, hướng lưng mình về phía Y Hạ.

Ừ, phần lưng lộ ra, đúng lúc là những huyệt vị cần hạ châm.

Vừa vặn.

Chính là chỗ đó.

Y Hạ gật đầu nói.

Vậy thì tốt rồi.

Yukino nghe vậy thở phào một hơi.

Nếu cái này không được, cô cũng chỉ đành thay bộ trang phục hở lưng nhiều hơn.

Thậm chí, cô có khi còn phải miễn cưỡng mặc.

đồ bơi.

Ngồi thẳng lưng, tôi sẽ hạ châm đây.

Xác định huyệt vị không sai sau, Y Hạ để Yukino quay lưng về phía mình ngồi trên ghế sô pha.

Yukino lập tức làm theo, hướng lưng mình về phía Y Hạ.

Vậy tôi bắt đầu đây.

Rút ngân châm trong túi châm cứu ra, làm xong mọi việc.

Y Hạ thông báo Yukino một tiếng, bắt đầu hạ châm.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, trên lưng, trên đầu và trên cánh tay của Yukino, đã cắm lên những cây ngân châm với số lượng khác nhau.

Nhìn có chút đáng sợ chứ.

Cũng may lúc nãy là anh châm theo ý em không nhìn thấy.

Mặc dù vừa rồi mình bị hạ châm thì không cảm thấy đau đớn, nhưng mà khi nhìn người khác chịu châm, vẫn khiến người ta có chút hồi hộp.

Cảm nhận của Haruno, Y Hạ cũng không để ý tới.

Còn Yukino thì lại có cùng cảm nhận.

Vừa rồi khi nhìn Y Hạ hạ châm cho chị Haruno, cô cũng có cảm giác như vậy.

May mắn thay, bản thân cô trên thực tế khi bị hạ châm, cũng không cảm thấy đau đớn.

Nhiều nhất cũng chỉ là, như bị muỗi đốt.

Ngay lập tức, cô cũng không để ý.

Xong chưa.

Thấy Y Hạ không còn tiếp tục hạ châm, Yukino tò mò hỏi.

Ừ.

Tiếp theo, đợi khoảng 20 phút là được.

Y Hạ nói.

Em biết rồi.

Yukino gật đầu.

Không biết là phản ứng tâm lý hay nguyên nhân gì.

Khi Y Hạ thi châm xong bây giờ, cô cảm thấy bản thân dường như có dấu hiệu tốt hơn.

Ít nhất, cảm giác hơi choáng váng đầu trước đó đã tốt hơn chút nào.

Cảm giác uể oải trên người cũng giảm bớt rất nhiều, hồi phục một chút tinh thần.

Đây là một sự thay đổi tốt đẹp.

Ở một mức độ nào đó đã chứng minh, bản thân cô dưới sự điều trị châm cứu của Y Hạ, quả thực bắt đầu cải thiện.

Nhân lúc này rảnh, cô đi lấy số dược liệu đã được phối sẵn này đi sắc thuốc đi.

Nồi đất chắc là có chứ.

Nếu như không có, dùng nồi gốm sứ tốt nhất.

Đừng dùng nồi kim loại là được.

Trong lúc Yukino vẫn duy trì tư thế ngồi.

Y Hạ đưa số dược liệu trước đó mình đặt trên bàn trà cho Haruno, để cô đi sắc thuốc.

Chỗ đồ dùng bếp núc trong nhà Yukino, đương nhiên là Yukino và Haruno hai người biết rõ hơn.

Để bản thân cô đi xử lý, đương nhiên sẽ nhanh chóng và hiệu quả hơn.

Còn bản thân mình, cũng có thể nhân dịp này nghỉ ngơi một chút.

Được.

Haruno nghe vậy cười híp mắt đứng dậy.

Sau khi nhận lấy dược liệu Y Hạ đưa cho, cô đi thẳng vào bếp, sắp sắc thuốc cho em gái Yukino.

Theo nước được đun sôi, trong bếp truyền đến từng làn hương thuốc Bắc.

Điều này lại khiến Yukino đối với mùi thuốc sắc có chút chờ mong.

Gần xong rồi.

Trong lúc sắc thuốc.

Hơn 20 phút trôi qua rất nhanh.

Y Hạ đến sau lưng Yukino, bắt đầu rút kim cho Yukino.

Theo từng cây kim được rút ra, quá trình châm cứu của Yukino đã kết thúc.

Bây giờ cảm giác thế nào rồi.

Sau khi làm sạch và khử trùng tất cả kim.

Y Hạ hỏi Yukino về cảm nhận hiện tại của cô.

Mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng với y thuật của anh, hiệu quả vẫn nhanh chóng.

Chắc chắn, Yukino đã có thể cảm nhận được sự khác biệt trên người mình.

Em cảm thấy rất tốt.

Thật giống như, đã khỏi bệnh rồi vậy.

Yukino cẩn thận cảm nhận cơ thể mình, nói ra cảm nhận của mình.

Khuôn mặt cô, rất bình tĩnh.

Theo lý thuyết, khi phát hiện ra điểm này, cô hẳn phải rất kinh

ngạc mới đúng.

Nhưng mà, sự chuyển biến của cơ thể, cô sớm đã cảm nhận được trong 20 phút châm cứu này.

Điều này cũng khiến, cô đã kinh ngạc xong xuôi.

Cho nên, phản ứng cũng không lớn đến vậy.

Tuy nhiên, cô vẫn cảm thấy ngạc nhiên vì sự chuyển biến của cơ thể mình.

Hay nói đúng hơn, vì y thuật và chiêu châm cứu này của Y Hạ mà ngạc nhiên.

Rõ ràng, Y Hạ không phải chỉ nói miệng mà không làm, anh thật sự có thể giúp mình chữa bệnh.

Điều này khiến Yukino vừa ngượng ngùng, lại vừa hổ thẹn vì cảm giác đề phòng và không tin tưởng Y Hạ trước đây.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ gật đầu.

Anh tự nhiên không biết những suy nghĩ nhỏ bé của Yukino.

Cho dù biết, cũng sẽ không để ý.

Đổi lại bản thân anh, e rằng cũng sẽ có những suy nghĩ và cảm tưởng tương tự như Yukino.

Cho nên, cũng không dễ dàng để ý.

Tiếp theo, chờ nửa giờ sau thuốc sắc xong, em uống hết thuốc sắc, ngủ một đêm thật ngon là được rồi.

Đến ngày mai, đảm bảo em sẽ khỏe mạnh như thường.

Y Hạ nói.

Phì cười—— Khi cơ thể đã chuyển biến tốt hơn, giác quan dường

như cũng khác đi một chút.

Bằng không, nếu là bình thường, cô cũng sẽ không phì cười như vậy.

Xem ra Yukino chan hồi phục rất tốt đó.

Lần này, chị đây có thể không cần lo lắng rồi.

Động tĩnh trong phòng khách, cô đương nhiên nghe thấy.

Khi nhìn thấy em gái Yukino đã hồi phục như bây giờ, cô tự nhiên là vô cùng cao hứng.

Đối với Y Hạ, cũng vô cùng cảm kích.

Vâng.

Yukino đáp lại một tiếng.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ánh lên vẻ cảm kích, nhìn về phía Y Hạ, cất lời cảm ơn.

Lần này phiền Y Hạ rồi.

Cảm ơn anh.

Yukino nói lời cảm ơn.

Không có gì đâu.

Dù sao, em ngã bệnh cũng có một phần trách nhiệm của tôi.

Hơn nữa, nếu em cứ như vậy mà ngã bệnh, bên cạnh tôi sẽ thiếu một trợ thủ đắc lực.

Y Hạ cười lắc đầu.

Nói đến đây.

Bị Y Hạ nói vậy, Yukino bỗng nhiên nghĩ đến điều gì.

Y Hạ, bài tập hôm nay, anh có quên gửi cho em không.

Yukino hỏi.

Y Hạ mang theo châm cứu bao và dược liệu, chứ không phải bài tập.

Như vậy, nội dung công việc chắc chắn phải gửi cho cô qua mạng.

Mà cô bây giờ vẫn chưa nhận được, rõ ràng là Y Hạ vẫn chưa gửi đi.

Cô cần phải nhắc nhở Y Hạ một chút, để tránh anh quên.

Chương 83

Bằng không, cô còn làm thế nào hoàn thành công việc của mình, giúp anh chia sẻ gánh nặng.

Lát nữa tôi về sẽ gửi lại cho em.

Những việc khẩn cấp tôi đã xử lý xong, văn bản và tài liệu cũng đã nộp rồi.

Những việc khác liên quan đến phê duyệt chi phí và kiểm tra thực hư, em cứ từ từ hoàn thành là được.

Y Hạ nói.

Mặc dù tôi muốn nói với em một câu: Tôi đề nghị em hãy hoàn thành vào ngày mai, kẻo làm việc quá sức lại đổ bệnh.

Tuy nhiên, tôi đoán chắc em cũng sẽ không nghe lọt tai đâu.

Vậy thì cứ để chị Haruno giúp em vậy, như thế cũng có thể giảm bớt khối lượng công việc của em.

Y Hạ nói bổ sung.

Em biết rồi.

Yukino trầm ngâm chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lần này, cô không cố chấp với tính toán của mình.

Bằng không, nếu sau này lại đổ bệnh, e rằng sẽ không có được điều trị tốt như lần này nữa.

Hơn nữa, cô cũng không muốn lại cho Y Hạ thêm phiền phức.

Ừ.

Ngay lập tức, sau khi cất kỹ túi châm cứu của mình, anh đã đạt

được mục đích chuyến viếng thăm liền cáo từ rời đi.

Đi, vậy tôi về trước đây.

Y Hạ nói.

Không ở lại ăn bữa cơm sao.

Yukino giữ lại nói.

Cứ như vậy để Y Hạ trở về, tự nhiên có chút không thích hợp, cũng có chút thất lễ.

Cho nên, ít nhất để Y Hạ ở lại ăn một bữa cơm, để cô có thể thiết đãi anh một chút.

Đúng đó.

Y Hạ, ở lại ăn bữa cơm đi.

Vừa vặn có thể thưởng thức chút tài nghệ nấu nướng của chị chứ.

Mặc dù không bằng anh, nhưng mà cũng sẽ không khó ăn đâu.

Haruno trong bếp cũng đưa ra lời mời.

Lần sau rồi nói nhé.

Tôi còn có việc.

Y Hạ từ chối nói.

Vậy à.

Vậy lần sau nhất định phải ở lại dùng bữa nhé.

Haruno nói.

Nói xong, cô nhìn về phía em gái Yukino.

Yukino chan, chị không đi được, em tiễn Y Hạ nhé.

Haruno nói với Yukino.

Em biết rồi.

Yukino đáp lại một tiếng.

Ngay lập tức, cô tiễn Y Hạ đến cửa nhà.

Em chỉ tiễn đến đây thôi.

Trên đường cẩn thận nhé.

Yukino nói.

Ừ.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Cáo biệt Yukino xong, anh liền muốn đi về phía tầng cao nhất, gọi Thor đến đón.

Nhưng mà, sau khi nghĩ đến điều gì đó, anh lại dừng bước.

Tiếp đó, anh đi đến trước thang máy, lên tầng trên.

Chờ đi đến trước một căn hộ, anh nhấn chuông cửa.

Yoba.

Không bao lâu, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến một giọng nói bình thản và có chút yếu ớt.

Theo cửa chính được mở ra, bóng dáng bên trong căn nhà xuất hiện trước mặt Y Hạ.

Rõ ràng là.

Nakano Miku.

Không sai.

Y Hạ, rõ ràng là đã lâu không gặp nhà Nakano.

Cũng bởi vì đã một thời gian không ghé thăm, anh nhờ vậy mới không lập tức để Thor đến đón mình, mà là tùy tiện đi đến nhà Nakano

quấy rầy.

Thăm Yoba bé nhỏ đáng yêu của mình, cùng với Miku và các cô bé khác nhà Nakano.

Lâu lắm không gặp, ngược lại khiến anh rất nhớ.

Yo—— Tam Cửu—— Y Hạ chào Miku.

A—— Y Hạ.

Nghe thấy giọng Y Hạ, Miku vô thức nhìn về phía khuôn mặt anh.

Khi phát hiện đó là Y Hạ, cô lập tức hơi kinh ngạc.

Sau đó, càng biến thành kinh hỉ.

Nhưng sau khoảnh khắc kinh hỉ ngắn ngủi, ánh mắt Miku nhìn về phía Y Hạ lại trở nên lạnh lùng và xa cách.

Đầu cô cũng giận dỗi quay sang một bên, một bộ dáng không thèm để ý đến Y Hạ.

Rõ ràng, cô đang giận.

Muốn nói Miku đang giận điều gì.

Điểm này, Y Hạ không cần bất kỳ phỏng đoán nào cũng có thể biết được.

Chẳng phải vẫn là. quá lâu không đến thăm hỏi sao.

Điều này cũng khiến, ngoài việc anh chơi game online cùng Miku, anh không hề gặp Miku trực tiếp, cùng Miku chơi đùa.

Trong khoảng thời gian đó, anh dường như còn leo cây Miku.

Đã nói xong cuối tuần rảnh sẽ đến, kết quả lại không đến.

Đủ các loại như vậy.

Nếu Miku không giận anh, thì ngược lại mới là lạ.

Giận rồi sao.

Nhìn Miku giận dỗi trước mặt, Y Hạ có chút buồn cười kéo cái đầu nhỏ của cô quay lại.

Không có.

Miku trừng mắt liếc Y Hạ, hừ nhẹ nói.

Cô trực tiếp xoay người sang một bên, đi vào phòng khách, một bộ không thèm để ý đến Y Hạ nữa.

Đến đôi dép lê trong phòng, cô cũng không chuẩn bị cho Y Hạ.

Tuy nhiên, cô cuối cùng vẫn không hề không chào đón Y Hạ.

Điểm này, việc cửa nhà chưa bao giờ đóng lại cũng có thể thấy được.

Ha ha—— Hiểu rõ điểm này, Y Hạ lắc đầu, khẽ cười một tiếng.

Bước vào trong phòng, anh từ trên kệ giày bên cạnh lấy một đôi dép đi trong nhà vào.

Tiếp đó, anh đi vào phòng khách.

Bây giờ, Miku đang ở phòng khách, cuộn mình trên ghế sô pha, hai tay ôm đầu gối, nửa vùi vào đôi chân dài đang co lại của mình.

Y Hạ đến bên ghế sô pha của Miku, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô.

Vẫn còn giận sao.

Được rồi, tôi biết sai rồi được chưa.

Y Hạ nói với Miku đang một bộ không thèm để ý đến ai bên cạnh.

Nhưng mà, nếu đứng đối diện Miku mà nhìn kỹ.

Có thể thấy rõ ràng, ánh mắt Miku đã gợn sóng.

Ít nhất, không còn giận dỗi như vừa nãy.

Cũng không phải tôi không muốn đến.

Chủ yếu là, gần đây thật sự quá bận rộn.

Y Hạ giải thích nguyên nhân cho Miku.

Đương nhiên, là loại nửa thật nửa giả.

Ít nhất, nguyên nhân thứ nhất là giả.

Anh đâu có làm đạo sư ở Toki, đơn giản là thuận miệng chỉ điểm những cựu học sinh Toki như Inui Hinako và Shinomiya Kojiro.

Nghe Y Hạ giảng giải, ánh mắt Miku lại lần nữa gợn sóng.

Sau đó, cô ngẩng cái đầu nhỏ đang nửa vùi vào đùi lên, nhìn về phía Y Hạ bên cạnh.

Em xin lỗi.

Em không biết Y Hạ gần đây bận rộn đến vậy.

Rõ ràng Y Hạ bận rộn như thế, mà em vẫn còn nghĩ muốn Y Hạ chơi game cùng em.

Miku nói lời xin lỗi với Y Hạ.

Biết được Y Hạ bận rộn và lý do không đến thăm, cô khó tránh khỏi có chút hổ thẹn.

Rõ ràng Y Hạ đang bận chính sự, mà bản thân cô lại nghĩ muốn quấy rầy Y Hạ.

Tam Cửu đâu có gì phải xin lỗi.

Thật sự muốn nói mà nói, tôi mới đáng lẽ phải xin lỗi Tam Cửu mới phải.

Là tôi không tuân thủ lời hẹn.

Y Hạ lắc đầu.

Hơn nữa, tôi cũng rất muốn được mãi đến tìm Tam Cửu em chơi game đây này.

Y Hạ nhìn Miku nói.

Chương 84

Thật, thật không ạ.

Miku trong mắt lóe lên một tia vẻ mừng rỡ.

Còn có chút. ngượng ngùng.

Đương nhiên.

Y Hạ không chút do dự đưa ra câu trả lời khẳng định.

Đang khi nói chuyện, anh còn đưa tay về phía cái đầu nhỏ của Miku, khẽ vuốt ve trên đầu cô.

Ngô.

Cú vuốt ve và sự thân mật đột nhiên xuất hiện khiến khuôn mặt Miku đỏ bừng lên.

Tuy nhiên, cô lại không hề kháng cự.

Mà là thẹn thùng cúi đầu, cảm nhận và tận hưởng cú vuốt ve và sự thân mật của Y Hạ.

Cô thích cảm giác này.

Mà nói đến.

Yoba và dì Reina không có ở đây sao.

Sau khi vuốt ve cái đầu nhỏ của Miku một lúc.

Thấy khuôn mặt Miku càng ngày càng đỏ, Y Hạ thu tay về.

Tiếp đó, anh hỏi.

Lúc này, trong nhà Nakano ngoài anh và Miku ra, không có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Khiến anh hơi có chút ngạc nhiên.

Vâng.

Nghe Y Hạ hỏi, Miku gật đầu.

Hôm nay, mẹ hơi bận ở cửa tiệm.

Cho nên, Yoba, Iki và Nino đều đi giúp rồi.

Còn Ichika thì đi quay phim ở nơi khác, vẫn chưa về.

Miku nói.

Em vốn cũng muốn đi giúp.

Nhưng mà, buổi chiều uống matcha soda đá xong, bụng có chút không thoải mái.

Mẹ và Yoba bảo em ở nhà nghỉ ngơi.

Dường như sợ Y Hạ hiểu lầm, Miku giải thích thêm.

Em không thoải mái à.

Để anh xem thử.

Nghe Miku nói vậy, Y Hạ vô thức nắm lấy cổ tay Miku để bắt mạch.

Miku không hề biết Y Hạ còn có chiêu này.

Khi thấy tay mình bị Y Hạ nắm lấy, khuôn mặt cô ấy vừa tan đi vệt hồng lại một lần nữa ửng đỏ đáng yêu.

Trong lúc Miku đang ngượng ngùng không biết phản ứng thế nào, Y Hạ đã có kết quả bắt mạch cho cô.

Nhưng thật ra mà nói, không thuộc phạm trù bị bệnh.

Bởi vì.

Miku đang trong kỳ đèn đỏ hàng tháng.

Uống đồ uống lạnh trong thời kỳ đặc biệt này thì cơ thể khó tránh khỏi sẽ không thoải mái.

Đó là điều chắc chắn.

Em đấy à.

Cũng quá bất cẩn rồi.

Đang trong kỳ đó mà còn uống nước đá.

Tuy nhiên, sau khi hiểu ra ý của Y Hạ, cô ấy lập tức đỏ bừng mặt.

Tiếp đó, cô càng chui rúc vào đùi mình.

Y.

Y Hạ làm sao biết được ạ.

Miku rúc vào đùi nói khẽ như tiếng muỗi kêu.

Mặc dù cô ấy có nói nguyên nhân cơ thể khó chịu là do uống soda trà xanh đá, nhưng cô hoàn toàn chưa từng nhắc đến hôm nay là kỳ kinh nguyệt của mình.

Vậy nên.

Y Hạ làm sao mà biết được chứ.

Anh biết y thuật mà.

Vừa nãy anh chẳng phải đã nói là giúp em xem sao.

Đó chính là phương pháp chẩn đoán.

Y Hạ giải thích.

Ơ.

Miku có chút không kịp phản ứng.

Cô ấy còn tưởng Y Hạ đang.

Nghĩ vậy, trán Miku dường như toát ra từng luồng hơi nóng, cô vô

cùng ngượng ngùng và bối rối.

Lần sau không được làm vậy nữa, biết chưa.

Em phải đối xử tốt với cơ thể mình một chút, nếu không sẽ dễ rước họa vào thân đấy.

Nhìn Miku với vẻ mặt e lệ, Y Hạ nhắc nhở.

Hơn nữa, còn dùng giọng điệu cảnh cáo.

Em. em biết rồi.

Miku yếu ớt đáp.

Lời cảnh cáo của Y Hạ khiến cô ít nhiều có chút tủi thân.

Cô đâu có cố ý.

Chỉ là vì thời tiết quá nóng nên mới mua đồ uống đá.

Cũng là sau khi uống ly soda trà xanh đá, cảm thấy cơ thể khó chịu sau.

Cô lúc này mới nhớ ra kỳ đặc biệt của mình chính là mấy ngày này.

Chỉ có điều, khi phát hiện ra điều đó thì đã muộn rồi.

Anh không phải muốn trách Miku đâu.

Chỉ là nghĩ, nếu sau này Miku thật sự vì bất cẩn mà ảnh hưởng đến cơ thể, thì dù là Yoba hay anh cũng đều sẽ lo lắng.

Y Hạ xoa đầu Miku đang có vẻ tủi thân, ra chiều an ủi.

Được Y Hạ an ủi như vậy, Miku, người vừa nãy còn cảm thấy tủi thân, nét mặt lập tức thay đổi hoàn toàn.

Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy vui sướng và ấm lòng.

Dù sao, Y Hạ đang quan tâm đến mình.

Trong nhà có đường đỏ, táo đỏ và long nhãn không.

Sau khi an ủi Miku thành công, Y Hạ hỏi về nguyên liệu dự trữ trong nhà cô.

Vẫn còn một ít.

Miku gật đầu.

Nghĩ đến Y Hạ hỏi những nguyên liệu này, cô dùng ánh mắt vừa kỳ lạ vừa thẹn thùng nhìn anh.

Nguyên nhân đương nhiên là cô hiểu Y Hạ muốn những nguyên liệu này để làm gì.

Đây đều là những nguyên liệu dành cho kỳ đặc biệt.

Hơn nữa, cô cũng đã biết Y Hạ sẽ dùng chúng để làm gì.

Sau lần đó, Yoba đã kể cho các cô nghe.

Mấy ngày trước khi Yoba đến kỳ đặc biệt, cô ấy đã uống món theo công thức Y Hạ chỉ dẫn.

Và sau đó, thấy hiệu quả rất nhanh.

Không ngờ, bây giờ đến lượt mình cũng được thưởng thức công thức này.

Quan trọng nhất vẫn là. người chế biến vẫn là Y Hạ.

Nghĩ như vậy, trong lòng Miku vừa e lệ vừa có chút ngọt ngào.

Em dẫn anh đi xem được chứ.

Anh làm chút đồ cho em.

Y Hạ không hề biết những suy nghĩ trong lòng Miku.

Biết nhà Nakano có những nguyên liệu này, anh liền muốn Miku giúp dẫn đường.

Vâng.

Miku gật đầu.

Tiếp đó, cô lấy ra những nguyên liệu tương ứng, đặt lên quầy bếp cho Y Hạ chuẩn bị.

Được rồi.

Tiếp theo, Miku cứ đi nghỉ trước đi.

Anh sẽ xong rất nhanh thôi.

Y Hạ nói với Miku.

Em muốn ở đây xem Y Hạ làm.

Miku lắc đầu.

Vậy cũng được.

Nhưng nếu không thoải mái thì đừng miễn cưỡng, biết không.

Y Hạ nói.

Vâng.

Miku gật đầu.

Nói rồi, cô đứng một bên, đảm bảo sẽ không làm phiền Y Hạ.

Tiếp theo là, cô dõi theo Y Hạ chế biến.

Tiếp theo, nấu thêm một lát là được.

Tranh thủ thời gian này, hình như cũng có thể làm thêm món Sữa tươi gừng đông.

Món này cũng rất thích hợp cho Miku bây giờ ăn đó.

Miku muốn thử một chút không.

Sau khi làm xong gần như món trà long nhãn táo đỏ, Y Hạ quay người hỏi Miku một câu.

Muốn ạ.

Miku không chút do dự gật đầu liên tục.

Sữa tươi gừng đông, món này trước đây cô ấy chưa từng ăn.

Có vẻ như, ngay cả Yoba và các chị em khác cũng vậy.

Chương 85

Vì thế, cô muốn trở thành người đầu tiên được thưởng thức thật ngon lành.

Đương nhiên.

Nếu là Y Hạ định làm cho cô ăn, cô chắc chắn muốn thử rồi.

Tốt lắm.

Vậy em phải chờ một lát nữa nhé.

Y Hạ nói.

Vừa nói, anh vừa mở tủ lạnh, lấy ra nguyên liệu làm Sữa tươi gừng đông.

Đơn giản chỉ là. gừng, sữa bò và đường trắng.

Nguyên liệu thì đơn giản thôi.

Nhưng cũng may trong tủ lạnh vẫn còn sữa bò.

Phần sữa cuối cùng còn lại vừa đủ để làm một phần Sữa tươi gừng đông.

Chắc chừng này là đủ rồi.

Cầm lấy gừng đã chuẩn bị sẵn, Y Hạ dùng bát mài để mài gừng, sau đó vắt lấy nước.

Sau một lúc tốn công, nước gừng đã được anh vắt thành công.

Anh đặt nước gừng đã vắt vào một chiếc bát trống thích hợp, sau đó dùng lò vi sóng làm nóng sữa bò.

Chờ sữa bò được làm nóng xong, anh đổ sữa bò và đường cùng lúc vào chén nước gừng.

Cuối cùng là. dùng đĩa đậy bát lại, để yên cho đông.

Tiếp theo, chỉ cần nước gừng và sữa bò phản ứng với nhau, bắt đầu đông lại thành trạng thái giống như pudding, thì coi như đại công cáo thành.

Có Y Hạ tự mình ra tay, Sữa tươi gừng đông đông lại đương nhiên sẽ không có gì bất ngờ xảy ra.

Vài phút sau, khi Y Hạ nhấc đĩa ra khỏi chén, trong chén hiện ra món Sữa tươi gừng đông hình dáng pudding rõ ràng.

Thử xem này.

Sau khi cầm lấy một chiếc thìa sạch từ một bên, Y Hạ đưa thìa cho Miku, để cô ấy nếm thử món Sữa tươi gừng đông do chính tay anh làm.

Vâng.

Miku gật đầu.

Ánh mắt cô nhìn món Sữa tươi gừng đông tràn đầy tò mò và phấn khích.

Sau khi quan sát xong quá trình chế biến Sữa tươi gừng đông, mặc dù cô thấy việc làm món này rất đơn giản, nhưng cô cũng không nghĩ món Sữa tươi gừng đông sẽ không ngon.

Ngược lại, cô còn ôm ấp một sự mong đợi khác đối với món Sữa tươi gừng đông.

Chỉ cần là do Y Hạ làm, đã đủ để cô ấy mong chờ như vậy rồi.

Trong lúc chờ mong, Miku dùng thìa múc một chút phần ngoài của Sữa tươi gừng đông.

Lập tức, cô chậm rãi đưa vào miệng, nếm thử.

Và khi nếm được hương vị của Sữa tươi gừng đông, mắt Miku lập tức sáng bừng, tràn đầy cảm giác kinh ngạc.

Món tráng miệng đơn giản này khiến cô cảm nhận được một hương vị khác biệt so với những món ngọt thông thường.

Mặc dù vị gừng trong Sữa tươi gừng đông rất rõ ràng và dứt khoát.

Tuy nhiên, nó lại không hề cay, chỉ mang lại cảm giác ấm lòng.

Điều tinh tế nhất phải kể đến là mức độ kiểm soát lượng đường thêm vào.

Có thể nói là vừa vặn.

Vừa đủ để làm dịu vị gừng quá nồng, lại vừa đủ để làm nổi bật mùi thơm của sữa bò.

Có thể nói là. nhất cử lưỡng tiện.

Khiến cho hương vị của món Sữa tươi gừng đông này được thăng hoa.

Ngon thật.

Dưới sự hấp dẫn của món Sữa tươi gừng đông, Miku vô thức cất tiếng khen ngợi.

Giọng nói đầy sự tận hưởng và chút ngốc nghếch tự nhiên này khiến Miku trở nên vô cùng đáng yêu.

Ngon là được rồi.

Nghe Miku khen ngợi, Y Hạ cười cười.

Lúc này, món trà long nhãn táo đỏ một bên cũng đã nấu gần xong.

Cầm lấy chiếc chén đã chuẩn bị từ trước, anh rót trà long nhãn táo đỏ từ trong nồi vào chén.

Không giống như Sữa tươi gừng đông chỉ cần để vài phút là nhiệt độ giảm xuống, trà long nhãn táo đỏ đương nhiên không thể uống ngay lập tức.

Cần phải để nguội một chút, rồi mới để Miku nhấp từng ngụm nhỏ.

Ăn xong Sữa tươi gừng đông, đợi thêm một lát nữa là có thể uống rồi.

Y Hạ nói với Miku bên cạnh.

Vâng.

Miku gật đầu.

Trong chớp mắt này, cô đã ăn gần hết phần Sữa tươi gừng đông.

Cũng vì ăn quá nhanh, khóe miệng cô dính một chút vết trắng của Sữa tươi gừng đông.

Xem ra Miku rất thích nhỉ.

Nhìn em ăn mà khóe miệng đều dính hết rồi kìa.

Thấy cảnh này, Y Hạ có chút buồn cười.

Sau đó, anh thân thiết dùng ngón tay lau đi vết bẩn ở khóe miệng Miku.

Ưm.

Hành động này của Y Hạ đương nhiên khiến Miku vô cùng ngượng ngùng.

Cô ấy lập tức đỏ bừng mặt, trông rất đáng yêu.

Trong lòng, cô cũng có chút xấu hổ và bối rối.

Cùng với. một chút niềm vui thầm kín.

Y Hạ muốn ăn không.

Sau một thoáng ngượng ngùng.

Miku lại múc một muỗng Sữa tươi gừng đông, định mời Y Hạ nếm thử.

Vậy anh nếm thử xem sao.

Y Hạ cũng không từ chối.

Anh há miệng, nuốt muỗng Sữa tươi gừng đông vào miệng.

Tiếp đó là, nhấm nháp sơ qua, cảm nhận hương vị.

Cuối cùng, nuốt một ngụm.

Cũng không tệ lắm.

Nhưng nếu gừng non hơn một chút, sữa bò lại tươi mới hơn một chút, hương vị sẽ ngon hơn.

Y Hạ đưa ra đánh giá của mình.

Món Sữa tươi gừng đông anh làm lần này vẫn còn không gian để cải thiện.

Ai mà ngờ anh lại đột nhiên làm món này đâu chứ.

Nguyên liệu không đủ, có chút thiếu sót là điều dự kiến trước được.

Đã rất ngon rồi ạ.

Nghe Y Hạ đánh giá món Sữa tươi gừng đông, Miku ngược lại cũng không bận tâm.

Bởi vì, hương vị của phần Sữa tươi gừng đông này khiến cô rất hài lòng.

Sau khi ăn gần hết phần Sữa tươi gừng đông, cô cũng cảm thấy bụng mình bắt đầu truyền đến một luồng ấm áp, khiến cô rất thoải mái dễ chịu.

Đồng thời, chút khó chịu và đau đớn do uống soda trà xanh đá lúc trước bây giờ cũng gần như tan biến hết.

Nghĩ đến đây, Miku lại vui vẻ múc thêm một muỗng Sữa tươi gừng đông, đưa vào miệng mình.

Cũng ngay sau khi đưa muỗng Sữa tươi gừng đông này vào miệng, Miku chợt phát hiện ra điều bất thường.

Vừa rồi, hình như cô đã dùng chiếc thìa mình đã ăn qua, để đút cho Y Hạ ăn phải không.

Hình như.

điều này chẳng phải có nghĩa là cô và Y Hạ đã gián tiếp hôn sao.

Khi phát hiện ra điều này, mặt Miku đỏ bừng, đầu cô cũng trở nên hơi choáng váng.

Vừa rồi cô thế mà không hề nhận ra điều này, đến mức làm ra hành vi táo bạo như vậy.

May mắn thay.

Y Hạ dường như cũng không có phản ứng gì.

Chương 86

Trông có vẻ còn chưa phát hiện ra điều này.

Khiến Miku thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, cũng có chút ghen tị nho nhỏ.

Dù sao, đây là nụ hôn đầu của cô ấy mà.

Mặc dù chỉ là gián tiếp hôn thôi, nhưng cuối cùng cô vẫn đã trao đi rồi.

Mà Y Hạ, thế mà lại không phát hiện ra ư.

Trong lúc Miku đang nghĩ vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Y Hạ đột nhiên dùng ánh mắt cười tủm tỉm nhìn về phía cô.

Miku có phải đã phát hiện ra, chúng ta vừa rồi hình như đã gián tiếp hôn phải không.

Y Hạ trêu chọc nói.

Thật ra mà nói, ngay từ đầu anh cũng không hề phát hiện ra điều này.

Tuy nhiên, sau khi nuốt xuống ngụm Sữa tươi gừng đông trong miệng, anh lại nhận ra điều đó một cách chậm trễ.

Đương nhiên.

Chỉ là gián tiếp hôn, đối với anh mà nói thì không có cảm giác đặc biệt gì.

Những cảm xúc như ngượng ngùng hay xấu hổ thì càng không thể có.

Ví dụ như bây giờ.

Khuôn mặt đỏ bừng và ngượng ngùng của Miku, trong mắt anh lại có một phong vị khác.

Còn có chút.

động lòng người.

Ưm.

Bị Y Hạ nói thẳng ra điều này, mặt Miku lúc này càng đỏ hơn.

Sau khi xấu hổ tức giận liếc Y Hạ một cái, cô cúi gằm mặt xuống.

Hóa ra, Y Hạ cũng đã phát hiện ra điều này.

Chỉ có điều, Y Hạ cố tình không nói.

Ngược lại là đến khi cô cũng phát hiện ra và cảm thấy e lệ bây giờ, anh lại lấy điểm này ra trêu chọc cô.

Cái này đúng là. quá đáng mà.

Hừ.

Nghĩ đến đây, Miku dứt khoát quay người, ra vẻ không thèm để ý Y Hạ.

Rõ ràng cô cũng vì chuyện đó mà ngượng ngùng như vậy, Y Hạ lại còn cố ý trêu chọc cô.

Cô sẽ không vui đâu.

Y Hạ khẽ cười một tiếng.

Anh bước tới, đến bên cạnh Miku, đặt tay mình lên vai cô.

Trông có vẻ hơi kề vai sát cánh.

Giận à.

Y Hạ hỏi Miku một câu hỏi hiển nhiên biết rõ.

Hừ.

Không có.

Miku khẽ hừ một tiếng.

Còn bảo không có à.

Má em phồng hết cả lên rồi kìa.

Y Hạ dùng tay vuốt vuốt má Miku đang tức giận.

Cuối cùng, anh còn dùng sức chọc một cái vào má cô.

Má cô đang tức giận lập tức trở lại dáng vẻ ban đầu.

Khiến Miku hơi ngớ người, còn chút sững sờ tại chỗ.

Chờ cô phản ứng lại, lập tức ngượng ngùng nhìn về phía Y Hạ.

Tiếp đó, cô càng hất tay Y Hạ vẫn còn đang trêu chọc trên mặt mình ra.

Mình đã như thế này rồi, Y Hạ lại còn trêu chọc mình.

Lần này, cô thật sự tức giận rồi.

Điểm tức giận của Miku tăng lên không ngừng.

Thấy Miku ra vẻ thật sự tức giận, Y Hạ không còn tiếp tục trêu Miku nữa.

Anh lật đầu Miku đang quay sang một bên khác trở lại, chỉnh thẳng lại.

Anh ghé sát tai Miku, nhẹ nhàng nói gì đó.

Xin lỗi.

Thật ra, vừa nãy khi bị Miku đút cho ăn, và gián tiếp hôn với Miku, anh đã rung động một khoảnh khắc đó.

Y Hạ thì thầm.

Ưm.

Cảm nhận được động tĩnh bên tai, nghe lời nói của Y Hạ.

Miku vốn hơi nhạy cảm, mặt cô ửng hồng.

Tuy nhiên, cô chỉ nghĩ Y Hạ lại đang trêu chọc mình.

Cô liền muốn quay đầu, trừng Y Hạ một cái thật dữ dằn.

Nhưng, ngay khoảnh khắc cô quay đầu.

Cô lại bị chạm động.

Đặc biệt là một nơi sâu thẳm trong lòng, bị chạm đến sâu sắc.

Khiến cảm xúc xấu hổ của cô biến mất không dấu vết, thay vào đó là vẻ e lệ.

Nhìn khuôn mặt xấu hổ của Miku.

Y Hạ biết, Miku đã không còn giận nữa.

Anh tự tay cầm lấy chén và thìa trong tay Miku, nhẹ nhàng múc một muỗng, đưa vào miệng Miku.

Đối mặt với việc Y Hạ đút cho ăn, Miku có chút không kịp phản ứng.

Cô bản năng há miệng ra, tùy ý Y Hạ đưa thức ăn vào miệng mình.

Một ngụm lại một ngụm.

Rất nhanh, phần Sữa tươi gừng đông còn lại trong chén đã nhanh chóng bị Miku ăn hết.

Vốn dĩ còn muốn giữ lại miếng cuối cùng, để Miku đút cho anh thêm một lần nữa.

Xem ra, không có cơ hội rồi.

Nhìn chiếc bát trống rỗng trong tay, Y Hạ ra vẻ tiếc nuối.

Em mới sẽ không đút cho cái tên hư hỏng Y Hạ này đâu.

Miku lẩm bẩm trong miệng.

Sau khi ăn xong Sữa tươi gừng đông, cô xem như đã hoàn hồn lại.

Trong lòng, hơi có chút ngọt ngào.

Còn có một loại ý vị khó hiểu, khiến cô hơi có cảm giác giằng xé.

Có lẽ là vì. cô nghĩ đến cô em gái thân thiết của mình, Yoba.

Rõ ràng là cô em gái Yoba của mình mới là người yêu thích lẫn nhau với Y Hạ.

Còn cô và Y Hạ thì coi như là quan hệ bạn bè, bạn chơi.

Nhưng bây giờ, cô và Y Hạ dường như có chút thân mật quá mức rồi.

Tuy nhiên, nói đi nói lại thì.

Ai nói cô không thể tham gia vào đó, trở thành một sự tồn tại giống như cô em gái thân thiết Yoba của mình với Y Hạ đâu.

Ý nghĩ này bỗng nhiên hiện lên trong đầu Miku.

Tiếp đó. nó bén rễ nảy mầm.

Em đang nghĩ gì thế.

Thấy Miku có vẻ xuất thần, Y Hạ hỏi cô.

Em đang nghĩ.

Miku liền muốn vô thức đáp lời.

Chương 87

May mắn thay, cô kịp thời lấy lại tinh thần, nhờ vậy mới không nói ra cái suy nghĩ vừa nãy hơi khiến người ta xấu hổ đó.

Em. em đang nghĩ. liệu nó đã nguội bớt, có thể uống được chưa.

Miku chỉ vào ly trà long nhãn táo đỏ đang được để nguội một bên.

Chắc vẫn còn hơi nóng đấy.

Nhưng nếu thổi một chút thì có lẽ vẫn uống được.

Y Hạ nói.

Anh đương nhiên nhìn ra đây không phải điều Miku vừa nghĩ.

Tuy nhiên, anh cũng không xoáy sâu vào chuyện này.

Hơn nữa, anh cũng mơ hồ đoán được điều gì đó.

Có lẽ chuyện Miku vừa nghĩ có liên quan đến mình.

Vậy em thử xem sao.

Khi Y Hạ vừa nghĩ vậy, Miku đã bước đến trước quầy bếp.

Tiếp đó là, cô cẩn thận bưng chén lên, không ngừng thổi hơi vào.

Sau khi thổi mấy hơi, cô mới cẩn thận nhấp một ngụm.

Nóng quá.

Mặc dù đã thổi mấy hơi, nhưng Miku vẫn bị nóng.

May mắn thay, không nghiêm trọng lắm, cũng không bị bỏng.

Chỉ là nhiệt độ đơn thuần hơi cao, nên cô khá nhạy cảm.

Sau đó, thổi thêm mấy hơi nữa, Miku lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Lần này, cô không bị nóng nữa.

Hơn nữa, cô rõ ràng nếm được hương vị của ly trà long nhãn táo đỏ này.

Ngọt thật.

Ngon lắm.

Miku lại cảm nhận được cảm giác ấm áp lan tỏa từ bụng.

Lần này, so với lúc nếm Sữa tươi gừng đông vừa rồi, còn ấm áp hơn nhiều.

Khiến cả thể xác và tinh thần của cô, dường như cũng ấm lên.

Đến mức, có cảm giác nóng bừng.

Uống chậm thôi, không cần vội.

Nếu không uống hết thì uống nửa ly là được rồi.

Để còn chừa bụng ăn cơm tối.

Vâng.

Miku mặt ửng hồng, vô cùng ngượng ngùng.

Lập tức, cô không ngừng thổi và nhấp, uống gần nửa ly.

Còn nửa ly còn lại, cô cũng đã uống xong, nhưng cô không định uống tiếp nữa.

Cô dự định làm theo lời Y Hạ, chừa bụng để ăn cơm tối.

Mặc dù lần này được thưởng thức Sữa tươi gừng đông và trà long nhãn táo đỏ do Y Hạ làm, nhưng so với đồ ăn Y Hạ làm.

Không nghi ngờ gì.

Vẫn là món sau khiến cô mong chờ hơn.

Em muốn ăn gì cho bữa tối.

Thấy Miku đặt ly trà long nhãn táo đỏ còn uống dở sang một bên, Y Hạ hỏi cô.

Lúc này, anh đã thông báo xong cho Thor và Eriri cùng các cô gái khác.

Bữa tối thì anh định ăn ở nhà Nakano rồi mới về.

Em muốn ăn cơm nắm.

Miku suy tư một lát, nói ra món mình muốn ăn.

Cơm nắm ư.

Y Hạ ngớ người.

Món này khiến anh có chút bất ngờ.

Đơn giản như vậy, có được không.

Không cần lo lắng phiền phức đâu.

Dù sao, anh cũng muốn ăn cùng mà.

Y Hạ nói.

Không phải vậy đâu.

Miku lắc đầu.

Thật ra là, lúc nãy Y Hạ đi rồi, em đang xem TV.

Khi đó, trong phim lịch sử có một võ tướng đang ăn cơm nắm.

Cho nên. em cũng đột nhiên muốn ăn cơm nắm.

Miku ngượng ngùng nói.

Cứ thấy gì là cô lại muốn ăn món tương tự.

Ra là vậy à.

Chuyện này đúng là thường xuyên xảy ra mà.

Nghe Miku nói ra nguyên do, Y Hạ có chút buồn cười.

Tuy nhiên, đúng như Miku nói vậy.

Ngay cả anh, những lúc rảnh rỗi nhìn thấy một món ăn nào đó, cũng sẽ nảy sinh ý muốn thưởng thức.

Mà nói đi thì cũng nói lại.

Miku em vẫn như ngày nào, vẫn thích võ tướng nhỉ.

Y Hạ cười nói.

Vâng.

Miku ngượng ngùng gật đầu.

Võ tướng, đó chính là hình tượng cô ấy ngưỡng mộ.

Cũng bởi vì xem phim về võ tướng nên cô ấy càng muốn ăn cơm nắm.

Nếu đã như thế, vậy thì làm cơm nắm đi.

Để anh xem còn có nguyên liệu gì, tranh thủ làm thêm một chút.

Nếu làm nhiều, thì Yoba cũng có thể ăn thay cơm tối luôn.

Nếu các cô ấy ăn no rồi về, bữa khuya cũng được.

Y Hạ nói.

Nói rồi, anh lại một lần nữa mở tủ lạnh ra, kiểm tra nguyên liệu còn lại.

Bởi vì nhà Nakano ngày nào cũng nấu cơm ở nhà, nguyên liệu đương nhiên là phong phú.

Dù không được bổ sung kịp thời, số nguyên liệu còn lại cũng sẽ không ít ỏi.

Làm một bữa no nê hay không thành vấn đề.

Nếu là cơm nắm.

Có rồi.

Sau khi quan sát xong nguyên liệu còn lại trong tủ lạnh, Y Hạ đã có ý tưởng.

Lập tức, anh bắt đầu vo gạo, định bắt đầu từ việc nấu cơm.

Em. em có thể giúp một tay không ạ.

Nhìn Y Hạ bắt đầu bận rộn.

Miku đứng một bên học hỏi, hơi có chút kích động.

Cô không muốn ngồi không hưởng thành quả, mà cũng muốn tham gia vào đó.

Tốt nhất là có thể giúp Y Hạ.

Không sao đâu, anh một mình cũng được.

Miku em không phải cơ thể vẫn còn hơi khó chịu sao, cứ nghỉ ngơi ở phòng khách trước đi.

Y Hạ nói.

Em đã đỡ rồi ạ.

Sau khi ăn Sữa tươi gừng đông và trà long nhãn táo đỏ do Y Hạ làm, em đã không còn khó chịu nữa.

Miku lắc đầu.

Trên mặt cô tràn đầy kiên trì và nghiêm túc.

Thấy ánh mắt kiên định của Miku, Y Hạ cũng không từ chối nữa.

Vậy được rồi.

Miku em giúp anh rửa sạch những nguyên liệu này trước nhé, cái nào cần gọt vỏ thì gọt vỏ giúp anh.

Như vậy, lát nữa có thể trực tiếp thái sợi hoặc thái hạt lựu.

Y Hạ nói.

Cứ giao cho em ạ.

Miku nở nụ cười tươi tắn.

Nói rồi, cô theo yêu cầu của Y Hạ, bắt đầu rửa sạch những nguyên liệu cần làm sạch.

Đinh.

Khoảng nửa giờ sau.

Nồi cơm điện phát ra tiếng động.

Đây là tiếng báo cơm đã chín.

Xem ra cơm đã xong rồi.

Miku, làm phiền em đổ cơm ra cho nguội một chút được không.

Bên anh vẫn còn cần xử lý một chút.

Y Hạ mắt nhìn nồi cơm điện, lại nhìn Miku đang sắp xếp các loại nguyên liệu ở bên kia.

Anh đang làm các loại nhân bánh và nước sốt cho cơm nắm, nhất thời không thể rời tay.

Mặc dù cơm để tạm một lát cũng được, nhưng nếu lát nữa mới xử lý thì khó tránh khỏi phải đợi cơm nguội thêm.

Vâng.

Miku nghe vậy lập tức lục lọi trong tủ bếp.

Rất nhanh, một chiếc chậu gỗ chuyên dùng làm sushi được lấy ra.

Sau khi làm sạch sơ bộ chiếc chậu gỗ, cô đeo găng tay cách nhiệt, mở nồi cơm điện ra, lấy lồng nồi bên trong ra, đổ cơm vào chậu gỗ.

Tiếp theo là, dùng muỗng cơm không ngừng đẩy tơi cơm đang tạo thành một khối, để cơm tản nhiệt tốt hơn.

Y Hạ, xong rồi ạ.

Khi cơm đã nguội gần hết, có thể bắt đầu làm được.

Chương 88

Miku thông báo với Y Hạ một tiếng.

Anh biết rồi.

Y Hạ gật đầu.

Lúc này, anh cũng đã xử lý xong tất cả phụ liệu.

Em đặt cơm vào giữa bên cạnh đi, anh có thể gói trực tiếp.

Y Hạ nói.

Em. em có thể làm cùng không ạ.

Miku lộ vẻ hớn hở.

Mặc dù trong các công đoạn trước, cô cũng đã giúp không ít, nhưng nếu nói công đoạn nào cô muốn làm nhất.

Không nghi ngờ gì chính là công đoạn cuối cùng này.

Đương nhiên có thể.

Y Hạ cười cười.

Cái đó Miku em cứ đứng cạnh anh nhé.

Anh sẽ gói cho em xem trước, em cứ làm theo là được rồi.

Có chỗ nào không biết, hay không hiểu, cứ hỏi anh bất cứ lúc nào.

Y Hạ nói.

Vâng.

Miku vui vẻ gật đầu.

Lập tức, cô vội vàng đi rửa tay.

Sau khi lau khô nước trên tay, cô đứng cạnh Y Hạ, sẵn sàng bắt

đầu gói cơm nắm.

Vậy anh bắt đầu đây.

Thấy Miku đã chuẩn bị sẵn sàng, Y Hạ từ trong thau cơm lấy ra một lượng cơm vừa phải, trải đều trên lòng bàn tay.

Tiếp đó là, từ một bát đựng nhân bánh đã làm sẵn, anh dùng thìa múc một phần, đặt vào giữa cơm.

Sau đó, Y Hạ khép hai bên cơm lại, ép sát vào giữa.

Một chiếc cơm nắm bắt đầu hình thành sơ bộ.

Và điều cuối cùng cần làm là chỉnh hình dáng cơm nắm thành hình tam giác thường thấy.

Hơn nữa, bọc bên ngoài cơm nắm một miếng rong biển có kích thước vừa phải.

Như vậy, một chiếc cơm nắm sẽ hoàn thành.

Chính là như vậy đó.

Miku em chắc không có chỗ nào không hiểu phải không.

Đặt chiếc cơm nắm đã gói xong sang một bên, vào đĩa đã chuẩn bị sẵn.

Y Hạ hỏi Miku đang đứng cạnh đã quan sát toàn bộ quá trình.

Không có ạ.

Miku lắc đầu.

Quá trình đơn giản như vậy, cô xem một lần đương nhiên là hiểu rồi.

Đương nhiên, đầu óc học được, và tay làm ra lại là hai chuyện khác nhau.

Có thành công hay không, còn phải xem thực hành.

Nghĩ đến đây, Miku theo trình tự Y Hạ vừa làm, liền muốn bắt đầu gói chiếc cơm nắm đầu tiên của mình.

Chỉ là, ngay bước đầu tiên, dường như đã xảy ra sự cố.

Cơm hơi nhiều rồi.

Như vậy, chiếc cơm nắm gói ra sẽ hơi lớn.

Hình thành và hình dạng sẽ hơi khó xử lý.

Y Hạ nhắc nhở Miku.

À.

Bị một phen nhắc nhở, Miku đỏ bừng mặt, có chút e lệ.

Không ngờ, mới vừa bắt đầu mà mình đã gặp vấn đề rồi.

Tuy nhiên, cô cũng không vì vậy mà nản chí.

Ánh mắt rơi vào nắm cơm trong tay, cô gạt bớt một chút cho phù hợp.

Cũng ngay lúc này, lời nhắc nhở của Y Hạ lại truyền đến.

Bỏ đi nhiều quá rồi.

Y Hạ nói.

Vậy em thêm vào một chút.

Miku bỗng cảm thấy lúng túng.

Lần này, Y Hạ cũng không lên tiếng nữa.

Bởi vì lúc này trọng lượng cơm đã vừa phải, không nhiều không ít.

Khiến Miku thầm thở dài một hơi.

Lần này, cô cuối cùng cũng có thể tiếp tục các công đoạn sau.

Sau đó, Miku múc một phần nhân bánh, đặt lên nắm cơm đã trải đều trên tay.

Nhân bánh hơi nhiều rồi.

Không đợi Miku khép hai bên cơm lại, bắt đầu gói.

Giọng Y Hạ lại truyền đến.

Ưm.

Giờ khắc này, Miku muốn khóc đến nơi.

Rõ ràng cô thấy Y Hạ gói cơm nắm đơn giản như vậy.

Sao đến lượt cô, mỗi công đoạn lại liên tục sai sót chứ.

Khó quá đi mất.

Cái này chắc chính là, não đã học xong, tay thì vẫn phế đây mà.

Uể oải thì uể oải.

Miku cũng không vì vậy mà dừng động tác trong tay lại.

Cô dùng thìa múc phần nhân bánh thừa ra, bỏ lại vào chén.

Để tránh tình huống gạt bỏ quá nhiều như vừa nãy, cô vẫn cứ từng chút một gạt bỏ.

Tiếp đó. cô lại bắt đầu sai lầm.

Lần này, không phải vấn đề về định lượng nguyên liệu, mà là vấn đề kỹ thuật.

Hai bên cơm vừa được cô gom lại ở giữa thì đã bắt đầu tản ra.

Điều này cũng khiến cho, chiếc cơm nắm này còn chưa kịp hình thành đã thất bại.

Huống chi là sau đó điều chỉnh hình dáng và bọc rong biển.

Y Hạ.

Thấy cảnh này, Miku đành phải dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Y Hạ bên cạnh.

Cô hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng là ngon lành, sao cơm lại tản ra chứ.

Chắc là lúc nãy Miku trải cơm chưa đều.

Phần cơm ở hai bên cũng không đủ đều.

Vì vậy, khi gói thì dễ bị tản ra.

Y Hạ nói.

Vậy phải làm sao đây.

Còn có thể tiếp tục gói không ạ.

Miku ra vẻ đáng thương.

Tiếp tục đi chứ.

Nếu đã như thế này rồi, vậy thì cứ nhào nặn chúng lại với nhau đi.

Không đẹp một chút cũng không sao cả.

Cứ coi như là lần đầu thử, cũng không tệ đâu.

Sau đó, những chiếc cơm nắm tiếp theo cũng có thể rút ra chút kinh nghiệm, sẽ không còn mắc lỗi nữa.

Y Hạ nói.

Em biết rồi.

Miku cúi gằm mặt, trong sự uể oải lại mang theo kiên định.

Những chiếc cơm nắm tiếp theo, cô nhất định sẽ gói thật tốt.

Miku đã tự mình dựng một lá cờ cho bản thân.

Ước chừng gần hai mươi phút sau.

Cơm trong chậu gỗ đã gần cạn.

Còn các loại phụ liệu trong chén cũng cơ bản tiêu hao sạch sẽ.

Rõ ràng.

Y Hạ và Miku hai người đã gói xong toàn bộ cơm nắm.

Chỉ có điều, so với Y Hạ đang đầy hứng thú, Miku lúc này cảm xúc lại có chút sa sút.

Bởi vì, trong số 6 chiếc cơm nắm sau đó, không có một chiếc nào cô gói ra là thành công.

Mặc dù có Y Hạ chỉ dẫn, nhưng ít nhiều vẫn tồn tại một số thiếu sót.

Hoặc là trọng lượng cơm, hoặc là trọng lượng nhân bánh.

Hoặc là việc hình thành cơm nắm gặp vấn đề, cùng với hình dáng không thể điều chỉnh tốt.

Điều này cũng khiến cho, mấy chiếc cơm nắm này, không khỏi trông vớ va vớ vẩn.

Chương 89

Ít nhất, so với cơm nắm tinh xảo do Y Hạ gói, chúng nhìn chẳng có chút nào muốn ăn cả.

Người tinh ý nhìn một cái liền sẽ chọn cơm nắm của ai, đơn giản là không cần phải do dự quá nhiều.

Không sao đâu.

Lần đầu tiên gói cơm nắm, đã rất khá rồi.

Sau này tự mình luyện tập thêm một chút, sẽ nhanh chóng thành thạo, và sẽ thành công thôi.

Thấy Miku uể oải như vậy, Y Hạ an ủi cô.

So với cái này, hay là trước thử xem hương vị của cơm nắm đã chứ.

Biết đâu, hương vị cũng không tệ lắm đâu.

Y Hạ nói.

Vẻ ngoài tiêu chuẩn của cơm nắm mặc dù rất quan trọng, nhưng nói cho cùng, quan trọng nhất vẫn là hương vị của bản thân cơm nắm.

Dù sao, nhân bánh bên trong là do chính anh tự tay chế biến, hương vị sao có thể kém được.

Không tồn tại.

Nếu món này mà còn không ngon, thì anh cũng coi như quá thất bại rồi.

À.

Nghe Y Hạ nói vậy, Miku đã bị thuyết phục.

Mang theo đầy mong đợi, cô cầm lấy một cái chính mình gói, đưa vào miệng, cắn một miếng.

Bởi vì cơm nắm gói hơi thất bại, không ít nhân bánh đều lộ ra ngoài.

Dù cô cắn một miếng nhỏ, cô cũng đã cắn trúng nhân bánh.

Điều này cũng khiến cho, thứ cô ăn vào miệng không phải là cơm không, mà là loại có hương vị.

Ngon thật.

Và khi thưởng thức được hương vị của cơm nắm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Miku trực tiếp kinh ngạc thốt lên.

Không chỉ không khó ăn, mà còn ngon lạ thường.

Đây thật sự là cơm nắm do cô gói ra, là món ăn do cô làm sao.

Miku đầy vẻ khó tin.

Bây giờ, dưới sự kích thích của hương vị cơm nắm tuyệt vời, cô ngược lại đã quên đi tầm quan trọng của nhân bánh bên trong cơm nắm ngon.

Đến mức, cô vô thức cảm thấy, mình thế mà đã làm ra món cơm nắm ngon tuyệt vời.

Điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đúng là rất ngon.

Cũng chính lúc này, từ miệng Y Hạ cũng truyền đến tiếng than thở.

Lúc này, anh cũng đang thưởng thức chiếc cơm nắm của mình.

Đương nhiên, là cơm nắm do chính anh gói.

Cảm giác thỉnh thoảng ăn một lần cơm nắm, còn tính là tương đối

mới mẻ.

Trải nghiệm vị giác mang lại cũng rất tuyệt.

Hai ba miếng.

Rất nhanh, một chiếc cơm nắm liền bị Y Hạ và Miku hai người ăn hết.

Và sau khi ăn hết một chiếc, Y Hạ và Miku mỗi người ăn chiếc thứ hai.

Còn về chiếc cơm nắm thứ hai, họ không ăn cái mình gói, mà là cái đối phương gói.

Y Hạ anh gói quả nhiên ngon hơn.

Cảm nhận được hương vị và cảm giác tươi ngon hơn truyền đến trong miệng, Miku vừa ngạc nhiên vừa lại bắt đầu có chút buồn bã.

Rõ ràng là cùng một loại nguyên liệu, chẳng qua chỉ là bị thất bại trong lúc gói.

Sự chênh lệch hương vị giữa chúng, thế mà lại lớn đến vậy.

Miku em đã làm rất tốt rồi.

Y Hạ cũng chỉ có thể tiếp tục an ủi Miku như vậy.

Vâng.

Lần sau, em nhất định có thể làm ra cơm nắm ngon hơn.

Miku cũng không còn uể oải nữa.

Ngược lại, cô tràn đầy động lực và tự tin.

Cô nhất định sẽ làm ra những chiếc cơm nắm ngon và thành công.

Đến lúc đó, cô còn muốn Y Hạ nếm thử những chiếc cơm nắm mới do cô làm.

Vậy mới đúng chứ.

Nhìn Miku với vẻ đầy tự tin này, Y Hạ vui vẻ nở nụ cười.

Anh đã không cần phải lo lắng cho Miku nữa.

Vậy chúng ta cứ tiếp tục ăn đi.

Y Hạ nói với Miku.

Vâng.

Miku gật đầu.

Lập tức, cô tiếp tục thưởng thức chiếc cơm nắm trong tay.

Sau một hồi thử nếm.

Những chiếc cơm nắm trong khay nhanh chóng biến mất từng chiếc một.

Tuy nhiên, so với lượng còn lại, cũng không đáng kể gì.

Y Hạ và Miku nhiều nhất cũng chỉ có hai người mà thôi.

Mà họ đã làm ra phần cho bảy người.

Số cơm nắm còn lại, đủ để Yoba và các chị em khác trở về ăn.

Hơn nữa, có thể còn thừa nữa.

Ăn uống no đủ.

Y Hạ và Miku liền định dùng màng bọc thực phẩm gói kỹ số cơm nắm còn lại.

Làm vậy, chờ Iki cùng mọi người về, cơm nắm sẽ không bị hỏng.

Nhưng chưa đợi họ bắt tay vào làm, tiếng mở cửa đã vang lên từ phía lối vào.

Xem ra, Iki hoặc một trong số họ đã về đến nhà rồi.

Mệt mỏi quá.

Khi Y Hạ và Miku đang tự hỏi ai đã về và định ra xem thử, họ nghe thấy một giọng nói chuyện mang theo chút mệt mỏi và lười biếng.

Chủ nhân của giọng nói ấy chính là Iki.

Ngay sau đó, tiếng đóng cửa vang lên.

Ngoài ra, không còn âm thanh nào khác.

Có vẻ như chỉ có Iki trở về một mình.

Iki, em về rồi.

Biết là Iki, Miku liền đi tới gần cửa ra vào, ló đầu nhìn Iki đang thay dép ở phòng thay đồ, rồi cất tiếng chào.

Đúng vậy.

Iki đáp.

Em đi xong việc rồi.

Chỉ có một mình em sao.

Mẹ và các chị em khác đâu.

Miku tò mò hỏi.

Theo lý mà nói, nếu đã xong việc ở cửa hàng thì Iki và mọi người nên về cùng nhau chứ.

Vì bụng em đói meo, mẹ bảo em về trước, Iki giải thích.

Nói rồi, cô bé dường như phát hiện điều gì đó, liên tục hít hà mũi.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Iki có chút ngạc nhiên.

Trong nhà dường như có một mùi thơm thoang thoảng.

Hơn nữa, đó còn là mùi thức ăn.

Điều này lập tức khiến cô bé, vốn đang đói cồn cào, trở nên hứng

thú.

Thậm chí còn muốn ăn một bữa như gió cuốn để giải tỏa cơn đói của mình.

Miku, cậu gọi đồ ăn giao tận nơi à.

Iki nóng lòng hỏi.

Cô bé không hề nghĩ rằng đây là món Miku tự làm.

Dù sao, trình độ nấu ăn của Miku thì cả nhà ai cũng biết.

Ngay cả Iki, dù không quá giỏi xử lý món ăn, cũng không đến mức tệ như Miku.

Vậy thì, Miku làm sao có thể nấu ra món ngon đến vậy chứ.

Nếu đã vậy, thì chỉ có thể là Miku gọi đồ ăn giao tận nơi thôi.

Cũng không biết, Miku đã gọi món gì.

Chương 90

Không có đâu.

Miku lắc đầu phủ nhận.

Ngay lập tức, cô bé chỉ tay về phía Y Hạ, người vừa mới ló đầu ra từ bên cạnh Iki.

Anh Y Hạ đang ở đây.

Anh Y Hạ đã làm một ít cơm nắm cho chúng ta ăn.

Iki về vừa đúng lúc, có thể ăn luôn đấy.

Miku giải thích.

Anh Y Hạ.

Nghe Miku nói vậy, rồi lại thấy Y Hạ đứng bên cạnh Miku, Iki có chút kinh ngạc.

Sau đó, cô bé lại càng mừng rỡ.

Không ngờ, sau lần trước, Y Hạ cuối cùng lại đến nhà.

A.

Cô bé lại quên mất khả năng này.

Nếu là Y Hạ ở nhà, thì việc trong nhà có mùi thơm quyến rũ như vậy là chuyện đương nhiên.

Thậm chí phải nói, mùi thơm còn có thể mê người hơn nữa.

Hmm Iki, lâu rồi không gặp.

Thấy Iki nhìn mình, Y Hạ chào hỏi.

Anh Y Hạ, lâu rồi không gặp.

Iki đáp lời.

Có điều giọng cô bé có chút qua loa.

Dường như cô bé cũng chẳng để ý đến Y Hạ nữa.

Cô bé đang đói cồn cào, sau khi biết Y Hạ đến và làm đồ ăn, đã không thể nhịn được, liền chạy thẳng về phía phòng khách.

Đến phòng khách, nhìn những nắm cơm đủ loại màu sắc rực rỡ trên bàn, mắt Iki lập tức sáng rực.

Sau đó cô bé không nhịn được nữa.

Itadakimasu.

Nhanh chóng làm nghi thức trước bữa ăn, Iki liền cầm mỗi tay một nắm cơm, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Ngon quá đi.

Đúng là Y Hạ mà.

Lâu ngày không được ăn món ngon do Y Hạ làm, thật sự quá cảm động.

Iki vừa thưởng thức vừa xúc động.

Cô bé thật sự quá mong chờ những món ngon Y Hạ làm.

Thậm chí còn muốn tự mình đến nhà Y Hạ, ngày nào cũng ăn nhờ ở đó.

Nếu em thích thì cứ ăn nhiều chút.

Nhìn Iki nuốt chửng cơm nắm từng cái một, Y Hạ có chút buồn cười.

Cẩn thận kẻo nghẹn đấy.

Anh làm cho em một bát canh trứng nhé.

Y Hạ nói.

Cách ăn của Iki thực sự khiến anh lo lắng cô bé có thể bị nghẹn.

Vâng.

Nghe Y Hạ nói vậy, Iki tất nhiên không chút do dự gật đầu.

Một phần là lo lắng mình sẽ bị nghẹn, phần khác là có thể thưởng thức thêm món ngon khác do Y Hạ làm, cô bé đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Được rồi.

Vậy anh đi chuẩn bị một chút.

Tiện thể, cũng giúp các em còn lại chuẩn bị luôn nhé.

Y Hạ gật đầu.

Nói xong, anh đứng dậy đi vào bếp, rồi bắt đầu chế biến.

Canh trứng thì đơn giản thôi, không mất vài phút.

Nguyên liệu chỉ cần trứng gà, nước, muối.

Nếu có nước dùng thì càng tốt.

Nhưng lúc trước anh không chuẩn bị nước dùng.

May mắn là trong tủ lạnh vẫn còn bột súp cô đặc, có thể tạm thời thay thế một chút.

Với khả năng điều chỉnh hoàn hảo của anh, hương vị cũng sẽ không kém quá nhiều đâu.

Trong lúc Y Hạ bắt đầu làm canh trứng, Iki đã ăn hết một đĩa cơm nắm.

Nói là một đĩa, nhưng thực ra số lượng cũng không nhiều.

Dù sao, đĩa cơm nắm này trước đó Y Hạ và Miku đã ăn một ít, chỉ

còn lại 4 cái.

Bản thân cơm nắm không lớn, chỉ nặng khoảng hai ba quả trứng gà, nhưng với đa số nữ sinh thì một hai cái là đủ no rồi. 4 cái cơm nắm này đúng là chỉ đủ để Iki tráng miệng, không bõ dính răng.

Sau khi ăn hết một đĩa cơm nắm, cô bé định bắt đầu với đĩa tiếp theo.

Và khi lại cầm lấy hai cái cơm nắm mới từ đĩa, Iki chuẩn bị cắn.

A—— Cảm nhận được hương vị và cảm giác bùng nổ trong miệng từ nắm cơm mới.

Ngay sau đó, Iki buột miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc khó tin.

Bởi vì trải nghiệm mà đĩa cơm nắm này mang lại cho cô bé, dường như có chút kỳ lạ.

Iki, sao em đột nhiên lại có phản ứng đó.

Thấy Iki phản ứng kỳ lạ, Miku liền dùng ánh mắt sâu xa nhìn Iki.

Trong lời nói còn mang theo chút bất mãn.

Muốn nói nguyên nhân ư.

Đĩa cơm nắm Iki đang thưởng thức lúc này, bất ngờ lại chính là số còn lại do Miku tự tay làm trước đó.

Dù cô bé đã ăn một hai cái, nhưng để mẹ và các chị em tốt của mình cũng được nếm thử nắm cơm đầu tiên cô bé làm, Miku đã đặc biệt để lại phần còn lại.

Thế nhưng, cái phản ứng này của Iki Với sự hiểu biết của Miku về Iki, cô bé cảm thấy khá là không vui.

Không có Bị Miku nhìn chằm chằm bằng ánh mắt khác lạ, Iki có cảm giác như bị thợ săn để mắt, còn mình thì trở thành con mồi trong

tay đối phương.

Điều này khiến cô bé có chút run rẩy.

Em chỉ cảm thấy, nắm cơm này không ngon bằng cái vừa nãy, Iki lí nhí nói.

Dù có chút e ngại khí thế khó hiểu của Miku lúc này, nhưng trong chuyện ẩm thực, cô bé rất nghiêm túc.

Ngon là ngon, không ngon là không ngon.

Mà nắm cơm bây giờ, thật sự không ngon bằng cái vừa nãy.

Bất kể là về khẩu vị hay hương vị.

Hừ—— Nghe Iki thẳng thắn đánh giá, Miku hừ nhẹ một tiếng.

Cô bé đương nhiên có chút bất mãn với lời đánh giá của Iki.

Tuy nhiên, dù sao đó cũng là sự thật.

Thế nên, cô bé cũng không so đo với Iki.

Nhìn phản ứng của Miku, Iki dường như cũng đã hiểu ra điều gì.

Nếu là như vậy, thì khó trách Miku lại không vui đến thế.

Nghĩ tới đây, Iki lại lí nhí lên tiếng, dò hỏi Miku.

Chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích sự kỳ lạ của Miku vừa nãy, và điều này đương nhiên sẽ khiến Miku cảm thấy bất mãn.

Hừ—— Đối mặt với câu hỏi của Iki, Miku lại hừ nhẹ một tiếng.

Đó đã là câu trả lời rõ ràng của cô bé.

Ha ha—— Iki cười ngượng nghịu.

Cô bé đương nhiên đã có được câu trả lời mình muốn từ tiếng hừ nhẹ của Miku.

Đĩa cơm nắm cô bé đang thưởng thức, thật sự là do Miku làm.

Trời ơi.

Nếu biết điều này, cô bé đương nhiên sẽ không đưa ra đánh giá như vậy.

Tuy nhiên, bây giờ bù đắp vẫn chưa muộn.

Miku, không ngờ trình độ nấu ăn của cậu lại tiến bộ lớn đến thế.

Nắm cơm này, hương vị vẫn rất ngon.

Không kém bao nhiêu so với nắm cơm của Anh Y Hạ đâu.

Sau này, Miku nhất định có thể làm ra những nắm cơm ngon như của Anh Y Hạ đấy.

Iki không ngừng nịnh bợ Miku.

Lời ngon tiếng ngọt, cô bé đương nhiên là biết nói.

Bởi vì nắm cơm Miku làm, quả thật rất ngon.

Điểm này, không thể nghi ngờ.

Điều này cũng khiến cô bé ngạc nhiên.

Chương 91

Cho dù có Y Hạ chỉ dẫn, Miku có thể làm ra nắm cơm ngon đến vậy, đã rất lợi hại rồi.

Ít nhất, Iki cũng không chắc chắn mình có thể đảm bảo làm ra nắm cơm ngon như thế.

Iki, cậu quá giả dối.

Đối mặt với những lời nịnh bợ của Iki, Miku liếc nhìn Iki.

Cô bé làm sao mà không nghe ra Iki đang nịnh bợ và giả tạo chứ.

Tuy nhiên, nhìn khóe miệng cô bé hơi nhếch lên, có vẻ Miku vẫn rất hài lòng với lời khen của Iki.

Ai mà lại không muốn nghe mình được tán thưởng, được công nhận chứ.

Ít nhất là trong chuyện nấu ăn.

Không có đâu.

Em đảm bảo, đều là thật đấy.

Thấy Miku có vẻ mặt nghi ngờ, Iki giơ tay cam đoan.

Bộ dạng thề thốt chân thành này, thật khiến người ta tin tưởng không chút nghi ngờ.

Được rồi.

Cứ cho là thế đi.

Lần này, anh tha thứ cho em.

Miku vui vẻ hừ nhẹ nói.

Nếu em đã cảm thấy nắm cơm của Y Hạ ngon hơn, vậy số còn lại

đừng ăn nữa.

Vẫn phải để dành cho mẹ và các chị em khác thưởng thức nữa chứ.

Miku nói.

Vâng.

Iki liên tục gật đầu.

Tóm lại bỏ qua chuyện này.

Mặt khác mình có thể không cần tiếp tục ăn nắm cơm Miku làm nữa rồi.

Dù nắm cơm của Miku hương vị cũng không tệ, nhưng Iki đương nhiên vẫn thích nắm cơm do Y Hạ làm hơn.

Đương nhiên.

Chuyện này thì cô bé sẽ không nói ra lúc này.

Nếu không, Miku lại sẽ không vui.

Nghĩ tới đây, Iki cầm lấy nắm cơm trong đĩa khác, tiếp tục im lặng ăn ngấu nghiến.

Đồng thời, ánh mắt cô bé nhìn về phía Y Hạ đang làm canh trong bếp.

Canh chắc cũng sắp xong rồi nhỉ.

Không biết có phải là ảo giác của cô bé không, Iki bỗng nhiên cảm thấy nắm cơm có chút nghẹn.

Vậy anh về trước đây.

Các em còn lại về thì cứ hâm nóng canh trong nồi là được Chờ Iki ăn uống no đủ, Y Hạ cũng định về nhà.

Ban đầu anh còn nghĩ sẽ đợi thêm một lúc, ở lại chơi game cùng

Miku và các em khác.

Nhưng Thor dường như đã đang trên đường đến rồi.

Vậy thì đành phải cáo từ trước thôi.

Anh phải về rồi sao.

Các em còn lại chưa về mà.

Hay là anh ở lại thêm một lát nữa đi.

Iki cố gắng giữ lại.

Đúng đó ạ.

Anh Y Hạ, ở lại thêm một chút nữa đi.

Em cũng muốn chơi game với anh.

Miku cũng lên tiếng, giữ Y Hạ lại.

Trong giọng nói tràn đầy vẻ lưu luyến không muốn rời.

Để lần sau nhé.

Anh còn phải về giải quyết công việc và nhiệm vụ liên quan đến lễ hội trường.

Chờ mấy ngày lễ hội trường xong xuôi, anh sẽ quay lại.

Y Hạ cười nói.

Vậy đành chịu thôi.

Nghe Y Hạ nói vậy, cả Miku và Iki đương nhiên không tiện tiếp tục ép buộc anh.

Anh nhất định phải đến sớm một chút đấy nhé.

Miku nói với Y Hạ.

Ừm, anh biết rồi.

Y Hạ gật đầu.

Ngay lập tức, dưới sự tiễn đưa của Miku và Iki, anh đi thẳng ra cửa, thay giày.

Chỉ tiễn đến đây là được rồi.

Như vậy, hai em cũng đỡ phải đi một chuyến.

Y Hạ không để Miku và Iki tiếp tục tiễn.

Dù sao, nếu họ tiếp tục tiễn, tức là phải tiễn anh xuống lầu.

Mà nơi anh cần đến, lại là hướng tầng thượng.

Không sao đâu mà.

Dù sao cũng chỉ là tiễn xuống dưới lầu thôi.

Có thang máy mà.

Miku kiên trì muốn tiễn.

Iki bên cạnh cũng vậy.

Vậy được rồi.

Y Hạ không tiện từ chối ý tốt của Miku và Iki.

Xem ra, anh chỉ có thể đợi sau khi xuống lầu, và Miku cùng Iki lên lầu rồi, mới tìm cơ hội khác để lên tầng thượng.

Ngay lập tức, dưới sự tiễn đưa của Miku và Iki, ba người Y Hạ cùng nhau bước vào thang máy, đi xuống phía dưới.

Thôi, tiễn đến đây thôi.

Y Hạ được Miku và Iki tiễn một mạch đến cửa ra vào khu chung cư dưới lầu.

Nhìn vẻ mặt hai cô bé còn lưu luyến không rời.

Đoán chừng, nếu anh không mở lời, Miku và Iki còn muốn tiếp tục

tiễn thêm một đoạn đường nữa.

Anh đi đường cẩn thận nhé.

Nghe Y Hạ nói vậy, Miku và Iki cũng không tiếp tục tiễn nữa.

Hai cô bé vẫy tay chào Y Hạ, rồi nhìn theo bóng anh rời đi.

Ừm.

Y Hạ gật đầu.

Ngay lập tức, dưới sự nhìn theo của Miku và Iki, anh đi về phía không xa, biến mất ở một góc rẽ.

Thấy bóng Y Hạ khuất khỏi tầm mắt, Miku và Iki nhìn nhau, rồi mới quay người lên lầu.

Còn Y Hạ, anh thì tính toán thời gian ở góc rẽ.

Cảm thấy Miku và Iki đã lên lầu rồi, anh quay lại đường cũ, trở về cửa ra vào khu chung cư, rồi đi về phía mái nhà.

Cũng chính lúc này, anh va phải một bóng người, và tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Đó là giọng của Yui.

Anh Y Hạ.

Yui hơi có chút vui vẻ nói.

Việc tình cờ gặp Y Hạ ở đây khiến cô bé rất bất ngờ.

Tuy nhiên, cũng không phải hoàn toàn ngoài ý muốn.

Bởi vì, đây chính là địa chỉ của Yukinoshita Yukino.

Y Hạ xuất hiện ở đây, chắc là đến thăm Yukinoshita.

Ban đầu, cô bé còn định sau khi tan học sẽ cùng Y Hạ đến thăm Yukinoshita.

Kết quả vì bận việc đang làm, nên không thể đi cùng Y Hạ.

Không ngờ, Y Hạ cũng xuất hiện ở đây vào lúc này.

Có phải vì sau khi Y Hạ giải quyết xong việc khác, nên mới đến thăm Yukinoshita không.

Yui nghĩ vậy.

Là em à, Yui.

Nhìn thấy Yui, Y Hạ cũng có chút kinh ngạc.

Ngay lập tức, anh lại khôi phục vẻ bình thường.

Sức khỏe của Yukinoshita giờ đã tốt rồi.

Ngày mai là có thể đến trường như bình thường.

Y Hạ nói với Yui về tình trạng của Yukinoshita.

Vậy sao.

Vậy thì tốt quá.

Yui nghe vậy hết sức mừng rỡ.

Sau đó, cô bé lại có chút hiếu kỳ.

Y Hạ đã liên lạc với Yukinoshita.

Hay là đã đến một lần rồi.

Nếu không thì, Y Hạ làm sao biết được.

Anh Y Hạ đã thăm Yukinoshita rồi sao.

Nghĩ tới đây, Yui hỏi Y Hạ.

Đúng vậy.

Y Hạ gật đầu.

Ài—— Nhận được lời xác nhận từ Y Hạ, Yui buột miệng kêu lên

một tiếng kinh ngạc.

Vậy Anh Y Hạ đến để đưa tài liệu công việc cho Yukinoshita sao.

Yui nghĩ.

Nếu Y Hạ đã thăm Yukinoshita, thì chỉ có thể là đến để đưa tài liệu công việc cho Yukinoshita thôi.

Mấy tài liệu đó, anh gửi lại cũng không muộn.

Anh chỉ là có thứ gì đó đánh rơi ở căn hộ bên này thôi, Y Hạ tiện miệng giải thích.

Chương 92

Hả.

Lời giải thích của Y Hạ khiến Yui có chút ngẩn người.

Có thứ gì đó đánh rơi ở căn hộ bên này.

Vậy Y Hạ cũng có căn hộ ở đây sao.

Yui kinh ngạc.

Có phải em hơi ngạc nhiên vì anh cũng có căn hộ ở đây không.

Thấy Yui vẻ mặt kinh ngạc, Y Hạ cười trêu.

Đúng là có chút ạ.

Yui vô thức gật đầu.

Chắc em cũng biết Yukinoshita và gia đình Yukinoshita có liên quan đến nhau mà.

Trước đây anh đã giúp gia đình Yukinoshita một ân huệ lớn.

Căn hộ bên này, xem như là thù lao của họ.

Có điều, anh rất ít khi tới thôi.

Y Hạ giải thích.

Thì ra là thế ạ.

Anh Y Hạ thật lợi hại.

Yui thán phục kêu lên.

Nghe Y Hạ giải thích, cô bé coi như đã hiểu rồi.

Đồng thời, càng cảm thán năng lực của Y Hạ.

Lại có thể giúp đỡ gia đình Yukinoshita, khiến họ phải đưa ra hậu

tạ như vậy.

Bình thường thôi mà.

Y Hạ tùy tiện xua tay.

Dáng vẻ tùy tiện này, trong mắt Yui, lại rất có ý vị khiêm tốn.

Khiến cô bé ít nhiều cũng có chút cạn lời.

Không nói chuyện này nữa.

Nếu em đến thăm Yukinoshita, vậy thì lên đi trước đã.

Y Hạ nói với Yui.

Vâng.

Yui gật đầu.

Sau khi cùng Y Hạ vào khu chung cư và đi tới thang máy.

Hai người cùng nhau đi thang máy lên căn hộ của Yukinoshita Yukino ở tầng 13.

Vậy anh tiễn em đến đây thôi.

Y Hạ tiễn Yui ra khỏi thang máy.

Vì Yui không biết căn hộ của anh cũng ở tầng 13, lại còn cạnh nhà Yukinoshita Yukino, nên anh không định xuống thang máy cùng, mà là định lúc này sẽ đi lên tầng thượng.

Được ạ.

Anh Y Hạ, mai gặp lại.

Yui vẫy tay tạm biệt Y Hạ.

Sau khi cửa thang máy đóng lại lần nữa, cô bé quay người đi về phía căn hộ của Yukinoshita Yukino.

Rồi sau đó nhấn chuông cửa.

Thật chậm.

Khi Y Hạ cuối cùng đi tới sân thượng.

Người chờ đợi anh, chu môi nhỏ nhắn và đã sốt ruột không thôi, chính là Thor.

Với tốc độ của cô ấy, Thor đã đến sân thượng từ sớm.

Bây giờ, cô ấy đã đợi Y Hạ gần 10 phút rồi.

Xin lỗi nhé, anh bị chậm trễ một chút, để em đợi lâu rồi.

Y Hạ tiến lên xoa nhẹ đầu Thor.

Xoa nhẹ vài cái, trên mặt Thor nào còn có vẻ bất mãn, sớm đã biến thành cười khúc khích không ngừng, vẻ mặt vui vẻ không thôi.

Cả người cô ấy cũng đã nép vào lòng Y Hạ, không ngừng đùa nghịch.

Vậy chúng ta về thôi nhé.

Sau khi thân mật với Thor một lúc, Y Hạ ra hiệu Thor chuẩn bị xuất phát.

Vâng.

Thor gật đầu.

Ngay sau đó, cô ấy trực tiếp biến thành một con rồng khổng lồ, chở Y Hạ bay về phía nhà.

Hôm nay việc kinh doanh thế nào.

Những khách hàng chắc không có phản ứng gì chứ.

Y Hạ hỏi Thor.

Dù những món tráng miệng phát sáng Thor làm, hương vị cơ bản không khác anh là bao, không cần lo lắng, nhưng hỏi qua một chút vẫn cần thiết.

Không có đâu.

Những khách hàng vẫn bình thường thôi.

Thor đáp.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ gật đầu.

Ngay lập tức, anh hỏi thăm tình hình của Erina và mọi người.

Erina và các em vẫn ổn chứ.

Y Hạ hỏi.

Đối với Erina và mọi người, Y Hạ không có gì đáng lo ngại.

Tuy nhiên, mấy ngày nay anh không có thời gian đến cửa hàng.

Thế nên, người hướng dẫn Erina và các em đã trở thành Thor.

Điều này lại là một vấn đề.

Dù sao, vì thiên phú và tính cách của Thor, ngoại trừ Tadokoro Megumi có tính cách tốt nhất, Erina và những người khác có chút không hợp với Thor, thậm chí còn có phần đối đầu.

Điều này vẫn khiến anh có chút lo lắng nho nhỏ.

E rằng, Erina và mấy người tỏ ra trẻ con sẽ gây mâu thuẫn với Thor mất.

Các em ấy thì lại ổn rồi.

Nghe Y Hạ hỏi thăm tình trạng của Erina và mọi người, Thor đưa ra một câu trả lời khiến Y Hạ hơi bất ngờ.

Bây giờ các em ấy mỗi ngày đều đang cố gắng chế biến, muốn tạo ra món tráng miệng phát sáng.

Tuy nhiên, ngay cả Momo, người gần nhất với món tráng miệng

phát sáng, tạm thời cũng chưa thể thành công.

Ngược lại là Tadokoro Megumi, dưới sự chỉ đạo của em, đã tiến bộ vượt bậc.

Chỉ cần nâng cao kỹ năng nấu ăn thêm một chút nữa, là có thể vượt qua Erina rồi.

Thor nói.

Hả.

Nghe Thor nói vậy, Y Hạ ngạc nhiên.

Cứ nghĩ là Tadokoro Megumi còn phải học hỏi anh một thời gian nữa.

Mà bây giờ, Tadokoro Megumi đã đuổi kịp Erina rồi sao.

Tiến bộ này thật sự rất lớn.

Đành chịu không đuổi kịp Momo đang dẫn đầu xa.

Vậy dạo gần đây em cứ chỉ dẫn Tadokoro Megumi thật tốt nhé.

Cố gắng để em ấy tiến bộ sớm một chút.

Y Hạ nói với Thor.

Em biết rồi.

Thor gật đầu.

Về điều này, cô ấy đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Thậm chí còn làm không biết mệt.

Dù sao, cô ấy vẫn rất thích Tadokoro Megumi, rất coi trọng Tadokoro Megumi.

Mặt khác Nếu Tadokoro Megumi thật sự vượt mặt được Erina, thì biểu cảm của Erina chắc chắn sẽ rất thú vị.

Đúng rồi .

Khi Thor đang nghĩ vậy, cô ấy bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó.

Nghe Erina và các em ấy nói.

Mấy ngày nữa, Toki sẽ công bố danh sách những người có thể tham gia kỳ thi tuyển mùa thu này.

Không kể đến Momo và Erina, Tadokoro Megumi và Hisako chắc chắn sẽ có tên.

Sau đó, Momo và Erina có lẽ sẽ phải bận rộn với các công việc liên quan đến kỳ thi tuyển mùa thu tại Toki.

Còn Tadokoro Megumi và Hisako, có lẽ cũng phải chuẩn bị cho kỳ thi tuyển mùa thu.

Thor nói.

Kỳ thi tuyển mùa thu sao.

Cũng đúng là đến lúc đó rồi nhỉ.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Có em ở đó, Momo và Erina bên kia thì không đáng ngại.

Còn Tadokoro Megumi và Hisako bên kia, chắc là cũng có thời gian để ra tay giúp đỡ.

Cùng lắm thì, chúng ta tự mình chỉ dẫn các em ấy ở cửa hàng, Y Hạ thầm nghĩ.

Có họ chỉ dẫn Tadokoro Megumi và Arato Hisako.

Tadokoro Megumi và Arato Hisako thì không nói có thể giành quán quân hay á quân kỳ thi tuyển mùa thu, nhưng lọt vào top 4 thì vấn đề vẫn không lớn.

Nếu không, cũng quá mất mặt cho họ.

Em biết rồi.

Cứ giao cho em nhé.

Thor đầy tự tin nói.

Có thể giúp Y Hạ, đối với cô ấy đương nhiên là một việc vô cùng vui vẻ.

Hôm sau.

Buổi chiều, cuộc họp định kỳ như thường lệ lại tiếp tục.

Lần này, Yukinoshita Yukino đương nhiên tham dự như thường.

Điều này cũng khiến Yukinoshita Haruno, một lần nữa đến phòng họp lớn, ngồi dự thính ở một bên.

Còn nữa Hiraka Shizuka.

Lần này, cô ấy cũng xuất hiện một cách bất thường trong phòng họp lớn.

Đây chính là những chủ đề mà mọi người đã thảo luận lâu như vậy, rồi nghĩ ra sao.

Nhìn những chủ đề được bỏ phiếu trên bảng đen, Y Hạ vừa muốn cười, lại vừa bất đắc dĩ.

Chủ đề cho lễ hội trường, đây là hạng mục khá quan trọng trong cuộc họp hôm nay, cần phải quyết định sớm.

Chỉ là, nội dung các chủ đề mà các ủy viên thực hiện đã thảo luận và đề xuất, đều rất đỗi bình thường.

Chẳng hạn như: Nét đặc sắc Tokyo, Lễ hội ca múa, Vẻ đẹp say đắm của kẻ ngốc, Sự quyến rũ của Toyogasaki Mấy cái đầu còn tạm chấp nhận được, mấy cái sau đó là cái quái gì không biết.

Chương 93

Ha—— Những người cũng thấy buồn cười về điều này, đương nhiên bao gồm cả Yukinoshita Haruno và Hiraka Shizuka đang dự thính.

Đặc biệt là Yukinoshita Haruno.

Bây giờ, cô ấy đã cười thành tiếng như chim bồ câu.

Hầu như toàn bộ phòng họp lớn đều vang vọng tiếng cười của Yukinoshita Haruno.

Còn Hiraka Shizuka, cô ấy thì cố nhịn.

Tuy nhiên, cũng lộ ra vẻ mặt cố gắng nhịn rất vất vả.

Chị ơi—— Có lẽ là không thể ngồi nhìn chị gái Yukinoshita Haruno cứ cười không ngừng và thoải mái như vậy.

Rất nhanh, Yukinoshita Yukino liền không thể ngồi yên, đứng dậy nhắc nhở chị gái mình.

Có Hiraka Shizuka ra tay, tiếng cười phóng túng của Yukinoshita Haruno quả nhiên nhanh chóng ngừng lại.

Chỉ là, ánh mắt cô ấy nhìn những chủ đề trên bảng đen vẫn đầy ý cười.

Chỉ có thể nói, học sinh thời nay, ai nấy đều là nhân tài.

Và sau khi tiếng cười bồ câu của Yukinoshita Haruno ngừng lại.

Thấy dưới khán đài yên tĩnh không tiếng động, Y Hạ bất đắc dĩ đứng dậy, cầm lấy viên phấn trên bục giảng, bắt đầu viết lên bảng đen.

Nếu mọi người không có ý tưởng gì đặc biệt hay.

Vậy thì, dứt khoát lấy chủ đề này đi.

Mặc dù có thể hơi cũ, nhưng cũng mạnh hơn mấy cái phong cách nghiêm trọng không phù hợp kia nhiều.

Y Hạ nói.

Lúc này, chỗ trống trên bảng đen, đã được anh viết xuống hai chữ —— Vinh quang.

Vinh quang sao.

Nhìn chủ đề Y Hạ viết xuống.

Bất kể là các ủy viên thực hiện, hay Yukinoshita Yukino, Yukinoshita Haruno và Hiraka Shizuka, ai nấy đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Đúng, vinh quang.

Y Hạ gật đầu.

Chủ đề lần này của chúng ta, sẽ là vinh quang.

Bởi vì như người ta vẫn nói: Vinh quang tồn tại trong tâm, chứ không phải biểu hiện ra hình thức bên ngoài.

Lễ hội trường lần này, đại diện cho thể diện của Toyogasaki chúng ta, càng đại diện cho vinh quang của Toyogasaki.

Điều này rất phù hợp với phong cách của trường học.

Y Hạ nói.

Đem vinh quang giữ trong đáy lòng, chứ không bộc lộ ra bên ngoài, để mình đắc ý quên lối về.

Chủ đề không tệ chút nào.

Hơn nữa, cũng không cũ kỹ như vậy.

Hiraka Shizuka hứng thú đưa ra lời nhận xét.

Theo cá nhân cô ấy mà nói, cô vẫn rất coi trọng chủ đề này.

Còn đối với cấp cao của trường, chắc hẳn cũng càng như vậy.

Vinh quang, là điều họ rất coi trọng.

Không tệ chút nào.

Anh Y Hạ thật giỏi.

Yukinoshita Haruno cũng đưa ra lời khen ngợi của mình.

Nếu là chủ đề như thế này, chắc hẳn lễ hội trường lần này, sẽ là một hoạt động rất thành công.

Đối với lời tán thưởng của Hiraka Shizuka và Yukinoshita Yukino, Y Hạ không rảnh để tâm.

Sau khi quyết định chủ đề lễ hội trường.

Rất nhanh, cuộc họp đón nhận các hạng mục tiếp theo.

Các hạng mục còn lại thì không có gì quan trọng.

Đơn giản chỉ là những việc vặt vãnh.

Không quá rắc rối, nhưng có chút phiền phức.

Chậm nhất là ngày mai phải xử lý xong, ngày kia chính là thời gian lễ hội trường bắt đầu.

Trưởng ban, đây là bài phát biểu khai mạc của ngài vào ngày lễ hội trường.

Ngài xem thế này được không ạ.

Sau khi Y Hạ lại xử lý xong một việc vặt vãnh.

Chỉ thấy một cô bé tóc ngắn đưa một bản nháp cho Y Hạ, để anh xem.

Cô bé chuyên phụ trách biên soạn bản nháp cho người chủ trì lễ

hội trường, bao gồm lời chào mừng và lời bế mạc.

Để anh xem thử.

Y Hạ gật đầu.

Anh nhận lấy bản nháp từ cô bé tóc ngắn, đọc nhanh mười hàng.

Ngài xem được không ạ.

Nhìn Y Hạ vừa gật đầu vừa nhíu mày, cô bé tóc ngắn vô thức có chút căng thẳng, hỏi.

Cũng không tệ.

Tuy nhiên Y Hạ đầu tiên đưa ra lời tán thành, sau đó lại quay ngoắt.

Tuy nhiên.

Có chỗ nào cần sửa không ạ.

Em sẽ sửa ngay.

Cô bé tóc ngắn căng thẳng nói.

Thế thì không cần đâu.

Y Hạ lắc đầu.

Anh chỉ đơn thuần cảm thấy, không cần bản nháp cũng được.

Nếu cứ phải có bản nháp mới tiếp tục được, thì lộ ra anh rất yếu kém.

Đến lúc đó anh sẽ trực tiếp ứng biến tại chỗ cho tốt.

Y Hạ nói.

Vậy sao.

Em biết rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, cô bé tóc ngắn vừa thở phào nhẹ nhõm vừa có

chút tiếc nuối.

Bởi vì chứng kiến năng lực của Y Hạ, cộng thêm vẻ ngoài điển trai của anh, cô bé cảm thấy có thể viết bản nháp cho Y Hạ là một vinh dự lớn.

Đồng thời, cũng siêu kích động.

Bây giờ Y Hạ nói như vậy, không nghi ngờ gì là gián tiếp phủ định cố gắng của mình.

Tuy nhiên, cô bé cũng chỉ thất vọng một chút mà thôi.

Với năng lực của Y Hạ, không cần bản nháp cũng không có vấn đề gì.

Hoàn toàn thành thạo.

Về điểm này, cô bé rất tin tưởng Y Hạ.

Vậy em xin phép quay về tiếp tục làm các bản nháp khác.

Cầm lại bản nháp của mình, cô bé tóc ngắn quay về chỗ ngồi để tiếp tục làm việc.

Vất vả rồi.

Coi như phần bồi thường cho bản nháp, lát nữa em có thể lấy thêm một phần đồ ngọt.

Ăn không hết mang về ăn cũng không sao.

Y Hạ nói với cô bé tóc ngắn.

Dù anh không cần, nhưng dù sao đó cũng là trách nhiệm và thiện ý của đối phương.

Việc đưa ra một chút bồi thường và an ủi, ngược lại là rất cần thiết.

Cảm ơn trưởng ban.

Nghe Y Hạ nói vậy, cô bé tóc ngắn lập tức mắt sáng bừng, hết sức vui vẻ.

Những món đồ ngọt Y Hạ chuẩn bị cho họ mỗi ngày, cô bé có thể nói là vô cùng thích.

Hiện tại lại có thể nhận thêm một phần, không nghi ngờ gì là một niềm vui vô cùng to lớn.

Ít nhất, đối với cô bé là như vậy.

Điểm này, đối với các ủy viên thực hiện khác cũng thế.

Lúc này, không ít người đã ném ánh mắt ngưỡng mộ về phía cô bé tóc ngắn.

Anh Y Hạ thật sự là có đạo quản người nhỉ.

Khía cạnh này, anh nắm bắt rất tốt đấy.

Xem xong quá trình Y Hạ xử lý với cô bé tóc ngắn, Yukinoshita Haruno cười híp mí tán thành.

Cô ấy vốn không biết từ ngự quản lý, điều khiển người.

Mấy ngày qua khi dự thính các cuộc họp, dưới sự ảnh hưởng mưa dầm thấm lâu của Y Hạ, cô ấy ngược lại đã được khai sáng một phen.

Bản thân cô ấy mà nói, cũng khá thích từ ngự này.

Đúng thật đấy.

Tiếp lời Yukinoshita Haruno, Hiraka Shizuka bên cạnh cũng hơi kinh ngạc với cách xử lý của Y Hạ.

Đánh rồi xoa.

Cách làm thuần thục này, không biết người ta còn tưởng Y Hạ là cáo già trong công ty nữa.

Nếu để Y Hạ vào công ty, sợ là rất nhanh liền có thể thăng tiến

một mạch.

Cũng đúng là như vậy.

Dù sao cũng phải để họ biết cố gắng của mình không phải uổng phí chứ.

Mặc dù không có khả năng lớn xảy ra tình huống này, nhưng anh cũng không muốn vào thời điểm quan trọng này, vì một vài chuyện nhỏ mà gây ảnh hưởng đến các khâu khác.

Y Hạ hời hợt nói.

Cũng đúng.

Xem ra Anh Y Hạ rất cẩn thận đấy.

Yukinoshita Haruno lại nở nụ cười.

Cách xử lý cẩn thận dè dặt này, khiến cô ấy cảm thấy rất đúng ý.

Bởi vì, bản thân cô ấy cũng là như vậy.

Thời gian từng giờ trôi qua.

Trong lúc bận rộn, Y Hạ đã xử lý không ít việc vặt.

Các hạng mục công việc vụn vặt còn lại không nhiều.

Mặc dù anh chỉ cần tốn thêm chút thời gian là có thể xử lý xong, nhưng bây giờ anh lại không muốn làm nữa, có chút mệt mỏi.

Phần còn lại, giao cho em không vấn đề gì chứ.

Anh muốn đến cửa hàng xem một chút.

Y Hạ định giao việc lại cho Yukinoshita Yukino.

Nghe Y Hạ nói vậy, Yukinoshita Yukino liếc mắt nhìn anh.

Chương 94

Tuy nhiên, cô ấy cũng không từ chối.

Ai bảo cô ấy từng nhận lời ủy thác của Y Hạ đâu.

Đây cũng là một lần ủy thác.

Em biết rồi.

Cứ giao cho em nhé.

Yukinoshita Yukino gật đầu nói.

Thật ra mà nói, để cô ấy xử lý những việc này cũng dễ khiến cô ấy bực bội.

May mắn thay, Y Hạ đã xử lý phần lớn.

Phần nhỏ còn lại này thì vẫn ổn.

Nếu thật sự xử lý không hết, hoặc không muốn xử lý, thì sẽ ném cho chị gái mình, để chị ấy giúp xử lý.

Đương nhiên.

Điều này mà nói, khi không cần thiết, cô ấy sẽ không làm vậy.

Trách nhiệm và công việc của mình, cô ấy không muốn dựa vào sức mạnh và năng lực của chị gái mình.

Nếu không, những cố gắng cô ấy đã bỏ ra cho lễ hội trường lần này, chẳng phải sẽ không có chút ý nghĩa nào sao.

Lại làm sao có thể vượt qua chị gái mình, Yukinoshita Haruno.

Yukinoshita Yukino nghĩ vậy.

Vậy thì vất vả rồi.

Anh đi trước đây.

Thông báo cho Yukinoshita Yukino và những người khác xong, Y Hạ trực tiếp rời khỏi phòng họp lớn.

Sau khi hội ngộ với Thor trên sân thượng, anh để Thor chở mình đến cửa hàng.

Đến cửa hàng mà nói, không phải vì hôm nay cửa hàng bận rộn nhiều việc, Thor và mọi người không giúp được.

Mà là hôm qua nghe Thor nói về sự tiến bộ kinh người của Tadokoro Megumi, anh muốn giúp Tadokoro Megumi tiến thêm một bước nữa.

Không nói là một bước lên mây, nhưng cũng có thể giúp Tadokoro Megumi rút ngắn rất nhiều thời gian cần bỏ ra.

Rất nhanh.

Thor liền chở Y Hạ đến cửa sau cửa hàng đồ ngọt.

Nhờ có ma pháp che giấu nhận thức, không ai phát hiện họ từ trên trời giáng xuống.

Lại càng không ai phát hiện sự tồn tại của con rồng khổng lồ Thor.

Rầm—— Y Hạ và Thor mở cửa bước vào cửa hàng đồ ngọt, sau đó đóng cửa sau lại.

Hả—— Chú ý tới động tĩnh từ phía cửa sau cửa hàng đồ ngọt, Erina và mọi người phát hiện Y Hạ đến.

Là anh à.

Erina và Momo liếc mắt nhìn.

Họ còn tưởng là ai chứ.

Đột nhiên xuất hiện, suýt chút nữa làm họ giật mình.

Hóa ra, là tên lười biếng Y Hạ này.

Thầy Y Hạ.

So với Erina lạnh nhạt, Tadokoro Megumi không nghi ngờ gì là nhiệt tình hơn rất nhiều.

Khi thấy đó là Y Hạ, cô bé lập tức vui vẻ tiến tới đón.

Dù là học trò của Anh, cô bé mới chỉ được Anh chỉ dạy trực tiếp một lần, mấy ngày nay đều do Thor thay thế.

Thế nhưng, điều đó không ngăn cản cô bé dành cho Anh sự kính trọng và sùng bái vốn có.

Bây giờ, sau mấy ngày lại gặp được Anh, tự nhiên khiến cô bé vô cùng mừng rỡ.

Ừm Nghe nói em tiến bộ nhiều lắm, Tiểu Huệ.

Y Hạ cười nói.

Dạ không có đâu.

Nghe Y Hạ nói vậy, Tadokoro Megumi vừa khiêm tốn vừa có chút ngượng ngùng.

Còn Erina ở bên cạnh, nghe vậy thì sắc mặt hơi khó coi.

Tiến bộ của Tadokoro Megumi trong mắt cô ấy, sao có thể là rất lớn chứ.

Trong mảng đồ ngọt phát sáng này, cô bé sắp vượt qua mình rồi.

Đáng ghét.

Đây coi như là phần thưởng cho tiến bộ của Tiểu Huệ.

Với lại. cũng là bù đắp việc mấy hôm nay để Thor thay Anh chỉ dẫn.

Vậy Anh sẽ tặng em một phần thưởng nhỏ nhé.

Y Hạ đương nhiên không biết suy nghĩ của Erina.

Nhìn Tadokoro Megumi vừa mừng vừa thẹn trước mặt, Anh sắp trao phần thưởng của mình.

Không, không cần đâu ạ.

Dù là Thầy Y Hạ, hay Thor, mọi người đều đã dạy em rất nhiều rồi.

Tadokoro Megumi vội vàng xua tay lia lịa, trông rất rụt rè.

Cô bé không hề mong cầu phần thưởng nào.

Hơn nữa, đúng như cô bé nói.

Những kiến thức và tiến bộ mà cô bé học được ở tiệm đồ ngọt của Anh, đối với cô bé đã là phần thưởng lớn nhất rồi.

Vì vậy, đâu còn cần những phần thưởng khác từ Anh nữa.

Thậm chí, cô bé còn chưa thể đáp lại Anh xứng đáng, việc giúp làm món tráng miệng phát sáng cũng đã khiến cô bé rất ngại rồi.

Phần thưởng này rất hữu ích cho em đấy.

Thậm chí, đó là thứ mà mọi đầu bếp đều khao khát.

Em thật sự không cần sao.

Y Hạ tủm tỉm cười nói.

Cái này.

Tadokoro Megumi vốn định tiếp tục từ chối, nhưng nhất thời có chút do dự.

Không phải là cô bé đổi ý hay gì.

Mà là nghe Anh nói vậy, không khỏi khiến cô bé tò mò về phần

thưởng của Anh.

Điểm này, Erina, Hisako và Momo ở bên cạnh cũng vậy.

Những món ăn phát sáng mà Anh làm ra đã là ước mơ của mọi đầu bếp rồi.

Bây giờ, Y Hạ nói thế, khiến mọi người vô cùng tò mò rốt cuộc Anh muốn tặng thưởng gì cho Tadokoro Megumi.

Muốn biết đó là phần thưởng gì không.

Thấy Tadokoro Megumi đã bị mình hấp dẫn, Y Hạ tiếp tục dẫn dắt từng bước.

Cái đó, cái đó.

Em muốn ạ.

Tadokoro Megumi nội tâm giằng xé một hồi, cuối cùng vẫn đỏ mặt, thật lòng nói ra suy nghĩ của mình.

Anh có thể nâng cao mức độ nhạy cảm vị giác của em.

Đạt đến cấp độ God Tongue hoặc gần giống God Tongue, đều không phải là không thể đâu.

Y Hạ khẽ nói bên tai Tadokoro Megumi.

Luồng hơi ấm thoang thoảng này khiến Tadokoro Megumi cảm thấy tai mình như bị khuấy động.

Cũng khiến gương mặt cô bé càng thêm đỏ bừng.

Nếu là bình thường, có lẽ cô bé đã vội vàng che tai lại, nhưng lại để lộ vẻ thẹn thùng của mình.

Thế nhưng. trước sự chấn động mà phần thưởng Y Hạ vừa nói mang lại, cô bé lại có chút không để tâm đến điều đó nữa.

Bây giờ, cô bé quay đầu nhìn về phía Y Hạ, khắp mặt là vẻ khó tin

và kích động.

Cái này, đây là thật sao ạ.

Thầy Y Hạ có thể giúp em có được.

God Tongue sao ạ.

Tadokoro Megumi vô thức thốt lên.

Nếu là như vậy, cô bé thật sự rất khó từ chối phần thưởng này của Anh.

Cũng không trách, Anh nói đây là điều mọi đầu bếp đều khao khát.

Là God Tongue đó.

Phàm là đầu bếp, không ai là không muốn có được nó.

Cái gì cơ.

God Tongue sao.

Nghe lời Tadokoro Megumi nói.

Khoảnh khắc ấy, ba người Erina ở bên cạnh không còn giữ được bình tĩnh.

Họ vừa nghe thấy cái gì vậy.

Phần thưởng Y Hạ tặng cho Tadokoro Megumi, là God Tongue sao.

Không đúng.

Điều khiến họ kinh ngạc hơn có lẽ là, Y Hạ lại có khả năng giúp người khác sở hữu God Tongue.

Làm sao có thể.

Chương 95

Mọi người đều biết.

God Tongue là đặc quyền của gia tộc Nakiri.

Điểm này, dù không tuyệt đối nhưng cũng gần như vậy.

Cho dù trên đời này có những người khác sở hữu God Tongue, thì cũng chỉ là phù du chóng tàn.

Chỉ có gia tộc Nakiri, thông qua huyết mạch mà truyền God Tongue xuống qua từng thế hệ.

Cho dù không phải mỗi một thế hệ, hoặc mỗi một thành viên gia tộc Nakiri đều có thể sở hữu God Tongue.

Thế nhưng, God Tongue đích thực đã được duy trì trong gia tộc Nakiri, chưa từng bị đứt đoạn.

Có thể nói, điều này là độc nhất vô nhị trên toàn thế giới.

Mà bây giờ, Y Hạ lại có thể khiến người không mang huyết mạch Nakiri sở hữu God Tongue.

Điều này quả thực là chuyện không thể nào.

Đối với Nakiri Erina, người bản thân đã sở hữu God Tongue mà nói, điều này càng khó chấp nhận.

Nếu Y Hạ thật sự có thể giúp người khác sở hữu God Tongue, vậy God Tongue độc nhất vô nhị của cô ấy, còn tính là gì.

Chẳng khác gì một trò hề sao.

Tóm lại.

Erina có chút không thể nào tiếp thu được.

Cũng không kém bao nhiêu đâu.

Không dám tự tin 100%, nhưng bảy tám phần thì vẫn không thành vấn đề.

Hơn nữa, còn không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Cho dù thất bại, cũng có thể tăng cường đáng kể vị giác của bản thân.

Y Hạ liếc nhìn ba người Erina đang phản ứng kịch liệt bên cạnh, rồi gật đầu nói với Tadokoro Megumi.

Thật lợi hại quá ạ.

Nhận được lời khẳng định của Anh, lại nghe Anh giải thích thêm một bước.

Tâm trạng của Tadokoro Megumi lúc này, hơi khó mà hình dung.

Trước điều này, cô bé chỉ có thể thốt lên kinh ngạc, bày tỏ sự kính nể của mình.

Đúng không nào.

Y Hạ cười cười, đón nhận sự kinh ngạc của Tadokoro Megumi.

Ngay lập tức, Anh lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, hỏi Tadokoro Megumi.

Vậy nên, Tiểu Huệ, em muốn nhận phần thưởng này không.

Y Hạ nói.

Em, em.

Tadokoro Megumi nhìn Y Hạ một chút, rồi vô thức nhìn sang Erina bên cạnh.

Nói cô bé không muốn thì là giả rồi.

Dù sao, đó là God Tongue mà.

Thế nhưng, nói đi cũng phải nói lại.

Đây là giúp cô bé sở hữu God Tongue đó.

Phần thưởng này, có phải là quá tốt rồi không.

Cô bé thật sự xứng đáng một phần thưởng tốt đến vậy sao.

Tadokoro Megumi có chút tự ti.

Trong mắt cô bé, so với mình, Akanegakubo Momo, người đã làm việc cho Y Hạ lâu hơn, thích hợp hơn để sở hữu God Tongue mà Anh ban tặng.

Dù gì thì, Hisako cũng nên phù hợp hơn mình.

Nghĩ đến đây, Tadokoro Megumi yếu ớt cất lời: Hay là, để Momo senpai hoặc Hisako.

Cô bé muốn nhường lại hảo ý của Y Hạ.

Lựa chọn này của Tadokoro Megumi, tự nhiên khiến Akanegakubo Momo kinh ngạc.

Ngay cả Erina và Hisako cũng vậy.

Mặt khác.

Akanegakubo Momo cũng khá kích động và mong chờ.

Cô ấy cũng có thể sở hữu God Tongue sao.

Cô ấy không phải đang nằm mơ chứ.

Không khỏi, Akanegakubo Momo trong lòng dâng lên cảm kích đối với Tadokoro Megumi.

Tadokoro Megumi nhường cơ hội sở hữu God Tongue cho mình, đây không nghi ngờ gì là một ân huệ to lớn.

Thấy Tadokoro Megumi khiêm nhường cơ hội này cho Akanegakubo Momo, lại nhìn thấy Akanegakubo Momo đang trừng

mắt nhìn mình chằm chằm.

Khoảnh khắc sau đó, Y Hạ lắc đầu.

Khiến Tadokoro Megumi hơi ngạc nhiên.

Còn Akanegakubo Momo thì có chút thất vọng.

Lại còn có chút. tức giận.

Cái gì chứ.

Đồ keo kiệt.

Akanegakubo Momo không ngừng nghĩ linh tinh trong lòng.

Cô ấy còn tưởng rằng, Y Hạ bất công, thiên vị Tadokoro Megumi, nên cố ý không giúp mình mở God Tongue.

Chỉ là, sự u oán trong lòng Akanegakubo Momo, khoảnh khắc sau đó lại biến mất hết.

Hơn nữa, còn tràn đầy vẻ xấu hổ nóng nảy.

Đó là bởi vì lời kế tiếp của Y Hạ.

Cũng không cần khiêm nhường đâu.

Làm một người cũng là làm, làm hai người cũng là làm.

Vậy thì giúp các em làm một lượt luôn nhé.

Dù là em, Tiểu Đào, hay Hisako, đều có cả.

Y Hạ nói.

Thật vậy sao ạ.

Cảm ơn Thầy Y Hạ.

Tadokoro Megumi nghe vậy đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó lại vô cùng kinh hỉ.

Nếu là như vậy, thì tốt quá rồi.

Người cùng cảm thấy vui mừng, tự nhiên còn có Akanegakubo Momo và Hisako.

Nhất là Hisako.

Dù Tadokoro Megumi vừa nói là muốn nhường cơ hội cho Momo hoặc cô ấy, thế nhưng cô ấy cảm thấy mình khả năng cao là không có cơ hội.

Cho dù có, cũng không tiện tranh giành với Momo, người được xem như tiền bối.

Bây giờ biết tất cả đều có, cô ấy cũng có cơ hội.

Nếu cô ấy mà không vui, thì ngược lại mới là lạ.

Thế nhưng, điều này cũng còn phải xem ý kiến của cô chủ Erina mà cô ấy hầu hạ.

Nếu cô chủ Erina không để cô ấy mở God Tongue, cô ấy cũng chỉ có thể tiếc nuối bỏ qua cơ hội này.

Đương nhiên, cô ấy cũng sẽ không vì vậy mà phàn nàn.

Dù sao, có thể phụng sự bên cạnh cô chủ Erina như vậy đã là đủ rồi.

Đây là điều cô ấy mong muốn cả đời.

So với điểm này, việc có God Tongue hay không, đối với cô ấy lại trở nên không quá quan trọng.

Hừ— Trong khi mọi người đều vô cùng mừng rỡ.

Chỉ nghe thấy một tiếng hừ nhẹ truyền đến.

Đây tự nhiên là tiếng hừ nhẹ của Erina.

Trong khi Tadokoro Megumi và những người khác đều thích God Tongue, thì chỉ có mình cô ấy bị bỏ qua.

Mặc dù cô ấy đã sớm có God Tongue, căn bản không cần Anh giúp đỡ, thế nhưng cảm giác bị bỏ qua này, khó tránh khỏi khiến cô ấy vô cùng ghen tị.

Cứ như. bị cô lập vậy.

Đáng ghét.

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng thư ký thân cận mà cô ấy quý trọng nhất là Hisako có thể có được God Tongue, điều đó thực sự khiến cô ấy cảm thấy vui mừng cho Hisako.

Chương 96

Hừ cái gì mà hừ— Việc để họ sở hữu vị giác nhạy cảm giống God Tongue, cũng chỉ là để giúp họ tốt hơn thôi.

Chứ không có nghĩa là họ có thể trực tiếp sánh vai với God Tongue.

Em hoàn toàn không cần lo lắng địa vị của mình khó giữ được.

Thấy Erina tỏ vẻ rất để ý.

Y Hạ tủm tỉm cười trêu chọc Erina.

Erina có lẽ không nhất định sẽ nghĩ như vậy, thế nhưng điều đó không ngăn cản Anh trêu chọc Erina như vậy.

Ai thèm lo lắng cái này chứ.

Bị Y Hạ trêu chọc như vậy, Erina lúc này có chút tức giận.

Cô ấy tức giận lên tiếng, dậm chân mạnh.

Ngay sau đó. bàn chân cô ấy liền có chút đau đớn.

Vì cô ấy dậm chân quá mạnh.

Điểm này, từ chút ánh nước lóe lên nơi khóe mắt cô ấy cũng có thể thấy được.

Bằng không, chẳng phải sẽ bị Y Hạ chế giễu sao.

Tự mình dậm chân làm đau chính mình.

Cái này thật là có chút mất mặt.

Hơn nữa, như lời Anh nói.

Sở hữu God Tongue, cũng không có nghĩa là có thể sánh vai với người cũng có God Tongue.

Tiềm năng của God Tongue, cần phải trải qua đủ loại rèn luyện mới có thể khai phá ra.

Quá trình này, có thể nói là vô cùng khó khăn.

Erina nén đau ở chân, khẽ hừ nói.

Phải biết, God Tongue sở dĩ có năng lực như bây giờ, là bởi vì cô ấy đã được rèn luyện nghiêm khắc từ khi còn nhỏ.

Nếu không, cô ấy cũng không thể nắm giữ năng lực God Tongue ở giai đoạn hiện tại, vẫn còn đang không ngừng tìm tòi.

Theo cô ấy thấy, Tadokoro Megumi và những người khác sau khi có được God Tongue, ít nhất cũng phải mất vài năm mới có thể đạt đến trình độ của mình.

Đương nhiên.

Nếu có sự chỉ dẫn, thời gian này có thể sẽ ngắn hơn.

Nói thế nào, cô ấy cũng là người đi trước mà.

Huống chi, Toki lại có phương pháp bồi dưỡng God Tongue tối ưu nhất.

Điều này cũng không phải thứ mà một người bình thường sở hữu God Tongue có thể nỗ lực cả đời mà thông suốt được.

Cũng đúng ạ.

Nghe Erina nói vậy, Hisako khá xúc động.

Là thư ký thân cận của Erina, cô ấy đương nhiên biết sự rèn luyện mà Erina đã phải chịu đựng khi khai phá sức mạnh của God Tongue.

Muốn thực sự sử dụng God Tongue, cũng không đơn giản như vậy.

Cái này ngược lại thì không có gì phải lo lắng thật.

Anh đã có thể giúp các em khai phá ra sức mạnh sánh ngang với God Tongue, thì còn sợ không thể giúp các em nắm giữ nó tốt hơn sao.

Y Hạ liếc nhìn Erina đang hơi có chút đắc ý, cười nói.

Câu nói này, ngược lại có chút nhằm vào Erina.

Erina vừa rồi còn nói khai phá năng lực God Tongue rất khó, giờ đây Anh lại trực tiếp giải quyết khó khăn này.

Mặt khác. câu nói này của Anh, có lẽ cũng đã làm tan vỡ một vài ý nghĩ của Erina.

Muốn nói là ý tưởng gì ư.

Sau khi biết Anh muốn giúp Tadokoro Megumi và những người khác mở God Tongue, cô ấy rất có cảm giác nguy cơ.

Nghĩ đến lúc đó nhất định phải cố gắng hết sức để trói buộc hai người ngoài cuộc là Tadokoro Megumi và Akanegakubo Momo vào Toki.

Như vậy, Toki có thể vui vẻ có được hai người sở hữu God Tongue, vừa tăng cường thanh thế rất nhiều, vừa có thể đảm bảo chỉ có Toki có God Tongue.

Nếu không, việc God Tongue tăng thêm, nhất định sẽ khiến một phần danh tiếng và tầm quan trọng của Toki bị ảnh hưởng.

Đến lúc đó, rất có thể sẽ xuất hiện gia tộc Nakiri thứ hai, thậm chí thứ ba.

Ngược lại, gia tộc Arato vốn là một phần của gia tộc Nakiri, tức gia tộc của Hisako, thì không cần lo lắng.

Và phương pháp cùng kinh nghiệm khai phá God Tongue, chính là con át chủ bài mà cô ấy dự định dùng để khóa chặt Tadokoro Megumi và Akanegakubo Momo.

Nhưng. bây giờ theo lời nói này của Y Hạ, con át chủ bài này của cô ấy dường như trở nên vô nghĩa.

Khiến Erina nóng nảy đồng thời, càng nhiều vẫn là phiền muộn.

Đến nỗi việc Y Hạ có thể làm được điều này hay không, cô ấy cũng không hề nghi ngờ.

Y Hạ ngay cả việc giúp người khác sở hữu God Tongue còn làm được, huống chi là phương pháp khai phá God Tongue thêm một bước.

Rất có thể, chính Y Hạ đã sở hữu God Tongue như vậy, hơn nữa đã dùng phương pháp này để khai phá sức mạnh God Tongue của chính mình.

Erina nghĩ như vậy.

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích hợp lý hơn chuyện này.

Xem ra, chỉ có thể sau này nghĩ biện pháp khác thôi.

Khi con át chủ bài đã mất đi hiệu lực, Erina cũng đang nghĩ nên dùng biện pháp gì để hấp dẫn và giữ chân Akanegakubo Momo cùng Tadokoro Megumi.

Tadokoro Megumi thì ngược lại còn ổn.

Không phải là Tadokoro Megumi dễ nắm bắt, mà là Tadokoro Megumi bây giờ mới năm nhất.

Sau đó, thời gian vẫn còn nhiều.

Ngược lại, Akanegakubo Momo năm ba sắp tốt nghiệp.

Nếu không thể sớm một chút chiêu mộ Akanegakubo Momo, sau đó không nghi ngờ gì sẽ tăng thêm độ khó.

Vậy thì, trước hết làm chút chuẩn bị nhé.

Ý nghĩ của Erina, Y Hạ đương nhiên không biết.

Sau khi quyết định giúp ba người Tadokoro Megumi mở God Tongue, Anh liền muốn thực hiện đủ loại chuẩn bị trước đó.

Cần chuẩn bị gì ạ.

Em có thể để Toki hỗ trợ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Erina liền muốn hăng hái giúp đỡ.

Phàm là có thể biết những vật phẩm Y Hạ cần để mở God Tongue, hoặc phương pháp tương ứng.

Như vậy, Toki của họ nói không chừng cũng có thể nắm giữ.

Đây là suy tính nhỏ nhặt của cô ấy.

Mặc dù gia tộc Nakiri có huyết mạch God Tongue, nhưng không phải mỗi một thế hệ đều sẽ có God Tongue.

Nắm giữ phương pháp tương ứng, như vậy chẳng phải có thể đảm bảo mỗi thế hệ của gia tộc Nakiri, thậm chí mỗi người đều có thể sở hữu God Tongue sao.

Đây không nghi ngờ gì là sự hấp dẫn mà gia tộc Nakiri, thậm chí Toki đều không thể từ chối.

Cứ chờ là được.

Y Hạ tủm tỉm cười nói.

Cái tiểu tâm tư ấy của Erina, rõ ràng không thoát khỏi mắt Anh.

Ngay lập tức, dưới ánh mắt không cam lòng và tiếc nuối của Erina, Anh kéo Thor đi đến một góc vắng vẻ.

Sau đó chính là, thì thầm gì đó bên tai Thor.

Những gì Anh nói, tự nhiên là những vật dụng và dược liệu cần thiết.

Với tốc độ của Thor, rất nhanh liền có thể chuẩn bị xong.

Cứ giao cho em nhé.

Sau khi ghi nhớ những vật phẩm Y Hạ cần.

Thor vội vã từ cửa sau rời đi, liền đi lấy đồ Y Hạ cần.

Nhân lúc này, mấy đứa cứ dọn dẹp vệ sinh trước nhé.

Sau khi Thor rời đi, Y Hạ nói với Tadokoro Megumi và những người khác.

Lúc này, việc kinh doanh đã kết thúc.

Việc phải làm, đơn giản là dọn dẹp vệ sinh.

Vâng ạ.

Tadokoro Megumi và những người khác ai nấy cầm lấy dụng cụ dọn dẹp, bắt đầu làm vệ sinh.

Thế nhưng, khi cầm dụng cụ dọn dẹp, trên mặt Erina vẫn có chút để ý.

Cô ấy thật sự rất muốn biết Y Hạ muốn Thor chuẩn bị những thứ gì.

Dựa vào đâu Thor lại biết, còn họ thì không thể.

Erina, người có chút không hợp với Thor, tràn đầy oán niệm.

Tốc độ của Thor rất nhanh.

Không lâu sau, dụng cụ và dược liệu đã được Thor mang đến hết.

Chương 97

Thật ra thì, dụng cụ không phải vật phẩm khác, mà là bộ kim châm cứu mà Y Hạ thường dùng.

Còn dược liệu, thì là một ít thuốc bắc, xem như nhu yếu phẩm để mở God Tongue.

Ừm, không tệ.

Chính là những thứ này, rất đầy đủ.

Dù rất tin tưởng Thor, thế nhưng Y Hạ vẫn cẩn thận xác nhận một lần.

Sau khi xác nhận không có sai sót, Anh dành cho Thor sự tán thành và khen ngợi.

Thor, em làm rất tốt, vất vả cho em rồi.

Y Hạ nói.

Hắc hắc— Không có gì đâu ạ.

Thor vui vẻ cười hắc hắc nói.

Có thể nhận được lời khen của Anh, đối với cô ấy mà nói là một chuyện rất vui vẻ.

Quan trọng nhất vẫn là, có thể giúp được Anh ở điểm này.

Tiếp theo, Thor em giúp Anh sắc những dược liệu này nhé.

Phải chú ý.

Y Hạ giao việc sắc thuốc cho Thor.

Em biết rồi ạ.

Thor ghi nhớ những điều Y Hạ dặn dò, sau đó đi vào bếp để sắc

thuốc.

Còn Y Hạ, thì cầm bộ kim châm cứu đi tới trước mặt Tadokoro Megumi và những người khác.

Nhân lúc Thor đang sắc thuốc, Anh sẽ giúp các em thực hiện phần đầu của quá trình trước nhé.

Y Hạ nói.

Muốn, muốn bắt đầu sao ạ.

Ba người Tadokoro Megumi lập tức có chút căng thẳng.

Đúng vậy.

Ai trong số các em bắt đầu trước đây.

Y Hạ nhìn Tadokoro Megumi một chút, rồi lại nhìn Akanegakubo Momo và Hisako hai bên Tadokoro Megumi.

Trước hết để Tadokoro bắt đầu đi.

Akanegakubo Momo quả quyết lùi lại.

Cô ấy không có ý định làm người thí nghiệm đầu tiên.

Cho nên, cứ để người khác làm trước.

Tadokoro Megumi cũng không tệ đâu.

Em thấy thì.

Trước hết để Tiểu Huệ lên đi.

Sau Akanegakubo Momo, Hisako cũng lấy Tadokoro Megumi ra làm lá chắn.

Cô ấy cũng có suy nghĩ tương tự với Akanegakubo Momo.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân khác.

Vì Y Hạ ngay từ đầu đã muốn giúp Tadokoro Megumi sở hữu God

Tongue, vậy họ đương nhiên ngượng ngùng tranh trước với Tadokoro Megumi.

Cứ để Tadokoro Megumi bắt đầu trước, để Tadokoro Megumi sở hữu God Tongue trước đã.

Ái— Nghe hai người Akanegakubo Momo và Hisako khiêm nhường, Tadokoro Megumi không hề xúc động.

Mà là. bối rối và căng thẳng.

Cùng với. u oán.

Cái này đúng là để mình làm người thí nghiệm đầu tiên rồi.

Trước điều này, Tadokoro Megumi tràn đầy oán niệm.

Thế nhưng, vì sự tin tưởng vào Anh.

Cũng như việc, Anh vốn dĩ muốn giúp mình mở God Tongue.

Cho nên, cô ấy ngược lại cũng không quá do dự hay từ chối.

Vậy thì để em bắt đầu ạ.

Tadokoro Megumi yếu ớt nói.

Cô ấy rất muốn tỏ ra dũng cảm, thế nhưng cuối cùng lại thể hiện ra vẻ yếu ớt không đủ sức.

Ừm.

Vậy thì Tadokoro em bắt đầu đi.

Y Hạ gật đầu.

Thấy Tadokoro Megumi vẻ mặt vội vã luống cuống, Anh vỗ vỗ vai Tadokoro Megumi, an ủi.

Thật ra, cũng không đáng sợ đến vậy đâu.

Thư giãn đi.

Thật ra mà nói, cũng chỉ hơi đau một chút thôi.

Y Hạ nói.

Em, em biết rồi ạ.

Trên mặt Tadokoro Megumi vẻ mặt vừa khóc vừa cười.

Nếu Anh không nói câu cuối cùng, cô bé ngược lại đã thở phào một hơi.

Thế nhưng câu nói cuối cùng của Anh, cô bé dường như trở nên căng thẳng hơn.

Cái một chút đau này, thật sự chỉ là một chút thôi sao.

Tại sao, cô bé lại cảm thấy đau thấu xương thế này chứ.

Bây giờ từ chối God Tongue, rồi chạy trốn có còn kịp không.

Khoảnh khắc ấy, bản năng sinh tồn của Tadokoro Megumi không ngừng trỗi dậy.

Thế nhưng, cô bé đoán chừng là không trốn thoát được.

Vì, Anh đã dẫn cô bé đến chỗ ngồi bên ngoài.

Sau đó.

đặt cô bé ngồi xuống ghế.

Để Anh xem trước một chút, xác định vị trí xuống kim cho em.

Sau khi Tadokoro Megumi ngồi xuống, Anh lại bắt mạch cho Tadokoro Megumi, rồi không ngừng day ấn hai bên má và trên đầu Tadokoro Megumi.

Bây giờ, Tadokoro Megumi trong tay Anh, tựa như một con rối mặc cho người định đoạt.

Cảnh này, đừng nói là bản thân Tadokoro Megumi, cũng khiến Akanegakubo Momo và Hisako đang đứng xem ở một bên cũng rất run

rẩy.

Đây là muốn làm gì vậy.

Cảm giác đáng sợ quá.

Trong lúc Tadokoro Megumi và những người khác đang sợ hãi, Y Hạ có động tác tiếp theo.

Nào, em thè lưỡi ra đi.

Y Hạ nói với Tadokoro Megumi.

Thè, thè lưỡi sao ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Tadokoro Megumi có chút kinh ngạc.

Thế nhưng, cô bé vẫn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Anh, thẹn thùng thè lưỡi của mình ra.

Dáng vẻ ấy, ngược lại hiện rõ sự đáng yêu và hoạt bát.

Kết hợp với vẻ mặt thẹn thùng của Tadokoro Megumi bây giờ, lại càng có chút thu hút ánh nhìn.

Cái này, như vậy được chưa ạ.

Tadokoro Megumi tràn đầy ý xấu hổ, nói hơi mơ hồ.

Thè lưỡi ra nói chuyện, khiến cô bé có chút không quen.

Ừm.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Giữ nguyên động tác này, sẽ xong rất nhanh thôi.

Y Hạ nói.

Nói xong, Anh mở túi kim châm cứu ra, lấy ra mấy cây kim bạc từ trong, bắt đầu khử trùng.

Cái này, đây là muốn.

Nhìn Y Hạ đang khử trùng kim bạc, dù là Tadokoro Megumi hay Erina và những người khác, dường như cũng hiểu ra điều gì đó.

Đây là phải dùng kim bạc châm vào lưỡi sao.

Thật đáng sợ quá.

Khoảnh khắc ấy, Erina và những người khác lập tức run lẩy bẩy.

Còn Tadokoro Megumi, người đang đứng mũi chịu sào, lại càng muốn khóc lên.

Mẹ ơi, cứu con với.

Con bây giờ từ bỏ còn kịp không.

Tadokoro Megumi không ngừng cầu cứu trong lòng.

Mặc dù cô bé rất tin tưởng Anh, cũng không cảm thấy Anh sẽ hại mình, thế nhưng cửa ải trong lòng này, vẫn còn có chút khó vượt qua.

Cũng trong lúc Tadokoro Megumi tuyệt vọng, công tác chuẩn bị của Anh đã sắp kết thúc, liền muốn bắt đầu châm kim cho Tadokoro Megumi.

Thế nhưng, trước khi chính thức châm kim, ánh mắt của Anh nhìn về phía Erina và Hisako ở một bên.

Làm, làm gì vậy.

Erina có chút bị ánh mắt của Anh làm cho giật mình.

Luôn cảm thấy, Anh đang có ý đồ xấu gì đó.

Cũng khiến Hisako, cũng nảy sinh ý nghĩ này.

Không có gì đâu.

Chỉ là muốn để tay ra trước mặt Tiểu Huệ, cho Tiểu Huệ nắm lấy thôi.

Y Hạ nói.

Chương 98

Chỉ vậy thôi sao.

Erina nghe vậy vừa kinh ngạc, vừa không khỏi thở phào một hơi.

Không phải nguy hiểm hay chuyện kỳ lạ gì thì tốt rồi.

Ngay lập tức, cô ấy và Hisako nhìn nhau, đưa tay cho Tadokoro Megumi.

Nhìn bàn tay đưa tới trước mặt, Tadokoro Megumi dù có chút không rõ ý nghĩa, thế nhưng vẫn nắm lấy tay của Erina và Hisako.

Nắm chặt vào.

Với lại, có thể sẽ hơi đau một chút.

Phải nhịn được nhé, nhớ kỹ đừng cắn vào lưỡi.

Y Hạ nhắc nhở Tadokoro Megumi.

Vâng ạ.

Tadokoro Megumi vô thức gật đầu, định đáp lại.

Thế nhưng, lời cô bé còn chưa kịp nói ra, chỉ thấy Anh đã hành động, khiến cô bé trở tay không kịp.

Ngay sau đó liền thấy, hai cây kim bạc trong đó đã xuất hiện trên lưỡi cô bé, chớp mắt cắm sâu vào bên trong lưỡi cô bé.

Ô ô— Cảm nhận được kim bạc trên lưỡi, Tadokoro Megumi lúc này đau đến kêu thành tiếng.

Cái này thật sự là quá đau.

Cô bé rất muốn nói điều gì đó, thế nhưng trước cơn đau lớn như vậy, cô bé dường như cũng mất khả năng nói chuyện.

Những gì cô bé có thể làm, cũng chỉ là cố gắng gượng chịu đựng cơn đau này.

Ngay sau đó. dùng sức nắm chặt cánh tay của Erina và Hisako trong tay, lay động qua lại, để trút bỏ cơn đau của mình.

Nha— Ngẩn ngơ— Còn bị Tadokoro Megumi nắm mạnh như vậy, Erina và Hisako hai người cũng không chịu nổi.

Khoảnh khắc sau đó, chỉ nghe thấy từng tiếng kêu đau riêng biệt truyền ra từ miệng hai người họ.

Lần này, họ xem như đã biết nguyên nhân Anh để Tadokoro Megumi nắm lấy tay mình.

Đây là để cho Tadokoro Megumi trút giận mà.

Đáng ghét.

Không thể cầm những vật khác sao.

Erina và Hisako lúc này cảm thấy mình bị lừa rồi.

Họ nhìn về phía Anh với ánh mắt tràn đầy giận dữ.

Y Hạ cũng không để ý đến sự tức giận của Erina và Hisako.

Sau khi châm kim xong trên lưỡi Tadokoro Megumi, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Anh cầm những kim còn lại trong tay, chính xác không sai lầm châm vào từng huyệt vị trên đầu Tadokoro Megumi.

Rất nhanh, trên đầu Tadokoro Megumi cũng có thêm mấy cây kim bạc.

Cũng may, những kim bạc trên đầu không mang đến chút đau đớn nào.

Bằng không mà nói, Tadokoro Megumi sợ là sắp không chịu nổi.

Cảm giác đau trên lưỡi, khiến cô bé có cảm giác mình đang bị dao cắt.

Nếu là thêm vài cái nữa, cô bé sợ là sẽ đau ngất đi.

Cứ kiên trì thêm 3 phút là được.

Em có thể làm được.

Nhìn Tadokoro Megumi có chút kiểm soát được, Anh đưa ra lời cổ vũ, để Tadokoro Megumi kiên trì.

Tadokoro Megumi nghe vậy gật đầu.

Nếu là 3 phút, chắc là vẫn chịu đựng được.

Hơn nữa.

đã đến mức này rồi, cũng chỉ có thể tiếp tục nhịn xuống thôi.

Trong sự mong mỏi và chờ đợi của Erina và những người khác.

Cuối cùng, 3 phút dài như cả tiếng đồng hồ đối với Tadokoro Megumi cũng đã trôi qua.

Thấy thời gian gần đủ, Anh lập tức cẩn thận rút những kim bạc trên lưỡi và trên đầu Tadokoro Megumi.

Cũng sau khi những kim bạc trên lưỡi và trên đầu được rút ra, Tadokoro Megumi cũng không nhịn nổi nữa.

Cô bé liền muốn rụt chiếc lưỡi đã thè ra của mình vào, không ngừng thở dốc để bình phục sự mệt mỏi và đau đớn của mình.

Thế nhưng, cô bé vừa định rụt lưỡi vào, nước bọt trong miệng lại như thủy triều tuôn ra, một hơi chảy xuống đất.

Điều này cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Thè lưỡi ra lâu như vậy, cộng thêm cảm giác đau căng trên lưỡi, trong miệng không ngừng tiết nước bọt.

Lúc này đột nhiên rụt lưỡi lại, nước bọt tích tụ trong miệng sẽ vô tình tràn ra, điều này căn bản không thể kiểm soát được.

Ô ô— Tiếng nghẹn ngào truyền đến từ miệng Tadokoro Megumi.

Lần này không phải vì đau, mà là vì xấu hổ.

Cô bé cũng không nghĩ tới, mình sẽ đột nhiên có hành động thất lễ như vậy.

Quan trọng nhất vẫn là, cô bé vẫn chưa buông tay của Erina và Hisako đang nắm lấy.

Lần này, khiến Erina và Hisako hai người không cẩn thận bị mình làm bẩn.

Cái này thật sự là.

Bây giờ, Tadokoro Megumi quả thực là muốn khóc đến nơi.

Nếu có thể, cô bé muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Đây là phản ứng tự nhiên thôi.

Không cần phải xấu hổ, đợi dọn dẹp một chút là được.

Đến nỗi hai người họ, rửa tay, giặt quần áo là xong.

Nhìn Tadokoro Megumi với vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc trong đời, Anh cười an ủi.

Chỉ là, lời an ủi của Anh lại rước lấy ánh mắt trách móc đầy u oán của Tadokoro Megumi.

Cũng khiến Erina và Hisako, nhìn về phía Anh với ánh mắt cũng có chút không thiện cảm.

Mặc dù đúng thật là chuyện như vậy, thế nhưng vẫn rất đáng ghét người khác nói ra.

Đặc biệt là, bị người khác phun ra một tay nước bọt.

Đối với đầu bếp mà nói, điều này rất khó chấp nhận.

Huống chi, họ vẫn là những cô gái thích sạch sẽ.

Đối mặt ánh mắt trừng trừng của Erina và Hisako, Anh trực tiếp làm lơ.

Sau khi hoàn tất việc dọn dẹp và khử trùng kim bạc trong tay.

Ánh mắt của Anh tiếp tục chuyển sang Akanegakubo Momo và Hisako.

Tiếp theo, ai trong số các em lên đây.

Y Hạ phát ra âm thanh ma quỷ, ban xuống lời triệu tập tử thần cho Akanegakubo Momo và Hisako.

Hisako lên đi.

Giống như ngay từ đầu đã bán đứng Tadokoro Megumi vậy.

Lần này, Akanegakubo Momo không chút do dự bán rẻ Hisako, lấy Hisako ra làm lá chắn.

Nhìn thấy Tadokoro Megumi vừa rồi trải qua đau đớn, cô ấy cũng muốn sợ phát khóc.

Cảnh tượng ấy, thật sự là quá kinh khủng.

Đến mức, cô ấy cũng nảy sinh ý định từ bỏ.

Thế nhưng. là God Tongue mà.

Nếu lúc này từ bỏ, cô ấy tuyệt đối sẽ hối hận.

Cho nên, vẫn cứ dũng cảm chịu đựng thôi.

Chỉ có điều, cô ấy không muốn là người thứ hai lên, nghĩ rằng mình sẽ là người cuối cùng.

Như vậy, cô ấy sẽ chậm hơn một bước so với cơn đau.

Ái— Thấy Akanegakubo Momo quả quyết bán mình, Hisako sắc mặt hơi tái đi.

Bây giờ, cô ấy xem như đã trải nghiệm được cảm giác của Tadokoro Megumi vừa rồi.

Cô ấy ngược lại muốn lùi lại, thế nhưng cũng không tiện từ chối Akanegakubo Momo.

Dù sao cũng đã biết là chuyện gì xảy ra, vậy thì lên thôi.

Chương 99

Đơn giản là vấn đề đau vài phút, chỉ cần mình nhịn xuống là ổn.

Nghĩ đến đây, Hisako liền dũng cảm ra trận.

Vậy thì, để em lên đây ạ.

Hisako cắn răng nói.

Mặc dù khoảnh khắc này cô ấy tỏ ra rất dũng cảm, thế nhưng cơ thể run rẩy đã để lộ nội tâm không bình tĩnh của cô ấy.

Vẫn là thật sự rất sợ ạ.

Erina sama.

Cứu em với.

Hisako không ngừng kêu lớn trong lòng.

Hisako, em nắm lấy cái này đi.

Trong lúc Hisako đang hơi có chút tâm thần bất an.

Chỉ thấy Erina cầm một cây chày cán bột, đưa cho Hisako.

Sở dĩ đưa chày cán bột cho Hisako, dĩ nhiên là vì có vết xe đổ của Tadokoro Megumi.

Cô ấy cũng không muốn lại bị người khác nắm lấy, bị nắm đến đau đớn không thôi.

Dùng chày cán bột để thay thế, cũng rất không tệ.

Đây là biện pháp mà cô ấy chợt nghĩ ra.

Vâng ạ.

Cảm ơn cô chủ Erina.

Đối mặt hảo ý của Erina, Hisako cảm kích đến rơi lệ.

Cô ấy đương nhiên hiểu rõ hảo ý của Erina.

Hơn nữa, cô ấy cũng không tiện nắm Erina, khiến Erina bị đau.

Đó là đại bất kính.

Nếu đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy thì bắt đầu thôi.

Đối với màn thêm kịch của Hisako và Erina, Y Hạ nhìn khóe miệng hơi giật giật.

Ngay lập tức, Anh thúc giục Hisako.

Vâng, vâng ạ.

Hisako lập tức hoàn hồn lại.

Sau khi hít sâu một hơi, cô ấy nắm chặt cây chày cán bột trong tay.

Ngay sau đó, hơi có chút xấu hổ thè lưỡi của mình ra, giống như Tadokoro Megumi vừa rồi.

A oa a— Không lâu sau, tiếng gào đau đớn của Hisako truyền đến.

Ngay sau đó chính là.

đến lượt Akanegakubo Momo.

Ba người các em, chuẩn bị uống thuốc đi.

Chờ châm cứu cả ba người Tadokoro Megumi hoàn tất.

Thuốc của Thor cũng gần như đã sắc xong.

Y Hạ để ba người Tadokoro Megumi, đang ở một bên với đôi mắt vô thần, hơi có chút hữu khí vô lực, đến uống thuốc.

Vâng ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, ba người Tadokoro Megumi lập tức lấy lại tinh thần.

Ngay sau đó, để Thor bưng cho mỗi người họ một bát nước thuốc đen sì trông rất đắng.

Vừa rồi châm cứu, là để kích thích lưỡi của các em, dẫn xuất tiềm năng tiến xa hơn của lưỡi, mở rộng vị giác.

Thế nhưng, đó là tạm thời thôi.

Bát thuốc này, là để mở rộng thêm nữa độ nhạy cảm của lưỡi, hơn nữa duy trì được cảm giác của lưỡi.

Y Hạ giải thích công hiệu của thuốc.

Nghe xong lời giải thích của Anh, ba người Tadokoro Megumi nhìn về phía bát nước thuốc trong tay với ánh mắt đầy lửa nóng.

Uống lúc còn nóng nhé.

Nước thuốc lạnh, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì nước thuốc có tác dụng kích thích, các em sẽ trải nghiệm cảm giác tương tự như lúc châm cứu vừa rồi.

Cho nên. nhất định phải nhịn xuống.

Y Hạ nhắc nhở.

Lời nhắc nhở này của Y Hạ, lập tức khiến ba người Tadokoro Megumi giật mình.

Uống thuốc cũng sẽ trải nghiệm cảm giác châm cứu sao.

Không thể nào.

Họ còn có thể nhịn được không.

Thế nhưng, cũng đã đến mức này rồi, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ.

Hơn nữa, nếu họ không trụ được, chẳng phải là uổng phí thời gian sao.

Cơn đau do châm cứu trước đó mang lại, cũng đều chịu đựng vô

ích.

Nghĩ như vậy, ánh mắt của ba người Tadokoro Megumi lập tức kiên định hơn.

Cho dù là Akanegakubo Momo nhút nhát nhất, trên mặt cũng đầy vẻ nghiêm túc và quả cảm.

Ngay lập tức, họ không hẹn mà cùng bưng bát nước thuốc lên, đổ vào miệng mình.

Ực ực— Ực ực—.

Bát nước thuốc hơi nóng rất nhanh vào trong bụng.

Cũng sau khi nước thuốc toàn bộ xuống bụng, ba người Tadokoro Megumi lập tức trải nghiệm cơn đau giống hệt lúc châm cứu vừa rồi.

Họ từng người che kín miệng mình, sợ mình không nhịn được kêu thành tiếng, hoặc là cắn vào lưỡi của mình.

Cũng sau năm ba phút, chỉ nghe Tadokoro Megumi dùng giọng hơi khàn khàn hỏi Y Hạ.

Thầy Y Hạ, bát nước thuốc này sẽ đau bao lâu ạ.

Em cảm giác bây giờ trong miệng vẫn đau quá, không ngừng lại được.

Tadokoro Megumi vẻ mặt đau khổ nói.

Châm cứu dù đau, cũng chỉ có vài phút thôi.

Từ sau đó, rất nhanh cũng sẽ ổn thôi.

Thế nhưng bát nước thuốc này uống xong rồi, cảm giác đau trong miệng hoàn toàn không thấy ngừng lại ạ.

Sẽ không phải là xảy ra vấn đề gì chứ.

A.

Lời Tadokoro Megumi vừa dứt, chỉ thấy Akanegakubo Momo và Hisako hai người cũng nhao nhao phụ họa.

Đau như vậy, rất ảnh hưởng họ ạ.

Sẽ kéo dài một ngày.

Trong ánh mắt mong đợi và kinh ngạc của ba người Tadokoro Megumi, Y Hạ đưa ra đáp án.

Hiệu quả của nước thuốc, là mang tính kéo dài.

Một lần có thể duy trì được một ngày.

Trong ngày này, lưỡi của các em sẽ không ngừng được cường hóa dưới sự kích thích của nước thuốc.

Chờ kéo dài ba ngày, vị giác và độ nhạy cảm của các em, sẽ được tăng lên rất nhiều.

Sau đó, đạt đến cấp độ có thể sánh ngang với God Tongue.

Y Hạ nói.

Một ngày.

Nghe Y Hạ nói vậy, ba người Tadokoro Megumi trừng to mắt, từng người trên mặt viết đầy tuyệt vọng.

Vài phút họ còn khó chịu không được, huống chi là một ngày.

Khoan đã.

Thầy Y Hạ vừa nói, muốn kéo dài ba ngày sao ạ.

A, chúng em ngày mốt còn muốn.

Sắc mặt Tadokoro Megumi càng thêm hoảng sợ.

Một bát nước thuốc kéo dài một ngày, mà họ cần chịu đựng ba ngày khổ sở.

Vậy không phải có nghĩa là họ hai ngày sau vẫn cần uống nước thuốc, chịu đựng khổ sở như vậy sao.

Đúng vậy.

Y Hạ cười híp mắt khẳng định.

Nụ cười này, trong mắt ba người Tadokoro Megumi đơn giản như của quỷ dữ.

Cho dù là Erina ở bên cạnh không hề liên quan, cũng cảm thấy Y Hạ lúc này đáng sợ đến cực điểm.

Đây là phương pháp gì vậy.

Chẳng bằng nói là cực hình.

À đúng rồi.

Suýt nữa quên nói.

Nhìn ba người Tadokoro Megumi trước mặt từng người tuyệt vọng đến cực điểm, Y Hạ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Bởi vì vị giác của các em giờ đang được khuếch đại không ngừng.

Thế nên, mấy ngày tới, các em tốt nhất nên ăn những món thanh đạm.

Các món ăn có vị mặn, cay, chua hay các vị kích thích khác thì tốt nhất đừng ăn, hãy dùng cháo làm chủ đạo.

Nếu không, nó có thể làm tăng cảm giác đau đớn cho lưỡi các em.

Y Hạ nói.

Thế à.

Chúng em biết rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, ba người Tadokoro Megumi nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa có chút rùng mình.

Nếu Y Hạ không nhắc nhở điểm này, sau khi về mà các cô ấy ăn những món liên quan, chẳng phải sẽ đau đến phát điên sao.

Vậy. món tráng miệng thì sao.

Đúng lúc này, Momo hỏi.

Món tráng miệng đâu phải món gì có tính kích thích, ăn vào chắc không sao chứ.

Món tráng miệng mà nói, dù an toàn về tính chất kích thích, nhưng vị giác của các em giờ đang bị khuếch đại quá mức, vẫn chưa ổn định.

Thế nên, nếu ăn món tráng miệng trong lúc này, có thể sẽ làm hương vị của nó bị phóng đại quá mức.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán món tráng miệng của các em sau này, hơn nữa còn dễ sinh ra tâm lý chán ghét món tráng miệng.

Tuy nhiên, nếu các em thật sự không nhịn được muốn ăn, có thể dùng một chút đường.

Y Hạ thầm nghĩ.

Chương 100

Vậy thôi, ba ngày nữa hãy ăn.

Momo liên tục lắc đầu.

Dù Y Hạ không nói không được ăn, nhưng nghe lý do của anh, cô vẫn có chút lo lắng.

Nếu trong lúc này mình ăn món tráng miệng, không may lại sinh ra cảm giác chán ghét với nó thì sao chứ.

Vậy. sau này cô biết làm thế nào đây.

Dù sao, sở trường của cô chính là làm món tráng miệng mà.

Là một thợ làm bánh mà lại chán ghét món tráng miệng ư.

E là cô sẽ trở thành trò cười của giới làm bánh, thậm chí là giới ẩm thực mất.

Về điều này, Tadokoro Megumi và Hisako cũng có suy nghĩ tương tự.

Dù các cô không chuyên về món tráng miệng như Momo, nhưng nếu mình sinh ra cảm giác chán ghét món tráng miệng thì đó cũng không phải điều các cô muốn thấy.

Thế nên. ba ngày này vẫn nên kiềm chế một chút, nhịn một chút vậy.

Hôm nay đến đây thôi nhé.

Hai ngày tới anh vẫn còn bận, thuốc của các em anh sẽ giao cho Thor phụ trách.

Chờ xong lễ hội học viện, lúc đó anh sẽ trở lại giúp đỡ.

Y Hạ nói.

Anh tuyên bố hôm nay giải tán.

Lưỡi của Thần của ba người Tadokoro Megumi đã được khai mở hoàn tất.

Phần thưởng của anh coi như đã xong.

Tiếp theo, chỉ cần chờ đợi là được.

Thời gian trôi qua.

Thêm một ngày nữa lại trôi qua.

Cuối cùng, lễ hội học viện Toyogasaki đã chính thức bắt đầu.

Lễ khai mạc diễn ra vào 10 giờ sáng thứ Bảy.

Sân khấu chính được đặt cố định tại nhà thi đấu lớn của Toyogasaki, chứ không phải đại lễ đường.

Bởi vì nhà thi đấu này rất rộng, đủ sức chứa toàn bộ giáo viên và học sinh trong trường.

Là sân khấu mở màn cho lễ hội học viện, không gì thích hợp hơn.

Chắc mọi đơn vị đã chuẩn bị xong hết rồi chứ.

Khi chỉ còn 2 phút nữa là đến lễ khai mạc.

Y Hạ đeo tai nghe Bluetooth vào một bên tai, thực hiện xác nhận cuối cùng với các thành viên ban chấp hành khác.

Lúc này, theo lý thuyết sẽ không còn xảy ra trục trặc gì nữa.

Tuy nhiên, cẩn thận một chút vẫn luôn tốt.

Đã chuẩn bị xong hết rồi ạ.

Đèn và âm thanh đều OK.

Nhóm biểu diễn đầu tiên cũng đã trang điểm xong, sẵn sàng lên sân

khấu.

Rõ ràng, không có bất kỳ trục trặc hay sự cố nào xảy ra.

Rất tốt.

Sau khi nắm rõ tình hình, Y Hạ hài lòng gật đầu.

Chỉ còn vài giây cuối cùng trước 10 giờ.

Anh từ phía sau sân khấu bước ra, đi về phía sân khấu tối đen.

Ngay khi anh xuất hiện trên sân khấu rộng lớn đó, tất cả hệ thống chiếu sáng lập tức khởi động, tập trung vào vị trí anh đang đứng.

Trong chốc lát, anh trở thành nhân vật chính trong mắt toàn bộ giáo viên và học sinh dưới khán đài.

Vinh quang tồn tại trong tâm, chứ không lưu lại ở hình thức.

Giữa lúc mọi người chăm chú nhìn, Y Hạ giơ micro trong tay lên, nói ra chủ đề của lễ hội học viện lần này.

Tiếp đó, anh bắt đầu bài diễn văn mở đầu của mình.

Tôi là Y Hạ, trưởng ban chấp hành lễ hội học viện Toyogasaki lần này.

Tại đây, cho phép tôi thay mặt toàn thể ban chấp hành, gửi lời chào đến tất cả quý thầy cô và các bạn học sinh.

Cảm ơn mọi người.

Cảm ơn.

Bài diễn văn mở đầu khá dài dòng.

Vừa phải kể về lịch sử hình thành của Toyogasaki, những vinh quang và thành tích nổi bật, lại vừa phải quảng bá Toyogasaki một cách khô khan và tẻ nhạt.

Tuy nhiên, may mắn là Y Hạ có tài năng xuất chúng.

Dù nội dung có khô khan đến mấy, qua lời anh nói đều trở nên vô cùng sinh động và thú vị.

Thế nên, đừng nói đến giáo viên, ngay cả tất cả học sinh cũng không ai cảm thấy buồn ngủ.

Ngược lại, họ đều tràn đầy sức sống, có người còn bị Y Hạ chọc cười.

Trong số đó, không ít nữ sinh thậm chí hóa thành những cô nàng mê trai, mỗi người đều hưng phấn và kích động reo hò vì Y Hạ điển trai trên sân khấu.

Thật sự là náo nhiệt quá đi.

So với lễ hội học viện mà cô phụ trách năm đó, phản ứng hình như còn lớn hơn một chút thì phải.

Nhìn Y Hạ trên sân khấu đầy nhiệt huyết và có chút hài hước, rồi nhìn xuống dưới khán đài là những học sinh không ngừng reo hò.

Hiraka Shizuka, người cũng đang ngồi trong khán phòng, hơi kinh ngạc thốt lên.

Năng lực nghiệp vụ của Y Hạ thật sự khiến cô bất ngờ.

Phải nói, không hổ là số 1 xứng đáng của Toyogasaki sao.

Dù sao cũng là Y Hạ mà.

Tôi thì hoàn toàn không bất ngờ đâu.

Nghe Hiraka Shizuka nói vậy, Yukinoshita Haruno bên cạnh cười tủm tỉm đáp.

Nói thì nói vậy, nhưng thực tế khi nhìn thấy cảnh tượng này, cô vẫn khá ngạc nhiên.

Và còn có chút. cảm giác thất bại.

Cứ tưởng lễ hội học viện năm đó mình phụ trách phải là một sự kiện chưa từng có của Toyogasaki.

Không ngờ, chưa qua mấy năm, kỷ lục đã bị phá vỡ.

Mà người phá vỡ kỷ lục của cô, lại là Y Hạ, người có năng lực và thành tựu xuất sắc đến mức khiến cô dường như chỉ có thể ngưỡng mộ.

Như vậy. dường như cũng không phải là không thể chấp nhận.

Giữa sự kinh ngạc thán phục của Hiraka Shizuka và Yukinoshita Haruno, trên sân khấu, Y Hạ cũng gần như hoàn thành bài diễn văn mở đầu và màn khai mạc lễ hội học viện của mình.

Sau khi cúi người chào, trong sự tiếc nuối của tất cả giáo viên và học sinh, anh biến mất khỏi sân khấu dưới ánh đèn mờ ảo, đi về phía hậu trường.

Ngay khi Y Hạ trở lại hậu trường, người tiếp theo lên sân khấu là Chủ tịch Hội học sinh, Shiromeguri Meguri.

Mặc dù lễ hội học viện lần này do Y Hạ, với tư cách trưởng ban chấp hành, phụ trách.

Nhưng là chủ tịch Hội học sinh, Shiromeguri Meguri đương nhiên cũng cần xuất hiện trong lễ hội.

Vai trò của cô trong lễ hội là giới thiệu chương trình.

À, tức là công bố tiết mục tiếp theo trên sân khấu là gì, và nhóm biểu diễn tương ứng là ai.

Tiếp theo giao cho cậu đó.

Anh phải chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ lên sân khấu biểu diễn.

Khi Shiromeguri Meguri vừa công bố nhóm biểu diễn và tiết mục đầu tiên.

Phía sau sân khấu, Y Hạ đến trước mặt Yukinoshita Yukino, nói với cô ấy.

Màn biểu diễn của anh, đương nhiên là cùng CLB nhạc nhẹ.

Mặc dù mấy ngày nay anh bận rộn với lễ hội học viện, nhưng vào giờ nghỉ trưa, anh vẫn thỉnh thoảng đến tìm Akiyama Mio và các cô gái luyện tập cùng.

Hiện tại mà nói, màn biểu diễn của Akiyama Mio và các cô gái có thể coi là khá tốt.

Tại một nơi tốt đẹp như lễ hội học viện này, chắc chắn có thể thu hút ánh mắt và tai của khán giả tại chỗ, khiến họ reo hò.

Như vậy, cũng có thể hoàn toàn tạo dựng danh tiếng cho CLB nhạc nhẹ.

Đáng tiếc là, vì CLB nhạc nhẹ của họ trước đây thiếu thành tích tương ứng.

Bởi vậy, anh không tiện dùng quyền lực ưu ái, sắp xếp CLB nhạc nhẹ ở vị trí đầu tiên trong danh sách biểu diễn.

Thế nên, ngược lại không cách nào giành được sự độc chiếm.

Chỉ có thể đợi hai nhóm biểu diễn phía trước hoàn tất, mới đến lượt CLB nhạc nhẹ.

May mắn là, đứng thứ ba cũng không tệ.

Nếu không, nếu thứ tự biểu diễn xếp lùi lại phía sau, vậy thì hơi khó.

Từ khi biểu diễn bắt đầu, các hoạt động của các câu lạc bộ hoặc lớp học khác cũng sẽ được tổ chức.

Chương 101

Thế nên, không ít học sinh sẽ rời khỏi nhà thi đấu lớn.

Lúc đó khán giả chắc chắn sẽ ít đi rất nhiều.

Dù cho có thêm người ngoài vào Toyogasaki và đến nhà thi đấu lớn, số người cũng sẽ không tăng lên đáng kể.

Ừm.

Chúc các cậu biểu diễn thuận lợi.

Yukinoshita Yukino gật đầu.

Việc Y Hạ, với tư cách đại diện CLB nhạc nhẹ, sẽ lên sân khấu biểu diễn, cô đương nhiên biết.

Hơi tiếc một chút là cô còn phải ở hậu đài hỗ trợ sắp xếp, điều phối, cũng như đề phòng sự cố.

Nếu không, cô cũng muốn ra phía trước sân khấu xem Y Hạ và các cô gái biểu diễn.

Dù sao, cô và các thành viên CLB nhạc nhẹ cũng khá quen biết.

Ít nhất, họ từng làm thêm cùng nhau ở cửa tiệm của Y Hạ.

Mấy cô gái đó cũng là những đứa trẻ ngoan.

Còn bây giờ, cô chỉ có thể xem video biểu diễn của họ sau đó.

Mà video thì ở đâu ra ư.

Những học sinh xem Y Hạ và các cô biểu diễn, chắc chắn sẽ có người quay bằng điện thoại, rồi đăng lên trang web của trường thôi.

Ai bảo trong đó có nhân vật nổi tiếng như Y Hạ cơ chứ.

Tạm biệt Yukinoshita Yukino, Y Hạ trực tiếp rời khỏi hậu trường,

đi đến một phòng thay đồ trong nhà thi đấu lớn.

Cửa phòng thay đồ mở.

Bây giờ, ba người Akiyama Mio đang trò chuyện.

Chỉ có điều, so với Kotobuki mugi thoải mái nhẹ nhõm, Akiyama Mio có vẻ hơi căng thẳng.

Điều đó còn khiến Tainaka Ri, người thường ngày tùy tiện nhất, giờ cũng hơi run rẩy.

Rõ ràng, việc sắp sửa lên sân khấu biểu diễn khiến họ khá căng thẳng.

Ồ, các em đều ở đây à.

Y Hạ chào hỏi ba người Akiyama Mio trong phòng thay đồ.

Anh Y Hạ— Thấy Y Hạ đến, sự chú ý của ba người Kotobuki mugi lập tức bị thu hút.

Còn Akiyama Mio và Tainaka Ri thì trông chẳng còn căng thẳng chút nào.

Cứ như thể họ vừa tìm được người đứng đầu vậy.

Ừm, không tệ.

Đều rất hợp.

Sau khi chào hỏi xong, Y Hạ nhìn trang phục của ba người Akiyama Mio, khen ngợi một tiếng.

Trang phục của Akiyama Mio và các cô gái, đương nhiên là do anh tự tay làm.

Bộ váy này nằm giữa lễ phục và trang phục biểu diễn.

Khi mặc trên người ba cô gái Akiyama Mio tươi trẻ và xinh đẹp, nó vừa làm nổi bật vẻ năng động và khí chất mạnh mẽ, đồng thời còn

tăng thêm vài phần đáng yêu cho các cô.

Có thể nói, vô cùng phù hợp.

Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Y Hạ nhìn thấy trang phục của ba người Akiyama Mio.

Bởi vì chính anh cũng mới đưa quần áo cho ba người Akiyama Mio vào buổi sáng, các cô ấy trước đây chưa từng mặc thử cho anh xem.

Ngay cả việc chuẩn bị trang phục biểu diễn cũng là anh thông báo cho ba người Akiyama Mio giữa chừng.

Nếu không, các cô ấy e là sẽ bị cô Yamanaka Sawako, giáo viên phụ trách CLB nhạc nhẹ không lâu sau đó, thúc ép mặc một kiểu trang phục cosplay nào đó để biểu diễn.

Thật sao ạ.

Nghe Y Hạ khen ngợi, Kotobuki mugi tất nhiên là vô cùng vui mừng.

Ngược lại là Akiyama Mio, trông rất thẹn thùng.

Còn Tainaka Ri, giờ thì cười hì hì đầy ý đồ xấu.

Anh Y Hạ, anh nói sau khi ba đứa em mặc trang phục biểu diễn này, ai là người đẹp nhất ạ.

Tainaka Ri tung ra câu hỏi chí mạng cho Y Hạ.

Lời vừa dứt, Kotobuki mugi lập tức sáng mắt lên, nhìn về phía Y Hạ, chờ đợi câu trả lời của anh.

Ngay cả Akiyama Mio, người thẹn thùng nhất, lúc này nhìn về phía Y Hạ cũng vô thức mang theo vẻ mong đợi và tò mò.

Thấy không khí trong phòng chuyển biến lớn dưới sự châm ngòi

của Tainaka Ri, Y Hạ lập tức hơi cạn lời.

Ngay sau đó, anh trực tiếp liếc nhìn thủ phạm Tainaka Ri, giận dỗi nói: Dù sao cũng không phải em đâu.

Lần này, đến lượt Tainaka Ri cứng họng.

Khóe miệng cô liên tục co giật mấy lần.

Dù cô cũng biết sự thật này, nhưng bị nói thẳng ra như vậy, vẫn có chút không hài lòng nho nhỏ.

Hơn nữa, mình mặc bộ đồ này rõ ràng cũng không tệ mà phải không.

Vậy mugi và Mio, anh Y Hạ thấy ai đẹp hơn ạ.

Sau một tiếng hừ nhẹ, Tainaka Ri quyết đẩy Y Hạ vào thế khó, tiếp tục hỏi.

Đương nhiên là cả hai đều dễ nhìn như nhau rồi.

Y Hạ liếc Tainaka Ri, không mắc bẫy mà đưa ra câu trả lời khéo léo.

Đúng là câu trả lời gian xảo mà.

Tainaka Ri lẩm bẩm.

Vậy nếu nhất định phải chọn ra một người thì sao ạ.

Lẩm bẩm xong, Tainaka Ri hùng hổ dọa người, lại tiếp tục hỏi.

Còn hỏi mãi không hết à.

Y Hạ lại liếc Tainaka Ri.

Hơn nữa, còn vươn tay ra cốc đầu Tainaka Ri một cái.

Ngao— Tainaka Ri lập tức ôm đầu ngồi xổm xuống.

Cô ấy bị tấn công.

Nhìn Tainaka Ri bị Y Hạ cốc đầu, Kotobuki mugi và Akiyama Mio không khỏi bật cười khẽ, thấy buồn cười.

Tuy nhiên, đối với câu trả lời của Y Hạ, các cô ấy cũng có chút tiếc nuối.

Có lẽ là vì. không nghe được điều mình muốn.

Chỉ là, lời tiếp theo của Y Hạ lại khiến họ vô cùng vui mừng và bất ngờ.

Nếu thật sự phải nói mugi và Mio ai cho anh cảm giác khác biệt hơn thì.

Có lẽ là.

Mio.

Y Hạ nói.

Ái— Nghe Y Hạ nói vậy, Kotobuki mugi và Akiyama Mio đồng thanh kinh ngạc thốt lên.

Tainaka Ri đang ôm đầu rên rỉ trên sàn, giờ cũng cố nhịn đau.

Y Hạ vừa nói gì cơ.

Akiyama Mio mang đến cho anh cảm giác khác biệt nhất.

Nói cách khác, trong mắt Y Hạ, Akiyama Mio là người đẹp nhất.

Anh Y Hạ, anh có thể nói một chút lý do không ạ.

Sau sự kinh ngạc, Kotobuki mugi hỏi Y Hạ.

Cô ấy có chút tò mò lý do Y Hạ chọn Akiyama Mio.

Muốn nói nguyên nhân thì.

Y Hạ nhìn Kotobuki mugi đang tò mò như một đứa trẻ trước mặt mình.

Cùng với Akiyama Mio bên cạnh đang thẹn thùng che mặt, không ngừng lén nhìn anh qua kẽ tay.

Chủ yếu vẫn là ấn tượng cố hữu ban đầu thôi.

Y Hạ nói.

Ấn tượng cố hữu.

Nghe lý do từ miệng Y Hạ, ba người Kotobuki mugi đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy nhiên, khi Kotobuki mugi và Tainaka Ri nhìn theo ánh mắt Y Hạ về phía Akiyama Mio lúc này.

Ngay khoảnh khắc đó, các cô ấy dường như đã hiểu ý của Y Hạ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mio, ấn tượng đầu tiên em ấy để lại cho anh là một nữ sinh nghiêm túc nhưng dễ thẹn thùng.

Mà giờ đây, khi mặc trang phục biểu diễn này, Mio vừa trở nên tràn đầy khí chất mạnh mẽ, lại còn thêm phần đoan trang khác lạ.

Điều đó khiến Mio có một nét đối lập đặc biệt rất moe, có cảm giác hút ánh nhìn, khiến người ta thấy vô cùng đáng yêu.

Y Hạ nói.

Dù Kotobuki mugi và các cô gái đã đoán ra, nhưng anh vẫn tự mình giải thích một lần.

Nghe xong Y Hạ giải thích, Kotobuki mugi lộ ra vẻ đồng tình sâu sắc.

Còn về phần Akiyama Mio, người trong cuộc, thì vô thức ngại ngùng đứng dậy.

Không biết là vì thẹn thùng hay lý do nào khác, gương mặt cô lúc này đỏ bừng.

Chương 102

Lờ mờ trong đó, dường như còn có thể thấy từng làn hơi nước trên đỉnh đầu Akiyama Mio.

Còn Tainaka Ri thì lại đặt câu hỏi.

Vậy mugi không mang lại cảm giác moe đối lập cho anh Y Hạ sao.

Tainaka Ri nói.

Cô ấy vốn muốn tự đề cử mình vào, nhưng có lẽ vì hơi ngại ngùng, cô ấy dứt khoát bỏ qua chính mình.

Em có ngốc không thế.

Đối mặt câu hỏi của Tainaka Ri, Y Hạ trực tiếp liếc nhìn Tainaka Ri một cái, khiến cô ấy cứng họng. mugi vốn đã là tiểu thư cành vàng lá ngọc, lễ phục mặc không ít rồi.

Bộ trang phục biểu diễn anh làm cho các em dù được cách điệu từ lễ phục, nhưng vẫn thoang thoảng mang cảm giác lễ phục.

Thế nên, khi mặc trên người mugi, chắc là không khác biệt mấy so với những bộ lễ phục thường ngày em ấy mặc.

Ít nhất, mugi mặc trang phục biểu diễn không cho anh một cảm giác đặc biệt khác lạ so với ngày thường.

Y Hạ nói.

Hình như. cũng đúng ạ.

Tainaka Ri ít nhiều cũng hơi cạn lời.

Y Hạ nói không phải là không có lý.

Còn về việc Y Hạ biết dáng vẻ Kotobuki mugi khi mặc lễ phục,

thì khi ở câu lạc bộ, Kotobuki mugi từng cho các cô ấy xem rồi.

Dáng vẻ đó vừa đoan trang vừa thanh nhã.

Về cơ bản là giống với bây giờ.

Khác biệt duy nhất, chẳng qua là trang phục biểu diễn bây giờ có thêm chút cảm giác phóng khoáng.

Muốn để mugi có cảm giác moe đối lập như Mio, khiến người ta thấy mới mẻ thì.

Lần tới, anh thật sự có thể thử chuẩn bị cho các em những bộ trang phục biểu diễn có vẻ ngắn gọn và thoải mái hơn.

Y Hạ thầm nghĩ.

Trong đầu anh đã có hình dung rồi.

Đến lúc đó, Kotobuki mugi mặc loại trang phục biểu diễn đó, chắc chắn sẽ khiến mọi người mắt sáng rực.

Thật sao ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kotobuki mugi tất nhiên là đầy hứng thú.

Cô ấy cũng muốn thử xem một bản thân khác biệt so với bình thường.

Huống chi, còn là do Y Hạ tự tay làm, điều đó càng khiến cô ấy mong đợi.

Dù sao, bộ trang phục biểu diễn mà Y Hạ làm cho các cô ấy, không chỉ kiểu dáng rất đẹp, mà khi mặc vào còn vô cùng thoải mái.

Ngay cả những bộ quần áo mà thợ may cao cấp ở nhà cô ấy thường làm cũng không thể sánh bằng.

Nếu không phải Y Hạ chắc là không hứng thú lắm, cô ấy cũng không tiện làm phiền anh.

Cô ấy còn muốn để Y Hạ làm thợ may riêng cho gia đình mình nữa cơ.

Đương nhiên là thật rồi.

Y Hạ cười nói.

Cái này. có hơi phiền anh Y Hạ quá không ạ.

Nếu sau này có trang phục biểu diễn mới, phần của Kotobuki mugi đương nhiên không thể thiếu phần của các cô ấy.

Chưa kể thời gian chế tác, chi phí vật liệu chắc cũng không rẻ.

Ai bảo vải vóc mà Y Hạ dùng làm quần áo lại tốt đến vậy, còn hơn cả những loại vải tốt nhất mà cô ấy từng có.

Thậm chí, việc nhận bộ trang phục biểu diễn này từ Y Hạ khiến cô ấy thật sự ngại ngùng.

Nếu không phải bộ trang phục biểu diễn này là cái cớ để Y Hạ tặng khi các cô ấy từ chối một nửa tiền lương lúc làm thêm ở tiệm anh, thì có lẽ ngay cả bộ trang phục này các cô ấy cũng chưa chắc đã nhận.

Dù có nhận, e là cũng sẽ theo hình thức mua.

Có gì mà phiền phức.

Đây vốn là phúc lợi khi các em làm thêm ở tiệm anh mà.

Tiền quần áo của các em, chẳng phải cũng thực sự được trừ từ một nửa tiền lương của các em sao.

Y Hạ xua tay.

Lần nữa bị Y Hạ dùng lý do này qua loa, Akiyama Mio bỗng cảm thấy ngượng ngùng.

Hơn nữa, Y Hạ đã nói đến mức này, cô ấy dường như từ chối

nữa cũng hơi ngại.

Vậy. cô ấy đành phải thành thật tiếp nhận ý tốt của Y Hạ vậy.

Coi như để báo đáp, sau này cô ấy sẽ thường xuyên đến tiệm Y Hạ làm thêm, để dễ dàng hoàn lại tiền quần áo.

Điều này có thể khiến trong lòng cô ấy dễ chịu hơn một chút.

Tiết mục tiếp theo lên sân khấu, là.

Không đợi Y Hạ hoặc ba người Akiyama Mio nói thêm gì.

Khoảnh khắc sau đó, chỉ nghe tiếng phát thanh bên ngoài truyền đến lời giới thiệu chương trình của Shiromeguri Meguri.

Giữa lúc trò chuyện, hai nhóm biểu diễn trước đó dường như đã kết thúc.

Lúc này, đã đến lượt các cô ấy ra sân.

Đến lượt chúng ta rồi.

Mang nhạc cụ lên chuẩn bị biểu diễn thôi.

Lúc này, chắc các em cũng không còn căng thẳng nữa đâu nhỉ.

Y Hạ nói.

Anh vừa tiến lên lấy cây guitar của mình đặt trên ghế trong phòng thay đồ, vừa nhìn về phía Akiyama Mio.

Cuộc đối thoại vừa rồi, một mặt là thành thật trả lời Tainaka Ri và các cô, mặt khác còn có mục đích xoa dịu cảm giác căng thẳng của Akiyama Mio.

Và hiệu quả cuối cùng rõ ràng rất tốt.

Khoảnh khắc này Akiyama Mio, đã sớm không còn căng thẳng như lúc đầu nữa.

Vâng.

Bị Y Hạ đối xử đặc biệt, Akiyama Mio lập tức hơi ngượng ngùng gật đầu.

Tuy nhiên, lúc này cô ấy lại kỳ lạ là không còn căng thẳng nữa.

Điều này khiến cô ấy rất kinh ngạc, và còn vui mừng hơn nữa.

Nghĩ đến, đây là công lao của Y Hạ.

Akiyama Mio bản năng nghĩ đến những lời dẫn dắt và an ủi vừa rồi của Y Hạ.

Hóa ra tất cả đều là Y Hạ đã có chủ ý từ trước.

Điều đó khiến trái tim cô ấy ấm áp, còn có cảm giác cảm động.

Nếu ở trạng thái bây giờ, cô ấy nhất định có thể phát huy ra trình độ vốn có trên sân khấu phải không.

Không đúng, cô ấy nhất thiết phải phát huy ra trình độ vốn có mới được.

Nếu không, không chỉ có lỗi với Y Hạ, người đã sáng tác bài hát và làm trang phục biểu diễn cho các cô, mà còn có lỗi với những người bạn nhỏ đã cùng cô ấy cố gắng.

À.

Kotobuki mugi và Tainaka Ri.

Phải cố gắng lên, Akiyama Mio.

Xin mời.

CLB nhạc nhẹ.

Trong tiếng thông báo cuối cùng của Shiromeguri Meguri, Y Hạ và ba người Akiyama Mio bước ra giữa sân khấu.

Vừa xuất hiện, họ đã khiến khán giả dưới khán đài xôn xao.

Nguyên nhân trong đó, đương nhiên là vì Y Hạ lại xuất hiện trong

đội ngũ CLB nhạc nhẹ.

Hơn nữa. lại còn là hát chính ư.

Ngoại trừ số ít thành viên ban chấp hành biết Y Hạ sẽ biểu diễn trong lễ hội học viện lần này, các học sinh khác cơ bản không hề hay biết.

Họ thậm chí còn không biết rằng Y Hạ lại là một thành viên của CLB nhạc nhẹ.

Đến rồi kìa.

Y Hạ và mọi người sắp biểu diễn rồi.

Ngay khi Y Hạ và mấy người kia lên sân khấu, bắt đầu chuẩn bị.

Ở các góc khán đài, không ít người truyền đến tiếng reo hò ầm ĩ.

Trong số những người này, có Sawamura Eriri, Mashiro, Kitagawa Marin, Fumino, Ogata Rizu và Kominami Asumi, những người có mối quan hệ rất tốt với Y Hạ.

Điều này cũng khiến Utaha và Sakurajima Mai cũng xuất hiện ở đây.

Nhất là Sakurajima Mai.

Cô ấy vốn đang chuẩn bị tái xuất, nhưng vì biết được lễ hội học viện Toyogasaki, đặc biệt là Y Hạ còn là người phụ trách lễ hội kiêm người biểu diễn, cô ấy lập tức bỏ lại mọi thứ, quay về để xem màn biểu diễn của Y Hạ.

Ngoài những người đến từ Toyogasaki, ở một số vị trí phía sau, còn có một vài người bên ngoài trường.

Những người ngoài trường này, đương nhiên cũng là những người có mối quan hệ khá tốt với Y Hạ.

Có hai chị em Inui Sajuna, Inui Shinju, và toàn thể thành viên Muse.

Điều đó cũng khiến Ayase Alisa cùng với chị gái mình đến đây.

Chương 103

Họ được biết thông tin từ miệng Y Hạ, cũng như từ miệng Minami Kotori.

Tiếp đó, họ đặc biệt đến Toyogasaki để chiêm ngưỡng phong thái của Y Hạ.

Dù sao, Y Hạ cũng là quản lý của Muse mà.

Trong sự chờ mong và ánh mắt tò mò của các cô gái.

Cuối cùng, trên sân khấu truyền đến động tĩnh.

Tiếng nhạc cụ lần lượt vang lên.

Tiếp đó, là màn biểu diễn của Y Hạ, người đảm nhiệm hát chính.

Một bài hát bắt đầu vang lên.

Tin tưởng cuối cùng rồi sẽ đạt tới nơi cao xa Xa xăm không có cảm giác hiện thực, ước hẹn lời nói mơ hồ của em Hình bóng bị loại trừ khỏi đám đông Chỉ là không muốn cùng bước chân của người khác mà lay động trái tim Dù không có quan hệ cũng từ xa nhìn về Với sự so sánh lặp đi lặp lại Lắng nghe những ngày thường nhàm chán Vì không muốn thua kém người sau mà không ngừng đổi mới Cảm giác bồn chồn, bức bối không thể xóa nhòa Bị phong ấn trong rương trái tim.

Vẫn là màn trình diễn kéo dài 4 phút lẻ một giây.

Chỉ có điều lần này, màn thể hiện của bốn người Y Hạ đã vượt xa bất kỳ lần luyện tập nào trước đây của họ.

Chính vào trạng thái đỉnh cao, kích phát khả năng biểu diễn trên sân khấu của họ, cùng với vô số khán giả vui mừng khôn xiết dưới

khán đài.

Tất cả những yếu tố này đã tạo nên màn trình diễn hoàn hảo lần này của họ.

Ngay khi màn trình diễn của bốn người Y Hạ kết thúc.

Lập tức, khán phòng vốn hơi yên tĩnh bỗng vỡ òa.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều bị bốn người Y Hạ, đều bị màn trình diễn của CLB nhạc nhẹ làm cho kinh ngạc.

Hơn nữa, còn điên cuồng mê mẩn.

Đây là bài gì vậy, chúng ta hình như chưa từng nghe qua.

Đây là bài hát gốc của CLB nhạc nhẹ sao.

Học sinh Kitahara thật lợi hại.

Hóa ra học sinh Kitahara hát hay đến vậy.

Cháy hết mình rồi còn gì.

Rất muốn nghe lại lần nữa.

Các loại tiếng bàn tán vang lên, lan khắp nhà thi đấu lớn.

Cuối cùng, tất cả tiếng bàn tán đều biến thành một câu nói đồng thanh.

Một bài nữa đi, một bài nữa đi.

Rõ ràng, tất cả mọi người đều đã bùng cháy.

Theo họ nghĩ, biến những màn biểu diễn khác của lễ hội học viện thành buổi hòa nhạc của bốn người Y Hạ cũng chưa chắc là không thể.

Rất cảm ơn mọi người đã yêu thích.

Tuy nhiên, CLB nhạc nhẹ của chúng tôi mới thành lập không lâu,

hiện tại cũng chỉ có một bài hát này thôi.

Thế nên, không thể thỏa mãn mong muốn của mọi người được.

Tiếp theo, vẫn xin mời mọi người như thường lệ thưởng thức các màn biểu diễn khác.

Các màn biểu diễn đặc sắc khác chắc chắn cũng sẽ chinh phục được mọi người.

Đối mặt với sự lưu luyến của tất cả học sinh.

Y Hạ cầm micro lên, bày tỏ lòng cảm ơn và khéo léo từ chối.

Tiếp đó, anh không chút do dự dẫn theo ba người Kotobuki mugi chạy trốn.

Nếu không đi, e là thật sự sẽ không đi được.

Cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ các màn biểu diễn sau.

Điều này quả thực là tự gây thêm phiền phức cho mình, một trưởng ban chấp hành.

Ài— Suỵt— Nhìn bốn người Y Hạ nhanh chóng biến mất khỏi sân khấu, khán phòng vang lên một tràng tiếng kêu rên và tiếng huýt sáo.

Tuy nhiên, trong lòng họ cũng biết, yêu cầu của mình cũng có chút không thực tế.

Y Hạ thật lợi hại quá.

Không ngờ, màn trình diễn của Y Hạ và mọi người đặc sắc đến vậy.

Cái này còn lợi hại hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần.

Ngay khi Shiromeguri Meguri tiếp tục giới thiệu nhóm biểu diễn tiếp theo, trên khán đài vẫn còn tiếng thán phục vang lên.

Mà lần thán phục này, đến từ Sawamura Eriri và các cô gái, cùng với Minami Kotori và nhóm của cô ấy.

Trong đó, nhóm Minami Kotori phản ứng kịch liệt hơn.

Mặc dù các cô đã thực sự hiểu rõ âm nhạc của Y Hạ, nhưng khi tận mắt chứng kiến anh biểu diễn, cảm giác rung động đó đơn giản là tột đỉnh.

Nhất là, việc tất cả nhiệt huyết và cảm xúc mạnh mẽ của khán giả đều bị kéo theo.

Hiện tại, các cô ấy không thể làm được điều đó.

Không khỏi, nhóm Minami Kotori trong lòng dấy lên một tia cảm giác sùng kính đối với Y Hạ.

Ngay cả Ayase Eli, người vốn có chút ý kiến nhỏ với Y Hạ, giờ cũng vậy.

Cũng vào lúc này.

Phía sau sân khấu.

Bốn người Y Hạ đã trở về phòng thay đồ.

Đơn giản là bùng nổ mà.

Màn trình diễn của chúng ta, đơn giản là quá tuyệt vời.

Học sinh dưới khán đài, phản ứng siêu kịch liệt.

Đây thật sự là màn trình diễn của chúng ta sao.

Sao lại hay đến vậy Em giờ vẫn còn chưa hết bàng hoàng nữa.

Ngồi trên ghế, Tainaka Ri nói không ngừng về màn biểu diễn vừa rồi.

Ngay sau đó, Kotobuki mugi cũng hưng phấn tham gia vào.

Cuối cùng ngay cả Akiyama Mio, cũng khác thường, đầy phấn

chấn kể về cảm xúc vừa rồi.

Tóm lại. màn trình diễn này khiến họ khá tự hào.

Phản ứng tại hiện trường cũng mang lại cho họ thêm nhiều tự tin.

Cùng với. khát vọng.

Có lẽ, một ngày nào đó, việc mấy người họ leo lên sân khấu Tokyo Dome biểu diễn, cũng có chút khả năng.

Đương nhiên.

Để thật sự đạt được điều này, các cô còn rất nhiều chặng đường dài phải đi.

Đặc biệt là, sau này Y Hạ cũng không nhất định sẽ còn ở cùng các cô.

Đến lúc đó, các cô phải dựa vào sự cố gắng của chính mình để đạt được điều này.

Điều đó rất không dễ dàng.

Việc Y Hạ được chấp nhận, được tán thành, và việc các cô được chấp nhận, được tán thành, là hai việc khác nhau.

Màn biểu diễn của các em, rất tuyệt vời đó.

Trong lúc Tainaka Ri và mấy người kia đang nói chuyện, hai bóng người bước vào từ cửa.

Một trong số đó là Yamanaka Sawako.

Còn bóng người kia, chính là Hirasawa Yui.

Vì chưa học được guitar, Hirasawa Yui đã lỡ dịp biểu diễn lần này.

Thế nên, cô ấy chỉ có thể ngồi trên khán đài quan sát.

Cô Yamanaka, Yui— Thấy Yamanaka Sawako và Hirasawa Yui, ba

người Tainaka Ri lập tức càng thêm vui mừng.

Ngay lập tức, năm người họ líu lo trò chuyện.

Lời nói và biểu cảm đều lộ rõ vẻ kích động.

Thật là tốt quá.

Em cũng muốn sớm học được guitar mới được.

Như vậy, em mới có thể cùng Mio, Ri và mugi các chị cùng nhau lên sân khấu biểu diễn chứ.

Trò chuyện đến cuối cùng.

Chỉ nghe Hirasawa Yui bỗng nhiên cảm thán.

Muốn nói cảm giác khi nhìn Akiyama Mio và mọi người biểu diễn trên sân khấu từ dưới khán đài thì là gì.

Cô ấy đương nhiên vừa khao khát vừa có chút buồn bã.

Dù sao, vốn dĩ cô ấy cũng nên có mặt mà.

Làm sao đây.

Hì hì— Cái đó.

Yui em sau này phải luyện tập chăm chỉ mới được đó.

Dù sao, đến lúc đó em sẽ là tay guitar và hát chính của ban nhạc chúng ta nữa mà.

Nghe Hirasawa Yui nói vậy, Tainaka Ri và mấy người kia vui vẻ nói.

Em sẽ cố gắng.

Hirasawa Yui nắm chặt nắm đấm, lộ vẻ nghiêm túc.

Chỉ nói miệng là cố gắng thì không cần đâu.

Dứt khoát bỏ luôn thời gian uống trà chiều, dùng để luyện tập.

Đó mới gọi là cố gắng.

Y Hạ liếc Hirasawa Yui.

Anh thì không tham gia quá nhiều vào cuộc trò chuyện phấn khích của Tainaka Ri và các cô gái.

Chỉ khi bị nhắc đến, anh mới ngẫu nhiên xen vào vài câu.

Không cần đâu.

Nghe Y Hạ nói vậy, Hirasawa Yui lập tức kịch liệt phản đối.

Cùng phản đối với Hirasawa Yui còn có Tainaka Ri.

Chương 104

Không gì khác.

Thời gian trà chiều, đây chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất của các cô ấy.

Vừa có thể ăn những món tráng miệng mỹ vị, lại vừa có thể uống trà ngon.

Đồng thời. cũng là khoảng thời gian lười biếng nhất.

Nếu hủy bỏ thời gian trà chiều, vậy các cô ấy có muốn khóc cũng không kịp.

Vậy tùy các em vậy.

Y Hạ trực tiếp liếc nhìn Hirasawa Yui và Tainaka Ri.

Anh cũng chỉ thuận miệng nói thôi.

Hơn nữa, anh cũng biết hai người dễ lười biếng này căn bản sẽ không làm như vậy.

Tiếp theo anh còn phải đi làm việc.

Guitar trước hết giao cho các em giúp anh bảo quản nhé.

Nếu các em phải về phòng hoạt động câu lạc bộ hoặc đi những nơi khác, thì giúp anh mang theo luôn là được.

Sau khi đặt cây guitar trong tay sang một bên ghế, Y Hạ nói với Akiyama Mio.

Vâng, anh Y Hạ.

Akiyama Mio gật đầu.

Ừm, vậy anh đi trước đây.

Y Hạ gật đầu nói.

Nói xong, anh liền rời khỏi phòng thay đồ, trở lại hậu trường.

Trưởng ban chấp hành, anh đã về rồi.

Màn biểu diễn vừa rồi, thật sự vô cùng tuyệt vời.

Vừa về đến hậu trường, Y Hạ lập tức nhận được một làn sóng khen ngợi lớn.

Tất cả đều đến từ các thành viên ban chấp hành.

Họ hoặc là vừa ở vị trí có thể nhìn thấy màn biểu diễn trên sân khấu, hoặc là đã nghe được màn biểu diễn của Y Hạ từ phía sau sân khấu.

Có thể nói, họ đã bị màn trình diễn của Y Hạ và mọi người chinh phục hoàn toàn.

Tạm được thôi.

Bên các em không có vấn đề gì chứ.

Sau khi thuận miệng đáp lại những lời tán dương của mọi người, Y Hạ hỏi thăm tất cả thành viên ban chấp hành.

Không có ạ.

Mọi thứ như thường lệ.

Tất cả thành viên ban chấp hành lần lượt đưa ra câu trả lời.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ gật đầu.

Sau khi để tất cả thành viên ban chấp hành tiếp tục công việc của mình, anh đi đến bên cạnh Yukinoshita Yukino, người đang dùng tai nghe Bluetooth để chỉ đạo không xa đó.

Nhận thấy Y Hạ đến, Yukinoshita Yukino vội vàng kết thúc một

số sắp xếp riêng biệt, rồi nhìn về phía Y Hạ.

Đã xảy ra vấn đề.

Yukinoshita Yukino vừa mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề nghiêm túc.

Điều này cũng khiến sắc mặt cô ấy trở nên khá nặng nề.

Hả.

Bị Yukinoshita Yukino nói vậy, Y Hạ có chút ngạc nhiên.

Chỉ một giây trước anh còn nhận được câu trả lời khẳng định từ miệng những người khác.

Lúc này, lại đột nhiên xảy ra chuyện ư.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Đã xảy ra chuyện gì.

Y Hạ trực tiếp hỏi Yukinoshita Yukino.

Màn biểu diễn cuối cùng buổi sáng, có thể sẽ bị bỏ trống.

Yukinoshita Yukino nói.

Màn biểu diễn cuối cùng buổi sáng ư.

Tôi nhớ, đó phải là tiết mục kịch của đội tình nguyện phụ trách mà phải không.

Y Hạ thầm nghĩ.

Đúng.

Yukinoshita Yukino gật đầu.

Họ tạm thời rút lui khỏi biểu diễn ư.

Là vấn đề tiền thù lao quá ít sao.

Vậy tôi sẽ tạm ứng trước từ phía mình.

Y Hạ thử hỏi dò.

Không phải vậy.

Nhưng mà, hai trong số các tình nguyện viên đã xảy ra chuyện.

Họ là anh em, hình như mẹ của họ gặp tai nạn giao thông, họ cần phải đến bệnh viện.

Yukinoshita Yukino lắc đầu nói.

Nếu họ là vai phụ, thì cũng dễ tìm người thay thế.

Thế nhưng, một người là nhân vật chính, một người là vai phụ quan trọng.

Tạm thời cũng không tìm thấy người thích hợp để thay thế, dù có, cũng rất khó phối hợp thành một tổng thể.

Yukinoshita Yukino khẽ nhíu mày.

Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, đối với cô ấy mà nói không nghi ngờ gì là một thử thách không nhỏ.

Lễ hội học viện vốn có thể kết thúc hoàn hảo, có thể sẽ mang theo chút vết nhơ.

Đây không phải là điều cô ấy muốn thấy.

Cái này thì hơi phiền phức thật.

Nghe xong Yukinoshita Yukino mô tả, ngay cả Y Hạ cũng khẽ nhíu mày.

Vấn đề này nếu không xử lý tốt, thật sự có chút rắc rối.

Những người khác bây giờ thế nào.

Y Hạ hỏi thăm về tình trạng của các tình nguyện viên khác trong tiết mục đó.

Có không ít người vì họ tạm thời rút lui mà cũng nảy sinh ý muốn

bỏ cuộc.

Còn có không ít người, giờ có chút mất hết cả hứng thú.

Thật sự không được, cũng chỉ có thể tạm thời thay một tiết mục khác.

Yukinoshita Yukino bất đắc dĩ nói.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt cô ấy nhìn về phía Y Hạ.

Nhận thấy ánh mắt hơi nghi ngờ đầy thâm ý này của Yukinoshita Yukino, Y Hạ dường như đã hiểu ý nghĩ của cô ấy.

Cậu không phải là muốn anh.

Y Hạ có chút cạn lời.

Nếu anh đoán không sai, Yukinoshita Yukino đây là muốn anh bù vào, thay thế tiết mục kịch này.

Đúng vậy.

Sắc mặt Yukinoshita Yukino thoáng qua một tia không tự nhiên.

Ngay lập tức, cô ấy đưa ra lý do tại sao lại làm vậy.

Dù sao, màn biểu diễn vừa rồi của các cậu đã gây ra phản ứng không nhỏ.

Nếu màn biểu diễn cuối cùng buổi sáng do các cậu kết thúc, chắc hẳn mọi người sẽ càng thêm phấn khích.

Hơn nữa, cũng sẽ rất nhiệt tình ủng hộ.

Yukinoshita Yukino nói.

Cô ấy nói vậy cũng không phải không có lý.

Có thể nói, đây là một phương pháp nhất cử lưỡng tiện.

Vừa lấp chỗ trống, vừa có thể mang đến một bất ngờ cho tất cả

khán giả.

Mặc dù không phải không được, nhưng hiện tại CLB nhạc nhẹ cũng chỉ có một bài hát này thôi.

Lặp lại biểu diễn, ít nhiều vẫn có chút không ổn.

Dù cho khán giả bên dưới có sẵn lòng ủng hộ, thì cũng vậy.

Y Hạ lắc đầu.

Điều này quả thật cũng đáng để cân nhắc.

Yukinoshita Yukino lâm vào trầm tư.

Cái đó.

Nếu không thì chỉ mình Kitahara lên sân khấu.

Yukino bỗng nhiên nghĩ đến điểm này.

Sở dĩ nói vậy là vì màn trình diễn vừa rồi của Y Hạ.

Màn trình diễn tập thể của CLB Nhạc nhẹ tất nhiên rất xuất sắc.

Nhưng theo cô, công lao lớn nhất thuộc về Y Hạ, anh xứng đáng là MVP.

Nếu để Y Hạ biểu diễn một mình, biết đâu hiệu quả sẽ tốt hơn.

Hơn nữa, cũng không còn vấn đề giới hạn khúc mục.

CLB Nhạc nhẹ không có những khúc nhạc khác, thì liên quan gì đến Y Hạ.

Tôi một mình thì thôi đi.

Bằng không thì tôi cảm thấy sẽ rất phiền phức.

Y Hạ nói.

Anh đã nghĩ đến đủ mọi rắc rối có thể xảy ra.

Cũng đúng.

Yukino bất đắc dĩ thở dài.

Cô hiểu phiền phức mà Y Hạ nói là gì.

Thế nhưng, cứ như vậy thì vấn đề lại quay về điểm xuất phát, không giải quyết được.

Có rồi.

Trong lúc Yukino đang suy nghĩ các phương pháp bổ sung khác, Y Hạ chợt linh cơ một cái, nghĩ ra một cách có thể giải quyết vấn đề.

Bạn Kitahara có cách rồi sao.

Yukino hỏi.

Y Hạ bỗng nhiên lên tiếng, suýt chút nữa làm cô giật mình.

Cũng coi là vậy.

Y Hạ gật đầu.

Nếu người tình nguyện bên ngoài có vấn đề, vậy chúng ta thay thế người bên ngoài là được.

Vừa vặn, trên sân có người thích hợp đây.

Y Hạ mỉm cười.

Bạn Kitahara là chỉ khán giả ngoài trường sao.

Yukino thăm dò hỏi.

Đúng.

Y Hạ khẳng định.

Muốn nói anh nghĩ đến ai sao.

Đó chính là nhóm Muse.

A, nhóm của Kotori.

Khi anh biểu diễn trên sân khấu, anh đương nhiên nhìn thấy nhóm

của Kotori ở dưới khán đài.

Chương 105

Nếu không phải vừa phải chịu trách nhiệm tổng thể các công việc của ủy viên thực hành, vừa phải lên sân khấu, lúc này có lẽ anh đã đi tìm Kotori và các cô gái rồi.

Mà để Kotori và các cô gái lên sân khấu biểu diễn, không chỉ có thể giải quyết chỗ trống trong tiết mục, hơn nữa còn có thể giúp nhóm của Kotori tăng thêm một lượng fan hâm mộ nhỏ.

Mặc dù bây giờ Muse đã có rất nhiều fan hâm mộ trên mạng, nhưng tăng thêm một chút cũng tốt.

Hơn nữa, Muse tạm thời vẫn chưa biểu diễn ở bên ngoài Học viện Otonokizaka.

Bây giờ có cơ hội biểu diễn ở ngoài trường, đối với các cô gái cũng là một sự trợ giúp không nhỏ, có thể giúp họ thích nghi tốt hơn với đông đảo khán giả và sân khấu.

Tóm lại Chuyện này cứ giao cho tôi đi.

Trước tiên vẫn phiền cô ở lại hậu trường trông nom.

Tôi đi hỏi ý kiến các cô ấy trước.

Không đợi Yukino tiếp tục hỏi gì thêm, Y Hạ trực tiếp bỏ lại mấy câu đó.

Sau đó, lại một lần nữa rời khỏi sân khấu phía sau.

Trong phút chốc, tại chỗ chỉ còn lại Yukino đang ngơ ngác.

Nếu anh ấy đã nói vậy, chắc sẽ không sao đâu.

Hy vọng có thể giải quyết thuận lợi.

Nhìn bóng lưng Y Hạ đi xa, Yukino thầm mong đợi.

Cô lựa chọn tin tưởng Y Hạ.

Một bên khác.

Cũng sau khi Y Hạ rời khỏi hậu trường, anh đi thẳng đến chỗ ngồi ban nãy của nhóm Kotori.

Sau đó, anh đâm đầu vào gặp Kotori, người dường như đang định rời đi.

Các cô gái đến nhà thi đấu lớn, chủ yếu vẫn là để xem màn biểu diễn của Y Hạ.

Màn biểu diễn của Y Hạ tất nhiên đã kết thúc, các cô gái nghĩ sẽ đi tham quan kỹ lưỡng Học viện Toyogasaki, cảm nhận phong cách khác biệt của trường.

Tiện thể, tận hưởng các gian hàng trong lễ hội học viện.

Không ngờ, bây giờ lại bị Y Hạ chặn lại.

Điều này khiến các cô gái bất ngờ nhưng cũng có chút vui mừng.

Y Hạ— Anh đã xong việc rồi sao.

Việc Y Hạ làm trưởng ủy viên thực hành, cô đương nhiên biết.

Bây giờ Y Hạ bỏ việc đến tìm các cô gái, khiến cô rất ngạc nhiên.

Có phải vì muốn ở bên cô bạn gái này không.

Nghĩ đến đây, trong lòng Kotori vừa ngọt ngào, vừa có chút xúc động.

Ngược lại là chưa.

Anh đến tìm các em là có chuyện cần các em giúp đỡ.

Đương nhiên, có giúp hay không là tùy các em.

Nhưng mà, anh nghĩ các em có thể thử xem, chuyện này có lợi cho các em.

Y Hạ nói.

A.

Nghe Y Hạ nói vậy, bất kể là Kotori, hay nhóm của Honoka bên cạnh, đều hơi ngạc nhiên.

Chuyện của Y Hạ là gì ạ.

Biết được lý do Y Hạ tìm mình, Kotori vừa tiếc nuối vừa tò mò.

Sự tò mò này, đương nhiên cả Honoka và các cô gái khác cũng có.

Ban đầu tiết mục biểu diễn cuối cùng của buổi sáng là một tiểu phẩm do đội tình nguyện viên bên ngoài biểu diễn.

Trong số họ có người gặp vấn đề, không đến được, tiết mục có thể sẽ bị hủy bỏ.

Cho nên, cần tìm tiết mục khác thay thế.

Y Hạ giải thích nguyên nhân.

Nói đến đây, không đợi anh nói tiếp.

Dù là Kotori hay Honoka và các cô gái, dường như cũng đã hiểu lời Y Hạ muốn nói tiếp theo.

Y Hạ nói là, để chúng em Kotori vô thức nuốt nước bọt.

Đề nghị này của Y Hạ, có chút nằm ngoài dự liệu của các cô gái.

Các cô chỉ đến xem Y Hạ biểu diễn, và chơi ở lễ hội học viện Toyogasaki.

Kết quả, Y Hạ muốn các cô lên sân khấu biểu diễn ư.

Đúng vậy.

Thấy nhóm của Kotori đã đoán ra, Y Hạ gật đầu dứt khoát khẳng định.

Cái này Mọi người, các em nghĩ sao.

Kotori suy tư chốc lát, cuối cùng trực tiếp hỏi nhóm của Honoka đang mắt lớn trừng mắt nhỏ bên cạnh.

Chuyện này liên quan đến tất cả mọi người trong Muse, cô đương nhiên không thể một mình quyết định.

Bằng không, với mối quan hệ giữa cô và Y Hạ, cô đương nhiên sẽ không chút do dự mà đồng ý.

Nghe Kotori hỏi, nhóm của Honoka lập tức nhìn nhau.

Tiếp đó là, tiến hành thảo luận.

Cuối cùng, chỉ thấy Eli lên tiếng, ra hiệu Honoka và các cô gái giữ im lặng.

Hơn nữa, cô đưa ra ý kiến của mình.

Em ngược lại thấy, chúng ta có thể thử xem.

Eli nói.

A.

Eli nguyện ý giúp Y Hạ bận rộn này sao.

Việc Eli lựa chọn khiến Nozomi hơi ngạc nhiên.

Thật ra, cô còn tưởng Eli sẽ từ chối Y Hạ chứ.

Lý do thì, ai cũng hiểu.

Cũng coi là vậy.

Dù sao, cái này thực sự có lợi cho chúng ta.

Eli gật đầu.

Sắc mặt cô, hơi có chút không tự nhiên.

Nơi Nozomi ngạc nhiên, cô đương nhiên biết.

Nhưng mà, nếu có lợi cho Muse, cô chắc chắn sẽ không bận tâm những chuyện vặt vãnh khác.

Công là công, tư là tư.

Cô vẫn phân biệt rõ ràng được.

Hơn nữa, sau khi gia nhập Muse, cô cũng không quá bận tâm chuyện Y Hạ đã tính toán cô trước đây.

Cô thật lòng muốn Muse có kế hoạch và sự phát triển tốt hơn.

Nếu Eli cũng đồng ý Nozomi khẽ cười.

Nếu Eli cũng không có ý kiến, cô đương nhiên càng không có ý kiến.

Nói đúng hơn, cô rất động lòng với đề nghị của Y Hạ.

Dù sao, như Y Hạ nói, đây là một cơ hội tốt cho Muse.

Hiện tại Muse không có nhiều cơ hội biểu diễn trên sân khấu như thế này.

Cho dù có, cũng không có khán giả.

Mà bây giờ, nơi này lại chật kín khách mời.

Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên Muse trình diễn với đầy đủ thành viên.

Tuần này, các cô gái vừa mới tập xong bài hát và vũ đạo đầu tiên, Bokura no LIVE Kimi to no LIFE.

Đang lo không có một sân khấu tốt để biểu diễn và thể hiện.

Học viện Toyogasaki trước mắt, chẳng phải là một cơ hội tốt nhất sao.

Vậy thì, cứ quyết định vậy đi.

Chúng ta sẽ tổ chức live ở Học viện Toyogasaki.

Thấy Eli và Nozomi đều nói vậy, Honoka lúc này hơi phấn khích đồng ý.

Thật, thật sự muốn biểu diễn ở đây sao.

Chúng ta, chúng ta thực sự có thể chứ.

Không giống với sự hào sảng và quyết đoán của Eli và Honoka, trong Muse cũng có người tỏ ra khá do dự.

Đó là Umi và Hanayo.

Điều này cũng khiến Rin và Maki ít nhiều cũng có chút không tự tin.

Nếu các cô gái không biểu diễn tốt, chẳng phải sẽ mất mặt trước mọi người sao.

Đó vẫn là thứ yếu.

Quan trọng nhất là, dễ làm mất thể diện của Y Hạ.

Không những không giúp được Y Hạ, còn cản trở, đây không phải điều các cô gái muốn thấy.

Này— Các cậu có phải quên gì rồi không.

Trong lúc Muse đang chia ra hai luồng ý kiến, giây tiếp theo, chỉ nghe thấy một giọng nói thứ ba không mấy dịu dàng vang lên.

Đó là giọng của Nico.

Chỉ thấy cô chống nạnh hai tay, dáng vẻ bề trên.

A.

Nico nhỏ có ý kiến gì khác sao.

Nozomi nghe vậy hơi ngạc nhiên nhìn về phía Nico, vẻ mặt mỉm cười.

Còn tay cô, lại đưa về phía Nico làm một động tác vồ lấy.

Chương 106

Khiến Nico trực tiếp phá vỡ phòng thủ.

Hai tay chống nạnh của cô lập tức đổi vị trí, làm ra dáng vẻ che ngực.

Cô biết sở thích không tốt của Phó hội trưởng hội học sinh Nozomi.

Hơn nữa, trước đây cô còn bị Nozomi quấy rầy không biết bao nhiêu lần.

Đủ loại chuyện.

Cô cũng không muốn trước mặt mọi người, ở Học viện Toyogasaki này lại bị Nozomi đánh lén nữa.

Tôi, tôi chỉ muốn nói Cho dù chúng ta có thể lên sân khấu, việc chuẩn bị cũng không đủ.

Ví dụ như trang phục biểu diễn.

Không thể mặc quần áo hàng ngày lên sân khấu chứ.

Nico yếu ớt nói.

So với giọng điệu bề trên ban nãy, lúc này cô rụt rè hệt như một chú mèo con.

Cũng đúng.

Nghe Nico nói vậy, Nozomi lập tức sững sờ.

Lúc này cô mới chợt nhớ ra vấn đề này.

Lần này các cô gái đến đây, không hề mang theo trang phục biểu diễn.

Hay nói đúng hơn, các cô gái đều không có trang phục biểu diễn của riêng mình.

Bởi vì Muse mới thành lập đầy đủ thành viên chưa được một tuần.

Kotori, người phụ trách trang phục, không có nhiều năng lượng đến vậy để tạo ra trang phục cho cả chín người.

Cho dù ba người Kotori đã có trang phục biểu diễn của riêng mình, số còn lại cần phải làm là sáu người.

Đây không phải là việc có thể hoàn thành gấp rút trong một tuần.

Nghĩ đến đây, đừng nói là Nozomi, ngay cả Eli, người đầu tiên đồng ý, cũng ít nhiều có chút bối rối.

Rõ ràng, cô cũng đã tính sót điểm này.

Xin lỗi mọi người.

Là người phụ trách trang phục, việc cô không thể cung cấp trang phục biểu diễn tương ứng, không nghi ngờ gì là có chút thất trách.

Dù là có lý do, cô vẫn sẽ rất ngại ngùng.

Đây không phải lỗi của Kotori.

Ngược lại là chúng em, không giúp được Kotori, mới là không phải.

Đúng vậy, Kotori em không có gì phải xấu hổ cả.

Thấy Kotori nói lời xin lỗi, bất kể là Honoka hay Eli và các cô gái, đều nhao nhao an ủi.

Xin phép ngắt lời một chút— Lúc nhóm của Kotori đang thể hiện tình chị em sâu sắc.

Y Hạ không đúng lúc ngắt lời mấy người Kotori, thu hút sự chú ý

của các cô gái.

Trang phục biểu diễn thì cũng không cần lo lắng.

Anh đã chuẩn bị sẵn cho các em rồi.

Y Hạ nói.

A.

Ai.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kotori và các cô gái lập tức kinh ngạc lên tiếng.

Các cô gái cảm thấy khá bất ngờ về điều này.

Trang phục biểu diễn của các cô Y Hạ đã chuẩn bị xong ư.

Ban đầu anh định coi đây là quà chúc mừng và quà ra mắt khi nhóm Muse chín người thành lập thành công.

Nhưng lúc Muse chín người chính thức thành lập, anh vẫn chưa làm xong, nên mới chậm trễ.

Anh nghĩ lần sau tìm các em sẽ đưa cho các em.

Không ngờ, bây giờ lại có thể phát huy tác dụng.

Y Hạ nói.

Điểm này ngược lại cũng đúng.

Anh chọn làm trang phục biểu diễn cho chín người Muse ban đầu, là để làm kỷ niệm ngày thành lập đầy đủ của Muse.

Và còn là mấy ngày đó Kotori vừa vặn hỏi ý kiến anh về trang phục biểu diễn mới.

Sau khi đưa ý kiến, anh nảy ra một ý tưởng, liền thử làm.

Sau đó trang phục biểu diễn cho chín người Muse đã được anh làm

xong một mạch.

Bây giờ, tất cả đều đang treo trong một căn phòng nào đó ở nhà anh.

Vậy sao.

Ánh mắt Kotori hơi có chút kỳ lạ.

Nhưng, nhiều hơn vẫn là kinh ngạc.

Không ngờ, Y Hạ lại chuẩn bị cho các cô một món quà lớn đến vậy.

Nếu là như vậy, vậy thì hoàn toàn không thành vấn đề rồi.

Hơn nữa, về việc Y Hạ làm trang phục biểu diễn mới cho các cô, cô có thể nói là vô cùng mong đợi.

Anh làm sao biết được số đo của chúng em.

Chẳng lẽ là Trong lúc Kotori ngạc nhiên, chỉ thấy Eli lại cảnh giác nhìn về phía Y Hạ.

Hai tay cô, còn làm động tác che chắn.

Điều này, Maki và mấy người bên cạnh cũng vậy.

Ánh mắt các cô gái nhìn về phía Y Hạ, ít nhiều cũng mang theo chút cảnh giác.

Cùng với sự xấu hổ.

Các cô gái chưa từng nói với Y Hạ về số đo ba vòng của mình mà.

Y Hạ nghe được số đo ba vòng của các cô từ đâu.

E là từ miệng của Kotori.

Nghĩ đến mối quan hệ thân mật giữa Y Hạ và Kotori, Maki và các cô gái đầu tiên nghi ngờ Kotori.

Điểm này có chút khả năng đó chứ.

Bị Maki và các cô gái nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ, khóe miệng Kotori hơi giật giật, có chút không nói nên lời.

Cô đã hiểu suy nghĩ của Maki và các cô gái rồi.

Chỉ có điều cô thật sự vô tội mà.

Một thợ may giỏi, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra kích thước của đối phương rồi.

Mặc dù nói, em vẫn chưa làm được đến mức này, nhưng Y Hạ hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cho nên, không phải như các em tưởng tượng đâu.

Thấy Maki và mấy người sắp sửa lên án mình, Kotori vội vàng xua tay lia lịa, giải oan cho mình và Y Hạ.

Cô thật sự vô tội mà.

Thật sao.

Nghe Kotori giải thích, Maki và mấy người bán tín bán nghi.

Nhưng, vẫn tin thêm vài phần.

Về việc một thợ may giỏi có thể nhìn ra kích thước của mỗi người ngay lập tức, điểm này các cô gái đã từng nghe nói.

Nếu Y Hạ thực sự lợi hại đến vậy, thì đúng là có thể làm được điều này.

Hoàn toàn không cần Kotori mật báo.

Đối mặt với sự không tin tưởng của Maki và mấy người, Kotori trực tiếp nhìn về phía Y Hạ, liên tục chớp mắt.

Cô là đang để Y Hạ tự chứng minh.

Thấy Kotori ra hiệu như vậy, Y Hạ khẽ gật đầu.

Sau đó làm mẫu. 74 57 79.

Ánh mắt lướt qua mấy người Eli trước mặt, Y Hạ nói ra tám nhóm số liệu.

Đây lần lượt là số đo ba vòng được anh đọc ra theo thứ tự của Eli, Nozomi, Umi, Honoka, Maki, Hanayo, Rin, Nico.

Còn Kotori, ngược lại không cần thiết phải nói ra thêm.

Ưm A Nghe Y Hạ đọc ra số đo ba vòng như vậy.

Mấy người Eli đầu tiên là sững sờ, lập tức từng người đỏ mặt xấu hổ.

Bởi vì, đó đích xác đúng là số đo ba vòng của mình, không sai chút nào.

Nói cách khác, Y Hạ thực sự có thể nhìn ra số đo ba vòng của các cô gái chỉ bằng một cái nhìn sao.

Cũng không nhất định.

Biết đâu, là Y Hạ học thuộc lòng.

Mấy người Eli vẫn giữ lại sự nghi ngờ nhất định.

May quá.

Anh ấy không phát hiện.

Cùng lúc Eli và các cô gái đang xấu hổ không ngớt, chỉ thấy Nico thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Muốn nói vì sao cô lại như vậy.

Đó là bởi vì số đo ba vòng Y Hạ đọc ra của cô là sai.

Tuy nhiên, cái này cũng không trách Y Hạ.

Bởi vì, đây không phải Y Hạ thật sự báo sai, mà là cô đã che giấu.

Chương 107

Vòng ngực ban đầu của cô là 71, nhưng cô đã độn thêm miếng lót vào, nên cũng lớn hơn một chút.

Cô sợ Y Hạ phát hiện điểm này, từ đó nhận ra điều bất thường.

Nếu Eli và các cô gái biết mình độn lót, cô ít nhiều sẽ có chút bối rối và xấu hổ.

Ai bảo cô là người nhỏ bé nhất chứ.

Ngay cả Rin, người trông bình thường không có gì đặc biệt, cũng mạnh hơn cô một chút.

Đáng ghét.

Ngay lúc Nico cảm thấy may mắn vì điều đó.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Y Hạ ném ánh mắt về phía cô.

Trong ánh mắt, tràn đầy vẻ trêu chọc.

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao.

Nhận thấy điểm này, Nico lúc này trong lòng hoảng hốt.

Nhưng, vẻ ngoài cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Làm, làm gì mà nhìn em như vậy.

Nico làm bộ khó chịu.

Kích thước của em, là đồ giả đó.

Anh nhớ, lần trước nhìn thấy là 71 cơ.

Lần này, thay đổi rồi.

Y Hạ trêu chọc nói.

Quả nhiên bị phát hiện Bị Y Hạ nói thẳng ra chuyện này, Nico tất nhiên là vô cùng xấu hổ.

Nhưng mà, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đã độn lót.

Chỉ cần tôi không thừa nhận, sẽ có người tin.

A.

Ai 71 cơ chứ.

Em rõ ràng là 74 mà.

Nhất định là anh nhớ nhầm rồi.

Để tăng thêm tính chân thật, phản ứng của cô còn tỏ vẻ tức giận bất bình.

Thậm chí cho người ta cảm giác, như thể muốn tự chứng minh ngay trước mặt mọi người.

Ha ha— Y Hạ trực tiếp khẽ cười một tiếng.

Tiếng cười đầy vẻ khinh miệt.

Tùy em.

Nhưng mà, nói trước nhé.

Trang phục biểu diễn của em, anh làm theo kích thước 71.

Nếu bây giờ em 74 chắc chắn sẽ hơi không thích hợp.

Đến lúc đó, nên lấy miếng lót ra, vẫn phải lấy ra thôi.

Y Hạ đi thẳng vào vấn đề, đánh trúng điểm yếu của Nico.

Thật sự cho rằng anh không nhìn ra Nico đang độn lót ư.

Thì ra Nico trên tiền bối Nico độn lót sao.

Câu nói này, mặc dù Eli và các cô gái không nói thẳng ra tiếng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Nico, lại tràn đầy ý tứ tương tự.

Để em xem nào.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Nozomi trực tiếp ra tay.

Cô không biết từ lúc nào đã đến sau lưng Nico, trực tiếp tiến hành kiểm chứng.

Đúng thật là.

Hai cái.

Không đúng, hình như là ba cái.

Nico, xem ra em rất không tự tin đấy. 71 thì 71 thôi, cùng lắm thì hơi trẻ con một chút, chúng ta cũng sẽ không chế giễu em đâu.

Nozomi cười tủm tỉm nói.

Chỉ có điều, nụ cười của cô lại mang đến cảm giác ma quỷ.

Cô đã thành công kiểm chứng trên người Nico.

Nico, chính xác là có độn thêm một chút.

A.

Cô là người quen thuộc nhất số đo ba vòng của Nico, đặc biệt là vòng ngực.

Cho nên, làm sao cô có thể nhớ nhầm được chứ.

Chỉ có điều, vì sự tự tin của Nico, cộng thêm vừa rồi bị Y Hạ nói ra số đo ba vòng của mình, khiến cô có chút ngại ngùng.

Đến mức, cô suýt chút nữa đã bị Nico làm cho mờ mắt.

A— Buông em ra.

Bị Nozomi làm cho tan nát như vậy, Nico tất nhiên là kêu lên hoảng sợ.

Để không thu hút sự chú ý của những người khác, cô còn cố gắng

hạ thấp âm lượng.

Muốn nói bây giờ cô cảm thấy thế nào, tất nhiên là vô cùng tuyệt vọng.

Không chỉ lời Y Hạ được chứng thực, hơn nữa cô còn bị Nozomi làm nhục.

Thật là đủ xấu hổ.

Đúng vậy.

Lần này sự thật cô 71 hoàn toàn không thể giấu giếm được.

Cô cũng bị biết là cần dùng miếng độn mới có thể tăng thêm tự tin.

Nhìn dáng vẻ tuyệt vọng đến mức bị phá hủy của Nico.

Eli và các cô gái dở khóc dở cười, không biết nên bày ra vẻ mặt gì để đối phó.

Nhưng mà, thông qua sự thật trên người Nico, các cô gái cũng đã hoàn toàn kiểm chứng được tài năng liếc mắt một cái là hiểu ngay của Y Hạ.

Lần này, các cô gái không còn bất kỳ nghi ngờ nào nữa.

Chỉ là, bị một ánh mắt nhìn thấu kích thước của mình, ít nhiều vẫn khiến các cô xấu hổ.

Đi— Tóm lại Đã các em đồng ý, vậy anh sẽ bảo người mang trang phục biểu diễn đến cho các em trước nhé.

Cũng chỉ mất mấy phút thôi.

Các em cứ thử trước xem, rồi sẽ cân nhắc quyết định có muốn lên sân khấu biểu diễn hay không.

Thấy bầu không khí hơi vi diệu, Y Hạ chuyển chủ đề lại về chính sự.

Cũng đúng.

Vậy thì thử trước xem sao.

Nếu trang phục biểu diễn rất phù hợp, vậy thì tốt quá rồi.

Mấy người Eli nhao nhao phụ họa.

Các cô gái không tiếp tục ở chủ đề hơi lúng túng này nữa.

Ngược lại, các cô gái bây giờ rất hứng thú với trang phục biểu diễn mà Y Hạ đã chuẩn bị cho các cô.

Đây sẽ là loại trang phục biểu diễn như thế nào đây.

Khi việc biểu diễn được quyết định.

Y Hạ lập tức liên hệ Thor giúp đưa trang phục biểu diễn đến.

Hơn mười phút sau, Y Hạ toại nguyện nhận được chín bộ trang phục biểu diễn trên sân thượng.

Vì số lượng trang phục không ít, có chút khó vận chuyển.

Anh dứt khoát đưa trang phục đến phòng học nấu ăn gần nhất trước, sau đó để đó chờ nhóm Kotori đến nhà thi đấu lớn lấy.

Y Hạ, chúng em đến rồi.

Không lâu sau, nhóm Kotori nhanh chóng đến phòng học nấu ăn.

Nhưng mà, về việc đến phòng học nấu ăn để lấy trang phục, nhóm Muse cũng có chút muốn phàn nàn.

Mà nói Sao lại là phòng học nấu ăn chứ.

Hơn nữa, nếu là giao đến, không phải lấy ở dưới lầu tiện nhất sao.

Người phàn nàn là Nico.

Phòng học nấu ăn của Toyogasaki ở tầng bốn, đôi chân ngắn của

cô liên tục chạy cầu thang bốn tầng, đúng là mệt mỏi.

Nếu là còn phải mang vác một hai thứ nữa, e rằng sẽ không còn chút sức lực nào để chuẩn bị cho màn biểu diễn tạm thời sắp tới.

Đương nhiên là vì anh là người vận chuyển đường không.

Y Hạ liếc nhìn Nico.

Vận chuyển đường không.

Anh để người ta dùng trực thăng đưa đến à.

Nico đáp lại bằng một cái liếc trắng.

Trực thăng thì quá xa xỉ.

Anh dùng máy bay không người lái.

Y Hạ nói to.

Anh cũng không thể nói là anh để một con rồng khổng lồ đưa đến chứ.

Máy bay không người lái sao.

Thật có cảm giác công nghệ và hiện đại ghê.

Em hình như chỉ nhìn thấy trên TV và điện ảnh thôi.

Honoka nghe vậy mắt sáng rưng rưng.

Đúng đó.

Nghe nói một số nơi phát triển hơn, cũng đã dùng máy bay không người lái để giao hàng chuyển phát nhanh rồi đó.

Nozomi cười tủm tỉm nói.

Về phương thức vận chuyển mà Y Hạ nói, các cô gái không hề có bất kỳ nghi ngờ nào.

Thật ra, các cô gái chỉ kinh ngạc trước sự hào phóng của Y Hạ.

Cho dù là vận chuyển bằng máy bay không người lái, không phải trực thăng.

Muốn vận chuyển nhiều trang phục biểu diễn như vậy, ít nhất cũng phải vài chiếc máy bay không người lái chứ.

Món đồ chơi này, chắc chắn không hề rẻ.

Chỉ là, đối với Y Hạ, hẳn là cũng không đáng nhắc đến.

Ai bảo các cô gái ít nhiều cũng biết tài sản của Y Hạ chứ.

Không nói những chuyện này nữa.

Đây này— Trang phục biểu diễn của các em, đều ở trong những chiếc hộp này.

Trên đó cũng đã ghi chú tên riêng của từng em rồi.

Y Hạ chỉ vào chín hộp quà anh đặt trên quầy bếp.

Chương 108

Bên trong hộp quà chứa, đương nhiên là trang phục biểu diễn anh làm cho Eli và các cô gái.

Các em tự lấy ra xem, thử mặc xem có phù hợp không nhé.

Anh đợi ở ngoài.

Y Hạ nói.

Nói xong, anh trực tiếp rời khỏi phòng học nấu ăn, đợi ở bên ngoài.

Vậy chúng em xem trang phục biểu diễn Y Hạ chuẩn bị cho chúng em trước nhé.

Cũng sau khi Y Hạ rời khỏi phòng học nấu ăn, Kotori muốn thử đầu tiên mở hộp quà có ghi tên mình, lấy ra trang phục biểu diễn bên trong.

Thật đáng yêu.

Khi nhìn thấy trang phục biểu diễn trước mắt, Kotori lập tức kinh hô.

Bất kể là phong cách, kiểu dáng hay tổng thể, bộ trang phục biểu diễn này đều vô cùng đáng yêu.

Ít nhất, so với trang phục cô đang tự tay làm thì đẹp hơn rất nhiều.

Là một thợ may, cô, người yêu thích quần áo đáng yêu, làm sao có thể không bị chinh phục ngay lập tức.

Chưa kể, đây còn là do Y Hạ làm.

Từ mọi phương diện mà nói, vẫn là theo phong cách cá nhân của các cô gái mà làm, thì càng phù hợp với cảm nhận của các cô.

Có thể nói, là loại nhìn một cái là sẽ khiến các cô thích ngay.

Ít nhất, khi nhìn thấy trang phục biểu diễn của mình bây giờ, cô đã bị chinh phục hoàn toàn, vô cùng yêu thích bộ trang phục biểu diễn Y Hạ làm cho mình.

Đúng là rất đáng yêu đó.

Cảm giác rất hợp với Kotori.

Em còn cảm thấy, quần áo đẹp như vậy mà dùng làm trang phục biểu diễn, hơi lãng phí.

Nhìn trang phục biểu diễn trong tay Kotori, Honoka và mấy người bên cạnh đều nhao nhao thán phục.

Dưới sự kinh ngạc lớn này, các cô gái không kiềm chế được nữa.

Hầu như ngay sau đó, các cô gái trực tiếp cầm lấy hộp quà của mình, lấy ra trang phục biểu diễn.

Kèm theo trang phục biểu diễn của mình sống động hiện ra trước mắt, các cô gái cũng giống như Kotori, trực tiếp vô cùng yêu thích trang phục biểu diễn mà Y Hạ đã chuẩn bị cho mình.

Điểm này, ngay cả Eli cũng không ngoại lệ.

Khoảnh khắc nhìn thấy bộ trang phục biểu diễn này, cô cũng có cảm giác như mình bị nhìn thấu.

Bởi vì rất nhiều chi tiết yêu thích của mình, cùng với các loại phong cách, đều được thể hiện trên bộ trang phục biểu diễn này.

Xem ra, Eli rất thích bộ trang phục biểu diễn này đó.

Nhận thấy sự khác thường trên mặt Eli, Nozomi trêu chọc một tiếng.

Hừ— Hi vọng cậu cũng không khác đâu.

Eli mặt ửng hồng, lập tức hừ nhẹ một tiếng kiêu ngạo nói.

Cái này ngược lại không tệ đó.

Nozomi thoải mái gật đầu, bày tỏ sự khẳng định.

Cô đích xác rất thích bộ trang phục biểu diễn này.

Còn nghĩ, sau này nhất định phải cất giữ thật kỹ.

Trừ những buổi biểu diễn quan trọng, cô thậm chí còn không nỡ dùng bộ trang phục biểu diễn này để trình diễn.

Thời gian cũng không sớm nữa.

Vậy chúng ta thay đồ trước nhé.

Chìm đắm một lúc sau, Kotori lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Lúc này, đã qua mấy phút.

Thời gian còn lại cho tiết mục biểu diễn cuối cùng của buổi trưa, cũng đã khá gần.

Các cô gái không còn thời gian ở đây lãng phí nữa.

Tốt hơn nên thay quần áo xong sớm, trở về hậu trường chờ đợi.

Cũng đúng đó.

Honoka và các cô gái hậu tri hậu giác.

Lập tức, các cô gái đều muốn thay quần áo trên người, sau đó thay trang phục biểu diễn.

Kèm theo tiếng sột soạt thay quần áo ồn ào.

Không lâu sau, nhóm Kotori nhanh chóng thay xong trang phục biểu diễn.

Cái này cũng quá đáng yêu.

Rất hợp đó.

Mặc vào không chỉ không lớn không nhỏ, hơn nữa còn vô cùng thoải mái dễ chịu nữa.

Đây không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất vẫn là, bộ trang phục biểu diễn này mặc vào sau, cảm giác càng nổi bật vẻ đáng yêu.

Cũng khiến chúng ta, dường như cũng đáng yêu hơn rất nhiều.

Nhìn những người khác mặc trang phục biểu diễn trước mặt, Honoka và các cô gái đều vô cùng ngạc nhiên vui mừng.

Mặc trang phục biểu diễn bây giờ, các cô gái càng thể hiện rõ vẻ đáng yêu của bộ trang phục.

Nếu tiếp theo không thể trình diễn một cách hoàn hảo, các cô gái e là sẽ có chút có lỗi với bộ trang phục đang mặc trên người.

Nico, em mặc vào kích thước cũng rất hợp đó.

Cũng vào lúc này, chỉ thấy ánh mắt Nozomi nhìn chằm chằm về phía Nico đang lén lút bên cạnh.

Trong mắt, tràn đầy nụ cười ẩn ý.

Cô vẫn còn nhớ rõ, trang phục biểu diễn Y Hạ làm cho Nico, vòng ngực là theo kích thước 71.

Mà bây giờ, Nico tự xưng 74 thế mà lại mặc vừa trang phục biểu diễn.

Nguyên nhân trong đó, không cần nói cũng biết.

Miếng độn của ai đó, e rằng đã được tháo ra rồi.

Điểm này, từ bàn tay Nico giấu sau lưng, dường như đang nắm chặt thứ gì đó cũng có thể thấy được.

Em, em đang nói gì vậy.

Nếu là trang phục biểu diễn được chuẩn bị theo kích thước của

chúng em, đương nhiên sẽ vừa vặn.

Nghe Nozomi nói vậy, Nico lập tức nói một cách chính nghĩa.

Chỉ là, đằng sau sự chính nghĩa của cô, lại là sự bối rối không thể kiềm chế.

Điều này cũng khiến bàn tay phía sau lưng cô, cũng hơi co lại, muốn giấu vật trong tay thật nhanh.

Bởi vì, cô đương nhiên biết Nozomi đang ám chỉ điều gì.

Đó chính là miếng độn.

Nếu không phải cô đã tháo miếng độn của mình ra khi thay quần áo, e rằng vòng ngực 74 sau khi độn lót của cô căn bản không thể mặc vừa bộ lễ phục có vòng ngực 71.

Nhưng mà, về việc mình thực sự đã dùng miếng độn, cô là vịt chết cứng miệng, tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Bằng không thì, chẳng phải sẽ bị mất mặt trắng trợn sao.

Và sau chuyện này, cái chuyện khó nói này e rằng sẽ không qua được.

Cũng đúng đó.

Mặt Nozomi vẫn tươi cười.

Cô cũng không vạch trần Nico.

Hơn nữa cô cũng không cần phải vạch trần.

Bởi vì, với sự kích động của Nico bây giờ, những người khác cũng đã hiểu được vật mà Nico đang giấu.

Điểm này, từ nụ cười lén lút trên mặt Eli và các cô gái, cũng có thể thấy được.

Vậy chúng ta đi ra ngoài trước nhé.

Y Hạ nhất định cũng đã đợi lâu rồi.

Cười khẽ một tiếng sau, Kotori dẫn đầu mở cửa, đi ra phòng học nấu ăn.

Lúc này, Y Hạ đang cùng Alisa cười nói vui vẻ ở ngoài cửa không xa.

Bởi vì khi Y Hạ gọi Eli và các cô gái đến lấy quần áo, Alisa vừa vặn đi tìm Inui Shinju, người cũng đến Toyogasaki.

Cho nên, cô ngược lại không thể đi cùng.

Sau khi nói chuyện xong với Inui Shinju.

Biết được vị trí của chị mình Eli, Alisa chạy nhanh đến đây, nói chuyện với Y Hạ.

Y Hạ, chúng em thay xong rồi.

Nhóm Kotori tiến lên phía trước, nói với Y Hạ.

Thay xong rồi sao.

Y Hạ, người đã sớm bị tiếng động mở cửa thu hút ánh nhìn, cười nói.

Kèm theo ánh mắt của Y Hạ, còn có ánh mắt của Alisa.

Bây giờ, cô bé cũng nhìn thấy nhóm Kotori mặc trang phục biểu diễn.

Đặc biệt là chị gái của mình Eli.

Cũng khi nhìn thấy trang phục của chị gái mình Eli như vậy, cô bé lập tức kinh hô.

Harasho— Mở miệng là câu kinh điển Harasho.

Chỉ có thể nói, không hổ là cô gái Harasho.

Chị, chị thật đáng yêu.

Bộ quần áo này thật sự rất hợp với chị.

Alisa cũng rất muốn mặc những bộ quần áo đáng yêu như vậy.

Alisa liên tục khen ngợi, trong mắt tràn đầy sự phấn khích và khao khát.

Phải, phải không.

Eli bị em gái mình Alisa khen mà mặt đỏ ửng, hơi có chút ngại ngùng.

Nhưng trong lòng thì thực sự rất vui.

Ai mà không thích được khen chứ.

Đặc biệt là, vẫn là em gái mình.

Thích hả, lần sau anh cũng làm cho Alisa một bộ nhé.

Vừa vặn, sinh nhật của Alisa cũng sắp đến rồi.

Coi như quà sinh nhật tặng em.

Nghe Alisa nói vậy, lại thấy Alisa có vẻ cực kỳ ngưỡng mộ.

Chương 109

Y Hạ cười xoa đầu Alisa.

Thật sao, Onii chan.

Onii chan là nhất.

Alisa nghe vậy vui vẻ ôm lấy cánh tay Y Hạ, không ngừng lắc lư.

Chỉ thiếu chút nữa là trực tiếp thơm chụt một cái lên má Y Hạ.

Còn về chuyện bộ trang phục biểu diễn này là do Y Hạ làm, cô bé ngược lại không mấy ngạc nhiên.

Bởi vì khi nói chuyện phiếm với Y Hạ, cô bé đã biết được.

Hơn nữa, còn Harasho nhiều lần.

Khụ khụ— Alisa— Nhìn em gái Alisa không ngừng thân mật vui đùa với Y Hạ.

Eli vội ho một tiếng.

Lập tức, cô đưa tay kéo cánh tay Alisa, kéo cô bé ra khỏi người Y Hạ.

Sau đó là, kéo về bên cạnh mình.

Em gái mình ngay trước mặt mình, trước mặt mọi người lại tỏ vẻ thân mật với người khác giới, là chị gái cô đương nhiên sẽ rất để ý.

Cho dù người khác giới đó là Y Hạ, người mà các cô khá quen thuộc, cũng vậy.

Hơn nữa, từ việc em gái mình chủ động và kéo lại gần Y Hạ, Eli cảm thấy, nếu mình không làm gì đó, em gái mình sẽ không còn thuộc về mình nữa.

Điều này khiến cô có cảm giác đề phòng.

Đúng là một cô bé được voi đòi tiên.

Hi hi— Alisa vậy mà không biết tâm tư nhỏ nhít của chị mình.

Mặc dù bị chị Eli kéo về bên cạnh, trên mặt cô bé vẫn tràn đầy vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Điều này cũng khiến ánh mắt cô bé, vẫn còn đặt trên người Y Hạ.

Biết sau này mình cũng sẽ có trang phục biểu diễn do Y Hạ làm, cô bé bây giờ có thể nói là đặc biệt mong đợi.

Đều coi là vừa vặn chứ.

Sau khi cười mỉm nhìn Alisa thêm vài lần.

Y Hạ nhìn về phía Kotori và các cô gái, hỏi thăm.

Về điều này, anh đương nhiên rất tự tin.

Nhưng mà, hỏi thăm một chút vẫn có cần thiết.

Vô cùng phù hợp ạ.

Hơn nữa, mặc vào cũng vô cùng thoải mái dễ chịu và đẹp nữa.

Trong mắt Kotori sự ngưỡng mộ và tình cảm gần như lộ rõ trên mặt.

Cô càng ngày càng mê người bạn trai của mình.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ cười cười.

Nếu trang phục không có vấn đề.

Vậy tiếp theo, chúng ta trực tiếp trở về hậu trường sân vận động chờ đợi sao.

Hay là, anh đưa các em đến phòng hoạt động CLB của anh.

Tranh thủ bây giờ còn thời gian, để khởi động một chút, làm quen với quần áo trên người, tìm cảm giác biểu diễn.

Y Hạ nói.

Cái này cũng có thể đó.

Chúng ta đi luyện tập một lần trước rồi về nhé.

Kotori mắt sáng lên.

Để trực tiếp lên sân khấu biểu diễn, các cô gái vẫn còn chút không tự tin.

Nhưng mà, nếu trước tiên biểu diễn một lần trước mặt Y Hạ, để Y Hạ xem hiệu quả, và chỉ điểm một chút.

Sau đó các cô gái lên sân khấu biểu diễn, đương nhiên sẽ càng thêm thuần thục, và cũng thư giãn hơn.

Không có áp lực tâm lý gì cả.

Đúng là một biện pháp không tồi.

Chúng ta đi để Y Hạ xem chúng ta biểu diễn một chút nhé.

Nói đến, Y Hạ còn chưa thấy chúng ta chín người cùng nhau biểu diễn đâu.

Honoka và các cô gái cũng cảm thấy rất có lý, trực tiếp đồng ý.

Vậy chúng ta đi thôi.

Y Hạ gật đầu cười.

Lập tức, anh dẫn đường phía trước, đưa nhóm của Eli đến phòng học CLB Nhạc nhẹ.

Đây chính là chỗ này.

Y Hạ chỉ vào biển hiệu CLB Nhạc nhẹ.

Thật lớn.

Cái này so với phòng hoạt động CLB của chúng em lớn hơn rất nhiều.

A Các cô gái đó hình như là những nữ sinh đã cùng Y Hạ biểu diễn.

Các cô ấy cũng ở đây đó.

Nhóm Kotori kinh ngạc lên tiếng.

Nhất là câu sau.

Lúc này, Mio và mấy người đã trở lại phòng học CLB Nhạc nhẹ, cũng nhận thấy sự có mặt của các cô gái.

Tiền bối Kotori.

Nhóm của Minami Kotori vừa đến, ba người Akiyama Mio, Tainaka Ri và Kotobuki mugi trong CLB nhạc nhẹ liền lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay lập tức, họ lên tiếng chào hỏi Minami Kotori.

Nhóm Muse, những người còn lại thì họ không quen biết ai cả.

Người duy nhất họ biết là Minami Kotori, người từng làm thêm cùng họ ở tiệm của Y Hạ.

Thế nhưng, vì bận rộn với công việc thần tượng học đường, Minami Kotori gần đây đã không đến tiệm làm việc một thời gian rồi.

Không ngờ, giờ lại gặp cô ấy ở đây.

Cô ấy đến xem họ biểu diễn sao.

Hay là đến dạo lễ hội trường Toyogasaki.

Ri, Mio, mugi, Yui, chào các cậu.

Minami Kotori khẽ mỉm cười, đáp lại lời chào.

Dù hơi ngạc nhiên khi thấy mấy người Akiyama Mio ở CLB nhạc nhẹ, nhưng cô vẫn cảm thấy mừng rỡ khi gặp họ.

Dù sao, họ cũng là các em khóa dưới rất tốt bụng.

Kotori, ra là các cậu quen nhau à.

Mio, các cậu quen họ sao.

Sau khi mấy người Akiyama Mio và Minami Kotori chào hỏi nhau, nhóm Kosaka Honoka và cô Yamanaka Sawako đều tò mò hỏi về mối quan hệ giữa Minami Kotori và nhóm Akiyama Mio.

Chuyện Minami Kotori quen biết mấy người Akiyama Mio khiến họ khá bất ngờ.

Đúng vậy ạ.

Trước câu hỏi từ người bên cạnh, Minami Kotori vô thức giật mình.

Ngược lại, mấy người Akiyama Mio thì xác nhận và giải thích nguyên nhân họ quen Minami Kotori.

Sau khi nhóm Akiyama Mio giảng giải xong, trong lòng Minami Kotori lúc này chỉ có một suy nghĩ: hình như cô đã không thể giấu được nữa rồi.

Giấu chuyện gì ư.

Đương nhiên là chuyện cô đang lén lút làm thêm ở tiệm của Y Hạ.

Chuyện này, cô vẫn chưa nói với các thành viên Muse.

Ngay cả hai người bạn thân nhất là Kosaka Honoka và Sonoda Umi cho đến giờ cũng chưa hề hay biết.

Kotori, em vẫn luôn làm thêm ở tiệm của Y Hạ sao.

Kosaka Honoka, Sonoda Umi cùng những người khác nhìn về phía

Minami Kotori, hỏi.

Việc biết được chuyện này từ miệng mấy người Akiyama Mio vẫn khiến họ khá kinh ngạc.

Đặc biệt là, theo lời miêu tả của mấy người Akiyama Mio, trước khi nhóm chín người Muse tập hợp đầy đủ, Minami Kotori đã làm việc ở tiệm của Y Hạ rồi sao.

Vậy nên, trước đây Kotori quen Y Hạ. kỳ thực không phải quen qua mạng.

Mà là.

Kotori đến tiệm của Y Hạ phỏng vấn việc làm thêm, nên mới quen biết.

Sau khi biết được điểm này, Kosaka Honoka và Sonoda Umi nhìn nhau, trong lòng cùng lúc hiện lên suy nghĩ này.

Trực giác nhạy bén khiến họ nhanh chóng liên hệ hai điểm này và nảy sinh nghi ngờ.

Hơn nữa, nhờ vậy, họ cũng hiểu ra một chuyện khác.

Trước đây Minami Kotori thường xuyên rời đi sớm không phải vì lý do cô ấy tự nói, mà ngược lại, là để đi làm thêm ở tiệm của Y Hạ.

Đây mới là sự thật.

Thật là.

Khi đã rõ chân tướng, Kosaka Honoka và Sonoda Umi có chút không biết phải diễn tả cảm xúc lúc này của mình như thế nào.

Chỉ có thể nói, người bạn này của họ giấu kỹ quá.

Về điều này, họ vừa ghen tị, lại vừa giận.

Đâu phải chỉ là làm thêm ở tiệm đồ ngọt của Y Hạ, có phải

chuyện gì không thể nói ra đâu.

Sao lại phải giấu giếm, còn lừa gạt họ chứ.

Còn là bạn bè thân thiết không đây.

Cái, cái đó.

Thấy mình bị hai người bạn thân Kosaka Honoka và Sonoda Umi nhìn chằm chằm bằng ánh mắt oán trách.

Chương 110

Mấy người Ayase Eli bên cạnh, ánh mắt cũng sắc bén không kém.

Minami Kotori lập tức đổ mồ hôi trán, sắc mặt càng thêm chột dạ.

Trong lúc nhất thời, cô không biết nên nói gì cho phải.

Nhận thấy vẻ mặt Minami Kotori rõ ràng không ổn.

Lần này, ngay cả mấy người Akiyama Mio cũng phát hiện sự khác thường.

Chẳng lẽ.

Kosaka Honoka và những người khác không hề biết chuyện Minami Kotori làm thêm ở tiệm đồ ngọt của Y Hạ sao.

Nếu đúng là như vậy, thì họ thật sự đã lỡ lời rồi.

Có thể nói, họ chính là kẻ đầu sỏ gây ra tình cảnh khó xử hiện tại cho Minami Kotori.

Vậy nên.

Chuyện tiền bối Kotori làm thêm ở tiệm của tiền bối Y Hạ, các tiền bối khác cũng không biết sao.

Sau một lát ngượng ngùng, Tainaka Ri và Akiyama Mio hỏi dồn, xác nhận với nhóm Kosaka Honoka.

Hoàn toàn không biết gì cả.

Kotori trước đây căn bản không hề nhắc đến.

Nếu không phải nghe các cậu nói, bọn tớ cũng chẳng hay biết gì.

Bọn tớ cũng là lần đầu nghe nói đó.

Trước đó, bọn tớ chỉ biết Kotori và Y Hạ có mối quan hệ rất tốt.

Ngoài điểm này ra, bọn tớ không hề biết Y Hạ và Kotori còn có mối quan hệ chủ thuê và người làm.

Nhóm Kosaka Honoka nhao nhao nói.

Trong đó, phản ứng và biểu cảm của Kosaka Honoka và Sonoda Umi càng rõ ràng hơn cả.

Mỗi câu nói, ánh mắt của họ lại liếc nhìn Minami Kotori, khiến Minami Kotori càng thêm chột dạ.

Cô ấy ngượng ngùng cúi đầu, vẻ mặt đầy vẻ lúng túng.

Ra là vậy.

Nhận được sự xác nhận từ nhóm Kosaka Honoka, Tainaka Ri và những người khác lúc này cười ngượng nghịu.

Đúng là như vậy thật.

Xem ra, họ đã vô tình làm chuyện xấu rồi.

Chỉ mong, chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến nhóm Kosaka Honoka.

Bằng không, họ sẽ ân hận lắm.

Được rồi, em xin thú thật đây.

Cũng đúng lúc này, Minami Kotori giơ hai tay lên, dáng vẻ đầu hàng.

Sự ngượng ngùng và tự trách của mấy người Akiyama Mio khiến cô hơi xấu hổ.

Bởi vì giờ mọi người đã biết, vậy thì dứt khoát tiết lộ chuyện này thôi.

Ngược lại, đó cũng đâu phải chuyện gì không thể nói cho người khác.

Trước đây cô giấu giếm, chỉ là tạm thời không muốn nhóm Kosaka Honoka biết lý do cô làm như vậy mà thôi.

Mà giờ đây, cô đã đạt được mục đích của mình, hơn nữa, có được sự tự tin tương đối.

Vậy nên, đối với nhóm Kosaka Honoka, cô cũng không còn điều gì khó nói ra.

Thậm chí.

Dù không có chuyện hôm nay, cô cũng đã định tìm một cơ hội để nói rõ với nhóm Kosaka Honoka rồi.

Bây giờ, chẳng qua là thời cơ đến sớm hơn dự kiến của cô mà thôi.

Thế thì.

đành chịu thôi.

Nghĩ như vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của nhóm Kosaka Honoka và mấy người Akiyama Mio, Minami Kotori nhỏ nhẹ nói, kể lại lý do mình làm thêm ở tiệm đồ ngọt của Y Hạ.

Đó là một câu chuyện không hề dài dòng, nhưng lại đầy cảm hứng.

Câu chuyện đơn giản nhanh chóng được Minami Kotori kể xong.

Sau khi kể xong, Minami Kotori cảm thấy trong lòng mình thiếu đi điều gì đó.

Điều đã mất đi không phải thứ gì khác, mà chính là áp lực và lo lắng do sự thiếu tự tin mang lại khi cô quyết định đi làm thêm.

Vào khoảnh khắc này, những yếu tố tiêu cực ấy đều tan biến.

Bởi vì, cô đã không còn là Minami Kotori thiếu tự tin của ngày

xưa.

Cô của bây giờ, tràn đầy tự tin rằng mình có thể không còn là gánh nặng cho bạn bè.

Thậm chí, cô còn có thể chủ động dẫn dắt bạn bè cùng tiến lên.

Còn về phần nhóm Kosaka Honoka.

Kotori.

Chỉ nghe thấy Kosaka Honoka và Sonoda Umi khẽ gọi tên Minami Kotori.

Lúc này, ánh mắt của họ rưng rưng, khiến người ta vô cùng xót xa.

Ngay lập tức, giây phút sau đó, Kosaka Honoka và Sonoda Umi cùng lúc tiến lên, đồng loạt ôm chầm lấy người bạn thân Minami Kotori trước mặt.

Kotori đâu phải là gánh nặng gì chứ.

Vì có Kotori quan tâm đến bọn tớ, hai đứa bọn tớ mới có thể vững vàng tiến bước ngay từ đầu mà không chút lo lắng nào.

Có Kotori thật là tốt quá.

Ngược lại là bọn tớ.

Kosaka Honoka và Sonoda Umi nói liên tục.

Đây là lời an ủi của họ dành cho Minami Kotori, cũng là biểu hiện của sự tự trách.

Họ không hề hay biết rằng Minami Kotori trong lòng lại sợ hãi đến vậy.

Là bạn thân của Minami Kotori, họ cảm thấy mình thật không xứng đáng.

Đến mức đã để Minami Kotori một mình chịu đựng rất nhiều áp lực không đáng có.

Mọi chuyện đã qua rồi.

Bây giờ, tớ đã được rèn luyện rất tốt, không còn là Kotori thiếu tự tin của trước kia nữa.

Hơn nữa, đây không phải lỗi của Umi và Honoka, Honoka và Umi không cần phải tự trách.

Minami Kotori cũng ôm lấy hai người bạn trước mặt, giọng nói nhẹ nhàng thủ thỉ.

Trong mắt cô, ánh sáng lấp lánh.

Rõ ràng, cảm xúc đã dâng trào đến cực điểm.

Kotori.

Lại vài tiếng gọi nữa vang lên.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Minami Kotori, Ayase Eli và Tojo Nozomi bên cạnh cũng tiến lên, cho Minami Kotori một cái ôm thật chặt.

Sau khi biết chuyện của Minami Kotori, Ayase Eli có một nhận thức sâu sắc hơn về cô ấy, cùng với. sự tán thành.

Còn nhóm Tojo Nozomi thì vô cùng thương xót Minami Kotori.

Trước sự thật này, không ai là không cảm động.

Ngay cả những người ngoài Muse, như mấy người Akiyama Mio đang đứng quan sát bên cạnh, cũng vậy.

Điều đó khiến cô Yamanaka Sawako, người lần đầu gặp Minami Kotori, không ngừng lặp lại câu Thật là một đứa trẻ ngoan mà.

Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên họ biết được những chuyện này

từ miệng Minami Kotori.

Những điều này, họ rất khó nhận ra từ một Minami Kotori thường ngày luôn hoạt bát, tươi sáng, dịu dàng và hiền lành.

Theo họ, Minami Kotori thật sự không dễ dàng chút nào.

Khụ khụ.

Vào khoảnh khắc ấm áp này, chỉ nghe thấy một tiếng ho khan vang lên.

Đó là tiếng ho của Y Hạ.

Nghe thấy tiếng ho của Y Hạ, nhóm Ayase Eli hoặc là trừng mắt liếc Y Hạ đang phá hỏng bầu không khí, hoặc là ngượng ngùng buông Minami Kotori ra.

Giải thích cũng đã giải thích xong rồi.

Tiếp theo, chúng ta nên vào chuyện chính thôi.

Nếu không, thật sự không còn đủ thời gian đâu.

Y Hạ nhắc nhở nhóm Minami Kotori.

Lúc này, lại vài phút nữa trôi qua.

Thời gian đến tiết mục cuối cùng buổi trưa càng ngày càng gần rồi.

Đúng vậy ạ.

Nhận được lời nhắc nhở, nhóm Minami Kotori từng người sực tỉnh, còn có chút giật mình.

Họ chỉ biết cảm động, mà lại quên mất chuyện chính.

Ri, Mio, Yui, mugi, tiếp theo chúng mình muốn mượn phòng sinh hoạt câu lạc bộ của các cậu một chút, được không.

Minami Kotori hỏi mấy người Tainaka Ri.

Dù Y Hạ mới là chủ nhiệm CLB nhạc nhẹ, và họ cũng là do Y Hạ đưa đến, nhưng vì mấy người Tainaka Ri cũng có mặt, việc thông báo một tiếng vẫn cần thiết.

Mấy người Tainaka Ri không chút do dự gật đầu.

Cô Yamanaka Sawako bên cạnh thì có vẻ trầm tư.

Các em đây là muốn. biểu diễn sao.

Cô Yamanaka Sawako tò mò hỏi.

Chẳng trách cô ấy lại nghĩ vậy.

Chương 111

Lúc này, nhóm Minami Kotori đều đang mặc những bộ trang phục biểu diễn vô cùng đáng yêu.

Trong trường hợp này, việc thay đổi trang phục tại địa điểm này chỉ có một lý do duy nhất.

Đó chính là, nhóm Minami Kotori sẽ lên sân khấu biểu diễn.

Họ sẽ biểu diễn ngay tại trường của họ, tức là Toyogasaki.

Hơn nữa, lại là kiểu tạm thời thay thế.

Dù sao, trước đây họ đều đã xem danh sách các tiết mục biểu diễn của Toyogasaki lần này.

Trong danh sách đó, hoàn toàn không có tên của nhóm Minami Kotori và tên tiết mục của họ.

Nếu không, họ cũng sẽ không đến giờ mới biết.

Còn việc nhóm Minami Kotori biểu diễn tiếp theo tại CLB nhạc nhẹ, có lẽ là để. khởi động trước khi lên sân khấu.

Đúng vậy ạ.

Minami Kotori gật đầu.

Ngay lập tức, cô mở miệng giải thích nguyên nhân của sự kiện đột ngột này.

Y Hạ nói, có một nhóm tình nguyện viên của tiết mục biểu diễn buổi sáng gặp sự cố, không thể biểu diễn bình thường được.

Thế nên, anh ấy đã tìm bọn em giúp đỡ.

Bọn em cũng muốn thử sức, nên dự định lên sân khấu biểu diễn.

Bây giờ, bọn em luyện tập lại một chút trước, để tránh có sự cố bất ngờ xảy ra.

Minami Kotori giải thích.

Vậy sao.

Thật tuyệt vời quá đi.

Bọn mình vẫn chưa được thấy các tiền bối Kotori cùng nhau biểu diễn bao giờ.

Nhóm chín người chắc chắn sẽ rất khác biệt.

Thật khiến người ta mong đợi quá.

Biết đâu, đó lại là một màn trình diễn khá tuyệt đấy chứ.

Dù sao, trường Toyogasaki của bọn mình đâu có câu lạc bộ thần tượng học đường nào.

Mấy người Tainaka Ri nghe vậy đều mắt sáng lên.

Họ từng người trầm trồ khen ngợi, có vẻ hơi phấn khích.

Về chuyện này, họ rất bất ngờ, nhưng càng nhiều hơn là bất ngờ vui vẻ.

Không ngờ, nhóm Minami Kotori lại muốn biểu diễn ngay tại trường của họ.

Màn biểu diễn của ba người Minami Kotori, Kosaka Honoka, Sonoda Umi thì trước đây khi họ đến Học viện Otonokizaka đã từng được xem trực tiếp rồi.

Nhưng màn biểu diễn của cả chín người Muse— Minami Kotori, Kosaka Honoka, Sonoda Umi, Ayase Eli, Tojo Nozomi, Yazawa Nico, Koizumi Hanayo, Hoshizora Rin, Nishikino Maki — thì họ vẫn chưa được xem bao giờ.

Chắc hẳn, sẽ rất đặc sắc.

Điều này rất đáng để xem.

Đâu có đâu ạ.

Bị mấy người Tainaka Ri tán dương như vậy, mấy người Minami Kotori đều có chút ngượng ngùng.

Tuy nhiên, họ lại rất vui vẻ.

Sau khi nói rõ nguyên nhân, dưới sự quan sát của nhóm Tainaka Ri, họ đã sắp xếp đội hình, điều chỉnh trạng thái của mình, chuẩn bị bắt đầu biểu diễn.

Kèm theo âm nhạc vang lên, màn biểu diễn đầu tiên của nhóm chín người Muse tại Toyogasaki đã chính thức bắt đầu.

Tâm tình chân thật kết nối anh và em, những tâm tư vụng về, nghiêm túc chạm vào nhau.

Cũng không thể ngăn cản những ước mơ vĩ đại đang rộng mở.

Và giấc mơ ấy, ngay tại đây, vừa mới cất bước.

Em hiểu, mười chuyện thì đến chín chuyện không như ý, thử thách cũng là bài học bắt buộc.

Mấy người Minami Kotori lần lượt cất tiếng hát, trình bày ca khúc Bokura no LIVE Kimi to no LIFE.

Tiếng ca du dương, cộng thêm phong thái vũ đạo uyển chuyển, đã trực tiếp chinh phục nhóm Akiyama Mio đang có mặt tại đó.

Cô Yamanaka Sawako, người còn ít hiểu biết về thần tượng học đường, càng tấm tắc khen ngợi.

Dù màn biểu diễn của nhóm Minami Kotori còn hơi ngây ngô, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác về những ngôi sao mới

đang trỗi dậy.

Không nghi ngờ gì nữa.

Nhóm Minami Kotori sau này chắc chắn sẽ nổi tiếng lẫy lừng, trở thành những thần tượng học đường lừng danh.

Rất nhanh, một khúc hát kết thúc.

Nhóm Minami Kotori kết thúc màn trình diễn của mình bằng tư thế cuối cùng.

Bộp—— Bộp—— Bộp—— Ngay sau khi màn biểu diễn của nhóm Minami Kotori kết thúc.

Nhóm Tainaka Ri đồng loạt vỗ tay, dành cho họ những tràng pháo tay nồng nhiệt nhất.

Một màn biểu diễn đặc sắc, hoàn toàn xứng đáng những tràng pháo tay như vậy.

Cảm ơn.

Đối mặt với những tràng pháo tay nồng nhiệt từ nhóm Tainaka Ri, nhóm Minami Kotori đều ngượng ngùng nói lời cảm ơn.

Trong lòng họ, lại vô cùng vui sướng.

Thật sự là một màn trình diễn rất tuyệt đấy.

Chắc hẳn, các em nhất định có thể trở thành những thần tượng học đường đỉnh nhất.

Cô Yamanaka Sawako cười nói.

Bọn em vẫn còn kém xa lắm ạ.

Hơn nữa, so với việc trở thành thần tượng học đường đỉnh nhất, Điều bọn em mong muốn hơn lúc này, là nhờ vào đó để xây dựng danh tiếng cho bản thân, từ đó nâng cao danh tiếng của Học viện

Otonokizaka.

Bằng cách này, bọn em mới có thể cứu vớt trường học của mình.

Minami Kotori khiêm tốn nói.

Lời nói khiêm tốn này chứa đựng sự tự tin và một niềm tin kiên định của cô.

Với mọi người đồng lòng hợp sức, lại có sự hỗ trợ từ viện trợ bên ngoài là bạn trai Y Hạ, Muse chắc chắn sẽ tiến thẳng về phía trước, không hề dừng bước.

Sau đó, họ sẽ đạt được thành quả mình mong muốn.

Và mục đích ban đầu của họ, chính là việc cứu vớt Học viện Otonokizaka, cũng cuối cùng sẽ được thực hiện.

Cứu vớt Học viện Otonokizaka sao.

Nghe Minami Kotori nói vậy, cô Yamanaka Sawako khá xúc động.

Học viện Otonokizaka, cô từng nghe nói đến.

Dù sao, đó là một ngôi trường có lịch sử lâu đời.

Hơn nữa, khá liên quan đến âm nhạc, lại từng sản sinh ra vài nhạc sĩ nổi tiếng.

Quan trọng nhất là, Học viện Otonokizaka hiện đang trên đà suy tàn, đối mặt với nguy cơ bị đóng cửa.

Không ngờ, lý do nhóm Minami Kotori trở thành thần tượng học đường lại là để cứu vớt Học viện Otonokizaka.

Đây quả thật là một ý tưởng vừa mạnh mẽ vừa dũng cảm.

Xét theo độ hot của thần tượng học đường hiện tại, miễn là nhóm Minami Kotori có thể thành công, điểm này hoàn toàn có thể làm được, từ đó giúp Học viện Otonokizaka thoát khỏi cảnh trường học bị

đóng cửa, hướng tới một khởi đầu mới.

Các em nhất định sẽ thành công.

Cô Yamanaka Sawako chúc phúc.

Cảm ơn.

Nhóm Minami Kotori khẽ cười, hơi khom người nói.

Mà nói đến.

Trang phục biểu diễn của tiền bối Kotori, là do tiền bối Kotori tự làm sao.

Hay là. do tiền bối Y Hạ làm.

Cũng đúng lúc này, mấy người Tainaka Ri bắt đầu hứng thú với trang phục biểu diễn của Minami Kotori.

Khi nhóm Minami Kotori bước vào phòng sinh hoạt của CLB nhạc nhẹ, điều đầu tiên họ chú ý chính là bộ đồng phục trên người các cô ấy.

Tuy nhiên, lúc đó họ không có cơ hội hỏi.

Sở dĩ lại nhắc đến Y Hạ, đó là bởi vì, họ cảm thấy một sự quen thuộc khó hiểu từ những bộ trang phục biểu diễn trên người nhóm Minami Kotori.

Cảm giác này khiến họ vô thức liên tưởng đến Y Hạ.

Chỉ có điều, giữa trang phục biểu diễn của ban nhạc và trang phục của thần tượng học đường, phong cách vẫn có sự khác biệt khá lớn.

Thế nên, họ không thể hoàn toàn chắc chắn.

Tuy nhiên, cho dù không phải do Y Hạ làm, theo họ, cũng chắc chắn có liên quan đến Y Hạ.

Đó là trực giác của họ.

Trang phục biểu diễn của chính bọn em vẫn đang trong quá trình sản xuất.

Còn những bộ này là do Y Hạ làm cho.

Coi như là trang phục kỷ niệm cho ngày Muse tập hợp đông đủ và cũng là quà chúc mừng.

Minami Kotori mỉm cười giải thích.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt cô dịu dàng như nước nhìn về phía Y Hạ.

Trong mắt, tràn ngập tình ý ngọt ngào.

Thì ra là vậy.

Thật sự có chút khó mà nhận ra đấy.

Nhận được sự xác nhận từ Minami Kotori, Tainaka Ri hơi tấm tắc khen ngợi.

Vậy nên, hóa ra đúng là Y Hạ làm thật.

Điểm này, thật khó mà nhận ra đấy.

Có gì lạ đâu.

Bản thân việc thiết kế trang phục cũng có điểm chung mà, trang phục biểu diễn của các cậu anh còn làm được, thì trang phục biểu diễn của nhóm Kotori anh đương nhiên cũng làm ra được chứ.

Y Hạ khinh thường nhìn mấy người Tainaka Ri đang ngạc nhiên.

Hay là, sau khi biết anh đã làm ra những bộ trang phục đáng yêu như vậy, Luật tiểu thư đáng yêu của chúng ta có chút động lòng, cũng muốn thử một chút sao.

Y Hạ với ánh mắt hài hước nhìn về phía Tainaka Ri, trêu chọc.

Đâu, đâu có.

Bị Y Hạ trêu chọc như vậy, Tainaka Ri lúc này mặt đỏ bừng.

Còn, còn nữa.

Đừng dùng cái cách nói đáng xấu hổ đó chứ.

Tainaka Ri xấu hổ và bực bội nói.

Chương 112

Luật tiểu thư, cách xưng hô này quả nhiên khiến cô ấy, người vốn có tính cách hơi bộc trực như con trai, cảm thấy xấu hổ.

Chắc chắn, cách xưng hô này sau này sẽ trở thành trò trêu chọc của Akiyama Mio và những người khác dành cho cô.

Chỉ là, có một điều Y Hạ nói đúng.

Đó chính là. cô ấy, khi nhìn thấy trang phục biểu diễn của nhóm Minami Kotori, thực sự đã có chút hứng thú với trang phục thần tượng học đường.

Trong lòng, cô ấy đã hình dung ra cảnh mình mặc một bộ trang phục biểu diễn như vậy sẽ trông như thế nào.

Điều đó khiến cô ấy có chút kích động.

Đương nhiên.

Về điểm này, cô ấy tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Bởi vì kiểu dáng đáng yêu của trang phục biểu diễn hoàn toàn trái ngược với phong cách của cô.

Nếu để mấy người Akiyama Mio biết được suy nghĩ của mình, e rằng sẽ bị trêu chọc một trận.

Sau đó, họ sẽ biến điểm này thành trò cười của cô, từ đó thêm một nỗi xấu hổ nữa cho bản thân.

Cô ấy không muốn có sự phát triển và đãi ngộ như vậy.

Luật tiểu thư, khúc khích—— Khi Tainaka Ri còn đang nghĩ vậy.

Thì ngay cái danh xưng Luật tiểu thư mà Y Hạ vừa gọi Tainaka Ri, đã khiến Akiyama Mio và Kotobuki mugi bật cười thành tiếng,

trông có vẻ không nhịn được.

Ánh mắt họ nhìn Tainaka Ri, tràn đầy ý trêu chọc.

Luật tiểu thư.

Một tài năng nghiêm chỉnh như vậy, đây là lần đầu tiên họ nghe thấy có người dùng danh xưng này để gọi Tainaka Ri.

Cái danh xưng Luật tiểu thư này, và Tainaka Ri vốn luôn hiếu động, bộc trực như con trai.

Không thể nói là không giống, chỉ có thể nói là. chẳng liên quan gì cả.

Mấy người các cậu—— Nhìn mấy người Akiyama Mio không ngừng trêu chọc, Tainaka Ri tức giận dậm chân.

Sau đó, cô càng ôm lấy gò má đang nóng bừng của mình bằng hai tay.

Nếu có một cái hố, cô lúc này thật sự muốn chui xuống.

Tiền bối Y Hạ, tất cả là do anh.

Cuối cùng, Tainaka Ri dứt khoát dùng ánh mắt đầy vẻ oán trách nhìn về phía kẻ đầu sỏ Y Hạ.

Đối với điều này, Y Hạ trực tiếp nhún vai, dáng vẻ như không liên quan gì đến mình.

Ngay lập tức, anh không còn để ý đến Tainaka Ri nữa, ánh mắt nhìn về phía nhóm Minami Kotori bên cạnh.

Màn biểu diễn của các em, nhìn chung cũng không tệ lắm.

Chỉ có điều, có lẽ là do thời gian luyện tập phối hợp còn ít, hoặc là do chưa quen với trang phục biểu diễn.

Ở những động tác tại giây thứ ba mươi, một phút hai mươi lăm

giây và ba phút bốn mươi giây, vẫn còn hơi chưa được trôi chảy.

Sau này, các em có thể tăng cường luyện tập thêm một chút.

Mặt khác, về mặt hát, tại.

Y Hạ nói.

Màn biểu diễn vừa rồi của nhóm Minami Kotori, anh đương nhiên không phải chỉ xem cho xong.

Những thiếu sót của nhóm Minami Kotori đều được anh phát hiện và chỉ rõ.

Vâng.

Chúng em sẽ cố gắng cải thiện.

Nghe Y Hạ đánh giá, Minami Kotori vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Họ vốn đã có ý định nhờ Y Hạ giúp đỡ chỉ dẫn.

Giờ Y Hạ đã chỉ dẫn chi tiết như vậy, sau này họ tự nhiên sẽ phải thật sự nỗ lực cải thiện hơn nữa mới được.

Nhiều vấn đề đến vậy sao.

Ayase Alisa cũng không hề phát hiện ra.

Nhìn Y Hạ và nhóm Minami Kotori đang nghiêm túc thảo luận.

Ayase Alisa khá xúc động.

Cô bé cũng là một thành viên đang đắm chìm trong màn biểu diễn của nhóm Minami Kotori.

Vì thế, cô bé còn vô cùng phấn khích.

Chưa từng nghĩ, màn biểu diễn vừa rồi mình thấy vô cùng đặc sắc, trong mắt Y Hạ lại có rất nhiều thiếu sót sao.

Điều đó khiến cô bé rất kinh ngạc.

Đồng thời, cô bé cũng vô cùng khâm phục Y Hạ.

Quả nhiên là anh mà.

Bọn em cũng không hề phát hiện ra.

Nghe Ayase Alisa cảm thán.

Akiyama Mio bên cạnh cũng trầm trồ nói.

Vừa rồi cô ấy xem màn biểu diễn của nhóm Minami Kotori, cũng vô cùng nghiêm túc quan sát.

Thế nhưng, cô ấy cũng không phát hiện ra chỗ nào không ổn cả.

Cho dù hồi tưởng lại từng mốc thời gian Y Hạ đã nói, cũng không thấy có sự khác biệt quá lớn.

Chỉ có thể nói, tầm nhìn của cô ấy vẫn còn hạn chế. mugi, cậu vừa rồi có phát hiện ra không.

Nhận thấy Kotobuki mugi bên cạnh đang tươi cười híp mắt, Akiyama Mio có cảm giác Kotobuki mugi hình như đã phát hiện ra điều gì đó.

Cô ấy tò mò hỏi Kotobuki mugi.

Không có ạ.

Đối mặt với câu hỏi của Akiyama Mio, Kotobuki mugi trên mặt vẫn tươi cười rạng rỡ.

Sau đó, cô ấy đưa ra câu trả lời phủ định.

Thật sao.

Akiyama Mio hơi sững người.

Cô ấy luôn cảm thấy Kotobuki mugi đang nói dối ở điểm này, nhưng khổ nỗi không có bằng chứng để chứng minh.

Phải chăng lý do Kotobuki mugi nói vậy là để ý đến họ.

Suy tư một lát, Akiyama Mio cũng không để tâm.

Dù sao, đó cũng không phải chuyện lớn.

Nếu đúng như cô ấy nghĩ, thì đây chẳng qua là sự dịu dàng của Kotobuki mugi thôi.

Cô ấy cũng không cần thiết phải truy cứu đến cùng.

Em có nghe được mà.

Khi Akiyama Mio đang thoải mái, chỉ nghe thấy Hirasawa Yui, người đang ngồi ở rìa, giơ cao tay phải lên.

Cô ấy tham gia vào cuộc trò chuyện này.

Hả.

Mio, cậu hiểu rồi sao.

Akiyama Mio vô thức có chút hiếu kỳ.

Tuy nhiên, sau khi nghĩ đến điều gì đó, cô ấy lập tức sực tỉnh.

À.

Suýt nữa thì quên mất, Yui cậu có cảm âm tuyệt đối mà.

Akiyama Mio nói với vẻ ngưỡng mộ.

Cảm âm tuyệt đối là điều mà người làm nhạc khao khát.

Mà Hirasawa Yui, lại sở hữu thiên phú này.

Mặc dù Hirasawa Yui có thiên phú này, nhưng vì tính cách của bản thân, việc học guitar của cô ấy vẫn vô cùng chậm chạp.

Điều này khiến Akiyama Mio vừa bất đắc dĩ, lại vừa dở khóc dở cười.

Yui giỏi thật đó.

Cũng đúng lúc này, Kotobuki mugi khen ngợi Hirasawa Yui.

Bởi vì cô ấy biết được thiên phú của Hirasawa Yui.

He he—— Bị tán dương, Hirasawa Yui lúc này lộ vẻ mặt vui vẻ.

Hơn nữa, còn có một chút đắc ý nhỏ.

Chỉ có điều, lời tiếp theo của Tainaka Ri, lại khiến cô ấy có chút chán nản và bị đả kích.

Rõ ràng có thiên phú tốt như vậy, sao việc học guitar lại chậm chạp đến thế chứ.

Tainaka Ri than vãn.

Một người sở hữu cảm âm tuyệt đối, mà tiến độ học guitar lại không bằng một nửa người mới khác.

Chuyện này mà để người trong giới biết, e rằng không có mấy người tin tưởng đâu.

Chỉ riêng điểm này thôi, Hirasawa Yui cũng có thể coi là độc nhất vô nhị.

Tốc độ quên còn nhanh hơn tốc độ học, đúng không.

Hirasawa Yui nghe vậy lúc này vẻ mặt không nói nên lời.

Chương 113

Có chút bị đả kích, cô ấy trực tiếp chui vào lòng Kotobuki mugi, dáng vẻ tìm kiếm an ủi.

Ngoan nào, ngoan nào—— Ngoan lắm, ngoan lắm.

Đừng khóc nha.

Nhìn Hirasawa Yui trong lòng, Kotobuki mugi lộ vẻ mặt dịu dàng như mẹ, trấn an Hirasawa Yui.

Chỉ có điều, vẻ mặt ngọt ngào hồng hào của cô ấy lại khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Trước tiên đến đây đã.

Chúng ta cũng nên xuất phát thôi.

Y Hạ và những người khác không quá để tâm đến màn tương tác của nhóm Kotobuki mugi.

Hoàn thành việc chỉ đạo và ngụ ý xong, thấy không còn nhiều thời gian, anh liền muốn dẫn nhóm Minami Kotori đi đến đại thể dục quán.

Bởi vì thời gian anh rời đi đã quá lâu, một vị ủy viên trưởng hội học sinh nào đó giờ đây cũng có chút oán trách.

Nếu không phải buổi biểu diễn buổi sáng đã không còn bất kỳ sự cố nào, và các mặt khác cũng không cần Y Hạ xử lý, thì Yukinoshita Yukino có lẽ đã thẳng tiến đến chỗ Y Hạ rồi.

Đáng yêu quá.

Họ là học sinh trường mình sao.

Cứ có cảm giác như chưa từng thấy bao giờ ấy.

Đây là trang phục biểu diễn của thần tượng à.

Siêu khiến người ta động lòng luôn.

Nhưng mà, trường mình hình như đâu có câu lạc bộ thần tượng học đường nào đâu.

Trên đường đi đến đại thể dục quán, nhóm Minami Kotori trong những bộ trang phục biểu diễn tất nhiên là vô cùng thu hút ánh nhìn.

Những người đi đường, dù là học sinh Toyogasaki hay người ngoài trường đến tham quan, đều bị vẻ đáng yêu của nhóm Minami Kotori hấp dẫn.

Sau đó, từng người truyền ra những lời khen ngợi.

Điều đó khiến nhóm Minami Kotori khá tận hưởng.

Đặc biệt là Yazawa Nico.

Cô ấy lúc này rất có cảm giác của một thần tượng đang đi tuần phố và được fan hâm mộ nhận ra.

Đây chính là cảm giác thần tượng mà cô ấy mong muốn.

Tuy nhiên, cũng có những người có suy nghĩ khác.

Đó chính là những người có tính cách hướng nội, hay xấu hổ như Sonoda Umi và Koizumi Hanayo.

Cứ thế mà mặc trang phục biểu diễn lộ diện trước công chúng, họ ít nhiều cũng cảm thấy căng thẳng và không quen.

Hơn nữa, họ còn vô thức nấp sau lưng Kosaka Honoka và Hoshizora Rin.

Hậu trường.

Y Hạ dẫn nhóm Minami Kotori đến đây.

Lúc này, Yukinoshita Yukino đang nói chuyện gì đó với

Shiromeguri Meguri bên cạnh.

Điều đáng chú ý là, lông mày họ hơi nhíu lại, dường như đang lo lắng điều gì đó.

Sau khi kết thúc chủ đề đang nói, Yukinoshita Yukino và Shiromeguri Meguri vô thức nhìn xung quanh.

Sau đó, họ cùng lúc nhìn thấy Y Hạ đang đi về phía mình.

Khi nhận thấy nhóm Y Hạ đến.

Ánh mắt của họ đồng loạt nhìn về phía Y Hạ.

Cùng với. nhóm Minami Kotori phía sau Y Hạ.

Phải nói.

Nhóm Minami Kotori thật sự vô cùng thu hút ánh nhìn.

Không chỉ là những cô gái có vẻ ngoài đáng yêu, mà mỗi người còn mặc những bộ lễ phục vô cùng đáng yêu.

Đừng nói là con trai, ngay cả là con gái như họ, ánh mắt cũng bị thu hút mạnh mẽ, một lát sau mới định thần lại.

Họ chính là.

Ngay khi nhìn thấy nhóm Minami Kotori, mắt Yukinoshita Yukino và Shiromeguri Meguri hơi sáng lên, đồng thời họ nghĩ đến điều gì đó.

Tiếp đó. họ thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, họ dường như cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Chờ lâu rồi.

Y Hạ và nhóm Minami Kotori đương nhiên không biết suy nghĩ của Yukinoshita Yukino và Shiromeguri Meguri.

Thấy Yukinoshita Yukino và Shiromeguri Meguri đã chú ý đến đoàn người họ, Y Hạ tiến lên chào một tiếng, chào hỏi Yukinoshita

Yukino và Shiromeguri Meguri.

Cuối cùng cũng về rồi.

Yukinoshita Yukino phàn nàn, càu nhàu với Y Hạ một câu.

Ngay lập tức, cô nhìn Y Hạ, rồi lại nhìn nhóm Minami Kotori.

Mọi chuyện đã ổn thỏa hết rồi chứ.

Yukinoshita Yukino mở miệng hỏi Y Hạ.

Mặc dù Y Hạ và nhóm Minami Kotori cơ bản đã khiến cô ấy xác định được điều này.

Thế nhưng, để đề phòng vạn nhất, hỏi một câu vẫn rất cần thiết.

Lời vừa dứt, Shiromeguri Meguri bên cạnh cũng với vẻ mặt đầy mong đợi nhìn về phía Y Hạ.

Khi biết tiết mục cuối cùng xảy ra vấn đề, sự căng thẳng và lo lắng trong lòng cô ấy không hề kém Yukinoshita Yukino chút nào.

Sau khi biết Y Hạ đã đi xử lý, cô ấy lúc này mới thở phào một hơi.

Tuy nhiên, Y Hạ vẫn không có tin tức cụ thể nào, chỉ nói với Yukinoshita Yukino là đang xử lý.

Điều này ít nhiều vẫn khiến cô ấy lo lắng.

Nếu lễ hội trường bị hủy vào thời điểm quan trọng như vậy, không nghi ngờ gì là điều mọi người không thể chấp nhận.

Mọi người đều ở đây rồi, em nghĩ xem.

Y Hạ liếc nhìn Yukinoshita Yukino nói.

Ngay lập tức, anh nhìn về phía nhóm Minami Kotori phía sau lưng.

Nhóm Minami Kotori hiểu ý ngay lập tức.

Thấy ánh mắt Y Hạ, họ từng người tiến lên.

Cảm ơn quý trường đã sẵn lòng cho chúng em cơ hội này để lên sân khấu biểu diễn.

Chúng em sẽ dốc hết khả năng, mang đến màn biểu diễn tốt nhất.

Ayase Eli bước đến trước mặt Yukinoshita Yukino và Shiromeguri Meguri, nói những lời xã giao mang tính chất công việc.

Mặc dù họ là do Y Hạ mời, nhưng vì Shiromeguri Meguri là chủ tịch hội học sinh Toyogasaki, việc thông báo một tiếng với Shiromeguri Meguri vẫn cần thiết.

Bằng cách này, cũng có thể tăng cường mối quan hệ giữa Toyogasaki và Học viện Otonokizaka.

Nhất là, bản thân họ vẫn là hàng xóm nữa chứ.

Điều này lại càng cần thiết hơn.

Đâu có đâu.

Chúng tôi mới phải là người cảm ơn các em mới đúng.

Shiromeguri Meguri hơi khom lưng.

Cũng đúng lúc này, cô ấy dường như phát hiện ra điều gì đó.

Tôi nhớ hình như em là. chủ tịch hội học sinh Học viện Otonokizaka.

Shiromeguri Meguri có chút kinh ngạc hỏi.

Với tư cách hàng xóm, cô ấy đương nhiên có biết chút ít về Học viện Otonokizaka.

Thế nên, cô ấy đương nhiên biết chủ tịch hội học sinh Học viện Otonokizaka là ai, và cả diện mạo của đối phương nữa.

Điểm này, phó chủ tịch Tojo Nozomi của Học viện Otonokizaka cũng vậy.

Mà bây giờ, viện trợ bên ngoài mà Y Hạ mời đến, không chỉ là Học viện Otonokizaka, hơn nữa còn có cả chủ tịch hội học sinh Học viện Otonokizaka sao.

Theo một ý nghĩa nào đó, đây là một sự kiện lớn.

Theo lý thuyết, trước lễ hội trường, cô ấy, với tư cách chủ tịch hội học sinh Toyogasaki, lẽ ra phải cùng Ayase Eli bàn bạc.

Bởi vậy, mọi thứ đều phải giản lược.

Đúng vậy ạ.

Em là một thành viên của câu lạc bộ thần tượng học đường của trường chúng em.

Xin được chiếu cố nhiều hơn.

Ayase Eli sắc mặt hơi mất tự nhiên.

Mặc dù bản thân đã gia nhập Muse, hơn nữa đối với chuyện này cũng có sự tán thành của riêng mình.

Tuy nhiên, khi giới thiệu như vậy với người của trường khác, cô ấy khó tránh khỏi vẫn còn chút không quen và để tâm.

Chủ tịch, nên chuẩn bị giới thiệu tiết mục tiếp theo.

Trong lúc Shiromeguri Meguri còn định nói gì nữa, tai nghe của cô ấy vang lên thông báo.

Nhóm đang biểu diễn sắp kết thúc.

Shiromeguri Meguri cần chuẩn bị giới thiệu tiết mục tiếp theo.

Tiết mục tiếp theo, lại bất ngờ là tiết mục cuối cùng của buổi sáng.

À, chính là màn biểu diễn của nhóm Muse của Ayase Eli.

Chương 114

Tôi đã biết.

Bên này đã chuẩn bị xong.

Shiromeguri Meguri trả lời một tiếng.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ấy nhìn về phía nhóm Ayase Eli.

Mà trước khi cô ấy mở miệng, Y Hạ đã hoàn thành việc thông báo và nhắc nhở nhóm Ayase Eli.

Bởi vì, tai nghe của Y Hạ và Yukinoshita Yukino cũng giống như Shiromeguri Meguri, đều nhận được thông báo tương ứng.

Trong lúc Shiromeguri Meguri giao tiếp với những người khác, họ cũng đã hoàn thành việc giao tiếp với nhóm Ayase Eli.

Những chuyện khác bỏ qua đi.

Tiếp theo, cứ dựa vào các em thôi.

Sau khi biểu diễn kết thúc, anh sẽ mời các em ăn trưa.

Y Hạ nói với nhóm Minami Kotori.

Vâng, cứ giao cho bọn em.

Kosaka Honoka nhanh chóng trả lời.

Trong ánh mắt cô ấy, tràn đầy vẻ mong đợi.

Bởi vì. sự chú ý và trọng điểm của cô ấy trực tiếp đặt vào lời nói của Y Hạ.

Đặc biệt là. bữa trưa.

Nếu là Y Hạ mời cơm trưa.

Mà nếu là do Y Hạ tự tay làm, hương vị đó, tuyệt đối rất mỹ vị.

Vừa nhận được trang phục biểu diễn, lại được biểu diễn, còn được ăn đồ ăn ngon.

Lần này đến Toyogasaki, thật sự là quá đúng đắn.

Tiếp theo, sẽ lên sân khấu biểu diễn là nhóm thần tượng học đường đến từ Học viện Otonokizaka—— Muse.

Cuối cùng.

Sau vài phút chuẩn bị ngắn ngủi cuối cùng của nhóm Minami Kotori.

Kèm theo nhóm biểu diễn trước đó xuống sân khấu, Shiromeguri Meguri bắt đầu phần giới thiệu cuối cùng.

Và sau khi phần giới thiệu kết thúc.

Nhóm Minami Kotori từ phía sau sân khấu bước lên võ đài.

Tiếp đó, tại Toyogasaki, họ bắt đầu màn trình diễn đầu tiên của mình.

Mặc dù Y Hạ thân ở phía sau sân khấu, không thể nhìn thấy nhóm Minami Kotori biểu diễn.

Thế nhưng, từ tiếng hoan hô nghe được từ phía sau sân khấu.

Màn biểu diễn lần này của nhóm Minami Kotori đã đạt được thành công lớn lao.

Muse, đã đón nhận sự bùng nổ danh tiếng đúng nghĩa.

Bắt đầu từ.

Toyogasaki.

Cảm ơn mọi người.

Hy vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ nhóm Muse chúng ta.

Khi những lời cuối được cất lên.

Trên sân khấu, Kotori và mọi người vẫy tay chào tạm biệt khán giả rồi lần lượt rời đi.

Vẻ mặt họ, vẫn còn chút lưu luyến không muốn rời.

Cũng là biểu diễn, nhưng lần này trong mắt họ lại đặc biệt khác biệt.

Không khí, sân khấu, khán giả Tất cả đều như vậy.

Đây là những điều mà trước đây họ chưa từng cảm nhận được.

Đặc biệt là đối với Maki, Hanayo, Rin và Nozomi, những người lần đầu biểu diễn trên sân khấu.

Ngay cả Eli và Nico, những người đã có kinh nghiệm biểu diễn trên sân khấu, cảm giác của họ lúc này cũng không thể sánh bằng trước đây.

Nhất là Eli.

Trước đây cô ấy từng có sân khấu lớn hơn nhiều.

Nhưng so sánh thì, lần này vẫn mang lại cho cô ấy cảm giác thành tựu cao hơn một chút.

Có lẽ là vì, họ đang ở một khởi đầu mới.

Hù —— Hù —— Phía sau sân khấu.

Khi Kotori cùng nhóm trở về, họ không ngừng thở dốc.

Mọi người không sao chứ.

Có muốn uống chút nước không.

Thấy nhóm Kotori như vậy, Yukino quan tâm hỏi han.

Còn Meguri thì sao.

Sau buổi biểu diễn cuối cùng vào buổi sáng, cô ấy, với vai trò giới thiệu chương trình, đã lên sân khấu thông báo buổi biểu diễn tại nhà thi đấu chính đã kết thúc.

Các buổi biểu diễn tiếp theo sẽ được tổ chức tại các địa điểm khác trong trường Toyogasaki.

Không sao đâu ạ.

Chúng em chỉ là hơi phấn khích thôi.

Kotori và mọi người lắc đầu.

Đúng như họ nói.

Sự thở dốc lúc này của họ không phải vì mệt mỏi hay kiệt sức.

Mà chỉ đơn thuần là quá phấn khích.

Vì vậy, họ vẫn còn đắm chìm trong cảm giác khi còn ở trên sân khấu, toàn bộ thể xác và tinh thần đang ở trong trạng thái vô cùng hưng phấn.

Vậy sao.

Yukino dường như có chút hiểu được nhóm Kotori.

Tuy nhiên, vẫn còn một chút bối rối nhỏ.

Xem ra, buổi biểu diễn lần này mang lại cho các em cảm giác không tồi chút nào.

Y Hạ đứng một bên mỉm cười.

Trong mắt anh, buổi biểu diễn lần này hẳn đã mở mang tầm mắt cho Kotori và mọi người, giúp họ thăng hoa.

Không thể không nói, đúng là vậy ạ.

Xem ra, chúng em nhất định phải cảm ơn anh.

Eli khá xúc động nói.

Được thôi.

Vậy anh sẽ nhớ kỹ.

Sau đó nhớ phải cảm ơn anh một bữa đó nha.

Y Hạ gật đầu nói.

Mặc dù đây chỉ là lời khách sáo của Eli, nhưng không ngăn cản anh thuận theo đà mà leo lên.

Trước điều này, Eli tất nhiên là không nói nên lời.

Cô ấy dứt khoát hừ nhẹ một tiếng, liếc xéo Y Hạ.

Ngược lại là Nozomi đứng một bên, cười mỉm chi.

Đến đây cơ bản đã kết thúc một giai đoạn.

Buổi chiều, chỉ cần xem xét một chút là được.

Tiếp theo, chúng ta sẽ đi ăn trưa, em có muốn đi cùng không.

Trêu chọc Eli xong, ánh mắt Y Hạ nhìn về phía Yukino.

Buổi biểu diễn buổi sáng đã kết thúc, sau đó họ cũng không cần phải canh giữ hiện trường nữa.

Có thể nói, đây là khoảng thời gian tự do hiếm hoi của họ trong lễ hội trường.

Chỉ cần đến lúc đó họ vẫn tìm được người là được.

Còn muốn làm gì thì tùy ý.

Em sẽ không làm phiền mọi người.

Chị gái tìm em có việc, em chắc sẽ đi cùng chị ấy.

Yukino lắc đầu, khéo léo từ chối lời mời của Y Hạ.

Vậy sao.

Anh biết rồi.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Vậy chúng ta đi trước nhé.

Tiếp đó, họ quay về phòng học nấu ăn.

Lúc này, trong phòng học nấu ăn đã có thêm mười mấy hộp cơm.

Đó là bữa trưa mà Y Hạ đã báo Thor giúp chuẩn bị từ trước.

Có lẽ là Thor đã mang đến khi nhóm Kotori đang biểu diễn.

Mặc dù Y Hạ cũng có thể làm tạm, nhưng Thor có thể giúp đỡ thì anh tự nhiên vui vẻ nhàn rỗi.

Đây là bữa trưa của chúng ta.

Nhìn thấy mười mấy hộp cơm xuất hiện thêm trong phòng học nấu ăn.

Honoka thoáng ngây người.

Cô ấy có chút thất vọng.

Vốn tưởng rằng, có thể ăn được món ngon do Y Hạ tự tay làm cho họ ngay tại chỗ.

Chương 115

Kết quả là đồ chuyển phát nhanh sao.

Đúng vậy.

Nghe Honoka hỏi, Y Hạ gật đầu xác nhận.

Mặc dù không phải do anh làm, nhưng cũng đừng xem thường hương vị của những hộp cơm này nhé.

Đây là do đệ tử của anh làm, hương vị đã không kém gì anh rồi.

Y Hạ cười nói.

Anh tự nhiên nhìn ra sự thất vọng của Honoka.

Nhưng mà, chờ Honoka nếm thử hương vị của nó, có lẽ sẽ không còn thất vọng nữa.

Thay vào đó sẽ chỉ là kinh ngạc.

Nếu không tin, nếm thử thì biết.

Nếu các em cảm thấy không ngon, anh sẽ làm riêng cho các em.

Vừa hay, nguyên liệu trong phòng học nấu ăn cũng có sẵn.

Thấy Honoka có vẻ hoài nghi, Y Hạ vỗ ngực cam đoan.

Vậy thì ăn thử xem sao.

Honoka bị thuyết phục.

Lập tức, cô ấy tò mò cầm lấy một hộp cơm, mở ra.

Hầu như ngay lập tức, hương thơm từ hộp cơm như một quả bom, trực tiếp bùng nổ, lan tỏa khắp phòng học nấu ăn.

Sau đó, tràn vào mũi Honoka cùng Eli và mọi người xung quanh.

Đây là Thơm quá đi mất.

Hít hà mùi thơm tuyệt hảo mà mình ngửi được, Honoka và mọi người đều sáng mắt lên, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Hóa ra hộp cơm này còn nóng hổi.

Hơn nữa thật sự rất ngon.

Nếu không thì, làm sao có được mùi thơm quyến rũ đến vậy.

Itadakimasu.

Ngay sau khi ngửi thấy mùi thơm của hộp cơm, Honoka không khách khí nữa.

Cô ấy lấy ra đôi đũa được bọc gọn gàng, làm một lễ nghi trước bữa ăn nhanh chóng và đơn giản.

Tiếp đó là, nóng lòng thưởng thức hộp cơm trước mặt.

Tuyệt thật.

Hương vị thật sự không kém đồ Y Hạ làm chút nào.

Mắt Honoka sáng rực.

Vốn tưởng Y Hạ vừa rồi nói dối.

Bây giờ xem ra, Y Hạ nói là sự thật.

Hộp cơm này thật sự siêu cấp ngon.

Hơn nữa, không thua kém đồ ăn do Y Hạ làm.

Thật sự ngon đến thế sao.

Nhìn Honoka ăn ngấu nghiến.

Trong lúc nhất thời, bất kể là Kotori, Umi hay Eli và mọi người, cũng đều cầm hộp cơm lên, thưởng thức.

Rất nhanh, họ cũng nếm được hương vị thơm ngon của hộp cơm.

Hơn nữa, ai nấy đều chìm đắm trong đó.

Không lâu sau, toàn bộ hộp cơm đã bị Honoka và mọi người ăn sạch.

Sau khi ăn xong, họ thỏa mãn xoa bụng mình.

Ở đây còn có món tráng miệng sau bữa ăn.

Nếu các em muốn ăn thì tự lấy nhé.

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của nhóm Honoka, Y Hạ cười cười.

Sau đó, anh đặt một hộp cơm được để riêng ở một bên trước mặt nhóm Honoka.

Bên trong chứa, chính là món tráng miệng nhỏ.

Món tráng miệng.

Nghe Y Hạ nói vậy, Honoka và mọi người không khỏi sáng mắt lên.

Dù sao, đây không phải món tráng miệng bình thường, mà là món tráng miệng phát sáng.

Hương vị của hộp cơm tuy ngon, nhưng không phải là món ăn phát sáng.

Về hương vị, nó kém hơn so với món tráng miệng phát sáng.

Bây giờ lại có món tráng miệng phát sáng để thưởng thức, làm sao họ có thể từ chối sức cám dỗ này. bỏ qua những thứ khác, nhưng là món tráng miệng cơ mà.

Con gái ai mà chẳng thích món tráng miệng.

Vậy chúng em không khách sáo nữa.

Với sự thôi thúc điên cuồng.

Honoka không chút khách khí đón nhận ý tốt của Y Hạ.

Tiếp đó là Kotori, Rin, Maki, Nozomi, Nico và mọi người.

Còn về Eli, Hanayo và Umi ba người.

Mặc dù họ cũng rất muốn nếm thử món tráng miệng phát sáng.

Nhưng mà, lý trí của họ lại 920 đột nhiên làm loạn vào khoảnh khắc này.

Chúng ta ăn nhiều như vậy có ổn không.

Chắc sẽ không bị béo phì chứ.

Cuối cùng, vẫn là Hanayo với tính cách nhút nhát nhất đã nói ra sự lo lắng của mình.

Đây cũng là điều mà Eli và mọi người lo lắng.

Số lượng hộp cơm ngon mà Y Hạ chuẩn bị cho họ không hề nhỏ.

Về cơ bản, đã vượt quá một nửa khẩu phần ăn bình thường của họ.

Bây giờ lại thêm món tráng miệng sau bữa ăn, chắc chắn là vượt quá lượng calo và nhiệt lượng cho phép rồi.

Họ dù sao cũng là thần tượng học đường, việc quản lý tốt vóc dáng, tránh béo phì, vô cùng quan trọng.

Hay là, món tráng miệng thì thôi đi.

Hoặc là, em ăn muộn hơn một chút.

Eli với vẻ mặt hơi mất tự nhiên, nói ra một giải pháp dung hòa.

Đã không thể ăn quá nhiều cùng lúc, vậy chúng ta sẽ chia ra ăn.

Còn về việc không ăn.

Điều đó là không thể.

Thật lòng mà nói, cô ấy cũng không bỏ qua được món tráng miệng

phát sáng ngon lành đó.

Các cậu đang nói gì vậy.

Khi Eli và mọi người đang bàn bạc điều gì đó, Honoka sớm đã ăn ngấu nghiến, dùng vẻ mặt vô cùng khó hiểu nhìn về phía Eli và mọi người.

Vì ăn quá nhanh, khóe miệng cô ấy dính đầy vụn bánh.

Eli: Nhìn Honoka chẳng hề bận tâm chút nào, Eli có cảm giác mình đã vẽ vời thêm chuyện.

Ngay cả Umi đứng một bên cũng có chút bất đắc dĩ.

Nếu nói họ lo lắng ai nhất không quản được miệng và vóc dáng của mình, thì đơn giản chính là Honoka.

Bây giờ Honoka không hề có chút tự giác nào về vấn đề này, thật sự là có chút đau đầu.

Hô hấp pháp chắc mọi người vẫn đang luyện chứ.

Nhìn Eli và mọi người ai nấy đều vẻ mặt xoắn xuýt, Y Hạ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Vẫn có ạ.

Mặc dù ngạc nhiên trước câu hỏi đột ngột của Y Hạ, nhưng Eli và mọi người vẫn theo bản năng gật đầu.

Hô hấp pháp mà Y Hạ truyền cho họ lần trước, sau khi học, họ đều cảm thấy rất hữu ích.

Vì vậy, tự nhiên họ vẫn đang luyện tập.

Không nói đến việc luyện tập hô hấp pháp mọi lúc mọi nơi mỗi ngày, nhưng vào thời gian rảnh và khi biểu diễn, bất cứ khi nào họ có ý nghĩ này.

Việc rèn luyện hô hấp pháp đều luôn được tiến hành.

Cũng nhờ vậy, thể chất, dung tích phổi và thể lực của họ đều tăng cường rất nhiều.

Điều này cũng khiến cho những kế hoạch huấn luyện mà Eli đã đề ra trước đây, họ cũng dần dần có thể hoàn thành một cách dễ dàng.

Cũng vì thế, Eli còn phải thiết kế nội dung huấn luyện cho Muse phức tạp hơn, và cũng gian nan hơn.

Nếu đã có, vậy thực ra các em không có gì phải lo lắng cả.

Chỉ cần thường xuyên luyện tập hô hấp pháp, thì quá trình trao đổi chất của các em, bao gồm cả khả năng tiêu hóa và hấp thụ, đều sẽ được tăng cường.

Có thể nói, các em đã rất khó bị béo lên rồi.

Chẳng lẽ các em không nhận ra rằng, khẩu phần ăn của mình đang tăng lên cùng với việc luyện tập hô hấp pháp không ngừng sao.

Y Hạ nói.

Ồ.

Là như vậy thật sao.

Hóa ra hô hấp pháp có thể tăng cường không chỉ thể lực và thể chất.

Ngay cả khả năng tiêu hóa cũng có thể được nâng cao.

Không trách, tốc độ đói của họ bây giờ nhanh hơn trước rất nhiều.

Cũng dẫn đến khẩu phần ăn cũng bắt đầu tăng trưởng.

Họ vốn còn cho rằng, khẩu phần ăn tăng lên là do liên tục rèn luyện, tiêu hao quá nhiều năng lượng, nên mới trở nên đói hơn.

Chương 116

Hiện tại xem ra, họ đã hiểu sai rồi.

Tuy nhiên, nếu là như vậy, thì họ hoàn toàn có thể yên tâm rồi.

Lần này, cuối cùng không cần lo lắng mình sẽ bị béo, dẫn đến vóc dáng bị thay đổi.

Đây không nghi ngờ gì là điều mà họ, thậm chí tất cả các cô gái, đều tha thiết ước mơ.

Nghĩ đến đây, Eli và mọi người cũng gia nhập vào đội quân ăn món tráng miệng Rất nhanh, một hộp lớn món tráng miệng đã bị Eli và mọi người ăn sạch.

Và lần này, nhóm Eli vốn đã cảm thấy no bụng, lại càng cảm thấy no hơn nữa.

Dường như, đã đạt đến một giới hạn nào đó.

Nếu cảm thấy ăn quá no khó chịu, hãy thử dùng hô hấp pháp để điều tiết và kiểm soát một chút.

Không cần bao lâu, sẽ thoải mái hơn nhiều.

Y Hạ nói với nhóm Eli đang có chút phiền muộn.

Vậy sao.

Chúng em thử xem.

Nhóm Eli lập tức làm theo phương pháp Y Hạ nói.

Kèm theo hô hấp pháp được tuần hoàn hết lần này đến lần khác, họ cảm thấy bụng mình hơi nhô ra, rất nhanh liền biến mất.

Giống như, đồ ăn họ ăn vào đã nhanh chóng được tiêu hóa, chuyển

hóa thành năng lượng của bản thân.

Thật thần kỳ.

Em cảm giác đồ ăn em vừa ăn đều đã được tiêu hóa hết rồi.

Bây giờ dù có thêm hộp cơm và món tráng miệng nữa, em cũng vẫn có thể ăn được.

Honoka kinh ngạc nói.

Điểm này, đối với cô ấy không nghi ngờ gì là một sự bất ngờ lớn.

Như vậy, sau này cô ấy đi ăn buffet, chẳng phải vừa có thể hoàn vốn 100%, lại còn có thể thưởng thức được nhiều món ăn ngon hơn sao.

Đơn giản là lật ngược tình thế.

A.

Kotori cũng kinh ngạc lên tiếng.

Cô ấy thuộc tuýp người khi ăn no, dạ dày bắt đầu tiêu hóa thức ăn thì dễ bị mệt rã rời.

Nhưng mà bây giờ, khi dùng hô hấp pháp hỗ trợ tiêu hóa, cô ấy cảm thấy mình không chỉ không mệt mỏi, hơn nữa 4,1 ngay cả tinh lực cũng tốt hơn bình thường rất nhiều.

Điều này không nghi ngờ gì sẽ giúp cô ấy nhẹ nhõm đi không ít.

Harasho —— Thật hâm mộ.

Bụng của Alisa vẫn còn rất no.

Nhìn Honoka và mọi người đã tiêu hóa xong.

Trên mặt Alisa tràn đầy vẻ hâm mộ.

Cô bé không có luyện tập hô hấp pháp.

Vì vậy, ăn nhiều thức ăn như vậy, bây giờ vẫn còn nằm trong bụng.

Ngay cả món tráng miệng phát sáng, cô bé cũng chỉ ăn ít nhất một cái.

Bởi vì thêm một chút nữa căn bản là không thể ăn nổi.

Bây giờ thấy Honoka và mọi người dễ dàng giải quyết vấn đề này, làm sao cô bé lại không hâm mộ chứ.

Huống chi, hô hấp pháp còn có thể giúp cô bé ăn mà không bị béo.

Đây cũng là một điểm cô bé khá khao khát.

Nếu mình cũng có thể học hô hấp pháp thì tốt Nghe em gái mình nói vậy, Eli thì lại muốn nói gì đó.

Chỉ là, sau một hồi do dự, cô ấy vẫn không nói ra miệng, lựa chọn giữ im lặng.

Bởi vì nội dung cô ấy muốn nói liên quan đến hô hấp pháp.

Hô hấp pháp, là Y Hạ truyền dạy cho họ.

Không có sự đồng ý và cho phép của Y Hạ, họ không tiện cứ thế truyền hô hấp pháp cho người khác.

Ngay cả khi người khác đó là em gái mà mình quan tâm nhất, cũng là như vậy.

Dù sao, hô hấp pháp này có rất nhiều tác dụng, có thể gọi là bảo bối vô giá.

Y Hạ đã truyền hô hấp pháp cho họ, họ đã chiếm rất nhiều lợi ích.

Nếu họ được lợi rồi mà còn khoe mẽ, vậy thì ít nhiều có chút thất lễ.

Thậm chí, còn coi là lấy oán trả ơn.

Nếu Alisa cảm thấy hứng thú, hãy để hội trưởng Ayase về dạy em nhé.

Nhưng mà, hô hấp pháp cần luyện một thời gian mới có hiệu quả.

Cho nên, nhất định phải cố gắng luyện tập đó nha.

Khi Eli đang nghĩ như vậy, Y Hạ đột nhiên mở miệng, nói với Alisa.

Điều này trực tiếp nằm ngoài dự liệu của Eli 19.

Nếu cô ấy không nghe lầm Y Hạ nói là sẵn lòng để em gái mình, Alisa, cũng học hô hấp pháp.

Nghĩ đến đây, Eli lúc này vô cùng phấn khởi.

Đồng thời, trong lòng còn có chút phức tạp.

Lần này, có tính là mình lại nợ Y Hạ một ân tình không.

Tính cả ân tình Y Hạ vừa rồi thuận nước đẩy thuyền, là hai ân tình rồi.

Việc Y Hạ đồng ý, không chỉ Eli ngạc nhiên.

Khi nghe Y Hạ nói vậy, Alisa cũng vô cùng kinh ngạc.

Sau đó là vui mừng khôn xiết.

Thật sao ạ.

Alisa nhất định sẽ cố gắng luyện tập.

Alisa nắm chặt nắm đấm nhỏ của mình, trông thật đáng yêu.

Ừm.

Y Hạ cười cười.

Anh tự tay xoa đầu nhỏ của Alisa.

Đầu mình được vuốt ve, Alisa vui vẻ cọ vào lòng bàn tay Y Hạ,

trông thật sự rất vui vẻ.

Sự tương tác giữa Y Hạ và Alisa lúc này thu hút sự chú ý của Eli và Kotori.

Người trước, lại có cảm giác em gái mình sắp bị cướp đi.

Nhưng mà, vì ân tình của Y Hạ, lần này cô ấy cũng không nói hay làm gì.

Cũng không kéo em gái Alisa ra khỏi tay Y Hạ.

Còn về Kotori thì sao.

Cô ấy đối với chuyện này lại không có ý nghĩ gì khác.

Kotori biết Alisa có hảo cảm với Y Hạ.

Nhưng không phải là loại yêu thích giữa nam nữ.

Mà là loại giữa em gái và Onii chan.

Vì vậy, cô ấy cũng không bận tâm Y Hạ có thêm một cô em gái.

Hơn nữa, như vậy, mình chẳng phải cũng có thêm một cô em gái sao.

Đối với Alisa đáng yêu, cô ấy cũng có chút rục rịch, muốn có một cô em gái ngoan ngoãn đáng yêu như vậy.

Sau khi vuốt ve Alisa đáng yêu một lúc.

Vì ánh mắt của mọi người có chút chói mắt, Y Hạ không tiếp tục nữa.

Sau đó, anh từ trong túi mình lấy ra một phong thư, đưa cho Kotori.

Đây là gì ạ.

Nhìn phong thư Y Hạ đưa cho mình, Kotori sau khi kinh ngạc cũng có chút tò mò.

Nhóm Honoka đứng một bên cũng có chút tò mò.

Cứ thế này mà đưa cho Kotori trước mặt mọi người, chẳng lẽ là Y Hạ đưa cho nhóm Muse bài hát mới sao.

Thù lao của các em.

Y Hạ nói.

Thù lao.

Nghe lời Y Hạ nói, nhóm Kotori đồng thanh kinh ngạc.

Y Hạ, anh nói là buổi biểu diễn vừa rồi sao.

Kotori có chút chưa kịp phản ứng.

Nhưng mà, cô ấy vô thức cảm thấy điều này có liên quan đến buổi biểu diễn vừa rồi.

Đúng vậy.

Nhưng mà, các em cũng đừng hiểu lầm.

Đây không phải thù lao cá nhân anh muốn cho các em, mà là của nhà trường.

Thấy nhóm Kotori hiểu lầm điều gì đó, có vẻ như muốn từ chối, Y Hạ lên tiếng tiếp tục giải thích nguồn gốc của khoản thù lao này.

Ban đầu, khoản này là dành cho nhóm tình nguyện biểu diễn kia.

Vì họ không thể biểu diễn, nên cũng không thể nhận được khoản thù lao này.

Mà các em đã thay thế họ, khoản thù lao này đương nhiên phải thuộc về các em.

Nếu không, chẳng phải nhà trường được lợi, mà các em lại không nhận được khoản thù lao đáng lẽ phải có sao.

Y Hạ cười nói.

Lời giải thích của Y Hạ, ngược lại khiến nhóm Kotori hiểu được nguyên nhân sâu xa.

Chương 117

Chỉ là, lần giải thích này của Y Hạ, khiến họ ít nhiều có chút cạn lời.

Đây là hoàn toàn không có ý định tiết kiệm tiền cho nhà trường mà.

Vậy chúng em nhận ạ.

Kotori hỏi dò.

Câu nói đó, cô ấy không phải hỏi Y Hạ.

Mà là hỏi Honoka và mọi người bên cạnh.

Hơn nữa, ngầm lấy Eli làm chủ.

Chuyện như thế này, vẫn nên giao cho Eli, với tư cách hội trưởng hội học sinh, xử lý thì tốt hơn.

Nếu Eli cũng đồng ý, vậy thì họ nhận sẽ yên tâm hơn.

Nhận lấy đi.

Nếu anh ấy đã nói vậy, chúng ta đương nhiên phải nhận.

Như vậy, nhóm Muse chúng ta sẽ có khoản kinh phí đầu tiên.

Nếu không, chờ kinh phí câu lạc bộ đến, còn phải mất gần một tháng nữa.

Không đợi Eli mở miệng trả lời.

Nico với vẻ mặt kích động, đã vội vàng đáp lời.

Biểu diễn còn có thể kiếm tiền sao.

Điều này quả thật quá tuyệt vời.

Nếu nói cô ấy thiếu gì, không nghi ngờ gì chính là tiền.

Về gia cảnh và tài chính, cô ấy là người kém nhất trong Muse.

Nếu không phải có thể dùng kinh phí câu lạc bộ để mua đồ xung quanh và CD của thần tượng mà mình yêu thích.

Cô ấy sẽ không nỡ và cũng không có nhiều tiền nhàn rỗi để mua những thứ yêu thích này.

Bây giờ có thù lao, cô ấy có thể mua đồ xung quanh và CD thần tượng mới rồi.

Vì vậy, làm sao cô ấy có thể từ chối chứ.

Nhắc đến kinh phí Nico, cậu tiêu tiền có chút quá tay đó nha.

Kinh phí câu lạc bộ đều bị mình cậu tiêu hết.

Nếu không, cậu nghĩ tại sao Muse bây giờ không có kinh phí câu lạc bộ chứ.

Nghe Nico nói vậy, Nozomi với vẻ mặt cười như không cười nhìn về phía Nico.

Vẻ mặt còn mang theo vài phần nguy hiểm.

Cũng chính vì gia nhập bộ thần tượng học đường của Học viện Otonokizaka, họ mới biết Yazawa Nico đã tiêu kinh phí vào những đâu.

Tóm gọn lại là không có khoản nào được tiêu vào chính câu lạc bộ hay những điểm quan trọng khác.

Nói rằng Nico đã coi kinh phí câu lạc bộ hoàn toàn như tiền tiêu vặt của mình, mua những thứ mình muốn, cũng chưa đủ.

Cũng chỉ là họ nhất thời thiếu giám sát, không phát hiện ra rằng yêu cầu về nhân sự của bộ thần tượng học đường thực ra đã sớm không đáp ứng tiêu chuẩn để xin kinh phí câu lạc bộ.

Nếu không, Nico cũng sẽ không có nhiều tiền tiêu vặt như vậy.

Mà bây giờ, họ tất nhiên đã gia nhập bộ thần tượng học đường.

Như vậy nếu sau này Nico vẫn muốn dùng khoản kinh phí câu lạc bộ này làm tiền tiêu vặt của mình, vậy thì phải xem họ có đồng ý hay không.

Nào, nào có Ha —— Bị Nozomi nói như vậy, Nico tất nhiên là cứng đờ người.

Sau đó, cô ấy lập tức phủ nhận, không ngừng gượng cười.

Vẻ mặt chột dạ, gần như lộ rõ trên mặt, trực tiếp bộc lộ ra ngoài.

Hừ —— Nhìn vẻ chột dạ của Nico, Nozomi hừ nhẹ một tiếng, coi như cảnh cáo.

Và Nico, sau khi nghe thấy tiếng hừ nhẹ đó của Nozomi, cả người trở nên chán nản.

Cô ấy đã hiểu ý của Nozomi.

Xem ra, sau này cô ấy sẽ phải đau đớn mất tiền tiêu vặt của mình rồi.

Hì hì —— Nico với vẻ mặt sa sút tinh thần, khiến nhóm Honoka bật cười.

Nhưng mà, họ cũng có chút tức giận.

Kinh phí câu lạc bộ của họ, lại bị cô nàng này tiêu hết rồi.

Vậy chúng em nhận ạ.

Sau khi đã xử lý xong Nico.

Thấy Y Hạ vẫn giữ động tác đưa tay, Eli dẫn đầu nhận lấy phong thư Y Hạ đưa.

Ừm.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Để em xem nào.

Thấy Eli cuối cùng vẫn nhận thù lao của Y Hạ.

Honoka hưng phấn giật lấy phong thư từ tay Eli.

Tiếp đó là, mở phong thư ra.

Kèm theo phong thư được mở, số tiền mặt bên trong lập tức lộ ra, xuất hiện trong tầm mắt của nhóm Honoka.

Một, hai, ba, bốn Honoka rút tiền mặt ra, đếm lên.

Và sau khi đếm xong.

Trên mặt cô ấy tràn đầy kinh ngạc và không dám tin.

Bởi vì số tiền này thật sự quá nhiều rồi.

Tiền mặt trong phong thư, khoảng tám tờ.

Mà mỗi tờ có mệnh giá năm nghìn Yên.

Nói cách khác, tổng cộng là bốn vạn Yên.

Bốn vạn Yên chia cho chín người, mỗi người cũng chỉ hơn bốn nghìn Yên.

Con số này nhìn có vẻ rất ít.

Nhưng mà, trên thực tế đã rất nhiều rồi.

Chưa kể họ chỉ là một nhóm thần tượng mới ra mắt, trên thực tế còn chưa có danh tiếng lớn.

Thời gian họ lên sân khấu biểu diễn, cũng chỉ mới khoảng năm phút.

Năm phút hơn bốn nghìn Yên, nếu đổi thành lương giờ, ngay cả một số cấp cao của các công ty lớn cũng không có nhiều như vậy.

Có thể nói, họ đã lật ngược tình thế.

Số này lại không quá nhiều sao.

Nhìn số tiền mặt hơn bốn vạn Yên trong tay Honoka, Kotori cũng có chút kinh ngạc.

Khoản tiền này đúng là không nhiều.

Dù sao, lương cô ấy làm thêm tại tiệm của Y Hạ còn nhiều hơn thế này rất nhiều.

Nhưng mà, bây giờ không phải là làm thêm tại tiệm của Y Hạ.

Họ chỉ là lên sân khấu biểu diễn vài phút, mà đã có nhiều thù lao như vậy.

Cũng tạm được thôi.

Thật ra mà nói, khoản này vốn được tính theo số lượng nhân sự của nhóm tình nguyện kia.

Số lượng của họ, cũng chỉ nhiều hơn các em một chút.

Tính trung bình mỗi người, cũng chỉ ít hơn các em một chút.

Y Hạ nói.

Hơn nữa, hiệu quả biểu diễn của các em cực kỳ tốt không phải sao.

Điều này cũng giúp chúng ta giải quyết một vấn đề không nhỏ.

Cho nên, dù có nhiều hơn một chút, thì cũng chẳng sao cả.

Y Hạ cười bổ sung.

Vậy thì chúng em sẽ không khách sáo nữa.

Y Hạ đã nói vậy.

Kotori và mọi người tự nhiên cũng sẽ không từ chối nữa.

Vì tám tờ năm nghìn Yên không tiện phân chia, họ dứt khoát giao tất cả cho Eli bảo quản, coi như kinh phí.

Và sau này nếu có cần dùng đến khoản tiền này, họ cũng có thể tìm Eli xác nhận riêng.

Sau khi xử lý xong chuyện thù lao.

Nhóm Eli thay trang phục biểu diễn trong phòng học nấu ăn, đổi lại quần áo thường ngày khi họ đến.

Tiếp theo, các em có tính toán gì không.

Là muốn đi chơi thật thoải mái trong lễ hội trường, hay là chuẩn bị quay về luyện tập.

Đã đến rồi, thì cứ đi chơi cho thỏa thích đi.

Khi trời gần tối, quay về luyện tập cũng không muộn.

Hoặc là, cứ mượn tạm phòng hoạt động câu lạc bộ nào đó của các em để luyện tập.

Eli cười nói.

Có lẽ là sau một loạt chuyện buổi sáng, khoảng cách giữa cô ấy và Y Hạ đã được rút ngắn rất nhiều.

Cho nên, bây giờ khi nói chuyện, trên mặt cô ấy tràn đầy ý cười.

Được.

Nếu có cần, đến lúc đó cứ liên hệ là được.

Y Hạ đáp lại với nụ cười.

Ấy —— Y Hạ không định lập tức dẫn chúng em đi tham quan, đưa chúng em đi chơi thật thoải mái ở Toyogasaki sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, Nozomi lúc này cười tủm tỉm nhìn về phía Y Hạ.

Mặc dù anh cũng muốn làm hướng dẫn viên miễn phí cho các em, nhưng với vai trò là trưởng ban tổ chức thực hành, buổi chiều anh còn phải đi tuần tra tình hình ở mỗi điểm nữa.

Nếu có chỗ nào xảy ra sự cố, còn phải xử lý tạm thời.

Cho nên e là có chút bất tiện.

Y Hạ lắc đầu.

Chương 118

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt các em, hẳn là mỗi người đều có những hạng mục hoặc nội dung muốn trải nghiệm riêng đúng không.

Đến lúc đó, chắc cũng sẽ không ở cùng nhau đâu.

Y Hạ không nhìn thẳng Nozomi, mà lần lượt nhìn Kotori và Maki.

Bề ngoài, anh nhìn ba người.

Thực tế, là ba nhóm.

Nhóm năm nhất một nhóm, nhóm năm hai một nhóm, nhóm năm ba một nhóm.

Điều này cũng đúng rồi.

Nozomi mỉm cười.

Việc chia nhóm, trước đây khi họ nói chuyện, đã quyết định xong rồi.

Không ngờ, lại bị Y Hạ phát hiện.

Vậy chúng em đi chơi trước nhé.

Đến lúc đó nếu có cần, nhất định sẽ liên hệ Y Hạ.

Nói xong, Nozomi dẫn đầu cùng Eli và mọi người rời khỏi phòng học nấu ăn.

Sau đó là ba người Maki.

Ngược lại là ba người Kotori, sau khi Nozomi và mọi người rời đi, vẫn còn ở lại phòng học nấu ăn.

Nhất là, ánh mắt cô ấy nhìn về phía Y Hạ, vẫn có vẻ muốn nói lại thôi.

Thấy vậy, Y Hạ trực tiếp kéo Kotori sang một bên.

Đừng quá bận tâm đến anh nữa.

Hơn nữa, anh mới là người nên cảm thấy ngượng ngùng mới phải.

Cơ hội tốt như vậy, lại không thể cùng Kotori em đi dạo và đi chơi.

Y Hạ nói với Kotori.

Không có đâu ạ.

Em mới là người có lỗi, muốn đi chơi với Umi và mọi người, không thể ở lại cùng Y Hạ anh.

Kotori với vẻ mặt đầy áy náy.

Nhưng mà, không đợi cô ấy nói hết lời, Y Hạ đã giữ lấy khuôn mặt cô ấy.

Tiếp đó là, phong bế miệng cô ấy.

Khiến mắt Kotori hơi mở to.

Lập tức, trong mắt cô ấy lóe lên một tia thẹn thùng.

Rồi sau đó Kotori nhắm mắt lại, đáp lại.

Umi, Umi, cậu mau nhìn.

Kotori và Y Hạ thế mà lại hôn nhau.

Khi Y Hạ và Kotori hai người đang thân mật lặng lẽ ở một bên.

Chỉ nghe thấy từ góc rẽ cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ như tiếng muỗi bay.

Âm thanh phát ra từ Honoka.

Vì tò mò Y Hạ và Kotori đang thì thầm gì.

Cô ấy đã đi theo để nghe lén.

Ai ngờ, lại chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Đồ ngốc Honoka, im miệng.

Nghe Honoka nói vậy, Umi mặt đỏ bừng lúc này xấu hổ và nóng nảy bịt miệng Honoka, tức giận nói.

Lúc này, cô ấy cũng nhìn thấy chuyện Y Hạ và Kotori đang làm.

Vì tính cách của mình cộng thêm từ nhỏ được giáo dục.

Chỉ cần nhìn thấy thôi, cũng đã muốn khiến cô ấy thẹn thùng ngất đi rồi.

Nhưng mà, cô ấy đối với điều này cũng có chút tò mò và mong chờ.

Từ vẻ mặt của Kotori mà xem, dường như rất thoải mái và say mê.

Cho nên, cảm giác này thật sự có đáng tận hưởng đến vậy sao.

Trái tim nhỏ của Umi đập loạn xạ.

Cũng vào lúc Honoka và Umi hai người đang tò mò bàn tán.

Kotori với khuôn mặt ửng hồng đã tách ra khỏi Y Hạ.

Kết thúc là một mặt.

Còn nữa cô ấy nghe thấy động tĩnh của Honoka và Umi.

Chính xác hơn là động tĩnh của Umi.

Mặc dù giọng Umi không lớn, nhưng vì có chút xấu hổ, nóng nảy và hoảng loạn.

Nên về động tĩnh, vẫn lớn hơn Honoka một chút.

Cũng vì vậy, cô ấy đã nghe thấy giọng Umi, từ đó phát hiện điều

bất thường.

Hóa ra, hai cô bạn thân của mình đang nhìn trộm mình.

Khiến trong lòng cô ấy càng xấu hổ và nóng nảy.

Bị người nhìn trộm mình và Y Hạ thân mật, dù 717 đó là người thân thiết đến mấy, cô ấy cũng sẽ lúng túng đúng không.

Em đi chơi với Umi, Honoka và mọi người trước đây ạ.

Nói xong câu này vội vàng với Y Hạ.

Kotori vội vã quay người rời đi, hướng về vị trí của Honoka và Umi.

Chết rồi.

Bị Kotori phát hiện rồi.

Thấy Kotori quay người lao tới chớp nhoáng, Honoka thầm nghĩ không ổn.

Cô ấy vội vàng tránh thoát tay Umi đang giữ mình.

Tiếp đó là, vội vàng quay về chỗ ban đầu.

Chờ tớ một chút.

Honoka đã chạy rồi, Umi tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Cô ấy vội vàng theo sát phía sau, cùng Honoka quay về chỗ ban đầu.

Tiếp đó là, giả vờ như không có gì, mỗi người nhìn xung quanh.

Chỉ có điều, sự ngụy trang của họ chung quy có chút vụng về.

Điểm này, từ vầng trán đổ mồ hôi vì căng thẳng, cùng với vẻ mặt và động tác có chút mất tự nhiên của họ cũng có thể thấy được.

Honoka Umi Hai cậu vừa rồi Cũng vào lúc này, Kotori đã đi đến

gần Honoka và Umi. cái và vẻ mặt cô ấy lúc này, tự nhiên không còn là vẻ căng thẳng và xấu hổ nóng nảy vừa rồi.

Ngược lại, cô ấy bây giờ mặt trầm xuống, hai bên đầu ẩn ẩn có, vẻ mặt tức giận.

Kotori, chúng tớ sai rồi.

Chúng tớ không nên nhìn lén.

Nhưng mà, đây đều là ý của Umi.

Tớ tố cáo.

Bị Kotori nhìn thẳng như vậy, Honoka lúc này mơ hồ.

Cô ấy lập tức mở miệng nhận lỗi.

Hơn nữa trở tay tố cáo Umi một trận.

Đương nhiên.

Trận tố cáo này, hoàn toàn là giả dối không thật.

Là để đổ nước bẩn lên Umi, từ đó tự mình phủi trách nhiệm.

Thật sao.

Umi, có phải vậy không.

Kotori dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn về phía Umi.

Tuy làm vậy, nhưng trong lòng cô ấy tự nhiên sáng như gương.

Với tính cách của Umi, cùng với sự hiểu biết của cô ấy về Umi, làm sao Umi lại làm loại chuyện này chứ.

Ngược lại là Honoka, sẽ làm như vậy.

Cho nên, ai là hung thủ thật sự, không cần nói cũng biết.

Nhưng mà, điều này cũng không ảnh hưởng việc bây giờ cô ấy cố ý nói và làm như vậy.

Ai.

Nghe Honoka và Kotori nói vậy.

Lại bị Kotori nhìn thẳng như thế.

Umi lúc này không bình tĩnh nữa.

Cái gì với cái gì vậy.

Làm sao cô ấy lại trở thành kẻ chủ mưu sau màn.

Bây giờ, làm sao lại biến thành một mình cô ấy sai rồi.

Umi trong lòng kêu oan.

Và khi nhìn thấy vẻ mặt cười trộm của Honoka.

Chương 119

Umi lập tức không nhịn được.

Honoka —— Umi gầm lên một tiếng.

Tiếp đó, cô ấy trực tiếp tặng cho Honoka một tràng đòn liên hoàn.

Á —— Á a —— Umi, nhẹ tay thôi, tớ sai rồi.

Bị Umi đánh một trận, Honoka liên tục cầu xin tha thứ, kêu cứu mạng.

Cuối cùng, thậm chí còn hướng về Kotori đang đứng một bên với vẻ mặt buồn cười mà cầu cứu.

Kotori, cứu mạng.

Cứ thế này nữa, tớ sẽ bị Umi giết mất.

Honoka phóng đại mô tả sự hung dữ của Umi.

Tớ thấy như vậy rất tốt mà.

Như vậy, có thể giúp Honoka cậu nếm mùi giáo huấn đó.

Dù sao, Honoka mới là kẻ chủ mưu sau màn đúng không.

Kotori cười gian.

Nói xong, cô ấy cũng gia nhập vào hàng ngũ bắt nạt Honoka.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết của Honoka không ngừng lọt vào tai.

Có thể nói là thảm thiết vô cùng.

Cẩn thận, sắp lộ hết rồi.

Cảnh tượng hỗn loạn của ba người Kotori tự nhiên cũng thu hút Y

Hạ.

Anh hứng thú nhìn cảnh tượng xé xác này.

Nhưng mà, khi ba người Kotori đùa giỡn đến một mức độ nhất định, anh vẫn kịp thời nhắc nhở.

Lúc này, dưới sự giày vò của Kotori và Umi, quần áo của Honoka xộc xệch, cúc áo bung ra, để lộ áo lót bên trong.

Ngoài ra, ngay cả dây áo của Honoka cũng tuột xuống.

Cảnh tượng này, không nói là lộ hàng, nhưng cũng khá nhạy cảm.

Hả.

Nghe Y Hạ nói vậy.

Ba người Kotori lúc này mới hoàn hồn.

Tiếp đó, Kotori và Umi hai người hậu tri hậu giác phát hiện sự bất thường trên người Honoka.

Và sau khi phát hiện điều bất thường, Umi và Kotori hai người lập tức chỉnh sửa lại quần áo cho Honoka.

Vừa chỉnh sửa, ánh mắt của họ còn không quên nhìn về phía Y Hạ đứng một bên.

Y Hạ, anh chắc không thấy gì đâu nhỉ.

Kotori hơi nheo mắt hỏi Y Hạ.

Nếu Y Hạ đã nhìn thấy Honoka bị lộ hàng, cô ấy không nghi ngờ gì sẽ cảm thấy hơi ghen tị.

Và còn một chút bị thiệt thòi.

Làm lợi cho Y Hạ.

Mặc dù anh rất muốn nói không có, nhưng đúng là có thấy một chút.

Nhưng mà, cũng chỉ là vai thôi.

Y Hạ nhún vai.

Chỉ là vai thôi thì không sao đâu ạ.

Hoàn toàn ổn.

Nghe Y Hạ nói vậy, không đợi Kotori mở miệng, Honoka đã được sửa quần áo ngay ngắn, cười bẽn lẽn.

Dù là cô ấy, bị người nhìn thấy những thứ không nên nhìn, cũng sẽ cảm thấy thẹn thùng.

May mà, nếu Y Hạ nói vậy, thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Dù sao chỉ là vai thôi mà.

Cũng không phải chỗ khác.

Không giống với sự thoải mái của Honoka, trong lòng Umi lại vô cùng ngượng ngùng.

Đối với một nữ sinh luôn truyền thống như cô, dù chỉ là đôi vai bị nhìn thấy cũng là chuyện khá to tát.

Thế nhưng, những lời này giờ đây cô lại không tiện nói ra.

Nếu không, chẳng phải sẽ khiến Honoka càng thêm lúng túng sao.

Khi mọi chuyện đã vậy, tiếp theo.

đành bỏ qua thôi.

Sau vài câu nói đùa, Kotori lập tức đưa Honoka và Umi rời đi.

Nhất thời, trong phòng học nấu ăn chỉ còn lại một mình Y Hạ.

Cũng sau khi Kotori và những người khác rời đi, Y Hạ cũng rời khỏi phòng học nấu ăn và đi đến một nơi khác.

Không phải đi kiểm tra tình hình xung quanh, mà là đi đến phòng

hoạt động của câu lạc bộ thủ công.

Ở đó, giờ Sajuna và Shinju đang chờ anh.

Trước khi buổi biểu diễn của Muse bắt đầu, và sau khi nó vừa kết thúc, anh đã trò chuyện với ba người Sajuna qua điện thoại.

Các cô ấy tất nhiên cũng đã đến, với tư cách là bạn trai và chủ nhà, anh đương nhiên cũng muốn đi cùng một chút.

Bây giờ, ngược lại là một cơ hội tốt.

Anh đi đến phòng hoạt động của câu lạc bộ thủ công.

Lúc này, Sajuna và Shinju đang tham quan bên trong phòng hoạt động câu lạc bộ thủ công.

Là một trong những câu lạc bộ của trường Toyogasaki, hơn nữa còn là câu lạc bộ có một số lượng thành viên nhất định.

Trong lễ hội học viện lần này, câu lạc bộ thủ công đương nhiên cũng có hoạt động của riêng mình.

Các cô ấy trưng bày những sản phẩm thủ công mà mình đã làm ra, và cả quy trình chế tác nữa.

Có quần áo, búp bê và một số phụ kiện nhỏ.

Một phần trong số đó còn được dùng để bán, cho phép những học sinh và khách bên ngoài có hứng thú mua sắm.

Bằng cách này, vừa kiếm được một khoản tiền tiêu vặt nhỏ, lại vừa có thể tăng thêm kinh phí hoạt động cho câu lạc bộ.

Ngoài ra, còn có thể tiêu thụ hết những sản phẩm thủ công mà họ đã làm ra, không đến mức lãng phí.

Có thể nói là một công đôi ba việc.

À.

Xin lỗi, anh đến muộn.

Khi Sajuna và Shinju đang xem các thành viên câu lạc bộ thủ công chế tác sản phẩm may mặc, Y Hạ tiến đến chào hỏi hai cô gái.

Y Hạ.

Anh Y Hạ.

Nhìn thấy Y Hạ đến, Sajuna và Shinju tất nhiên vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Hai cô gái đều nở nụ cười, chào hỏi Y Hạ.

Nếu không phải bên cạnh còn có người khác, các cô ấy có chút ngại ngùng làm vậy.

Cả hai đều muốn ôm chầm lấy Y Hạ, hoặc tiến đến nắm lấy tay anh.

Ủy viên trưởng.

Sau Sajuna và Shinju, chỉ thấy một thành viên câu lạc bộ thủ công bên cạnh hơi kinh ngạc và phấn khích chào hỏi Y Hạ.

Cô ấy là một trong những ủy viên thực hành của lễ hội học viện lần này.

Hơn nữa, cô ấy cũng là thành viên của câu lạc bộ thủ công.

Vì được phân công khu vực gần câu lạc bộ thủ công, cô ấy dứt khoát đến xem câu lạc bộ của mình.

Không ngờ lại gặp được Y Hạ ở đây.

Tuy nhiên, việc Y Hạ đến câu lạc bộ thủ công cũng không phải là điều khiến cô ấy quá bất ngờ.

Ai bảo ngày thường Y Hạ đôi khi cũng ghé qua câu lạc bộ thủ công chứ.

Hơn nữa, còn hướng dẫn các cô ấy.

Lần này đến, nếu không phải tuần tra, chắc hẳn là như thường lệ đến mượn thiết bị của câu lạc bộ thủ công.

Đương nhiên.

Cũng có thể là đến tìm bạn bè.

Điểm này, từ việc Y Hạ đi cùng Sajuna và Shinju hai người đến từ trường ngoài cũng có thể thấy được.

Em cũng ở đây à.

Nhìn thấy có người khác chào mình, Y Hạ kinh ngạc nhìn lại.

Khi nhận ra đó là một trong những ủy viên thực hành, anh lên tiếng đáp lại.

Vâng ạ.

Khu vực em phụ trách chính là khu này.

Cho nên. tiện thể đến xem một chút.

Vị nữ ủy viên thực hành đó hơi ngượng ngùng nói.

À, ra vậy.

Anh đến tìm người.

Em cứ tiếp tục làm việc nhé.

Y Hạ gật đầu.

Chương 120

Nói xong, anh đưa Sajuna và Shinju đến vị trí làm việc quen thuộc của mình.

Vì vị trí anh thường dùng khá khuất, nên chỗ này ngược lại không bị dùng để trưng bày.

Sajuna, Shinju, hai em đã ăn trưa chưa.

Sau khi ngồi cùng Sajuna và Shinju, Y Hạ hỏi han hai cô gái.

Em và Shinju đã ăn rồi.

Lúc rời nhà thi đấu lớn, bọn em đã mua đồ ăn vặt ở gian hàng.

Sajuna nói.

Nhắc đến nhà thi đấu lớn, Shinju lập tức lên tiếng: Anh Y Hạ, buổi biểu diễn của các anh thật sự là. quá tuyệt vời.

Đặc biệt là phần biểu diễn của anh Y Hạ, thật sự siêu cấp hay luôn.

Shinju có chút thao thao bất tuyệt.

Thật sao.

Haha.

Anh cũng thấy vậy.

Y Hạ khẽ cười.

Anh khiêm tốn đón nhận lời khen của Shinju.

Lập tức, Y Hạ nhìn Sajuna.

Sajuna thấy thế nào.

Y Hạ hỏi.

Đang nói chuyện, tay anh cũng lén lút nắm lấy bàn tay nhỏ của Sajuna dưới gầm bàn, vuốt ve.

Khiến khuôn mặt Sajuna lập tức đỏ bừng.

Hầu như ngay lập tức, ánh mắt cô đầy xấu hổ và giận dỗi lườm Y Hạ.

Nếu là ở nhà, hoặc chỉ có hai người họ thì còn được.

Giữa chốn đông người, cô thật sự có chút ngại ngùng thân mật với Y Hạ.

Nhất là, nếu bị người khác nhìn thấy, vậy thì không hay rồi.

À, cũng chỉ tạm được thôi.

Thấy Y Hạ càng ngày càng quá đáng, Sajuna xấu hổ rút tay mình về.

Sau đó, cô đáp lại một tiếng đầy vẻ đánh giá.

Chị rõ ràng cũng thấy rất hay mà.

Khi anh Y Hạ hát đến đoạn cao trào, chị còn phấn khích đứng bật dậy nữa cơ.

Nhìn cô chị gái nói một đằng làm một nẻo bên cạnh, Shinju cười tủm tỉm bán đứng Sajuna.

Shinju.

Bị Shinju bán đứng, Sajuna đương nhiên phải trừng mắt đầy xấu hổ.

Lập tức, cô bịt miệng em gái Shinju lại, không cho em ấy nói ra thêm bất kỳ điều gì khiến mình bối rối nữa.

Thôi nào.

Sajuna, trước tiên thả Shinju ra đi.

Shinju sắp không thở được rồi.

Nhìn Shinju bị che quá sức, Y Hạ có chút buồn cười cứu viện Shinju.

Rất nhanh, Shinju giành lại tự do.

Hơn nữa. cô được hít thở bầu không khí tự do.

Và sau khi lấy lại tự do, Shinju có chút sợ hãi lặng lẽ ngồi xa cô chị gái.

Tiếp đó là, tiến sát lại Y Hạ vài phần.

Tựa vào bên cạnh Y Hạ, khiến cô cảm thấy an toàn hơn.

Người có thể bảo vệ cô khỏi vuốt ma của chị gái, chỉ có thể là anh rể của cô thôi.

Shinju.

Nhìn cô em gái chui vào lòng Y Hạ, Sajuna âm thầm nghiến răng.

Cô dứt khoát tức giận trừng mắt nhìn Shinju.

Sau đó, lại trừng mắt nhìn Y Hạ.

Đối mặt với hai người cấu kết trêu chọc mình, cô trực tiếp không thèm để ý đến ai nữa.

Thôi nào, đừng giận nữa.

Anh có món tráng miệng đây, em có ăn không.

Nhìn Sajuna đang bĩu môi, Y Hạ có chút buồn cười khẽ vuốt ve má Sajuna.

Lập tức, anh đặt chiếc hộp đựng cơm đang cầm trên tay lên bàn.

Đồ ăn Thor mang đến, đương nhiên không chỉ là phần của Muse.

Mà còn có cả phần của những người khác nữa.

Dù là món chính hay món tráng miệng, đều như vậy.

Đây cũng là lý do Y Hạ hỏi Sajuna và Shinju đã ăn chưa.

Nếu chưa ăn, vừa vặn có thể lấp đầy bụng đói của các cô ấy.

Dù là món tráng miệng phát sáng đi nữa, em cũng.

Sajuna định kiêu ngạo từ chối.

Thế nhưng, khi Y Hạ mở nắp hộp đựng cơm ra, ánh mắt cô vẫn vô cùng thành thật bị hấp dẫn đến.

Vậy thì.

ăn một chút đi.

Bị món tráng miệng phát sáng thu hút, Sajuna lập tức đổi giọng.

Dưới sự dụ hoặc của món tráng miệng phát sáng, cô thật sự không có lý do gì để từ chối.

Nói xong, cô cầm lấy món tráng miệng phát sáng trong hộp đựng cơm, vui vẻ bắt đầu ăn.

Em cũng muốn.

Nhìn chị gái ăn ngon lành, Shinju cũng bị hấp dẫn liền muốn cùng ăn.

Chỉ là, một bàn tay nhỏ đột nhiên xuất hiện, chặn giữa cô và món tráng miệng.

Tiếp đó liền thấy, món tráng miệng càng ngày càng xa cô, đi đến trước mặt cô chị Sajuna.

Và người làm ra chuyện này, không ngờ lại chính là chị gái cô Sajuna.

Chị gái.

Shinju tủi thân nhìn về phía Sajuna.

Cô có chút không hiểu mục đích của Sajuna khi làm vậy.

Là muốn. chiếm hết tất cả món tráng miệng phát sáng làm của riêng sao.

Không đến nỗi chứ.

Rõ ràng còn nhiều như vậy.

Hơn nữa, nhiều món tráng miệng phát sáng như vậy, chỉ một mình chị gái Sajuna có ăn hết được không.

Sợ là một nửa cũng không ăn hết nổi.

Cũng không lẽ, là vì vừa rồi mình đã nói xấu Sajuna, nên lần này Sajuna muốn trả thù mình sao.

Không thể không nói, Shinju thật sự đã đoán đúng rồi.

Xét thấy chuyện Shinju đã nói xấu chị gái vừa rồi, Sajuna người ngày thường luôn yêu thương em gái Shinju quyết định trả thù một chút cô em gái lấy oán trả ơn này.

Cho nên, cô dứt khoát chiếm lấy món tráng miệng làm của riêng, không chia sẻ với Shinju.

Tuy nhiên, cũng không phải thật sự keo kiệt đến mức không cho Shinju một miếng nào.

Mà là. chỉ định cho Shinju nếm thử một chút thôi, còn lại để Shinju nhìn chị ăn cho xong.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Sajuna đã làm như vậy.

Đây này.

Đây là của Shinju.

Gần đây em mập lên nhiều rồi, ăn ít món tráng miệng thôi.

Sajuna giảng giải lý do.

Trong giọng nói, tràn đầy sự quan tâm dành cho Shinju.

Người không biết, sợ là sẽ bị tình cảm chị em của Sajuna đối với Shinju làm cảm động.

Chị gái.

Nghe lý do trong lời chị gái, Shinju không biết nên khóc hay cười.

Lý do này, cũng quá mạnh mẽ rồi.

Chỉ là, có một điều chị gái Sajuna thật sự nói đúng.

Đó chính là. bản thân cô gần đây quả thật có chút mập lên.

Thế nhưng, cái sự mập này, lại có chút không giống nhau.

Bởi vì bụng cô, căn bản không mập chút nào.

Ngược lại là những chỗ vốn đã phát triển tốt đẹp của cô, lại một lần nữa đón nhận thêm vài phần phát triển.

Chương 121

Điều này cũng khiến trọng lượng cơ thể của cô lúc này mới có chút tăng lên.

Chỉ có thể nói, cô cũng không muốn vậy mà.

Nghĩ đến đây, Shinju tủi thân cúi đầu nhìn xuống vật cản trở cô nhìn thấy mũi chân mình.

Chú ý đến ánh mắt và hành động nhỏ của Shinju, Sajuna đối diện trong lòng dâng lên sự căm phẫn.

Cô đương nhiên hiểu nguyên nhân sâu xa.

Bao gồm. em gái mình Shinju mập lên.

Và điều này, khiến cô vừa hâm mộ vừa đố kỵ.

Rõ ràng cô mới là chị gái, rõ ràng tuổi của cô lớn hơn Shinju.

Điều này thật sự.

đáng giận.

Trong sự căm phẫn, Sajuna ăn liền mấy cái món tráng miệng phát sáng.

Cũng bởi vì mấy cái món tráng miệng này vào bụng, cái cảm giác hơi no bụng của cô giờ đây hoàn toàn trở nên no căng, không thể ăn thêm được nữa.

Dù là như vậy, phần lớn món tráng miệng còn lại, dưới ánh mắt mong mỏi của em gái Shinju, cô cũng không giao đến tay đối phương.

Cô nói rõ rằng. sẽ mang về để bố mẹ cùng thưởng thức.

Điều này cũng khiến Shinju một hồi phiền muộn và uể oải.

Cũng may, Y Hạ ngược lại đã thì thầm cho cô một điều.

Mà nội dung thì thầm, có liên quan đến món tráng miệng phát sáng.

Điều này lập tức khiến Shinju nín khóc mỉm cười, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Quả nhiên.

Vẫn là anh rể của mình là tốt nhất mà.

Đã đến rồi.

Có muốn tiện thể xem quy trình chế tạo đồ may vá không.

Sajuna và Shinju gần đây có muốn làm cosplay không.

Sau khi Sajuna cất hộp đựng cơm đựng món tráng miệng phát sáng, Y Hạ hỏi Sajuna.

Nghe Y Hạ nói vậy, Sajuna một người yêu thích cosplay lập tức có chút không kìm được.

Hơn nữa, còn hơi có chút kích động.

Nói đến cosplay, cô thật sự có mong muốn.

Nếu không phải Y Hạ gần đây bận rộn với lễ hội học viện, cô ngại làm phiền.

Sớm mấy ngày trước, cô đã muốn hỏi Y Hạ rồi.

Nếu anh Y Hạ có thời gian rảnh, em muốn một bộ cosplay Tiểu Anh trong Cardcaptor Sakura.

Chính là loại này.

Sajuna phấn khích nói.

Đang nói chuyện, cô lấy điện thoại di động ra, mở thư viện ảnh và cho xem hình nền Tiểu Anh trong Cardcaptor Sakura.

Trang phục của Tiểu Anh, rõ ràng là một bộ quần áo Mahou Shoujo màu hồng, rất dễ thương và đáng yêu.

Quan trọng nhất vẫn là, đây là phong cách mà Sajuna luôn yêu thích.

Dù là yếu tố Mahou Shoujo tự thân, hay màu sắc và kiểu dáng của trang phục, đều như vậy.

Cosplay Tiểu Anh sao.

Anh biết rồi.

Sajuna quả nhiên vẫn là fan cuồng Mahou Shoujo mà.

Nhìn hình ảnh Sajuna đưa ra, Y Hạ có chút buồn cười nói.

Thế còn.

Shinju thì sao.

Y Hạ hỏi cô bé Shinju bên cạnh, người cũng có chút kích động, nhưng lại có vẻ không biết nên mở lời hay không.

Nếu lo lắng về vấn đề tiền bạc, không cần lo lắng đâu.

Cùng lắm thì, Shinju đến lúc đó lại đến cửa hàng giúp anh một chút.

Y Hạ nhìn ra tâm tư nhỏ của Shinju.

Vâng.

Nghe Y Hạ nói vậy, Shinju cũng không còn áp lực tâm lý nữa.

Tiếp đó, vui vẻ đồng ý.

Thật ra, bộ cosplay em muốn cũng là trong Cardcaptor Sakura.

Chỉ có điều, là anh trai của Tiểu Anh Kinomoto Toya.

Shinju có chút ngượng ngùng nói.

Kinomoto Toya, đây là nhân vật mà cô bé đã mê mẩn khi gần đây cùng chị gái Sajuna xem Cardcaptor Sakura.

Kinomoto Toya sao.

Rất hợp phong cách của Shinju đấy.

Nghe Shinju nói vậy, Y Hạ cười cười.

Nhắc đến lần cosplay trước, rõ ràng là xem series Mahou Shoujo Công Chúa Hoa như vậy, thế mà nhân vật Shinju muốn cosplay lại không phải bất kỳ Mahou Shoujo nào.

Ngược lại, cô bé muốn cosplay là nhân vật anh trai lớn trong series Mahou Shoujo Công Chúa Hoa.

Và lần này với Cardcaptor Sakura, Shinju cũng vậy.

Tuy nhiên, điều này cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Shinju yêu thích là một chuyện.

Còn có nữa là. về vóc dáng.

Nếu Shinju muốn cosplay các nhân vật khác trong đó, đặc biệt là Mahou Shoujo, ít nhiều có chút không làm được.

Bởi vì vóc dáng thực sự chênh lệch quá lớn.

Ngay cả khi cố gắng cosplay, cũng sẽ có chút cảm giác không tốt.

Điều này cũng không phải là điều Shinju mong muốn.

Ừ.

Bị Y Hạ nói vậy, Shinju có chút ngượng ngùng gật đầu.

Sở dĩ muốn cosplay Kinomoto Toya, đương nhiên là vì cô bé yêu thích nhân vật Kinomoto Toya này.

Giống như, anh trai Táp Mã trong Mahou Shoujo Công Chúa Hoa vậy.

Kinomoto Toya, có những điểm sáng thuộc về Kinomoto Toya, cũng là điểm khiến cô bé động lòng.

Kinomoto Toya học tại trường trung học Seijou.

Anh ấy bình thường lúc nào cũng thích trêu chọc Tiểu Anh, nói cô bé đi trên đường giống quái vật.

Hơn nữa, lúc nào cũng gọi Tiểu Anh là ngốc nghếch hoặc quái vật.

Thế nhưng, khi Tiểu Anh gặp nguy hiểm, Kinomoto Toya lúc nào cũng có thể dự đoán được trước, sớm đến nơi Tiểu Anh muốn đến để làm việc, từ đó bảo vệ Tiểu Anh.

Cử chỉ thân mật này, cùng những ngày thường ấm áp, khiến cô bé vô cùng thích thú.

Sẽ không khỏi nhớ đến việc chị gái bảo vệ mình.

Điểm này, cũng là điểm cô bé bị chinh phục nhất.

Ai còn có thể từ chối một Onii chan như vậy chứ.

Tóm lại. theo cô bé, nhân vật Kinomoto Toya này siêu tuyệt vời.

Vậy có cảnh nào em yêu thích không.

Kinomoto Toya trong cảnh đó, mặc trang phục gì.

Y Hạ hỏi Shinju.

Sajuna thì đã cho anh xem ảnh tương ứng rồi.

Còn Shinju bên này, anh đương nhiên cũng cần ảnh tương ứng để tham khảo trang phục.

Như vậy, mới dễ bắt tay vào chế tác.

Có ạ.

Shinju nghe vậy cũng lấy điện thoại di động ra, đưa hình ảnh Kinomoto Toya chỉ định trước mặt Y Hạ.

Thao tác thuần thục này, giống hệt như Sajuna.

Nếu không phải chuyện này do Y Hạ nhắc đến, Sajuna và Shinju thật sự giống như đã có sự chuẩn bị trước.

Tuy nhiên, quả thật là các cô ấy đã có ý tưởng từ trước rồi.

Nói như vậy, ngược lại là không tệ.

Đồng phục sao.

Cái này ngược lại giống với anh trai Táp Mã nhỉ.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Tuy nhiên, với bộ trang phục này, vải vóc anh có ở câu lạc bộ thủ công này không có màu sắc này.

Cần phải mua thêm sau đó, mới có thể tiến hành chế tác.

Y Hạ nói.

Chương 122

Thật vậy sao.

Shinju nghe vậy vừa kinh ngạc, vừa có chút tiếc nuối nhỏ.

Thế nhưng, rất nhanh cũng liền biến mất.

Em không sao.

Hay là, anh Y Hạ giúp chị gái làm xong trước đi ạ.

Shinju nói.

Bộ cosplay mà chị gái Shinju mong muốn, vừa rồi Y Hạ cũng không nói đến vấn đề vải vóc.

Chắc hẳn, là có đủ vật liệu tương ứng rồi.

Ừ, vậy cứ vậy đi.

Y Hạ gật đầu nói.

Đối với điều này, Sajuna cũng không từ chối.

Không có vải vóc, cũng là chuyện không thể làm gì khác.

Dù sao, đây là lần đầu tiên cô ngắm, tận mắt nhìn thấy Y Hạ chế tác trong thực tế.

Chuyện này đối với cô mà nói, không nghi ngờ gì là một trải nghiệm đầu tiên.

Vậy anh sẽ chuẩn bị vật liệu trước.

Mặc dù vật liệu chính thì đầy đủ cả rồi, nhưng mà đường viền và trang sức bên ngoài, sau đó cũng phải mua thêm mới được.

Cho nên, anh sẽ làm phần tổng thể trước đã.

Y Hạ vừa lấy vật liệu từ tủ cá nhân của mình trong phòng học thủ công, vừa nói với Sajuna.

Vâng ạ.

Em có cần giúp gì không.

Sajuna kích động.

Cô ngược lại cũng không vội vàng.

Cũng không từng nghĩ Y Hạ sẽ làm ra toàn bộ ngay tại chỗ.

Điều này ít nhiều có chút không thực tế.

Ngay cả khi tốc độ chế tạo của Y Hạ rất nhanh, cũng vậy.

Chỉ cần có thể làm ra đại khái, để cô nhìn một lần cho thỏa, cô đã rất vui rồi.

Vậy Sajuna em giúp anh mua sắm một chút trên mạng đi.

Anh sẽ nói cho em những vật liệu cần dùng.

Y Hạ vừa đưa điện thoại cho Sajuna, vừa nói cho Sajuna biết cửa hàng trực tuyến mà anh thường mua trước đây.

Em biết rồi.

Sajuna nghe vậy gật đầu.

Nhận điện thoại của Y Hạ, cô bắt đầu đặt hàng vật liệu theo yêu cầu của Y Hạ.

Chờ tất cả vật liệu đều đặt hàng xong, nhìn tổng số tiền trên hóa đơn, ánh mắt Sajuna mang theo chút kinh ngạc, há hốc mồm.

Bởi vì, tổng số tiền cộng lại, thế mà lên đến bốn, năm vạn yên.

Phải biết, đây còn chỉ là vật liệu phụ thôi.

Nếu tính cả vải vóc của bộ cosplay, chẳng phải sẽ lên đến hơn

mười vạn yên sao.

Cũng may là cô làm thêm ở cửa hàng đồ ngọt của Y Hạ, được giảm nửa tiền lương để bù đắp.

Nếu không, cô cũng không dám chiếm tiện nghi lớn như vậy của Y Hạ.

Hơn nữa, còn sẽ có chút đau lòng khi tiêu tốn một khoản lớn như vậy để làm cosplay.

Đắt quá.

Chú ý đến số tiền trên màn hình điện thoại, Shinju bên cạnh cũng có chút kinh hãi.

Khiến cô bé có ý định bỏ cuộc giữa chừng.

Khiến Y Hạ tốn kém nhiều như vậy, cô bé vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Khi Shinju nghĩ như vậy, chỉ thấy Y Hạ đang chuẩn bị bắt đầu chế tác, nhìn về phía Shinju và Sajuna.

Trong lòng anh, giá trị của hai em không thể dùng tiền bạc để đong đếm được.

Hai em là vô giá.

Y Hạ nói.

Lời vừa nói ra, Sajuna đương nhiên cảm động không thôi.

Còn Shinju, càng cảm nhận được sự cưng chiều nồng hậu mà Y Hạ dành cho mình.

Lần này, các cô ấy cũng sẽ không quan tâm đến chi phí tiền bạc nữa.

Sau khi hoàn thành đặt hàng, Sajuna lại dựa theo yêu cầu của Y

Hạ, tìm vải vóc cần thiết để chế tác bộ cosplay mà Shinju mong muốn.

Hơn nữa, cũng hoàn thành việc đặt hàng.

Và sau khi làm xong tất cả, Sajuna đưa điện thoại trả lại cho Y Hạ.

Tiếp đó, cô và Shinju, mỗi người một bên, ngồi xuống cạnh Y Hạ, xem anh chế tác.

Không thể không nói, xem xong, các cô ấy trực tiếp bị kỹ nghệ của Y Hạ chinh phục.

Bất kể là độ chính xác, kỹ thuật, hay các phương diện khác.

Việc chế tác của Y Hạ, không thể không nói là hoàn mỹ, đơn giản là khiến người ta khó có thể tin được.

Hầu như chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Y Hạ đã làm ra một phần thân trên một cách đại khái.

Không lâu sau.

Phần thân trên được Y Hạ nhanh chóng hoàn thành.

Và sau khi hoàn thành phần đó, Y Hạ bắt đầu chế tác phần thân dưới.

Vì phần thân dưới là phần váy, độ khó chế tác cao hơn một chút.

Y Hạ cũng không ngừng theo đuổi tốc độ, mà là từ từ đẩy nhanh.

Dù là vậy, trong chưa đầy nửa tiếng, phần thân dưới cũng được Y Hạ nhanh chóng hoàn thành.

Sau đó, hai phần trên và dưới được Y Hạ may lại với nhau.

Phần thân chính của bộ váy Mahou Shoujo, đã được hoàn thành, hiện ra trước mắt Y Hạ, Sajuna và Shinju.

Thật lợi hại.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy từng tiếng thán phục truyền đến.

Đây không phải là giọng của Sajuna và Shinju.

Mà là đến từ. xung quanh.

Bởi vì việc chế tác tinh xảo của Y Hạ, không biết từ lúc nào, hầu như tất cả mọi người trong câu lạc bộ thủ công đều bị hấp dẫn đến chỗ Y Hạ.

Và không ít người trong số đó, còn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Y Hạ chế tác.

Trong chưa đầy một tiếng đồng hồ, Y Hạ cứ thế trực tiếp làm ra một chiếc váy vô cùng dễ thương và hoàn hảo.

Điều này đã chinh phục tất cả mọi người có mặt ở đây.

Điều này cũng quá lợi hại rồi.

Bạn học này, chiếc váy này bạn có bán không.

Tôi có thể trả giá cao.

À.

Bạn học, tôi có thể nhờ bạn chuyên môn đặt làm một chiếc váy cùng kiểu không.

Tôi cũng muốn làm, nhưng tôi muốn một phong cách khác có được không.

Sau những tiếng thán phục, khoảnh khắc tiếp theo, vang vọng khắp phòng học thủ công là từng tiếng nói kích động của đám đông.

Chứng kiến kỹ thuật và quy trình chế tác của Y Hạ, hầu như tất cả những người có nhu cầu về quần áo đều muốn tìm Y Hạ để đặt làm theo yêu cầu.

Xin lỗi.

Tôi không nhận đặt làm cho người ngoài.

Đây là tôi làm riêng cho bạn bè của tôi.

Đối mặt với đám đông đang nóng lòng xung quanh, Y Hạ không chút do dự từ chối thẳng thừng.

Điều này đương nhiên khiến mọi người xung quanh vô cùng thất vọng.

Thế nhưng, không ít người vẫn không vì vậy mà từ bỏ.

Các cô ấy lần lượt lên tiếng, cầu xin Y Hạ giúp đỡ chế tác.

Có người, thậm chí còn đưa ra giá cao.

Đối với điều này, Y Hạ một lần nữa từ chối từng người.

Và sau khi từ chối tất cả mọi người, không đợi các cô ấy lên tiếng lần nữa, anh cầm chiếc váy đã làm gần xong đứng dậy, kéo tay Sajuna đi đến một chỗ thay đồ đơn giản bên cạnh.

Mặc dù anh cảm thấy chắc hẳn sẽ rất vừa vặn, nhưng để đề phòng vạn nhất, Sajuna em thử một chút xem sao.

Như vậy, anh cũng có thể xem chỗ nào có thể điều chỉnh một chút, làm tốt hơn.

Y Hạ nói.

Được ạ.

Sajuna không chút do dự gật đầu.

Nói xong, cô vui vẻ nhận bộ cosplay từ tay Y Hạ, chui vào chỗ thay đồ chật hẹp đó.

Chờ Sajuna xuất hiện lần nữa, cô đã thay bộ cosplay Mahou Shoujo Tiểu Anh mà Y Hạ đã chế tác cho cô.

Thật đáng yêu.

Chị gái, siêu vừa vặn.

Chị gái như vậy, siêu đáng yêu.

Nhìn cô chị gái mặc bộ cosplay, Shinju một fan cuồng của Sajuna lập tức phấn khích lên tiếng, liên tục khen ngợi.

Không chỉ có Shinju.

Nhìn Sajuna trước mặt, ngay cả đám đông vừa rồi muốn tìm Y Hạ đặt làm quần áo, chưa rời đi, cũng thán phục lên tiếng.

Mặc dù các cô ấy đã chứng kiến sự hoàn mỹ của bộ quần áo, nhưng khoảnh khắc Sajuna thật sự mặc vào, sự rung động trong lòng các cô ấy còn lớn hơn.

Chương 123

Đối với điều này, các cô ấy vừa hâm mộ, vừa tiếc nuối không khỏi nhiều hơn.

Đáng tiếc quá. các cô ấy không thể sở hữu bộ quần áo như vậy.

Em cảm thấy rất vừa vặn.

Hơn nữa cũng rất phù hợp với hình dáng trong nguyên tác.

Chắc hẳn không cần phải thay đổi nữa.

Hơi ngượng ngùng hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của đám đông bên cạnh một lát, Sajuna nói với Y Hạ cảm nhận của mình sau khi mặc bộ cosplay.

Chỉ có thể nói, bộ cosplay do Y Hạ chế tác, vẫn tinh xảo như vậy.

Ngay cả khi chưa hoàn thành, cũng vậy.

Trông có vẻ là vậy.

Tuy nhiên, phần eo có thể điều chỉnh lại một chút cho phù hợp hơn.

Y Hạ sờ cằm, đưa ra ý kiến của mình.

Phần eo sao.

Sajuna hơi ngạc nhiên.

Cô ngược lại không nhìn ra phần eo có gì không ổn.

Thế nhưng, Y Hạ đã nói vậy, chắc hẳn là không sai.

Vậy em thay ra trước nhé.

Sajuna nói.

Nói xong, cô trở lại chỗ thay đồ, thay bộ cosplay ra, rồi thay lại quần áo của mình.

Và sau khi thay xong, Sajuna trả lại bộ cosplay cho Y Hạ, để Y Hạ sửa chữa.

Theo thao tác của Y Hạ, bộ cosplay rất nhanh được sửa đổi hoàn tất.

Và bộ cosplay đã sửa chữa xong, cũng không được giao lại cho Sajuna, mà được Y Hạ đóng gói cẩn thận, chuẩn bị mang về.

Chờ sau này những món trang sức mua trên mạng về đến, anh còn cần từng cái khâu lại trang sức vào bộ cosplay.

Sajuna, Shinju, chúng ta đi trước nhé.

Sau khi gói kỹ bộ cosplay, Y Hạ nói với Sajuna và Shinju.

Vì việc anh chế tác tại chỗ quá đáng chú ý, lúc này vẫn còn không ít người vây quanh các cô ấy.

Điều này vừa khiến hơi bất tiện, vừa mang đến chút phiền phức cho câu lạc bộ thủ công.

Vâng ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Sajuna và Shinju không hẹn mà cùng gật đầu.

Tình hình trong câu lạc bộ thủ công này, các cô ấy đương nhiên cũng đã nhận ra.

Lập tức, các cô ấy cùng Y Hạ đồng loạt rời đi, ra khỏi câu lạc bộ thủ công.

Thời gian không còn sớm nữa.

Cửa hàng đồ ngọt chắc phải bắt đầu mở cửa rồi.

Vậy chúng em về trước nhé.

Bị Y Hạ dẫn đi dạo ở trường Toyogasaki một lúc, không lâu sau, Sajuna và Shinju chào tạm biệt Y Hạ, và muốn rời khỏi Toyogasaki.

Các cô ấy đến Toyogasaki, vốn là để xem Y Hạ biểu diễn.

Tiện thể, trải nghiệm lễ hội học viện của Toyogasaki.

Hai mục đích này các cô ấy đều đã hoàn thành, còn ngoài dự kiến có được bộ cosplay mới.

Coi như là, thắng lợi trở về.

Muốn đi sao.

Không chơi thêm một lúc nữa à.

Y Hạ hỏi.

Vâng ạ.

Chúng em sẽ không làm phiền anh Y Hạ nữa đâu.

Sajuna lắc đầu.

Vậy à.

Vậy anh tiễn hai em một đoạn đường.

Y Hạ gật đầu.

Lập tức, anh tiễn Sajuna và Shinju đi thẳng ra cổng trường.

Tiếp đó, anh định quay người trở lại trường.

Đàn em.

Cũng đúng lúc này, chỉ nghe thấy phía sau đồng thời truyền đến hai tiếng gọi.

Hơn nữa, đều là gọi Y Hạ.

Theo hướng của âm thanh, Y Hạ quay người lại, nhìn ra phía sau.

Tiếp đó, Y Hạ liền thấy Kasumigaoka Utaha và Sakurajima Mai,

hai người đều lộ vẻ kinh ngạc nhìn nhau.

Người vừa gọi anh, chính là Kasumigaoka Utaha và Sakurajima Mai.

Là hai chị à.

Y Hạ gật đầu chào hỏi Kasumigaoka Utaha và Sakurajima Mai.

Nghe tiếng chào của Y Hạ, Kasumigaoka Utaha và Sakurajima Mai ngừng nhìn nhau.

Tiếp đó, ánh mắt đồng loạt quay về phía Y Hạ.

Đàn em, dùng anh để gọi ân nhân, phải chăng có chút không thỏa đáng đâu.

Kasumigaoka Utaha cười tủm tỉm nhìn Y Hạ nói.

Cô, Kasumigaoka Utaha, là ân nhân của Y Hạ.

Muốn nói ân tình bắt nguồn từ phương diện nào ư.

Vậy đương nhiên là từ lễ hội học viện lần này.

Ngay từ đầu khi nhận được ủy thác này, đã khiến cô kinh ngạc không ít.

Rõ ràng Y Hạ bản thân có năng lực như vậy, hơn nữa hiệu quả còn có thể tốt hơn, lại đặc biệt nhờ cậy mình đến làm.

Tuy nhiên, cô ngược lại rất nhanh đã nghĩ ra nguyên nhân sâu xa.

Y Hạ hẳn là không muốn bại lộ thân phận của mình, hoặc là không muốn hiệu quả quá tốt.

Nếu không, e rằng trường Toyogasaki bây giờ đã chật ních người rồi.

Bất kể nói thế nào, điều này đối với cô lại là một chuyện tốt.

Vừa có thể giúp được Y Hạ, hơn nữa còn có thể rút ngắn quan hệ

với Y Hạ.

Chuyện này đối với cô mà nói, hoàn toàn là một chuyện có lợi không hại.

Ân nhân.

Nghe Kasumigaoka Utaha nói vậy, Sakurajima Mai lập tức dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Kasumigaoka Utaha.

Nếu cô không nghe lầm, Kasumigaoka Utaha tự nhận mình là ân nhân của Y Hạ.

Chứ không phải.

Y Hạ là ân nhân của cô Kasumigaoka Utaha.

Điều này ngược lại khiến cô có chút ngạc nhiên.

Đúng vậy.

Thấy Sakurajima Mai hơi kinh ngạc, Kasumigaoka Utaha tỏ vẻ rất giống đang khoe khoang.

Điều này khiến Sakurajima Mai có chút khó chịu.

Cô nàng này, sao lại đắc ý quên mình như vậy.

Là ân nhân của Y Hạ thì ghê gớm lắm sao.

Muốn nói đến giúp đàn em Y Hạ, vậy tôi cũng là ân nhân của đàn em Y Hạ.

Nghĩ đến đây, Sakurajima Mai dứt khoát trách móc Kasumigaoka Utaha một tiếng.

À.

Sakurajima Mai trách móc khiến Kasumigaoka Utaha hơi sững sờ một lúc.

Lập tức, càng kinh ngạc lên tiếng: Nói xem nào.

Kasumigaoka Utaha khoanh tay trước ngực, hỏi về ân tình của Sakurajima Mai đối với Y Hạ.

Lần này, cũng khiến Y Hạ có chút hứng thú.

Anh cũng không nhớ rõ, Sakurajima Mai khi nào đã trở thành ân nhân của mình.

Chẳng bằng nói, chính anh mới là đại ân nhân của Sakurajima Mai thì đúng hơn.

Bị ánh mắt hỏi thăm của Kasumigaoka Utaha và Y Hạ nhìn vào, Sakurajima Mai lập tức có chút căng thẳng.

Ánh mắt của Y Hạ, càng khiến cô có chút không đủ tự tin và chột dạ.

Tôi đã giúp đàn em Y Hạ quảng bá cửa hàng đồ ngọt.

Cửa hàng đồ ngọt của đàn em Y Hạ, tiếp theo còn sẽ trở thành một trong những địa điểm quay phim mới của tôi.

Sakurajima Mai kiềm chế sự chột dạ của mình, nói ra ân tình của mình đối với Y Hạ.

Trong khoảng một tuần này, khi cô đang quảng bá cho sự tái xuất của mình, kịch bản phim mà Y Hạ viết cho cô cũng đã được gửi đến đạo diễn tương ứng.

Và cô cũng đã nhận được phần kịch bản của mình.

Nói thế nào nhỉ.

Đối với kịch bản mới này, Sakurajima Mai vừa cảm động, vừa ít nhiều có chút câm nín.

Bởi vì nội dung kịch bản này, không ngờ lại là một cô gái không được thế giới nhận ra, lang thang khắp nơi trong thành phố.

Cuối cùng, được nam chính và một nữ chính khác cứu rỗi, cuối cùng trở về trong mắt thế nhân, trở lại cuộc sống bình thường của mình.

Tóm lại.

Chương 124

là một bộ phim chữa lành.

Thế nhưng, có một điều cô lại muốn phàn nàn.

Cái này thật sự không phải là lấy chính câu chuyện của bản thân cô để viết lại sao.

Cô gái không được thế giới nhận ra.

Ừm, đúng rồi.

Đó không phải là hội chứng tuổi dậy thì của cô sao.

Muốn nói có gì khác biệt, khi cô lang thang tại sao lại không mặc trang phục cô thỏ của mình, mà lại là bộ cosplay Mahou Shoujo.

Còn nữa, một nữ chính khác là từ đâu xuất hiện.

Trong số những người cứu cô, tại sao lại tự nhiên xuất hiện thêm một người nữa.

Những điều trên, là những điểm mà Sakurajima Mai cảm thấy cần phải phàn nàn.

Tuy nhiên, nói đi nói lại thì, mấy điểm này cũng khiến cô có chút suy nghĩ kỳ lạ.

Việc đổi bộ trang phục cô thỏ hơi hở hang của mình thành bộ Mahou Shoujo có vẻ kín đáo hơn, chẳng lẽ không phải là muốn giữ lại một phần ký ức tốt đẹp đó cho riêng mình sao.

Còn về việc thêm một nữ chính, khiến nữ chính này và nam chính không có quan hệ gì.

Điều này cũng là để không cho mình có quá nhiều tiếp xúc thân mật với các nam diễn viên khác.

Nhất là, trong bộ phim này, còn có vẻ như có cảnh hôn với một nữ chính khác.

Nghĩ đến những điều này, Sakurajima Mai còn xao động một hồi lâu.

Trong lòng càng có chút bồn chồn.

Đến mức, cô nảy sinh một ý nghĩ.

Chẳng lẽ đây là, ai đó cố ý làm vậy.

Mà kịch bản phim này, lại là ai đó viết cho mình. một lá thư tình.

Đúng là đủ kiểu.

Khi nhìn thấy kịch bản phim, Sakurajima Mai đã hiểu lầm.

Còn về cảm giác của cô đối với việc Y Hạ viết thư tình cho mình.

Thì nói chung là. không bài xích.

Còn có chút. rung động.

Dù sao, khi chính mình tuyệt vọng, là được Y Hạ cứu vớt.

Cái cảm giác được kéo ra khỏi bóng tối đó, cô đến nay vẫn khó quên.

Cũng bởi vậy, khiến cô đối với Y Hạ nảy sinh một cảm giác khác thường.

Cái cảm giác đó. có lẽ là yêu thích.

Mà điểm này, có thể cũng là lý do cô đặc biệt trở lại tham gia lễ hội trường Toyogasaki.

Lâu ngày không gặp trở lại trường là một chuyện, tham gia lễ hội học viện là một chuyện.

Hơn nữa, còn là muốn gặp Y Hạ người khiến trong lòng cô có chút bận tâm và lo lắng.

Nhân cơ hội này, cô muốn xác minh một chuyện.

Chính mình. có phải là thích Y Hạ hay không.

Nếu phải, cô đương nhiên muốn bày tỏ tâm ý với Y Hạ.

Tiện thể, thăm dò Y Hạ xem anh ấy có cùng ý nghĩ với mình không.

Nếu cả hai đều có ý với nhau, đó đương nhiên là một chuyện vẹn toàn đôi bên.

Nếu ngược lại, cô cũng dễ dàng dứt khoát chấm dứt, không để bản thân bị những suy nghĩ này vướng bận, rồi mãi xoắn xuýt.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến công việc tiếp theo của cô.

Liên quan đến đủ mọi việc của Sakurajima Mai như vậy, Kasumigaoka Utaha và Y Hạ tất nhiên là không biết.

Ngược lại nghe Sakurajima Mai nói vậy, các cô ấy đều có chút ngạc nhiên.

Cửa hàng đồ ngọt.

Đàn em sao.

Kasumigaoka Utaha cảm thấy rất hứng thú.

Trước đó, cô cũng không biết Y Hạ mở một cửa hàng đồ ngọt.

Mãi đến khi nhìn thấy Y Hạ đăng một cảnh trên tài khoản Twitter của anh, cô mới bất ngờ biết được.

Mà cô không ngờ, Y Hạ lại còn dùng tài khoản đó để tạo thế, quảng bá cho Sakurajima Mai.

Bởi vậy có thể thấy được, mối quan hệ giữa Y Hạ và Sakurajima Mai không hề tầm thường.

Học đệ, em có thể cho chị biết địa chỉ tiệm đồ ngọt của em không.

Hôm khác chị cũng sẽ ghé qua.

Hơn nữa, chị còn có thể giúp em quảng bá nữa.

Utaha cười tủm tỉm nói với Y Hạ.

Dù là để tiếp cận Y Hạ, hay muốn nếm thử món tráng miệng do Y Hạ làm đều được cả.

Tóm lại.

Tiệm đồ ngọt của Y Hạ, nàng nhất định phải đi.

Tôi còn cần các chị quảng bá sao.

Y Hạ liếc nhìn Sakurajima Mai trước, rồi lại liếc sang Utaha.

Hắn cần gì người khác quảng bá chứ.

Nếu muốn quảng bá, thật sự cho rằng tài khoản Twitter của hắn không có người theo dõi sao.

Thậm chí có thể nói, quảng bá cho hắn ngược lại còn mang phiền phức đến.

Lượng khách hiện tại đã đủ để hắn ứng phó.

Nếu đông hơn nữa, thậm chí chật kín chỗ, thì hắn thà đóng cửa nghỉ ngơi còn hơn.

Mặc dù hắn đại khái có thể làm một người quản lý chỉ đạo từ xa, hoàn toàn giao cho Thor xử lý, nhưng hắn cũng không tiện làm như vậy phải không.

Nghe Y Hạ nói vậy, cả Utaha và Sakurajima Mai đều hơi lúng túng.

Đặc biệt là Sakurajima Mai.

Nhìn vẻ mặt im lặng của Y Hạ, cô nghĩ đây có phải là giúp đỡ ngược không.

Tuy nhiên, cô cũng không có cách nào khác.

Ai bảo trong phim điện ảnh quả thực có cảnh này.

Mà bên phía đạo diễn, cũng thực sự có ý định mượn địa điểm để quay phim nữa chứ.

Cho nên. ngược lại cũng không trách cô.

Còn về việc lấy cảnh thì, cứ bỏ qua đi.

Tôi sẽ cử người tìm một tiệm đồ ngọt có phong cách tương tự tiệm của tôi để quay phim.

Nhìn Sakurajima Mai đang hơi lúng túng, Y Hạ lên tiếng nói.

Hắn không hề có ý định biến tiệm đồ ngọt của mình thành địa điểm quay phim.

Đến lúc đó, nhờ Erina giúp một tay, chắc hẳn vấn đề này sẽ được giải quyết.

Em biết rồi.

Sakurajima Mai gật đầu.

Y Hạ đã nói vậy, cô cũng chỉ có thể từ bỏ ý định này.

Không đúng, người nên từ bỏ ý định này hẳn là đạo diễn mới phải.

Dù sao, người có ý nghĩ đó, phần lớn vẫn là đạo diễn mà.

Chương 125

Chọc—— Sau khi Y Hạ từ chối lời đề nghị của Sakurajima Mai.

Hắn cảm nhận một ngón tay thon thả nhẹ nhàng chọc chọc vào cánh tay mình.

Gì vậy.

Y Hạ lại liếc nhìn Utaha với vẻ khinh bỉ.

Người chọc hắn, chính là Utaha.

Tiệm đồ ngọt à.

Học đệ còn chưa nói địa chỉ tiệm đồ ngọt đâu.

Chị có thể không quảng bá, chỉ đơn thuần đi mua món tráng miệng về thưởng thức thôi mà.

Cái này không vấn đề gì chứ.

Utaha cười tủm tỉm nói.

Nàng không hề từ bỏ ý định đi tiệm đồ ngọt của Y Hạ.

Ngược lại, còn có chút mong đợi hơn.

Ở XXX.

Thấy Utaha cố chấp như vậy, Y Hạ cũng không từ chối.

Hắn nói địa chỉ tiệm đồ ngọt cho Utaha.

Tốt.

Utaha mỉm cười.

Nàng ghi nhớ kỹ địa chỉ tiệm đồ ngọt.

Thậm chí, còn dùng chức năng ghi chú trên điện thoại ghi lại một

lần, để tránh mình quên.

Này—— Cũng sau khi Utaha ghi lại địa chỉ tiệm đồ ngọt.

Y Hạ đưa hộp cơm trong tay cho Utaha.

Đây là hộp món tráng miệng cuối cùng trong tay hắn.

Những hộp cơm rỗng khác, thì hắn để lại trong phòng nấu ăn, để Thor rảnh rỗi đến lấy đi.

Còn về hộp món tráng miệng này.

Ban đầu, Y Hạ định nếu lát nữa gặp Fumino và các cô gái khác, sẽ cho các cô ấy thưởng thức.

Giờ Utaha đã hứng thú, cho nàng nếm thử cũng không sao.

Đây là.

Nhìn hộp cơm Y Hạ đưa tới, Utaha hơi hiếu kỳ.

Y Hạ lại chủ động cho mình đồ vật, hơn nữa còn là một. hộp cơm.

Bên trong hộp cơm là gì, khiến nàng rất tò mò.

Vậy ra, lại là món tráng miệng do Y Hạ làm sao.

Món tráng miệng.

Em không phải hứng thú sao.

Cứ nếm thử đi.

Sau đó, khỏi cần mất công đi một chuyến nữa.

Hơn nữa, chờ em đến tiệm đồ ngọt, chắc là đã đóng cửa rồi.

Y Hạ nói.

À.

Thấy suy đoán của mình được xác nhận, Utaha lập tức sáng mắt

lên.

Cảm ơn nhé.

Sau khi nói lời cảm ơn.

Lập tức, Utaha không kịp chờ đợi mở hộp cơm.

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên, suýt chút nữa chói mắt Utaha.

Mình bị ảo giác à.

Món tráng miệng này, vậy mà lại phát sáng ư.

Lần đầu thấy món tráng miệng phát sáng, Utaha lập tức bị sự đặc biệt của nó làm cho kinh ngạc.

Đến nỗi, mãi lâu sau mới hoàn hồn.

Thiếu kiến thức quá.

Món tráng miệng phát sáng của học đệ nổi tiếng trên mạng lắm đấy.

Cậu lại không biết sao.

Nhìn vẻ mặt như vừa từ dưới núi ra của Utaha, Sakurajima Mai nhếch môi, khẽ trêu chọc.

Trước đó, cô luôn có cảm giác mình bị Utaha áp đảo.

Giờ đây Utaha bị món tráng miệng phát sáng của Y Hạ làm cho kinh ngạc, khiến cô, người đã sớm biết về món tráng miệng phát sáng, lập tức có cảm giác ưu việt.

Tuy nhiên, cô lại quên mất vẻ mặt kinh ngạc của chính mình khi lần đầu tiên nếm thử món tráng miệng phát sáng.

Cậu.

Bị Sakurajima Mai trêu chọc như vậy, Utaha tự nhiên rất bất mãn.

Nàng rất muốn châm chọc lại.

Nhưng về điểm này, nàng thực sự là hiểu biết hạn hẹp.

Vì thế, nàng dứt khoát không cãi lại, để tránh lúng túng.

Hừ—— Sau một tiếng hừ nhẹ.

Utaha dứt khoát không để ý đến Sakurajima Mai nữa.

Nàng cầm lấy món tráng miệng phát sáng trong hộp cơm, bắt đầu thưởng thức.

Ưm.

Ngay khi món tráng miệng phát sáng chạm vào đầu lưỡi.

Một luồng mỹ vị bỗng nhiên bùng nổ trong miệng Utaha.

Trước luồng mỹ vị này, Utaha hoàn toàn bị chinh phục.

Kế đó, nàng đắm chìm vào thế giới ẩm thực, mãi lâu sau mới hoàn hồn.

Mà trong miệng nàng, từng tiếng rên rỉ đỏ mặt đáng xấu hổ vang lên.

Bởi vậy, xung quanh lúc này lại không có người.

Nếu không, sợ là cảnh tượng đầy cám dỗ này, tự nhiên sẽ thu hút vô số người dừng chân.

Xì—— Nghe tiếng động từ miệng Utaha, Sakurajima Mai đứng một bên mặt ửng đỏ, khẽ xì một tiếng.

Cái tiếng động này, thực sự quá dễ gây hiểu lầm.

Ăn món tráng miệng thì cứ ăn đi, làm gì mà cứ như đang làm chuyện gì đó vậy.

Sakurajima Mai hừ nhẹ nói.

Chỉ là, nhìn vẻ mặt như vậy của Utaha, cô lại vô thức nghĩ đến mình lúc trước khi ăn bánh mì bơ phát sáng ở tiệm đồ ngọt của Y Hạ.

Hình như, lúc đó mình cũng không hơn Utaha là bao.

Nghĩ đến đây, Sakurajima Mai mặt càng đỏ hơn.

Vừa nghĩ đến việc mình lúc trước đã lộ ra vẻ mặt đó trước mặt Y Hạ, cô xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm một chỗ mà chui xuống.

Sao nào, lại nhớ về bản thân mình hồi trước à.

Hồi đó, học tỷ áo gai cũng đâu có làm tiếng động nhỏ hơn học tỷ Kasumigaoka đâu.

Lại còn thêm bộ trang phục thiếu nữ thỏ nữa chứ, chậc.

Thấy vẻ mặt đó của Sakurajima Mai, Y Hạ cười tủm tỉm trêu chọc cô.

Nhớ lại chuyện xưa, Sakurajima Mai, ăn món tráng miệng phát sáng mà rên rỉ.

Cảnh tượng đó, Y Hạ bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ.

Lúc đó, hắn còn suýt chút nữa kích động.

Chỉ có thể nói. cũng không tệ.

Im, im miệng lại.

Nghe Y Hạ nói vậy, Sakurajima Mai lúc này hơi mất kiểm soát.

Mặt đỏ bừng, vẻ mặt xấu hổ, cô liền dùng tay mình bịt miệng Y Hạ lại, không cho hắn nói tiếp.

Chỉ là cô vừa mới tự tưởng tượng đã đủ xấu hổ rồi, giờ lại bị Y Hạ chủ động nói ra.

Bây giờ, cô hận không thể giết chết chính mình lúc đó.

Này—— Làm gì vậy—— Bị Sakurajima Mai bịt miệng, còn suýt

chút nữa bị ngón tay chọc vào miệng.

Y Hạ lập tức bất mãn lên tiếng, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Sakurajima Mai.

Tuy nhiên, không đợi hắn nói thêm điều gì.

Chỉ thấy Utaha, người dần dần tỉnh hồn lại, mặt ửng hồng, cũng hơi xấu hổ nhìn về phía Y Hạ.

Rõ ràng, nàng nhớ lại tiếng rên rỉ và sự mê mẩn của mình vừa rồi.

Bởi vậy.

Càng thêm xấu hổ.

Làm sao nàng có thể làm như vậy ngay trước mặt Y Hạ chứ.

Không biết, chắc sẽ cho rằng nàng. trực tiếp làm ra chuyện gì rồi.

Nàng sâu sắc nghi ngờ, món tráng miệng phát sáng mà Y Hạ tử tế cho nàng, có phải đã thêm thứ gì đó khiến người ta hưng phấn vào không.

Chương 126

Đừng nhìn anh như vậy.

Đơn giản là đồ ăn anh làm ngon quá, đối với những người chưa từng ăn như em mà nói, đó chính là một cú sốc giáng cấp.

Thế nên, lưỡi của mấy em hơi mất kiểm soát, liền trực tiếp bị chinh phục, khó mà kiềm chế thôi.

Thấy Utaha dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn mình.

Y Hạ, người đã quá quen với chuyện này, thuận miệng giải thích, chứng minh sự trong sạch của mình.

Nghe Y Hạ giải thích, Utaha nửa tin nửa ngờ.

Chỉ là, hồi tưởng lại món tráng miệng phát sáng đó đúng là mỹ vị vượt xa tưởng tượng.

Cùng với. việc mình nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Nàng cảm thấy, thực sự là mình đã hiểu lầm.

Không phải Y Hạ thêm thứ gì đó, mà là cái lưỡi của mình không chịu thua.

Ai bảo trước đây những món ăn ngon nhất nàng từng nếm thử, cũng không bằng một phần mười món tráng miệng phát sáng của Y Hạ chứ.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Utaha sẽ không thừa nhận điểm này.

Bằng không, nàng chẳng phải trở thành người phụ nữ dễ dàng bị chinh phục chỉ bằng món tráng miệng sao.

Nghĩ đến đây, Utaha dứt khoát hừ nhẹ một tiếng.

Hừ—— Ai mà biết được.

Nói xong, ánh mắt Utaha rơi vào chút thức ăn còn sót lại trong tay.

Rõ ràng nàng chỉ ăn một miếng.

Nhưng món tráng miệng phát sáng còn lại trong tay nàng, không biết từ lúc nào đã biến mất không còn tăm tích, bị chính mình đưa vào miệng.

Hay là, thêm một cái nữa nhé.

Ánh mắt nhìn về món tráng miệng phát sáng còn lại trong hộp cơm, Utaha kích động.

Chỉ có điều, nàng đối với điều này lại tương đối do dự.

Nếu mình ăn cái món tráng miệng phát sáng thứ hai xong, lại xuất hiện tình trạng vừa rồi, thì. chẳng phải lại mất mặt sao.

Nàng không muốn như vậy.

Đã thế, vẫn là mình tìm chỗ không có người.

Ví dụ như. sân thượng.

Hoặc là, trong nhà mình.

Như vậy, cũng có thể yên tâm thưởng thức.

Nghĩ vậy, Utaha trong lòng lập tức có quyết định.

Trước tiên kìm nén dục vọng của mình, chờ sau khi rời đi rồi tiếp tục mỹ mãn hưởng thụ vậy.

Ala—— Ai đó sẽ không phải là sợ rồi sao.

À, dù sao ai đó vừa mới mất mặt xong mà.

Nhìn vẻ mặt rụt rè của Utaha, Sakurajima Mai lúc này lại một lần nữa nhẹ nhàng trêu chọc nàng.

À—— Bị Sakurajima Mai lại một lần nữa trêu chọc, Utaha trong lòng tất nhiên là rất khó chịu.

Đây là lần thứ hai rồi.

Tuy nhiên, lần này nàng cũng không cảm thấy mình ở thế yếu.

Tôi không tin, khi đó cô ăn món tráng miệng phát sáng, lại không có vẻ mặt như vậy.

Utaha châm chọc lại.

Ngay cả nàng, người có ý chí lực vô cùng kiên định cũng còn như thế.

Nàng không tin Sakurajima Mai có thể dễ chịu hơn nàng.

Biết đâu, so với nàng, Sakurajima Mai còn muốn chật vật hơn nhiều.

Tôi đương nhiên không phải.

Chỉ là, gương mặt hơi ửng hồng đó lại đã bán đứng cô.

Và điểm này, tự nhiên không qua được ánh mắt của Utaha.

Đối với điều này, nàng trực tiếp cười ha ha trào phúng.

Có thế thôi à, có thế thôi sao.

Bị Utaha trêu chọc như vậy, lần này lại đến lượt Sakurajima Mai rất khó chịu.

Ngay sau đó, cô liền muốn ra tay báo thù Utaha.

Đó chính là, ăn hết món tráng miệng phát sáng còn lại trong tay Utaha.

Nhưng, Sakurajima Mai vừa định đưa tay, cảm giác trì trệ trong tay lại khiến cô sững sờ.

Chỉ lo khẩu chiến với Utaha, cô lại quên mất tay mình vẫn bị Y

Hạ nắm, chưa rút về.

Sách—— Hai người đây là đang phát cẩu lương, tình tứ trước mặt tôi đó hả.

Động tác kỳ lạ của Sakurajima Mai tự nhiên cũng khiến Utaha phát hiện điều bất thường.

À.

Nàng chỉ lo khẩu chiến với Sakurajima Mai, mà không hề nhận ra tay của Y Hạ và Sakurajima Mai đã nắm lấy nhau từ lúc nào.

Rõ ràng nàng và Y Hạ không phải loại quan hệ đó, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.

Nhưng giờ đây, nàng lại có cảm giác như bị NTR vậy.

Ai.

Sakurajima Mai vô thức muốn xấu hổ phủ nhận.

Tuy nhiên, nghĩ đến ý định của mình khi đến Toyogasaki lần này, cộng thêm sự khó chịu khi bị Utaha châm chọc.

Trong lòng cô lúc này đã có chủ ý, liền sửa lại lý do thoái thác vừa định nói ra.

Đúng thì thế nào.

Nhìn dáng vẻ cậu, vẫn còn độc thân à.

Ala—— Thật là đáng thương quá đi mất.

Muốn phát cẩu lương, thể hiện tình cảm cũng không được đâu.

Sakurajima Mai giả vờ đau lòng cho Utaha.

Thực chất là đang mỉa mai.

Hơn nữa, còn là kiểu mỉa mai khinh thường, với cường độ mạnh nhất.

Điều này trực tiếp khiến Utaha sốc nặng.

Tôi có bạn trai thì ghê gớm lắm sao.

Thoát ế thì là giỏi lắm sao.

Hừ—— Sau một tiếng hừ lạnh.

Utaha trực tiếp quay người rời đi, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của Y Hạ và Sakurajima Mai.

Không chọc lại được, nàng còn không bỏ đi sao.

Cùng lắm thì đi thẳng.

Dù sao vẫn tốt hơn việc tiếp tục đứng đây, bị Sakurajima Mai thể hiện tình cảm và khoe khoang.

Hứ—— Chờ bóng dáng Utaha biến mất.

Chỉ nghe thấy Sakurajima Mai khẽ hứ một tiếng.

Đó là sự khinh thường đối với việc Utaha chạy trối chết.

Cùng với. sự phấn chấn.

Có thế thôi mà dám đấu với cô sao.

Khi Sakurajima Mai đang nghĩ vậy, cô chợt cảm thấy có người đang kéo mình.

Trong một tiếng kinh hô, cô trực tiếp ngã vào lòng người đó.

Mà người đó, ngoài Y Hạ ra thì còn có thể là ai.

Anh làm gì.

Sakurajima Mai vừa thẹn vừa giận trừng mắt liếc Y Hạ.

Hành động đột ngột này, thực sự đã làm cô giật mình.

Tuy nhiên, đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là.

Chương 127

Utaha vừa rồi còn ở đây thì cũng được.

Bây giờ Utaha đã đi, chỉ còn lại cô và Y Hạ hai người.

Cô phải đối mặt với Y Hạ thế nào đây.

Nghĩ đến việc vừa rồi mình nói với Utaha rằng mình đang phát cẩu lương và tình tứ với Y Hạ.

Sakurajima Mai cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng.

Sao nào, thẹn thùng rồi à.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Sakurajima Mai, Y Hạ cười tủm tỉm nói.

Hắn đại khái đoán được tâm tư nhỏ của Sakurajima Mai, cảm thấy có chút buồn cười.

Không ngờ, Sakurajima Mai và Utaha lại có một cuộc chiến tranh không đâu, mà còn là xoay quanh mình.

Bởi vậy, Sakurajima Mai càng làm ra sự hi sinh như vậy.

Ai thẹn thùng.

Chỉ là học đệ thôi.

Sakurajima Mai xấu hổ trừng mắt liếc Y Hạ.

Cô liền muốn đưa tay bóp má Y Hạ.

Chỉ là, hai tay vẫn chưa được thả ra, cô làm sao làm được điều này.

Cuối cùng, cô dứt khoát trợn tròn mắt, bắt đầu chơi trò nhìn chằm chằm với Y Hạ.

Phốc phốc—— Thấy cảnh này, Y Hạ lập tức không nhịn được,

khẽ cười một tiếng.

Đi thôi.

Hay là trước chuyển sang chỗ khác đã.

Ở đây nữa, chắc chúng ta sẽ bị vây xem mất.

Y Hạ nhìn xung quanh.

Lúc này, xung quanh có không ít học sinh và những người đến tham quan Toyogasaki.

Hơn nữa, đã có không ít người ném ánh mắt tò mò về phía họ.

Dù sao, tư thế và trạng thái của họ lúc này, thực sự có chút mờ ám.

Giống như một cặp tình nhân nhỏ đang thân mật trước mặt mọi người vậy.

Vậy anh còn không buông ra.

Sakurajima Mai lại trừng mắt liếc Y Hạ.

Lúc này, cô cũng chú ý thấy sự bất thường xung quanh.

Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, ít nhiều cũng khiến cô hơi bận tâm.

Đặc biệt là, trong trạng thái này.

Đây, anh buông ra ngay.

Y Hạ mỉm cười.

Nói xong, hắn buông tay đang nắm Sakurajima Mai ra, rồi lùi lại hai bước.

Lấy lại tự do, Sakurajima Mai lập tức thở phào một hơi.

Chỉ là, không biết sao, cô chợt cảm thấy có chút tiếc nuối.

Vòng tay Y Hạ vừa rồi, ít nhiều khiến cô cảm thấy thoải mái và thư giãn.

Giờ đột nhiên rời đi, khiến cảm giác đó lập tức bay biến.

Đi thôi.

Y Hạ tất nhiên không biết suy nghĩ của Sakurajima Mai.

Nhìn Sakurajima Mai trước mặt, hắn chỉ tay về phía trong trường.

Hừ—— Sakurajima Mai hừ nhẹ một tiếng.

Lập tức, cô đi theo Y Hạ, hướng về một trong những tòa nhà dạy học.

Khi dừng bước, các cô đã đến sân thượng tầng thượng của tòa nhà dạy học.

Chỉ có điều, trước các cô, dường như đã có người đến sân thượng trước.

Này—— Hai người cố ý đó hả.

Chỉ nghe thấy một giọng nói hơi có vẻ oán trách truyền đến.

Mà chủ nhân của giọng nói đó, Y Hạ và Sakurajima Mai đều vô cùng quen thuộc.

Khi nhìn kỹ, chợt phát hiện.

Bóng dáng trên ghế ở sân thượng, chính là Utaha vừa mới rời đi.

Mà giờ khắc này Utaha, vừa mới mở hộp cơm đựng món tráng miệng phát sáng mình vừa lấy được, liền muốn bắt đầu tiếp tục thưởng thức.

Ai ngờ, nàng còn chưa kịp mở miệng, Y Hạ và Sakurajima Mai đã theo sát phía sau đến đây.

Đây là bám theo nàng, muốn tiếp tục thể hiện tình cảm cho nàng

xem sao.

Nghĩ vậy, Utaha trong lòng lập tức hùng hùng hổ hổ, không vui chút nào.

Anh nói đây là trùng hợp, em tin không.

Nhìn vẻ mặt im lặng của Utaha, Y Hạ nhún vai.

Trời đất chứng giám.

Hắn đâu có theo dõi Utaha.

Chỉ có thể nói, quá đúng dịp.

Ai ngờ Utaha sau khi rời đi, không đi đến chỗ của nàng, mà lại đi đến nơi này, nơi nàng thường đến hàng ngày.

Em thấy thế nào.

Nghe Y Hạ nói vậy, vẻ mặt oán trách của Utaha càng đậm.

Nàng không tin lời nói vớ vẩn của Y Hạ.

Vậy tùy em.

Thấy Utaha không tin, Y Hạ lại nhún vai.

Dẫn Sakurajima Mai bên cạnh, hai người ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Chỉ là, khi lướt qua nhau, giữa ánh mắt của Utaha và Sakurajima Mai, ẩn ẩn đã dấy lên điện quang hỏa thạch.

Trong thoáng chốc, còn có thể nghe thấy tiếng lốp bốp.

Rõ ràng, cuộc đối đầu giữa hai người họ vẫn còn tiếp tục.

Em đã ăn trưa chưa.

Chỗ anh còn chút đồ ăn, em có muốn không.

Sau khi ngồi xuống.

Nhìn Sakurajima Mai bên cạnh với vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

Trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, Y Hạ liền ném ra chủ đề đồ ăn.

Em ăn.

Chưa.

Vừa định vô thức nói mình đã ăn rồi, Sakurajima Mai bỗng nhiên đổi giọng giữa chừng.

Trong lời nói, ánh mắt còn lóe lên tinh quang.

Vừa rồi không thể báo thù Utaha, để Utaha mang món tráng miệng phát sáng đi mất, khiến cô hơi bận tâm.

Giờ Y Hạ trong tay còn có đồ ăn khác, vậy dĩ nhiên khiến cô rất để ý.

Biết đâu, lại là một món tráng miệng phát sáng khác.

Thậm chí. có thể là bánh mì bơ.

Đối với điểm này, cô đã không còn lý do từ chối.

Nói trước nhé.

Chỉ là cơm hộp thôi, không phải món tráng miệng phát sáng đâu.

Thấy Sakurajima Mai vẻ mặt đầy mong đợi, Y Hạ nói rõ.

Cái gì chứ.

Sakurajima Mai nghe vậy nhếch môi, hơi thất vọng.

Tuy nhiên, nếu là cơm hộp Y Hạ làm, hương vị cũng sẽ không tệ chút nào.

Đáng để mong chờ.

Hơn nữa, biết đâu còn là món ăn phát sáng.

Nghĩ đến đây, Sakurajima Mai vẫn hơi hưng phấn nhận lấy hộp cơm từ tay Y Hạ.

Kế đó, mở nó ra.

Sách—— Ngay khi mở nắp hộp cơm, Sakurajima Mai vô thức tặc lưỡi.

Bởi vì.

ảo tưởng của cô lại rơi vào khoảng không.

Chương 128

Món ăn trong hộp cơm, cũng không phải món ăn phát sáng.

Mà là cơm hộp bình thường.

Tuy nhiên, hình như cũng không phải rất bình thường.

Từ những món ăn còn tỏa nhiệt mà xem, những món trong hộp cơm này, dường như vô cùng mỹ vị.

Nghĩ đến đây, Sakurajima Mai cầm lấy đôi đũa mà Y Hạ vừa đưa cùng, gắp lấy món Tamagoyaki phổ biến nhất trong cơm hộp.

À. trứng cuộn.

Mỹ vị.

Ngay khi thưởng thức được hương vị trứng cuộn.

Sakurajima Mai lập tức sáng mắt lên, thán phục nói.

Món Tamagoyaki ngọt dịu này, không chỉ vô cùng hợp khẩu vị của cô, mà còn vô cùng mỹ vị.

Khi nhai, lại còn có chất lỏng thơm ngon bắn ra, khiến khoang miệng cô tràn đầy mùi thơm ngát của Tamagoyaki.

Muốn nói duy nhất chưa đủ.

Mặc dù món Tamagoyaki này rất mỹ vị, nhưng so với hương vị món tráng miệng phát sáng, dường như có phần kém hơn.

Điều này cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Ai bảo đây không phải là món ăn phát sáng đâu.

Kìm nén chút thất vọng chợt thoáng qua trong lòng.

Sakurajima Mai tiếp tục động đũa, liền muốn bắt đầu nếm thử

những món ăn khác trong hộp cơm, nếm thử hương vị của chúng.

Mỹ vị.

Ngon thật.

Cái này cũng siêu đỉnh.

Mỗi khi thưởng thức một món ăn mới, Sakurajima Mai trong miệng lại phát ra một tiếng thán phục mới.

Khiến Utaha ở bên cạnh hơi không bình tĩnh.

Ngon thì ngon thôi, nói ra mãi làm gì.

Nếu không phải nàng thấy Sakurajima Mai không giống như cố ý, nàng đều cảm thấy đây là đang khiêu khích mình.

Mặc dù món tráng miệng phát sáng của nàng tuy chỉ có một món, nhưng mỹ vị hơn hẳn món cơm hộp không phát sáng của Sakurajima Mai.

Tuy nhiên, nếu xét về chủng loại, món ăn trong cơm hộp của Sakurajima Mai lại nhiều hơn rất nhiều.

Có thể nếm được những mỹ vị đa dạng và khác biệt, điểm này không nghi ngờ là tốt hơn nàng.

Điều này ít nhiều khiến nàng có chút hâm mộ.

Hận không thể thay thế vào đó.

Trong khi Utaha ôm suy nghĩ này, hơi rầu rĩ không vui ăn món tráng miệng phát sáng trong tay.

Sakurajima Mai ăn non nửa cơm hộp liền ngừng lại, đặt đũa trong tay xuống.

Cô đã ăn chút đồ ăn ở một vài quầy hàng ở Toyogasaki vào buổi trưa.

Cho nên, khẩu vị cũng không lớn lắm.

Hơn nữa lượng cơm ăn của cô vốn dĩ đúng quy đúng củ, giờ ăn thêm vào, về cơ bản đã no căng.

Thậm chí có chút quá mức.

Bởi vậy, cô không thể ăn thêm được nữa.

Tuy nhiên, những món còn lại, Sakurajima Mai cũng sẽ không lãng phí.

Cô nghĩ mang về, buổi tối hâm nóng ăn thay bữa tối.

Cho dù lúc đó hương vị sẽ không ngon bằng bây giờ, nhưng cũng ngon hơn cơm mình tự nấu.

Tuy nhiên. hình như cũng không phải không có những phương pháp khác.

Sakurajima Mai chú ý thấy ánh mắt vẫn như cũ chói mắt ở bên cạnh.

À.

ánh mắt của Utaha.

Muốn đổi không.

Một nửa cơm hộp chưa ăn này, đổi lấy món tráng miệng phát sáng còn lại không nhiều trong tay cậu.

Sakurajima Mai chủ động đưa ra đề nghị trao đổi.

So với việc mang về ăn đồ thừa, không bằng đổi lấy chút thứ tươi mới khác.

Món tráng miệng cũng rất không tệ.

Nói đến, ngoại trừ bánh mì bơ phát sáng, cô cũng chưa từng ăn món tráng miệng phát sáng khác do Y Hạ làm đâu.

À.

Nghe Sakurajima Mai nói vậy, Utaha lúc này lộ ra vẻ kinh ngạc.

Câu nói Cô đang đùa tôi à chỉ thiếu chút nữa là viết thẳng lên mặt nàng.

Dùng đồ ăn thừa đã ăn rồi đổi với nàng sao.

Vũ nhục ai đây.

Nghĩ vậy, Utaha hơi nhíu mày, thần sắc bất thiện.

Đổi hay không.

Không để ý đến sự thay đổi thần sắc của Utaha.

Sakurajima Mai mặt không đổi sắc, lần nữa nói ra đề nghị trao đổi.

Đối mặt với đề nghị trao đổi lần thứ hai của Sakurajima Mai, Utaha sắc mặt lại biến đổi.

Lập tức, nàng đưa ra câu trả lời của mình.

Đổi.

Utaha nói.

Cuối cùng nàng vẫn chọn thành thật.

Mặc dù việc cơm hộp là đồ ăn thừa của Sakurajima Mai, thực sự khiến nàng rất ghét bỏ.

Tuy nhiên, khi Sakurajima Mai ăn, nàng luôn có chú ý.

Những phần còn lại kia, đúng là Sakurajima Mai chưa từng động đến.

Ở một mức độ nào đó, có thể coi là sạch sẽ.

Đương nhiên, cái này cũng không phải trọng điểm.

Trọng điểm vẫn là, có món tráng miệng phát sáng trước đó, nàng

thực sự rất hứng thú với cơm hộp Y Hạ làm.

Nàng rất muốn biết, đó là một mùi vị như thế nào.

Cho dù cơm hộp không phải món ăn phát sáng, cũng là như vậy.

Cũng sau khi hai bên đều đạt được thỏa thuận nhất trí.

Sakurajima Mai và Utaha hai người riêng phần mình đứng dậy tiến lên.

Kế đó chính là, mỗi người đưa hộp cơm trong tay cho đối phương.

Sakurajima Mai lấy được món tráng miệng phát sáng, còn Utaha lấy được cơm hộp.

Giao dịch, chào đón một cái kết thúc vui vẻ.

Chỉ có điều, khi ánh mắt nhìn thấy món tráng miệng phát sáng trong tay, Sakurajima Mai bỗng nhiên có chút không vui.

Vốn dĩ đầy một hộp cơm món tráng miệng phát sáng, bây giờ chỉ còn lại có 1 trên 3.

Xét về lượng, cô bị thiệt rồi.

Dù sao, cơm hộp, nhưng vẫn còn lại hơn nửa cơ mà.

Tuy là thế, nhưng Sakurajima Mai cuối cùng vẫn không lên tiếng phản đối.

Thiệt thì thiệt vậy.

Sakurajima Mai cầm một món tráng miệng, thưởng thức.

Mỗi món tráng miệng bản thân cũng không lớn, cô ngược lại có thể ăn được.

Chương 129

Hơn nữa, món tráng miệng là dành cho một chiếc dạ dày khác mà.

Cái này ngược lại không ảnh hưởng toàn cục.

Hừ hừ—— Ngay khi món tráng miệng phát sáng chạm vào đầu lưỡi, mỹ vị bùng nổ trong miệng Sakurajima Mai.

Mặc dù không phải bánh mì bơ phát sáng, nhưng loại mỹ vị gây say mê này, cũng khiến cô tương đối đắm chìm, yêu thích.

Trong khi Sakurajima Mai đang thưởng thức món tráng miệng phát sáng.

Ở bên cạnh, Utaha cũng đắc ý thưởng thức hơn nửa cơm hộp còn lại.

Còn về đôi đũa nàng lấy ở đâu ra.

Nàng dùng, tự nhiên là đôi đũa Sakurajima Mai vừa dùng kia.

Chỉ có điều, dùng đã lau ở phía bên kia.

Cái này cũng không có cách nào.

Nàng đâu có đũa.

Đang nóng lòng thưởng thức bây giờ, cũng chỉ có thể chấp nhận một chút.

Dù sao các cô cũng là nữ sinh.

Hơn nữa, nàng cũng muốn ăn đồ thừa Sakurajima Mai ăn.

Lại dùng đũa Sakurajima Mai đã dùng để ăn, thì có làm sao.

Đương nhiên.

Nếu đôi đũa đó là của Y Hạ, đó lại là một chuyện khác.

Nàng dù cuối cùng vẫn sẽ dùng, nhưng dùng ở phía bên kia, sợ là cũng sẽ đỏ mặt.

Rất không tệ chứ—— Thưởng thức được hương vị tuyệt hảo của từng món ăn trong cơm hộp.

Rất nhanh, Utaha cũng vô thức thán phục lên tiếng.

Mặc dù hương vị món cơm hộp có phần không bằng món tráng miệng phát sáng, nhưng đúng là, cũng là mỹ vị tuyệt đỉnh.

Ít nhất, những món cơm nàng thường ăn thì không thể nào sánh bằng.

Muốn nói có điều gì tiếc nuối.

Trước khi ăn món cơm hộp này, nàng đã ăn không ít món tráng miệng phát sáng, đến nỗi bụng đã no kha khá.

Cho nên, nàng sợ là không ăn hết được.

Còn nữa là.

Vì ảnh hưởng từ mỹ vị của món tráng miệng phát sáng.

Điều này đã kéo trải nghiệm ăn uống xuống một chút, khiến món cơm hộp mỹ vị này có chút trở nên tầm thường.

Luôn cảm thấy. vẻ mặt hai em thật đáng thương.

Nhìn Sakurajima Mai và Utaha đang ăn một cách say sưa.

Y Hạ bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ này, liền nói ra.

Cảnh tượng ăn đồ thừa của đối phương này, trực tiếp khiến trong đầu hắn sinh ra liên tưởng tương đối.

Hơn nữa, còn là kiểu giả bộ đáng thương.

Nghe Y Hạ nói vậy.

Dù là Sakurajima Mai hay Utaha, đều tức xạm mặt lại.

Các cô làm sao lại bỗng nhiên liên quan đến từ đáng thương chứ.

Tuy nhiên, so với Y Hạ ngày nào cũng được ăn những món mỹ vị như vậy.

Hai người bọn họ mà nói, quả thực xem như tương đối đáng thương.

Nếu không phải lần này có cơ hội này, sợ là các cô đều không có cơ hội nào để ăn những món mỹ vị do Y Hạ làm.

Đúng vậy.

Chúng em thảm lắm.

Hay là, học đệ về sau giúp đỡ bao ăn cho em nhé.

Sau một hồi thần sắc biến đổi.

Utaha liền đổi sang vẻ mặt đáng thương.

Đã Y Hạ nói nàng đáng thương, vậy nàng dứt khoát thừa nước đục thả câu.

Chỉ cần về sau có thể thường xuyên ăn được những món mỹ vị do Y Hạ làm, nàng ổn định sẽ không lỗ chút nào.

Em nghĩ nhiều quá rồi.

Y Hạ trực tiếp liếc nhìn Utaha.

Có Thor rồi, hắn bây giờ cũng hơi lười nấu cơm.

Bảo hắn nấu cơm cho Utaha, đây không phải là rảnh rỗi tự gây chuyện sao.

Hắn đâu có rảnh như vậy.

Sách—— Bị Y Hạ từ chối thẳng thừng như vậy, Utaha tặc lưỡi, có chút bất mãn.

Việc Y Hạ từ chối, ngược lại là trong dự kiến của nàng.

Nhưng trên thực tế khi bị từ chối dứt khoát như vậy, nàng ít nhiều vẫn có chút tiếc nuối.

Phốc phốc—— Thấy cảnh Utaha bị từ chối phũ phàng này, Sakurajima Mai khẽ cười một tiếng.

Không phải là trào phúng.

Mà là cảnh tượng này dưới cái nhìn của cô, quả thực có chút buồn cười.

Cậu cũng đừng cười.

Cậu mà nói, cũng giống vậy thôi.

Y Hạ liếc nhìn Sakurajima Mai đang cười rất vui vẻ.

Lần này, ngược lại khiến Sakurajima Mai có chút không vui nổi nữa.

Lập tức, ánh mắt cô cũng tương đối bất mãn trừng mắt nhìn Y Hạ.

Cái gì chứ.

Cái gì mà cô cũng giống vậy.

Thật là.

đáng ghét mà.

Sakurajima Mai cắn răng không ngừng.

Đối mặt với sự bất mãn của Utaha và Sakurajima Mai, Y Hạ cũng không để ý nhiều.

Sau khi nghỉ ngơi đôi chút trên sân thượng, hắn liền muốn đứng dậy rời đi, đi đến nơi khác xem.

Còn về hộp cơm thì, lần sau rửa sạch sẽ rồi đưa cho anh là được.

Anh còn có việc, đi trước đây.

Y Hạ nói với Utaha và Sakurajima Mai.

Em biết rồi.

Utaha và Sakurajima Mai nghe vậy vô thức trả lời một tiếng.

Không đợi các cô nói thêm điều gì.

Bóng dáng Y Hạ đã biến mất khỏi tầm mắt các cô, rời khỏi sân thượng.

Mình có phải đã quên gì đó không.

Nhìn cánh cửa dẫn ra sân thượng, Sakurajima Mai bỗng nhiên cúi đầu trầm tư.

Cô luôn cảm thấy, mình có chuyện gì đó chưa làm.

Hay nói cách khác, có lời gì đó còn chưa nói với Y Hạ.

Với Y Hạ.

Nghĩ đến Y Hạ, Sakurajima Mai dường như nhớ ra mình đã quên mất điều gì.

Cô. ban đầu dường như định thổ lộ với Y Hạ.

Bây giờ Y Hạ vừa đi, cô tìm ai để thổ lộ đây.

Còn về việc bây giờ đuổi theo Y Hạ.

Điều này ngược lại vẫn kịp.

Chương 130

Tuy nhiên, luôn cảm thấy sẽ rất lúng túng.

Hơn nữa, cô bỗng nhiên cảm thấy mình bây giờ chuẩn bị hơi không đầy đủ.

Hay là.

đợi lần sau.

Sakurajima Mai trong lòng đánh trống lui quân.

Khi Sakurajima Mai đang rối rắm.

Y Hạ, người rời khỏi sân thượng, đã đi đến một khu đất trống bên dưới tòa nhà dạy học.

Đây là một trong những địa điểm tổ chức hoạt động ngoại khóa của các lớp học và câu lạc bộ, có đủ loại quầy hàng.

Muốn nói quầy hàng bận rộn nhất và quen thuộc nhất với hắn bây giờ, là một quầy mì Udon.

Mà chủ nhân của quầy mì Udon, không ngờ lại là Ogata Rizu và các bạn học cùng lớp của cô.

Hiện tại, các cô đang bán mì Udon rất nhiệt tình, công việc kinh doanh có vẻ rất tốt.

Kitahara kun.

Khi Y Hạ đi về phía quầy mì Udon.

Ogata Rizu, đang nấu mì, chú ý thấy Y Hạ.

Cô tranh thủ lúc rảnh rỗi chào hỏi Y Hạ.

Chỉ là, có chút khác thường.

Ánh mắt cô nhìn Y Hạ ẩn chứa sự né tránh.

Và còn có chút. xấu hổ nữa.

Thấy vậy, Y Hạ hơi nghi hoặc.

Lần trước ở tiệm nhà Ogata Rizu, đã xảy ra chuyện không tầm thường.

Đối mặt một ông bố cuồng con gái, có thể dùng đến sát chiêu.

Có lẽ, cũng vì chuyện này mà Ogata Rizu đã sinh ra hiểu lầm.

Hoặc là, nảy sinh những suy nghĩ khác lạ.

Rizu chan—— Dù đã biết được đáp án, nhưng Y Hạ vẫn giữ vẻ mặt bình thản tiến lên, chào hỏi Ogata Rizu.

Việc buôn bán của các em rất tốt đó chứ.

Đến nỗi có vẻ hơi bận rộn quá.

Nhìn hàng người xếp dài, Y Hạ cười nói.

Dạ, đúng vậy ạ.

Ogata Rizu gật đầu.

Lễ hội học viện lần này, người đến rất đông.

Điểm này, lại đúng lúc là giờ cơm trưa.

Cho nên, rất nhiều người.

Ogata Rizu nói.

Nói xong, cô nhìn về phía một người đàn ông trung niên đang mệt mỏi cách đó không xa.

May mắn là ba đã chuẩn bị rất nhiều mì Udon, nếu không thì nguyên liệu đã không đủ rồi.

Giọng Ogata Rizu vừa bất đắc dĩ vừa may mắn.

Ban đầu, các cô dự định chuẩn bị một trăm phần mì Udon.

Đây là một lượng khá tiêu chuẩn.

Ít nhất, lần trước lễ hội học viện, quầy mì Udon của các cô cũng chỉ cần lượng này là đủ.

Ai ngờ, sau khi xem báo cáo nhu cầu mì Udon mà cô đưa ra.

Ba cô lại viết con số 0 vào báo cáo của cô.

Điều này khiến ba cô cuối cùng làm ra đến một nghìn phần mì Udon.

Điều này trực tiếp làm cô kinh ngạc, còn khiến cô hơi không biết phải làm sao.

Bởi vì một nghìn phần mì Udon, là loại số lượng dù bán thế nào cũng rất khó bán hết.

Cuối cùng, ít nhất cũng sẽ còn lại khoảng 3 500 phần.

Thậm chí. nhiều hơn.

Và kết quả cuối cùng gây ra, không nghi ngờ gì nữa, chính là sự lãng phí.

Dù sao, mì Udon của các cô là làm tươi mỗi ngày, thời hạn sử dụng có hạn.

Đặc biệt là trong mùa hè nóng bức này, căn bản khó mà giữ được đến ngày thứ hai.

Bởi vậy, năm nay lượng khách đến lễ hội học viện rất lớn.

Không nói là gấp năm lần so với trước, nhưng gấp hai ba lần thì vẫn phải có.

Lại thêm giờ cơm đến, mì Udon của các cô đơn giản là được giải quyết với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được.

Chỉ trong vòng chưa đầy ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi, một nghìn phần mì Udon đã bán ra sáu trăm phần.

Bốn trăm phần còn lại, sau đó cố gắng thêm chút nữa, nói chung vẫn không có vấn đề.

Cho dù cuối cùng còn thừa lại, thì cũng chỉ là một phần nhỏ.

Các cô hoàn toàn có thể phân phát miễn phí cho học sinh trong lớp hoặc người quen, hoặc là mang về tiệm nhà mình giải quyết.

Như vậy, một nghìn phần mì Udon cũng sẽ không gây ra bất kỳ sự lãng phí nào.

Thì ra là vậy.

Nghe Ogata Rizu nói vậy, Y Hạ khẽ gật đầu.

Sau đó, theo hướng Ogata Rizu đoán, hắn cũng nhìn thấy ba của Ogata Rizu.

Dường như chú ý thấy ánh mắt của Y Hạ.

Ba Ogata Rizu, đang nhắm mắt nghỉ ngơi vì mệt mỏi sau khi thức đêm làm mì Udon, liền mở to mắt nhìn về phía Y Hạ.

Và khi thấy đó là Y Hạ, ông chợt sững sờ.

Sau đó, ông trừng mắt, vẻ mặt như thể đang chịu đựng nỗi khổ lớn lao.

Cảnh tượng lần trước xảy ra ở tiệm vẫn còn in đậm trong ký ức ông.

Mặc dù sau đó qua một hồi hỏi han, ông đã hiểu rõ Y Hạ và cô con gái bảo bối của mình không có quan hệ gì vượt mức.

Nhưng phản ứng sau đó của con gái lại khiến ông nhận ra con gái mình rất để ý đến Y Hạ.

Thậm chí. có tình ý đó.

Điều này khiến ông đau lòng không thôi.

Đồng thời, ông cũng càng thêm tức giận với Y Hạ.

Rau xanh của ông, sắp bị hớt tay trên rồi.

Chào chú Ogata.

Thấy cha của Ogata Rizu trừng mình với ánh mắt giận dữ, Y Hạ chẳng hề bận tâm, vẫn cười híp mắt chào hỏi đối phương.

Thế nhưng, lời chào hỏi mang tính xã giao của anh không hề nhận được lời đáp lại từ cha Ogata Rizu.

Thay vào đó, ông chỉ trừng mắt nhìn anh, ánh mắt hung tợn như muốn nuốt chửng anh vậy.

Thật hung hãn.

Đáng giận.

Cái tên này, có phải đang cố tình khiêu khích tôi không.

Khi Y Hạ đánh giá cha của Ogata Rizu, ngay lập tức, ông ta trông như một đấu sĩ bò tót đang nổi giận.

Ánh mắt cười híp mí của Y Hạ khiến ông cảm thấy đầy rẫy sự khiêu khích.

Cứ như thể anh sắp trực tiếp nói với ông: Chào nhạc phụ đại nhân, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Đáng giận.

Cái này nhịn sao nổi.

Tuyệt đối không.

Ba ba— Ba đang làm gì vậy.

Nghe thấy lời nói bất lịch sự của cha mình với Y Hạ, Ogata Rizu, người vừa đưa tô mì Udon cho khách, liền tỏ vẻ không vui.

Cô bé bất mãn nhìn cha mình, trách mắng: Bạn Kitahara đâu có nói gì.

Sao ba có thể nói chuyện với bạn Kitahara như vậy.

Thật là quá vô lễ.

Ogata Rizu trách móc một tràng.

Rizu chan, ba đâu có.

Là tại vì cái tên nhóc này.

Bị con gái phê bình, cha Ogata Rizu lúc này có chút bối rối.

Chương 131

Ông lắp bắp muốn giải thích, định kể tội Y Hạ.

Nhưng chưa kịp nói xong, Ogata Rizu đã ngắt lời ông lần nữa: Thôi, ba đừng nói nữa.

Nếu ba mệt rồi, thì về sớm một chút đi.

Cũng đừng ở đây gây cản trở nữa.

Ogata Rizu nói.

Cô bé trực tiếp đuổi người, muốn cha mình rời đi.

Gây cản trở.

Ưm.

Trong mắt Rizu, ba đã thành người cản trở sao.

Hu hu.

Nghe Ogata Rizu nói vậy, cha cô bé lập tức sững sờ.

Đây quả thực là sét đánh giữa trời quang.

Với vẻ mặt cô đơn, ông liền òa khóc nức nở, hệt như một đứa trẻ con đang làm nũng.

Khiến Ogata Rizu vô cùng bất đắc dĩ.

Ba ba.

Con bảo ba về sớm nghỉ ngơi.

Ba thức đêm làm mì Udon, chẳng phải đã rất mệt rồi sao.

Ogata Rizu bất đắc dĩ nói.

Nghe Ogata Rizu giải thích, cha cô bé lập tức nín khóc mỉm cười.

Quả nhiên, con gái cưng của ông vẫn là người quan tâm ông nhất.

Nghĩ đến đây. cha Ogata Rizu liền tiến lại gần con gái, ngồi xổm xuống ôm lấy chân cô bé.

Ba biết ngay mà, Rizu chan sẽ không ghét ba đâu.

Rizu chan là quan tâm ba nhất.

Cha Ogata Rizu khóc lóc kể lể không chút giữ hình tượng, bày tỏ sự kích động và phấn khích trong lòng.

Hành động của ông lập tức thu hút ánh nhìn của vô số người xung quanh.

Đồng thời, điều đó cũng khiến Ogata Rizu bất mãn.

Ba ba, mau về nhà nghỉ ngơi đi.

Với lại, từ bây giờ, trong vòng ba ngày không được lại gần con trong phạm vi 50m.

Ogata Rizu dùng cái vá lớn trong tay đập mạnh vào cha mình, thoát khỏi sự níu kéo của ông.

Sau đó, cô bé đưa ra lời cảnh cáo tàn nhẫn. 50m.

Rizu chan.

Vậy thì buổi tối ba cũng không thể ở nhà sao.

Cha Ogata Rizu kêu thảm thiết.

Không phải vì đau, mà là vì khoảng cách 50m mà Ogata Rizu đưa ra làm ông sợ hãi. 50m.

Chậm rãi tính toán, chiều dài nhà ông còn chẳng bằng một nửa 50m. 100m— Đối mặt với lời cầu xin tha thứ của cha, Ogata Rizu không hề nao núng.

Lập tức, cô bé đưa ra khoảng cách tàn nhốc hơn.

Vậy thì phải đi sang con phố bên cạnh rồi.

Cha Ogata Rizu lại kêu thảm thiết.

Sau đó, dưới sự xua đuổi của Ogata Rizu, cha cô bé bị buộc rời khỏi trường, biến mất ở Toyogasaki.

Quầy mì Udon cuối cùng cũng khôi phục bình yên, có thể tiếp tục kinh doanh.

Vì thế, các khách hàng xung quanh cũng không bị ảnh hưởng.

Nếu không, hơn 400 suất mì Udon còn lại sẽ rất khó giải quyết.

Điều này khiến Ogata Rizu cảm thấy rất may mắn.

Bạn Kitahara, tôi vô cùng xin lỗi.

Cha tôi lại gây phiền phức cho anh rồi.

Sau khi điều chỉnh lại trạng thái của mình, Ogata Rizu vừa làm mì Udon mới, vừa xin lỗi Y Hạ, người vẫn chưa rời đi.

Chuyện cha cô bé luôn tìm Y Hạ gây phiền phức khiến cô bé vô cùng bất đắc dĩ và áy náy.

Đâu có.

Chú Ogata chỉ là quan tâm Ogata thôi.

Điểm này, vẫn có thể hiểu được mà.

Y Hạ nói lời khen cha của Ogata Rizu.

Nhưng nghe qua thì lại giống như đang chọc tức ông ta.

May mà Ogata Rizu cũng không nghĩ như vậy.

Thấy Y Hạ không bận tâm, cô bé khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô bé lộ ra vẻ mặt đau đầu.

Ba ba luôn quan tâm quá mức.

Vì thế, thường gây phiền phức cho tôi và người khác.

Ogata Rizu nói.

Được quan tâm đương nhiên là tốt.

Nhưng mà, bị quan tâm quá mức, đến nỗi ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày, thì khiến cô bé có chút bất mãn.

Nếu không phải cô bé cảm thấy cha mình còn có chừng mực, có lẽ cô bé đã thật sự giận ông, không bao giờ để ý hay hỏi han gì nữa rồi.

Cái này thì đúng là có chút thật.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Ogata Rizu đã nói vậy, anh cũng không sợ mình nói thế sẽ khiến cô bé không vui.

Tóm lại. quan tâm quá mức thì sẽ thành rối loạn mà.

Có lẽ chú Ogata vẫn luôn coi Ogata như một đứa trẻ con.

Sau này em hãy nói chuyện thẳng thắn với chú Ogata một chút, để chú ấy yên tâm thì sẽ ổn thôi.

Y Hạ nói.

Hy vọng là vậy.

Ogata Rizu vẫn bất đắc dĩ như cũ.

Những điều Y Hạ nói, cô bé đương nhiên đã từng nghĩ đến, cũng đã thử qua.

Nhưng mà. kết quả cuối cùng thường không được như ý.

Bởi vậy, cô bé dứt khoát không để tâm.

Bây giờ không còn cách nào khác, thì chỉ đành cảnh cáo cha mình thật tốt, như vừa rồi.

Không nói chuyện này nữa.

Bạn Kitahara, anh dùng mì Udon không.

Vội vàng kết thúc chủ đề về cha mình, Ogata Rizu lộ vẻ mong chờ hỏi Y Hạ.

Tôi không ăn đâu.

Tôi ăn trưa rồi, còn ăn khá nhiều nữa.

Bây giờ, ngược lại là không còn bụng.

Y Hạ lắc đầu.

Vậy à.

Ogata Rizu hơi tiếc nuối.

Nhưng cũng không miễn cưỡng.

Vậy Ogata tiếp tục làm việc nhé.

Tôi sẽ đi xem các chỗ khác.

Y Hạ cáo từ.

Vâng.

Ogata Rizu gật đầu đáp lại.

Ngay lập tức, cô bé vừa làm mì Udon, vừa đưa mắt nhìn Y Hạ đi xa.

Ngày đầu tiên của lễ hội học viện đã kết thúc thuận lợi.

Sau khi thưởng cho các thành viên ủy ban thực hành như thường lệ, Y Hạ và mọi người cùng với Thor và Kanna, những người đến đón, đã trở về nhà.

Mệt chết đi được.

Tối nay chẳng muốn ăn gì cả.

Chỉ muốn đi ngủ ngay bây giờ thôi.

Vừa về đến nhà, Eriri đã nằm ườn ra ghế sô pha phòng khách, trông vô cùng uể oải.

Rõ ràng. ngày đầu tiên của lễ hội học viện này, cô bé không những chẳng được hưởng thụ gì, mà còn mệt đến rã rời.

Câu lạc bộ của mấy em mệt đến vậy sao.

Mashiro có vẻ chẳng mệt chút nào mà.

Y Hạ hơi tò mò hỏi Eriri.

Đương nhiên là mệt chứ.

Eriri cằn nhằn.

Hoạt động của bọn em là trưng bày các tác phẩm của CLB Mỹ thuật.

Có vài bức vẽ, còn phải vẽ trực tiếp tại chỗ nữa.

Eriri nói.

Thế thì cũng không đến mức mệt như vậy chứ.

Y Hạ nói.

Đó là vì năm nay CLB Mỹ thuật còn tăng thêm một nội dung mới.

Đó chính là, vẽ tranh chân dung theo yêu cầu và thu phí.

Eriri hơi bất đắc dĩ nói.

Thì ra là vậy.

Nghe Eriri nói vậy, Y Hạ lập tức hiểu ra.

Vậy hôm nay em đã vẽ bao nhiêu bức tranh chân dung rồi.

Y Hạ hứng thú hỏi.

Không cần phải nói, số lượng tranh chân dung Eriri vẽ hôm nay

chắc chắn không ít.

Nếu không, với khối lượng công việc hàng ngày của Eriri, cô bé không thể nào mệt mỏi đến mức này được.

Phải biết, lúc Eriri liều mạng nhất, từng có lần hoàn thành nội dung một chương manga chỉ trong một đêm.

Chậc— Đó không phải là tranh chân dung có thể sánh bằng.

Mà ngay cả lúc đó, Eriri cũng không uể oải như bây giờ.

Ba mươi lăm.

Eriri có chút tuyệt vọng nói ra số lượng mình đã vẽ.

Hôm nay cô bé đã vẽ khoảng ba mươi lăm bức tranh chân dung.

Chưa kể đến mức độ mệt mỏi khi vẽ nhiều tranh như vậy.

Chỉ cần nghĩ đến việc vẽ nhiều loại hình vẽ này, cô bé đã gần như muốn nôn ra rồi.

Mẹ kiếp tranh chân dung.

Phụt— Nghe Eriri nói ra con số, Y Hạ không nhịn được bật cười thành tiếng.

Anh xem như đã hiểu vì sao Eriri lại mệt mỏi đến thế.

Ba mươi lăm bức tranh chân dung, chỉ nghe thôi đã đủ khiến người ta bực bội và tuyệt vọng rồi.

Vậy Mashiro thì sao.

Mashiro hẳn là còn nhiều hơn nữa chứ.

Sau khi nén cười dưới ánh mắt giận dữ của Eriri, Y Hạ chợt nghĩ đến điều gì đó, liền hỏi về tình hình của Mashiro.

Nếu nói về kỹ năng hội họa và danh tiếng họa sĩ, Eriri không bằng Mashiro.

Hơn nữa. chênh lệch không ít.

Nếu Eriri còn nhiều người như vậy, thì Mashiro hẳn là còn nhiều hơn nữa mới phải.

Dù cho Mashiro rất ít khi cảm thấy mệt mỏi khi vẽ tranh.

Nhưng mà với từng ấy bức tranh chân dung, nói thế nào cũng sẽ có chút bối rối mới đúng.

Mashiro trực tiếp ngồi trong CLB Mỹ thuật đến tận trưa.

Đối mặt với câu hỏi của Y Hạ, giọng Eriri dần trở nên u oán.

Tại sao.

Y Hạ vô thức hỏi.

Chẳng phải vì danh tiếng của Mashiro quá lợi hại sao.

Thế nên, không ai dám, cũng không ai có thiện ý tìm Mashiro vẽ tranh chân dung.

Dù cho có thu phí, cũng vậy thôi.

Bởi vì. giá đó thực sự quá rẻ.

Họ nghĩ rằng, đó là bôi nhọ Mashiro.

Eriri thâm thúy nói.

Cái này cũng đúng.

Y Hạ gật đầu biểu thị đồng tình.

Shiina Mashiro đây chính là họa sĩ đẳng cấp thế giới.

Phàm là người nào có thể nhận ra Mashiro, nói chung đều sẽ ngượng ngùng tìm Mashiro làm loại chuyện như vậy.

Đương nhiên.

Chương 132

Trừ những kẻ mặt dày, và những kẻ muốn lợi dụng cơ hội này để chiếm tiện nghi.

Hiện tại xem ra, ngược lại là không có chuyện như vậy xảy ra.

Tuy nhiên, cũng không loại trừ việc những người trong CLB Mỹ thuật đã âm thầm giúp Mashiro loại bỏ những kẻ đó từ bên ngoài, tránh cho cô bé bị chỉ trích, dẫn đến phiền phức.

Mà nói, vẽ một bức tranh chân dung bao nhiêu tiền.

Nghĩ đến việc Eriri nói về mức phí rẻ mạt, Y Hạ bỗng nhiên hứng thú.

Năm trăm.

Eriri hơi bực bội nói ra câu trả lời mà Y Hạ đã biết.

Đó là. năm trăm.

Năm trăm.

Yên Nhật.

Nếu đối với những học sinh khác trong CLB Mỹ thuật mà nói, đây là một cái giá có thể chấp nhận lại còn kiếm được chút tiền.

Nhưng mà đối với cô, một mangaka lớn, số tiền này còn không đủ để cô tùy tiện vẽ một bức minh họa.

Đơn giản là. quá thảm.

Dù cho cô ấy thắng bằng số lượng, cả một buổi chiều tổng cộng kiếm được mười bảy nghìn năm trăm Yên Nhật.

So với lương của người bình thường, không biết cao hơn bao

nhiêu.

Nhưng đối với cô ấy, chuyện này vẫn chẳng đáng là gì.

À. như muối bỏ bể.

Quan trọng nhất vẫn là. không đáng.

Ha— Nghe thấy cái giá đó, Y Hạ lập tức sững sờ.

Anh bật cười lớn, cười rất vô lễ.

Cười cái gì chứ.

Nhìn Y Hạ cười ha hả, Eriri vừa xấu hổ vừa khó chịu.

Cái này rõ ràng là giáng họa xuống giếng mà.

Chẳng phải đang chọc tức cô ấy sao.

Không có, không có gì.

Tôi chỉ là cảm thấy, Eriri em cũng kiếm được không ít mà.

Dù sao, cũng gần hai vạn Yên lận đó.

Chúc mừng nhé.

Y Hạ khó khăn nén lại nụ cười, chúc mừng Eriri.

Hừ— Đối với lời chúc mừng không có thiện ý này của Y Hạ, Eriri trực tiếp hừ lạnh một tiếng đáp lại.

Chết đi.

Eriri trực tiếp cầm lấy chiếc dép lê trên sàn, giận dữ ném về phía Y Hạ.

Đối mặt với chiếc dép đang bay tới, Y Hạ lách mình né tránh một cách khéo léo.

Thấy Eriri vẫn muốn tiếp tục, anh liền chạy vội vào bếp.

Anh đi giúp Thor nấu cơm đây.

Y Hạ trực tiếp đóng sập cửa bếp, chặn Eriri lại.

Thấy Y Hạ trốn vào bếp, Eriri ngược lại không xông vào theo.

Sau một tiếng hừ nhẹ, cô bé đặt chiếc dép xuống, tiếp tục nằm ườn ra ghế sô pha.

Y Hạ, anh đến rồi.

Lúc Eriri đang nằm ườn, Thor thấy Y Hạ bước vào bếp liền tỏ vẻ vô cùng vui mừng.

Em vất vả rồi.

Nhìn Thor với vẻ mặt rạng rỡ, tươi cười như hoa, Y Hạ trước tiên an ủi cô bé một chút, sau đó chạm nhẹ vào má Thor, coi như phần thưởng.

Tối nay ăn gì.

Y Hạ hỏi Thor về bữa tối.

Thịt bò hầm ạ.

Hôm nay em mua được thịt bò ngon lắm đó.

Thor được khen thưởng, cười càng thêm rạng rỡ.

Sau đó, cô bé kể về bữa tối đang được chế biến một cách tỉ mỉ.

Nghe có vẻ rất đáng mong đợi đây.

Vậy anh sẽ giúp em chuẩn bị nguyên liệu phụ nhé.

Y Hạ gật đầu cười.

Vâng.

Thor không từ chối.

Cô bé giao các nguyên liệu phụ đã rửa sạch cho Y Hạ xử lý.

Còn bản thân mình thì tập trung vào việc sơ chế món thịt bò chính.

Mà nói, Kanna gần đây có chuyện gì phiền lòng không.

Vừa xử lý nguyên liệu nấu ăn trong tay, Y Hạ vừa hỏi Thor.

Sở dĩ hỏi vậy là vì anh nhận thấy vẻ mặt Kanna có gì đó không ổn.

Có chút uể oải, lại có chút khao khát, ngưỡng mộ.

Cứ như thể cô bé đang có thứ gì đó mình mong muốn mà không thể đạt được.

Kanna ư.

Thấy Y Hạ hỏi Kanna, Thor hơi sững sờ.

Sau một hồi suy tư, cô bé nói ra nguyên nhân có thể là: Chắc là đang ngưỡng mộ mấy đứa trẻ đi học tiểu học đó.

Thor nói.

Ồ.

Kanna cũng muốn đi học sao.

Y Hạ hơi hứng thú, trầm ngâm.

À.

Kanna thì đúng là có hứng thú với việc học hành.

Dù sao, đó là nơi mà những đứa trẻ cùng trang lứa tụ tập để vui chơi, học tập.

Nhìn thấy những đứa trẻ không lớn hơn mình bao nhiêu, Kanna khó tránh khỏi sẽ có ý nghĩ đó.

Chắc là vậy.

Mỗi lần Kanna nhìn thấy mấy đứa học sinh qua cửa sổ, cô bé đều sẽ nằm lì ở đó không nhúc nhích.

Thor gật đầu.

Vậy thì để anh xem thử xem có thể giúp Kanna đi học không.

Như vậy, lúc ở nhà, hay lúc Thor bận rộn, Kanna cũng sẽ không thấy chán.

Y Hạ thầm nghĩ.

Kanna đã muốn đi học tiểu học, anh đương nhiên sẽ thỏa mãn.

Chỉ có điều, để hoàn thành điều này, có một chút vấn đề nhỏ.

Đó chính là. thông tin thân phận.

Hay nói cách khác. giấy tờ tùy thân.

Dù Nhật Bản không có thẻ căn cước, nhưng cũng có rất nhiều giấy tờ chứng minh thông tin thân phận.

Nếu không có giấy tờ, cánh cửa nhập học này e rằng sẽ không thể vượt qua.

Mà những giấy tờ này, Kanna đương nhiên không thể có được.

Điểm này, Thor cũng vậy.

Điều này cũng khiến cho việc Kanna đi học trở nên tương đối khó khăn.

Tuy nhiên, khó khăn này, trong mắt Y Hạ, cũng không phải là thật sự khó giải quyết.

Đã không có, vậy thì từ không mà có.

Nhờ vị nghị viên huyện của gia đình Yukinoshita, cũng chính là cha của Yukinoshita Yukino giúp đỡ, có lẽ có thể giải quyết.

Thật sự không được, vậy thì chỉ dùng sức mạnh đồng tiền.

Một chồng tiền giấy xuống, chắc hẳn có thể mua chuộc được hiệu trưởng trường học.

Thật sự không được, vậy cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn đe dọa.

Để Thor biến thành rồng đi dọa hiệu trưởng trường học một chút, khiến ông ta giúp Kanna hoàn thành thủ tục nhập học.

Sau đó, xem xét xem có thể xóa ký ức bị đe dọa của đối phương không.

Đương nhiên.

Trong 3 phương pháp này, nếu cách đầu tiên có thể hoàn thành, vậy dĩ nhiên là tốt nhất.

Hai cách sau, thuộc về những biện pháp bất đắc dĩ.

Thật sao.

Những lo lắng và tính toán của Y Hạ, Thor đương nhiên không biết.

Ngược lại, nghe Y Hạ nói vậy, cô bé rất vui mừng.

Nếu ước nguyện của Kanna có thể được thỏa mãn, cô bé đương nhiên sẽ cảm thấy vui vì Kanna.

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng về chuyện này, Thor cũng có tương đối nhiều lo lắng.

Y Hạ, cái này thật sự làm được sao.

Dù sao, chúng ta đâu có giấy tờ tùy thân gì chứ.

Thor nhíu mày.

Sống một thời gian này, cô bé đã hiểu khá rõ về thế giới loài người, đương nhiên sẽ hiểu sự cần thiết của giấy tờ tùy thân.

Y Hạ có lòng này đương nhiên là tốt.

Nhưng mà, nếu như hoàn thành chuyện này, việc cho Kanna đi học sẽ làm khó Y Hạ, cần Y Hạ phải mạo hiểm.

Điều này đương nhiên không phải điều cô bé muốn thấy.

Không sao đâu.

Sẽ có cách mà.

Y Hạ vỗ vai Thor, an ủi.

Thật sự không được, đến lúc đó để Thor em giúp đỡ một chút nhé.

Y Hạ nói.

Không thành vấn đề.

Em cái gì cũng có thể làm được.

Thor vỗ vỗ ngực mình, thề son sắt cam đoan.

Trong lúc thương nghị, bữa tối đã được chuẩn bị xong.

Sau đó, Y Hạ gọi Eriri, Mashiro và Kanna đến dùng bữa.

Ăn cơm đi.

Nghe Y Hạ gọi, Kanna đang xem TV liền không chút do dự nhảy xuống ghế sô pha, chạy thẳng đến phòng ăn, ngồi vào chỗ của mình.

Sau đó, Mashiro, người có vẻ như đang ngẩn ngơ, cũng đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ ngồi và ngồi xuống.

Còn Eriri thì sao.

Lúc này cô bé dường như đã chìm vào giấc mơ đẹp, đang nằm trên ghế sô pha ngáy o o.

Không gọi Eriri sao.

Thấy Y Hạ không có ý định tiếp tục gọi Eriri đến ăn cơm, Kanna tò mò hỏi.

Eriri hơi mệt một chút.

Cứ để em ấy nghỉ ngơi đã.

Chúng ta sẽ hâm nóng thức ăn cho em ấy trước, đợi em ấy tỉnh

dậy thì ăn sau nhé.

Y Hạ nói.

Hiện tại, vẻ mệt mỏi và giấc ngủ sâu của Eriri khiến anh không nỡ đánh thức cô bé.

Chi bằng cứ để Eriri nghỉ ngơi một chút đã.

Em biết rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kanna gật đầu.

Ngay lập tức, sau một nghi lễ trước bữa ăn đơn giản, cô bé vui vẻ thưởng thức món thịt bò hầm trước mặt.

Thỉnh thoảng, còn phát ra những tiếng xuýt xoa thật là ngon.

Kanna, em muốn đi học không.

Lúc Kanna đang ăn ngon lành, Y Hạ, người cũng đang thưởng thức món ăn, bỗng nhiên hỏi Kanna.

Mặc dù Kanna rất có ý nghĩ này, và họ đã quyết định cho Kanna đi học, nhưng ý kiến của Kanna, cũng cần hỏi thêm một lần.

Đi học ư.

Nghe Y Hạ hỏi, mắt Kanna lập tức sáng bừng lên.

Sau đó, cô bé không ngừng gật đầu.

Chương 133

Vâng.

Em muốn đi học.

Em muốn được vui chơi giống như những đứa trẻ khác.

Kanna thành thật nói.

Tốt lắm.

Vài ngày nữa anh sẽ giúp em hỏi thử.

Nếu thuận lợi, em cũng có thể đi học.

Thấy Kanna đưa ra câu trả lời khẳng định đúng như anh nghĩ, Y Hạ gật đầu, đưa ra lời cam đoan.

Thật sao.

Biết mình có thể đi đến trường, Kanna lập tức có chút kích động.

Vẻ mặt ngây thơ và ngơ ngác của cô bé có những biểu cảm rõ ràng.

Đương nhiên.

Nhưng mà, đến lúc đó ở trường phải nghe lời thầy cô giáo, không được nghịch ngợm nhé.

Y Hạ nhắc nhở.

Em biết rồi.

Em bảo đảm.

Kanna với vẻ mặt cam đoan, trông rất đáng yêu và thú vị.

Ừm.

Anh tin Kanna.

Y Hạ mỉm cười.

Ngày mai, anh sẽ nói cho Thor những thứ cần chuẩn bị, để Thor dẫn em đi mua cặp sách và văn phòng phẩm.

Y Hạ nhìn Kanna, rồi lại nhìn Thor.

Mặc dù việc chuẩn bị văn phòng phẩm những thứ này, đại khái là sau khi xác nhận nhập học, nhưng chuẩn bị sớm hơn thì cũng không sao.

Hơn nữa, những thứ cần chuẩn bị khi đi học tiểu học, anh đều biết, cũng không phải là những đồ vật gì quá khác thường.

À à.

Kanna nghe vậy lập tức trở nên càng thêm phấn khích.

Vừa nghĩ đến mình cũng sẽ được đeo cặp sách đi học, cô bé cảm thấy món ăn ngon dường như cũng không còn quan trọng lắm nữa.

Ngày hôm sau.

Sau thêm một ngày lễ hội học viện.

Đến buổi chiều, lễ hội học viện kéo dài hai ngày sắp khép lại.

Trước khi chính thức bế mạc, trên sân khấu quen thuộc của nhà thi đấu đang diễn ra buổi hòa tấu.

Đây là tiết mục cuối cùng của lễ hội học viện.

Dưới sự chỉ huy âm nhạc của Yukinoshita Haruno, những người khác đã trình diễn các nhạc cụ như kèn saxophone, violin, cello và piano.

Mặc dù Yukinoshita Haruno trong thời gian đầu của lễ hội học viện đã rất bận rộn, nhưng cũng coi như đã cống hiến không ít sức

lực.

Việc biểu diễn trong lễ hội trường, coi như là sở thích và quyết định của cô ấy.

Bởi vì cô ấy muốn để lại một nét chấm phá đầy màu sắc tại Toyogasaki.

Và từ màn trình diễn trên sân khấu cùng phản ứng của khán giả dưới khán đài mà xem, màn biểu diễn của Yukinoshita Haruno rất thành công.

Ít nhất, bản nhạc hùng tráng vang dội này đã thu hút không ít ánh nhìn.

Dù không thể sánh bằng phản ứng của khán giả khi CLB Nhạc nhẹ biểu diễn, nhưng cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Chị ấy giỏi thật.

Nhìn chị gái Yukinoshita Haruno đang dẫn dắt mọi người biểu diễn trên sân khấu, Yukinoshita Yukino đứng dưới một bên sân khấu ngắm nhìn, cảm thán.

Dù cho cô bé và chị mình có vấn đề trong cách chung sống, hơn nữa còn có khá nhiều khúc mắc với chị gái mình.

Nhưng về năng lực và thiên phú, không thể phủ nhận.

Chị gái cô bé, Yukinoshita Haruno. rất lợi hại.

Nghe thấy lời này từ miệng em, ngược lại khiến anh hơi bất ngờ đấy.

Lời của Yukinoshita Yukino khiến Y Hạ có chút ngạc nhiên.

Có gì mà phải ngạc nhiên chứ.

Em đối với chị ấy vốn dĩ luôn đánh giá rất cao.

Dù sao, em cũng từng nghĩ sẽ trở thành một người giống như chị ấy.

Yukinoshita Yukino liếc nhìn Y Hạ nói.

Còn bây giờ thì sao.

Ý nghĩ đó của cô bé dường như đã nhẹ đi nhiều.

Muốn nói nguyên nhân.

Cô bé cũng không đạt được thành tựu như chị mình ở trường.

Ít nhất, về mặt thành tích và lễ hội học viện là vậy.

Cô bé không thể đạt được thành tích tốt như chị gái mình.

Mặt khác. dưới sự ảnh hưởng của một người nào đó, cô bé không còn mù quáng theo đuổi chị gái nữa.

Có lẽ, cô bé có thể làm tốt hơn ở những khía cạnh khác.

Như vậy, cũng có thể chứng minh sự ưu tú của bản thân.

Yukinoshita Yukino muốn như vậy.

Nếu như chị Haruno mà nghe thấy em nói vậy, chắc chắn sẽ rất vui đấy .

Y Hạ cười nói.

Có lẽ vậy.

Yukinoshita Yukino lại liếc Y Hạ một cái.

Mặc dù cô bé không nói gì nhiều, nhưng từ ánh mắt cô bé nhìn Y Hạ mà xem, cũng có ý muốn Y Hạ đừng nói xấu cô bé trước mặt chị mình.

Không lâu sau.

Buổi hòa tấu đi đến hồi kết.

Nhận thấy điều này, Y Hạ quay sang Yukinoshita Yukino nói: Thời gian cũng không còn nhiều lắm, vậy anh chuẩn bị lên sân khấu đây.

Giống như lễ khai mạc lễ hội học viện vậy, lễ bế mạc cũng cần anh, vị trưởng ban điều hành này, lên tiếng phát biểu tổng kết.

Ừm.

Đi thôi.

Yukinoshita Yukino khẽ gật đầu.

Sau khi liếc nhìn chị gái đang dùng gậy chỉ huy trên sân khấu, cô bé đưa mắt nhìn Y Hạ tiến vào lối vào sân khấu.

Cuối cùng.

Buổi hòa tấu kết thúc.

Màn trình diễn cuối cùng của lễ hội học viện đã khép lại.

Kèm theo đó là Yukinoshita Haruno cùng những người khác trên sân khấu cúi chào cáo lui, đèn sân khấu tắt hoàn toàn.

Chờ Y Hạ từ phía sau sân khấu bước lên, đèn lại lần nữa được thắp sáng, tập trung vào Y Hạ.

Cùng lúc đó, Y Hạ cũng bắt đầu bài phát biểu cuối cùng.

Cảm ơn đội ngũ tình nguyện đã mang đến cho chúng ta màn trình diễn cuối cùng.

Cùng với màn trình diễn kết thúc, chắc hẳn mọi người cũng đã hiểu, lễ hội học viện lần này sẽ chào đón một cái kết thúc hoàn hảo.

Theo cá nhân tôi thấy, không hề khoác lác mà nói.

Y Hạ dùng giọng điệu đùa cợt giữa bạn bè để phát biểu bế mạc, giống như lời mở đầu của anh trước đó.

Điều này trực tiếp khiến các học sinh phía dưới thoải mái cười to,

có người còn bật cười.

Và đối với bài phát biểu của Y Hạ, họ cũng hoàn toàn tán thành.

Lễ hội học viện lần này, thật sự là một lễ hội học viện hoàn hảo.

Cũng là lễ hội học viện tốt nhất trong lịch sử Toyogasaki.

Vậy thì.

Giải tán.

Hẹn gặp lại năm sau.

Sau khi tổng kết tất cả những gì cần nói, Y Hạ tuyên bố lễ hội học viện lần này kết thúc hoàn hảo.

Và ngay sau khi tuyên bố lễ hội học viện kết thúc, anh bỗng nhiên cảm thấy một gánh nặng trên người mình nhẹ đi rất nhiều.

Lễ hội học viện lần này, anh đã sắp xếp để nó kết thúc một cách suôn sẻ.

Vất vả rồi.

Khi Y Hạ trở lại phía sau sân khấu, Yukinoshita Haruno, người đã đợi từ lâu, đưa cho anh một chai nước, coi như phần thưởng để Y Hạ giải khát.

Cảm ơn em.

Y Hạ cũng không khách sáo.

Nói lời cảm ơn xong, anh nhận lấy chai nước từ tay Yukinoshita Haruno, uống từng ngụm lớn.

Không lâu sau, Y Hạ đã uống hết gần nửa chai nước.

Chậm thôi.

Đừng để bị sặc.

Nhìn Y Hạ uống ừng ực như nuốt chửng, Yukinoshita Haruno hơi buồn cười.

Sẽ không đâu.

Uống xong gần hết, Y Hạ lau khóe miệng mình.

Ngay lập tức, ánh mắt anh nhìn về phía Yukinoshita Haruno.

Tiếp theo, đi thẳng đến nhà hai em sao.

Anh có cần thay quần áo trước không.

Y Hạ hỏi.

Hôm nay là Chủ Nhật.

Và Chủ Nhật lại đúng vào ngày sinh nhật của cha Yukinoshita Haruno và Yukinoshita Yukino.

Anh thì phải đến đó dự tiệc sinh nhật.

Tiện thể, xem thử có thể giải quyết vấn đề giấy tờ cho Kanna không.

Về quần áo, em đã chuẩn bị xong cho Y Hạ rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, ngay lập tức, Yukinoshita Haruno cười híp mắt đi đến một bên, cầm lên một hộp quà.

Bên trong rõ ràng là một bộ vest nhìn rất lịch lãm và đắt tiền.

Xem ra em đã sớm có tính toán rồi.

Y Hạ nhìn bộ vest trong hộp quà, rồi lại nhìn Yukinoshita Haruno.

Hì hì— Dù sao, là bọn em mời Y Hạ anh mà, không thể để anh phải phiền phức chứ.

Yukinoshita Haruno cười hì hì nói.

Về kích thước, chắc là vừa vặn.

Anh có thể đi thử trước một chút.

Yukinoshita Haruno lấy bộ vest ra, ướm lên người Y Hạ.

Không cần xem, rất hợp.

Sau khi liếc mắt qua loa, Y Hạ trực tiếp đưa ra câu trả lời khẳng định.

Với con mắt của một thợ may lão luyện như anh, chỉ cần nhìn lướt qua là đã biết bộ vest này vừa vặn với kích thước của mình.

Không nói là vừa y chang, nhưng tuyệt đối là loại vừa vặn siêu cấp.

Vậy thì tốt rồi.

Yukinoshita Haruno gật đầu cười.

Vậy Y Hạ anh đi thay quần áo trước nhé.

Xe nhà em đã đến rồi, bọn em sẽ đợi ở cổng.

Yukinoshita Haruno nói.

Nói xong, cô bé dẫn Yukinoshita Yukino bên cạnh rời khỏi nhà thi đấu lớn, đi về phía cổng trường.

Sau khi hai chị em Yukinoshita Haruno rời đi, Y Hạ cầm bộ vest trong tay, đi về phía phòng thay đồ.

Bộ vest rất nhanh được Y Hạ thay vào.

Sau khi thay xong vest, nhìn mình trong gương phòng thay đồ, Y Hạ chỉnh lại kiểu tóc một chút, để phù hợp với bộ trang phục này.

Chờ kiểu tóc được chỉnh xong, tiếp đó, Y Hạ lấy ra cặp kính không độ đã chuẩn bị từ trước, đeo lên mặt.

Trường hợp tối nay, không nghi ngờ gì là nơi công cộng.

Đến lúc đó người tham dự sẽ không ít.

Anh tính toán che giấu bản thân một chút, dù cho cuối cùng vẫn sẽ bị không ít người chú ý, ít nhất cũng đừng để người ta trực quan nhận ra tướng mạo của mình.

Nếu không, cuộc sống sau này e rằng không thể thiếu phiền phức.

Ở trường học, việc bị quấy rầy hàng ngày đoán chừng là không thể tránh khỏi.

Làm xong tất cả, Y Hạ thu dọn quần áo của mình, cất vào một cái túi.

Sau khi nhờ người giúp đưa đến phòng học nấu ăn, anh trực tiếp rời khỏi nhà thi đấu lớn, đi đến cổng trường.

Hiện tại, trên con đường đối diện cổng trường, một chiếc xe sang trọng đã dừng lại.

Đó chính là xe của gia đình Yukinoshita.

Ở một bên cửa xe, Yukinoshita Haruno đang dựa vào xe, dùng điện thoại trò chuyện với ai đó.

Còn Yukinoshita Yukino thì không thấy ở bên ngoài xe.

Ngược lại, ở hàng ghế sau trong xe, một bóng người đang ngồi ở đó.

Nếu không có ý định ra ngoài, hẳn là Yukinoshita Yukino.

Đi qua bên kia đường, Y Hạ đi về phía Yukinoshita Haruno.

Chú ý thấy bóng người tiến lại gần mình, Yukinoshita Haruno vô thức ngẩng đầu liếc nhìn một cái.

Thấy người đến có tướng mạo hơi lạ lẫm, còn đeo kính, cô bé lại cúi đầu, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Chương 134

Nhưng mà. sau khi nghĩ đến điều gì đó, Yukinoshita Haruno lập tức phản ứng lại.

Có vẻ như, người lạ mặt trước mặt này, đang mặc bộ vest mà cô bé vừa đưa cho Y Hạ.

Bộ vest của mình không thể nào ở trên người người khác, Y Hạ cũng không thể nào lại tặng người.

Như vậy, chỉ có một khả năng chính xác.

Người lạ mặt trước mặt này, chính là Y Hạ.

Với ý nghĩ này, Yukinoshita Haruno một lần nữa ngẩng đầu nhìn người đang đến gần.

Sau đó, cô bé nhìn kỹ một phen.

Mặc dù kiểu tóc của đối phương không giống Y Hạ, lại còn đeo kính, nhưng về mặt thì nhìn thế nào cũng là Y Hạ.

Chỉ có điều, kiểu tóc và cặp kính đã tạo cảm giác đầu tiên khiến cô bé vô thức không phân tích kỹ càng mà thôi.

Bởi vậy, lúc này mới cho rằng đối phương không phải Y Hạ, mà là một người lạ khác.

Y Hạ, thật đúng là anh sao.

Em còn tưởng là ai chứ.

Yukinoshita Haruno khẽ cười, dùng giọng điệu trêu chọc và cằn nhằn với Y Hạ.

Dù sao cũng phải tham dự nơi công cộng, nên che giấu một chút.

Nếu không, sau này sẽ cảm thấy rất phiền phức.

Y Hạ thuận miệng giải thích.

Cũng đúng.

Nghe Y Hạ giải thích, Yukinoshita Haruno gật đầu.

Điểm này, cô bé ngược lại có thể hiểu được.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của cô bé về Y Hạ, Y Hạ đúng là người sẽ làm như vậy.

Vậy có muốn trang điểm thêm một chút không.

Em vừa hay có mang đồ trang điểm đây.

Yukinoshita Haruno kích động.

Cô bé hơi tò mò, Y Hạ có thể ngụy trang bản thân đến mức nào.

Cũng được.

Y Hạ cũng không từ chối.

Chỉ có cặp kính và kiểu tóc thì vẫn chưa đủ.

Nếu như trang điểm thêm một chút, thì quả thực hoàn hảo.

Nếu không phải anh không mang theo đồ liên quan, nói không chừng vừa rồi lúc ở phòng thay đồ, anh đã tự mình trang điểm rồi.

Vậy lên xe trước đi, em lấy cho anh.

Yukinoshita Haruno hơi phấn khích nói.

Sau khi để Y Hạ lên xe, cô bé từ trong cốp sau lấy ra một ít đồ trang điểm mà mình thường dùng, đưa cho Y Hạ ở trong xe.

Anh đây là muốn. trang điểm sao.

Nhìn Y Hạ đang ngồi bên cạnh mình.

Bởi vì đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe, cộng thêm hiệu quả

cách âm rất tốt của xe, cô bé không hề nghe thấy cuộc đối thoại giữa chị gái Yukinoshita Haruno và Y Hạ.

Bởi vậy, khi nhìn Y Hạ cầm lấy từng món đồ trang điểm, cô bé rất ngạc nhiên.

Đúng vậy.

Che giấu một chút, trang điểm một chút.

Nếu không, sau này e rằng sẽ có chút phiền phức.

Y Hạ nói.

Nếu không phải trước đó đã đồng ý với Yukinoshita Haruno, anh hoàn toàn không muốn tham dự loại trường hợp này.

Nhưng mà đã đồng ý rồi, thì cũng đành chịu thôi.

Thì ra là vậy.

Yukinoshita Yukino khẽ gật đầu.

Sau khi xác định suy đoán của mình, cô bé cũng không hỏi thêm gì nhiều.

Tuy nhiên, ánh mắt cô bé nhìn về phía Y Hạ tràn đầy vẻ tò mò.

Cô bé rất muốn biết, Y Hạ sẽ trang điểm bản thân thành ra dáng vẻ gì.

Điểm này, rất nhanh Yukinoshita Yukino và Yukinoshita Haruno đều được chứng kiến.

Y Hạ, người đã quen thuộc với đủ loại đồ trang điểm, bắt đầu cầm dao tự trang điểm cho mình.

Không lâu sau, một khuôn mặt hoàn toàn khác biệt với phong cách thường ngày của Y Hạ, gần như khiến người ta không thể nhận ra đó là Y Hạ, đã xuất hiện trước mặt hai chị em Yukinoshita Yukino và

Yukinoshita Haruno.

Cái này.

Thấy cảnh này, Yukinoshita Yukino và Yukinoshita Haruno đồng thời kinh ngạc lên tiếng.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến quá trình trang điểm này, họ đã không thể nhận ra, cũng sẽ không tin rằng nam sinh hoàn toàn khác biệt với Y Hạ trước mặt này, lại chính là Y Hạ.

Cái này hoàn toàn là hai người khác biệt mà.

Anh xác định đây là trang điểm bình thường, chứ không phải. dịch dung sao.

Cũng kha khá rồi, cứ vậy đi.

Y Hạ chẳng hề bận tâm đến sự kinh ngạc của hai chị em Yukinoshita Yukino và Yukinoshita Haruno.

Cảm thấy trang điểm gần xong, anh hài lòng gật đầu.

Sau đó, anh cất kỹ đủ loại đồ trang điểm, đặt sang một bên.

Em thấy, cái này không thể gọi là cũng kha khá được.

Quả thực là thay đổi nghiêng trời lệch đất luôn.

Yukinoshita Haruno cằn nhằn lời Y Hạ.

Muốn nói cũng kha khá, thì lúc Y Hạ chưa trang điểm mới đúng là cũng kha khá chứ.

Yukinoshita Yukino đối với điều này cũng không lên tiếng.

Tuy nhiên, ánh mắt cô bé nhìn về phía Y Hạ tràn ngập sự kinh ngạc khó hiểu.

Rõ ràng.

Chiêu này của Y Hạ, quả thực đã khiến cô bé kinh hồn bạt vía.

Y Hạ, anh có thể dạy em chiêu này không.

Em thấy rất hứng thú đó.

Sau khi hết kinh ngạc, Yukinoshita Haruno liền phấn khích xin Y Hạ chỉ giáo.

Bản lĩnh dịch dung kiểu này, cô bé chỉ từng thấy trên phim truyền hình điện ảnh mà thôi.

Bây giờ được tận mắt chứng kiến một lần, dùng đồ trang điểm đơn giản mà tạo ra hiệu ứng dịch dung, cô bé đương nhiên rất muốn học được kỹ năng này.

Và kỹ năng này, nói không chừng còn có ích cho cô bé ở rất nhiều nơi khác nữa.

Để sau này rảnh rỗi rồi nói nhé.

Y Hạ không đồng ý, cũng không từ chối, mà chỉ thuận miệng lảng tránh Yukinoshita Haruno.

Tuy nhiên, Yukinoshita Haruno lại coi là thật.

Được thôi.

Nhưng Y Hạ anh nhớ nhé.

Lần tới rảnh rỗi, em nhất định sẽ tìm anh học đó.

Yukinoshita Haruno với vẻ mặt phấn khích.

Chiếc xe đang nhanh chóng tiến về phía trước.

Khoảng nửa giờ sau, xe dừng lại trước cổng một biệt thự vô cùng lộng lẫy, có sân vườn rộng rãi.

Đây chính là nhà Yukinoshita.

Giờ này khắc này, bãi đỗ xe đã chật kín đủ loại xe sang trọng.

Từ đó có thể thấy, bữa tiệc sinh nhật hôm nay náo nhiệt đến mức

nào.

Có thể nói, không chỉ giới kinh doanh và chính trị, mà cả đủ loại nhân vật nổi tiếng cũng đều có mặt ở đây.

Sau khi xuống xe, Haruno dẫn đầu, cùng Yukino đưa Y Hạ vào trong nhà Yukinoshita.

Tuy nhiên, họ không trực tiếp tiến vào sảnh chính mà đến khu vực riêng của mình.

Y Hạ thì đã thay đồ xong, nhưng hai chị em họ thì chưa.

Ở một nơi trang trọng như thế này, họ cũng cần phải thay những bộ lễ phục có thể tôn lên vẻ đẹp của mình.

Mặc dù Yukino không mấy hứng thú với việc này, nhưng đó cũng là điều không thể tránh khỏi.

Không thể nào ở sân nhà mình mà lại làm mất mặt gia đình, đúng không.

Y Hạ, làm phiền anh đợi ở đây một lát nhé.

Em và Yukino chan sẽ xong rất nhanh thôi.

Đi đến bên ngoài phòng, Haruno thông báo với Y Hạ một tiếng.

Ngay lập tức, cô và Yukino trở về phòng để thay trang phục của mình.

A—— Trong lúc Y Hạ đang chờ đợi Yukino và Haruno một cách buồn chán, một tiếng kêu kinh ngạc đến khó tin đột nhiên vang lên từ một bên.

Tiếp đó, một người đàn ông trung niên với gương mặt tuấn tú, thân hình cao lớn bước tới.

Ánh mắt ông nhìn về phía Y Hạ mang theo chút tò mò.

Dù sao, đây là khu vực riêng tư.

Trừ người trong nhà, cho dù là khách khứa có mặt hôm nay cũng sẽ không được đưa đến đây.

Vậy mà bây giờ, Y Hạ lại xuất hiện ở đây, còn đang đứng đợi gần cửa phòng của hai cô con gái mình.

Điều này khiến ông không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Khi người đàn ông trung niên chuẩn bị mở lời hỏi thăm lai lịch của Y Hạ, anh đã đặt điện thoại xuống, nhìn về phía ông và nói trước: Đã lâu không gặp, ngài Yukinoshita.

Y Hạ nói.

Người đàn ông trung niên trước mặt này không ai khác chính là cha của Yukino và Haruno, Yukinoshita Độ Hàng.

Mặc dù ông là con rể của nhà Yukinoshita, nhưng việc ông được phu nhân Yukinoshita để mắt, nhiều năm qua lại có mối quan hệ vô cùng tốt với bà, đồng thời trở thành nghị viên huyện, đủ thấy tài năng của ông.

Ồ.

Nghe Y Hạ xưng hô, cộng thêm lời nói của anh, Yukinoshita Độ Hàng lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, ông rơi vào suy tư sâu sắc.

Và suy nghĩ của ông nhanh chóng có kết quả.

Thầy Niệm Cổ.

Yukinoshita Độ Hàng dò hỏi.

Niệm Cổ, cùng với một bút danh khác là Vĩnh Dạ, đều là bút danh của Y Hạ.

Chỉ có điều, Niệm Cổ là bút danh mà Y Hạ dùng để ra mắt với thể loại tiểu thuyết truyền thống.

Là tôi.

Thấy Yukinoshita Độ Hàng đoán được thân phận của mình, Y Hạ gật đầu xác nhận.

Thật sự là ngài sao.

Giọng Yukinoshita Độ Hàng mang theo chút kinh ngạc và vui mừng.

Với thân phận và địa vị của ông, ông không đến mức phải kính trọng Y Hạ đến vậy.

Lý do là bởi vì những thành tựu mà Y Hạ đã đạt được trong lĩnh vực văn học.

Cùng với việc ông là một fan hâm mộ sách của Y Hạ.

Chương 135

Những tác phẩm văn học truyền thống mà Y Hạ đã viết, ông đều đã đọc qua và ít nhiều cảm động.

Hơn nữa, ông còn lĩnh hội được nhiều điều từ đó.

Điều khiến ông tiếc nuối là sau khi viết xong một tác phẩm, Y Hạ đã ngừng viết.

Từ đó về sau, ông không còn cách nào để đọc sách mới của Y Hạ, chỉ có thể thỉnh thoảng xem lại vài tác phẩm trước đó của anh.

Còn về việc ông làm thế nào để đoán ra thân phận của Y Hạ.

Điều này thực ra rất đơn giản.

Đầu tiên là ông biết chiếc xe đón hai cô con gái và Y Hạ đã về nhà.

Ngoài ra, việc Y Hạ xuất hiện ở đây rõ ràng có liên quan đến hai cô con gái của ông.

Đương nhiên.

Cũng bởi vì Y Hạ bây giờ đã thay đổi diện mạo, khác với lần trước ông gặp.

Nếu không, ông đã không cần phải rắc rối như vậy, và cũng không mất nhiều thời gian đến thế mới nhận ra Y Hạ.

Thầy Niệm Cổ, ngài sẵn lòng đến tham dự tiệc sinh nhật của tôi, tôi vô cùng vinh hạnh.

Vợ tôi sau khi biết cũng rất kinh ngạc và vui mừng.

Yukinoshita Độ Hàng nói những lời khách sáo, cảm ơn Y Hạ.

Tuy nhiên, đây không hoàn toàn là lời khách sáo mà còn là lời thật

lòng.

Ai bảo vợ ông cũng là fan của Y Hạ chứ.

Về việc Y Hạ tại sao lại cải trang, Yukinoshita Độ Hàng cũng không hỏi.

Chỉ cần là Y Hạ, là chính Y Hạ đích thân đến là được, việc cải trang hay không đối với ông mà nói không quan trọng.

Đâu có đâu có.

Thấy Yukinoshita Độ Hàng khách khí như vậy, Y Hạ cũng đáp lại một cách khách sáo.

Ngay sau đó, anh trò chuyện dăm ba câu với Yukinoshita Độ Hàng.

À nói đến, suýt nữa thì quên mất.

Đây là quà sinh nhật tôi đã chuẩn bị cho ngài.

Không phải vật gì quý giá đặc biệt, xin đừng bận tâm.

Sau khi nói xong một chủ đề nào đó, Y Hạ lấy từ trong túi sách của mình ra một hộp quà nhỏ.

Hộp quà không lớn, chưa đến nửa bàn tay.

Điều này khiến người ta khó mà tưởng tượng được bên trong đựng thứ gì.

Nhẫn.

Điều đó có vẻ hơi khó xảy ra.

Đâu có đâu có.

Tôi ngược lại còn phải cảm ơn Thầy Niệm Cổ mới đúng.

Đã để ngài phải phí tâm.

Yukinoshita Độ Hàng mỉm cười, cảm ơn rồi nhận lấy hộp quà nhỏ

từ tay Y Hạ.

Bây giờ có thể mở ra không.

Yukinoshita Độ Hàng hỏi.

Ông vẫn khá tò mò về món quà sinh nhật mà Y Hạ tặng.

Tự nhiên.

Y Hạ gật đầu.

Nhận được sự xác nhận của Y Hạ, Yukinoshita Độ Hàng liền mở hộp quà, lấy vật phẩm bên trong ra.

Sau khi nhìn thấy vật phẩm trước mặt, Yukinoshita Độ Hàng đầu tiên hơi sững sờ, sau đó càng có chút ngạc nhiên.

Món quà Y Hạ tặng là một đôi dây chuyền ngọc.

Chất liệu của nó giống như ngọc dương chi cực phẩm trong các loại ngọc.

Tuy nhiên, dường như lại có chút không giống.

Sau một hồi tìm hiểu, trong lúc Yukinoshita Độ Hàng định mở lời khen ngợi món quà của Y Hạ và cảm ơn lần nữa, một cảm giác truyền đến từ cơ thể, thậm chí cả đại não, đã thu hút sự chú ý của ông.

Đó là một cảm giác mát lạnh.

Dưới luồng khí lạnh này, ông cảm thấy cái nóng bức của mùa hè tan biến.

Thay vào đó, là một cảm giác vô cùng sảng khoái, như đang ở trong một mùa thu mát mẻ, khiến lòng người thanh thản.

Cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể, Yukinoshita Độ Hàng lộ vẻ kinh ngạc.

Ông có chút khó tin nhìn về phía sợi dây chuyền ngọc trong tay.

Đây là Hàn Ngọc sao.

Yukinoshita Độ Hàng kinh ngạc hỏi.

Trước đây, Yukinoshita Độ Hàng đã từng nhận được một loại ngọc tên là noãn ngọc.

Loại ngọc này trắng trong không tì vết, là cực phẩm trong các loại ngọc.

Tuy nhiên, loại mỹ ngọc này không phải là ngọc bình thường, mà còn có công hiệu đặc biệt.

Đó chính là, khi đeo bên mình, nó có thể làm cơ thể ấm lên.

Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng chắc chắn nó mang lại cảm giác đó.

Ngay cả trong mùa đông khắc nghiệt, nó vẫn hữu hiệu.

Ở một mức độ nào đó, nó cũng có thể coi là một vật sưởi ấm.

Mà bây giờ, món ngọc sức Y Hạ tặng lại cho ông một cảm giác mát lạnh.

Như vậy, chắc hẳn nó chính là sự tồn tại hoàn toàn tương phản với noãn ngọc.

À Hàn Ngọc.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Yukinoshita Độ Hàng.

Dù sao, trước đó ông chưa từng thấy Hàn Ngọc bao giờ.

Tuy nhiên, nếu đây quả thật là Hàn Ngọc, chắc hẳn nó còn là cực phẩm trong số đó.

Bởi vì cảm giác mát lạnh mà món ngọc sức này mang lại cần phải mãnh liệt hơn nhiều so với cảm giác ấm áp của noãn ngọc.

Về hiệu quả, cũng nổi bật hơn hẳn.

Không phải.

Y Hạ lắc đầu.

Tuy nhiên, coi như là Hàn Ngọc cũng không sao.

Y Hạ nói.

Nói đến lai lịch của viên ngọc này, nó không phải là sản phẩm có nguồn gốc từ thế giới này, mà là đến từ dị giới.

Đây là khi Thor và Kanna chán ở nhà, xuyên qua các thế giới khác ngao du, tình cờ phát hiện ra.

Nghĩ rằng mình có thể sẽ thích, Thor liền mang nó về.

Và những gì anh tặng Yukinoshita Độ Hàng chỉ là một phần mười mà thôi.

Ồ.

Yukinoshita Độ Hàng nghe vậy có chút kinh ngạc.

Nếu không phải Hàn Ngọc, vậy chắc hẳn đó là một loại ngọc thạch quý giá hơn.

Xem ra, đây là một món quà vô cùng trân quý.

Ngoài ra Viên ngọc này, ngay cả khi đeo vào mùa đông cũng có thể sử dụng.

Khi nhúng vào nước nóng, nó sẽ biến thành một tồn tại giống như noãn ngọc.

Ngược lại, khi đặt nó lên băng, nó sẽ lại trở về trạng thái như bây giờ.

Y Hạ nói.

Đây chính là điểm kỳ lạ của viên ngọc này.

Gặp nóng thì ấm, gặp lạnh thì lạnh.

Có thể nói, đông ấm hè mát, có thể đeo quanh năm, giúp người đeo thêm thoải mái dễ chịu.

Còn có thể như vậy sao.

Yukinoshita Độ Hàng nghe vậy càng thêm ngạc nhiên.

Trên đời lại có vật phẩm có thể làm được ấm lạnh vẹn toàn, điều mà ngay cả sản phẩm công nghệ hiện đại cũng chưa chắc đạt được.

Không khỏi, Yukinoshita Độ Hàng càng thêm coi trọng viên ngọc sức trong tay.

Chương 136

Đương nhiên, điều ông coi trọng hơn cả, vẫn là Y Hạ.

Y Hạ, đã đợi lâu rồi.

Trong lúc Yukinoshita Độ Hàng đang định nói thêm điều gì, ngay sau đó, cửa phòng của Haruno và Yukino đồng loạt mở ra.

Tiếp đó, hai chị em Haruno trong bộ lễ phục, với vẻ ngoài quyến rũ hơn ngày thường, xuất hiện trước mặt Y Hạ.

Cha, cha cũng ở đây ạ.

Nhìn thấy cha mình, Yukinoshita Độ Hàng, ở ngoài cửa phòng, Haruno hơi ngạc nhiên.

Ngay lập tức, cô chào hỏi cha mình.

Ừm.

Nghe nói các con đã đón Thầy Niệm Cổ về, nên cha đến xem.

Yukinoshita Độ Hàng nói dối.

Thì ra là vậy.

Nhưng mà, chắc là lần đầu cha không nhận ra đâu nhỉ.

Nghe cha mình nói vậy, Haruno cười tủm tỉm trêu chọc.

Y Hạ thì cha cô đương nhiên đã từng gặp.

Tuy nhiên, bây giờ Y Hạ đã thay đổi diện mạo rất nhiều, chắc chắn cha cô ban đầu không thể nhận ra.

Còn bây giờ thì sao.

Nhìn thái độ nói chuyện rất vui vẻ của cha và Y Hạ, đại khái là đã biết rồi.

Nếu không, sao có thể trò chuyện suôn sẻ như vậy.

Yukinoshita Độ Hàng mỉm cười.

Trước mặt hai cô con gái, ông đóng vai một người cha hiền từ.

Bởi vậy, ông có mối quan hệ rất tốt với hai cô con gái.

Còn người nghiêm khắc, chịu trách nhiệm quản lý và giáo dục hai cô con gái, tự nhiên chính là vợ ông.

Có thể nói, họ đều đảm nhiệm một khía cạnh riêng.

Nếu các con đã chuẩn bị xong rồi, thời gian cũng không còn nhiều.

Vậy thì, chuẩn bị ra sảnh chính đi thôi.

Lúc này, khách mời cũng đã đến gần đủ cả rồi.

Sau vài câu trò chuyện, Yukinoshita Độ Hàng muốn dẫn Y Hạ và hai cô con gái đến sảnh tiệc sinh nhật.

Khách khứa đã đợi lâu, nếu ông chủ nhà này mà không xuất hiện nữa thì sẽ quá thất lễ.

Đến rồi.

Nghị viên Yukinoshita đã có mặt.

Hai vị kia là hai cô con gái của Nghị viên Yukinoshita à.

Đúng là những mỹ nhân dung mạo vô cùng duyên dáng.

Tại sảnh tiệc, khi Yukinoshita Độ Hàng và những người khác xuất hiện, mọi ánh mắt trong hội trường đồng loạt đổ dồn về phía họ.

Sau khi bàn tán về ba người nhà Yukinoshita Độ Hàng, rất nhanh, ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía Y Hạ đứng cạnh ông.

Đối với họ, Y Hạ là một gương mặt vô cùng xa lạ.

Ít nhất, trong giới của họ, hoặc trong những giới nổi tiếng hơn,

dường như chưa từng xuất hiện gương mặt này.

Tuy là vậy nhưng có thể được Yukinoshita Độ Hàng đích thân tiếp đãi, hơn nữa lại trang trọng đến thế, thân phận của Y Hạ tự nhiên không hề đơn giản.

Thậm chí, anh còn có thể là đối tượng mà họ đều cần kết giao.

Điều này khiến tất cả mọi người đều hứng thú.

Nếu không phải thời cơ không thích hợp, họ đã xông lên phía trước để bắt chuyện với Y Hạ ngay lập tức.

Nghị viên Yukinoshita, vị này là.

Chưa đợi Yukinoshita Độ Hàng chào hỏi các khách mời có mặt, một người đàn ông trung niên lông mày rậm bước tới, cười nhẹ hỏi Yukinoshita Độ Hàng.

Và câu hỏi của ông ta rõ ràng là vấn đề mà mọi người ở đây đều tò mò.

Đây là Thầy Niệm Cổ.

Lần trước ông còn không nói, có cơ hội muốn giao lưu với Thầy Niệm Cổ sao.

Nghe người đàn ông trung niên lông mày rậm hỏi thăm, Yukinoshita Độ Hàng mỉm cười, giới thiệu Y Hạ cho đối phương.

Người đàn ông trung niên lông mày rậm trước mặt này là bạn của ông, gia chủ nhà Kotobuki, một trong bốn tập đoàn lớn của Nhật Bản.

Nếu không phải họ là bạn học đại học, có nhiều lần gặp gỡ và mối quan hệ thân thiết, e rằng nhà Yukinoshita của họ cũng khó có thể kết nối được với nhà Kotobuki.

Và đối phương, càng không nhất định để ý đến mình, từ đó hạ mình đến tham dự tiệc sinh nhật của mình.

Kotobuki.

Họ này, dung mạo này, cộng thêm hàng lông mày đặc trưng này Nghe Yukinoshita Độ Hàng và người đàn ông trung niên lông mày rậm họ Kotobuki trò chuyện, Y Hạ như có điều suy nghĩ, nhớ ra điều gì đó.

Nếu anh không đoán sai, đối phương hẳn là cha của mugi, Kotobuki Tân Ngô.

Ồ.

Lại là Thầy Niệm Cổ sao.

Tốt.

Ông giỏi lắm Độ Hàng, lại có thể mời được Thầy Niệm Cổ đến tham dự tiệc sinh nhật của mình.

Kotobuki Tân Ngô cười mắng một tiếng.

Ông ta đương nhiên không biết suy nghĩ của Y Hạ.

Ngược lại, khi nghe người bạn tốt Yukinoshita Độ Hàng nói vậy, ông ta lập tức hơi kinh ngạc.

Còn có chút vui mừng.

Bởi vì ông ta cũng giống như Yukinoshita Độ Hàng, là một fan sách của Y Hạ.

Mặc dù bất ngờ khi Yukinoshita Độ Hàng mời được Y Hạ đến tiệc sinh nhật, nhưng Kotobuki Tân Ngô cũng không quá mức ngạc nhiên.

Bởi vì trước đây, ông ta từng nghe Yukinoshita Độ Hàng kể về mối quan hệ hợp tác giữa ông ta và Y Hạ.

Và việc Yukinoshita Độ Hàng có thể tái đắc cử suôn sẻ lần trước cũng là nhờ công lao của Y Hạ.

Bởi vậy, việc Yukinoshita Độ Hàng có thể mời được Y Hạ trong dịp này cũng là hợp tình hợp lý.

Thầy Niệm Cổ, tôi là bạn tốt của Độ Hàng, Kotobuki Tân Ngô.

Tôi cũng giống như anh ấy, là một fan của ngài.

Rất vinh hạnh được gặp ngài, có thể trò chuyện cùng ngài.

Sau khi cười mắng xong Yukinoshita Độ Hàng, Kotobuki Tân Ngô hơi cúi đầu về phía Y Hạ, tự giới thiệu.

Mặc dù ông ta là chủ của một tập đoàn cao quý, thân phận hiển hách, nhưng trước mặt thần tượng của mình, ông ta biểu hiện giống hệt một fanboy bình thường.

Con người ai mà chẳng có chút sở thích, đúng không.

Đâu có đâu có.

Y Hạ đưa tay nắm chặt tay Kotobuki Tân Ngô, nói những lời khách sáo.

Việc Kotobuki Tân Ngô cũng là fan sách của mình khiến anh hơi ngạc nhiên, và có chút dở khóc dở cười.

Điều này, anh lại không hề biết từ miệng mugi.

Thầy Niệm Cổ thật sự không có ý định tái xuất sao.

Tôi thật sự rất mong chờ tác phẩm mới của Thầy Niệm Cổ đó.

Sau khi làm quen một lúc, Kotobuki Tân Ngô hơi có chút tiếc nuối hỏi Y Hạ.

Đối với việc Y Hạ ngừng viết, ông ta vẫn luôn cảm thấy vô cùng tiếc.

Dù sao, Y Hạ vẫn còn trẻ như vậy, hoàn toàn có đủ tinh lực và thời gian để sáng tác.

Cho dù sáng tác không phải là ước mơ của Y Hạ, và Y Hạ có những mục tiêu khác, điều đó cũng không ngăn cản việc coi sáng tác như một nghề tay trái của mình.

Tạm thời thì tôi chưa có quyết định này.

Tuy nhiên, nếu sau này thật sự cân nhắc tái xuất, tôi sẽ thông báo cho Kotobuki tiên sinh đầu tiên.

Y Hạ cười nói.

Vậy thì tôi sẽ mong đợi thật nhiều.

Kotobuki Tân Ngô cười nói.

Thì ra vị này là Thầy Niệm Cổ có danh tiếng trong giới văn học.

Nếu là anh ấy, thì cũng dễ hiểu thôi.

Nghị viên Yukinoshita luôn luôn vô cùng tôn sùng tác phẩm của anh ấy.

Nghe nói, Nghị viên Yukinoshita có thể tái đắc cử suôn sẻ, vẫn là nhờ vị này giúp đỡ.

Tuy nhiên, không ngờ ngay cả gia chủ Kotobuki cũng là fan của Thầy Niệm Cổ.

Nghe cuộc đối thoại của ba người Yukinoshita Độ Hàng, Kotobuki Tân Ngô và Y Hạ, mọi người xung quanh cuối cùng cũng hiểu ra.

Chương 137

Họ đã biết lai lịch và thân phận của Y Hạ, cũng như lý do tại sao Yukinoshita Độ Hàng lại coi trọng anh đến vậy.

Một người đạt được thành tựu trong lĩnh vực văn học truyền thống luôn đáng để coi trọng.

Huống chi, đó lại là một tồn tại đẳng cấp như Niệm Cổ.

Đương nhiên, việc có thể chinh phục được những người trong giới đó bằng tác phẩm của mình hay không thì còn tùy thuộc vào thực lực.

Ít nhất, 99% tác giả không làm được.

Và họ, càng không thể nào trải nghiệm được đãi ngộ như Y Hạ trước mặt Yukinoshita Độ Hàng và Kotobuki Tân Ngô.

Đơn giản là quá ngầu.

Tuy nhiên, nếu đã biết thân phận của Y Hạ, vậy thì dễ xử lý rồi.

Việc họ cần làm tiếp theo đơn giản là kết giao với Y Hạ, thiết lập mối quan hệ với anh.

Như vậy, chẳng phải họ đã gián tiếp kết nối được với nhà Yukinoshita và nhà Kotobuki sao.

Nghĩ đến đây, không ít người ở đây nảy sinh những ý nghĩ khác thường.

À nói đến Trong lúc mọi người đang có những ý đồ riêng, Y Hạ và Kotobuki Tân Ngô nói đến một chủ đề khác.

Kotobuki tiên sinh có phải có một cô con gái tên là Kotobuki mugi không.

Y Hạ trực tiếp nói ra sự tồn tại của mugi.

Điều này khiến Kotobuki Tân Ngô ngạc nhiên.

Ồ.

Thầy Niệm Cổ biết mugi sao.

Kotobuki Tân Ngô kinh ngạc nói.

Ông ta không nghĩ rằng Y Hạ có hứng thú với con gái mình.

Mà là nhận ra Y Hạ biết và có mối quan hệ với con gái bảo bối của mình.

Điều này khiến ông ta có chút kinh ngạc.

Cũng coi như là bạn học cùng trường.

Y Hạ gật đầu.

Ồ.

Lần này, Kotobuki Tân Ngô lại lần nữa kinh ngạc thốt lên.

Từ lời miêu tả của Y Hạ, ông ta đã nghĩ ra điều gì đó.

Là một người cha tốt bụng, yêu thương con gái, ông ta và con gái mugi có mối quan hệ vô cùng tốt.

Bởi vậy, ông ta đã nghe con gái mình kể không ít chuyện ở trường.

Trong đó có việc ở trường tham gia câu lạc bộ nhạc nhẹ, các thành viên câu lạc bộ nhạc nhẹ là ai, cùng với việc gần đây đang biểu diễn tại lễ hội học viện.

Căn cứ theo những gì ông biết, câu lạc bộ nhạc nhẹ của con gái mugi chỉ có một nam sinh mà thôi.

Và nam sinh đó tên là Kitahara Isha Bắc Nguyên Y Hạ.

Xuất phát từ sự tò mò và một loại ý thức cảnh giác phòng ngừa

rau sạch nhà mình bị người khác hái, ông ta còn âm thầm tìm hiểu về Y Hạ, biết được dung mạo của anh.

Bây giờ Y Hạ nói vậy, không nghi ngờ gì Y Hạ chính là nam sinh ở câu lạc bộ của con gái mình.

Chỉ là, vấn đề là dung mạo của Y Hạ dường như có chút không khớp với những gì ông biết.

Thầy Niệm Cổ thích sự khiêm tốn, không thích bị làm phiền.

Cho nên, lần này đến đây, anh ấy đã đặc biệt cải trang một lần.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Kotobuki Tân Ngô, Yukinoshita Độ Hàng lên tiếng giải thích đơn giản cho ông ta.

Thì ra là vậy.

Nghe Yukinoshita Độ Hàng giải thích, Kotobuki Tân Ngô vỡ lẽ.

Nói như vậy, ông ta dễ hiểu hơn rồi.

Tuy nhiên, có một điều ông ta muốn cà khịa Yukinoshita Độ Hàng.

Ông xác định đây là cải trang chứ không phải dịch dung sao.

Đây đâu phải cùng một người.

Đương nhiên, những điều này đều không quan trọng.

Trọng điểm là, Y Hạ và con gái mình quen biết nhau.

Điểm này rất quan trọng.

Như vậy, mối quan hệ của họ chắc chắn có thể tiến thêm một bước.

Đây quả là một chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, Kotobuki Tân Ngô khẽ mỉm cười, tiếp đó nói với Y Hạ: Vậy thì phiền Thầy Niệm Cổ chăm sóc con gái nhỏ của tôi nhiều hơn.

Tôi mới là người đã nhận được không ít sự chăm sóc.

Y Hạ khách sáo nói.

Leng keng Trong lúc trò chuyện, ngay sau đó, tiếng nhạc trong sảnh tiệc vang lên.

Đây là tiếng nhạc báo hiệu.

Âm nhạc vang lên, có nghĩa là tiệc sinh nhật của Yukinoshita Độ Hàng chính thức bắt đầu.

Thôi chúng ta hàn huyên đến đây đã.

Rất vui khi được trò chuyện với ngài, Thầy Niệm Cổ.

Có cơ hội chúng ta tiếp tục trò chuyện thoải mái nhé.

Nghe tiếng nhạc vang lên, Kotobuki Tân Ngô ngừng trò chuyện với Y Hạ.

Dù sao đây là sân nhà của bạn thân mình, không nên lấn át tiếng chủ nhà, đúng không.

Được.

Y Hạ gật đầu.

Ngay lập tức, anh cùng Kotobuki Tân Ngô, theo Yukinoshita Độ Hàng và những người khác đi đến vị trí trung tâm sảnh tiệc.

Ở đó, không biết từ lúc nào đã có một chiếc bánh ngọt lớn được đẩy tới.

Bên cạnh chiếc bánh ngọt lớn, có một người phụ nữ xinh đẹp mặc kimono.

Về dung mạo, cô ấy rất giống với Yukino và Haruno.

Người phụ nữ mặc kimono với vẻ ngoài vô cùng giống Yukino và Haruno này, không cần phải nói tự nhiên chính là mẹ của hai chị em

Yukinoshita Kyū.

Thầy Niệm Cổ, đã lâu không gặp.

Cảm ơn ngài đã đến tham dự tiệc sinh nhật của chồng tôi.

Nhìn Y Hạ trước mặt, Yukinoshita Kyū hơi cúi người, chào hỏi Y Hạ.

Sở dĩ cô ấy có thể nhìn thấu màn cải trang của Y Hạ một cách chính xác, tự nhiên không phải vì cô ấy có ánh mắt nhìn thấu mọi thứ.

Mà là lúc nãy, khi tiếp đón các vị khách quan trọng khác, cô ấy đã nghe được cuộc trò chuyện của Y Hạ và những người bên cạnh.

Cho nên, cô ấy cũng biết được thân phận của Y Hạ.

Đâu có đâu có.

Tôi mới là người phải cảm ơn lời mời của hai vị.

Y Hạ đáp lại.

Sau khi chào hỏi xong, tiếng nhạc cũng dần dần ngừng lại.

Ngay lập tức, Yukinoshita Độ Hàng bước lên một bước, đứng trước chiếc bánh ngọt lớn.

Tiếp đó, ông bắt đầu phát biểu.

Nội dung bài phát biểu không gì hơn là lời cảm ơn gửi đến tất cả khách mời.

Cùng với lời chúc tất cả khách mời chơi vui vẻ, thoải mái giao lưu.

Và nếu có thiếu sót trong khâu tiếp đãi, xin hãy thứ lỗi.

Kèm theo bài phát biểu kết thúc, tiếng nhạc lại vang lên.

Tiếp đó, Yukinoshita Độ Hàng và Yukinoshita Kyū dẫn đầu, nhẹ nhàng khiêu vũ trong sảnh tiệc.

Sau Yukinoshita Độ Hàng và Yukinoshita Kyū, các khách mời khác mang theo bạn nhảy cũng bắt đầu khiêu vũ.

Và những khách mời không có bạn nhảy cũng tìm kiếm những người có ý định khác trong sảnh tiệc, mời đối phương cùng nhau khiêu vũ.

Trong chốc lát, sảnh tiệc rộng lớn hóa thành một phòng khiêu vũ.

Trừ một số ít người, tất cả mọi người đều bắt đầu khiêu vũ.

Mà trong số ít người này, có Y Hạ, Yukino và Haruno.

Y Hạ thì đương nhiên không cần phải nói.

Chương 138

Anh không hề hứng thú với việc này, càng không muốn theo dòng cùng mọi người khiêu vũ.

Cho dù có nhảy, thì cũng là ở một nơi riêng tư, cùng với người mình muốn khiêu vũ.

Trong lúc Y Hạ đang định tìm một góc khuất vắng người, ngồi đợi cho đến khi điệu nhảy kết thúc, Haruno mỉm cười tiến lên, đưa tay về phía Y Hạ.

Y Hạ, anh có muốn nhảy một điệu cùng em không.

Haruno nói.

Cô mời Y Hạ cùng khiêu vũ.

Lý do mời Y Hạ cùng khiêu vũ có thể là theo dòng, cùng Y Hạ nhảy một điệu.

Hoặc là, thật sự muốn cùng Y Hạ nhảy một điệu.

Tuy nhiên, cũng có thể là dùng làm cớ để từ chối lời mời của những người khác.

Điều này có thể thấy rõ từ những người thanh niên đang dần tiến về phía Haruno.

Họ đều muốn đến mời Haruno cùng khiêu vũ.

Ai bảo Haruno là con gái của chủ nhà Yukinoshita Độ Hàng và Yukinoshita Kyū chứ.

Cộng thêm dung mạo tinh tế của Haruno.

Bất cứ ai có thể nhảy một điệu cùng Haruno, rút ngắn mối quan hệ với nhau, sau đó chưa chắc không thể giống như Yukinoshita Độ Hàng

trước đây, giành được trái tim người đẹp.

Đây là dã tâm của không ít người trẻ tuổi.

Nếu không, tại sao họ lại đến tham dự tiệc sinh nhật.

Chúc mừng sinh nhật Yukinoshita Độ Hàng, việc đó cơ bản không đến lượt họ.

Cái họ muốn, chỉ là lợi ích và mối quan hệ.

Nếu có thể có được mỹ nhân, thì càng tốt.

Đến bên kia rồi nói sau.

Liếc mắt nhìn những người đang tiến về phía Haruno, Y Hạ khinh thường nhìn Haruno, chỉ về phía một góc ít người khác.

Anh đương nhiên đã nhìn thấu sự thật.

Đối với điều này, anh không từ chối.

Nhưng cũng không đồng ý.

Haruno khẽ gật đầu, vui vẻ cười một tiếng.

Ngay sau đó, cô không chút khách khí khoác tay Y Hạ, ôm sát vào lòng, cùng Y Hạ rời đi.

Lúc rời đi, cô vẫn không quên quay đầu nhìn em gái Yukino một cái, cho đối phương một ánh mắt.

Gần như ngay sau khi nhận được ánh mắt của chị Haruno, Yukino cũng dậm chân rời đi, rời khỏi chỗ đó.

Chậc—— Thấy Haruno đi theo một người khác phái rời đi, mấy người trẻ tuổi có ý đồ với Haruno đương nhiên rất thất vọng và bất mãn.

Chỉ là, đối phương nếu là người mà Yukinoshita Độ Hàng coi trọng, thì đương nhiên không phải là người mà họ có thể trêu chọc.

Huống chi, trước đây họ cũng có ý muốn kết giao với Y Hạ.

Bây giờ đi tranh giành phụ nữ với Y Hạ, chắc chắn sẽ phá hỏng mọi thứ.

Gây ra động tĩnh không hay là một chuyện.

Sau khi trở về, họ e rằng cũng không dễ dàng giải thích.

Nếu chị gái không được, vậy thì em gái.

Nghĩ đến đây, những người đó liền chuyển mục tiêu sang Yukino.

Mặc dù so với Haruno, Yukino là thứ nữ của nhà Yukinoshita, bình thường không nổi tiếng.

Trong các bữa tiệc của nhà Yukinoshita, cô ấy cũng ít khi xuất hiện, sau khi xuất hiện cũng sẽ nhanh chóng rời đi, tỏ ra khá lạnh nhạt.

Tuy nhiên, điều đó không ngăn cản việc Yukino cũng là một thiếu nữ xinh đẹp đúng chuẩn.

Là một trong những nhân vật quan trọng hiếm hoi của nhà Yukinoshita.

Bây giờ không thể đánh chủ ý vào Haruno, đánh chủ ý vào Yukino không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng ngay khi những người đó định mời Yukino, họ mới phát hiện.

Trong lúc họ đang có ý đồ với Haruno, và nhìn Y Hạ cùng Haruno rời đi, Yukino không biết từ lúc nào cũng đã rời đi.

Trong thời gian ngắn ngủi, họ lại không tìm thấy cô ấy.

Không cần phải nói, đây là sự từ chối gián tiếp của đối phương.

Thậm chí còn thiếu điều nói thẳng rằng cô ấy chẳng có chút hứng thú nào với họ.

Điều này khiến những người đó lập tức có cảm giác thất bại thảm hại.

Đành chịu, mỗi người họ rời đi, tìm kiếm bạn nhảy mới.

Thật sự không tìm thấy, cũng chỉ đành tìm người nào đó tùy tiện trò chuyện, rút ngắn mối quan hệ.

Nha—— Cuối cùng cũng tránh được những người đó.

Thật sự là giúp em đỡ phiền toái không ít đó.

Cùng Y Hạ đi đến một góc ít người, Haruno thốt ra lời nói nhẹ nhõm.

Việc không cần bị người khác dây dưa, miễn cưỡng tươi cười, cùng với từ chối đối phương mà không làm mất mặt đối phương.

Chuyện này đối với cô ấy mà nói, không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Y Hạ, làm phiền anh rồi.

Haruno cười nói cảm ơn Y Hạ.

Như một lời cảm ơn, cô ôm chặt lấy cánh tay Y Hạ vẫn đang tựa vào ngực mình, khiến anh trải nghiệm cảm giác được đối xử như một vị đế vương.

Tiện thể, cô đánh giá phản ứng của Y Hạ.

Và phản ứng của Y Hạ là vẻ mặt ghét bỏ.

Y Hạ cau mày rút tay mình khỏi lòng Haruno, nhẹ nhàng phủi phủi.

Nếu không biết, có lẽ còn tưởng anh dính phải thứ gì bẩn thỉu.

Điều này khiến khóe miệng Haruno hơi giật giật.

Tiếp đó, cô không nhịn được bật cười thành tiếng.

Phản ứng này của Y Hạ, thật sự rất thú vị đấy.

Mặc dù nói, đối với cô ấy mà nói thì có chút thất lễ.

Y Hạ, anh quả nhiên rất thú vị đấy.

Cười một lúc, Haruno nói với Y Hạ.

Cũng tạm được thôi.

Y Hạ thờ ơ đáp lại.

Trong lúc nói chuyện, động tác phủi tay của anh cuối cùng cũng dừng lại.

Ghét bỏ thì ghét bỏ, nhưng không thể không thừa nhận.

Haruno rất đầy đặn, rất có dáng vẻ.

Điều này không phải Yukino, người luôn bình thường không có gì nổi bật, có thể sánh bằng.

Vậy thì Đã đến đây rồi, anh có muốn nhảy một điệu không.

Haruno cười tủm tỉm một lần nữa mời Y Hạ.

Cô ấy cũng không để ý cùng Y Hạ nhảy một đợt.

Biết đâu, nhờ đó còn có thể phát hiện điều hay.

Hoặc là, những điểm thú vị trên người Y Hạ.

Thôi bỏ đi.

Em vẫn là khác tìm người khác đi.

Y Hạ lần này rất thẳng thắn từ chối.

Ai—— Sao lại vậy chứ.

Haruno tỏ vẻ rất thất vọng.

Chỉ là, nhìn từ ánh mắt tinh quái của cô ấy.

Lại không nhìn ra cô ấy thật sự cảm thấy thất vọng sau khi bị Y Hạ từ chối phũ phàng như vậy.

Chị, hai người đang nói gì vậy.

Cũng vào lúc này, Yukino đi đến trước mặt Y Hạ và Haruno.

Chương 139

Lúc nãy khi rời đi, cô ấy và Y Hạ không đi cùng một hướng.

Sau khi đi vòng một chút, cô ấy mới tập hợp lại được với Y Hạ ở đây.

Đang nói chuyện khiêu vũ đó.

Chỉ có điều, Y Hạ không có hứng thú với chị đâu.

Ngược lại, anh ấy lại rất hứng thú với Yukino chan đấy, muốn mời Yukino chan nhảy một điệu cùng anh ấy đó.

Haruno cười tủm tỉm nhìn về phía em gái Yukino, nói những lời trêu chọc giả dối.

Đối với điều này, Yukino, người đã kinh nghiệm đầy mình, đương nhiên không tin.

Cô ấy trực tiếp nhíu mày, có chút bất mãn lườm Haruno.

Ngay lập tức, cô ấy mở lời nói với chị Haruno: Nếu ngay cả chị cũng mời Kitahara thất bại, huống chi là em, Kitahara đồng học chẳng có hứng thú gì với em cả.

Khi nói lời này, ngữ khí của Yukino vô cùng thản nhiên.

Tuy nhiên, cũng mang theo một chút buồn bực mà người thường khó mà phát hiện.

Điểm này, ngay cả Haruno, người quen thuộc Yukino nhất, cũng không hề phát hiện ra.

Muốn nói Yukino buồn bực ở chỗ nào.

Đó chính là việc Y Hạ thật sự chẳng có hứng thú gì với cô ấy.

Điều này, từ cách Y Hạ đối xử với cô ấy thì sẽ hiểu.

Cô ấy nói thế nào cũng là một thiếu nữ xinh đẹp thuộc hàng top.

Nhưng, Y Hạ lại coi dung mạo của cô ấy như vật tầm thường.

Điều này khiến cô ấy, người luôn rất tự tin vào dung mạo của mình, có chút cảm giác thất bại.

Đối với điều này, cô ấy chỉ có thể nói Y Hạ rất không có mắt nhìn.

Đương nhiên, có thể còn có nguyên nhân khác.

Mà nguyên nhân này, là vì Y Hạ có quá nhiều người đẹp bên cạnh.

Bất kể là nhóm Minami Kotori làm việc ở tiệm đồ ngọt, hay nhóm Akiyama Mio ở câu lạc bộ nhạc nhẹ, đều là như vậy.

Dung mạo của các cô ấy, đều không kém gì cô ấy.

Cho nên, Y Hạ có sức đề kháng khá tốt, đương nhiên sẽ không vì dung mạo của cô ấy mà thay đổi hay gì cả.

Thái độ vẫn như cũ không thay đổi.

Điều đó chưa chắc đâu.

Nghe lời nói lạnh nhạt của Yukino, Y Hạ mỉm cười, đưa ra câu trả lời phủ định.

Điều này khiến trong mắt Haruno lóe lên một tia kinh ngạc và bất ngờ.

Mà Yukino, ánh mắt càng gợn sóng.

Vậy nên, dung mạo đáng yêu đối với Y Hạ vẫn hữu dụng sao.

Hay là nói, bởi vì tính cách của chị mình rất tệ, Y Hạ mới đối xử khác biệt với chị mình.

Trong lúc Yukino và Haruno đang kinh ngạc, Y Hạ tiếp tục mở lời: Nếu là Yukinoshita thì anh lại không ngại nhảy một điệu cùng em đâu.

Nói xong, Y Hạ nhếch mép cười.

Không cần phải nói.

Anh cũng biết, Yukino nói chung cũng giống như mình, sẽ không khiêu vũ với người khác.

Hì hì—— Yukino chan, Y Hạ đều nói như vậy mà.

Em thấy thế nào.

Chẳng phải là được nhảy cùng Y Hạ trong sàn nhảy rồi sao.

Chị chắc chắn rất ủng hộ hai đứa đó.

Haruno cười đùa giúp đỡ.

Lúc này, cô ấy cũng phản ứng lại.

Đây là Y Hạ đang cố ý trêu chọc.

Tuy nhiên, nếu là trêu chọc em gái Yukino, thì mức độ trêu chọc này cô ấy vẫn vui vẻ nhìn thấy.

Hơn nữa, cô ấy không ngại tham gia vào đó, cùng trêu chọc em gái mình Yukino.

Đối mặt với sự giúp đỡ của chị Haruno, Yukino cũng không để tâm.

Thậm chí, còn lườm một cái rõ to.

Ngay lập tức, ánh mắt cô ấy trở về Y Hạ.

Quá giả tạo Kitahara đồng học, nếu anh có thể che giấu vẻ trêu chọc trong mắt, em có lẽ sẽ tin vài phần.

Yukino châm chọc nói.

Nghe Y Hạ nói vậy, trong lòng cô ấy có chút khác thường.

Có lẽ có một chút xíu cảm giác thành tựu.

Nhưng mà sau khi chú ý đến vẻ trêu chọc trong mắt Y Hạ, cô ấy tự nhiên cũng phản ứng lại.

Y Hạ thật sự muốn nhảy với mình sao.

Không có chuyện đó.

Y Hạ biết mình sẽ không đồng ý, cho nên cố ý nói vậy, trêu chọc mình thôi.

Thật là đáng ghét.

Được.

Y Hạ nghe vậy, lập tức biết lỗi liền sửa.

Vẻ trêu chọc trong mắt anh biến mất không dấu vết, thay vào đó là sự nghiêm túc và thâm tình.

Thật giống như, anh thật sự phải nhảy cùng Yukino bằng mọi giá.

Nhàm chán.

Yukino trừng mắt liếc giả vờ đứng đắn Y Hạ, chê bai.

Nói xong, cô ấy nói với chị Haruno bên cạnh: Hai người cứ trò chuyện tiếp đi.

Em đi trước đây.

Nói xong, cô ấy tỏ vẻ muốn rời đi.

Không thể đi được.

Chưa đợi Yukino rời đi, Haruno đã lên tiếng ngăn cản Yukino.

Nếu là những bữa tiệc khác ngày thường, thì cũng tính toán được.

Yukino đại khái có thể tự mình về sớm sau lời mở đầu bữa tiệc.

Tuy nhiên, hôm nay là tiệc sinh nhật của cha họ.

Rời đi sớm, không chỉ hơi thất lễ với cha mẹ, hơn nữa còn dễ để

lại ấn tượng xấu cho khách mời.

Nói đúng hơn, là đánh giá của khách mời đối với nhà Yukinoshita.

Chẳng hạn như: Ngay cả con gái cũng không dạy dỗ tốt, liệu có thật sự có năng lực dẫn dắt nhà Yukinoshita quật khởi, cùng họ hợp tác làm ăn lớn không.

Điều này ít nhiều sẽ khiến nhà Yukinoshita có chút không xuống đài được.

Em biết mà.

Em chỉ là đi dạo một chút ở góc vắng người, hoặc là ra vườn giải sầu.

Sau đó, em sẽ quay lại rất nhanh.

Yukino nói.

Cô ấy đương nhiên hiểu ý của chị Haruno.

Mặc dù rất ghét những bữa tiệc nhàm chán, nhưng nếu là tiệc sinh nhật của cha mình, cô ấy sẽ không thất lễ đến vậy.

Vậy thì tốt rồi.

Haruno nghe vậy liền cười híp mắt gật đầu.

Tất nhiên Yukino muội muội cô đã nói như vậy, thì cô đương nhiên yên tâm.

Ba bước hai bước, Yukino dần dần đi xa, biến mất khỏi tầm mắt Y Hạ và Haruno.

Trong lúc nhất thời, tại chỗ chỉ còn lại Y Hạ và Haruno hai người.

Chị đi làm việc trước đi.

Em cũng đi dạo một chút.

Chờ bóng dáng Yukino biến mất, Y Hạ nói với Haruno bên cạnh.

Ai dà— Y Hạ không muốn người ta đi cùng vậy sao.

Quả nhiên, Y Hạ vẫn thích Yukino chan nhà em hơn.

Haruno một bộ dáng anh.

Thôi đi, đừng có diễn nữa.

Cứ như diễn viên kịch vậy.

Y Hạ liếc nhìn Haruno một cái.

Trong trường hợp này, chị với tư cách là con gái trưởng và người thừa kế, chắc hẳn cũng có việc cần làm chứ.

Ở đây lãng phí thời gian, chi bằng hoàn thành sớm một chút đi.

Y Hạ nói.

Chương 140

Phần khiêu vũ sẽ không kéo dài quá lâu.

Nhìn qua âm nhạc thì cũng sắp kết thúc rồi.

Chờ khiêu vũ xong.

Ở nơi tụ tập nhiều nhân sĩ thượng lưu thế này, Haruno chắc chắn cần phải giao thiệp với người khác.

Anh không muốn bị lôi kéo đi gặp khách, chi bằng tìm một góc vắng người mà thảnh thơi một chút.

Hoặc là, dứt khoát giống Yukino, tạm thời rút lui trước.

Đúng là như vậy thì tốt rồi.

Nhưng mà, tầm quan trọng của những người khác, cho dù là trong mắt em, hay trong mắt cha mẹ, cũng không bằng Y Hạ đâu.

Nếu như là ở bên cạnh Y Hạ, cha mẹ cũng sẽ không để ý em không giao thiệp với những người khác, tăng cường quan hệ đâu.

Haruno cười tủm tỉm nói.

Cứ đi một mình đi.

Y Hạ khinh bỉ nhìn Haruno, nhún vai nói.

Vậy được rồi.

Vậy em không miễn cưỡng nữa.

Nếu có việc, Y Hạ cứ tìm em bất cứ lúc nào nha.

Haruno cũng không cưỡng cầu.

Sau khi thông báo Y Hạ một tiếng, cô ấy liền đứng dậy quan sát trong hội trường.

Kế tiếp chính là, tìm kiếm những khách quan trọng để hàn huyên.

Còn Y Hạ thì đi đến khu tự chọn, tùy tiện lấy một ít đồ ăn và rượu, tìm một chỗ ngồi vắng người để nghỉ ngơi.

Ở đây chắc không có ai khác chứ.

Vừa mới ngồi chưa được bao lâu, mông Y Hạ còn chưa ấm chỗ.

Không lâu sau, chỉ thấy một người đàn ông trung niên tướng mạo tuấn lãng nhưng khí chất hơi âm trầm, cũng bưng một ít đồ ăn và rượu, đi tới chỗ ngồi bên cạnh Y Hạ.

Nhìn dáng vẻ, hắn cũng muốn ngồi xuống đây.

Tuy nhiên, theo Y Hạ thấy.

Người này. hình như là đến tìm mình.

Hơn nữa, có lẽ không phải là nhắm vào danh tiếng Niệm Cổ lão sư của mình.

Nếu nói nguyên nhân.

Anh nhận ra đối phương.

Đây là một người quen.

Nói đúng hơn, là một người quen có liên quan đến Toki, thậm chí là thành viên của gia đình Nakiri.

Đó chính là.

Nakiri Azami.

Nakiri Azami, tên cũ Nakamura Azami, học sinh khóa 70 của học viện Toki.

Trước khi Dojima Gin và Yukihira Joichiro khóa 69 tốt nghiệp, rời trường, hắn từng là thành viên Thập Kiệt Toki hạng ba, thực lực đều dưới hai người họ.

Từ sau đó, càng trở thành thành viên Thập Kiệt Toki hạng nhất.

Chỉ có điều, bởi vì Nakiri Azami thời học sinh quá cố chấp với việc nấu ăn, cộng thêm việc áp dụng phương pháp giáo dục khiến người ta căm phẫn đối với con gái Nakiri Erina.

Cuối cùng, bị Nakiri Senzaemon nhìn thấu chân tướng và nguồn gốc mà trục xuất.

Trong thời gian này, hắn lang thang khắp nơi trên thế giới, liên kết với các đầu bếp và một số tổ chức ẩm thực của các quốc gia.

Thậm chí hơn một nửa Thập Kiệt Toki cũng bị hắn thuyết phục, gia nhập dưới trướng hắn.

Đợi đến khi thế lực dần lớn mạnh, Nakiri Azami trực tiếp lôi kéo Thập Kiệt Toki do mình chiêu mộ phát động chính biến.

Dựa vào quyền hạn cực lớn của Hội đồng Thập Kiệt, cuối cùng Nakiri Senzaemon bị buộc phải từ chức, và Nakiri Azami thay thế.

Hắn trực tiếp tiến hành cải tạo học viện Toki, biến nó thành một cỗ máy truyền bá lý niệm của riêng mình.

Chỉ điểm này thôi, có thể nói là đã hủy diệt mọi khả năng vô hạn của các đầu bếp.

Đương nhiên. tất cả những chuyện này, nếu xét đến hiện tại, thì vẫn chưa xảy ra.

Ít nhất, Nakiri Azami vẫn chưa gây ra sóng gió ở Toki, lôi Nakiri Senzaemon xuống đài, để bản thân lên làm tổng soái.

Dù là vậy, ấn tượng của Y Hạ về người này vẫn chẳng ra sao, thậm chí còn khá tệ.

Nguyên nhân trong đó, là vì tính cách của Nakiri Azami.

Tuy nhiên, nhiều hơn có lẽ vẫn là dựa trên sự quan tâm dành cho

một lưỡi của thần kiêu ngạo nào đó.

Ai bảo Nakiri Azami đã khiến Nakiri Erina không có một tuổi thơ tươi đẹp, ngược lại còn khiến cô bé trải qua một khoảng thời gian tựa như ác mộng đâu.

Có người rồi.

Nghĩ đến đây, Y Hạ trực tiếp đưa ra câu trả lời phủ định dứt khoát, từ chối Nakiri Azami.

Bởi vì Nakiri Azami là nhắm vào mình mà đến, vậy thì việc Nakiri Azami tìm mình là vì cái gì, điểm này hoàn toàn không cần phải đoán.

Đó chính là, lôi kéo mình.

Còn Nakiri Azami làm thế nào mà nhìn thấu được sự ngụy trang của mình.

Phàm là Nakiri Azami đã điều tra sâu về mình, biết được thân phận Niệm Cổ lão sư này của mình.

Vừa rồi khi nghe mẹ Yukinoshita và bố Yukinoshita giới thiệu về mình, chắc hẳn ông ta đã nhận ra mình rồi.

Đây cũng là lý do Nakiri Azami cứ thế tìm đến mình.

Dù cho không gặp Nakiri Azami ở đây, phàm là Nakiri Azami có ý đồ xấu nào đó với mình.

Vào thời gian khác, địa điểm khác, anh ta cũng sẽ gặp người này.

Vậy sao.

Bị Y Hạ từ chối thẳng thừng, Nakiri Azami cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười.

Ngay lập tức, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm về phía Y Hạ.

Xem ra, Kitahara đại sư đã nhận ra tôi.

Hay nói cách khác, biết được mối quan hệ giữa tôi và Erina.

Nakiri Azami đi thẳng vào vấn đề.

Đây là suy đoán của hắn.

Tuy nhiên, nhìn ánh mắt ghét bỏ của Y Hạ dành cho mình.

Hắn cảm thấy, đại khái là chuyện như vậy.

Cũng không biết, chuyện mình tồn tại này, là nhạc phụ Senzaemon đã nói cho Y Hạ, hay Y Hạ dựa vào mối quan hệ của mình mà tìm hiểu được.

Đương nhiên, điểm này cũng không quan trọng.

Quan trọng vẫn là, lý niệm nấu ăn của Y Hạ.

Với tư cách là sự tồn tại chưa từng có, có thể chế tạo ra những món ăn phát sáng, hắn rất có hứng thú với Y Hạ.

Nếu như Y Hạ có cùng chí hướng với mình.

Vậy thì, hắn sẽ truyền bá lý niệm nấu ăn của mình tốt hơn.

Toàn bộ ẩm thực và đầu bếp trên thế giới, sẽ đều nằm dưới chân hắn.

Và hắn. cũng sẽ hoàn thành mục tiêu mà mình hằng ao ước, Cùng với. những chuyện luôn ghi nhớ trong lòng.

Không nhận ra.

Không biết.

Đối mặt với câu hỏi của Nakiri Azami, Y Hạ trực tiếp phủ định cả hai.

Nói xong, anh trực tiếp đứng dậy.

Với Nakiri Azami dai dẳng như da trâu, anh muốn trực tiếp hất hắn ra.

Bằng không, anh sợ là không thể kiềm chế được nắm đấm đang ngứa ngáy đâu.

Tôi nghỉ ngơi xong rồi.

Nếu anh muốn ở đây, vậy thì để cho anh đó.

Bỏ lại hai câu này, Y Hạ trực tiếp mặc kệ Nakiri Azami.

Thậm chí không thèm để ý đến đồ ăn và rượu của mình, trực tiếp rời đi.

Ha ha— Đối mặt với hành vi thất lễ như vậy của Y Hạ.

Nakiri Azami vẫn không tức giận, trên mặt vẫn giữ nụ cười vốn có.

Xem ra, Kitahara đại sư đã có chút hiểu lầm về tôi rồi.

Nhưng mà, Kitahara đại sư đã không muốn bị quấy rầy, vậy tôi xin không làm phiền nữa.

Có cơ hội, chúng ta còn có thể gặp lại.

Nakiri Azami nói với Y Hạ đang rời đi.

Chương 141

Với điều này, Y Hạ không rảnh để ý, tiếp tục rời đi.

Rất nhanh, anh liền biến mất khỏi hội trường.

Vốn tâm trạng đã không tốt, hình như lại càng thêm phiền não rồi.

Nếu không phải là không thích hợp, tôi đã muốn trực tiếp chạy đi rồi.

Đi một mạch đến sân của nhà Yukinoshita, Y Hạ hai tay gối sau gáy, tự nhủ.

Phải nói, việc gặp Nakiri Azami ở đây, thật sự khiến tâm trạng anh tệ đi rất nhiều.

Chuyện của tên kia, có nên nói với Erina và lão gia tử Senzaemon một tiếng không.

Nghĩ đến Nakiri Azami, Y Hạ lại nghĩ đến điểm này.

Nếu anh báo cho Erina và Senzaemon về sự xuất hiện của Nakiri Azami, họ chắc chắn sẽ cảnh giác.

Nhất là Senzaemon.

Khi biết Nakiri Azami trở về, hơn nữa đã lôi kéo được Thập Kiệt Toki, ông ấy tự nhiên sẽ từ tận gốc ngăn chặn âm mưu của Nakiri Azami.

Nếu đã như vậy, Nakiri Azami sẽ khó mà kiểm soát học viện Toki, từ đó mở rộng kế hoạch của mình.

Bên lão gia tử Senzaemon thì nói sau.

Còn ngày mai, ngược lại muốn đến tiệm, nói trực tiếp cho Erina thì tốt.

Nói cho Erina, lão gia tử Senzaemon cũng sẽ biết được.

Y Hạ trong lòng đã có chủ ý.

Anh biết người đó sao.

Lúc Y Hạ đang tính toán.

Chỉ nghe thấy phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh.

Đó là. giọng của Yukino.

Vừa nãy đi qua chỗ cửa ra vào, cô ấy nhìn thấy Y Hạ và Nakiri Azami ở góc.

Mặc dù cô ấy không nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện giữa Y Hạ và Nakiri Azami, nhưng nhìn vẻ mặt cau có của Y Hạ.

Cuộc trò chuyện này, không hề thân thiện chút nào.

Nhìn, cứ như là Y Hạ rất không ưa gì Nakiri Azami vậy.

Khiến cô ấy ít nhiều cũng có chút tò mò.

Trong ấn tượng của cô ấy, Y Hạ biểu lộ sự chán ghét với người khác mà không hề kiêng nể, Nakiri Azami vẫn là người đầu tiên.

Là em à.

Nghe thấy giọng của Yukino, Y Hạ quay đầu liếc nhìn cô ấy.

Anh ngược lại không bị giọng nói bỗng nhiên của Yukino làm cho giật mình.

Ngược lại là có chút bất ngờ khi Yukino bắt gặp chuyện vừa rồi.

Nếu nói là quen biết, thì cũng xem như là quen biết.

Không liên quan gì đến anh, mà là liên quan đến Erina.

Người kia. là cha ruột của Erina, Nakiri Azami.

Không phải người tốt đâu.

Y Hạ sơ lược giải thích về thân phận của Nakiri Azami.

Cha ruột của Erina sao.

Yukino nghe vậy hơi kinh ngạc.

Dựa theo những gì cô ấy biết, cha của Nakiri Erina, Nakiri Azami, đã rời khỏi nhà Nakiri nhiều năm, không rõ tung tích.

Còn nguyên nhân trong đó, thì không phải là chuyện nhà Yukinoshita họ có thể hiểu.

Mà lý do Nakiri Azami rời khỏi nhà Nakiri, lại càng không ai biết.

Cứ như là, bản thân chuyện này đã trở thành một bí mật không thể truyền ra ngoài của nhà Nakiri.

Không ngờ, trong số khách mời dự tiệc sinh nhật của cha mình hôm nay, lại có người này.

Mà người cha mất tích của Erina, lại xuất hiện lần nữa.

Nếu Erina biết, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ.

Yukino nghĩ thầm.

Đối với cô ấy không biết nội tình mà nói, ngược lại là một chuyện đáng nghe ngóng.

Dù sao, là cha con lâu ngày không gặp đoàn tụ mà.

Tuy nhiên, nghĩ đến thái độ của Y Hạ đối với Nakiri Azami và lời giới thiệu lúc này.

Yukino dường như ngửi thấy một mùi không tầm thường.

Chẳng lẽ, Nakiri Azami là một người xấu.

Việc hắn quay về, sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho Erina thậm chí Toki sao.

Mặc dù trong lòng hết sức tò mò, nhưng thấy Y Hạ không có ý

định nói nhiều, Yukino cũng không tiếp tục đặt câu hỏi.

À mà.

Em có biết lý do cụ thể người này đến nhà các em không.

Y Hạ hỏi Yukino.

Chuyện mình đến dự sinh nhật mẹ Yukinoshita, anh không nghĩ Nakiri Azami sẽ biết sớm.

Vậy thì, việc Nakiri Azami xuất hiện ở đây, cũng rất có thâm ý.

Dù sao, đây cũng không phải là giới đầu bếp.

Khách đến, phần lớn cũng không liên quan đến đầu bếp.

Nakiri Azami đang nhắm vào điều gì.

Đơn thuần muốn kết giao với những người có địa vị để sử dụng sau này.

Hay là, có ý đồ với đất đai.

Nghĩ đến việc nhà Yukinoshita chủ yếu kinh doanh ngành bất động sản, Y Hạ cảm thấy điều này có chút khả năng.

Em cũng không rõ lắm.

Nếu anh muốn biết, em có thể giúp anh hỏi chị hoặc cha mẹ.

Yukino lắc đầu.

Cô ấy từ trước đến nay không mấy quan tâm đến chuyện làm ăn của gia đình, làm sao biết được lý do Nakiri Azami đến nhà Yukinoshita.

Thôi bỏ đi.

Anh cũng chỉ là tiện miệng hỏi thôi.

Y Hạ lắc đầu.

Chỉ là, mặc dù anh không có ý định tiếp tục hỏi, nhưng Yukino thì lại có chút muốn biết.

Khoảnh khắc sau đó, chỉ thấy cô ấy lấy điện thoại di động ra, hỏi chị Haruno.

Và chị Haruno cũng rất nhanh gửi lại tin nhắn trả lời.

Chỉ có điều, tin nhắn Haruno gửi đến khiến cô ấy hơi nhíu mày.

Hình như quý khách tối nay, không có tên Nakiri Azami.

Yukino nhìn về phía Y Hạ.

Cô ấy không nghĩ chị Haruno sẽ lừa mình.

Vậy thì, chỉ có thể là đối phương đã dùng tên giả.

Lần này đối phương sử dụng tên, không phải là Nakiri Azami.

Vậy đoán chừng là đến thăm bằng cái tên Nakamura Azami.

Đây là tên ban đầu của hắn.

Họ Nakiri này, là bởi vì hắn ở rể nhà Nakiri, lúc đó mới được mang theo.

Y Hạ nói.

Việc Yukino chủ động, khiến anh có chút bất ngờ.

Nakamura Azami sao.

Em biết rồi.

Yukino khẽ gật đầu.

Ngay lập tức, cô ấy lần nữa hỏi chị Haruno.

Lần này tin nhắn trả lời, vẫn rất nhanh.

Hơn nữa, kết quả là loại có thể khiến cô ấy hài lòng.

Không chỉ có người tương ứng, hơn nữa còn biết được mục đích

của đối phương.

Hình như là muốn giao dịch bất động sản với nhà Yukinoshita.

Đại khái trong vòng nửa năm sẽ thu mua một phần đất đai phù hợp để kinh doanh nhà hàng, cộng thêm bán một phần các cửa hàng không còn kinh doanh nhà hàng.

Yukino nói cho Y Hạ về mục đích đến thăm của Nakiri Azami.

Chỉ riêng điểm này mà nói, Nakiri Azami sau này có thể được coi là khách hàng lớn của nhà Yukinoshita.

Huống chi, đối phương vẫn là người của nhà Nakiri.

Có cùng cấp bậc với nhà Kotobuki, không phải nhà Yukinoshita họ có thể so sánh.

Đúng là như vậy.

Nghe Yukino nói vậy, Y Hạ hơi trầm tư.

Mục đích của Nakiri Azami, trong đó có việc đóng cửa tất cả những nhà hàng mà hắn thấy không có giá trị ở khu đèn đỏ.

Ngược lại, là kinh doanh những nhà hàng có lý niệm của hắn, lại có thể mang đến những món ăn ngon chân chính.

Còn về nhà hàng, cho dù là Nakiri Azami, cũng không thể nào mở nhà hàng lý tưởng của mình ra khắp mọi ngóc ngách.

Như vậy, nhất định sẽ có không ít mặt bằng nhà hàng cần xử lý khác.

Chương 142

Giao cho nhà Yukinoshita làm bất động sản để xử lý, cũng rất tốt.

Vừa có thể thanh lý những thứ không cần, lại có thể nhờ đó mà kiếm lời.

Vì tình nghĩa chúng ta quen biết, anh nhắc em một câu nhé.

Y Hạ nói với Yukino.

Hả.

Anh nói đi.

Yukino hơi ngạc nhiên.

Cô ấy luôn cảm thấy, điều Y Hạ sắp nói, đối với nhà Yukinoshita mà nói rất quan trọng.

Hơn nữa, vẫn là nhắm vào người Nakiri Azami này.

Mặc dù cô ấy không hề quan tâm đến chuyện làm ăn của gia đình, nhưng nếu có liên lụy đến nhà mình, với tư cách là một thành viên của nhà Yukinoshita, cuối cùng cô ấy vẫn sẽ để ý.

Người Nakiri Azami này, là bởi vì những ý tưởng điên rồ của mình, cùng với việc áp dụng phương pháp giáo dục gần như ác mộng lên Erina khi còn bé, nên mới bị đuổi ra khỏi nhà Nakiri.

Mặc dù hắn vẫn mang họ Nakiri, nhưng mà đối với nhà Nakiri mà nói, hắn không nghi ngờ gì là một sự tồn tại bị phỉ nhổ.

Y Hạ nói.

Là vậy sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, Yukino lông mày nhíu chặt.

Vốn tưởng rằng là mối quan hệ cha con đầy yêu thương, kết quả Nakiri Azami trên thực tế lại là một người cha đáng xấu hổ.

Lần này, cảm nhận của cô ấy đối với Nakiri Azami trực tiếp xuống dốc, thậm chí có chút chán ghét.

Mặc dù cô ấy không biết cái gọi là giáo dục ác mộng trong lời Y Hạ là gì, nhưng tuyệt đối là loại không tốt.

Huống chi, Erina khi nhận nền giáo dục như thế, lúc đó tuổi còn rất nhỏ.

Rất có khả năng vì vậy mà để lại bóng tối, dẫn đến tính cách thay đổi lớn và các thứ khác.

Điểm này, cũng có thể đoán được đôi chút từ những đánh giá hai mặt trong giới ẩm thực về lưỡi của thần Nakiri Erina.

Mục đích của hắn, anh đại khái biết, có thể sẽ có ảnh hưởng không tốt đến giới ẩm thực Nhật Bản.

Cho nên, tiếp theo anh sẽ thông báo bên nhà Nakiri, toàn diện loại trừ mọi tai họa ngầm mà Nakiri Azami có thể mang đến.

Vì vậy, chuyện làm ăn của hắn, nhà Yukinoshita tốt nhất đừng nhúng tay vào, bằng không sau này có thể sẽ bị nhà Nakiri bất ngờ thanh toán.

Cho dù không bị liên lụy vào, thì Nakiri Azami bị thanh lý cũng không cách nào tiếp tục làm ăn với các em, từ đó mang đến kết quả tồi tệ cho nhà Yukinoshita các em.

Y Hạ tiếp tục nói với Yukino.

Mà sau khi nghe Y Hạ giải thích rõ ràng, Yukino cũng lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Nếu Nakiri Azami không thể bị nhà Nakiri thanh toán, thì nhà

Yukinoshita có thể đạt được những lợi ích và giao dịch tương đối tốt.

Tuy nhiên, nếu Nakiri Azami bị nhà Nakiri xử lý.

Như vậy. cuối cùng nhà Yukinoshita có thể sẽ có một cuộc khủng hoảng phá hủy tất cả.

Lựa chọn một trong hai, gần như không cần phải suy nghĩ nhiều.

Huống chi, người cung cấp tin tức cho họ, vẫn là Y Hạ đã quen biết từ lâu.

Tóm lại.

Y Hạ sẽ không hại nhà Yukinoshita đâu.

Em biết rồi.

Sau đó, em sẽ nói cho cha mẹ.

Yukino hít sâu một hơi nói.

Ừm.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Vậy anh tiếp tục đi dạo đây.

Em cứ liệu mà làm đi.

Y Hạ nói.

Nói xong, anh nhàn nhã tản bộ trong sân lớn như vậy, để lại một mình Yukino tại chỗ.

Chờ Y Hạ đi dạo xong, đã là nửa giờ sau.

Cảm thấy hơi nhàm chán, anh liền đi thông báo Haruno và những người khác một tiếng, sau đó rời đi.

Tuy nhiên, không đợi anh đi tìm Haruno và những người khác, Haruno và họ lại đã chủ động tìm đến.

Niệm Cổ lão sư, vô cùng cảm ơn ngài đã nhắc nhở.

Mẹ Yukinoshita và bố Yukinoshita vừa mở lời đã cảm ơn Y Hạ.

Rõ ràng, họ đã biết được lời nhắc nhở mà Y Hạ dành cho họ từ miệng con gái Yukino.

Xem ra hai vị đã biết rồi.

Hơn nữa, cũng đã đưa ra quyết định.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Đúng vậy.

Không ngờ, vị Nakiri Azami này lại mang đến nguy cơ lớn như vậy cho nhà Yukinoshita.

Chúng tôi đã trực tiếp từ chối ý đồ của đối phương, hơn nữa đoạn tuyệt mọi giao thiệp.

Nếu có cần, chúng tôi còn có thể lập tức báo cho nhà Nakiri về tất cả những gì chúng tôi biết liên quan đến Nakiri Azami.

Mẹ Yukinoshita nói.

Chuyện này thì ngược lại không cần đâu.

Điểm này, sau khi nhà Nakiri biết Nakiri Azami trở về, bản thân họ có thể tự điều tra được.

Hai vị chỉ cần chú ý không bị Nakiri Azami liên lụy vào là được.

Y Hạ nói.

Ngoài ra.

Coi như là báo đáp cho việc trở mặt với Nakiri Azami, đến lúc đó đoán chừng nhà Nakiri cũng sẽ cho hai vị một vài lợi ích.

Hai vị có thể thử chuẩn bị một chút.

Y Hạ nói bổ sung.

Nhà Nakiri sẽ báo đáp nhà Yukinoshita, điều này nói chung không có khả năng lớn.

Nhưng không cản trở việc anh thông báo cho Senzaemon một tiếng, Senzaemon đoán chừng rất sẵn lòng giúp đỡ nhà Yukinoshita.

Vâng.

Mẹ Yukinoshita và bố Yukinoshita nghe vậy lập tức sáng mắt.

Họ ban đầu tiếp nhận việc làm ăn với Nakiri Azami, là vì đối phương là người nhà Nakiri, nói không chừng có thể nhờ đó mà liên hệ được với nhà Nakiri.

Bây giờ không cần Nakiri Azami mà vẫn có thể liên hệ với nhà Nakiri, họ tự nhiên là vui mừng.

Huống chi, còn không có bất kỳ rủi ro nào.

Còn về nhà Kotobuki.

Mặc dù mẹ Yukinoshita có quan hệ rất tốt với gia chủ nhà Kotobuki, Kotobuki Shinji, nhưng ai sẽ từ chối một cơ hội để một tập đoàn khác giao hảo với nhà Yukinoshita chứ.

Hơn nữa, Kotobuki Shinji trước đây đã giúp đỡ nhà Yukinoshita đủ rồi.

Thêm nữa, việc làm ăn của nhà Kotobuki bây giờ cũng đã đạt đến điểm bão hòa, không cần nhà Yukinoshita tham gia, cũng liền không cách nào kiếm lời thêm nữa.

Những gì cần nói anh cũng đã nói rồi.

Tiếp theo, nếu được phép, anh muốn về nhà.

Ở nhà còn có người đang chờ anh.

Nói xong những lời cần nói, Y Hạ trực tiếp đưa ra lời cáo từ.

Niệm Cổ lão sư muốn về sao.

Không ngại thì, tối nay ngài cứ ở lại nhà chúng tôi đi ạ.

Bố Yukinoshita lên tiếng giữ lại.

Không cần đâu.

Lần sau có cơ hội rồi nói vậy.

Y Hạ lắc đầu từ chối nhã nhặn.

Vậy chúng tôi sẽ luôn dọn dẹp phòng ốc để chào đón ngài.

Mẹ Yukinoshita cúi người nở nụ cười.

Haruno, con đưa Niệm Cổ lão sư về nhé.

Mẹ Yukinoshita nói với Haruno bên cạnh.

Con biết rồi ạ.

Haruno cười đùa gật đầu.

Nói xong, cô ấy trực tiếp nắm tay Y Hạ, chỉ về phía bãi đỗ xe.

Chúng ta đi thôi, Niệm Cổ lão sư Haruno cười hì hì nói.

Tiếng Niệm Cổ lão sư này, tràn đầy ý vị trêu chọc.

Trong mơ hồ, dường như mang theo chút. say rượu.

Có lẽ đúng là mượn rượu làm càn.

Y Hạ liếc nhìn Haruno bên cạnh sau, đưa ra phán đoán như vậy.

Anh ngửi thấy mùi rượu trên người Haruno.

Đối với điều này, anh ngược lại cũng không quá để ý.

Rất nhanh, dưới sự kéo của Haruno, Y Hạ đi đến bãi đỗ xe.

Luôn cảm thấy. mình hình như đã quên điều gì đó.

Nhìn Y Hạ và Haruno biến mất, mẹ Yukinoshita hơi trầm tư.

Là quên nói gì với Niệm Cổ lão sư sao.

Bố Yukinoshita hỏi.

Chắc không phải đâu.

Mẹ Yukinoshita gật gật đầu.

Cha ơi, con nhớ hình như tài xế vừa rồi đã đưa khách về rồi mà.

Một lát sau, chỉ thấy Yukino lên tiếng nói với mẹ Yukinoshita.

Lần này, mẹ Yukinoshita lập tức bừng tỉnh.

Không sai.

Chuyện ông ấy quên, là tài xế.

Vợ chồng họ có hai tài xế, một người hôm nay xin nghỉ, người còn lại thì vừa đưa khách đi rồi.

Cho nên, không có tài xế đưa Y Hạ về.

Còn về con gái Haruno.

Con gái Haruno thì đúng là có bằng lái.

Nhưng mà.

Chương 143

cô ấy uống rượu rồi.

Lái xe sau khi uống rượu, nghi là lái xe trong tình trạng say xỉn.

Nếu việc này bị cảnh sát giao thông bắt được, bất kể là đối với ông ấy, một người cha thân là nghị viên, hay đối với nhà Yukinoshita mà nói, cũng sẽ là một ảnh hưởng không nhỏ.

Yukino, mau đi gọi Haruno quay về.

Để người khác trong nhà biết lái xe thay thế, đưa Niệm Cổ lão sư về.

Mẹ Yukinoshita vội vàng nói.

Con biết rồi ạ.

Yukino lập tức gật đầu.

Sau đó, cô ấy trước tiên gửi một tin nhắn cho chị Haruno.

Đồng thời, bản thân cô ấy cũng nhanh chóng lao về phía bãi đỗ xe.

Chỉ có điều.

Yukino cuối cùng vẫn chậm một bước.

Khi cô ấy đi tới bãi đỗ xe, điều đầu tiên nhìn thấy là chiếc xe quen thuộc của chị Haruno, đang lái ra khỏi bãi đỗ xe nhà mình.

Tiếp đó. hướng về phía cổng nhà Yukinoshita mà đi, cho đến khi biến mất khỏi nhà Yukinoshita.

Cô ấy dù có muốn gọi lại, hình như cũng đã hơi muộn.

Không thể nào.

Chẳng lẽ chị ấy không thấy tin nhắn của mình sao.

Yukino lấy tay đỡ trán, bỗng nhiên có chút đau đầu.

Lần này, chị mình sẽ không thật sự lái xe khi say chứ.

Hy vọng Kitahara kun có thể sớm phát hiện sự bất thường, để chị ấy dừng lại.

Yukino cũng chỉ có thể đặt hết mọi hy vọng lên người Y Hạ.

Dường như sự mong đợi của Yukino đã có hiệu quả.

Sau khi xe chạy được một đoạn, mùi rượu thoang thoảng bên cạnh khiến Y Hạ hậu tri hậu giác nhận ra.

Chị xác định thế này không vấn đề chứ.

Chị đang lái xe khi say đó.

Y Hạ nói.

Bây giờ, anh hơi lúng túng.

Haruno đây chính là lái xe khi say mà.

Ban đầu anh vô thức cho rằng vẫn là tài xế nhà Yukinoshita lái xe.

Cho đến khi thấy Haruno lái, lúc này mới chú ý thấy sự bất thường.

Người lái xe không phải tài xế, mà là.

Haruno.

Mà Haruno, thì lại có uống rượu.

Nếu sau này có tai nạn xảy ra, Haruno thì không sao, nhưng làm sao nếu anh bị thương.

Nghiêm trọng, có khi còn mất cả mạng nhỏ.

Đúng vậy.

Thật là tệ hại mà.

Nghe Y Hạ nói vậy, Haruno dường như cũng hậu tri hậu giác nhận ra.

Mình. có vẻ như đã uống rượu.

Tiếp tục lái xe, hình như sẽ có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Haruno lập tức đỗ xe vào lề đường vắng người.

Y Hạ biết lái xe không.

Haruno hỏi Y Hạ.

Biết thì biết.

Y Hạ vô thức gật đầu.

Vậy hay là, tiếp theo Y Hạ lái nhé.

Haruno sáng mắt lên.

Nếu Y Hạ biết lái xe, vậy đương nhiên là tốt nhất.

Dù sao, Y Hạ lại không có uống rượu.

Mặc dù anh biết, nhưng anh tuổi còn chưa đủ để lấy bằng lái mà.

Đây là lái xe không có giấy phép mà.

Nếu bị bắt, xảy ra chuyện thì là anh đó.

Y Hạ tức giận càu nhàu.

Cũng may mà Haruno nghĩ ra được loại ý tưởng ngu ngốc này.

Chẳng phải là lấy oán báo ân sao.

Cái này cũng đúng thật.

Haruno cũng nhận ra mình vừa đưa ra một ý tưởng ngu ngốc.

Vậy hay là chúng ta gọi xe đi.

Nhưng điện thoại em hình như hết pin rồi, hay là Y Hạ giúp gọi

một cái nhé.

Haruno đưa ra một ý kiến ổn thỏa.

Bởi vì cô ấy không lái được, Y Hạ cũng không lái được, vậy thì chỉ có thể gọi xe đến đón.

Chắc là không được rồi.

Bởi vì điện thoại của anh cũng hết pin.

Y Hạ nói.

Lúc đi dạo, anh có chơi điện thoại.

Cuối cùng, lượng pin vốn không nhiều của điện thoại, rất nhanh cũng đã cạn.

Cũng chính vì điện thoại hết pin, nên anh mới có ý nghĩ cáo từ.

Sớm biết vậy, anh đã giữ lại chút pin cho điện thoại.

Như vậy, ít nhất có thể để Thor đến đón mình.

Vậy thì thật là phiền phức rồi.

Haruno nghe vậy có chút đau đầu.

Điện thoại cả hai đều hết pin, đúng là quá trùng hợp.

Thật sự không được, cũng chỉ có thể đi tìm người mượn điện thoại.

Hoặc là, tìm cửa hàng tiện lợi hay bốt điện thoại công cộng.

Haruno bất đắc dĩ nói.

Chỉ là, hai biện pháp này, đoán chừng cũng không khả thi.

Biệt thự nhà Yukinoshita ở nơi vắng vẻ, xung quanh ngoài đường cái cơ bản không có gì cả.

Khoảng cách đến nội thành, là một khoảng không nhỏ.

Cho nên, họ sợ là không mượn được điện thoại, cũng không tìm thấy cửa hàng tiện lợi và bốt điện thoại công cộng.

Trừ phi, các khách khác rời khỏi nhà Yukinoshita, nửa đường chặn lại một lần.

Nhưng bây giờ vẫn còn sớm, chờ tiệc kết thúc, còn phải vài giờ nữa.

Đến lúc đó, đã đủ thời gian để họ đi bộ đến nơi có người rồi.

Thôi được rồi.

Hay là có phương pháp khác đi.

Cũng đúng lúc này, Y Hạ đưa ra ý kiến khác.

Biện pháp gì.

Haruno tò mò hỏi.

Thử giúp chị sắp xếp lại mùi rượu trong cơ thể, giảm bớt nồng độ cồn trong cơ thể chị.

Như vậy, cho dù lái xe khi say mà gặp cảnh sát giao thông kiểm tra, đoán chừng cũng sẽ không sao.

Nồng độ cồn nói chung sẽ ở dưới mức an toàn.

Y Hạ nghĩ thầm.

Vậy cứ thế đi.

Có cách tốt như vậy sao Y Hạ không nói sớm chứ.

Haruno trách móc như liếc trắng Y Hạ một cái.

Nghe Y Hạ nói vậy, cô ấy mới bừng tỉnh nhớ ra, Y Hạ thế mà lại nắm giữ một tay y thuật không tệ.

Bởi vì biện pháp này có thể giúp mình tỉnh rượu, vậy đương nhiên là không có vấn đề.

Cái này, tất cả vấn đề cũng liền được giải quyết dễ dàng.

Bởi vì không có dụng cụ đó.

Vốn dĩ tốt nhất là châm cứu, nhưng anh làm gì có mang theo thứ này bên người.

Cho nên, cũng chỉ có thể thử tiến hành bằng phương pháp đấm bóp.

Y Hạ nói.

Cái này cũng đúng thật.

Haruno gật đầu.

Vậy cứ thế đi.

Dù sao cũng hơn là cứ chờ.

Haruno nói với Y Hạ.

Nói xong, cô ấy quay lưng đi, một bộ dạng mặc kệ Y Hạ muốn làm gì thì làm.

Lại ghế sau nằm sấp đi.

Tuy nhiên, có một số huyệt vị khó mà tiếp xúc tới.

Khí huyết trên đó, cũng không tốt để vận hành càng thuận lợi.

Y Hạ nói.

Em biết rồi.

Haruno nghe vậy gật đầu.

Ngay lập tức, cô ấy mở cửa xe đi xuống.

Tiếp đó chính là, đi đến phía sau cửa xe, mở nó ra.

Sau khi vào ghế sau, cô ấy nằm ở ghế sau theo như Y Hạ đã nói.

Vậy anh bắt đầu đây.

Không đợi Haruno mở miệng ra hiệu cho Y Hạ.

Chương 144

Y Hạ không biết từ lúc nào đã lên ghế sau, ngồi ở chỗ trống bên cạnh, liền muốn bắt đầu động thủ.

Ưm.

Haruno đáp lại một tiếng.

Tiếp đó, cô ấy một bên nghiêng đầu nằm trên cánh tay mình, một bên nhìn Y Hạ xoa bóp.

Còn Y Hạ, thì đang chuyên chú xoa bóp vào một số huyệt vị trên người Haruno.

Kèm theo Y Hạ bắt đầu xoa bóp, Haruno cảm thấy trong cơ thể mình có từng luồng nhiệt khí tuôn trào.

Mặc dù có từng đợt gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào trong xe, mang đi một chút cảm giác nóng bức, cô ấy vẫn cảm thấy cơ thể mình nóng bừng.

Tuy nhiên, ngược lại tuyệt không khó chịu chút nào.

Ngược lại, cô ấy còn cảm thấy từng luồng cảm giác rất thư thái.

So với cảm giác thư thái mà Y Hạ mang lại cho cô ấy bằng châm cứu lần trước, lần này còn thoải mái hơn.

Ưm ưm— Thật thoải mái.

Dưới cảm giác thư thái dâng trào hết lần này đến lần khác, Haruno vô thức hừ hừ lên tiếng, có vẻ hơi dụ hoặc.

Tuy nhiên, tiếng hừ nhẹ của Haruno ngược lại không kéo dài quá lâu.

Đến sau, trở nên càng ngày càng thấp.

Cho đến khi. biến mất.

Nguyên nhân trong đó, là bởi vì dưới luồng cảm giác thư thái này.

Haruno không biết từ lúc nào đã chìm vào giấc mơ đẹp, cứ thế ngủ thiếp đi.

Ngủ rồi ư.

Nghe tiếng hừ hừ biến mất khỏi miệng Haruno.

Cùng với tiếng thở. truyền đến như có như không.

Y Hạ lúc này mới phát hiện Haruno đã chìm vào giấc mơ đẹp.

Khiến anh tức đến đen mặt.

Anh ở đây phí sức xoa bóp cho Haruno, Haruno ngược lại hay thật.

Thế mà lại trực tiếp ngủ mất.

Làm sao có thể như vậy.

Nghĩ đến đây, Y Hạ liền muốn đưa tay lay Haruno tỉnh dậy.

Tuy nhiên, tay anh vừa mới vươn ra không bao lâu, lại rất nhanh rụt lại.

Thôi bỏ đi.

Ngủ thì ngủ đi.

Người lớn không chấp nhặt lỗi nhỏ.

Chỉ là, vấn đề đến rồi.

Bởi vì Haruno đã ngủ, vậy thì kế hoạch của anh chẳng phải lại một lần rơi vào khoảng không sao.

Y Hạ hoàn toàn không còn gì để nói.

Hay là, dứt khoát tự mình lái.

Cảm thấy bất đắc dĩ, Y Hạ quyết định sẽ lái xe không bằng lái

một lần.

Tuy nhiên, không phải là lái xe, tính cả Haruno cùng nhau đưa về nhà mình.

Mà là quay ngược lại, trở về nhà Yukinoshita.

Cứ như vậy một đoạn đường, hơn nữa cũng không có cảnh sát giao thông, đoán chừng vấn đề không lớn.

Nghĩ như vậy, Y Hạ lập tức quyết định làm như vậy.

Sau khi từ ghế sau xuống, anh xuống xe vòng trở lại ghế lái, ngồi vào.

Tiếp đó chính là, nổ máy, hướng về nhà Yukinoshita mà đi.

Hửm.

Tại cổng nhà Yukinoshita.

Bố Yukinoshita và Yukino đang tiễn Kotobuki Shinji có việc tạm thời rời đi.

Họ vừa tiễn Kotobuki Shinji, lại phát hiện một chiếc xe quen thuộc từ xa chạy đến gần.

Mà chiếc xe này, nếu họ không nhìn lầm, hình như là xe của con gái trên chị Haruno.

Haruno nhanh như vậy đã đưa Y Hạ xong sao.

Điều này không thể nào.

Là vì Y Hạ có quên cầm gì đó.

Hay là nói, Haruno cũng phát hiện mình đã uống rượu, không thể tiếp tục lái xe.

Cho nên, lúc này mới tạm thời quay về.

Chắc hẳn. là trường hợp sau.

Tuy nhiên, bất kể là nguyên nhân nào.

Lần này, bất kể là Yukino, hay bố Yukinoshita, ngược lại đều có thể yên tâm.

Dù sao, họ còn lo lắng đến chuyện con gái trên chị Haruno lái xe khi say.

Bởi vì Haruno đi mà quay lại, vậy thì không cần lo lắng.

Haruno— Chị ơi— Thấy xe dừng trước mặt, người trên ghế lái mở cửa bước xuống.

Bố Yukinoshita và Yukino vô thức kêu lên.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy người xuống xe, họ lại sững sờ tại chỗ.

Bởi vì người xuống xe, không phải là Haruno.

Mà là.

Y Hạ.

Người lái xe lại là Y Hạ.

Không đúng, phải nói Y Hạ thế mà lại biết lái xe.

Y Hạ cái tuổi này, đã lấy được bằng lái rồi sao.

Điều này ít nhiều có chút không thực tế.

Trong chốc lát, Yukino và bố Yukinoshita hai mắt trừng lớn.

Khoan đã.

Rất nhanh, Yukino và bố Yukinoshita lại phát hiện một điểm không đúng khác.

Đó chính là.

Haruno đâu rồi.

Chỗ tài xế lái xe, là Y Hạ.

Mà ghế bên cạnh tài xế, cũng không có người.

Chẳng lẽ Haruno không ở trên xe, hay là bị Y Hạ bỏ quên ở đâu đó sao.

Lúc Yukino và bố cô ấy cảm thấy kỳ lạ.

Y Hạ xuống xe đã đi tới trước mặt Yukino và bố cô ấy.

Kitahara kun, chị ấy.

Cuối cùng, vẫn là Yukino mở miệng hỏi Y Hạ trước.

Cô ấy à.

Đang ngủ ở ghế sau đó.

Y Hạ chỉ chỉ vào vị trí ghế sau xe.

Ngủ ư.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Yukino và bố cô ấy lập tức có chút không đúng.

Chương 145

Họ đối với tửu lượng của Haruno, thì rất rõ ràng.

Mặc dù Haruno đã uống không ít rượu trong bữa tiệc, nhưng đối với Haruno mà nói thì cũng không đáng nhắc tới.

Muốn khiến Haruno say, ít nhất còn phải uống thêm gấp đôi lượng đó.

Cho nên, Haruno không thể nào là say quá được.

Nếu đã như vậy, vậy thì Haruno lại làm thế nào mà say đến mức đó.

Hơn nữa, vị trí vẫn là ở ghế sau.

Sẽ không phải là. một loại ý nghĩ mang màu sắc mờ ám nào đó, tự nhiên sinh ra trong đầu Yukino và bố cô ấy.

Và sau khi ý nghĩ mơ màng nảy sinh, Yukino và bố cô ấy nhìn về phía Y Hạ với ánh mắt khác nhau.

Còn về Yukino, hơi có chút xấu hổ và tức giận trừng mắt liếc Y Hạ.

Trong lòng cô ấy, có thể nói là hết sức phức tạp.

Cô ấy còn tưởng rằng, mình muốn không hiểu thấu mà có thêm một người chị rể.

Đối phương, lại là Y Hạ.

Chuyện này đối với cô ấy mà nói, ít nhiều là một chuyện có chút khó chấp nhận.

Bạn học cùng tuổi lại là chị rể.

Điều này ít nhiều có chút kỳ lạ.

Còn về cảm tưởng của bố Yukinoshita lúc này.

Ông ấy vừa ngạc nhiên, hơi bực bội đồng thời, lại còn có chút mừng rỡ.

Ban đầu, bà ấy định để cô con gái út Yukino làm quen với Y Hạ.

Thuận tiện xem liệu hai đứa có thể tiến đến với nhau không.

Như vậy, gia đình Yukinoshita sẽ trực tiếp gắn kết với Y Hạ.

Nhưng bây giờ, cô con gái cả Haruno, người được định là người thừa kế, lại thay thế vai trò của cô con gái út Yukino sao.

Chuyện này ít nhiều ảnh hưởng đến kế hoạch của bà ấy.

May mắn thay, kết quả đại khái cũng không tệ lắm.

Vấn đề duy nhất vẫn là Haruno, người được chọn làm người thừa kế, khó có khả năng gả ra ngoài.

Tốt nhất là Y Hạ chịu ở rể.

Dù sao, nếu Y Hạ không muốn ở rể, nhưng chỉ cần có con với Haruno thì mọi chuyện vẫn ổn thỏa.

Trong khi Yukino và Yukinoshita Kyuujuu mỗi người có những suy nghĩ kỳ lạ của riêng mình.

Đúng lúc này, Y Hạ dường như cũng nhận ra điều gì đó.

Anh luôn cảm thấy Yukino và Yukinoshita Kyuujuu đang hiểu lầm anh kha khá, hơn nữa lại còn liên quan đến anh và Haruno.

Anh liền mở lời, giải thích sự hiểu lầm đó.

Em nghĩ có lẽ hai người đã hiểu lầm điều gì đó.

Vì chị Haruno uống rượu, say xe không tiện, điện thoại di động của bọn em thì hết pin, xung quanh cũng không có cửa hàng tiện lợi

nào.

Thế nên, em muốn dùng y thuật của mình để giúp chị Haruno giải quyết mùi rượu.

Nhưng có thể là do cơ thể được thả lỏng quá mức nên chị ấy mới ngủ thiếp đi thôi.

Y Hạ giải thích nguyên nhân.

Chuyện này, đợi chị Haruno tỉnh lại là có thể xác nhận ngay.

Y Hạ chỉ vào chỗ Haruno đang nằm.

À, ra là vậy.

Nghe Y Hạ giải thích, cả Yukino lẫn Yukinoshita Kyuujuu đều ít nhiều có chút lúng túng.

Rõ ràng, là họ đã hiểu lầm.

Còn về lý do thoái thác của Y Hạ có phải là giả không.

Y Hạ đã nói như vậy thì tự nhiên không thể là giả.

Và chuyện này cũng có thể kiểm tra được.

À.

Tính đi tính lại, Y Hạ và Haruno cũng chỉ mới rời đi có một lúc.

Cho dù hai người họ thực sự có chuyện gì xảy ra, miễn là Y Hạ không có vấn đề gì thì một khoảng thời gian ngắn như vậy cũng không đủ, phải không.

Với tư cách là người từng trải, Yukinoshita Kyuujuu khẳng định mình rất có kinh nghiệm.

Chỉ là ngay từ đầu bà ấy đã bỏ qua yếu tố này, nếu không thì đã không có sự hiểu lầm này rồi.

Niệm Cổ lão sư, tôi sẽ sắp xếp người khác đưa thầy về.

Nhưng có thể sẽ mất một chút thời gian, như vậy có được không.

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc hơi lúng túng của mình, Yukinoshita Kyuujuu nói với Y Hạ.

Không cần nói cũng biết, bà ấy đang muốn lái sang chuyện khác.

Không sao đâu, em đã nhờ người quen đến đón rồi.

Anh ấy cũng đang trên đường.

Nhưng có lẽ vẫn chưa biết địa chỉ cụ thể.

Thế nên, nếu được, xin cho em mượn điện thoại một chút để liên lạc.

Y Hạ vừa nói vừa lắc đầu.

Anh định gọi Thor đến đón trực tiếp.

Cách này không nhanh bằng đi xe về, nhưng quan trọng là có điện thoại để liên hệ với Thor.

Đương nhiên rồi.

Yukinoshita Kyuujuu nghe vậy liền gật đầu lia lịa.

Nói xong, bà ấy định đưa điện thoại di động của mình cho Y Hạ.

Nhưng trước bà, Yukino đã lấy điện thoại ra.

Dùng của em đi.

Yukino nói.

Vậy thì cảm ơn em.

Y Hạ cũng không khách sáo.

Sau một tiếng cảm ơn, anh nhận điện thoại của Yukino.

Sau đó, anh gọi thẳng cho Thor.

Chờ điện thoại kết nối, sau một hồi liên lạc và báo địa chỉ, Y Hạ

trả lại điện thoại cho Yukino.

Chỉ có điều, trong lúc đó, lông mày của Haruno dường như giật giật.

Cứ như là. cô ấy đã tỉnh.

Nhưng Haruno không định tỉnh dậy ngay mà định giả vờ ngủ.

Nguyên nhân có lẽ là vì cô ấy vừa nghe được cuộc đối thoại giữa Y Hạ và mẹ mình nên có chút lúng túng chăng.

Mẹ ơi, vậy con đưa chị về phòng trước đây.

Yukino chào tạm biệt mẹ mình, Yukinoshita Kyuujuu.

Đi đi.

Yukinoshita Kyuujuu gật đầu.

Ngay lập tức, bà nhìn hai cô con gái rời đi, vào phòng.

Rất nhanh, tại chỗ chỉ còn lại Y Hạ và Yukinoshita Kyuujuu.

Nhân lúc này, Y Hạ hỏi Yukinoshita Kyuujuu một chuyện.

Hơn nữa, đó còn là chuyện anh đã hơi quên lãng đêm nay.

Đó chính là, chuyện giấy tờ tùy thân của Kanna.

Yukinoshita phu nhân, có một chuyện không biết có thể nhờ bà giúp đỡ được không.

Y Hạ nói.

Ơ.

Niệm Cổ lão sư cứ nói đi.

Nếu là chuyện chúng tôi có thể giúp, chúng tôi nhất định sẽ làm.

Yukinoshita Kyuujuu ban đầu hơi giật mình, sau đó không chút do dự đáp lời.

Đây dường như là lần đầu tiên Y Hạ muốn nhờ vả họ.

Vậy họ cần phải giúp Y Hạ làm thật tốt mới được.

Người quen của em nhặt được một đứa trẻ lang thang, là một đứa hắc hộ, không có thông tin thân phận gì cả.

Bây giờ đứa bé đó đã đến tuổi đi học tiểu học, nên muốn cho con bé đến trường.

Thế nhưng.

Y Hạ mô tả đơn giản tình trạng của Kanna.

Sau đó. anh dừng lại.

Về chuyện này thì.

Nghe vấn đề Y Hạ nói, Yukinoshita Kyuujuu nhíu mày.

Bà đại khái biết Y Hạ muốn họ giúp làm gì.

Giúp đứa trẻ hắc hộ kia làm giấy tờ tùy thân để nhập học.

Chuyện này không dễ giúp chút nào.

Mặc dù đối với chồng bà, Yukinoshita, một nghị viên huyện, thì không khó, nhưng nếu sau này không xử lý tốt, để lại dấu vết, từ đó bị người có ý đồ truy cứu.

Ở một mức độ nào đó, có thể trở thành một điểm đen trong chính trị.

Đến lúc đó, chưa nói đến việc có con đường thăng tiến tốt hơn hay không, không bị lột sạch đến cùng, thậm chí phải vào tù đã là may rồi.

Cho nên, chuyện này họ nên giúp hay không.

Đến lúc đó, Niệm Cổ lão sư có thể gửi ảnh của đứa bé đó cho chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng thử.

Nói chung. có lẽ vẫn sẽ ổn thôi.

Yukinoshita Kyuujuu trả lời.

Cuối cùng bà vẫn chấp nhận.

Mặc dù chuyện này đi kèm rủi ro, nhưng những lợi ích mang lại thì không thể nghi ngờ là tốt hơn.

Vừa có mối quan hệ mật thiết hơn với Y Hạ, đồng thời, nhà Nakiri bên kia cũng có thể chính thức liên kết thông qua Y Hạ.

Họ không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Cơ hội tốt vốn dĩ đi kèm rủi ro.

Nhưng chỉ cần những gì cơ hội mang lại thực sự tốt, thì rủi ro có là gì.

Vậy thì làm phiền bà.

Y Hạ nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, xem như đã giải quyết được vấn đề thân phận của Kanna.

Chương 146

Xem ra, mọi chuyện đơn giản hơn anh tưởng.

Tuy nhiên, anh cũng vì thế mà nhận một ân tình không nhỏ từ gia đình Yukinoshita.

Sau khi đợi thêm một lát ở nhà Yukinoshita, trong sự mong mỏi của Y Hạ, Thor đã bay đến bầu trời nhà Yukinoshita.

Vì ma pháp che giấu nhận thức, Yukinoshita Kyuujuu và những người khác không hề nhận ra sự hiện diện của Thor.

Chỉ có một mình Y Hạ chú ý tới Thor đến.

Và sau khi thấy Thor tới, Y Hạ lập tức chào tạm biệt Yukinoshita Kyuujuu.

Vậy em xin phép về trước.

Y Hạ nói.

Trên đường cẩn thận nhé.

Yukinoshita Kyuujuu hơi cúi người.

Ngay lập tức, bà nhìn Y Hạ rời khỏi nhà Yukinoshita.

Ở một bên khác, sau khi Y Hạ rời khỏi nhà Yukinoshita, Thor trên bầu trời trực tiếp hạ xuống mặt đất.

Y Hạ, em đến rồi.

Thor vui vẻ chào Y Hạ.

Em vất vả rồi, Thor.

Y Hạ xoa đầu con rồng khổng lồ của Thor.

Mặc dù anh và Thor đã có mối quan hệ thân thiết, nhưng việc làm

phiền Thor như vậy vẫn khiến anh có chút ngượng ngùng.

Anh luôn có cảm giác như đang xem Thor là một công cụ rồng.

Hoàn toàn không vất vả chút nào.

Có bấy nhiêu đường thôi, đến nhanh lắm.

So với sự ngượng ngùng của Y Hạ, Thor ngược lại tỏ vẻ không hề bận tâm.

Nói đúng hơn, cô nàng còn rất thích thú.

Dù sao, tất cả những điều này đều là vì Y Hạ mà cô yêu thích.

Vậy chúng ta về nhà thôi.

Sau khi trò chuyện vài câu đơn giản với Thor, Y Hạ quen thuộc quay người trèo lên lưng Thor, sẵn sàng khởi hành.

Vâng.

Thor nghe vậy gật đầu.

Ngay lập tức, cô nàng vỗ cánh một cái, trực tiếp đưa Y Hạ lên cao hàng trăm mét trên không trung, bay về hướng nhà.

Chuyện của Kanna về cơ bản đã giải quyết xong rồi.

Sau này, giấy tờ tùy thân của Kanna chắc là sẽ có rất nhanh thôi.

Trên đường trở về, Y Hạ kể cho Thor nghe chuyện của Kanna.

Vậy sao.

Thật là quá tốt rồi.

Thor nghe vậy tất nhiên rất vui mừng.

Em làm phiền anh rồi, Y Hạ.

Thor cười hì hì.

Cũng không phiền phức đâu.

Ngược lại là em, Thor, em thật sự không cần sao.

Y Hạ nói.

Anh vốn cũng muốn giúp Thor làm một cái giấy tờ tùy thân để đề phòng vạn nhất.

Thế nhưng, Thor dường như không muốn gây thêm phiền phức cho anh nên trước đây đã khéo léo từ chối rồi.

Em cũng không cần đâu.

Dù sao em cũng không cần đi học hay làm gì cả.

Hơn nữa, cũng không có chỗ nào cần dùng đến giấy tờ tùy thân đâu.

Thor vẫn từ chối nhã nhặn.

Đối với việc này, Y Hạ cũng không miễn cưỡng.

Được rồi.

Vậy khi nào em cần thì nhớ nói với anh nhé.

Y Hạ nói.

Ừm.

Vâng.

Thor gật đầu.

Lần này, cô nàng không từ chối.

Sau lễ hội học viện là thứ Hai.

Nhưng hôm nay lại được coi là ngày nghỉ đặc biệt.

Nguyên nhân dĩ nhiên là vì lễ hội học viện được tổ chức vào hai ngày cuối tuần.

Điều này có nghĩa là cuối tuần biến tướng không còn giá trị nữa.

Vì vậy, thứ Hai nghỉ định kỳ được coi là sự bù đắp của trường học.

Chỉ là, cho dù được nghỉ thêm vào thứ Hai, Y Hạ cũng không hề nhàn rỗi.

Hơn 8 giờ sáng, sau khi ăn sáng xong và nghỉ ngơi một lát ở nhà, anh cùng Thor và mọi người cùng đến tiệm đồ ngọt, chuẩn bị kinh doanh.

Khi đến cửa tiệm.

Nakiri Erina, Arato Hisako, Tadokoro Megumi và Momo bốn người đã có mặt.

Ngoài ra, còn có một vị khách không mời mà đến.

Không ai khác, chính là ông nội của Nakiri Erina, Tổng Soái Toki Nakiri Senzaemon.

Không ngờ vị này lại đột nhiên ghé thăm vào ngày hôm nay.

Không biết là trùng hợp đi ngang qua ghé xem, hay là có việc muốn tìm Y Hạ.

Nhưng đối với Y Hạ, chuyện này lại rất đúng lúc.

Anh vốn định kể chuyện gặp Nakiri Azami cho Erina, rồi để Erina báo lại cho Nakiri Senzaemon.

Giờ Nakiri Senzaemon đích thân đến, thì đỡ phải nhờ Erina truyền lời.

Tiểu ca Kitahara, đã lâu không gặp.

Nhận thấy Y Hạ và mọi người đến, Nakiri Senzaemon vui vẻ tiến lên chào hỏi Y Hạ.

Nói xong, ánh mắt ông còn vô thức dừng lại trên người Thor một

lát.

Nguyên nhân dĩ nhiên là vì ông đã biết được câu chuyện về Thor qua lời cháu gái Nakiri Erina.

Tài nấu nướng siêu cường cùng khả năng sao chép, hơn nữa chỉ trong vỏn vẹn hai, ba ngày đã nắm giữ được món ăn phát sáng của Y Hạ.

Chuyện mà ngay cả Erina, cháu gái ông với Lưỡi Thần, cũng không làm được.

Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ khiến ông kinh ngạc và chú ý rồi.

Đối với sự dò xét của Nakiri Senzaemon, Thor tự nhiên cũng nhận ra.

Ban đầu cô nàng định trừng mắt nhìn Nakiri Senzaemon một cái để dọa người đàn ông thất lễ này.

Thế nhưng, sau khi biết đối phương là ông nội của Erina, cô nàng liền không tiếp tục nữa.

Không phải sợ làm Nakiri Senzaemon hay Erina tức giận, mà là sợ gây phiền phức cho Y Hạ.

Tâm tư nhỏ của Thor thì Y Hạ lại không hề hay biết.

Ngược lại, nghe Nakiri Senzaemon gọi, anh lập tức đáp lời.

Đã lâu không gặp, lão gia tử.

Lần này đến, dù thế nào cũng sẽ không phải là đặc biệt đến để ăn món tráng miệng phát sáng đâu nhỉ.

Y Hạ cười nói.

Anh cũng không nghĩ Nakiri Senzaemon sẽ làm vậy.

Dù sao, Erina mỗi ngày đều mang món tráng miệng phát sáng về.

Ngay cả khi Erina không đưa hết cho Nakiri Senzaemon, ông ấy cuối cùng cũng có thể nếm được một hai món.

Đến đặc biệt một chuyến thì không cần thiết.

Haha— Nói không chừng thật sự là vậy đấy.

Bị Y Hạ trêu chọc như thế, Nakiri Senzaemon khẽ cười một tiếng.

Mặc dù đây không phải mục đích chuyến thăm của ông, nhưng cũng không thể nói là ông không có ý nghĩ này.

Ai bảo mỗi lần ông chỉ có thể nhận được một chút món tráng miệng mà Erina, cháu gái ông, mang về thôi chứ.

Khiến ông có chút chưa thỏa mãn.

Tuy nhiên, lão phu lần này đến, đích thực có chuyện muốn nhờ tiểu ca Kitahara giúp đỡ.

Sau khi đùa một câu, sắc mặt Nakiri Senzaemon đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Ơ.

Y Hạ hơi ngạc nhiên.

Vẻ mặt nghiêm túc này của Nakiri Senzaemon khiến anh có cảm giác như ông ấy đã biết chuyện Nakiri Azami quay về.

Hoặc là, đã biết chuyện Nakiri Azami từng tiếp xúc với anh.

Nghe Erina và Hisako bọn nhỏ nói, tiểu ca Kitahara có phương pháp giúp người ta sở hữu năng lực gần giống Lưỡi Thần.

Nakiri Senzaemon nói ra mục đích thực sự của mình.

Ông biết được điều này là vào ngày đầu tiên Y Hạ phát triển Lưỡi Thần cho Hisako và những người khác.

Khi biết điểm này, Nakiri Senzaemon tự nhiên không khỏi kinh

ngạc.

Lưỡi Thần, điều mà ai trong giới ẩm thực cũng khao khát, lại có thể được tạo ra bằng nhân công sao.

Có thể nói, điều này sẽ gây chấn động toàn bộ giới ẩm thực.

Và gia đình Nakiri của họ có lẽ cũng sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ vì điều này.

Ai bảo Lưỡi Thần trước đây vốn là sự tồn tại độc nhất vô nhị của gia đình Nakiri họ chứ.

Tuy nhiên, Nakiri Senzaemon lại không bận tâm đến việc gia đình Nakiri sẽ bị ảnh hưởng như thế nào.

Cho dù Lưỡi Thần trở nên phổ biến hơn, khiến mức độ được săn đón của Lưỡi Thần nhà Nakiri giảm xuống, từ đó gián tiếp làm giảm địa vị của gia đình Nakiri cũng như Toki trong giới ẩm thực.

Nhưng, gia đình Nakiri và Toki từ lâu đã ăn sâu bén rễ trong giới ẩm thực rồi.

Trừ điểm Lưỡi Thần ra, địa vị của họ cũng không phải những người khác hay các tổ chức ẩm thực khác có thể sánh bằng.

Ngược lại, Nakiri Senzaemon rất hứng thú với phương pháp tạo ra Lưỡi Thần.

Không phải là muốn nắm giữ nó để gia đình Nakiri có thêm nhiều Lưỡi Thần hơn.

Mà là, nếu đã có phương pháp tạo ra Lưỡi Thần, vậy liệu có phương pháp nào để biến Lưỡi Thần trở lại thành một chiếc lưỡi bình thường không.

Nếu đúng như vậy, thì cô con gái của ông, người đã chịu khổ vì Lưỡi Thần, có lẽ đã được cứu rồi.

Mặc dù y học hiện nay cũng có phương pháp làm giảm độ nhạy cảm của vị giác, nhưng khó có thể giải quyết tốt vấn đề của Lưỡi Thần.

Trừ khi phá hủy toàn bộ vị giác, từ đó không thể nếm được bất kỳ mùi vị nào nữa.

Mà điểm này, chắc chắn là con gái ông thậm chí cả ông cũng không thể chấp nhận được.

Càng không thể đồng ý.

Cho nên, nếu Y Hạ có thể kiểm soát được phương pháp của Lưỡi Thần, thì đối với ông mà nói, không gì tốt hơn.

Dù sao, ngay cả khi Y Hạ không làm được, nếu có thể nhờ Y Hạ ra tay, giúp gia đình Nakiri có thêm vài Lưỡi Thần, thì đó cũng là một chuyện khá tốt.

Ban đầu, Nakiri Senzaemon muốn đến tìm Y Hạ ngay trong ngày biết được chuyện này.

Nhưng ông lại có công việc bận rộn, cần đi thị sát các khách sạn làng du lịch của Toki ở từng khu vực.

Bởi vậy, khó mà sắp xếp được.

Chương 147

Thêm nữa, không tiện phái người khác đến thỉnh cầu Y Hạ, nên mới kéo dài đến hôm nay, tự mình đến thăm Y Hạ.

Lưỡi Thần sao.

Có thì có.

Hơn nữa, em đã giúp Momo sở hữu rồi.

Lưỡi của các cô ấy bây giờ, cũng đã sơ bộ có tiềm năng của Lưỡi Thần rồi.

Y Hạ gật đầu.

Chuyện này thì đúng thật.

Nakiri Senzaemon gật đầu.

Điểm này, ông tự nhiên đã gọi Momo và những người khác đến hỏi rồi.

Hơn nữa, còn để cháu gái Erina giúp họ kiểm tra một chút.

Mặc dù Lưỡi Thần của Momo và vài người khác còn xa mới sánh được với cháu gái Erina, nhưng cũng đã đạt đến tiêu chuẩn khi Erina bắt đầu làm quen với Lưỡi Thần lúc bấy giờ.

Tiếp theo, chỉ còn thiếu sự luyện tập và rèn giũa Lưỡi Thần của chính họ.

Tuy nhiên, sau khi em giúp các cô ấy nâng cấp vị giác, thì cũng không thể coi là Lưỡi Thần được.

Nói về Lưỡi Thần, đó vẫn là thiên phú bẩm sinh, có liên quan đến gen.

Còn Momo, là được nâng vị giác lên đến mức độ cao nhất có thể kiểm soát.

Đến cuối cùng, so với Lưỡi Thần chân chính, có lẽ vẫn còn hơi kém hơn một chút.

Y Hạ nói đến sự khác biệt giữa hai loại Lưỡi Thần.

Điều này khiến mắt Nakiri Senzaemon hơi sáng lên.

Điểm này, ông không cần Y Hạ chứng minh cũng biết.

Dù sao, nếu nói về Lưỡi Thần, không ai hiểu rõ hơn gia đình Nakiri của họ.

Ngược lại, đối với Lưỡi Thần do Y Hạ tạo ra, ông vẫn chưa hiểu thấu đáo lắm.

Giờ thì coi như nhận được lời giải thích bổ sung từ Y Hạ.

Mặt khác.

Nếu Y Hạ có thể điều chỉnh và kiểm soát vị giác, vậy thì đối với Lưỡi Thần hẳn là cũng có thể.

Đây mới là điểm mà Nakiri Senzaemon thực sự quan tâm.

Ngay lập tức, ông kéo Y Hạ ra một góc riêng, hỏi anh.

Vậy thì.

Tiểu ca Kitahara có cách nào điều chỉnh và kiểm soát vị giác của Lưỡi Thần đã phát triển đến cực điểm không.

Để mức độ nhạy cảm của Lưỡi Thần giảm xuống, hoặc là biến thành như người bình thường.

Nakiri Senzaemon đầy mong đợi.

Mặc dù không phải là không được, nhưng quá trình sẽ cực kỳ đau đớn.

Dù sao, Lưỡi Thần bẩm sinh không dễ điều chỉnh và kiểm soát như Lưỡi Thần hậu thiên.

À.

Nakiri Senzaemon nghe vậy lập tức có chút kích động.

Mặc dù biết quá trình sẽ đau đớn, nhưng Y Hạ thật sự có cách giải quyết điểm này khiến ông vô cùng phấn khích.

Con gái của ông, Nakiri Mana, sắp được cứu rồi sao.

Nakiri Senzaemon kích động định mở lời nói gì đó.

Nhưng Y Hạ đã nhanh hơn, nói thêm.

Hơn nữa, cho dù thành công, sau này nếu nếm được những món mỹ vị tột đỉnh, có thể sẽ kích hoạt lại Lưỡi Thần, từ đó trở về trạng thái ban đầu.

Y Hạ thầm nghĩ.

À.

Có thể cần phải thường xuyên điều chỉnh và kiểm soát sao.

Nakiri Senzaemon nhíu mày.

Ông không nghĩ rằng con gái mình, Nakiri Mana, sau khi Lưỡi Thần được kiểm soát, sẽ chọn không nếm những món mỹ vị tột đỉnh.

Điều này có nghĩa là Lưỡi Thần của Nakiri Mana sẽ không ngừng hồi phục, từ đó cần phải liên tục điều chỉnh và kiểm soát.

Điều này không chỉ tốn sức mà còn đau đớn.

Cái này tùy thuộc vào từng người thôi.

Nếu chịu đựng được đủ kích thích, thì vẫn có thể một lần là xong, không tái phát nữa.

Y Hạ nói.

Nakiri Senzaemon nghe vậy hơi trầm tư.

Xác suất không chắc chắn này, ông không dám dùng con gái để đánh cược.

Lão gia tử đây là muốn điều chỉnh và kiểm soát Lưỡi Thần của con gái mình sao.

Thấy Nakiri Senzaemon lại trầm mặc, Y Hạ chủ động hỏi ông.

Anh không nghĩ Nakiri Senzaemon muốn điều chỉnh và kiểm soát Lưỡi Thần của Erina.

Mà là Lưỡi Thần của Nakiri Mana, đang trong tình cảnh nguy hiểm đến mức cần phải kiểm soát.

Thì ra tiểu ca Kitahara cũng biết à.

Bị Y Hạ nói thẳng ra sự thật, Nakiri Senzaemon không sợ hãi cũng không buồn, ngược lại còn lộ vẻ cười khổ.

Tình trạng của con gái ông, dù không phải bí mật, nhưng đa số người cũng không biết.

Không ngờ Y Hạ lại biết.

Nhưng nếu là Y Hạ thì dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Lão phu đích thực muốn nhờ tiểu ca Kitahara điều chỉnh và kiểm soát Lưỡi Thần của con gái Mana.

Dù sao, đây vẫn luôn là nỗi lo lắng trong lòng lão phu.

Nếu tình trạng của Mana được kiểm soát, thì sau này Erina.

Nakiri Senzaemon thở dài một hơi.

Vì bi kịch xảy ra với con gái, để không phải hối tiếc suốt đời khi sắp lìa đời, ông mới thay đổi truyền thống bồi dưỡng Lưỡi Thần của

gia đình Nakiri.

Ông không để Erina, cháu gái có Lưỡi Thần, ở tuổi này đi du lịch đến các nhà hàng khắp thế giới, mà lại giữ con bé ở học viện của gia đình.

Hơn nữa, ông mời đủ loại ngọc thô đến học viện, coi như những viên đá mài dao cho Erina.

Như vậy, cũng có hy vọng giúp tài nấu nướng của Erina được rèn luyện mạnh mẽ và hiệu quả.

Sau này, biết đâu con bé có thể dùng tài nấu nướng của chính mình để thỏa mãn Lưỡi Thần của mình.

Cho dù cuối cùng vẫn kết thúc bằng thất bại, thì ít nhất về mặt kết quả, tình trạng của Erina sẽ không nghiêm trọng như con gái ông, Nakiri Mana.

Điều này cũng đúng.

Y Hạ gật đầu.

Về điểm này, anh đương nhiên có thể hiểu được sự lo lắng của Nakiri Senzaemon.

Tuy nhiên, việc điều chỉnh và kiểm soát Lưỡi Thần của con gái ông vẫn chưa vội.

Cô ấy không phải vẫn chưa thưởng thức hương vị của món ăn phát sáng sao.

Nếu món ăn phát sáng hữu dụng, thì ngược lại không cần lo lắng.

Y Hạ an ủi.

Đúng thật là vậy.

Lão phu lại quên mất rồi.

Nakiri Senzaemon vỗ vỗ đầu, chợt bừng tỉnh.

Ông suýt nữa quên mất Y Hạ lại là người phát minh món ăn phát sáng chưa từng có từ trước đến nay.

Món ăn phát sáng của Y Hạ hoàn toàn có khả năng thỏa mãn Lưỡi Thần của con gái ông.

Nếu là như vậy, thì đâu còn cần phải điều chỉnh và kiểm soát Lưỡi Thần nữa.

Ông để Erina đặc biệt đến học tập ở chỗ Y Hạ, không phải là vì điều này sao.

Đáng tiếc là Erina, cháu gái của ông, trong việc học món ăn phát sáng lại không có chút manh mối nào.

Đến lúc đó thực sự không được, cũng chỉ có thể nhờ cậy Y Hạ ra tay rồi.

Nghĩ đến đây, Nakiri Senzaemon mở lời với Y Hạ.

Liên quan đến món ăn phát sáng, lần trước tôi liên lạc với Mana thì có nhắc đến với cô ấy.

Nghe giọng điệu của Mana thì cô ấy rất hứng thú.

Nhưng vì cơ thể cô ấy yếu, lại còn hơi cảm lạnh, nên nhất thời khó mà xuất hành.

Tuy nhiên, vài ngày tới, cô ấy có thể sẽ đến Nhật Bản một chuyến.

Cho nên.

đến lúc đó có thể sẽ làm phiền tiểu ca Kitahara.

Nakiri Senzaemon hơi cúi người nói.

Chuyện này thì không sao cả.

Nếu lúc đó em vẫn còn đang kinh doanh, cô ấy cứ trực tiếp đến

cửa tiệm là được.

Nếu không kinh doanh, báo cho em một tiếng, em đến chỗ ông cũng được.

Y Hạ lắc đầu.

Vậy thì đa tạ tiểu ca Kitahara.

Nakiri Senzaemon nghe vậy vui mừng, hớn hở nói.

Đến lúc đó, có cần giúp thêm một người cháu gái khác của ông nâng cấp vị giác không.

Y Hạ chợt nghĩ đến điều này.

Điểm này Nakiri Senzaemon tuy không nói ra, nhưng anh đoán ông ấy chắc có ý muốn đó.

Chỉ có điều, có lẽ ông hơi ngượng để mở lời.

Đối với điều này, anh cũng không ngại giúp Nakiri Senzaemon một tay.

Có thể sao.

Mắt Nakiri Senzaemon sáng lên, vẻ mặt đầy kinh hỉ.

Không ngờ, chuyện ông còn chưa tiện nói ra lại được Y Hạ chủ động nhắc tới.

Điều này ít nhiều khiến ông có chút xấu hổ.

Nếu. nếu như không phiền phức.

Nakiri Senzaemon ấp úng.

Dáng vẻ như vậy nếu đặt trên người những cô gái đáng yêu như Erina thì sẽ rất đáng yêu.

Nhưng đặt trên người Nakiri Senzaemon, một lão niên đại hán, thì ít nhiều có cảm giác của một mãnh nam ẻo lả.

Cũng không phiền phức đâu.

Chỉ cần người cháu gái đó của ông không sợ đau là được.

Y Hạ mỉm cười.

Ha ha— Nakiri Senzaemon cười khan một tiếng.

Phương pháp đại khái của Y Hạ trong việc tạo ra Lưỡi Thần, ông đương nhiên đã nghe được từ miệng cháu gái Erina.

Tạo ra Lưỡi Thần sẽ khiến người trải nghiệm cảm thấy vô cùng đau đớn ở lưỡi.

Hơn nữa, ba ngày tiếp theo không thể ăn những món có vị quá đậm hoặc có tính kích thích.

Bất kể là điểm nào, đối với Nakiri Alice, người cháu gái hoạt bát khác của ông, thì không nghi ngờ gì đây cũng là một chuyện vô cùng đau khổ.

Biết đâu cô bé sẽ dứt khoát không muốn Lưỡi Thần nữa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là nói đùa thôi.

Nếu là vì Lưỡi Thần, thì chắc chắn Nakiri Alice vẫn sẽ liều một phen.

Dù sao, như vậy có thể rút ngắn khoảng cách giữa cô bé và Erina.

Vậy làm phiền tiểu ca Kitahara.

Lão phu nợ cậu một ân tình lớn.

Sau khi tỉnh táo lại từ cơn mơ màng, Nakiri Senzaemon cúi người cảm tạ Y Hạ.

Bất kể là với con gái hay cháu gái ông, Y Hạ đều đã cống hiến rất nhiều.

Khiến ông vô cùng cảm kích.

Vậy thì hãy để phần ân tình này đặt ở gia đình Yukinoshita đi.

Gần đây em có nhận ân tình của họ, được họ giúp đỡ một chút.

Nếu trong công việc kinh doanh của lão gia tử, có thể kết nối với gia đình Yukinoshita thì hãy giúp em một tay nhé.

Y Hạ thuận thế tiếp lời, đưa ra thỉnh cầu của mình.

Gia đình Yukinoshita sao.

Nakiri Senzaemon nghe vậy hơi nhíu mày, có chút kinh ngạc.

Nếu ông nhớ không lầm, gia đình Yukinoshita là một tiểu gia tộc kinh doanh bất động sản hoạt động ở khu vực Chiba và Tokyo.

Không ngờ, họ lại có thể khiến Y Hạ mắc nợ ân tình.

Tuy nhiên, nếu Y Hạ đã nói như vậy, ông đương nhiên không ngại giúp một tay.

Chẳng qua là công việc kinh doanh của một tiểu gia tộc thôi.

Vừa hay Toki gần đây có kế hoạch xây dựng các cửa hàng rượu mới, để gia đình Yukinoshita tham gia một chút cũng tốt.

Mà nói đến, gia đình Yukinoshita cũng coi như là đã giúp đỡ Toki rồi.

Thấy thần sắc Nakiri Senzaemon thay đổi, Y Hạ biết ông ấy đã đồng ý.

Tuy nhiên, ông ấy cũng không quá chú ý đến gia đình Yukinoshita.

Anh nghĩ nên nhắc đến công lao của gia đình Yukinoshita, giúp họ nhận được sự coi trọng từ Nakiri Senzaemon.

Không cần quá nhiều, một chút là đủ rồi.

Ơ.

Nakiri Senzaemon lại một lần nữa ngạc nhiên.

Y Hạ có ân tình cực lớn với gia đình Nakiri thì còn chấp nhận được.

Nhưng gia đình Yukinoshita bình thường không có gì đặc biệt này, lại làm sao có ân với gia đình Nakiri của họ.

Hôm qua là sinh nhật của gia chủ nhà Yukinoshita.

Em được mời tham dự, sau đó ở đó gặp một người.

Hơn nữa, từ gia đình Yukinoshita, em biết được ý đồ của người này.

Y Hạ thong thả nói.

Và người đó, là người của gia đình Nakiri.

Thấy sự chú ý của Nakiri Senzaemon bị thu hút, Y Hạ liền muốn nói ra điểm mấu chốt.

Người anh đang nói đến, dĩ nhiên là Nakiri Azami.

Người nhà Nakiri.

Nghe lời này, Nakiri Senzaemon tất nhiên kinh ngạc không thôi.

Không tính những người chi thứ không đáng kể, dòng chính nhà Nakiri cũng chỉ có vài người.

Mà Y Hạ đã nhấn mạnh như vậy, thì chắc chắn không phải người thuộc chi thứ nhà Nakiri, mà là dòng chính.

Vậy thì người đó là ai, rất đáng để suy nghĩ.

Nakiri Senzaemon bắt đầu cân nhắc.

Chương 148

Đầu tiên, chính ông thì loại bỏ.

Sau đó là con trai ông, Nakiri Soue, vị này vẫn đang ở Bắc Âu, đương nhiên không thể.

Còn về con dâu, tức vợ của Nakiri Soue, Nakiri Leonora, vị này đương nhiên cũng đang ở Bắc Âu, không có ở Nhật Bản.

Nếu tất cả những người này đều không phải, vậy thì những người dòng chính nhà Nakiri còn lại chỉ là hai chị em Erina và Alice, và con gái Nakiri Mana.

Hai người cháu gái thì đoán chừng không lớn khả năng, còn con gái thì có lẽ.

Nếu không, Y Hạ sẽ không có phản ứng này.

Trong thầm lặng, tất cả những người dòng chính nhà Nakiri lần lượt bị Nakiri Senzaemon loại trừ.

Nếu tất cả họ đều không phải, thì người đó sẽ là ai, còn có ai thuộc dòng chính nhà Nakiri nữa.

Và ngay khi suy nghĩ đến điểm này, một cái tên đáng sợ đột nhiên xuất hiện trong đầu Nakiri Senzaemon.

Chẳng lẽ nào. là hắn sao.

Nakiri Senzaemon nghĩ đến, tất nhiên là người con rể nhiều năm không gặp, lại sớm đã bị chính ông trục xuất khỏi Toki.

Nakiri Azami.

Mặc dù đối phương đã bị ông trục xuất, nhưng cuối cùng ông không ra tay quá tàn nhẫn, không tước đoạt cả họ Nakiri của đối

phương, từ đó cắt đứt mọi mối quan hệ với gia đình Nakiri.

Bởi vậy, nhìn từ điểm này, Nakiri Azami vẫn là người nhà Nakiri, dòng chính nhà Nakiri.

Nếu thật sự là vị này thì cũng khó trách Y Hạ lại có phản ứng như vậy.

Hơn nữa, còn nói gia đình Yukinoshita có ân với gia đình Nakiri.

Dù sao, vị này bị trục xuất ra ngoài, mất tích nhiều năm rồi nay trở về.

Mà nếu đối phương đã trở về, thì tiếp theo ắt sẽ có đủ loại âm mưu nguy hiểm.

Rất có thể, là ý đồ một lần nữa kiểm soát cháu gái Erina.

Thậm chí. toàn bộ Toki.

Đây không phải là điều ông muốn thấy.

Mà bây giờ ông đã biết được điểm này, thì đương nhiên có thể đưa ra một loạt phòng bị, chấm dứt hậu hoạn.

Tiểu ca Kitahara nói là.

Nakiri Azami.

Mặc dù trong lòng đã biết đáp án, nhưng Nakiri Senzaemon vẫn xác nhận lại với Y Hạ.

Đúng.

Y Hạ gật đầu chắc chắn.

Mục đích hắn đến nhà Yukinoshita là muốn bán đi một phần bất động sản liên quan đến nhà hàng trong tay, cũng như mua vào bất động sản thích hợp để mở nhà hàng cao cấp.

Thậm chí, sau khi hoàn thành sẽ thanh lý các nhà hàng ở nhiều nơi,

đồng thời dự định giao cho gia đình Yukinoshita.

Phía gia đình Yukinoshita, đã từ chối toàn bộ thỉnh cầu của Nakiri Azami, đồng thời báo cho em biết.

Y Hạ giải thích đơn giản mục đích của Nakiri Azami.

Ngay cả em, sau khi bị Nakiri Azami tình cờ phát hiện, cũng bị hắn để mắt tới.

Tuy nhiên, em cũng đã từ chối hắn.

Y Hạ bổ sung.

Xem ra, gã này thật sự có động thái lớn rồi.

Đây là muốn ra tay với Toki, thậm chí toàn bộ giới ẩm thực Nhật Bản sao.

Nakiri Senzaemon nghe vậy vừa sợ vừa giận.

Mặc dù ông đại khái đã đoán được những điều này, nhưng khi thực sự nghe được thì vẫn vô cùng tức giận.

Nakiri Azami đây là muốn hủy hoại Toki, thậm chí toàn bộ giới ẩm thực Nhật Bản.

Vì thế, ông đã sớm biết được những điều này.

Điều may mắn hơn cả là Y Hạ cũng sẽ không đồng ý làm bạn với Nakiri Azami.

Bằng không thì, Toki thậm chí giới ẩm thực Nhật Bản, có thể thật sự sẽ không cứu vãn nổi.

Nhắc nhở lão gia tử một câu.

Nakiri Azami có lẽ cũng đang chuẩn bị, ít nhất là trong việc kiểm soát Toki.

Trong Thập Kiệt, đã có không ít người bị hắn thuyết phục thậm

chí mua chuộc.

Ít nhất, Thập Kiệt Đệ Nhất kasa Eishi, Đệ Nhị Kobayashi Rindo, Đệ Ngũ Saito Soumei, Đệ Lục Kinokuni Nene, Đệ Cửu Eizan Eya có lẽ đã phản bội rồi.

Y Hạ nhắc nhở.

Theo quy chế doanh nghiệp của Toki, nếu hơn một nửa Thập Kiệt thông qua đề nghị thay đổi Tổng Soái, thì Tổng Soái Toki sẽ phải đổi người.

Dựa theo lịch sử ban đầu, Nakiri Senzaemon đã xuống đài như vậy.

Bởi vì trong diễn biến ban đầu, Momo cũng là một thành viên trong số đó.

Điều này cũng dẫn đến Erina, vì không thể chống lại quyết định của cha mình, Nakiri Azami, người gần như là cơn ác mộng của cô bé, đã bị ép buộc đứng về phía cha mình.

Bảy thành viên Thập Kiệt Toki cùng ra tay, thì làm sao Tổng Soái Toki không xuống đài được.

Chỉ riêng điểm này thôi, không thể không chửi bới rằng quy định của Toki thực sự quá táo bạo, quá hỗn loạn.

Cũng may Tổng Soái Toki nhất định phải là người nhà Nakiri, nếu không e là cơ nghiệp Toki cũng có thể bị người họ khác cướp mất.

Đã có một nửa Thập Kiệt bị kiểm soát rồi sao.

Sắc mặt Nakiri Senzaemon nghiêm túc đến cực điểm.

Trong lúc ông không hay biết, Thập Kiệt Toki lại có thể đã bị Nakiri Azami chiêu mộ một nửa.

Điều này thật quá nguy hiểm.

Chỉ cần thêm một thành viên Thập Kiệt nữa quay sang Nakiri Azami, thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, không cần nói cũng biết.

Được rồi.

Mặc dù Thập Kiệt đã lung lay một nửa, nhưng cũng không phải là không cứu được.

Vẫn còn cách để cứu vãn.

Thấy Nakiri Senzaemon có chút lo lắng, Y Hạ an ủi.

Hơn nữa, anh còn nói ra phương pháp.

Bên Kobayashi Rindo, nhờ Momo giúp thuyết phục, thêm vào lão gia tử ra mặt nữa, đoán chừng có hy vọng quay đầu.

Còn Eizan Eya thì chắc chắn không thiếu tài liệu đen, lão gia tử cứ đào sâu vào một chút là đủ để đá hắn ra khỏi Toki rồi.

Đến nỗi Saito Soumei và Kinokuni Nene, họ quay sang Nakiri Azami, đoán chừng là có nguyên nhân đặc biệt nào đó, cảm thấy Nakiri Azami có thể giúp đỡ mình.

Lão gia tử không ngại tìm hiểu sâu hơn một chút về những điều đó, thử giải quyết xem sao.

Y Hạ lần lượt nói.

Chuyện này thì đúng thật.

Nakiri Senzaemon cảm thấy rất có lý.

Đặc biệt là, phương pháp của Y Hạ đơn giản là kiểu nhắm mục tiêu.

Xử lý như vậy, ông không sợ những thành viên Thập Kiệt phản bội sẽ không quay đầu lại.

Ngay cả khi thực sự có người không chịu, thì ông cũng sẽ nghĩ

cách để họ từ chức Thập Kiệt, thậm chí đá họ ra khỏi Toki.

Chức Tổng Soái của ông, không phải để làm cảnh.

Còn về việc Y Hạ biết nhiều như vậy bằng cách nào.

Nakiri Senzaemon không hề tò mò về điều này.

Có lẽ, Y Hạ biết được từ cháu gái ông và Momo.

Dù sao, Y Hạ có thể còn có con đường riêng của mình.

Bằng không thì, làm sao Y Hạ có thể biết nhiều chuyện về Toki đến vậy.

Mà nói đến. kasa Eishi có phải đã bị bỏ sót không.

Nakiri Senzaemon chợt nghĩ đến điểm này.

Có vẻ như, trong phương pháp giải quyết mà Y Hạ vừa nêu ra, không có nhắc đến kasa Eishi.

Người này thì e là hơi khó xử lý.

Dù sao, mối quan hệ của hắn và Nakiri Azami dường như là sâu nhất.

Hơn nữa, em cũng không hiểu rõ hắn lắm.

Y Hạ lắc đầu.

Tuy nhiên, hắn thì không quan trọng.

Chỉ cần kéo những thành viên Thập Kiệt khác quay trở lại, để Nakiri Azami không có cơ hội là được rồi.

Y Hạ nói.

Nếu muốn hạ hệ số nguy hiểm xuống thấp nhất, thậm chí không có chút nào.

Lão gia tử có lẽ có thể trực tiếp tước đoạt họ Nakiri của Nakiri

Azami, để hắn trở về họ gốc.

Y Hạ nhún vai.

Điều này cũng đúng.

Nakiri Senzaemon gật đầu.

Chỉ là, biểu cảm trên mặt ông lại là một bộ cười khổ.

Chuyện này, nói ra thì đơn giản thật.

Thế nhưng, làm thật thì lại phiền phức.

Dù nói thế nào, Nakiri Azami cũng là con rể của ông, là cha của cháu gái Erina mà, phải không.

Nếu Nakiri Azami ly hôn với con gái Nakiri Mana, thì ngược lại sẽ dễ làm.

Thế nhưng, nguyên nhân Nakiri Azami và Nakiri Mana chia xa lại không phải do tình cảm rạn nứt, mà là do Lưỡi Thần của Nakiri Mana.

Cũng chính từ đó, theo việc Nakiri Mana bỏ nhà ra đi, Nakiri Azami mới nảy sinh những ý niệm không tốt, từ đó bắt đầu việc giáo dục Erina như một cơn ác mộng.

Đủ loại chuyện như vậy.

Cho dù con gái ông không quá bận tâm về điều này, ông cũng không tiện cứ thế mà thu hồi họ Nakiri của Nakiri Azami.

Được rồi, những gì cần nói, tôi đã nói cả rồi.

Tiếp theo, Nakiri lão gia xem ông xử lý thế nào.

Y Hạ nhận ra sự lo lắng của Nakiri Senzaemon.

Nhưng đúng như lời anh nói.

Những lời cần nói, cần nhắc nhở, anh đã nói hết cả rồi.

Hơn nữa, còn nói rất rõ ràng.

Việc Nakiri Senzaemon sẽ xử lý thế nào thì tùy thuộc vào chính ông ấy.

Chắc hẳn, Nakiri Senzaemon vẫn biết chừng mực.

Dù không phải vì bản thân, vì cháu gái Nakiri Erina, ông cũng sẽ không để mình và Toki rơi vào tình thế khó xử.

Này, Erina đại tiểu thư.

Tôi sẽ xử lý ổn thỏa.

Nakiri Senzaemon nói sau khi hít sâu một hơi.

Còn về phía gia đình Yukinoshita, tôi nhất định sẽ báo đáp tử tế.

Nakiri Senzaemon hứa hẹn.

Mặc dù bị tin tức về Nakiri Azami làm cho kinh ngạc, nhưng Nakiri Senzaemon cũng không quên công lao của gia đình Yukinoshita.

Đối với điều này, ông sẽ có sự báo đáp xứng đáng.

Sau khi đã nói xong những vấn đề cần thảo luận, Nakiri Senzaemon cũng không nán lại lâu, trực tiếp rời đi.

Tiếp theo, e rằng ông sẽ rất bận rộn.

Chương 149

Việc thu hồi những thành viên Thập Kiệt phản bội và đề phòng toàn diện hành động của Nakiri Azami không phải là chuyện một sớm một chiều.

Cũng sau khi Nakiri Senzaemon rời đi, Y Hạ vừa định đi vào bếp thì chỉ thấy Nakiri Erina, với vẻ mặt phức tạp và cơ thể hơi run rẩy, kéo ống tay áo anh lại.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Nakiri Erina, Y Hạ dường như cũng hiểu ra điều gì.

Vừa rồi khi anh và Nakiri Senzaemon nói chuyện chính sự ở một bên, Nakiri Erina đoán chừng đã nghe được.

Ít nhất, đoạn liên quan đến Nakiri Azami thì chắc chắn đã nghe được.

Nếu không, Nakiri Erina sẽ không sợ hãi đến vậy.

Em đi theo anh một lát.

Y Hạ trực tiếp nắm tay Nakiri Erina đi tới phòng nghỉ.

Erina không hề kháng cự.

Cô cứ thế để Y Hạ dắt mình, đi thẳng một mạch về phía phòng nghỉ.

Tiểu thư Erina.

Học sinh Erina, thầy Kitahara.

Nhìn bóng lưng Y Hạ và Erina rời đi, Arato Hisako, Tadokoro Megumi và Akanegakubo Momo cảm thấy có chút kỳ lạ.

Họ cứ có cảm giác rằng, trong lúc họ không biết, có chuyện gì đó

quan trọng đã xảy ra.

Tại phòng nghỉ.

Khi đến nơi, Y Hạ dẫn Erina đến bên giường và cùng ngồi xuống.

Có thể là do môi trường thay đổi, hoặc là do chỉ có một nam một nữ ở riêng cùng Y Hạ.

Nỗi sợ hãi trên mặt Erina đã biến mất, ánh mắt cô nhìn Y Hạ ít nhiều mang theo chút căng thẳng và đề phòng.

Dù sao, một nơi chỉ có một nam một nữ, theo những gì cô đọc trong manga nữ giới, nam nữ chính nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Y Hạ đưa cô đến đây, nói không chừng là muốn. chiếm tiện nghi của cô.

Điều này, từ khoảng cách sát sao giữa hai người họ lúc này cũng có thể thấy rõ.

Anh không định làm gì em đâu.

Y Hạ liếc nhìn Erina.

Sự đề phòng và căng thẳng của Erina thật sự quá rõ ràng, kiểu như mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Ai, ai mà biết được chứ.

Erina đỏ mặt vì xấu hổ, trông thật bối rối và giận dỗi.

Nhìn vẻ mặt của Y Hạ, cô dường như đã hiểu lầm.

A.

Đây là tiệm đồ ngọt, bên ngoài còn có người khác nữa mà.

Sao Y Hạ có thể làm gì cô ở đây chứ.

Anh hỏi em, vừa rồi em chắc hẳn đã nghe cuộc đối thoại giữa anh và Nakiri lão gia rồi chứ.

Y Hạ không để ý đến sự thẹn thùng và ngạo kiều của Erina.

Anh đi thẳng vào vấn đề, hỏi thẳng Erina.

Nghe Y Hạ hỏi, khuôn mặt vốn đã có chút sắc hồng của Erina lại tái nhợt trở lại.

Cũng khiến sắc mặt cô ấy trở lại vẻ sợ hãi như ban đầu.

Vâng.

Erina gật đầu một cách vô cùng mất tự nhiên.

Cô quả thực đã nghe cuộc đối thoại giữa Y Hạ và ông nội mình.

Ban đầu, cô không hề có ý định nghe lén.

Nhưng khi nhận thấy sắc mặt ông nội mình không ngừng thay đổi, sự tò mò của cô cuối cùng đã bị thu hút.

Sau đó, cô rón rén đến gần Y Hạ và ông nội mình, nấp ở một góc kín đáo để nghe trộm.

Không nghe trộm thì thôi, chứ vừa nghe trộm một cái, cô liền nghe thấy cái tên mà đối với cô như một cơn ác mộng.

Đó là. tên của cha cô.

Không ngờ, cha cô lại trở về.

Hơn nữa, còn nhắm vào Toki.

Ngay cả Thập Kiệt, cũng đã có một nửa số người phản bội rồi.

Nếu cha cô thật sự nắm giữ Toki, những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, cô không cần nghĩ nhiều cũng biết.

Bản thân cô sẽ bị biến thành công cụ để chứng thực lý tưởng của cha, trở thành người không thể tự quyết định.

Hơn nữa, sẽ khó lòng thoát khỏi bóng tối.

Đây cũng là lý do cô sợ hãi đến vậy.

Bình tĩnh lại nào.

Không phải chúng ta đã biết rồi sao.

Biết trước thì có thể đề phòng.

Cha em sẽ không đạt được ý nguyện đâu.

Y Hạ vỗ vỗ vai Erina, an ủi cô.

Nếu. nếu cha em đạt được ý nguyện thì sao.

Mặc dù rất tin tưởng ông nội mình, nhưng xuất phát từ nỗi sợ hãi sâu thẳm đối với cha, sự lo lắng trong lòng Erina vẫn khó che giấu.

Nếu cha em thật sự đạt được ý nguyện.

Đến lúc đó, anh cũng nhất định sẽ ra tay cứu em.

Y Hạ quả quyết nói.

Động tác vỗ vai Erina của anh, vô thức đã biến thành ôm.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy Erina, để cô tựa vào mình, dễ dàng an ủi cảm xúc của đối phương.

Có lẽ là do nỗi sợ hãi, Erina không hề nhận ra điều bất thường.

Đối mặt với vòng ôm nhẹ nhàng của Y Hạ, cô còn thuận thế tựa vào anh.

Chỉ thiếu chút nữa là chui vào lòng Y Hạ.

Thật không ạ.

Dường như tâm lý sợ hãi đã được an ủi, Erina đang tựa vào Y Hạ khẽ ngẩng đầu, nhìn anh.

Trong ánh mắt cô tràn đầy mong đợi.

Đương nhiên rồi.

Chỉ cần có anh ở đây, cha em căn bản không làm gì được đâu.

Hơn nữa, vị trí tổng soái của Toki của cha em, sẽ không thể ngồi vững đâu.

Anh sẽ ra tay khiến ông ta tự mình xuống đài, tự mình cút đi.

Y Hạ trực tiếp khoa trương nói.

Nói là khoa trương, nhưng cũng là sự thật.

Chỉ cần Nakiri Azami thật sự thành công, và anh thấy chướng mắt, thì anh cũng không ngại trực tiếp thả Thor ra, dọa cho Nakiri Azami một trận.

Trước sự tồn tại siêu phàm, nếu Nakiri Azami không bị dọa sợ đến tè ra quần, mà còn trực tiếp cúi đầu xưng thần thì đúng là có quỷ.

Khụ khụ—— Nghe những lời khoa trương đó của Y Hạ, Erina đầu tiên sững sờ, rồi ngay lập tức không nhịn được bật cười.

Giờ khắc này, nét mặt cô tươi như hoa.

Nỗi sợ hãi và căng thẳng trên mặt đã biến mất.

Thay vào đó, là một cảm giác vô cùng an tâm.

Làm gì có chuyện đơn giản như anh nói.

Tổng soái Toki, hoặc là được sàng lọc từ Hội Đồng Thập Kiệt mà ra, hoặc là tổng soái tự mình từ nhiệm, đề cử người kế nhiệm.

Erina vừa buồn cười vừa nói.

Điều đó cũng chưa chắc đâu.

Y Hạ cười thần bí.

Đối với điều này, Erina không hiểu rõ lắm nên trực tiếp lườm anh một cái.

Và sau khi lườm Y Hạ một cái thật dài, ánh mắt Erina khẽ động.

Cô nhìn thẳng vào mắt Y Hạ, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

Đây là một trong số ít lần cô thực sự cảm ơn Y Hạ từ tận đáy lòng.

Sự tồn tại của Y Hạ, dường như đã khiến bóng tối trong lòng cô tan biến rất nhiều.

Chương 150

Cũng giúp cô biết rằng, khi mình tuyệt vọng, sẽ có người đến cứu mình.

Đây chính là cảm giác được quan tâm sao.

Vào khoảnh khắc này, Erina dường như đã tiến thêm một bước để cảm nhận được sự tồn tại của tấm lòng.

Nếu là bây giờ, cô có thể làm ra món tráng miệng phát sáng rồi chứ.

Dù không thể làm ra món tráng miệng phát sáng thực sự thành công, nhưng món tráng miệng phát sáng sau này như Akanegakubo Momo, đoán chừng không thành vấn đề.

Erina hơi chút kích động.

Nếu thật sự là như vậy, đây chính là cột mốc tốt nhất kể từ khi cô học làm món tráng miệng phát sáng.

Chỉ một lời cảm ơn thôi thì không đủ đâu.

Thật sự muốn cảm ơn, thì hãy cho chút tạ lễ đi.

Sự phấn chấn của Erina, Y Hạ đương nhiên không hề hay biết.

Ngược lại, khi nghe lời cảm ơn của Erina, anh cười tủm tỉm trêu chọc.

Không vấn đề.

Anh muốn gì, cứ nói thẳng đi.

Nghe Y Hạ nói vậy, Erina tỏ ra hào sảng.

Ai bảo cô là thiên kim của Toki chứ.

Hoàn toàn không thiếu tiền.

Nhưng cô cũng không nghĩ rằng tạ lễ mà Y Hạ muốn lại liên quan đến tiền bạc.

Huống chi, bản thân Y Hạ cũng không hề thiếu tiền.

Vậy thì cái này đi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Erina, Y Hạ bắt đầu đòi tạ lễ của mình.

Anh trực tiếp cúi xuống về phía Erina đang ở ngay trước mặt.

Trong khoảnh khắc, Erina khó mà thốt nên lời.

Cô căn bản không ngờ Y Hạ lại làm vậy.

Đến nỗi, khi bị phong miệng, mắt cô trợn trừng, rất lâu không lấy lại được tinh thần.

Thấy yêu cầu tạ lễ của mình thuận lợi, Y Hạ vô thức tiến thêm một bước đòi tạ lễ từ Erina đang thuận theo.

Lần này, ngược lại khiến Erina lấy lại tinh thần.

Gương mặt cô, trong khoảnh khắc đỏ bừng một mảng.

Nét mặt và ánh mắt cô tràn ngập vẻ xấu hổ.

Kitahara Isha, Kitahara Isha lại dám.

Nụ hôn đầu của cô lại bị Y Hạ coi là tạ lễ.

Đáng ghét.

Sao anh ta có thể làm vậy chứ.

Nghĩ đến đây, Erina càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng tủi thân.

Ngay sau đó, cô dùng sức khép miệng lại, định cắn vào người nào

đó.

Dường như cảm nhận được sát khí của Erina, Y Hạ quyết đoán dừng lại kịp thời, lùi ra.

Điều này cũng khiến Erina cắn hụt vào không khí.

Thậm chí, suýt chút nữa cắn phải chính mình.

Khiến Erina tức giận không thôi.

Cô trực tiếp đẩy Y Hạ ra, đứng dậy, dậm chân thật mạnh.

Cái tên này, anh lại dám.

Erina há miệng.

Cô chỉ trích hành vi quá đáng vừa rồi của Y Hạ.

Mặc dù Y Hạ muốn tạ lễ gì cô cũng cơ bản có thể đáp ứng, nhưng không bao gồm cái này chứ.

Chính em đã nói không vấn đề mà.

Y Hạ trực tiếp đổ lỗi.

Khóe miệng anh cong lên không thể kiềm chế, đủ để biểu lộ sự vui vẻ của anh lúc này.

Hóa ra, God Tongue có mùi vị như thế này.

Anh đang cắt câu lấy nghĩa.

Nếu anh nói trước ra, em mới không đồng ý đâu.

Cô tuyệt đối đã bị Y Hạ giăng bẫy.

Cái tên Y Hạ này, thật sự quá đáng ghét.

Rõ ràng cô vừa mới muốn thay đổi cái nhìn về Y Hạ.

Hừ—— Erina càng nghĩ càng giận.

Vậy nếu không anh cho em biết một tin tức quan trọng, coi như

đền bù nhé.

Y Hạ cười nói.

Ai mà thèm.

Erina vô thức định ngượng ngùng từ chối.

Nhưng cô không khỏi cảm thấy tin tức trong miệng Y Hạ là một điều vô cùng quan trọng đối với mình.

Khiến cô vô thức dừng lại không nói hết lời.

Chỉ là, mặc dù lời cô đã dừng lại.

Nhưng tính cách ngạo kiều, cộng thêm sự tức giận đối với Y Hạ lúc này, lại không cho phép cô thay đổi lời nói.

Hừ—— Erina dứt khoát khoanh tay, hừ lạnh một tiếng, coi như là câu trả lời khẳng định của mình.

Ý ngầm là, tùy anh muốn làm gì thì làm.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Erina, Y Hạ ngay lập tức hiểu ra.

Anh mỉm cười.

Ngay sau đó, anh giải thích cho Erina cái gọi là tin tức quan trọng.

Mẹ em đoán chừng trong khoảng thời gian này sẽ đến Nhật Bản, và sẽ tìm đến anh.

Y Hạ nói.

Mẹ.

Anh nói là.

Nghe tin tức này, Erina trong lòng chấn động.

Cũng khiến mắt cô trợn tròn.

Giống như cha mình, ấn tượng của cô về mẹ cũng dừng lại ở thời

thơ ấu.

Chỉ có điều, mẹ cô thì ngược lại không ác quỷ như cha cô.

Theo cái nhìn của cô, mẹ có thể coi là một người mẹ tốt, quan tâm con gái.

Điều duy nhất không khiến cô vui vẻ là, khi còn bé, mỗi lần cô làm đồ ăn cho mẹ nếm thử, cô nhận được kết quả chỉ là hai chữ khó ăn vô cùng nghiêm khắc.

Từ đó trở đi, cô thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm ra món ăn khiến mẹ hài lòng.

Chỉ tiếc, nguyện vọng này đến nay vẫn chưa thực hiện được, bởi vì không lâu sau đó, mẹ cô do ảnh hưởng của God Tongue mà trở nên khó ăn uống.

Cuối cùng, bà suy nhược ngã bệnh, phải vào bệnh viện.

Bệnh viện đương nhiên không cách nào chữa trị được God Tongue vốn có.

Bởi vậy, để tìm kiếm món ăn có thể thỏa mãn God Tongue, thậm chí phương pháp làm dịu tác dụng phụ của nó, mẹ cô đã rời khỏi Toki, bỏ nhà ra đi mà không ai biết.

Kể từ đó, cô không còn gặp lại mẹ mình.

Suốt những năm này, cô có thể nói là vô cùng nhớ mẹ.

Chỉ là. nỗi nhớ này không nhận được hồi đáp.

Thậm chí một cuộc điện thoại, mẹ cô cũng chưa từng gọi cho cô.

Cứ như thể, đối phương hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Điều này không nghi ngờ gì đã mang đến đả kích nặng nề cho cô.

Chương 151

Cũng khiến cô vô cùng đau lòng và tức giận.

Đến nỗi, khi đã trưởng thành như bây giờ, cảm nhận của cô về mẹ vẫn luôn rất phức tạp.

Cô rất muốn gặp lại mẹ, nói ra nỗi nhớ của mình, càng muốn chỉ trích hành vi quá đáng của mẹ.

Có thể nói, tất cả đều là vì mẹ mình, mà cô mới có một tuổi thơ đau khổ như vậy.

Dù sao, tính cách cha cô thay đổi lớn, chính là sau khi mẹ cô bỏ nhà ra đi.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng.

Quan trọng là, Y Hạ bây giờ nói. mẹ cô sẽ trở về ư.

Hơn nữa, lại còn đến chỗ Y Hạ, tìm Y Hạ.

Về chuyện của em và mẹ em, anh cũng có biết một chút.

Dù sao đi nữa, đến lúc đó hãy thử sống hòa thuận với mẹ em nhé.

Nếu món ăn phát sáng của anh có thể làm bà ấy hài lòng.

Sau này, không chừng bà ấy sẽ luôn ở lại Nhật Bản, và trở về nhà Nakiri đấy.

Thấy Erina thất thần vì mẹ mình, Nakiri Mana, với vẻ mặt phức tạp, Y Hạ lại một lần nữa nhẹ nhàng ôm lấy Erina, vỗ vai cô an ủi.

Ai mà thèm bà ấy trở về.

Rõ ràng những năm này đều.

Nghe Y Hạ an ủi, Erina từ trong thất thần lấy lại tinh thần.

Sau đó, miệng cô thốt ra những lời đầy ngạo kiều và bất mãn.

Chỉ là, ẩn sau sự ngạo kiều và bất mãn đó, dường như còn mang theo chút mong chờ và hy vọng.

Dù bất mãn đến đâu với hành động bỏ nhà ra đi của mẹ, đó suy cho cùng vẫn là người mẹ mà cô luôn nghĩ đến.

Nếu sau này mẹ cô thật sự có thể trở lại Nhật Bản, trở lại nhà Nakiri.

Cô chắc chắn sẽ là người vui mừng nhất.

Lúc này thì đừng có ngạo kiều nữa.

Đến lúc đó, sợ là em sẽ vui vẻ bay lên đấy.

Y Hạ trêu chọc Erina.

Ai mà ngạo kiều.

Erina nghe vậy thì xấu hổ giận dỗi dậm chân.

Vừa dậm chân một cái, cô ngược lại phát hiện điều không ổn.

Không biết từ lúc nào, Y Hạ lại một lần nữa ôm lấy cô, chiếm tiện nghi của cô.

Đây là lần thứ hai rồi.

Nghĩ đến đây, Erina ngay lập tức giận dữ nhấc chân lên, giẫm một cú vào mu bàn chân của Y Hạ.

Aí da—— Cảm nhận được lực mạnh và cảm giác đau truyền đến từ chân, Y Hạ lập tức hít một hơi khí lạnh, khiến cả căn phòng như nóng lên.

Anh thật không ngờ, Erina lại đột ngột cho anh một cú như vậy.

Nếu không phải cú giẫm này của Erina, anh ngược lại không bị thương gì.

Anh sợ là đã phải ôm chân, không ngừng nhảy đi nhảy lại trong phòng nghỉ rồi.

Hừ—— Nhìn Y Hạ với vẻ mặt đau đớn, Erina khẽ hừ một tiếng.

Xả giận như vậy, tâm trạng cô lập tức tốt hơn rất nhiều.

Nhưng nghĩ đến Y Hạ vừa rồi an ủi mình, cũng không giống như cố ý chiếm tiện nghi.

Cộng thêm cú giẫm này của cô dường như hơi mạnh, khiến trong lòng cô thoáng chút ngượng ngùng và hối hận.

Có phải mình thật sự hơi quá đáng rồi không.

Nếu Y Hạ vì vậy mà tức giận, không dạy cô món tráng miệng phát sáng.

Hoặc là, sau này không cố gắng làm món ăn phát sáng cho mẹ cô.

Vậy.

Dù là cô hay mẹ cô, chẳng phải đều sẽ gặp rắc rối sao.

Nghĩ vậy, trên mặt Erina lập tức hiện lên vẻ bối rối.

Ngay sau đó, cô cười khan một tiếng, quan tâm hỏi thăm tình trạng của Y Hạ.

Không. không sao chứ.

Có đau lắm không.

Erina nhẹ giọng hỏi.

Em nghĩ sao.

Em thử để anh giẫm một cú xem.

Y Hạ tức giận nói.

Mới.

Erina vô thức định nói mới không cần, từ chối Y Hạ.

Nhưng mà, lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị cô nuốt lại.

Tiếp đó, cô với vẻ yếu ớt, thăm dò nói: Vậy. vậy em cũng cho anh giẫm một cú, được rồi.

Erina định để Y Hạ xả giận một phen, để xoa dịu sự bất mãn của Y Hạ.

Thôi đi.

Y Hạ liếc nhìn Erina, lắc đầu.

Nếu anh thật sự giẫm một cú, sợ là tiếng kêu thảm thiết của Erina sẽ truyền ra tận bên ngoài.

Dù sao cũng chỉ là một cú giẫm thôi, anh cũng không đến nỗi thực sự tức giận.

Đương nhiên, nếu có thể nhẹ hơn một chút.

Anh cũng không ngại để Erina giẫm thử vài cú nữa.

Khụ khụ.

Nhưng anh nói mà.

Thấy Y Hạ không đồng ý, hơn nữa không có ý định so đo với mình, mắt Erina sáng lên, nói với Y Hạ.

Y Hạ nghe vậy thì liếc nhìn Erina.

Erina coi anh là người thế nào chứ.

Lần này, anh thật sự có chút muốn cho Erina một cú giẫm.

Sau đó, cô không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

Làm, làm gì chứ.

Không phải anh muốn đổi ý à.

Đồ keo kiệt.

Chẳng phải chỉ là giẫm anh một cú thôi sao.

Nếu anh đổi ý, vậy em cho anh giẫm lại là được.

Erina nói.

Cô từ ánh mắt của Y Hạ, nhìn ra ý nghĩ muốn giẫm mình của Y Hạ.

Cái tên đáng ghét.

Thôi vậy.

Dù sao Y Hạ lại muốn giẫm, thì cứ để anh giẫm lại là được.

Cô, Nakiri Erina, nhịn.

Vậy anh làm đây nhé.

Nhìn Erina với vẻ mặt như cầu xin được giẫm, Y Hạ có chút buồn cười.

Nếu Erina đã có yêu cầu này, anh đáp ứng một chút cũng không phải là không thể.

Anh, anh làm đi.

Thấy Y Hạ thực sự đổi ý, lần này đến Erina cũng có chút hối hận.

Sao cô lại lỡ lời thế chứ.

Chương 152

Nhưng lời nói đã thốt ra khỏi miệng rồi.

Bây giờ muốn rút lại thì đã không kịp nữa.

Nghĩ đến đây, Erina cắn cắn môi mình.

Sau đó, nhắm mắt lại, dáng vẻ như muốn mặc kệ Y Hạ ra tay.

Ngay khi Erina cho rằng Y Hạ muốn giẫm chân, chuẩn bị đau đớn kêu lên.

Giây tiếp theo, cô cảm thấy động tĩnh và xúc cảm quen thuộc.

Có vẻ như, cô lại bị phong miệng rồi.

Đây là lần thứ hai.

Cái cảm giác không nói rõ thành lời này, cùng với sự kinh ngạc trong lòng và xấu hổ tức giận, ngay lập tức khiến Erina mở mắt.

Nhìn Y Hạ đang ở ngay trước mắt, trong lòng Erina một lần nữa dâng lên cảm giác vừa tức giận vừa tủi thân.

Cô lại định lặp lại chiêu cũ, giống như lần trước không thành công, cắn về phía Y Hạ.

Nhưng lần này, Y Hạ lại có chút không kịp đề phòng.

Anh bị Erina giận dữ cắn, môi bắt đầu rách da chảy máu.

Hơn nữa, còn kêu đau thành tiếng.

Em cũng quá dùng sức, quá độc ác rồi đấy.

Y Hạ vừa thở dốc, vừa nói với Erina đang không ngừng lau môi.

Đáng đời anh.

Erina tức giận nói.

Giờ khắc này, cô có cảm giác mình đã bị lừa.

Cô đáng lẽ không nên tin Y Hạ, càng không nên nhắm mắt lại.

Tức giận thì tức giận.

Nhưng mà đã có lần đầu tiên trước đó, lần này Erina lại không quá tức giận như vậy.

Hơn nữa, nhìn thấy bờ môi Y Hạ không ngừng rỉ máu, cô lại có chút băn khoăn.

Mình. có phải thật sự hơi quá đáng rồi không.

Erina rơi vào sự tự nghi ngờ.

Nhưng cô rất nhanh lấy lại tinh thần.

Cô mặc kệ.

Tóm lại, tất cả những điều này đều do người nào đó làm.

Ai bảo người nào đó lại quá đáng như vậy chứ.

Hừ—— Sau một tiếng hừ nhẹ, Erina lườm Y Hạ một cái.

Sau đó, cô đi thẳng về phía cửa phòng nghỉ, rời khỏi phòng nghỉ.

Sau khi Erina rời khỏi phòng nghỉ, Y Hạ nhìn về phía cửa phòng nghỉ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngay lập tức, anh dùng phương pháp hô hấp để cầm máu cho bờ môi vẫn đang rỉ máu.

Dưới tác dụng của phương pháp hô hấp, môi anh nhanh chóng ngừng chảy máu.

Cũng khiến vết thương dần dần bắt đầu hồi phục.

Mặc dù không thể hồi phục ngay lập tức, nhưng khi chạm vào thì

không còn quá đau.

Điều này tóm lại là đã tốt hơn rất nhiều.

Và sau khi vết thương trên môi đã hết đau, Y Hạ cũng rời khỏi phòng nghỉ.

Chỉ có điều, khi trở lại bên ngoài.

Ngay lập tức, anh nhận thấy ánh mắt mọi người xung quanh đều nhìn về phía mình.

Trong ánh mắt họ, tràn đầy sự dò xét.

Còn về Erina, cô ấy dường như đã vào bếp rồi, ngược lại không nhìn thấy đối phương.

Mấy em nhìn anh như vậy làm gì.

Y Hạ hơi nhíu mày, nói với Akanegakubo Momo và những người đang nhìn mình.

Nghe Y Hạ hỏi vậy, Akanegakubo Momo và những người khác rất ăn ý lắc đầu liên tục.

Muốn nói lý do họ nhìn chằm chằm Y Hạ như vậy.

Thì vẫn là vì, vừa rồi họ thấy Erina sau khi ra khỏi phòng nghỉ, trông rất tức giận.

Không biết trong phòng nghỉ đã xảy ra chuyện gì, họ có chút tò mò về chuyện vừa xảy ra giữa Y Hạ và Erina.

Cho nên, lúc này mới nhìn chằm chằm như vậy.

Theo họ thấy, chuyện xảy ra trong phòng nghỉ vừa rồi, tuyệt đối rất đặc biệt.

Hay nói cách khác. rất sốc.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Arato Hisako vẫn không kìm được sự tò

mò mà hỏi.

Cái đó.

Kitahara kun, vừa rồi anh và tiểu thư Erina giận dỗi sao.

Arato Hisako yếu ớt hỏi.

Cô dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư nhà mình tức giận đến vậy.

Mà dáng vẻ tức giận này, so với bất kỳ lần nào trước đây dường như cũng có chỗ khác biệt.

Không phải tức giận đơn thuần, dường như còn có ý vị thẹn thùng.

Khiến cô có một cảm giác kỳ lạ.

Không tính là giận dỗi đâu.

Y Hạ thầm nghĩ.

Muốn nói khó chịu, ngược lại không phải là không có.

Vừa rồi Erina, đúng là có chút giận dỗi.

Nhưng mà, nói đi nói lại thì.

Nguyên nhân chính khiến Erina tức giận, lại không phải là giận dỗi.

Mà là bị chính anh. khụ khụ.

Tóm lại.

Không có chuyện gì xấu xảy ra đâu.

Không cần để ý.

Y Hạ đứng đắn nói với Arato Hisako và Akanegakubo Momo cùng những người khác.

Mặc dù chuyện vừa rồi đối với Erina mà nói, chưa chắc tính là tốt.

Nhưng mà, đối với bản thân anh mà nói, thì xem như khá tốt.

Anh đều không nghĩ tới, trong trường hợp hôm nay, mình lại có thể tiếp xúc với Erina.

Ừm.

Vẫn là rất không tệ.

Bởi vì có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai.

Tiếp theo, mối quan hệ giữa anh và Erina, chẳng phải sẽ càng ngày càng tốt sao.

Đây ngược lại là một chuyện không tồi chút nào.

Thế à.

Em hiểu rồi.

Nghe câu trả lời chỉ tốt bề ngoài này của Y Hạ, Arato Hisako gật đầu cái hiểu cái không.

Chương 153

Đồng thời, trong lòng cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải thực sự có chuyện gì xấu xảy ra, thì cô cũng không cần phải lo lắng.

À đúng rồi, mấy em bây giờ thế nào rồi.

Khi Arato Hisako đang nghĩ vậy, Y Hạ ngược lại hỏi thăm về nhóm Arato Hisako.

Anh hỏi, đương nhiên là tình trạng God Tongue của họ.

Tính toán thời gian, God Tongue của nhóm Arato Hisako đã được khai phá triệt để.

Thì.

Thấy Y Hạ hỏi mình và mọi người, Arato Hisako và những người khác nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là Akanegakubo Momo với khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực mở lời.

God Tongue thì đã khai phá ra rồi.

Nhưng mà, lưỡi vẫn còn hơi đau, có lẽ cần một hai ngày nữa mới khỏi.

Akanegakubo Momo nói.

Đây là một trong những điểm khiến cô ấy buồn bực.

Mấy ngày nay, cô ấy đã đau đến phát khóc.

Mà cô ấy thì lại là người sợ đau nhất.

Huống chi, cảm giác nhạy cảm mà God Tongue mang lại trong quá

trình khai phá, khiến họ còn không thể ăn món ngon, chỉ có thể ăn đồ ăn nhạt nhẽo.

Ba ngày nay trôi qua, họ đều sụt mấy cân rồi.

Ít nhất, cô ấy là như vậy.

Hơn nữa, mặc dù God Tongue đã khai phá ra, nhưng vị giác bây giờ hơi không kiểm soát được.

Trên việc chế biến món ăn, ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng.

Có lẽ còn cần thích nghi một khoảng thời gian nữa, mới có thể quen thuộc và nắm giữ.

Akanegakubo Momo bổ sung về tình trạng God Tongue của mình.

Đúng như lời cô nói, sau khi có God Tongue, cảm nhận về mùi vị của họ bây giờ không thể như trước.

Vị giác bị phóng đại, khiến cho việc nêm nếm khi chế biến món ăn không thể dựa theo cảm quan trước đây.

Chế biến những món quen thuộc và đã thành thói quen thì còn được.

Còn khi chế biến món mới, ít nhiều cũng gặp vấn đề không nhỏ.

Họ chỉ có thể dựa vào trực giác và kinh nghiệm để nêm nếm, nếu không thì rất dễ bị ảnh hưởng bởi God Tongue.

Chúng em cũng gần như vậy.

Em cũng thế.

Nghe Akanegakubo Momo trình bày, Tadokoro Megumi và Arato Hisako lần lượt mở miệng, bày tỏ sự đồng ý.

Tương tự với God Tongue vừa được khai phá, những vấn đề họ đối mặt đương nhiên là gần giống nhau.

Và những gì họ có thể làm, chẳng qua là sớm hơn một chút để quen với vị giác nhạy cảm mà God Tongue mang lại.

Làm như vậy, mới có thể tạo ra những món ăn ngon như trước, thậm chí còn ngon hơn cả trước đây.

Vậy thì cứ từ từ làm quen nhé.

Sau này anh sẽ kê thêm một phương thuốc khác cho mấy em, giúp mấy em làm quen với God Tongue.

Y Hạ nói.

Nghe hai chữ phương thuốc, Akanegakubo Momo lập tức run người.

Cũng khiến Tadokoro Megumi và Arato Hisako cũng tỏ ra sợ sệt.

Nguyên nhân trong đó, đương nhiên là chén thuốc của đơn thuốc trước đó, thật sự quá đắng và khó uống.

Hơn nữa, lưỡi còn đau nữa chứ.

Họ hơi lo lắng không biết phương thuốc lần này có như vậy không.

Nếu là như vậy, họ còn thà tự mình từ từ làm quen còn hơn.

Yên tâm đi.

Không phải khó uống, uống cũng không khó chịu đâu.

Hơn nữa, còn rất ôn hòa, và vô cùng ngon miệng nữa.

Y Hạ liếc nhìn Akanegakubo Momo và ba người.

Suy nghĩ nhỏ của ba người Akanegakubo Momo, anh đương nhiên đã nhìn ra.

Phù—— Nghe Y Hạ nói vậy, ba người Akanegakubo Momo cũng yên tâm.

Không phải loại phương thuốc khó uống và khó chịu đó, vậy thì tốt rồi.

Đi thôi.

Đừng lằng nhằng nữa.

Nên chuẩn bị làm món tráng miệng rồi.

Từng người một, hãy chuẩn bị sẵn sàng đi.

Sau khi khinh bỉ nhìn vẻ may mắn của ba người Akanegakubo Momo, Y Hạ phủi tay, ra hiệu ba người Akanegakubo Momo đi vào bếp bận rộn.

Vâng.

Akanegakubo Momo đồng thanh nói.

Nói xong, họ đồng loạt đi vào bếp.

Ngày nghỉ cuối tuần ngắn ngủi đã kết thúc.

Lại đến thứ Ba với giờ học như thường lệ.

Cho nên Furuhashi Fumino và Kominami Asumi lại một lần nữa trốn học như thường lệ, đến để được Y Hạ bổ túc.

Nhưng mà, nếu thực sự mà nói, Kominami Asumi cũng không tính là trốn học.

Đã là học sinh lớp mười hai, ngoài một số môn bắt buộc cần đến trường, những môn tự chọn khác về cơ bản không cần đến trường, tự học ở nhà cũng được.

Chương trình học buổi sáng là như vậy.

Cô ấy đặc biệt đến trường, cũng là để nhận sự bổ túc của Y Hạ.

Trước hết đến đây nhé.

Tiếp theo, củng cố nội dung đã học buổi chiều.

Sau đó. chuẩn bị ăn cơm và nghỉ ngơi đi.

Sau khi tiết học thứ tư buổi sáng gần kết thúc, Y Hạ tuyên bố tan học buổi sáng.

Vâng.

Furuhashi Fumino và Kominami Asumi gật đầu.

Ngay lập tức, họ xem lại những ghi chú vừa rồi, bắt đầu học.

Còn Y Hạ, thì đứng dậy rời đi, đi đến sân thượng.

Lúc này, Thor cũng sắp đến rồi.

Anh phải đi lấy hộp cơm bento.

Đi tới sân thượng, Y Hạ đứng chờ.

Chỉ trong chốc lát, trên bầu trời không xa nhanh chóng xuất hiện một chấm đen nhỏ.

Theo khoảng cách ngày càng gần, chấm đen cũng trở nên ngày càng lớn.

Đó chính là Thor.

Khi đến gần sân thượng, Thor từ dạng rồng biến thành trạng thái hầu gái rồng, thành công hạ xuống sân thượng.

Sau đó, cô trực tiếp lao vào lòng Y Hạ, ôm anh một cách nhiệt tình.

Em đến rồi, Y Hạ.

Thor vừa dụi vào lòng Y Hạ nũng nịu, vừa nói với anh.

Em vất vả rồi.

Y Hạ xoa đầu Thor.

Tiếp đó, anh còn nhẹ nhàng hôn lên trán Thor một lần.

Khiến Thor không ngừng cười khúc khích, trông vô cùng vui vẻ.

Sau đó, cô càng không ngừng dụi vào lòng Y Hạ.

Khiến Y Hạ ít nhiều có chút bất đắc dĩ.

Dù sao. trên đầu Thor lại mọc sừng.

Cứ dụi tới dụi lui như vậy, lạ thay lại khiến anh có chút không thoải mái.

Chương 154

Cũng may, sau một lúc dụi, Thor cũng không tiếp tục đùa giỡn nữa.

Cô rời khỏi vòng ôm của Y Hạ, đưa hộp cơm bento mang theo cho anh.

Đây ạ—— Thor đưa hộp cơm bento cho Y Hạ.

Cảm ơn em.

Y Hạ cười nhận lấy hộp cơm bento từ tay Thor.

Phía Eriri và Mashiro bên kia, thì phiền em nhé.

Y Hạ nói.

Vâng.

Thor dùng sức gật đầu.

Sau khi chào Y Hạ, cô liền định tiếp tục đi đến tòa nhà dạy học khác để đưa hộp cơm bento cho Sawamura Eriri và nhóm hai người.

Nhưng mà, trước khi đi, Thor dường như nghĩ ra điều gì đó, lại dừng bước.

Cô quay người lại, một lần nữa nhìn về phía Y Hạ.

À đúng rồi, Y Hạ.

Sáng nay, có người trong nhà đến.

Thor nói với Y Hạ.

Có người đến ư.

Y Hạ nghe vậy hơi kinh ngạc.

Vâng.

Thor gật đầu.

Là đến đưa giấy tờ cho Kanna sao.

Y Hạ dường như nghĩ ra điều gì.

Gia đình Yukinoshita làm việc rất hiệu quả.

Hôm qua, Yukinoshita Haruno đã thay cha mình, Yukinoshita, gửi cho anh một tin nhắn.

Nói rằng cũng đang chuẩn bị thông tin giấy tờ cho Kanna, vài ngày nữa là có thể hoàn thành và gửi đến tận nhà.

Chắc hẳn, vị khách mà Thor nói đến, đoán chừng là người mà gia đình Yukinoshita cử đến.

Đúng vậy ạ.

Thor gật đầu.

Ngay lập tức, cô bổ sung thêm.

Nhưng mà, còn có những người khác nữa.

Dường như là do gia đình Yukinoshita dẫn đến, đối phương là một. người đàn ông hói đầu.

Dường như là hiệu trưởng trường tiểu học nào đó.

Thor suy nghĩ một lát rồi nói.

Hiệu trưởng.

Y Hạ nghe vậy hơi kinh ngạc.

Ngay lập tức, anh có chút hiểu rõ.

Đêm đó, anh đã từng nói trước mặt Yukinoshita rằng muốn làm thủ tục nhập học cho Kanna.

Xem ra, gia đình Yukinoshita khá tâm lý đấy chứ.

Nghĩ đến đây, Y Hạ nói với Thor: Đoán chừng là do gia đình Yukinoshita sắp xếp.

Thế à.

Vậy em yên tâm rồi.

Thor lộ vẻ yên tâm.

Ban đầu, cô còn lo lắng đối phương có phải là người xấu không, hay có lẽ là hiệu trưởng giả mạo.

Bây giờ xem ra, có thể yên tâm rồi.

Nếu hiệu trưởng đã đến tận nhà để làm thủ tục nhập học cho Kanna.

Tiếp theo, cứ dựa theo giấy tờ mà chuẩn bị cho Kanna nhập học nhé.

Y Hạ nói với Thor.

Đồ dùng đi học của Kanna, hai ngày nay đã sớm đặt mua gần xong.

Bây giờ nếu Kanna nhập học cũng đã ổn thỏa, vậy đương nhiên có thể đi học bất cứ lúc nào.

Vâng.

Ngày mai em sẽ đưa Kanna đi học.

Thor cười khúc khích nói.

Nghĩ đến dáng vẻ vui vẻ của Kanna khi biết mình có thể đi học vào buổi sáng, Thor còn cảm thấy có chút buồn cười.

Dáng vẻ phấn khởi như vậy, Kanna ở dị thế giới cũng chưa từng có.

Kanna đây là đã tìm thấy điều mình thực sự muốn làm ở thế giới này rồi.

Tạm biệt Thor.

Y Hạ cầm hộp cơm bento trong tay, trở về phòng hoạt động câu lạc bộ.

Bởi vì buổi chiều không có tiết học.

Lúc này, Kominami Asumi vừa ôn tập xong đang chuẩn bị về nhà tự học.

Đây này—— Nhìn Kominami Asumi đang thu dọn đồ đạc, Y Hạ đưa một hộp cơm bento cho cô.

Bởi vì Kominami Asumi suốt buổi sáng đều ở cùng với họ, anh có nhờ Thor làm thêm một phần.

Cho em sao.

Nhìn hộp cơm bento Y Hạ đưa tới trước mặt, Kominami Asumi trong nháy mắt có chút kinh ngạc.

Ừm.

Anh đã nhờ làm thêm một phần.

Nếu em không cần, vậy để Fumino mang về làm bữa tối vậy.

Y Hạ nói.

Nghe Y Hạ nói vậy, không đợi Kominami Asumi lên tiếng, chỉ thấy Furuhashi Fumino đã phấn khởi đứng dậy.

Không vấn đề.

Cứ giao cho em.

Furuhashi Fumino phấn khởi nói.

Hốt hoảng như vậy, đương nhiên là vì hộp cơm bento mỹ vị.

Về đến nhà, cô ấy chỉ có thể ăn đồ đặt giao hàng hoặc đồ ăn vặt mang về nhà.

Những thứ đó thì làm sao có thể so sánh với món ăn của Y Hạ làm.

Không đúng.

Món ăn này, hình như không phải Y Hạ làm.

Mà là Thor, hầu gái trong nhà Y Hạ làm.

Nhưng mà, mức độ ngon miệng gần như giống hệt nhau, nói là do Y Hạ làm cũng không sai biệt lắm.

Nhìn vẻ mặt kích động của Furuhashi Fumino.

Kominami Asumi ít nhiều có chút cạn lời.

Với dáng vẻ đó của Furuhashi Fumino, cô ấy ngược lại muốn nhường hộp cơm bento cho Furuhashi Fumino.

Nhưng mà, món ăn ngon mà Y Hạ làm, cô ấy cũng đã từng thưởng thức qua.

Bây giờ lại có cơ hội thưởng thức, cô ấy đương nhiên sẽ không từ chối.

Em vẫn ăn đi.

Dù sao, cũng là thiện ý của học đệ mà.

Kominami Asumi nói.

Thế à.

Furuhashi Fumino không ngoài dự đoán lộ ra một chút vẻ ủ rũ.

Ngay lập tức, sau một tiếng cười gượng, sắc mặt cô ấy lập tức trở lại bình thường.

Khiến Y Hạ ít nhiều có chút cạn lời.

Đúng là một con mèo tham ăn mà.

Nhưng mà, nếu con mèo tham ăn này là bạn gái của mình.

Vậy thì. việc chăm sóc cô ấy nhiều hơn vẫn là cần thiết.

Chương 155

Chiều nay về cùng nhau nhé.

Anh sẽ đến nhà em nấu món ngon cho em ăn.

Sau khi ngồi xuống chỗ.

Y Hạ lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Fumino như vậy.

Ngay lập tức, anh đưa hộp cơm bento của Fumino cho cô.

Sau đó, anh mở hộp cơm của mình ra và bắt đầu ăn.

ANhận lấy hộp cơm của mình, Fumino vừa định mãn nguyện thưởng thức.

Điện thoại cô bỗng reo.

Cô vô thức rút điện thoại ra, nhìn tin nhắn.

Rồi cô chợt nhận ra đó là tin nhắn Y Hạ gửi cho mình.

Gần thế này mà còn nhắn tin sao.

Người này có bị bệnh không vậy.

Fumino vô thức thầm chửi rủa trong lòng.

Sau khi dùng ánh mắt đầy khó hiểu nhìn Y Hạ trước mặt.

Fumino nhìn tin nhắn Y Hạ gửi.

Đọc xong tin nhắn của Y Hạ, mắt cô lập tức sáng bừng.

Y Hạ muốn đến nhà mình nấu món ngon cho mình ư.

Tuyệt quá đi.

Giây phút này, Fumino lập tức cảm thấy áy náy vì vừa rồi đã thầm chửi Y Hạ.

Mình vừa rồi thật là tội lỗi quá.

Sau khi cười ngượng với Y Hạ, Fumino dứt khoát gửi một biểu tượng OK.

Nhìn Fumino với nụ cười ngượng nghịu và bối rối, Y Hạ hơi ngẩn ra.

Anh luôn cảm thấy mình bị hiểu lầm gì đó.

Tuy nhiên, anh cũng không bận tâm.

Liếc nhìn Fumino một cái, anh lại chuyên tâm ăn cơm.

Còn về Asumi.

Cô ấy lại không hề nhận ra điều bất thường giữa Fumino và Y Hạ.

Lúc này, cô đang vui vẻ ăn cơm.

Dưới những món ăn ngon, vẻ mặt cô tràn đầy say mê và hạnh phúc.

A.

Ngon quá đi mất.

Giờ ăn trưa và nghỉ ngơi kết thúc.

Buổi học chiều bắt đầu.

Vì buổi chiều là tiết khoa học tự nhiên, Fumino đương nhiên sẽ đi học.

Còn Asumi thì về nhà tự học.

Trong chốc lát, phòng câu lạc bộ chỉ còn lại một mình Y Hạ.

Y Hạ buồn chán, hoặc là ngủ trong phòng câu lạc bộ, hoặc lướt điện thoại.

Tuy nhiên, khi một bóng hình xinh đẹp bước vào phòng câu lạc bộ nhạc nhẹ.

Ánh mắt anh bị thu hút, ngừng việc giải trí.

Là Hiraka sensei.

Nhìn bóng hình cao ráo trước mặt, Y Hạ nhún vai nói.

Cậu có vẻ thất vọng lắm nhỉ.

Nhìn dáng vẻ tùy tiện của Y Hạ, Hiraka Shizuka hơi cau mày, không hiểu sao có chút bất lực.

Mình bị ghét đến thế sao.

Không.

Em chỉ đơn thuần có cảm giác rắc rối sắp ập đến thôi.

Y Hạ lẩm bẩm.

Anh luôn cảm thấy mỗi lần Hiraka Shizuka tìm mình đều chẳng có chuyện gì tốt lành.

Cái lời này của cậu.

Hiraka Shizuka hoàn toàn không biết nói gì.

Ngay lập tức, cô nói ra mục đích mình đến.

Cậu, hẳn là không quên chuyện thi đấu Vật lý toàn quốc chứ.

Hiraka Shizuka nói.

Thi đấu Vật lý toàn quốc.

Y Hạ rơi vào trạng thái mất trí nhớ vài giây.

Có chuyện này sao.

Hình như.

đúng là có.

Thi đấu Vật lý toàn quốc là chuyện Hiraka Shizuka từng nhắc đến với anh trước đây.

Về thời gian, nó vừa đúng sau lễ hội học viện.

Cũng chính là dạo gần đây.

Chỉ có điều, vì bận rộn với lễ hội học viện và yến tiệc nhà Yukinoshita, cộng thêm những chuyện lặt vặt khác.

Bởi vậy, anh đã quên mất còn có chuyện như vậy.

Chắc là, nếu Hiraka Shizuka không xuất hiện và nhắc đến chuyện này, anh đã quên hẳn rồi.

Cậu quả nhiên vẫn quên rồi.

Hiraka Shizuka đỡ trán nói.

Cô vốn đã nghĩ Y Hạ là người bận rộn hay quên, nhưng không ngờ lại quên chuyện quan trọng này.

Không ngờ, Y Hạ lại thực sự quên.

Xem ra, chuyến này mình đến là đúng rồi.

Giờ cô nói vậy, em đúng là nhớ ra rồi.

Y Hạ gật đầu nói.

Vậy, thi đấu Vật lý toàn quốc là vào lúc nào trong tuần này ạ.

Y Hạ hỏi Hiraka Shizuka.

Thứ Sáu.

Hiraka Shizuka đưa ra thời gian.

Chính xác hơn là, sáng thứ Sáu mười rưỡi.

Dù cậu phụ trách phần cuối, để phòng trường hợp vạn nhất, hai ngày này cũng có thể thử chuẩn bị một chút.

Kể cả nếu cậu không cần chuẩn bị, giúp đỡ hai học sinh khác dự thi cũng được.

Hiraka Shizuka nói.

Em thì không sao cả.

Y Hạ gật đầu.

Nhưng mà, hai người kia chắc cũng không cần em giúp đâu nhỉ.

Y Hạ nói đầy nghi ngờ.

Chưa kể một học sinh lạ khác tham gia thi đấu Vật lý toàn quốc, một người trong số đó chính là Rizu.

Dù Rizu và anh đúng là có chút khác biệt, nhưng cô bé cũng thuộc dạng tuyển thủ đạt điểm tối đa, căn bản không cần lo lắng mới phải.

Nói thì nói vậy, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Đặc biệt là, năm nay thi đấu Vật lý toàn quốc hình như còn tăng độ khó.

Có thể sẽ còn có những bài toán khó dành riêng cho sinh viên cao học.

Hiraka Shizuka bắt đầu hé lộ.

Nói là hé lộ, nhưng điểm này thật ra đã được truyền ra rồi.

Biết được điều này, không biết bao nhiêu thầy cô và học sinh đã tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Đề dành cho sinh viên cao học mà lại đưa vào cuộc thi Vật lý toàn quốc cấp trung học phổ thông ư.

Các người không phải đang gây sự đó chứ.

Nói thì nói vậy.

Nhưng không thể không thừa nhận, đối với một số học sinh thiên

tài khoa học tự nhiên.

Ngay cả bài tập của sinh viên cao học, cũng không phải là không thể giải quyết.

Đặc biệt là, có không ít người đã tự học các môn học ở đại học từ sớm.

Đúng vậy, cũng không phải quá khó khăn.

Cụ thể thì còn phải xem cái gọi là bài toán Vật lý khó dành cho sinh viên cao học đó rốt cuộc khó đến mức nào.

Thiệt tình.

Nghe Hiraka Shizuka xác nhận, Y Hạ đương nhiên cũng than vãn về chuyện này.

Anh thậm chí muốn trực tiếp nói thẳng vào mặt người ra đề rằng: Mấy người ra cái đề gì vậy, có phải cố tình làm khó dễ không hả.

Được rồi.

Em biết rồi.

Nếu các em ấy có cần, em sẽ giúp.

Y Hạ đồng ý.

Chưa nói đến Rizu, nếu người kia có cần, anh cũng không ngại giúp một tay.

Đương nhiên, nếu đối phương quá phiền phức, anh sẽ dứt khoát bỏ chạy, hoặc là không thèm bận tâm.

Thà tự mình ra trận còn hơn bị làm phiền.

Tốt.

Vậy cô yên tâm rồi.

Hiraka Shizuka nghe vậy hài lòng gật đầu.

Về phần Rizu, cô không cần nói nhiều.

Dù sao hai đứa cũng quen biết, hơn nữa cậu còn đang giúp em ấy học thêm.

Còn về người kia, nếu có thời gian rảnh, cậu có thể đến chào hỏi làm quen một chút.

Em ấy thì cơ bản đều ở trong phòng câu lạc bộ Vật lý.

Hiraka Shizuka nói.

Nếu có thời gian rảnh, em sẽ đi xem thử.

Y Hạ ứng phó nói.

Hiraka Shizuka lại nhận ra Y Hạ đang ứng phó.

Tuy nhiên, cô cũng không bận tâm về điều đó.

Vậy giao cho cậu đấy.

Nói xong câu đó, cô dứt khoát rời khỏi phòng câu lạc bộ nhạc nhẹ, không mang theo một chút vướng bận nào.

Hay là, đi xem thử nhỉ.

Sau khi Hiraka Shizuka rời đi.

Trong phòng câu lạc bộ nhạc nhẹ rảnh rỗi, Y Hạ không tiếp tục nghịch điện thoại nữa, mà định đi dạo.

Mà mục tiêu của anh, bất ngờ thay, lại là một học sinh khác tham gia thi đấu Vật lý toàn quốc.

Dù bây giờ là giờ học, nhưng Hiraka Shizuka đều nói đối phương ở phòng câu lạc bộ Vật lý.

Vậy, chắc hẳn đối phương cũng giống mình, có đặc quyền tương đối.

Như là có thành tích hàng đầu về khoa học tự nhiên, không cần lên

lớp các tiết khoa học tự nhiên, có thể tự học hoặc tự hoạt động.

Điểm này, Rizu thật ra cũng có thể có.

Tuy nhiên, Rizu là một học sinh ngoan, lại không hề đưa ra yêu cầu như vậy.

Cho nên, bất kể là tiết học nào, Rizu vẫn sẽ ngoan ngoãn lên lớp trong phòng học.

Vậy thì đi xem thử thôi.

Sau khi đưa ra quyết định.

Y Hạ lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng câu lạc bộ nhạc nhẹ.

Sau đó, đi đến phòng câu lạc bộ Vật lý.

Mà nói đến.

Phòng câu lạc bộ Vật lý, là ở hướng này sao.

Đi trên đường đến phòng câu lạc bộ Vật lý, Y Hạ trầm ngâm.

Anh không quen lắm vị trí của các phòng câu lạc bộ.

Đặc biệt là những câu lạc bộ ít được chú ý như câu lạc bộ Vật lý.

Cho nên, chỉ có thể tìm theo ấn tượng đại khái trong trí nhớ.

Nếu không tìm thấy, cũng chỉ có thể hỏi thẳng Hiraka Shizuka, nhờ cô ấy chỉ vị trí phòng câu lạc bộ Vật lý.

Đi thêm một đoạn đường.

Y Hạ vẫn không tìm thấy phòng câu lạc bộ Vật lý.

Khi anh định hỏi Hiraka Shizuka, một mùi cà phê từ một phòng học dưới lầu bay ra, thu hút sự chú ý của anh.

Chẳng lẽ, ở ngay dưới đó.

Y Hạ chợt nghĩ ra điều gì đó.

Giờ này, học sinh và giáo viên đều đang trong giờ học.

Phòng học phía dưới, không phải là tầng dạy học, càng không phải là phòng học đặc biệt nào khác.

Đã vậy, rất có thể phòng học dưới lầu chính là phòng câu lạc bộ Vật lý.

Và người pha cà phê kia, nói chung, chính là người mình muốn tìm.

Cứ xuống xem thử đã.

Nghĩ đến đây, Y Hạ lập tức đi về phía cầu thang, định xuống lầu xem.

Nếu mình đoán đúng, vậy cũng đỡ phải hỏi Hiraka Shizuka.

Ngược lại, cũng chẳng kém chút thời gian này.

Đi xuống tầng một.

Y Hạ theo mùi cà phê thơm, đi thẳng đến trước một phòng học nào đó.

Và khi đến trước phòng học này, Y Hạ đã xác nhận phỏng đoán của mình.

Bởi vì, trên cửa phòng học này, treo một tấm biển có ba chữ Bộ Vật lý.

Chương 156

Rõ ràng, đây đích xác chính là phòng câu lạc bộ Vật lý.

Anh đã tìm đúng vị trí.

Ai đó.

Khi Y Hạ vui mừng vì sự may mắn của mình.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy từ trong phòng học vọng ra một giọng nói bình thản, nhưng mang theo chút đề phòng và cảnh giác.

Nghe giọng điệu, đối phương vẫn là một nữ sinh.

Em hẳn là người được chọn tham gia thi đấu Vật lý toàn quốc phải không.

Gặp người trong phòng câu lạc bộ đã phát hiện mình, Y Hạ hỏi một câu.

Vâng.

Tiếng trả lời truyền ra từ trong phòng học.

Có lẽ là nghe được câu hỏi này của Y Hạ.

Lần này, giọng cô ấy không còn đề phòng như vậy nữa.

Mà hơn thế, lại là ngạc nhiên và nghi hoặc.

Vậy anh không tìm nhầm người rồi.

Anh cũng vậy.

Được xác nhận thêm một lần, Y Hạ gật đầu, đáp một tiếng.

Nói xong, anh bước vào phòng câu lạc bộ Vật lý.

Và khi bước vào phòng học, anh thấy cô nữ sinh ở một góc phòng.

Đây là một thiếu nữ đáng yêu mặc áo khoác trắng, đeo kính, với mái tóc xám dài.

Về dung mạo, cô ấy rất dễ nhìn, đúng là một mỹ thiếu nữ.

Khác với Rizu, ở cô ấy toát ra khí chất khoa học tự nhiên đậm hơn một chút.

Cứ như một nhà nghiên cứu chuyên nghiệp vậy.

Nếu thật sự có gì để nói, thì đó là việc cô ấy đang dùng các thiết bị khoa học tự nhiên.

Như là.

đèn cồn, giá sắt, lưới amiăng, cốc đong, v. v.

Mà những dụng cụ này, lại được cô ấy dùng để pha cà phê.

Mùi cà phê Y Hạ ngửi thấy, chính là từ hơi nóng bốc lên trong cốc đong, từ thứ cà phê hơi sủi bọt đó.

Thấy cảnh này, Y Hạ ít nhiều cũng hơi cạn lời.

Sau cùng, liếc nhìn cốc đong cà phê, ánh mắt anh quay về phía cô nữ sinh này, quan sát tỉ mỉ.

Cô nữ sinh này, anh hình như. quen biết.

Bởi vì đối phương có lai lịch tương tự với Sakurajima Mai.

Futaba Rio.

Y Hạ thăm dò gọi tên đối phương.

À.

Bị Y Hạ đột nhiên gọi tên mình.

Futaba Rio, người cũng đang cẩn thận quan sát Y Hạ, lập tức giật mình.

Sau đó là một vẻ mặt hoảng hốt.

Chỉ là, khi đã hoàn hồn, điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Trong mắt cô, lại loé lên một tia vui mừng khó nhận ra.

Lý do vui mừng là vì được Y Hạ gọi đúng tên mình.

Dù điểm này không có gì đặc biệt, nhưng đối với cô ấy thì lại hơi khác.

Đặc biệt là, người gọi tên mình, lại là Y Hạ.

Là. người biết Y Hạ.

Hơn nữa, còn từng được Y Hạ giúp đỡ.

Dù chỉ là một chút giúp đỡ nhỏ bé, nhỏ đến mức Y Hạ có thể đã chẳng còn nhớ.

Nhưng cô ấy vẫn còn nhớ như in.

Thậm chí. khắc cốt ghi tâm.

Trong cuộc gặp gỡ với Y Hạ lúc này, đoạn hồi ức tươi đẹp đó dường như lại dâng lên trong lòng, khiến cô nhớ lại cảm giác khi xưa.

Là em.

Nén sự kích động trong lòng.

Futaba Rio rất khó khăn mới điều chỉnh lại trạng thái của mình, không để lộ bất kỳ điều bất thường nào.

Sau đó, cô đáp lời Y Hạ.

Anh là Kitahara kun phải không.

Futaba Rio lập tức hỏi lại một câu biết rõ mà vẫn cố hỏi.

Xem ra em biết anh rồi.

Vậy anh đỡ phải tự giới thiệu nhỉ.

Y Hạ mỉm cười.

Futaba Rio có thể nhận ra anh, anh cũng không thấy kỳ lạ.

Chưa kể danh tiếng của mình, mấy ngày trước lễ hội học viện, anh còn lên sân khấu lộ diện nữa.

Miễn là Futaba Rio không vắng mặt lễ hội học viện, tự nhiên cô ấy sẽ biết đến sự tồn tại của anh.

Ngược lại là anh, hơi không ngờ rằng người thứ ba tham gia thi đấu Vật lý toàn quốc lại là Futaba Rio.

Vậy thì Toyogasaki còn thua thế nào được nữa chứ.

Dù sao, môn khoa học tự nhiên của Futaba Rio cũng không phải là giỏi bình thường.

Cô ấy không chỉ có tài năng tương đương với Rizu, hơn nữa cha mẹ lại là người làm việc trong ngành liên quan.

Đủ mọi yếu tố như vậy.

Khoa học tự nhiên của Futaba Rio làm sao kém được, làm sao cần mình phụ đạo và hỗ trợ.

Ngay cả những bài toán khó dành cho sinh viên cao học kia, Futaba Rio chắc hẳn cũng thừa sức.

Ít nhất, sẽ không bị làm khó đến mức không biết bắt đầu từ đâu.

Nghĩ đến những điều này, Y Hạ có cảm giác mình dường như đi một chuyến tay không.

Hiraka Shizuka à, cô tuyển người mà cũng không tìm hiểu rõ lai lịch đối phương sao.

Y Hạ thầm chửi rủa năng lực nghiệp vụ của Hiraka Shizuka.

Vâng.

Futaba Rio đương nhiên không biết suy nghĩ của Y Hạ lúc này.

Ngược lại, nghe Y Hạ hỏi vậy, cô hơi mất tự nhiên gật đầu.

Muốn nói về sự hiểu biết của cô ấy về Y Hạ, thì không ít chút nào.

Không chỉ là lần đầu gặp được giúp đỡ, mà còn từ miệng người khác và các bài đăng trên trang web của trường học mà cô hiểu được đủ mọi chuyện về Y Hạ.

Bất kể là loại nào, đều khiến cô ấy vô cùng sùng bái.

Điều này cũng khiến cô ấy có một cảm giác tự ti phức tạp không rõ.

Đến mức, đôi khi nhìn thấy Y Hạ ở trường, cô ấy cũng ngại ngùng không dám tiến lên bày tỏ lòng biết ơn với anh.

Hoặc là, chào hỏi Y Hạ.

Điều này cũng khiến cô ấy mỗi lần đều chỉ có thể nhìn Y Hạ từ xa.

Đầy ngưỡng mộ nhìn Y Hạ giao lưu, trò chuyện vui vẻ với những nữ sinh ưu tú khác.

Như bây giờ được trò chuyện trực tiếp với Y Hạ, vẫn là lần đầu tiên trong lịch sử.

Khiến cô ít nhiều cũng có chút khó xử.

Kia.

Sau vài câu chuyện phiếm.

Nhìn Futaba Rio hơi có chút căng thẳng trước mặt, Y Hạ chỉ vào thứ trước mặt cô.

Chính xác hơn là, cà phê đang được đun bằng đèn cồn trên giá sắt.

Đun thêm nữa, hình như sẽ bị quá lửa.

Y Hạ nói.

Dù Futaba Rio pha là cà phê hòa tan, nhưng cứ đun nóng liên tục như vậy, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến hương vị cà phê.

À.

À à.

Em xin lỗi.

Trên mặt Futaba Rio hiện ra một loạt phản ứng.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là bối rối và chợt hiểu ra.

Cuối cùng, lại còn có ý áy náy.

Rõ ràng chẳng có gì đáng để nói lời xin lỗi, vậy mà cô vẫn nói xin lỗi với Y Hạ.

Ngay lập tức, cô bé mặt đỏ bừng vội vã, lấy đèn cồn ra khỏi giá sắt, rồi đậy nắp dập tắt lửa.

Sau đó, dùng khăn tay gỡ cốc đong trên giá sắt xuống, đổ vào một chiếc lọ thủy tinh bên cạnh.

Chỉ có điều, chiếc lọ thủy tinh này dường như hơi đặc biệt.

Không phải là ly thủy tinh hay bình thủy tinh thông thường để uống nước hay đồ uống.

Cứ như là. bình thủy tinh dùng để chứa, bảo quản hóa chất vậy.

Điều này cũng khiến Y Hạ hoàn toàn cạn lời.

Mua một cái ấm đun nước nóng và chén uống, hình như cũng không khó nhỉ.

Nên nói là, đầu óc của sinh viên ngành khoa học tự nhiên khác biệt sao.

Có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, hơn nữa tốt nhất là lấy nguyên liệu

ngay tại chỗ.

Anh có muốn uống không.

Em hình như pha hơi nhiều.

Mặc dù nói. chỉ là cà phê hòa tan còn bình thường hơn cả bình thường.

Sau khi đổ xong một ly cà phê.

Futaba Rio nhìn về phía Y Hạ.

Trong mắt cô, mang theo chút mong chờ.

Cứ như là, rất hy vọng được cùng Y Hạ uống một tách cà phê tự pha vậy.

Nếu được thì.

Dù trong lòng hơi để ý.

Tuy nhiên, nhìn ánh mắt đầy khát khao của Futaba Rio, Y Hạ cuối cùng vẫn không đành lòng từ chối thiện ý của cô.

Quả nhiên.

Khi nghe Y Hạ nói một ly, trong mắt Futaba Rio lúc này thoáng qua vẻ vui mừng.

Đương nhiên có thể.

Futaba Rio nói.

Nói xong, cô ấy lập tức lấy từ trong tủ bên cạnh ra một chiếc bình thủy tinh mới.

Mở nắp bình thủy tinh ra, cô ấy đổ hơn nửa chỗ cà phê còn lại trong cốc đong vào bình thủy tinh đó.

Của anh đây.

Khá nóng, cẩn thận chút nhé.

Futaba Rio cẩn trọng nói.

Ừm.

Cảm ơn em.

Y Hạ cười nói cảm ơn.

Ngay lập tức, anh nhận lấy cà phê từ tay Futaba Rio.

Và khi nhận lấy cà phê.

Anh thấy nhãn dán trên bình thủy tinh — Axit Sulfuric đậm đặc.

Khiến khóe miệng Y Hạ hơi giật giật.

Đây là bình đựng hóa chất đã từng chứa axit sulfuric đậm đặc mà.

Cho dù đã được rửa sạch, không còn chứa thành phần axit sulfuric đậm đặc, nhưng ít nhiều cũng khiến người ta phải để tâm.

Thậm chí. khó mà uống nổi.

Khiến người ta.

Chương 157

e ngại.

Anh yên tâm.

Cái này sạch lắm.

Nếu anh để ý, vậy chúng ta đổi cái khác nhé.

Thấy Y Hạ có chút do dự nhìn nhãn dán trên bình thủy tinh, Futaba Rio không ngừng giải thích.

Nói xong, cô ấy còn đưa ly cà phê của mình cho Y Hạ.

Chỉ là. khi đẩy ly cà phê của mình đến trước mặt Y Hạ, cô ấy ít nhiều cũng hơi mất tự nhiên.

Ngay cả khuôn mặt cũng hơi ửng hồng.

Dù chiếc ly này mình chưa uống, nhưng đây là chiếc bình thủy tinh mình thường dùng nhất.

Kể cả có rửa sạch đến mấy, nó vẫn từng dính nước bọt của mình.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến Y Hạ dùng chiếc bình thủy tinh và uống cà phê từ chiếc ly mình thường dùng, ít nhiều cũng khiến cô liên tưởng đến cái gọi là nụ hôn gián tiếp.

Không sao đâu.

Không cần đổi đâu.

Cứ ly này là được.

Nhìn Futaba Rio với vẻ mặt ngượng ngùng và e thẹn không hiểu trước mặt, Y Hạ lắc đầu.

Nói xong, anh gạt bỏ những tạp niệm trong đầu, uống cà phê trong

ly.

Còn về hương vị.

Dù là cà phê hòa tan, nhưng cách pha có vẻ được chú trọng, là đun chứ không phải pha trực tiếp.

Cho nên, hương vị lại rất gần với cà phê xay.

Tuy nhiên, so với cà phê xay thì vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Điểm này, Y Hạ cũng không bận tâm.

Anh vốn rất ít uống cà phê.

Đối với mùi vị cà phê, anh lại càng không quan tâm.

Cho nên, vẫn rất có thể chấp nhận cà phê Futaba Rio pha.

Sao, thế nào ạ.

Nhìn Y Hạ uống cà phê mình pha.

Futaba Rio khẽ khàng hỏi một tiếng.

Rõ ràng chỉ là cà phê hòa tan thông thường, hương vị cũng chỉ có vậy.

Tuy nhiên, cô ấy ít nhiều vẫn có chút để tâm.

Điều cô ấy lo lắng nhất là Y Hạ cảm thấy hương vị không ngon.

Rất ngon.

Y Hạ đưa ra câu trả lời khẳng định.

Sau đó, anh đùa Futaba Rio.

Nếu có cơ hội được uống thường xuyên thì tốt quá.

Y Hạ cười nói.

Nếu lần sau anh còn muốn uống, bất cứ lúc nào cũng có thể đến

tìm em.

Nghe Y Hạ nói vậy, Futaba Rio cúi đầu xuống, mặt ửng hồng nói.

Chỉ có điều, giọng cô ấy lại rất nhỏ, hơi có cảm giác lí nhí như muỗi kêu.

Nếu không nghe kỹ, Y Hạ còn suýt không nghe thấy.

Vậy anh sẽ làm phiền em đấy.

Y Hạ mỉm cười.

Anh nghĩ thật.

Dù sao ở phòng câu lạc bộ nhạc nhẹ cũng rảnh rỗi không có việc gì.

Đến phòng câu lạc bộ Vật lý dạo một chút, tiện thể uống ly cà phê, tâm sự với Futaba Rio.

Điều này nghe có vẻ không tồi.

Vâng.

Luôn chào đón anh ạ.

Trong mắt Futaba Rio loé lên những tia sáng không hiểu.

Giọng cô ấy khi trả lời Y Hạ cũng không hiểu sao trở nên ríu rít.

Cô ấy cứ nghĩ đây là lần duy nhất Y Hạ giao lưu với mình.

Kết quả, sau này Y Hạ cũng sẽ đến tìm mình sao.

Điều này tự nhiên khiến cô ấy mừng rỡ khôn xiết.

Kể cả Y Hạ có đùa giỡn, không coi là thật.

Điểm này, cũng đáng để cô ấy bận lòng.

Bởi vì. cô ấy đã tin là thật.

Nói đến.

Sau khi uống hết phần cà phê còn lại trong ly, Y Hạ và Futaba Rio nhắc đến chuyện chính.

Lần này anh đến tìm em, vốn là vì chuyện thi đấu Vật lý toàn quốc.

Y Hạ nói với Futaba Rio.

Vâng.

Hiraka sensei trước đó có nói với em rồi.

Futaba Rio gật đầu.

Chỉ có điều, dù Hiraka Shizuka có nói với cô ấy rằng những người dự thi lần này là cô ấy và Rizu.

Nhưng về người cuối cùng, tức là Y Hạ, Hiraka Shizuka lại không nói rõ trực tiếp.

Nếu không phải Y Hạ đến lần này, cô ấy vẫn còn không biết Y Hạ tham gia thi đấu Vật lý toàn quốc lần này.

Mà điểm này, cũng là điều cô ấy từng mong đợi.

Dù sao, người đạt giải nhất cuộc thi Vật lý toàn quốc lần trước, chính là Y Hạ.

Chỉ là, sau lần dự thi đó, Y Hạ nói rằng các cuộc thi sau này anh sẽ không tham gia nữa.

Điều này cũng khiến cô ấy không nghĩ đến Y Hạ khi nhắc đến người bí ẩn còn lại.

Hiện tại hiểu được điều này, lại khiến cô ấy vô cùng mừng rỡ.

Được cùng Y Hạ tham gia thi đấu Vật lý toàn quốc, đây dường như là một chuyện khá tốt.

Dù Y Hạ được xem là người giữ vai trò chốt chặn, không nhất

định sẽ thực sự dự thi, thì cũng vẫn như vậy.

Hiraka Shizuka cũng không trực tiếp nói cho anh biết người dự thi còn lại là em.

Hơn nữa, có thể cô ấy cũng không rõ lắm em có thiên phú và thực lực về khoa học tự nhiên.

Cho nên, cô ấy nghĩ để anh đến xem thử, tiện thể hướng dẫn em một chút.

Bây giờ xem ra, lại có chút công cốc.

Y Hạ nói rõ thêm.

Gặp Y Hạ xem trọng mình đến thế, Futaba Rio vừa ngượng ngùng, lại vừa mừng rỡ.

Nghe Y Hạ giải thích, anh dường như biết được chuyện này của mình.

A, Y Hạ biết mình.

Điều này ít nhiều khiến cô ấy có chút vui vẻ, cũng có chút cảm giác thành tựu.

Hóa ra, mình đã sớm bước vào trong lòng Y Hạ.

Ít nhất, có để lại tên và ấn tượng tương đối.

Đâu có.

Thật ra, em quả thật có một vài vấn đề không biết.

Futaba Rio lúc này khiêm tốn đáp lại.

Dù sự thật là vậy, cô ấy đích thực không cần người khác phụ đạo các vấn đề về khoa học tự nhiên.

Tuy nhiên, nếu đối phương là Y Hạ thì lại hoàn toàn khác.

Chưa kể riêng về khối khoa học tự nhiên này, Y Hạ đúng là có vẻ

lợi hại hơn mình một chút.

Nếu Y Hạ đến hướng dẫn mình, vậy chẳng phải mình có lý do để ở cùng Y Hạ sao.

Đủ mọi yếu tố như vậy.

Cô ấy muốn tranh thủ một chút.

Tranh thủ để Y Hạ hướng dẫn mình.

Thật không.

Nghe Futaba Rio nói vậy, Y Hạ cười như không cười.

Anh nhìn về phía Futaba Rio với ánh mắt mang chút trêu chọc.

Đó là bởi vì, anh đã nhìn thấu Futaba Rio.

Đương nhiên.

Anh chỉ đơn thuần nhìn thấu sự khiêm tốn và nói dối của Futaba Rio lúc này thôi.

Còn về ý đồ thực sự của Futaba Rio, anh lại không biết.

Ừm.

Vâng ạ.

Bị Y Hạ dùng ánh mắt dò xét như vậy.

Futaba Rio mặt ửng hồng, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Vậy nếu có vấn đề, đến lúc đó cứ tùy thời đến hỏi anh nhé.

Hoặc là, hỏi trực tiếp qua điện thoại cũng được.

Đây là thông tin liên lạc của anh, nếu em không ngại thì có thể thêm vào, chúng ta trao đổi một chút.

Y Hạ lấy điện thoại ra, định trao đổi thông tin liên lạc với Futaba Rio.

Có thể.

được chứ ạ.

Mắt Futaba Rio khẽ động.

Nếu không phải cô ấy đã cố gắng kiềm chế rất tốt, sự phấn khích và khát khao trong mắt cô ấy đã lộ rõ trên mặt rồi.

Cô ấy lại cứ thế có được thông tin liên lạc của Y Hạ sao.

Khiến cô ấy có cảm giác như đang mơ vậy.

Đương nhiên có thể.

Tuy nhiên, nếu Futaba em để ý, thì thôi vậy.

Y Hạ cười nói.

Anh trực tiếp gọi tên Futaba Rio.

Dù chỉ là họ, chứ không phải tên thân mật hơn.

Tuy nhiên, điều này đã khiến trái tim Futaba Rio đập loạn xạ, suýt chút nữa hoảng loạn.

Không. không ngại ạ.

Thậm chí, thế này là tốt nhất.

Cảm ơn anh Kitahara.

Futaba Rio nói năng hơi lộn xộn.

Nói xong, cô ấy lập tức lấy điện thoại của mình ra, trao đổi thông tin với Y Hạ.

Rất nhanh, thông tin liên lạc của cô ấy và Y Hạ đã được trao đổi xong.

Vậy sau này mong được Futaba chiếu cố nhiều hơn nhé.

Y Hạ vẫy vẫy điện thoại trong tay, cười nói với Futaba Rio trước

mặt.

Vâng, xin được anh chiếu cố nhiều hơn ạ.

Futaba Rio liên tục cúi đầu.

Không cần khách sáo như thế đâu.

Y Hạ cảm thấy hơi buồn cười.

Phản ứng của Futaba Rio, ngược lại hơi quá mức.

Khiến anh, người khá hiểu Futaba Rio, hơi nảy sinh nghi ngờ.

Cô nữ sinh đáng yêu đang hoảng hốt trước mặt này, thật sự là Futaba Rio điềm tĩnh và lạnh nhạt sao.

Chẳng lẽ nào, là vì đối phương có hảo cảm với mình, hoặc là thích mình, nên mới.

Nghĩ đến điều sau, lòng Y Hạ cảm thấy kỳ lạ.

Chắc là. không thể nào đâu nhỉ.

Trong ấn tượng của anh, mình hình như chẳng có gì gặp gỡ với Futaba Rio mới phải.

Thậm chí, cũng không có ấn tượng nào về Futaba Rio.

Nếu mình trước đây từng thấy Futaba Rio, thì không nên không nhớ mới phải.

Xem ra, sau này mình cần học hỏi Yukinoshita.

Sẽ tìm hiểu một chút về tên và tướng mạo học sinh trong trường, khắc ghi trong lòng.

Chương 158

Hành động tưởng chừng nhàm chán này, có thể giúp mình hiểu rõ những điều mình không biết trong Toyogasaki.

Vậy hôm nay đến đây thôi nhé.

Anh xin phép đi trước.

Sau khi nán lại phòng câu lạc bộ Vật lý một lúc, và trao đổi một vài nội dung khoa học tự nhiên với Futaba Rio.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, Y Hạ định rời đi trước.

Anh muốn đi rồi ạ.

Futaba Rio nhìn đồng hồ đeo tay một chút, rồi lại nhìn Y Hạ trước mặt, trên mặt thoáng hiện vẻ tiếc nuối.

Cô ấy và Y Hạ nói chuyện rất vui vẻ.

Bất kể là chuyện phiếm hay các vấn đề khoa học tự nhiên, cũng đều như vậy.

Còn về điều sau, càng khiến cô ấy có cảm giác gặp được tri âm.

Dù sao, kiến thức khoa học tự nhiên của cô ấy đã sớm vượt quá khả năng giảng dạy của giáo viên.

Còn về Rizu, cô ấy cũng chưa từng giao lưu với đối phương, cho nên chỉ nghe nói chứ không thực sự tán đồng.

Ngược lại là Y Hạ bây giờ, khiến cô ấy có cảm giác thật vui vẻ khi thảo luận về kiến thức chuyên môn.

Điều duy nhất khiến cô ấy không ngờ tới là, mình và Y Hạ trò chuyện một chút đã qua lâu đến vậy.

Hơn nữa, sắp phải chia tay.

Điều này ít nhiều khiến cô ấy có chút không nỡ.

Ừm.

Y Hạ gật đầu.

Sau đó anh còn có việc khác phải bận.

Cho nên, cần chuẩn bị một chút.

Y Hạ thuận miệng giải thích.

Vậy ạ.

Vậy em sẽ không giữ anh lại đâu.

Futaba Rio nghe vậy cũng gật đầu.

Sau đó, cô nói ra lời có phần tự lừa dối lương tâm.

Lần sau có cơ hội, chúng ta lại tiếp tục giao lưu nhé.

Nếu điều kiện cho phép, chúng ta còn có thể thử cùng nhau làm thí nghiệm.

Gặp trên mặt Futaba Rio có chút tiếc nuối và không muốn.

Y Hạ chỉ coi Futaba Rio còn chưa tận hứng, liền đưa ra lời mời.

Anh cũng không ngại cùng Futaba Rio lần nữa tiến hành thảo luận học thuật.

Ít nhất, vẫn rất thú vị.

Đương nhiên.

Nếu đổi một người khác, đổi thành nam sinh hoặc ông lão kiểu đó.

Anh đoán chừng sẽ không mấy tình nguyện chấp nhận.

Như vậy thì vô vị biết bao.

Vâng.

Futaba Rio nghe vậy mừng rỡ gật đầu.

Cho phép ạ.

Kể cả đồ đạc ở phòng câu lạc bộ Vật lý không cho phép, anh cũng có thể trực tiếp đến nhà em.

Nhà em có một phòng thí nghiệm cỡ nhỏ.

Futaba Rio nói.

Lần này, ngược lại là đến lượt cô ấy mời Y Hạ.

Đúng như cô ấy nói.

Vì cha mẹ cũng là nhân viên chuyên nghiệp trong ngành liên quan, nên trong nhà cô ấy có một phòng thí nghiệm cỡ nhỏ, để tiện nghiên cứu, sử dụng bất cứ lúc nào.

Và vì cha mẹ cô ấy quanh năm đi công tác bên ngoài, phòng thí nghiệm trong nhà cơ bản chỉ có cô ấy dùng.

Dù mỗi tháng cô ấy đều sử dụng, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình.

Lại thêm không làm nhiều nghiên cứu, tính ra cả năm cũng chỉ dùng khoảng hai ba lần.

Cho nên.

ít nhiều cũng hơi lãng phí.

Hiện tại có thể mời người khác đến nhà tiến hành thí nghiệm, từ đó tận dụng tối đa, thì không còn gì tốt hơn.

Futaba Rio muốn là như vậy.

Chỉ là, điều này dường như giống một. cái cớ.

Một cái cớ để đưa Y Hạ đến nhà mình.

Hơn nữa, lại còn là một cái cớ khá táo bạo.

Em. em không có. không có ý đó đâu.

Nhà. nhà em thật sự có một phòng thí nghiệm nhỏ mà.

Futaba Rio sợ Y Hạ nghĩ mình là một nữ sinh tùy tiện, không ngừng cố gắng giải thích.

Dù sao, mới là lần đầu tiên thực sự quen biết, mà đã mời đối phương về nhà.

Điều này ít nhiều cũng hơi quá táo bạo và quá tùy tiện.

Thật sự rất dễ gây ra hiểu lầm nào đó.

Anh biết mà.

Y Hạ hơi buồn cười.

Anh cũng không vì thế mà hiểu lầm gì.

Ngược lại là phản ứng của Futaba Rio, thật sự là khá thú vị.

Anh suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Có cơ hội, hoặc là nếu có cần, vậy làm phiền em nhé.

Y Hạ nói.

Không, không phiền phức chút nào ạ.

Futaba Rio lắc đầu.

Thấy Y Hạ không vì điều này mà hiểu lầm mình, hoặc xem nhẹ mình, cô ấy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì.

Gặp lại nhé.

Y Hạ định quay người rời đi.

Anh Kitahara.

Ngay lúc Y Hạ chuẩn bị rời đi, Futaba Rio bỗng lên tiếng gọi anh lại.

Lần trước đó.

Cảm ơn anh.

Cảm ơn anh đã đưa bánh mì cho em.

Mặc dù đó là chuyện năm ngoái, có thể anh đã không nhớ nữa.

Futaba Rio cảm ơn Y Hạ.

Y Hạ nghe vậy mặt lộ vẻ lúng túng.

Anh đích xác không nhớ ra chuyện này.

Nói thẳng ra là, không có chút ấn tượng nào.

Vậy nên, trước đó anh quả nhiên đã từng gặp Futaba Rio, còn xảy ra chuyện gì sao.

Năm ngoái.

Theo mốc thời gian và sự kiện Futaba Rio đưa ra, Y Hạ thử hồi ức một phen.

Hình như, lúc đó có một lần ở quầy bán đồ ăn vặt, anh dường như thật sự đã làm như vậy.

Lần đó, anh hôm đó không có tâm trạng làm hộp cơm, nghĩ bụng tùy tiện mua một cái bánh mì ở quầy bán đồ ăn vặt trong trường để giải quyết.

Kết quả, sau khi mua bánh mì, lại nhận được tin nhắn Tiểu Huệ tặng hộp cơm.

Nghĩ mình đã có hộp cơm, không muốn ăn bánh mì.

Xung quanh lại có một người không chen được vào đám đông giành bánh mì, không mua được bánh mì.

Anh liền không hỏi han gì, không chút suy nghĩ, thậm chí còn không nhìn kỹ đối phương.

Liền trực tiếp báo với đối phương một tiếng, sau đó ném chiếc bánh mì trong tay vào lòng đối phương.

Và sau đó. thì không có sau đó nữa.

Nếu là như vậy, cũng khó trách Futaba Rio lại có phản ứng như thế đối với lần đầu quen biết anh.

Có lẽ là lần đó đã để lại hảo cảm chăng.

Chuyện nhỏ thôi mà.

Y Hạ cười đáp lại một tiếng.

Lần này được em mời uống cà phê.

Lần tới, anh sẽ mời em ăn món tráng miệng do chính anh làm.

Tin rằng. em nhất định sẽ rất thích.

Y Hạ nói với Futaba Rio.

Vâng.

Futaba Rio gật đầu cười.

Cô ấy cũng không từ chối thiện ý của Y Hạ.

Hơn nữa, còn ôm theo một sự mong chờ nhất định.

Món tráng miệng do Y Hạ làm, chắc hẳn sẽ siêu ngon đây.

Siêu thị.

Sau khi tan học, Y Hạ đang cùng Fumino mua sắm ở đây.

Chỉ có điều, so với nguyên liệu nấu ăn Y Hạ mua.

Đồ ăn Fumino mua, lại khiến người ta hơi cạn lời.

Bởi vì. tất cả đồ ăn Fumino mua, đột nhiên đều là đồ ăn vặt.

Hơn nữa, đủ để chứa đầy hai giỏ mua sắm.

Không biết còn tưởng chúng ta định coi đồ ăn vặt như bữa cơm chính đấy.

Gặp Fumino còn đang lựa chọn đủ loại đồ ăn vặt trên kệ mua sắm, Y Hạ than thở.

He he.

Không có đâu ạ.

Em chỉ chuẩn bị một chút đồ ăn vặt thôi mà.

Dù sao, học tập rất tốn thể lực mà.

Đến lúc đó ăn vặt, cũng tốt chứ ạ.

Fumino cười ngượng nghịu.

Về chuyện này, bản thân cô ấy cũng hơi bối rối.

Cô ấy cứ nghĩ mình chỉ mua một chút đồ ăn vặt thôi.

Kết quả.

đã hai giỏ mua sắm rồi sao.

Cẩn thận đừng ăn quá nhiều nhé.

Ăn vặt nhiều không tốt đâu.

Hơn nữa, dễ bị béo nữa.

Đặc biệt là, em còn thường xuyên ăn vào buổi tối.

Y Hạ nói.

Dù Fumino thuộc dạng thể chất khó béo, nhưng ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, ít nhiều vẫn sẽ tăng cân.

Béo phì.

Nghe đến hai chữ đó, mặt Fumino vô thức căng thẳng.

Nói đến, gần đây mình có mập lên chút nào không nhỉ.

Hôm qua khi cô ấy cân, kim đồng hồ trên cái cân hình như có lệch hơn trước đó một chút.

Em sẽ không phải thật sự bị béo lên rồi chứ.

Nhận thấy vẻ mặt kỳ lạ của Fumino, Y Hạ có chút buồn cười đưa tay xoa bụng cô ấy một cái.

Hơi tiếc là, anh cũng không nắn ra được một cục mỡ.

Bụng Fumino, vẫn phẳng lì.

Hoặc là nói. thon gọn.

Chương 159

Nhìn xem, Fumino cũng không béo phì.

Mới. mới không có đâu.

Với lại, đừng làm như vậy ở trong siêu thị chứ.

Fumino xấu hổ và giận dữ đáp lại.

Giữa chốn đông người, bị Y Hạ sờ bụng, thật sự là quá khiến cô ấy xấu hổ.

Nếu bị người khác nhìn thấy, thì càng tệ hơn.

Ý là. sau khi về nhà thì có thể tùy tiện làm sao cũng được à.

Y Hạ trêu chọc nói.

Mới không phải.

Fumino xấu hổ trừng mắt liếc Y Hạ.

Cái gì mà sau khi về nhà có thể tùy tiện làm chứ.

Cô ấy luôn cảm thấy Y Hạ đây là có ý đồ khác.

Thật là xấu xa quá.

Hừ— Fumino bất mãn khẽ hừ một tiếng.

Em dứt khoát quay lưng đi, tỏ vẻ không thèm để ý đến Y Hạ.

Thấy Fumino trông có vẻ thật sự giận dỗi, Y Hạ không tiếp tục trêu em nữa.

Được rồi, được rồi.

Anh chỉ đùa em một chút thôi mà.

Anh sai rồi, được chưa.

Y Hạ vừa xoa bóp vai Fumino, vừa nhận lỗi.

Hừ— Đối mặt với lời nhận lỗi của Y Hạ, Fumino lại khẽ hừ một tiếng.

Chỉ có điều, tiếng hừ này không còn bất mãn như vừa nãy nữa, mà giống như đang muốn Y Hạ tiếp tục dỗ dành em.

Y Hạ đương nhiên đã nhận ra điều này.

Anh mỉm cười, lập tức ghé tai Fumino thì thầm gì đó.

Coi như quà xin lỗi nhé Sau khi về, anh sẽ chỉ cho em một phương pháp giúp em ăn thế nào cũng không béo.

Như vậy, sau này em hoàn toàn không cần lo lắng béo phì, có thể ăn bất cứ thứ gì em muốn.

Y Hạ nói.

Phương pháp anh nhắc đến đương nhiên là phương pháp hô hấp.

Với những lợi ích tuyệt vời như vậy, chắc chắn Fumino sẽ không từ chối, hay nói đúng hơn là không có lý do gì để từ chối.

Quả nhiên.

Đúng như Y Hạ nghĩ.

Ngay khi nghe Y Hạ nói vậy, lông mày Fumino vô thức động đậy.

Ánh mắt và thần sắc trên mặt em đều tỏ vẻ động lòng.

Nếu Y Hạ thật sự không nói dối, và trên đời cũng thực sự tồn tại phương pháp như vậy Vậy thì, em đương nhiên sẽ lựa chọn chấp nhận rồi.

Nào có nữ sinh nào từ chối chuyện không béo phì chứ.

Nhất là Đối với một người thích ăn như em.

Điều này quả thực là một sự cám dỗ trần trụi.

Thật sao.

Nghĩ đến đây, Fumino dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía Y Hạ.

Nếu Y Hạ mà lừa em Vậy thì, Y Hạ chết chắc.

Cô bạn gái này của anh.

Đương nhiên là thật.

Anh làm gì có chuyện lừa em về chuyện này.

Y Hạ liếc nhìn Fumino với vẻ mặt hoài nghi.

Nếu không tin, em hỏi Kotori và các cô ấy thì biết ngay.

Bây giờ các cô ấy đã nắm giữ phương pháp hô hấp, tức là phương pháp anh nói, nên giờ có thể yên tâm ăn uống.

Ngay cả thể lực và sức khỏe cũng tốt hơn nhiều.

Y Hạ trực tiếp đưa ra nhân chứng.

Kotori và các cô ấy sao.

Mắt Fumino lại sáng lên.

Y Hạ đã nói như vậy, vậy đương nhiên không thể là giả.

Hơn nữa, khi em trò chuyện với Kotori và các cô ấy trên điện thoại, dường như cũng đích xác có nghe các cô ấy nói rằng họ đã học được một phương pháp rèn luyện bản thân rất tốt từ Y Hạ.

Nói cách khác, đây là có căn cứ, có thể tin được.

Nghĩ vậy, Fumino liền đưa ra quyết định trong lòng.

Vậy được rồi.

Vậy em sẽ rộng lượng tha thứ cho Y Hạ lần này.

Fumino nói với vẻ hào phóng.

Điều đó khiến Y Hạ bật cười.

Tuy nhiên, anh vẫn tiếp lời Fumino.

Vâng.

Fumino đại nhân khoan dung độ lượng, mỹ mạo vô song.

Y Hạ tâng bốc Fumino.

Thôi đi anh.

Đối mặt với lời tâng bốc của Y Hạ, Fumino liếc anh một cái.

Tuy nhiên, phải nói là, được Y Hạ tâng bốc như vậy, trong lòng em lại cảm thấy rất hài lòng.

Buổi tối làm cà ri cho em ăn nữa nhé.

Fumino đưa ra yêu cầu này với Y Hạ.

Yêu cầu này, ngoài việc muốn Y Hạ đền bù thêm cho mình một chút, còn có một lý do khác là vì em háu ăn.

Em cực kỳ thích món cà ri, nhất là loại siêu cay.

Lúc này, ánh mắt em vừa vặn lướt qua những viên cà ri không xa, nên mới nảy ra ý tưởng đó.

Anh đã có rất nhiều món cần làm rồi.

Thêm một món nữa, sợ là ăn không hết đâu.

Y Hạ bất đắc dĩ nói.

Vậy em có thể ăn vào ngày mai mà.

Cà ri để qua một đêm, hương vị sẽ ngon hơn.

Em sẽ mang đi học ăn trưa.

Fumino ôm lấy cánh tay phải của Y Hạ, không ngừng lay động, tỏ vẻ khao khát.

Tóm lại, món cà ri này, Y Hạ nhất định phải làm rồi.

Vậy sáng mai anh sẽ làm bữa trưa cho em nhé.

Thực ra làm liền lúc đó sẽ ngon hơn, không cần để qua đêm.

Hơn nữa, anh có thể tự mình pha chế gia vị, không cần dùng viên cà ri.

Như vậy sẽ ngon hơn nhiều so với việc dùng viên cà ri.

Y Hạ nói.

Vậy cứ thế đi.

Fumino không hề do dự.

Mặc dù có chút tiếc nuối vì hôm nay không thể ăn cơm cà ri, nhưng nếu ngày mai có thể ăn được, hơn nữa còn là món ngon hơn, thì em đương nhiên không ngại chờ đợi.

Ngày mai nhất định phải làm cho em đó nha.

Fumino lại lay lay cánh tay Y Hạ.

Yên tâm.

Y Hạ đảm bảo.

Lúc này, sự chú ý của anh không đặt trên mặt Fumino, mà là trên cánh tay em.

Mặc dù Fumino có hơi khiêm tốn một chút, nhưng cảm giác cần có vẫn là có.

Ừm.

Khiến anh có chút xao động.

Không cần động tay cũng đủ kích thích.

A Thật mỹ vị.

Ăn ngon no bụng.

Tại nhà Fumino.

Vừa ăn xong bữa tối thịnh soạn, Fumino vươn vai một cái.

Bữa tối nay, em ăn cực kỳ hài lòng.

Hay đúng hơn là, đây là bữa ngon nhất gần đây.

Ăn xong là nằm luôn, coi chừng béo phì đó nha.

Nhìn Fumino đang ngồi phịch trên sofa, Y Hạ đang dọn dẹp bát đĩa, nhắc nhở.

Không sao.

Chưa có phương pháp hô hấp của Y Hạ đâu.

Không béo nổi đâu.

Fumino lười biếng nói.

Kể từ khi biết phương pháp hô hấp, em đã trở nên lười biếng.

Đã không ăn béo, đương nhiên cứ thoải mái làm theo ý mình.

Em còn chưa bắt đầu luyện tập đâu.

Hơn nữa, dù có luyện phương pháp hô hấp, em cũng phải luyện tập nhiều mới có hiệu quả.

Nếu lười biếng, thì vẫn béo như thường.

Y Hạ liếc nhìn Fumino.

Thật sự coi phương pháp hô hấp là vạn năng sao.

Ngồi không mà hưởng, điều đó là tuyệt đối không thể.

Vậy sao.

Fumino nghe vậy giật mình.

A.

Em suýt nữa quên mất, mình còn chưa luyện tập phương pháp hô hấp mà.

Nếu bây giờ đã bắt đầu lười biếng, sau đó lại không kiềm chế được miệng, đến lúc đó không biết sẽ béo thành cái dạng gì nữa.

Chương 160

Y Hạ, để em giúp.

Nghĩ đến đây, Fumino lập tức đứng dậy, giúp Y Hạ cùng dọn dẹp.

Đây không phải vì em lương tâm trỗi dậy, không đành lòng để Y Hạ một mình vất vả.

Mà là vì em muốn giúp Y Hạ dọn dẹp xong sớm, để anh có thể dạy em phương pháp hô hấp sớm hơn.

Được.

Vậy những cái này giao cho em rửa nhé.

Anh sẽ cất những thức ăn thừa này vào tủ lạnh trước.

Sau đó nếu cha em về mà chưa ăn cơm, có thể hâm nóng ăn trực tiếp.

Y Hạ nói trên đường.

Ai là cha anh hả.

Nghe thấy cách xưng hô hơi sớm này của Y Hạ.

Mặt Fumino đỏ bừng, xấu hổ giận dữ trừng mắt nhìn Y Hạ.

Mặc dù bây giờ em và Y Hạ đích xác là bạn trai bạn gái, nhưng nói thật, em và Y Hạ còn chưa bát tự đã cong nữa đâu.

Gọi cha em là nhạc phụ đại nhân thật sự có chút quá sớm.

Điều này khiến em nóng nảy, mặt đỏ bừng.

Nói thì nói vậy.

Nhưng phải nói là, cách xưng hô này theo một khía cạnh nào đó, lại rất êm tai.

Nghĩ vậy, Fumino lại một lần nữa đỏ mặt tía tai.

Đây chẳng phải là chuyện sớm muộn thôi.

Y Hạ cười nhẹ nói.

Anh rảnh tay, nhẹ nhàng ôm lấy eo Fumino.

Sau đó, khẽ chạm nhẹ một cái lên má Fumino.

Nha—— Sự thân mật đột ngột này của Y Hạ khiến Fumino vô thức kêu lên một tiếng kinh hãi.

Tiếp theo là, em đặt bát đĩa trong tay xuống, hai tay không ngừng đấm vào ngực Y Hạ.

Thật là khiến con bé xấu hổ.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ nóng nảy của Fumino, mắt Y Hạ khẽ động.

Sau khi đặt bát đĩa trên tay xuống.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Fumino, anh một lần nữa tiến lại gần em.

Ưm Bị anh hôn, Fumino khó nói nên lời.

Sau một hồi giãy giụa nhẹ, em khẽ trừng Y Hạ một cái, rồi cũng để mặc anh.

Nhanh lên dọn dẹp đi.

Đây là câu đầu tiên Fumino nói với Y Hạ sau khi mọi chuyện xong xuôi.

Sắc mặt em vẫn còn vẻ hung dữ.

Nếu nói lúc nãy em còn có ý muốn giúp đỡ, thì bây giờ, ngay cả ý đó cũng không còn.

Lần này, em coi như thua thiệt lớn.

Chuyện một bữa ăn mà để Y Hạ chiếm tiện nghi lớn đến vậy.

Quan trọng nhất là, ai đó cuối cùng thế mà quá trớn đến mức trực tiếp ra tay.

Nếu không phải ý chí của em vững vàng, kịp thời tỉnh dậy, e rằng lúc này hai người không còn ở nhà ăn nữa, mà đã ở trong phòng rồi.

Vâng.

Y Hạ cười tủm tỉm đáp lại một tiếng.

Anh cũng không để ý thái độ của Fumino.

Lần này không lỗ.

Hay đúng hơn là kiếm lời lớn.

Tuy nhiên, có một điều hơi tiếc nuối.

Đó là, ý chí của Fumino thật sự quá kiên cố.

Anh vốn tưởng rằng có thể thuận nước đẩy thuyền đến mức đó.

Anh có phải lại đang ủ mưu gì không.

Nhận thấy thần sắc trên mặt Y Hạ thay đổi kỳ lạ.

Fumino vô thức cảnh giác một chút.

Hơn nữa, lặng lẽ lùi lại ba bước.

Em dám khẳng định, Y Hạ tuyệt đối đang có ý đồ xấu gì đó.

Đâu có.

Thấy Fumino nhạy cảm phát hiện ra điều này.

Thần sắc Y Hạ thay đổi, đầy vẻ ủy khuất.

Chỉ là, Fumino không tin điều đó.

Bởi vì vẻ ủy khuất trên mặt Y Hạ thật sự quá giả tạo.

Lừa ai vậy chứ.

Nói trước nhé.

Ba em buổi tối sẽ về ngủ đấy.

Fumino khẽ hừ một tiếng, trực tiếp cắt đứt mọi ý nghĩ của Y Hạ.

Muốn nói Y Hạ có thể ủ mưu gì.

Đơn giản là ngủ lại.

Sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Nhưng mà, em sẽ không dễ dàng cho Y Hạ cơ hội như vậy.

Ít nhất dưới mắt em còn chưa đưa ra quyết định hay chuẩn bị cho chuyện đó.

Hơn nữa như em đã nói, cha em sẽ về ngủ.

Nếu việc Y Hạ ở lại nhà bị cha em biết được, ai biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Mặc dù nói, về mối quan hệ của em và Y Hạ, cha em có thể đã đoán được, đã biết rồi.

Nhưng mà cứ công khai thể hiện như vậy, thậm chí có chuyện quá đáng như thế, em vẫn sẽ có chút ngượng ngùng.

A, Fumino em định là khi nhạc phụ đại nhân không có ở nhà thì Y Hạ trêu chọc nói.

Anh đương nhiên biết ý của Fumino.

Đâu phải đâu Nghe Y Hạ nói vậy.

Dù biết Y Hạ đang cố ý trêu chọc mình.

Nhưng mà, Fumino vẫn xấu hổ kêu lên.

Ai mà có cái ý định đó chứ.

Bây giờ, anh sẽ bắt đầu truyền thụ phương pháp hô hấp cho em.

Phương pháp hô hấp, đúng như tên gọi, chính là phương pháp thở.

Thông qua hô hấp để cường tráng tim phổi, nâng cao thể chất, từ đó tăng cường khả năng tự phục hồi của cơ thể.

Đây cũng là lý do tại sao em có thể ăn mà không béo.

Bởi vì, mỗi tế bào trên cơ thể em đều ở trạng thái vận động.

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong bát đĩa, xử lý xong thức ăn thừa.

Y Hạ bắt đầu truyền thụ phương pháp hô hấp cho Fumino.

Ừ.

Fumino mở to mắt, cẩn thận lắng nghe.

Còn về phương thức hô hấp, là Thấy Fumino đã hiểu sơ lược về phương pháp hô hấp Y Hạ bắt đầu giảng giải phương thức hô hấp cụ thể.

Em hiểu chưa.

Sau khi giảng giải xong, và sau khi thực hành xong.

Y Hạ hỏi Fumino.

Chắc là rồi ạ.

Giọng Fumino đầy sự không chắc chắn.

Vậy em thử làm mẫu một chút đi.

Có lỗi chỗ nào, anh sẽ giúp em chỉ ra.

Y Hạ nói.

Vâng.

Fumino gật đầu.

Lập tức, em bắt đầu tự mình làm mẫu.

Dựa theo những gì Y Hạ vừa thị phạm, em không ngừng hít thở.

Sai rồi.

Ngay từ đầu em đã dùng cường độ quá lớn.

Đến đoạn này Nhìn Fumino hô hấp.

Y Hạ ngay lập tức bắt đầu chỉ ra những lỗi sai và những chỗ chưa đúng quy cách của Fumino.

Khi giảng đến một số điểm cốt yếu, anh còn trực tiếp ra tay.

Điều này khiến mặt Fumino đỏ bừng, còn dùng ánh mắt xấu hổ trừng Y Hạ.

Chương 161

Bởi vì những chỗ Y Hạ tiếp xúc, rõ ràng là những phần khá nhạy cảm.

Điều này khiến em không khỏi nghi ngờ, Y Hạ có phải cố ý hay không.

Đừng nhìn anh như vậy.

Phương pháp hô hấp có liên quan đến tim phổi, và tim phổi cũng là những nơi mà phương pháp hô hấp cần tác động đến.

Mấy vị trí này vừa hay ở đây, cũng là chuyện không thể khác được.

Hơn nữa, anh không có cố ý chạm vào những chỗ nhạy cảm khác đúng không.

Đối mặt với sự nghi ngờ của Fumino, Y Hạ bất đắc dĩ giải thích.

Anh vô tội.

Điểm này không thể nghi ngờ.

Tuy nhiên điều này không cản trở việc anh thầm vui trong lòng.

Đây là việc quang minh chính đại, đường đường chính chính chiếm tiện nghi đó.

Ai mà biết được.

Fumino khẽ hừ một tiếng.

Mặc dù em vẫn còn hơi nghi ngờ, nhưng cũng xác nhận rằng lời Y Hạ nói là đúng.

Điểm này cũng có thể thấy được từ việc sau khi Y Hạ hướng dẫn,

hô hấp của em quả thực đã trôi chảy hơn nhiều.

Chỉ có điều, em vẫn sẽ có chút ngượng ngùng.

Thôi đi.

Tiếp tục làm đi.

Nếu không lại kéo dài nữa, sẽ rất muộn đó.

Em lại không giữ anh ở lại, cũng không thể để anh về khuya khoắt được.

Nói không chừng, còn có thể đụng phải cha em, bị hiểu lầm gì đó.

Sau một hồi nói một cách đầy đạo lý.

Vị trí tay của Y Hạ lặng lẽ thay đổi, sau đó tiếp tục nghiêm túc chỉ đạo Fumino.

Điều này khiến Fumino càng xấu hổ hơn, đồng thời cũng chỉ có thể càng nghiêm túc làm theo chỉ dẫn của Y Hạ.

Khoảng chừng là như vậy.

Em đã gần như nắm vững rồi.

Tiếp theo, nhớ kỹ luyện tập nhiều lần, kết hợp với rèn luyện là được.

Ngay cả khi đi bộ, cũng có thể coi như một bài vận động để thực hiện.

Sau vài lần chỉ đạo, Y Hạ đã thành công dạy xong phương pháp hô hấp.

Thấy thời gian không còn sớm, anh dặn dò Fumino một hồi, rồi định về nhà.

Em biết rồi ạ.

Fumino nghe vậy gật đầu.

Lập tức, em định đứng dậy, tiễn Y Hạ ra về.

Thôi.

Không cần tiễn đâu.

Nếu bị người khác nhìn thấy, sẽ không hay.

Y Hạ nhìn Fumino, ánh mắt hướng xuống dưới.

Nhận thấy ánh mắt quá rõ ràng của Y Hạ, Fumino vô thức cúi đầu, kiểm tra sự bất thường của mình.

Tiếp đó em quả thật đã nhìn thấy.

Có lẽ vì tiêu hao thể lực khi học phương pháp hô hấp, em đã đổ khá nhiều mồ hôi.

Điều này cũng khiến chiếc áo đồng phục trên người em giờ hơi trong suốt, có thể nhìn rõ lớp áo bên trong.

Nổi bật nhất là chiếc áo nhỏ màu xanh dễ thương ở trước ngực.

Hèn chi Y Hạ không muốn em tiễn anh ra ngoài lúc này.

Nếu cứ thế mà ra ngoài, thật sự có khả năng bị nhìn thấy gì đó.

Nha—— Phát hiện ra điều này.

Fumino lập tức kêu lên một tiếng kinh hãi, khuôn mặt đầy vẻ bối rối và xấu hổ.

Anh, anh quay lưng lại đi.

Thấy Y Hạ với vẻ mặt buồn cười đánh giá tình cảnh bối rối của mình.

Fumino trực tiếp đẩy Y Hạ, bắt anh quay lưng đi.

Tiếp đó, chỉ nghe thấy một tràng tiếng đăng truyền đến.

Đó là tiếng Fumino chạy nhanh lên lầu, vội vàng chạy trốn.

Vậy anh về đây.

Y Hạ quay lưng lại, khẽ gọi một tiếng.

Đáp lại anh là tiếng đóng cửa phanh của Fumino.

Điều này khiến Y Hạ khẽ cười.

Nếu anh không đoán sai, với sự hiểu biết của anh về Fumino.

Bây giờ, Fumino đang chôn mình trong chăn anh.

Về đến nhà.

Vừa mở cửa bước vào, Y Hạ đã nghe thấy tiếng reo hò từ phòng khách.

Xen kẽ đó, còn có từng tràng tiếng bước chân.

Đó là tiếng của Kanna.

Không cần phải nói, đây là Kanna đang vui mừng vì mình sắp được nhập học.

Dù sáng nay em đã biết tin này, nhưng buổi tối em vẫn không giấu nổi sự phấn khích của mình.

Nghĩ đến đây, Y Hạ bỗng cảm thấy buồn cười.

Anh về rồi.

Thay dép lê trong nhà, Y Hạ khẽ gọi một tiếng về phía phòng khách.

Mặc dù động tĩnh anh mở cửa không nhỏ, nhưng động tĩnh của Kanna còn lớn hơn.

Nói không chừng, Kanna trong phòng khách còn chưa phát hiện anh đã về.

Y Hạ đại nhân, anh về rồi.

Nghe thấy tiếng Y Hạ.

Chỉ thấy Kanna là người đầu tiên chạy nhanh về phía huyền quan.

Chờ chạy đến trước mặt Y Hạ, em trực tiếp nhảy phóc một cái, bay thẳng vào lòng Y Hạ.

Tiếp đó là, chui rúc trong ngực Y Hạ, không ngừng cọ cọ.

Cẩn thận chút.

Đừng ngã đó.

Y Hạ vừa ôm vững Kanna trong ngực, vừa nhắc nhở.

Sẽ không.

Bởi vì có Y Hạ đại nhân.

Kanna ngẩng đầu, nói với vẻ đầy thề thốt.

Những lời nói ngắn ngủi này đều thể hiện sự tin tưởng của em đối với Y Hạ.

Điều này cũng đúng.

Y Hạ mỉm cười.

Cảm giác được một ấu long tin tưởng như vậy, không hiểu sao lại khiến người ta tràn đầy cảm giác thành tựu.

Nhân tiện Ngày mai là phải đi học rồi.

Kanna chắc là rất vui đúng không.

Y Hạ vừa ôm Kanna vào phòng khách, vừa hỏi.

Vâng.

Nghe Y Hạ hỏi, Kanna không chút do dự gật đầu.

Vậy Kanna còn nhớ chuyện em đã hứa với anh không.

Y Hạ tiếp tục hỏi.

Không thể bắt nạt người khác.

Khi bị người khác bắt nạt phải nhớ mách cô giáo và Y Hạ đại nhân.

Phải giấu kỹ đuôi và sừng, không thể dùng ma pháp ở trường học.

Kanna nghĩ nghĩ, rồi nói ra những điều mình đã hẹn với Y Hạ.

Ừ, rất tốt.

Thấy Kanna nhớ hết, Y Hạ hài lòng gật đầu.

Không đợi anh nói thêm gì.

Ngay sau đó, chỉ thấy một con muỗi bay đến trước mặt anh và Kanna.

Nhìn con muỗi trước mặt, Kanna đột nhiên khẽ động.

Chỉ nghe thấy tiếng ngao ô truyền đến.

Kanna mở rộng miệng lớn như chậu máu của mình, một ngụm nuốt con muỗi vào bụng.

Thấy cảnh này, Y Hạ ngẩn người.

Lập tức, khóe miệng anh hơi giật giật.

Anh cảm thấy, mình có cần thiết phải thêm cho Kanna một quy tắc nữa.

Đến trường học, cũng không thể tùy tiện ăn những con vật nhỏ nhìn thấy được không.

Nếu không, cô giáo và các bạn học sẽ thấy Kanna rất kỳ lạ.

Y Hạ khẽ gõ nhẹ vào đầu nhỏ của Kanna, nói với em.

Ưm Kanna nghe vậy liền chìm vào suy tư.

Một lúc lâu sau, chỉ thấy em ngẩng đầu lên, gật đầu thật mạnh.

Được ạ.

Kanna đảm bảo.

Mặc dù đây là sở thích và thói quen bản năng, nhưng để có thể đi học thật tốt, em nhất định sẽ nhẫn nhịn.

Vậy thì đúng rồi.

Kanna thật ngoan.

Y Hạ mỉm cười.

Nói xong, anh nâng Kanna lên thật cao.

Sự tương tác thân mật này lập tức khiến Kanna vui vẻ reo lên, tỏ vẻ hưng phấn.

Chương 162

Y Hạ, anh cưng chiều Kanna quá rồi đó.

Nhìn Y Hạ và Kanna thân mật đáng yêu.

Thor từ phòng khách đứng dậy đi tới, vừa bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng.

Cô luôn cảm thấy, Kanna đã tìm thấy tình yêu thương mà em thiếu thốn ở thế giới cũ trên người Y Hạ.

Ở thế giới này, Kanna sẽ có một tuổi thơ tươi đẹp.

Thôi mà Kanna là trẻ con mà.

Cưng chiều một chút cũng không sao.

Chỉ cần Kanna hiểu chuyện là được.

Y Hạ cười nói.

Sau khi tiếp tục chơi đùa với Kanna một lát.

Anh cẩn thận đặt Kanna xuống đất.

Buổi tối đi ngủ sớm một chút nhé.

Ngày mai là phải dậy sớm đó nha.

Y Hạ xoa đầu nhỏ của Kanna nói.

Nói thì nói vậy.

Nhưng mà, Kanna bình thường đều dậy rất sớm rồi.

Dù sao, Kanna sẽ không bỏ lỡ bữa sáng.

Em biết rồi ạ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kanna lập tức gật đầu.

Nói xong, em trực tiếp chạy nhanh lên lầu.

Nhìn theo, Kanna định đi rửa mặt và nghỉ ngơi ngay lập tức.

Sau khi Kanna lên lầu.

Ánh mắt Y Hạ nhìn về phía Thor đang đi tới bên cạnh.

Anh vòng tay ôm lấy eo nhỏ của Thor, đi về phía sofa phòng khách.

Ngày mai em có muốn anh đi cùng không.

Y Hạ hỏi một tiếng.

Mặc dù thủ tục sau này không quá phức tạp, nhưng xét đến việc Thor vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc.

Nếu cần thiết, anh vẫn sẽ đích thân đi.

Không cần cũng không sao.

Y Hạ cứ trực tiếp đi học là được rồi.

Quy trình cụ thể, em đã hỏi Kotori và các cô ấy rồi.

Chắc chắn sẽ không làm sai đâu.

Thor lắc đầu nói.

Chuyện nhỏ nhặt như vậy, không cần phải làm phiền Y Hạ.

Vì vậy, cô đã chuẩn bị rất nhiều thứ từ trước.

Vậy sao.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Vậy ngày mai anh sẽ đi cùng em nhé.

Y Hạ nói.

Thor đã nói vậy, anh đương nhiên tin tưởng.

Tuy nhiên, anh muốn đóng vai một người cha khác để tiễn Kanna nhập học.

Ừm.

Thor gật đầu.

Chỉ là, lời vừa nói ra, cô lại chợt nhận ra điều gì đó.

Y Hạ vừa nói là, ngày mai sẽ cùng cô đi tiễn Kanna đến trường sao.

Ngày mai, anh sẽ đóng vai cha của Kanna nhé.

Y Hạ nháy mắt với Thor đang ngơ ngác.

Nghe Y Hạ nói vậy, Thor đầu tiên mắt sáng lên, sau đó mặt hơi ửng hồng.

Nếu Y Hạ là cha của Kanna, vậy người đóng vai mẹ sẽ là ai đây.

Còn phải nói sao.

Đương nhiên là cô Thor.

Nếu đã vậy, cô còn có thể từ chối sao.

Đây quả thực là một sự cám dỗ lớn lao.

Vậy em chính là mẹ.

Thor cười khúc khích nói.

Nói xong, cô mạnh dạn đặt một nụ hôn lên môi anh.

Đối mặt với Thor nhiệt tình như lửa, Y Hạ đáp lại.

Kanna, chúng ta xuất phát.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị ổn thỏa.

Y Hạ, người đã xin nghỉ phép, gọi Kanna đang ngồi trên sofa sẵn

sàng đi học.

Đến đây.

Nghe Y Hạ gọi.

Kanna, trong bộ đồng phục học sinh, lập tức cõng chiếc cặp sách nhỏ của mình chạy nhanh đến trước mặt Y Hạ.

Không có quên đồ gì ở nhà chứ.

Y Hạ xác nhận với Kanna.

Tất cả văn phòng phẩm và những vật khác mà Y Hạ đại nhân và Thor đại nhân đã chuẩn bị đều ở trong cặp sách rồi ạ.

Kanna lắc đầu.

Để tránh bất trắc, em đã cẩn thận kiểm tra đồ đạc của mình.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ gật đầu.

Vậy chúng ta xuất phát thôi.

Mang theo Kanna và Thor, ba người Y Hạ cùng rời khỏi nhà.

Lần này, vì phải đi vào trường học từ cổng trường tiểu học.

Để phòng vạn nhất, họ không định bay thẳng đến trường của Kanna.

Thay vào đó, họ ngồi taxi đã gọi từ trước, đi đến trường tiểu học.

Lúc này, taxi đã đến cổng.

Ba người Y Hạ lên taxi, đi thẳng đến trường tiểu học Chiba nơi Kanna sẽ học.

À, Kanna.

Ở trường học thì không cần gọi anh là Y Hạ đại nhân đâu.

Cứ gọi anh là Onii chan hoặc Y Hạ Nii san là được.

Sau khi trả tiền xuống xe, Y Hạ nhắc nhở Kanna.

Mặc dù hôm qua anh đã đùa với Thor rằng mình sẽ đóng vai cha của Kanna, nhưng ở tuổi của anh, làm sao có thể có một cô con gái nhỏ như Kanna được.

Vì vậy, gọi là Onii chan sẽ thích hợp hơn.

Em biết rồi ạ.

Kanna gật đầu một cách mơ hồ.

Tuy nhiên, chỉ cần làm theo những gì Y Hạ nói, cuối cùng sẽ không sai.

Kanna nghĩ vậy.

Vậy Thor đại nhân thì sao ạ.

Nghĩ đến Thor bên cạnh, Kanna nhìn Y Hạ, rồi lại nhìn Thor, hỏi.

Nếu cách xưng hô với Y Hạ phải thay đổi, vậy cách xưng hô với Thor có phải cũng phải thay đổi không.

Với Thor thì em cứ gọi Thor Onee san hoặc Thor tỷ tỷ là được.

Y Hạ nói.

Ừm.

Kanna gật đầu lanh lợi.

Lập tức, em thầm luyện tập trong lòng, để tránh đến lúc đó mắc lỗi.

Sau khi đã xác nhận xong với Kanna.

Ba người Y Hạ đi đến phòng bảo vệ.

Mặc dù nhà trường đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, nhưng họ vẫn

cần phải đăng ký một chút.

Như vậy, cũng tránh bị coi là người không phận sự.

Kèm theo việc đăng ký hoàn tất, ba người Y Hạ cuối cùng đã vào được trường tiểu học Chiba.

Đang lúc Y Hạ tìm người hỏi thăm vị trí phòng tuyển sinh.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng gọi từ phía sau ba người Y Hạ.

Y Hạ Nii san.

Nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc này.

Y Hạ vô thức quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Tiếp đó, anh liền thấy một bóng người quen thuộc.

Đó là Tiểu Hoa.

Chương 163

Lần gặp mặt trước, vẫn là ở nhà Kotori.

Lúc đó, anh và Tiểu Hoa đã trò chuyện rất vui vẻ.

Cũng bởi vì anh làm món tráng miệng và những món ăn rất ngon.

Hơn nữa, anh có sức hút kỳ lạ đối với trẻ nhỏ, Tiểu Hoa cũng rất thích anh.

Điều khiến anh có chút không ngờ, là Tiểu Hoa lại xuất hiện ở đây.

Tiểu học Tiểu Hoa đang học chính là trường tiểu học này của Kanna sao.

Y Hạ có chút ngạc nhiên.

Nói đến, lần trước anh lại không hỏi Tiểu Hoa đang học tiểu học nào.

Tuy nhiên, nếu Tiểu Hoa học ở trường tiểu học Chiba, vậy thì đúng là vừa giải tỏa được nỗi lo của anh.

Là học sinh của trường tiểu học Chiba, Tiểu Hoa đương nhiên biết phòng tuyển sinh của trường ở đâu.

Tiểu Hoa, là em à.

Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Nghĩ đến đây, Y Hạ cười chào hỏi Tiểu Hoa.

Vâng, em cũng không nghĩ tới.

Tiểu Hoa tỏ vẻ vui vẻ.

Việc gặp lại Y Hạ khiến em rất vui.

Sau lần trước, em thường xuyên bóng gió ở nhà Kotori, hỏi Y Hạ khi nào sẽ đến lần nữa.

Mà mỗi lần kết quả, em đều thất vọng ra về.

Nếu không phải vì em ngượng ngùng không dám hỏi Kotori cách liên lạc của Y Hạ, có lẽ em đã sớm mạnh dạn đi tìm Y Hạ chơi rồi.

Bây giờ gặp lại Y Hạ ở đây, đối với em đương nhiên là một niềm vui bất ngờ.

Tiểu Hoa, anh trai này là ai vậy ạ.

Đang lúc Tiểu Hoa muốn tiếp tục nói gì đó.

Chỉ thấy hai cô bé loli dễ thương bên cạnh em tò mò đánh giá Y Hạ, hỏi.

Hinata, Noa, Y Hạ Nii san chính là người lần trước đã làm món tráng miệng rất ngon cho chúng ta.

Hơn nữa, anh ấy còn là bạn trai của chị Kotori.

Tiểu Hoa giải thích với hai người bạn nhỏ bên cạnh.

Y Hạ Nii san, họ là bạn học và bạn của em, lần lượt là Hinata và Noa.

Trước đây, chúng em từng chơi cùng nhau ở nhà chị Kotori.

Em đã kể cho các bạn ấy nghe về Y Hạ Nii san rồi.

Sau khi giải thích xong với hai người bạn nhỏ bên cạnh, Tiểu Hoa lại giới thiệu hai người bạn của mình với Y Hạ.

Hinata và Noa sao.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Lúc này, anh cũng nhận ra hai bóng người mà vừa nãy anh không để ý.

Hinata và Noa, các em cũng giống như Tiểu Hoa, đều là những tiểu thiên thần.

Nếu Tiểu Hoa học ở trường tiểu học Chiba, vậy thì Hinata và Noa đương nhiên cũng học ở đây.

Bạn trai của chị Kotori sao.

Nghe Tiểu Hoa nói vậy.

Dù là Hinata hay Noa, đều mắt sáng lên nhìn về phía Y Hạ.

Đối với Y Hạ, bạn trai của Kotori, các em có thể nói là cực kỳ tò mò.

Không ngờ, lại đụng phải Y Hạ, người trong cuộc, ở đây.

Chào các em.

Thấy Hinata và Noa không chớp mắt đánh giá mình.

Y Hạ cười chào hỏi Hinata và Noa.

Onii chan chào anh.

Nghe Y Hạ thân thiện chào hỏi, Hinata không chút khách khí đáp lại.

Hơn nữa, em còn trực tiếp gọi Y Hạ bằng một cách xưng hô thân mật.

Em là một người rất thẳng thắn như vậy.

Đối với người quen biết và người mà em có thiện cảm, em sẽ chủ động thể hiện sự thân thiết.

Còn về Noa, em ấy vẫn tương đối lý trí.

Vì vậy, em không chủ động như Hinata.

Tuy nhiên, em vẫn ngọt ngào chào hỏi Y Hạ: Chào anh ạ.

Y Hạ Nii san, sao anh lại đến trường chúng em vậy.

Sau khi chào hỏi xong.

Chỉ thấy Tiểu Hoa tò mò hỏi Y Hạ.

Ánh mắt em lướt qua Kanna bên cạnh Y Hạ, tỏ vẻ như có điều suy nghĩ.

Mơ hồ, em như đoán được điều gì đó.

Việc Y Hạ đến trường của các em, có liên quan đến Kanna.

Lần này thì, anh đến để giúp em gái Kanna làm thủ tục nhập học.

Kanna thì, tiếp theo cũng sẽ học ở trường của các em.

Đến lúc đó, mong các em chiếu cố Kanna nhiều hơn nhé.

Y Hạ kéo Kanna đến trước mặt mình, giải thích lý do.

Đến đây, Kanna.

Chào hỏi Tiểu Hoa và các bạn đi.

Biết đâu, sau này các em lại là bạn học đấy.

Y Hạ nói.

Tiểu Hoa và các em ấy, bây giờ là học sinh lớp 5 tiểu học.

Còn Kanna, xét theo vẻ ngoài tuổi tác của Kanna.

Y Hạ muốn Kanna học cũng là lớp 5 tiểu học.

Vì vậy, chỉ xét riêng điểm này, Kanna thật sự có khả năng sẽ là bạn cùng lớp với Tiểu Hoa.

Không đúng, không phải là có khả năng.

Mà là chắc chắn.

Anh có thể thông báo hiệu trưởng, để ông ấy sắp xếp Kanna vào lớp của Tiểu Hoa.

Như vậy, Kanna cũng có thể nhanh chóng hòa nhập với lớp học.

Hơn nữa, cũng sẽ không bị lạc lõng.

Để đáp lại, đến lúc đó anh sẽ chiêu đãi thật tốt ba tiểu thiên thần Tiểu Hoa.

Hay nói đúng hơn là mèo con háu ăn.

Còn về việc Kanna chưa tiếp xúc với kiến thức từ lớp 1 đến lớp 4 tiểu học thì sao.

Kiến thức tiểu học đương nhiên là đơn giản, Kanna cũng rất thông minh.

Anh đến lúc đó hơi phụ đạo Kanna một chút, sẽ không có vấn đề gì.

Em là Kanna, chào các chị.

Dưới sự ra hiệu của Y Hạ.

Kanna hơi cúi người, chào hỏi Tiểu Hoa, Hinata, và Noa.

Kanna, chào em.

Em thật là Kanna.

Ba người Hinata nhiệt tình đáp lại.

Tiếp đó, chỉ nghe thấy Hinata tò mò hỏi Kanna.

Kanna, em là người nước ngoài sao.

Tên em nghe lạ quá.

Hinata hỏi.

Tên của Kanna và vẻ ngoài khác biệt với người khác khiến em cảm thấy Kanna chắc không phải là người Nhật Bản.

Nếu thật sự là vậy, thì sau này các em sẽ có một người bạn học và

bạn tốt đến từ nước ngoài đó.

Điều này dường như là một chuyện đáng để vui mừng.

Hinata, em hỏi như vậy có chút không lễ phép đó.

Không sai.

Không thể trực tiếp như vậy đâu.

Nghe Hinata hỏi.

Không đợi Kanna mở miệng trả lời.

Chỉ thấy Tiểu Hoa và Noa giống như những người lớn, nhắc nhở Hinata.

Tuy nhiên, về điểm này, các em ấy lại không sai.

Đặc biệt là, các em ấy bây giờ vừa mới quen Kanna.

Nhưng mà, nói đi thì nói lại.

Việc Hinata thẳng thắn hỏi ra loại vấn đề này, các em ấy dường như cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Bởi vì điều này rất hợp phong cách của Hinata.

Ngoài ra về việc Kanna có phải là người nước ngoài hay không, các em ấy cũng rất tò mò.

Không sao đâu ạ.

Kanna lắc đầu.

Em cũng không để ý việc bị Hinata hỏi như vậy.

Chương 164

Còn về vấn đề này, trước đây Y Hạ cũng đã nói với em rồi.

Vì vậy, em tuyệt đối không hề hoảng hốt.

Em đích xác đến từ nước ngoài.

Vì ba mẹ em bận việc, không có quá nhiều thời gian chăm sóc tốt.

Thế là, họ đã gửi em đến Nhật Bản, sống cùng Onii chan.

Kanna giải thích với ba người Hinata.

Lời giải thích này, đương nhiên là đã được bàn bạc và thống nhất với Y Hạ từ trước.

Thì ra là vậy.

Nghe Kanna nói về lý do, ba người Hinata chợt vỡ lẽ.

Lập tức, chỉ thấy Noa và Tiểu Hoa lộ ra ánh mắt yêu thương.

Muốn nói lý do ư.

Cha mẹ của các em ấy, cũng đều là những người rất bận rộn trong công việc.

Cơ bản là kiểu đi sớm về trễ.

Ngay cả vào ngày nghỉ, các em ấy cũng chưa chắc đã có thể ở bên cha mẹ lâu.

Bởi vì họ có thể phải tăng ca bất cứ lúc nào, phải đến công ty.

Tuy là như vậy, nhưng ít ra các em ấy mỗi ngày đều có thể gặp cha mẹ mình.

Ngược lại Kanna, nhỏ như vậy đã đến nước ngoài, cha mẹ đều không ở bên cạnh.

Chắc hẳn, Kanna ít nhiều sẽ có chút cô đơn nhỉ.

Để Kanna không cảm thấy cô đơn, để Kanna có thể tận hưởng thật tốt cuộc sống ở Nhật Bản.

Sau này chúng ta nhất định phải bầu bạn thật tốt với Kanna, để Kanna mỗi ngày đều vui vẻ mới được.

Bây giờ, ý nghĩ này bất chợt nảy sinh trong đầu ba cô bé Tiểu Hoa.

Kanna, sau này chúng ta sẽ là bạn tốt.

Chúng ta nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt.

Ba người Hinata mỗi người nắm lấy tay nhỏ của Kanna, em một câu tôi một lời bày tỏ sự quan tâm của mình.

Vâng.

Kanna gật đầu.

Giờ khắc này, trong mắt em dường như có một tia sáng không muốn người khác biết đang lóe lên.

Có được những người bạn tốt cùng tuổi như vậy, khiến em rất vui.

Vậy thì cảm ơn các em.

Đối với ba người Tiểu Hoa đầy tình hữu nghị, Y Hạ vui mừng mỉm cười, bày tỏ lòng cảm ơn của mình.

Lần sau, đến nhà anh chơi nhé.

Anh sẽ làm những món tráng miệng thật ngon để chiêu đãi các em.

Y Hạ cười nói.

Món tráng miệng—— Nghe thấy hai chữ món tráng miệng.

Mắt Tiểu Hoa lập tức sáng lên.

Nghĩ đến món tráng miệng do Y Hạ làm, bây giờ nước bọt trong miệng em đang tiết ra nhanh chóng, như muốn chảy ra ngoài.

Thật sự có thể chứ.

Mặc dù trong lòng rất phấn khích, cũng hận không thể lập tức được ăn món tráng miệng ngon lành của Y Hạ.

Tuy nhiên, vì sợ làm phiền Y Hạ, Tiểu Hoa vẫn dò hỏi một câu.

Đương nhiên.

Y Hạ không chút do dự đưa ra câu trả lời khẳng định.

Nếu các em đến nhà chơi, lúc đó Kanna chắc chắn cũng sẽ rất vui.

Y Hạ cười nói, Dù sao, các em cũng là bạn của Kanna mà.

Nói xong, anh nhìn về phía Kanna trước mặt, hỏi: Đúng không, Kanna.

Ưm.

Kanna không chút do dự gật đầu.

Nếu ba người bạn mới kết giao là Hinata đến nhà mình chơi, em ấy đương nhiên sẽ rất vui.

Em ấy có thể cùng ba người Hinata chơi game, cùng xem TV với nhau.

Hơn nữa, còn có thể cùng nhau ăn những món tráng miệng ngon lành nữa.

Onii chan, vậy hôm nay bọn em sẽ đến nhà Onii chan chơi nhé.

Nghe Y Hạ và Kanna nói vậy, Hinata lập tức giơ cao tay phải lên, có chút phấn khích nói.

Dù là vì Kanna, hay là vì món tráng miệng.

Hôm nay, em ấy quyết định đến nhà Y Hạ làm khách.

Hinata, em vội quá rồi.

Nghe lời nói đầy vẻ hứng thú của Hinata, Noa liền không nhịn được mà cằn nhằn.

Cho dù Y Hạ không phải nói lời khách sáo, các em ít nhất cũng nên khách sáo một chút chứ.

Cứ thế này mà tự tiện đến làm phiền, thật sự là quá thất lễ.

Dù sao thì cũng phải chuẩn bị một chút quà thăm viếng chứ.

Dù không đáng giá tiền, nhưng cũng là tấm lòng của các em.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt Noa rất nhanh liền thấy được biểu cảm trên mặt Tiểu Hoa.

Bây giờ, Tiểu Hoa vốn luôn đạm nhiên, trưởng thành, sắc mặt cũng tràn đầy kích động.

Giống hệt Hinata vậy.

Hơn nữa, so với phản ứng của Hinata, Tiểu Hoa có lẽ còn kịch liệt hơn.

Chỉ có điều Tiểu Hoa khá nội liễm, cho nên biểu hiện ra không rõ ràng lắm.

Nếu không phải người quen thuộc Tiểu Hoa như cô, e rằng rất khó nhận ra điểm này.

Không cần phải nói.

Tiểu Hoa đây là muốn giống Hinata vậy.

Điều này ít nhiều khiến Noa có chút cạn lời, suýt nữa thì không kìm được mà cằn nhằn lần nữa.

Hai em, ít nhiều gì cũng phải giữ ý tứ một chút chứ.

Đừng có làm như thể bị bắt cóc vậy.

Tuy nhiên, điều này dường như cũng không phải chuyện không thể hiểu được.

Nghĩ vậy, Noa lập tức tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Ai bảo Tiểu Hoa thích nhất món tráng miệng cơ chứ.

Huống chi, Tiểu Hoa còn sớm đã thưởng thức qua món tráng miệng Y Hạ làm, khen ngợi rất nhiều, vô cùng yêu thích.

Bây giờ lại có cơ hội ăn được món tráng miệng của Y Hạ, Tiểu Hoa sao có thể kiềm chế lại được sự thèm ăn của mình chứ.

Không sao đâu.

Lời hôm nay, đương nhiên là được.

Cho dù đến lúc đó anh có bận, Thor cũng có thể làm cho các em ăn.

Y Hạ cười cười.

Anh đương nhiên không ngại sự chủ động và đột ngột của Hinata.

Ngay lập tức, ánh mắt anh nhìn về phía Thor suýt chút nữa bị bỏ quên ở bên cạnh.

Mà nói về Thor, tay nghề không hề kém anh chút nào đâu.

Y Hạ nói, Điểm này, anh có thể đảm bảo.

Không tệ chút nào.

Hắc hắc—— Thor cười hắc hắc, vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

Chị Thor thật lợi hại.

Tiểu Hoa sáng mắt lên.

Em ấy không ngừng ca ngợi Thor.

Tuy nhiên, điều này trong mắt Y Hạ, ít nhiều cũng có chút ý tứ làm quen trước.

Tiểu Hoa đây là đang lấy lòng Thor.

Kiểu này, sau này cho dù không thể ăn món tráng miệng ngon lành ở chỗ anh, cũng có thể ăn ở chỗ Thor.

Nên nói là.

Tiểu đầu gấu mê món tráng miệng đến mức si mê sao.

Y Hạ cảm thấy có chút buồn cười.

Đúng rồi, Tiểu Hoa, Hinata, Noa.

Phòng tiếp nhận học sinh của trường các em ở đâu.

Chúng anh vừa định tìm người hỏi thăm đến nơi đó.

Sau khi trò chuyện xong, Y Hạ nhận thấy thời gian vào lớp đã gần kề.

Nghĩ đến chuyện chính, Y Hạ hỏi ba người Tiểu Hoa.

Phòng tiếp nhận học sinh sao.

Phòng tiếp nhận học sinh thì ở hướng này đây.

Ở lầu ba của tòa nhà dạy học này.

Ở đây à.

Vậy xem ra rất gần đấy.

Theo hướng Tiểu Hoa chỉ tay, Y Hạ thấy được tòa nhà dạy học cách đó hơn ba mươi mét.

Onii chan, bọn em dẫn anh tới nhé.

Biết được địa điểm cụ thể, không đợi Y Hạ chào tạm biệt ba người Tiểu Hoa, chỉ thấy Hinata với vẻ mặt nhiệt tình, liền muốn dẫn đường cho ba người Y Hạ.

Và đề nghị này, lập tức nhận được sự đồng tình của Noa và Tiểu

Hoa.

Onii chan, bọn em dẫn anh đi nhé.

Bọn em sẽ đưa anh đến tận cửa phòng tiếp nhận học sinh.

Nói xong, Tiểu Hoa và Noa hai người mỗi người một bên, liền muốn kéo mấy người Y Hạ đi đến phòng tiếp nhận học sinh.

Không có gì đâu.

Tụi anh tự đến là được rồi.

Thời gian vào lớp đã sắp đến rồi.

Nếu các em đưa tụi anh đến phòng tiếp nhận học sinh, mà bị muộn thì không tốt đâu.

Y Hạ cười từ chối nhã nhặn thiện ý của Hinata và các em ấy.

Đúng rồi.

Đã là giờ này rồi.

Noa vô thức nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

Bây giờ, không còn bao nhiêu thời gian nữa là đến tiết học đầu tiên rồi.

Onii chan không cần lo lắng đâu.

Bọn em cũng ở trong trường học, cho dù có muộn một chút vào lớp cũng không sao đâu.

So với sự lo lắng của Noa, Hinata lại vỗ vỗ lồng ngực mình, vẻ mặt lơ đễnh.

Chương 165

Đi học muộn.

Đó là khi chuông vào học vang lên mà vẫn chưa đến cổng trường mới gọi là đi học muộn.

Bọn em thế mà cũng đang ở trong trường học.

Cho dù có muộn một chút vào lớp, thì cũng không sao.

Cùng lắm thì cũng chỉ bị giáo viên phê bình vài câu thôi.

Không được đâu.

Nhất định phải đến lớp đúng giờ theo quy định mới được.

Nghe mấy người Hinata nói vậy, Kanna liền lắc đầu, vẻ mặt thành thật nói.

Em ấy không muốn vì ba người Hinata đưa ba người họ mà đến trễ.

Kanna lên tiếng, khiến ba người Hinata hơi ngạc nhiên.

Giờ phút này, hình tượng Kanna trong mắt các em ấy trở nên rõ ràng hơn một chút.

Là thuộc loại học sinh giỏi, nghiêm túc, ngoan ngoãn.

Điều này ngược lại rất tốt.

Vậy sao.

Thế thì.

Được thôi.

Đối mặt sự kiên trì của Kanna, ba người Hinata không còn miễn cưỡng nữa.

Vậy sau khi hoàn tất thủ tục nhập học, đến phòng học vào lớp xong.

Đến giờ tan học, Kanna có thể đến tìm bọn em chơi nhé.

Bọn em còn có thể dẫn Kanna đi làm quen trường học.

Hinata nói.

Ưm.

Kanna liên tục gật đầu.

Về điểm này thì, em ấy đương nhiên sẽ không từ chối.

Vậy bọn em đi vào lớp trước đây.

Onii chan, chị Thor, Kanna, tạm biệt.

Ba người Hinata chào tạm biệt mấy người Y Hạ.

Nói xong, các em ấy mỗi người một ngả đi về phía lớp học của mình.

Vậy chúng ta đi đến phòng tiếp nhận học sinh trước nhé.

Hoàn tất nhập học, Kanna rất nhanh sẽ gặp lại Tiểu Hoa và các em ấy thôi.

Thấy Kanna có chút lưu luyến không rời nhìn theo hướng ba người Tiểu Hoa rời đi, Y Hạ có chút buồn cười xoa đầu Kanna, nói với em ấy.

Vâng.

Mắt Kanna hơi sáng lên.

Ngay lập tức, dưới sự dẫn dắt của Y Hạ, họ đi về phía tòa nhà dạy học nơi có phòng tiếp nhận học sinh.

Đi đến phòng tiếp nhận học sinh.

Ở đây, giáo viên phụ trách tuyển sinh và nhập học đã sớm chờ đợi.

Cũng có hiệu trưởng trường tiểu học Chiba, cũng ở đây sẵn sàng chào đón.

Sở dĩ làm long trọng như thế, ngược lại không chỉ vì lời dặn dò của nghị viên Yukinoshita.

Còn có điều là, hiệu trưởng đã biết được bí mật từ Yukinoshita.

Đó chính là, người cần làm thủ tục nhập học, có thể là em gái của tác giả nổi tiếng Niệm Cổ lão sư.

Mà ông ta, bất ngờ lại là một độc giả trung thành của Niệm Cổ lão sư.

Hướng về điểm này, ông ta cũng phải đích thân ra mặt, làm cho chuyện này được chu toàn.

Nói không chừng, sau đó có thể làm quen với Niệm Cổ lão sư mà mình hằng tâm niệm niệm.

Tiếp đó.

Nhận được chữ ký của đối phương, đồng thời chụp ảnh chung nữa.

Chào ngài, xin lỗi đã làm phiền.

Chúng tôi là người đã hẹn trước đến làm thủ tục nhập học.

Sau khi thông báo với giáo viên phòng tiếp nhận học sinh và hiệu trưởng, Y Hạ dẫn theo Kanna và Thor đi vào văn phòng.

Ngài đã đến rồi.

Bên chúng tôi đã chuẩn bị xong cả rồi.

Nhìn ba người Y Hạ bước vào văn phòng, hiệu trưởng sáng mắt lên.

Ngay lập tức, ông ta có chút nhiệt tình tiến lên tiếp đón ba người Y Hạ.

Cảnh tượng này, ngược lại khiến vị giáo viên phụ trách phòng tiếp nhận học sinh đứng một bên trợn mắt há hốc mồm.

Hiệu trưởng của họ, thế mà lại nhiệt tình và cung kính với Y Hạ đến thế.

Đây là lần đầu tiên ông ta thấy điều này.

Ba người trước mặt này rốt cuộc có lai lịch ra sao chứ.

Rõ ràng, vị giáo viên phòng tiếp nhận học sinh đang ngơ ngác kia cũng không biết lai lịch thân phận của ba người Y Hạ.

Càng không biết thân phận Niệm Cổ lão sư của Y Hạ.

Nếu không, với tư cách một người cũng mê sách như Y Hạ, bây giờ thái độ đối đãi Y Hạ, e rằng sẽ còn kích động và kịch liệt hơn cả hiệu trưởng.

Sau một hồi hàn huyên đơn giản, Y Hạ đi vào chuyện chính.

Vị này chính là em gái mà tôi muốn làm thủ tục nhập học.

Đây là giấy chứng nhận.

Y Hạ đặt giấy chứng nhận đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

Hơn nữa, anh còn để Kanna đứng bên cạnh biểu diễn trước mặt hiệu trưởng và giáo viên phòng tiếp nhận học sinh.

Nhìn giấy chứng nhận trước mặt, ngoài việc giáo viên phòng tiếp nhận học sinh nhìn kỹ vài lần, hiệu trưởng gần như không thèm để ý.

Sau đó, ông ta còn giành lấy công việc của giáo viên phòng tiếp nhận học sinh, trực tiếp thay Kanna làm đủ loại thủ tục.

Khiến giáo viên phòng tiếp nhận học sinh một phen xấu hổ.

Ông ta dứt khoát làm thư ký cho hiệu trưởng, đứng một bên hỗ trợ.

Tốt rồi.

Thông tin nhập học của em gái ngài, Kanna, đã được đưa vào hồ sơ của trường chúng ta.

Sau đó, chỉ cần trực tiếp đến lớp học báo danh, nhận lấy sách giáo khoa tương ứng là được.

Sau khi làm xong thủ tục nhập học, hiệu trưởng như tranh công nói với Y Hạ.

Vâng.

Y Hạ gật đầu cười.

Nói xong, anh lập tức nghĩ đến điều gì đó.

Tiếp đó, anh hỏi hiệu trưởng.

Đúng rồi.

Về lớp học, tôi có thể để Kanna học ở lớp B không.

Ở đó có những người bạn mà Kanna quen biết, tôi nghĩ em ấy sẽ nhanh hòa nhập hơn.

Tình hình hòa nhập vào lớp học cũng sẽ tốt hơn.

Y Hạ đưa ra lời thỉnh cầu này.

Cái này sao.

Hiệu trưởng hơi sững sờ.

Ngay lập tức, ông ta đưa ra câu trả lời khẳng định.

Đương nhiên là không có vấn đề gì.

Đây là chuyện nhỏ thôi.

Hiệu trưởng nói.

Vấn đề này cũng không nhỏ đâu.

Nghe hiệu trưởng của mình đưa ra lời đảm bảo, vị giáo viên phòng tiếp nhận học sinh đứng một bên rất muốn cằn nhằn.

Việc sắp xếp lớp học, cũng cần nhìn tình hình lớp học và số lượng học sinh của khối lớp đó.

Mà nói đến lớp B, không nói đủ quân số, nhưng cũng đã đến mức không thể sắp xếp thêm số lượng học sinh nữa.

Bây giờ đột nhiên thêm một học sinh vào lớp B, không nghi ngờ gì sẽ ảnh hưởng đến việc sắp xếp học sinh của lớp B.

Điều này mặc dù không phải vấn đề quá lớn, nhưng nói chung là có chút không hợp quy tắc.

Chỉ là.

Muốn nói quy tắc, ai có thể cãi lại hiệu trưởng của mình chứ.

Chi bằng nói, hiệu trưởng của mình chính là quy tắc.

Vậy xin đa tạ.

Y Hạ cười nói lời cảm ơn.

Khi việc nhập học và phân lớp của Kanna đều đã được thực hiện, anh cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Thầy Lang, thầy ra ngoài trước một lát.

Cũng tại sau khi hoàn tất thủ tục nhập học.

Ngay sau đó, chỉ thấy hiệu trưởng muốn làm chút chuyện riêng, liền ra hiệu cho giáo viên phòng tiếp nhận học sinh rời đi.

Tiếp theo, không phải là cảnh tượng có thể để vị giáo viên phòng tiếp nhận học sinh này chứng kiến.

Vâng ạ.

Khóe miệng giáo viên phòng tiếp nhận học sinh hơi giật giật.

Ông ta. bị buộc phải rời đi.

Rõ ràng đây là địa bàn của ông ta mà.

Đương nhiên.

Câu nói này thì, ông ta vạn vạn lần không dám phản kháng hiệu trưởng của mình.

Chương 166

Vậy thì.

Niệm Cổ lão sư, nếu có thể, ngài có thể vui lòng ký tên cho tôi một chữ được không.

Sau khi giáo viên phòng tiếp nhận học sinh bị buộc phải rời đi, chỉ thấy hiệu trưởng ngập ngừng đưa ra thỉnh cầu với Y Hạ.

Nghe lời thỉnh cầu của hiệu trưởng, Y Hạ hơi ngạc nhiên.

Không ngờ, vị hiệu trưởng này cũng biết thân phận của mình.

Tuy nhiên, nghĩ đến vị hiệu trưởng này có liên quan đến gia đình Yukinoshita, và vẫn là do Yukinoshita sai khiến, vậy thì việc vị hiệu trưởng này biết được anh, dường như cũng không có gì là lạ.

Mà nhìn từ tình trạng hiệu trưởng vừa đối xử với giáo viên phòng tiếp nhận học sinh, vị hiệu trưởng này, rõ ràng cũng rất thông minh, không hề tiết lộ thân phận của anh, gây thêm phiền phức cho anh.

Với những điều đó, việc bị vị hiệu trưởng này biết được thân phận của mình, cũng không sao.

Mặt khác.

Đương nhiên vị hiệu trưởng này biết được thân phận của mình, vậy thì cuộc sống và mọi sự sắp xếp của Kanna sau này ở trường học, cũng hoàn toàn không cần anh phải lo lắng hay bận tâm.

Tuyệt đối vững vàng.

Điều này ngược lại là một chuyện tốt.

Xem như. một niềm vui bất ngờ.

Nghĩ vậy, Y Hạ lập tức đáp ứng lời thỉnh cầu của hiệu trưởng.

Đương nhiên là được.

Y Hạ gật đầu.

Nếu không ngại, chúng ta chụp thêm một tấm ảnh nhé.

Y Hạ chủ động đưa ra phúc lợi bổ sung.

Không, không ngại, đương nhiên không ngại.

Nghe Y Hạ nói vậy, hiệu trưởng mừng rỡ như điên.

Chụp ảnh chung, ông ta vốn định sau khi Y Hạ ký tên xong rồi mới đề cập.

Bây giờ Y Hạ chủ động nhắc đến, thật sự khiến ông ta vô cùng phấn khích.

Bây giờ, ông ta thậm chí có một cảm giác chết cũng không tiếc.

Đây là giấy bút.

Hiệu trưởng lập tức chuẩn bị giấy bút để Y Hạ ký tên.

Nói là giấy, chi bằng nói là một quyển sách.

À, một trong những tiểu thuyết truyền thống mà Y Hạ đã phát hành trước đây.

Mà nói về quyển tiểu thuyết này, là quyển hiệu trưởng thích nhất.

Về phần tại sao vừa vặn lại có quyển tiểu thuyết này ở vị trí này.

Đó đương nhiên là bởi vì.

Ông ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Vì, chính là khoảnh khắc này.

Được.

Sau khi để lại chữ ký bay bướm trên quyển tiểu thuyết của mình, Y Hạ đưa sách và bút cho hiệu trưởng.

Vâng.

Hiệu trưởng như nhặt được chí bảo mà nhận lấy quyển sách có chữ ký của Y Hạ.

Sau khi cẩn thận cất giữ quyển sách này, ngay lập tức, ông ta lấy điện thoại di động của mình ra, đưa về phía Thor ở một bên.

Tiếp theo, xin làm phiền vị quý cô này.

Hiệu trưởng làm động tác nhờ cậy.

Bây giờ đã ký tên xong, tự nhiên là đến lúc chụp ảnh chung.

Cứ giao cho em đi.

Thor cũng không từ chối.

Nói xong, cô ấy nhận lấy điện thoại hiệu trưởng đưa tới.

Tiếp đó chính là, mở chức năng máy ảnh, chụp một tấm cho Y Hạ và hiệu trưởng đang đứng sóng vai.

Sau khi xác nhận ảnh chụp không có lỗi, Thor trả điện thoại di động lại cho hiệu trưởng.

Được rồi.

Thor nói.

Cảm ơn.

Hiệu trưởng trịnh trọng nói lời cảm ơn.

Ngay lập tức, ông ta nhận lấy điện thoại di động của mình, kiểm tra ảnh Thor đã chụp.

Ưm.

Là một tấm ảnh đẹp.

Không đúng, phải nói.

Là một tấm ảnh khá tốt.

Đáng giá cả đời trân tàng.

Sau khi tan sở, ông ta sẽ lập tức in nó ra, đặt ở thư phòng và văn phòng của mình để lưu niệm.

Vậy chúng tôi xin cáo từ trước.

Chữ ký cũng đã ký, ảnh chung cũng đã chụp, Y Hạ liền cáo từ.

Tiếp theo, chỉ cần đưa Kanna đến phòng giáo viên tương ứng, để giáo viên đó đưa em ấy đến lớp B là được rồi.

Và sau đó, anh cũng không còn việc gì nữa.

Tôi tiễn ngài.

Hiệu trưởng lưu luyến không rời tiễn đưa.

Khi đi một đoạn đến cửa sau, Y Hạ không tiếp tục để hiệu trưởng tiễn đưa nữa.

Hơn nữa, anh còn đưa ra lời thỉnh cầu với hiệu trưởng.

Liên quan đến thân phận tác giả của tôi, còn xin hiệu trưởng giữ bí mật.

Y Hạ nói.

Mặc dù vị hiệu trưởng hiểu chuyện này nói chung sẽ giữ bí mật, nhưng khi đã có được chữ ký và ảnh chụp chung, có lẽ sẽ không kìm được mà lỡ lời trong lúc phấn khích.

Cho nên, nhắc nhở một chút vẫn là cần thiết.

Đương nhiên.

Niệm Cổ lão sư xin yên tâm, tôi tuyệt đối giữ mồm giữ miệng.

Hiệu trưởng vỗ vỗ lồng ngực mình, lời thề son sắt đảm bảo.

Vậy thì làm phiền.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Nói xong, dưới ánh mắt tiễn đưa của hiệu trưởng, họ rời khỏi phòng tiếp nhận học sinh.

Kanna rất nhanh được đưa đến phòng giáo viên để giáo viên xử lý.

Sau đó, hai người Y Hạ và Thor rời khỏi trường tiểu học Chiba.

Y Hạ, tiếp theo chúng ta về thẳng nhà nhé.

Hay là, đi thẳng đến tiệm.

Trên đường trở về, Thor vừa kéo cánh tay Y Hạ, vừa hỏi anh về lịch trình.

Đi đến tiệm thì tốt hơn.

Dù sao cũng đã xin nghỉ rồi.

Anh sẽ dạy em một vài món tráng miệng mới, mấy ngày tới em có thể thử làm những món này.

Y Hạ thầm nghĩ.

Vâng.

Thor đối với điều này đương nhiên không có ý kiến.

Chi bằng nói, còn vô cùng vui vẻ.

Tìm một góc khuất bí mật, Thor trực tiếp biến thân thành rồng khổng lồ, chở Y Hạ bay về phía cửa hàng đồ ngọt.

Bây giờ, người phụ trách vận chuyển nguyên liệu của Toki cũng đã đến rồi.

Y Hạ và Thor chuyển nguyên liệu vào kho, tiếp đó bắt đầu chế biến.

Lần này, Y Hạ dạy Thor cách làm các món tráng miệng chuẩn, lấy món tráng miệng làm chủ đạo.

Theo thứ tự là: Bánh Gâteau Rum, bánh su kem Paris Brest, Bavarois, Napoleon, Bánh Tart Chanh và Bánh Pudding Gạo, v. v.

Sau một hồi chế biến, mất hơn hai giờ, sáu loại đồ ngọt lần lượt được chế biến xong.

Thử nếm hương vị nhé.

Y Hạ và Thor mỗi người thưởng thức hương vị của món tráng miệng vừa chế biến xong.

Ưm.

Thor có chút nóng lòng muốn thử gật đầu.

Nói xong, cô ấy cầm lấy một chiếc bánh su kem Paris Brest liền muốn bắt đầu nếm.

Rầm—— Không đợi Thor bắt đầu nhấm nháp chiếc bánh su kem Paris Brest trên tay.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía cửa.

Kèm theo, còn có tiếng vỡ vụn loảng xoảng.

Đó là tiếng kính vỡ.

Chương 167

Không thể nào.

Ban ngày ban mặt, còn có người lái xe gặp sự cố, đâm thẳng vào cửa hàng đồ ngọt của họ, làm vỡ cả cửa kính.

Dường như, vị trí cửa hàng đồ ngọt cũng không phải nơi dễ xảy ra tai nạn đâu.

Tuy nhiên, nếu chuyện ngoài ý muốn này thật sự xảy ra, họ cũng coi như là quá xui xẻo rồi.

Nghĩ đến đây, bất kể là Y Hạ hay Thor, trong lòng đều có chút tức giận.

Ngay lập tức, họ liền chạy nhanh rời khỏi bếp, muốn xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đây là.

Và khi đi đến đại sảnh cửa hàng đồ ngọt, nhận thấy thứ tồn tại bên trong cửa hàng đồ ngọt, Y Hạ và Thor đều trợn tròn mắt.

Cánh cửa cửa hàng đồ ngọt, thậm chí cả tường kính và tủ trưng bày, đều bị đâm nát.

Thế nhưng.

Thứ đâm nát tất cả những thứ này, lại không phải chiếc ô tô mà họ nghĩ.

Mà là.

Một sinh vật khổng lồ màu xanh lam.

Nói chính xác hơn, là một con sinh vật màu xanh lam toàn thân, giống hải quái, đầu có một chiếc sừng dài.

Nhìn từ cái hố dưới đất, sinh vật này hình như là từ trên trời rơi xuống.

Khiến Y Hạ ngơ ngác.

Đây là sau Kanna và Thor, lại có một sinh vật khác thường từ thế giới khác giáng xuống Trái Đất sao.

Hơn nữa, địa điểm giáng xuống lại vẫn là cửa hàng đồ ngọt của mình.

Y Hạ vừa cảm thấy muốn chửi thề, vừa có chút bất đắc dĩ.

Sao cứ hết lần này đến lần khác lại là cửa hàng đồ ngọt của mình chứ.

Còn nữa, làm ra động tĩnh lớn như vậy, cộng thêm tình trạng thế này, chờ chút giải thích thế nào đây.

Tuy nhiên, bây giờ cũng không phải lúc nghĩ mấy chuyện này.

Y Hạ trực tiếp nhìn về phía Thor, ra hiệu Thor ra tay.

Thor—— Y Hạ nói.

Hiểu rồi.

Thor lập tức hiểu ý Y Hạ.

Ngay sau đó, cô ấy liền thi pháp, bao phủ cửa hàng đồ ngọt và không gian xung quanh vào trong.

Cô ấy bắt đầu phát động ma pháp, thay đổi nhận thức của những người bình thường xung quanh.

Dưới tác dụng của ma pháp che giấu nhận thức, tình trạng của cửa hàng đồ ngọt cùng với con quái vật bên trong cửa hàng đồ ngọt lập tức bị che giấu đi.

Mọi động tĩnh xảy ra ở cửa hàng đồ ngọt, lập tức bị che giấu đi.

Khiến hai người Y Hạ và Thor thở phào một hơi.

Và sau khi làm xong tất cả những điều này, ánh mắt của hai người Y Hạ và Thor lại một lần nữa nhìn về phía con quái vật màu xanh lam kia.

Thế nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc là, con quái vật màu xanh lam kia không biết từ lúc nào đã biến mất, không thấy tăm hơi.

Mà giữa cái hố, lại xuất hiện thêm một mỹ thiếu nữ đầu có sừng dài, tay cầm Tam Xoa Kích, mặc trang phục cổ xưa lại thần thánh.

Elma.

Gần như ngay khoảnh khắc nhìn thấy mỹ thiếu nữ này, Y Hạ và Thor đều nhận ra đối phương.

Chỉ có điều, Y Hạ là hô lên trong lòng.

Còn Thor thì, trực tiếp gọi tên ra.

Lần này, Y Hạ và Thor xem như đã hiểu rõ mọi chuyện.

Con quái vật màu xanh lam vừa rồi, rõ ràng là bản thể của Elma, một con rồng khổng lồ khác với Thor và Kanna.

Thật sự đúng là sinh vật đến từ dị thế giới.

Không đúng, phải nói là rồng khổng lồ mới phải.

Đây đã là con thứ ba rồi.

Phát hiện điểm này, Y Hạ trong lòng không ngừng muốn chửi thề.

Tuy nhiên, Thor và Kanna đều đã xuất hiện, Elma cũng xuất hiện trên Trái Đất, dường như cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ.

Chi bằng nói, là chuyện đương nhiên.

Sau đó, chắc hẳn còn sẽ có rồng khổng lồ mới xuất hiện.

Chỉ hy vọng, đến lúc đó khi rồng khổng lồ mới xuất hiện, đừng

gây ra động tĩnh như Elma.

Mặc dù Thor có thể dùng ma pháp khôi phục cửa hàng đồ ngọt bị phá hủy, nhưng liên tiếp xảy ra loại chuyện này, thật sự rất không tốt cho tim mạch đâu.

Vẻ thần thánh của Elma cũng không kéo dài bao lâu.

Chi bằng nói, rất nhanh liền phá phòng rồi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hai người Y Hạ và Thor, chỉ thấy cây Tam Xoa Kích trên tay Elma trực tiếp rơi xuống đất.

Tiếp đó, liền thấy cả người Elma cũng ngã nhào về phía trước.

Đói quá.

Đúng lúc Y Hạ và Thor đang ngờ vực không biết Elma bị làm sao, chỉ nghe thấy từ miệng Elma truyền đến một giọng nói yếu ớt như vậy.

Trong giọng nói của cô ấy, tràn đầy khao khát.

Đó là sự khao khát đối với thức ăn.

Cô ấy, Elma.

Đói bụng lắm rồi.

Cái tên ngốc này.

Thấy cảnh này, Thor lập tức lấy tay nâng trán, vẻ mặt có chút cạn lời.

Mà Y Hạ ở một bên, khóe miệng càng giật giật.

Đúng là một con rồng đói.

Y Hạ, anh có thể đưa món tráng miệng chúng ta vừa làm cho Elma ăn trước một chút không.

Sau một chút do dự, Thor có chút ngượng ngùng đưa ra lời thỉnh

cầu này với Y Hạ.

Mặc dù cô ấy và Elma có chút bất hòa, xem nhau là đối thủ, nhưng mà nói thế nào thì, họ cũng từng có tình nghĩa.

Ở một mức độ nào đó, cũng có thể định nghĩa là bạn bè.

Mặc dù không biết cái tên ngốc Elma này đã tự biến mình thành ra cái bộ dạng này bằng cách nào, và tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng hiện tại thì, vẫn là nên ra tay giúp một chút thì tốt hơn.

Sau này, hỏi rõ nguyên nhân, rồi đuổi Elma đi cũng không muộn.

Ừm.

Anh thì không có ý kiến gì đâu.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Nếu biết là Elma, anh đương nhiên không ngại làm vậy.

Chi bằng nói, cho dù Thor không lên tiếng, anh cũng đã định làm vậy rồi.

Tuyệt vời.

Thor cười hắc hắc, vui vẻ gật đầu.

Nói xong, cô ấy ngồi xổm xuống, cầm món tráng miệng vẫn còn cầm trên tay nhắm thẳng vào miệng Elma, trực tiếp nhét vào.

Tiếp đó chính là, trong ánh mắt hoảng sợ của Elma, cô ấy không ngừng lay động, để cô ấy có thể nuốt xuống món tráng miệng trong miệng.

Ngon quá.

Cái này ngon quá đi mất.

Tôi còn muốn nữa, tôi còn muốn nữa.

Cảm nhận được hương vị món tráng miệng tuyệt vời bùng nổ trong miệng, Elma lập tức sáng mắt lên.

Lúc này, trên mặt cô ấy nào còn có vẻ sợ hãi.

Thay vào đó, là tràn đầy kinh ngạc và khao khát.

Cô ấy. còn muốn nữa.

Cô ấy muốn tiếp tục ăn món tráng miệng ngon lành như vậy, để lấp đầy bụng mình.

Đợi em chút.

Em đi lấy.

Khinh bỉ nhìn Elma đang thèm thuồng, Thor đứng dậy trở lại bếp.

Rất nhanh, cô ấy liền cầm một đĩa lớn món tráng miệng từ trong bếp, trở lại trước mặt Elma.

Há miệng ra.

Thor bĩu môi nói.

A—— Elma nghe vậy lập tức ngoan ngoãn há to miệng, chờ đợi Thor đút cho ăn.

Chương 168

Cảnh tượng này, thật giống như cún con chờ được đút thức ăn.

Đặt lên người Elma, ngược lại không có đáng yêu như vậy.

Ngược lại. có chút hài hước.

Cái này đến cái khác.

Không lâu sau, một đĩa lớn món tráng miệng Thor mang ra liền bị Elma ăn sạch sành sanh.

Mà Elma thì, dường như vẫn chưa ăn no, trên mặt tràn đầy vẻ chưa thỏa mãn.

Không còn nữa đâu.

Nhìn Elma tham lam trước mặt, Thor tức giận nói.

Ăn nhiều thế rồi, còn muốn ăn nữa sao.

Nằm mơ đi.

Em và Y Hạ đều còn chưa ăn được món tráng miệng vừa làm xong đâu.

Cho cô ăn nhiều như vậy, đã rất tốt rồi.

Thôi được—— Elma nghe vậy, vẻ mặt ỉu xìu.

Tuy nhiên, cô ấy rất nhanh liền trở nên tràn đầy năng lượng.

Mặc dù cô ấy không ăn thỏa thích, ăn đã đời, nhưng nói chung cũng đã no bụng một chút.

Bây giờ thì, không đến nỗi đói như vừa nãy, đói đến mức ngay cả sức đứng, sức nói cũng không có.

Ánh mắt Elma nhìn về phía hai người Thor và Y Hạ trước mặt.

Thor, lại là cô.

Khi nhìn thấy người trước mặt lại là Thor, cô ấy vô thức lùi lại mấy bước, nhặt cây Tam Xoa Kích dưới đất lên, làm ra vẻ đề phòng.

Đồ ngốc nhà cô, giờ mới nhận ra tôi à.

Trả lại hết món tráng miệng tôi đã đút cho cô đi.

Thấy Elma giờ này mới nhận ra mình, Thor lại càng thêm cạn lời, sau đó trực tiếp cằn nhằn.

Elma, đúng là không hổ là cô mà.

Hừ—— Tôi mới không thèm.

Elma đỏ mặt từ chối.

Rõ ràng, cô ấy cũng cảm thấy phản ứng và hành vi của mình có chút mất mặt.

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc của mình, Tam Xoa Kích trong tay Elma chỉ thẳng vào Thor trước mặt, lạnh lùng mở miệng.

Thor, cuối cùng tôi cũng tìm thấy cô.

Nhanh, cùng tôi trở về thế giới cũ.

Loại tồn tại như chúng ta, không thể ở lại thế giới này.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng của thế giới này, gây ra những phát triển không tốt.

Elma lạnh lùng nói.

Nói xong, cô ấy liền muốn tiến lên bắt lấy Thor.

Thế nào.

Vừa ăn no xong liền muốn lấy oán trả ơn à.

Nếu đã như thế, vậy tôi sẽ chơi đùa với cô một trận.

Vừa hay, tôi cũng đã một thời gian không động thủ rồi, còn hơi ngứa tay đây.

Thor đáp lại bằng lời nói lạnh như băng.

Gần như ngay sau đó, hai tay cô ấy đã biến thành móng rồng, liền muốn ra tay với Elma.

Ngay tại khoảnh khắc nguy hiểm khi Elma và Thor sắp sửa giao chiến với nhau, ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng bốp vang lên.

Tiếp đó liền thấy, Elma và Thor hai người ôm đầu cúi xuống, trong miệng không ngừng kêu đau.

Hai người các em, dừng tay cho anh.

Giọng Y Hạ truyền đến.

Không cần phải nói, người đã cốc đầu Elma và Thor, khiến họ ôm đầu cúi xuống, từ đó ngăn cản cuộc chiến của hai người họ, chính là anh.

Nếu không ngăn lại hai người Elma và Thor, đừng nói là cửa hàng đồ ngọt của anh.

E rằng các kiến trúc trong khu vực này, đều sẽ bị hai người Thor và Elma phá hủy.

Thậm chí, e rằng sẽ có người phải hy sinh.

Anh cũng không cho phép tất cả những điều này xảy ra.

Nhân loại, ngươi thế mà lại.

Elma ôm đầu, vẻ mặt tức giận.

Chỉ là một nhân loại, lại dám ra tay với cô, thân là một con rồng khổng lồ.

Đừng tưởng rằng cô là rồng thuộc phe hòa giải, liền có thể tùy

tiện bắt nạt chứ.

Im miệng.

Thấy Elma thế mà vô lễ với Y Hạ, Thor cũng đang ôm đầu, trực tiếp rảnh tay đấm một cú vào đầu Elma.

Lần này, đầu Elma thậm chí nửa người trên trực tiếp lún sâu vào đất, tạo thành nửa hình người.

Thor.

Cái này có phải là hơi quá đáng rồi không.

Nhìn Elma trực tiếp bị ấn tạo thành một cái hố hình người, khóe miệng Y Hạ hơi giật giật.

Mặc dù nói, Thor thay anh ra tay ngược lại rất sảng khoái, nhưng mà cường độ này dường như hơi quá lớn.

Nên nói là. không hổ là rồng khổng lồ sao.

Ai bảo cái tên ngốc Elma này lại nói như vậy với Y Hạ.

Nếu không phải không thể ra tay quá mức ở đây, em đã muốn đánh bay Elma rồi.

Thor hừ khẽ nói.

Trước mặt em, ai dám vô lễ với Y Hạ.

Cho dù là bố em đến, em cũng sẽ làm như thế không sai.

Đương nhiên.

Việc em có đánh thắng bố mình hay không, đó lại là chuyện khác.

Thor, cô thế mà lại.

Trong lúc Thor vẻ mặt giận dữ bênh vực Y Hạ, chỉ thấy Elma đã từ trong cái hố hình người của mình một lần nữa đứng dậy.

Giờ khắc này, cô ấy đầy bụi đất, vẻ mặt vô cùng chật vật.

Mà ánh mắt cô ấy nhìn về phía Thor, lúc này càng tràn đầy vẻ tức giận.

Trong mơ hồ, đều có thể nhìn thấy lửa giận hừng hực không ngừng thiêu đốt trong mắt cô ấy.

Được lắm.

Nhân loại đánh lén cô ấy cũng coi như, Thor thế mà cũng đánh lén cô ấy.

Hả.

Đối mặt lời nói giận dữ của Elma, mắt Thor hơi nheo lại, không ngừng mài móng vuốt của mình.

Bộ dạng như vậy, tuyệt đối là đầy vẻ hung hăng, lúc nào cũng có thể lại cho Elma một cú đấm nữa.

À.

À—— Thấy cảnh này, Elma ngượng ngùng cười một tiếng.

Trong chốc lát, khí thế trên người cô ấy hoàn toàn biến mất.

Biết cô đã làm chuyện xấu gì không.

Thấy Elma lập tức ngoan ngoãn xuống, Thor đầu tiên hài lòng gật đầu.

Sau đó, sắc mặt cô ấy chợt biến, bắt đầu thẩm vấn Elma.

Không, không biết.

Elma vô thức hơi rụt đầu lại.

Cô ấy thật sự không biết mình đã phạm lỗi gì, làm chuyện xấu gì.

Đầu tiên, cô đã phá hủy cửa hàng đồ ngọt của Y Hạ.

Thứ hai, ăn món tráng miệng Y Hạ làm còn nghĩ đến việc lấy oán trả ơn.

Cuối cùng, cô lại còn dám vô lễ với Y Hạ.

Thor từng tội từng tội liệt kê ra lỗi lầm của Elma.

Bị Thor nói vậy, Elma lúc này mới biết mình đã gây ra bao nhiêu tội ác tày trời.

Đúng vậy, xin lỗi nhé.

Tôi, tôi cũng không phải cố ý.

Tôi chỉ là ngửi thấy mùi hương rất thơm, cho nên cơ thể vô thức hướng về phía nơi này.

Elma yếu ớt nói.

Ngay lập tức, cô ấy giải thích nguyên nhân mình đã phá hủy cửa hàng đồ ngọt.

Tất cả, đều là ngoài ý muốn.

Cô ấy vốn là nhìn thấy Thor tùy ý xuyên qua đến thế giới này, cho nên liền theo Thor mở ra cánh cửa dị thế giới, đi tới thế giới này.

Sau khi đến thế giới này, cô ấy muốn tìm được Thor, đưa cô ấy trở về thế giới cũ, để tránh ảnh hưởng đến thế giới này, từ đó phạm phải sai lầm.

Ai ngờ, cô ấy mãi mà không tìm được Thor.

Cuối cùng, lại còn tự biến mình thành bụng đói cồn cào.

Khi đang tìm kiếm Thor trên đường, cô ấy ngửi thấy mùi thơm tuyệt vời tỏa ra từ cửa hàng đồ ngọt.

Dưới sự điều khiển của bản năng, cơ thể cô ấy trực tiếp lao thẳng vào cửa hàng đồ ngọt.

Tiếp đó. từ trên trời giáng xuống.

Mới có sự việc vừa rồi này.

Trước khi bụng được lấp đầy, cô ấy cũng không biết mình đã làm cái gì.

Càng không biết mình đã phá hủy cửa hàng đồ ngọt của Y Hạ.

Vậy sao.

Thor hơi nhíu mày.

Cô ấy ngược lại không nghĩ tới, Elma đến thế giới này, là vì tìm cô ấy.

Cũng là vì tìm cô ấy, mới tự biến mình thành ra chật vật như vậy.

Chương 169

Nói đến, trước đây ngược lại cũng đã từng có những chuyện tương tự.

Tuy nhiên.

Cái tội này, cô ấy cũng không gánh đâu.

Ai bảo Elma tự mình muốn đi theo.

Hừ hừ—— Y Hạ, anh thấy thế nào.

Cần em đánh Elma một trận rồi ném ra ngoài không.

Thor kéo cánh tay Y Hạ, hỏi ý kiến anh.

Hay nói cách khác, hỏi về cách xử phạt Elma.

Nghe Thor nói vậy, Elma lúc này trợn tròn mắt.

Đáng ghét.

Cái này cũng quá đáng rồi chứ.

Nghĩ đến đây, Elma lúc này mắt lệ rưng rưng nhìn về phía Y Hạ.

Bộ dạng đó, trông thật đáng thương làm sao.

Thôi bỏ đi.

Dù sao, anh cũng không phải ác ma.

Y Hạ lắc đầu.

Anh đâu có. tàn bạo đến thế.

Nhân loại, ngươi là người tốt mà.

Mắt Elma rưng rưng.

Bây giờ, cô ấy hơi hối hận vì vừa rồi đã vô lễ với Y Hạ.

Nhân loại này, là một người tốt mà.

Mặt khác.

Mối quan hệ giữa Y Hạ và Thor, cũng khiến cô ấy vô cùng hiếu kỳ.

Hơn nữa, nhìn từ cách Thor và Y Hạ ở chung, hai người này. tuyệt đối có gì đó mờ ám.

Cứ thế này mà tha cho Elma sao.

Cái này cũng quá dễ dãi cho Elma rồi.

Thor nhếch miệng.

Thor, cô quá đáng rồi.

Cô cứ thế này làm khó dễ tôi đi.

Elma đau lòng.

Y Hạ cũng đã tha cho mình, kết quả Thor còn đang châm chọc.

Đây là quên hết tình nghĩa xưa của họ rồi sao.

Đối mặt với sự phản đối của Elma, Thor trực tiếp không thèm để ý.

Cô ấy vẻ mặt dịu dàng nhìn Y Hạ, chờ đợi anh nói tiếp.

Để cô ấy bồi thường thiệt hại cho tiệm chúng ta đi.

Còn lại, mọi thứ dễ nói.

Y Hạ nói.

Khi nói lời này, ánh mắt anh hướng về phía Thor nháy nháy.

Chú ý thấy ánh mắt Y Hạ, Thor lập tức hiểu ngay.

Bồi thường thiệt hại.

Sự phá hủy Elma gây ra mặc dù không nhỏ, nhưng cô ấy có thể

trực tiếp dùng ma pháp khôi phục.

Mà Elma thì, lại sẽ không biết ma pháp khôi phục.

Nhờ vào đó, họ có thể trực tiếp bắt chẹt Elma.

Đương nhiên.

Họ cũng không yêu cầu xa vời Elma thật sự bồi thường.

Huống chi, Elma cũng không có tiền của thế giới này, cho dù có muốn bồi cũng không bồi được một xu nào.

Đương nhiên Elma không cách nào đưa ra bồi thường, vậy thì tự nhiên chỉ có thể dùng cách thức khác để bồi thường thiệt hại.

Ví dụ như. làm trâu làm ngựa.

Có thể hành hạ Elma, đó thật là một biện pháp trả thù tốt.

Ít nhất, Thor là nghĩ như vậy.

Mà muốn nói ý tưởng thật sự của Y Hạ.

Anh cũng đích thực không có ý muốn Elma bồi thường.

Anh chẳng qua là muốn tìm thêm một con rồng công cụ.

Khụ khụ—— Nói chính xác hơn, là tìm một con rồng công cụ khác để thay thế vị trí rồng công cụ của Thor.

Như vậy, cũng có thể giải phóng Thor, để Thor không đến mức bận rộn như thế.

Về điểm này, Y Hạ vẫn là rất quan tâm Thor.

Nhìn từ lớp này thì, Elma thuộc loại tự đưa tới cửa.

Không dùng thì phí.

Nói đi, cô muốn bồi thường thế nào.

Cửa hàng đồ ngọt của Y Hạ thế mà rất đắt đấy.

Đủ loại trang trí, nhưng không thể thiếu tiền.

Hừ hừ—— Thor vẻ mặt hiền lành nhìn về phía Elma, yêu cầu bồi thường.

Ai—— Nghe Y Hạ và Thor nói vậy, Elma vẻ mặt ngơ ngác.

Kịch bản này, nhưng không giống với những gì cô ấy nghĩ.

Trong suy nghĩ của cô ấy, diễn biến tiếp theo, hẳn là Y Hạ sẽ tha thứ cho mình.

Điều này cũng khiến cho, Thor cũng sẽ tha cho mình.

Sau đó, mình thuyết phục Thor, đưa Thor trở về thế giới cũ.

Kết cục này, đơn giản là hoàn hảo.

Mà bây giờ, Y Hạ thế mà lại cùng Thor nắm tay nhau muốn đòi bồi thường từ mình.

Không phải là như vậy đâu.

Quan trọng nhất vẫn là, cô ấy vừa mới đến, lại không có tiền của thế giới này, làm sao bây giờ chứ.

Giờ khắc này, Elma vẻ mặt đưa đám rõ ràng quên mất chuyện còn có ma pháp khôi phục.

Tính toán là cô ấy không biết ma pháp này, nhưng Thor biết mà.

Cùng lắm thì, cô ấy không cần mặt mũi của mình, thỉnh cầu Thor một lần thôi.

Mặc dù nói.

Thor chưa chắc sẽ đồng ý đâu.

Tôi, tôi không có tiền.

Tôi có thể dùng cây Tam Xoa Kích của tôi để thay thế không.

Giá trị của Tam Xoa Kích, chắc chắn đủ để đền bù chứ.

Suy nghĩ mãi mà không ra cách.

Với vẻ mặt ủ rũ, Elma dứt khoát lấy cây Tam Xoa Kích của mình ra để đền bù.

Cây Tam Xoa Kích của cô ấy, là một thần khí đấy.

Nếu dùng nó để đền bù cho một cửa tiệm của loài người, thì có thể nói là chủ cửa tiệm đã lời to.

Đương nhiên.

Elma không phải thật sự muốn bán đứt cây Tam Xoa Kích của mình.

Cô ấy chỉ tạm thời đặt cây Tam Xoa Kích của mình vào tay Y Hạ.

Sau đó, nếu cô ấy có tiền ở thế giới loài người, hoặc những vật có giá trị khác.

Đến lúc đó, cô ấy sẽ đổi lại cây Tam Xoa Kích của mình.

Nghĩ ra được cách này, Elma quả thực cảm thấy kiêu hãnh vì trí thông minh của mình.

Đúng là mình thông minh có khác.

Đúng lúc Elma đang tự mãn vì sự thông minh của mình, thì lời nói của Thor ngay lập tức đã vô tình đánh tan sự tự mãn đó.

Ai thèm Tam Xoa Kích.

Tôi lại không cần.

Mà Y Hạ ấy à, anh ấy lại có thánh kiếm của Thiên giới.

Thor bĩu môi.

Cô ấy chẳng hề coi trọng cây Tam Xoa Kích của Elma.

Không phải không dùng được, nhưng thật sự là không cần thiết.

Thánh kiếm của Thiên giới.

Anh ấy.

Nghe Thor nói vậy, Elma liền có chút khó tin nhìn về phía Y Hạ.

Không ngờ Y Hạ lại có thánh kiếm của Thiên giới.

Chương 170

Về điều này, cô ấy vô cùng nghi ngờ.

Thế nhưng, Thor hẳn sẽ không nói dối về chuyện này.

Cho nên, khả năng này là thật.

Y Hạ có thể thật sự có thánh kiếm của Thiên giới.

Nếu là như vậy, Y Hạ thật sự có khả năng sẽ không coi trọng cây Tam Xoa Kích của mình.

Cây Tam Xoa Kích của mình tuy là vũ khí lợi hại, nhưng lại không phải vũ khí tốt nhất.

Thánh kiếm của Thiên giới, đủ sức ngang hàng với Tam Xoa Kích.

Nếu là một thanh thánh kiếm tốt hơn một chút, uy lực thậm chí còn vượt qua Tam Xoa Kích.

Y Hạ, anh cứ cho con ngốc Elma này xem một chút đi.

Thấy Elma có vẻ không tin, Thor hừ nhẹ một tiếng.

Ngay lập tức, cô ấy nhìn về phía Y Hạ, muốn anh vả mặt Elma một trận.

Được.

Y Hạ gật đầu, không từ chối.

Dưới ý niệm của anh.

Ngay lập tức, chỉ thấy một thanh thánh kiếm xuất hiện từ trong cơ thể anh, được anh giữ trong tay.

Thật sự là thánh kiếm sao.

Không ngờ, ngươi lại thật sự có thánh kiếm.

Nhìn thanh thánh kiếm tỏa ra ánh sáng chói mắt và thần thánh trong tay Y Hạ, Elma trợn tròn mắt.

Mặc dù mơ hồ đã xác định điều này.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy, cô ấy vẫn vô cùng kinh ngạc.

Khoan đã.

Nói về thánh kiếm, bình thường đó là vũ khí của thần linh và thiên sứ của Thiên giới, hoặc là vũ khí ban cho dũng giả loài người.

Nếu ngươi có thánh kiếm, chẳng lẽ ngươi là dũng giả.

Elma chợt nhận ra điểm bất thường.

Và khi nghĩ đến điều này, cô ấy lộ vẻ kinh hãi, có chút không hiểu.

Không đúng.

Nếu ngươi là dũng giả, tại sao ngươi vẫn ở thế giới này, mà không phải ở dị thế giới chiến đấu với ma vương.

Chẳng lẽ ngươi đã đánh bại ma vương, trở về từ dị thế giới sao.

Cho dù là như vậy, ngươi cũng khó mà mang thánh kiếm trở về được.

Thánh kiếm đã hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị thần minh hoặc thiên sứ thu hồi, hoặc là xuất hiện trong tay những dũng giả khác mới đúng chứ.

Elma vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, không thể xác định.

Y Hạ đương nhiên là dũng giả.

Chỉ có điều, anh ấy không bị Thiên giới sắp xếp xuyên qua dị thế giới để chiến đấu với ma vương mà thôi.

Thor liếc nhìn Elma, đưa ra câu trả lời.

Chỉ là, câu trả lời này lại càng khiến Elma khó hiểu hơn.

Hả.

Mặt Elma đầy dấu chấm hỏi.

Y Hạ rõ ràng là dũng giả, sao lại không bị Thiên giới sắp xếp xuyên qua.

Mà Y Hạ tất nhiên không hề xuyên qua, vậy thanh thánh kiếm của anh ấy từ đâu ra.

Tất cả những điều này, đáng để suy nghĩ.

Giống như Thor nói vậy.

Trong lúc Elma còn đang ngơ ngác, Y Hạ lên tiếng giải thích.

Anh có tư chất của dũng giả.

Thế nhưng, trước khi xuyên việt, anh đã gặp Thor bị thiên sứ của Thiên giới gây thương tích vì xuyên qua đến thế giới này.

Lúc đó, thanh thánh kiếm này cắm trên người Thor.

Anh đã giúp Thor rút nó ra, giúp Thor thoát khỏi nguy hiểm.

Và thanh thánh kiếm, cũng đã trở thành vật sở hữu của anh.

Cũng nhờ vậy, anh đã tránh được việc xuyên qua dị thế giới trong tương lai.

Y Hạ nói chậm rãi.

Thì ra là vậy.

Nghe Y Hạ giảng giải, Elma nắm bàn tay phải đập nhẹ vào lòng bàn tay trái của mình.

Nếu là như vậy, thì hợp lý rồi.

Mà về chuyện Thor xuyên qua đến thế giới này bị thiên sứ trọng thương, Elma cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Ngoại trừ phe rồng của trận doanh hòa giải bọn họ, Thiên giới cũng đang duy trì hòa bình của mỗi thế giới.

Thor, không nghi ngờ gì là đã vi phạm quy định.

Chớ nói chi là, với tính tình của Thor, chắc chắn sẽ thẳng thừng từ chối lời khuyên quay về của Thiên giới, mà cố chấp xông đến thế giới này.

Điều này tự nhiên sẽ dẫn đến sự tấn công của Thiên giới.

Chính vì thế mà thiên sứ của Thiên giới đã dùng thánh kiếm trọng thương Thor.

Xem chừng, nếu không phải Thor gặp được Y Hạ.

Trước khi cô ấy tìm được Thor, và đưa Thor trở lại thế giới của họ, Thor đã cạn kiệt sinh lực mà chết dưới thánh kiếm rồi.

Đây quả là một cái vạn hạnh trong bất hạnh.

Thấy chưa, Thor.

Tùy tiện xuyên qua thế giới, nhất là tùy tiện xuyên qua đến thế giới yếu kém, là hành vi bị cấm tuyệt đối và vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù nhân loại này đã vô tình cứu ngươi, nhưng điều đó không có nghĩa là Thiên giới sau này sẽ không tiếp tục ra tay với ngươi.

Cho nên, ngươi vẫn nên nhanh chóng cùng ta trở về thế giới của chúng ta đi.

Elma lần nữa thuyết phục Thor.

Tôi mới không cần.

Thor không chút do dự từ chối.

Tôi mới sẽ không rời khỏi Y Hạ.

Tôi và Y Hạ đã là bạn trai bạn gái, tôi muốn ở thế giới này bầu

bạn cùng Y Hạ.

Thor tràn đầy tình cảm nhìn về phía Y Hạ, nói ra quyết định kiên định của mình.

Bạn. bạn trai bạn gái.

Thor. ngươi lại ở cùng một nhân loại.

Elma nghe vậy trợn tròn mắt.

Lần này, là lúc cô ấy kinh ngạc nhất.

Thor ở cùng một nhân loại ư.

Nếu trước kia có người nói với cô ấy như vậy, cô ấy nhất định sẽ cười khinh bỉ, căn bản không tin.

Dù sao, trong ba phe cánh rồng là hòa giải, hỗn độn, trung lập, rồng của trận doanh hỗn độn là khinh thường loài người nhất.

Hơn nữa, thường xuyên đến thế giới loài người gây rối.

Mà Thor, chính là xuất thân từ rồng của trận doanh hỗn độn.

Điều này cũng không khác chút nào so với những gì Thor đã từng thể hiện.

Loài người, đó chính là đối tượng mà Thor cực kỳ không thèm để ý, thậm chí còn có chút chán ghét và bài xích.

Nhưng bây giờ, Thor lại nói mình ở cùng một nhân loại, trở thành bạn trai bạn gái ư.

Không thể nào.

Cô ấy không phải đang mơ chứ.

Nghĩ đến đây, Elma dùng sức nhéo một cái lên mặt mình.

Rất nhanh, cảm giác đau trên mặt đã cho cô ấy câu trả lời.

Cô ấy, không hề nằm mơ.

Thor, ngươi vì sao lại cùng nhân loại đó.

Là vì ân cứu mạng của anh ấy sao.

Trầm mặc rất lâu, Elma cuối cùng vẫn hỏi câu hỏi này.

Mặc dù Thor không còn đối địch với loài người là một chuyện tốt, nhưng cô ấy làm sao cũng không thể hiểu vì sao Thor lại thay đổi nhiều đến vậy.

Chỉ dựa vào một ân cứu mạng, cũng chưa chắc đã đủ chứ.

Thor cũng không phải loại phụ nữ ngốc bạch ngọt đó.

Đương nhiên là vì yêu rồi.

Tôi đã yêu Y Hạ.

Thor hai tay ôm má, vẻ mặt ngượng ngùng.

Yêu.

Khóe miệng Elma giật giật.

Cô ấy sống mấy chục vạn năm chưa từng yêu đương, hiển nhiên là không hiểu được.

Cũng chỉ vì điều này.

Elma tỏ vẻ không hiểu.

Loại chuyện này, nói với con ngốc Elma ngươi thì cũng không hiểu đâu.

Thor hừ nhẹ một tiếng.

Nói xong, cô ấy liền chống nạnh, trở lại vẻ khí thế hung hăng như vừa rồi.

Vẫn là nói tiếp chuyện Elma ngươi sẽ đền bù Y Hạ thế nào đi.

Thor lạnh lùng nói.

À cái này.

Thấy chủ đề lại quay về chuyện đền bù, Elma liền cười khan một tiếng, khắp mặt là vẻ bất đắc dĩ và tuyệt vọng.

Tất nhiên Y Hạ có thánh kiếm, vậy anh ấy đương nhiên không cần và cũng không coi trọng cây Tam Xoa Kích của mình.

Xem ra, cô ấy muốn dùng cây Tam Xoa Kích của mình để đền bù là không được rồi.

Nếu không thể đưa ra tiền đền bù, vậy thì lấy chính Elma ngươi ra gán nợ đi.

Nhìn Elma đang bó tay chịu trói trước mặt, Thor cuối cùng cũng bộc lộ ra dã tâm của mình.

Trên mặt cô ấy tràn đầy nụ cười quỷ dị, trông như đang ép người ta làm nô lệ.

Ngươi, ngươi muốn làm gì.

Thor, ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng làm loạn.

Nếu không, nếu không thì ta sẽ.

Elma lập tức có chút bối rối.

Thậm chí, sự bối rối đã biến thành hoảng sợ.

Thor đây là muốn cô ấy làm gì.

Không thể nào là lấy thân gán nợ chứ.

Ha ha Ngươi cứ kêu đi.

Ngươi có kêu lớn tiếng đến mấy, cũng không có con rồng nào đến cứu đâu.

Thor cười một cách hiểm ác.

Nói xong, Thor không biết lấy giấy bút từ đâu ra.

Mà nói về tờ giấy, hình như nó không phải giấy bình thường.

Mà là. giấy bán thân.

Cái này đương nhiên không thể nào là giấy bán thân của Thor, mà là của Elma.

Nội dung trên giấy bán thân đại khái là: Ta, Elma, vì đã phá hủy tiệm đồ ngọt của cửa hàng trưởng Y Hạ, gây ra tổn thất lớn.

Để đền bù, ta sẽ làm việc tại tiệm đồ ngọt của cửa hàng trưởng Y Hạ, cho đến khi trả hết mọi khoản nợ.

Thor trực tiếp nắm lấy tay Elma, để Elma cầm bút.

Sau đó, cô ấy nắm tay Elma, ký xuống cái tên nguệch ngoạc của Elma.

Chuyện này vẫn chưa xong.

Ký tên xong, Thor còn lấy ra mực đóng dấu, bôi một lớp lên ngón tay Elma, rồi đặt nó lên tên trên khế ước bán thân.

Chương 171

Kèm theo sự đồng ý tự nguyện ký tên của Elma, giấy bán thân của Elma đã được lập.

Làm xong tất cả, Thor nhìn giấy bán thân của Elma trong tay, hài lòng gật đầu.

Rất tốt.

Từ hôm nay trở đi, Elma ngươi chính là nhân viên trong tiệm của Y Hạ.

Tiếp theo, hãy làm việc thật tốt cho ta biết chưa.

Nếu không, ta nhất định sẽ mạnh tay khấu trừ tiền lương của ngươi, để ngươi không thể không làm việc rất lâu trong tiệm đồ ngọt của Y Hạ.

Thor hung ác nói.

Hả.

Elma mặt mày ngơ ngác.

Thế nhưng, khi cô ấy nhìn thấy giấy bán thân mà Thor bày ra trước mặt, cô ấy lập tức hiểu ra tất cả.

Hơn nữa, suýt nữa bật khóc thành tiếng.

Thor, đồ quỷ nhà ngươi.

Elma tức giận khóc lóc kể tội Thor.

Làm gì có con rồng nào ép buộc người khác đến vậy chứ.

Hừ hừ Elma, hôm nay ngươi bị giảm nửa tiền lương.

Thor nhe răng cười một tiếng.

Sau đó, cô ấy trực tiếp hóa thân thành nhà tư bản, bóc lột Elma.

Cảm giác này, quả nhiên là sảng khoái tột cùng.

Elma, chắc ngươi không ngờ mình cũng có ngày này chứ.

Ối giời ơi.

Nghe Thor nói vậy, Elma lúc này càng thêm tức giận.

Cô ấy còn chưa bắt đầu làm việc mà tiền lương đã mất một nửa rồi.

Ngươi nói gì vậy, đó là lời người nói sao.

Không được.

Ta nhất định phải nghĩ cách trốn thoát mới được.

Chỉ cần ta chạy thật nhanh, Thor cũng không có cách nào bắt ta.

Ngay lập tức, Elma nảy sinh ý nghĩ bỏ trốn.

Đừng hòng chạy.

Ngươi nếu dám chạy, ta sẽ trở về thế giới của chúng ta, nói cho tất cả các rồng biết Elma là kẻ bội bạc, không tuân thủ cam kết.

Khế ước bán thân của ngươi, cũng sẽ bị ném đi khắp ngóc ngách thế giới, cho tất cả các rồng biết.

Thor trực tiếp đe dọa Elma.

Mấy cái suy nghĩ vặt vãnh đó của Elma, làm sao giấu được cô ấy.

Đương nhiên.

Có được sức mạnh như vậy, còn là bởi vì cô ấy nắm giữ yếu điểm của Elma.

Cái gọi là yếu điểm, chính là.

Còn nữa.

Cho dù Elma ngươi muốn chạy trốn, cũng không trốn thoát được đâu.

Đừng quên, ngươi là rồng của trận doanh hòa giải, căn bản không có năng lực xuyên qua thế giới.

Thor hừ khẽ nói.

Trong lời nói, tràn đầy sự kiêu ngạo.

Xuyên qua thế giới, chỉ có rồng của trận doanh hỗn độn bọn họ mới có thể làm được.

Là Elma của trận doanh hòa giải, căn bản không thể xuyên qua thế giới.

Cho nên, Elma cho dù muốn trốn về thế giới cũ, cũng không làm được.

Còn việc Elma mai danh ẩn tích sống ở thế giới này ư.

Thor cũng không nghĩ Elma làm được đâu.

Không nói đến Elma gò bó theo khuôn phép, sẽ không làm chuyện phạm pháp ở thế giới loài người để no bụng.

Với trí thông minh của Elma, không bị người lừa gạt đến mất hết tất cả đã là may rồi.

Chỉ sợ Elma sẽ gặp phải nhà tư bản còn bóc lột hơn cả mình.

Hu hu.

Nghe Thor nói vậy, Elma lập tức nức nở thành tiếng.

Cô ấy. bị nắm thóp rồi.

Nói cũng đúng mà.

Cô ấy là rồng của trận doanh hòa giải, làm sao có thể xuyên qua thế giới chứ.

Cho dù cô ấy muốn chạy, cũng không thể chạy khỏi thế giới này, không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Thor.

Nghĩ như vậy, Elma lần đầu tiên căm hận xuất thân từ trận doanh hòa giải mà trước đây cô ấy vẫn tự hào đến thế.

Sao mình lại không phải rồng của trận doanh hỗn độn chứ.

Vâng.

Em sẽ không trốn đâu.

Em sẽ thành thật làm việc trả nợ.

Sau vài tiếng nức nở, Elma dường như bị ép buộc phải chấp nhận kết cục đau khổ này của mình.

Cô ấy ủ rũ cúi đầu đồng ý.

Không đồng ý thì còn có thể làm gì nữa.

Cô ấy cũng không thể trở về được.

Hơn nữa, cho dù có thể trở về, nếu Thor thật sự truyền tờ giấy bán thân khắp toàn bộ thế giới.

Đừng nói là trận doanh hòa giải, sợ là tất cả các trận doanh cô ấy cũng không thể sống nổi.

Khi đó, cô ấy sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của loài rồng.

Thật ra.

Em cũng không cần buồn như vậy đâu.

Làm việc ở chỗ anh, chưa chắc đã không có lợi ích gì.

Nhìn vẻ thảm hại của Elma, Y Hạ cảm thấy không đành lòng, bèn lên tiếng an ủi.

Nghe Y Hạ nói vậy, Elma hơi ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Cô ấy không nói một lời, chỉ liếc Y Hạ một cái.

Ý là: Bị ép buộc ở lại làm việc khổ cực cho anh, thì có lợi ích gì chứ.

Thấy Elma vẻ mặt không tin, Y Hạ cười cười.

Ngay lập tức, anh đường hoàng liệt kê cho Elma đủ loại lợi ích khi làm việc cho mình.

Đầu tiên, anh có thể cung cấp cho em một căn phòng ở có hoàn cảnh rất tốt.

Có môi trường sống tốt, em có thể ngủ ngon giấc.

Khoảng thời gian này đi tìm Thor, em luôn ngủ ngoài trời, chắc chắn chưa từng được ngủ ngon giấc phải không.

Y Hạ đưa ra lợi ích đầu tiên.

Điều này trực tiếp khiến mắt Elma hơi sáng lên, vẻ mặt rất động lòng.

Đúng như Y Hạ đã nói.

Khoảng thời gian gần đây tìm kiếm Thor, cô ấy có thể nói là chưa từng được một giấc ngủ ngon.

Không thì ngủ ngoài dã ngoại bị đủ loại dã thú, muỗi quấy rầy, không thì ngủ trong công viên, trong ống cống xi măng, thường xuyên bị gió thổi cỏ động làm giật mình tỉnh giấc.

Điều đó khiến cô ấy có chút mệt mỏi trong lòng.

Nếu có một căn phòng ngủ có hoàn cảnh tốt, vậy cô ấy cũng có thể đã lâu không được ngủ ngon giấc rồi.

Ngủ trong chăn ấm áp, dường như là một lựa chọn khó mà từ chối.

Thứ hai.

Đúng lúc Elma đang chìm đắm trong tưởng tượng về giấc ngủ ngon lành trong chăn ấm.

Y Hạ tiếp tục mở miệng, nói ra lợi ích thứ hai.

Anh có thể cho em ăn những món ăn ngon.

Y Hạ nói.

Đồ ăn.

Là món đồ có mùi thơm cực kỳ ngon lúc nãy sao.

Nghe thấy lợi ích thứ hai.

Elma đầu tiên sững sờ, rồi ngay lập tức nghĩ tới điều gì.

Món ăn Thor cho cô ấy ăn lúc nãy, quả nhiên là vô cùng mỹ vị.

Cho dù là những món mỹ thực mà loài người từng dâng lên cô ấy khi cô ấy còn ở thế giới của mình, cũng căn bản không bằng một phần mười độ mỹ vị của món ăn đó.

Cô ấy vẫn là lần đầu tiên trong đời được thưởng thức món ăn ngon đến vậy.

Nếu có thể lần nữa thưởng thức được món ăn mỹ vị như vậy, cô ấy đương nhiên khó mà từ chối.

Nhất là, cô ấy lại là một kẻ ham ăn.

Không tệ.

Y Hạ gật đầu cười.

Vừa rồi em ăn, là món tráng miệng, cũng chính là điểm tâm.

Ngoài món tráng miệng, còn sẽ có đủ loại thức ăn ngon khác.

Tuyệt đối là những món em chưa từng ăn, chưa từng thấy, càng

khó có thể tưởng tượng được.

Y Hạ không ngừng dụ dỗ Elma.

Điều này trực tiếp khiến Elma chảy nước bọt, gần như khó mà kiềm chế cơn thèm ăn của mình.

Đủ loại món ăn chưa từng ăn, chưa từng thấy, càng khó có thể tưởng tượng.

Điều này cũng quá tuyệt vời rồi.

Elma chìm đắm trong ảo tưởng của mình.

Nhìn vẻ mặt cười ngây ngô của Elma, Y Hạ mỉm cười.

Con mồi.

đã cắn câu.

Ngay lập tức, anh nói với Elma lợi ích cuối cùng.

Cuối cùng.

Làm việc ở chỗ anh, em còn được nhận tiền lương nữa đấy.

Mặc dù có không ít tiền lương sẽ bị trừ đi để đền bù, nhưng vẫn còn lại một phần tương đối.

Em có thể dùng tiền lương anh đưa cho để mua đủ loại đồ ăn, quần áo, trang sức ở thế giới này.

Hiếm hoi lắm mới đến thế giới này một lần, trở về mang theo một chút đặc sản, tóm lại là không tệ.

Y Hạ cười nói.

Vâng.

Elma nghe vậy liên tục gật đầu.

Không thể không nói, điều này khá là có lý.

Ban đầu cứ nghĩ, mình bị ép làm việc cho Y Hạ thì sẽ không có lấy một đồng tiền lương nào, cùng lắm là được bao ăn bao ở thôi.

Bây giờ lại biết được, còn có tiền lương sao.

Điều này cũng quá tuyệt vời rồi.

Nhân loại này quả nhiên là một người tốt mà.

Chương 172

Elma trong lòng không ngừng phát thẻ người tốt cho Y Hạ.

Thấy Elma đã hoàn toàn chìm đắm vào cái bẫy lợi ích của mình.

Khóe miệng Y Hạ càng cong rõ ràng hơn.

Cuối cùng, anh bổ sung thêm cho Elma.

Mặt khác Mặc dù đây không phải là lợi ích gì, nhưng em làm việc ở chỗ anh, sẽ ở cùng với Thor.

Như vậy, cũng tiện cho em giám sát Thor, đảm bảo Thor sẽ không làm chuyện xấu.

Y Hạ nói.

Đúng rồi.

Elma bừng tỉnh.

Nếu chỉ có một mình Thor ở thế giới này.

Với sự hiểu biết của cô ấy về tính cách của Thor, cô ấy thật sự sẽ rất lo lắng.

Thế nhưng, nếu như mình cũng ở đây, thì lại khác.

Nếu Thor thật sự có ý nghĩ hủy diệt thế giới, hoặc gây tai họa cho loài người.

Cô ấy đại khái có thể ra tay ngăn cản Thor, cứu vớt thế giới hay gì đó.

Chỉ là. về điểm này, Elma vẫn còn chút do dự.

Cho dù Thor sẽ không làm điều ác ở thế giới này, nhưng sự tồn tại của những người như họ, cuối cùng cũng không thích hợp ở lại thế

giới này.

Nếu không, nếu lần nữa dẫn đến sự chú ý của Thiên giới.

Lần tiếp theo, e rằng không chỉ có Thor, hơn nữa cả cô ấy cũng sẽ bị liên lụy, gặp phải tai bay vạ gió.

Nếu em lo lắng Thiên giới, anh nghĩ em có thể không cần lo lắng đâu.

Y Hạ nhìn ra nỗi lo của Elma.

Hả.

Elma nghe vậy có chút ngạc nhiên.

Cô ấy lại muốn biết thái độ của Y Hạ.

Xem ra, Y Hạ đối với điều này không hề lo lắng chút nào.

Vào khoảnh khắc anh thay Thor rút ra thánh kiếm, anh nghĩ Thiên giới nhất định đã phát giác ra rồi.

Hơn nữa, có khả năng còn giám sát Thor một thời gian.

Tất nhiên cho đến bây giờ Thiên giới cũng không có động tĩnh gì, nghĩ như vậy thì chắc chắn họ cũng đã chấp nhận chuyện Thor ở lại thế giới này.

Phàm là Thor không làm chuyện phá hoại ở thế giới này, chắc hẳn Thor vẫn có thể tạm thời ở lại thế giới này.

Nếu sau này họ thật sự tìm đến, muốn trục xuất Thor và em.

Đến lúc đó, cân nhắc xem có nên rời đi hay không cũng chưa muộn.

Y Hạ nói.

Cái này.

Elma nghe vậy sững sờ.

Không thể không nói, lời nói này của Y Hạ, vẫn rất có lý.

Nếu không có Y Hạ giúp Thor rút ra thánh kiếm.

Dựa theo lẽ thường, Thor sẽ chết dưới thánh kiếm.

Và thanh thánh kiếm, cũng sẽ tự động trở lại Thiên giới.

Mà Y Hạ đã rút thánh kiếm ra, cũng tuyệt đối sẽ dẫn đến sự chú ý của Thiên giới.

Nhưng, Thiên giới đối với điều này không có bất kỳ phản ứng nào, chắc hẳn đúng là đã chấp nhận việc Thor ở lại thế giới này.

Điều kiện tiên quyết là.

Thor thật sự không làm chuyện gì lớn, gây ra ảnh hưởng trọng đại ở thế giới này.

Nghĩ như vậy, Elma lập tức yên tâm rất nhiều.

Tất nhiên Thiên giới bên kia không cần lo lắng.

Vậy thì. cô ấy có nên đồng ý, làm việc trong tiệm của Y Hạ không.

Như vậy, cô ấy vừa có thể trả nợ, đền bù tiền, lại có thể giải quyết chỗ ăn ở của mình.

Quan trọng nhất vẫn là, có thể thật sự cảm nhận được phong tình diện mạo khác biệt của thế giới này so với những nơi khác.

Còn về việc giám sát Thor. có thể làm tiện thể.

Ừm.

Thật là một cuộc sống không tệ mà.

Vậy thì.

Xin hãy chiếu cố.

Xin hãy giữ tôi lại đây làm việc.

Suy nghĩ có kết quả, trong lòng đã có quyết định.

Ngay lập tức, Elma cung kính cúi người thỉnh cầu Y Hạ.

Mặc dù cô ấy vừa rồi dưới sự áp bức của Thor bị ép ký giấy bán thân, nhưng lần này.

Cô ấy là xuất phát từ nội tâm muốn ở lại tiệm đồ ngọt của Y Hạ, làm việc cho Y Hạ.

Vậy thì nhờ em chiếu cố nhiều nhé.

Thấy Elma đã cam tâm tình nguyện đồng ý.

Y Hạ tủm tỉm cười đáp lại một tiếng.

Đồng thời, anh còn cùng Thor hoàn thành một pha giao tiếp bằng mắt, trong mắt tràn đầy ý cười ranh mãnh.

Ý là.

Xong việc.

Thor, làm phiền em rồi.

Xử lý xong Elma, Y Hạ ra hiệu Thor ra tay.

Cứ giao cho tôi đi.

Thor vỗ vỗ ngực mình, gật đầu.

Một bên Elma không biết chuyện còn tưởng Thor đây là muốn dẫn mình đi làm quen việc, vô thức liền muốn đứng dậy đi theo sau lưng Thor.

Thế nhưng, khi cô ấy nhìn thấy việc Thor đang làm, lại ngây người.

Chỉ thấy Thor hướng về phía tiệm đồ ngọt đang hoang tàn khắp nơi phát động ma pháp.

Dưới ma pháp của Thor, tiệm đồ ngọt bị hư hại nghiêm trọng, rất

nhanh đã khôi phục như thường.

Gần như chỉ trong nháy mắt, nó đã khôi phục lại trạng thái ban đầu trước khi bị phá hủy.

Nơi nào còn nhìn ra vẻ tan hoang đổ nát lúc nãy nữa chứ.

Thor Xem xong quá trình này.

Ngay lập tức, chỉ nghe thấy một âm thanh vang dội như muốn nổ tung cả tiệm đồ ngọt.

Đó là Elma. tiếng gầm gừ.

Cô ấy xem như đã phát hiện ra.

Cô ấy bị Thor, bị Y Hạ hai người lừa gạt, còn bị lừa rất thảm.

Đến mức bị lừa bán thân.

Điều này quả thật là. quá đáng ghét.

Chưa nói đến Thor, nói về Y Hạ, thiệt thòi cô ấy vừa rồi còn cảm thấy Y Hạ là người tốt.

Kết quả, chung quy lại là kẻ xấu cấu kết với Thor làm việc xấu.

Hu hu Trong lúc nhất thời, Elma bị tức đến bật khóc.

Từ đó có thể thấy, cô ấy đã chịu đả kích lớn đến mức nào.

Kêu lớn tiếng như vậy làm gì.

Đối mặt tiếng gào thét của Elma, Thor có chút giật mình nhưng tuyệt không lưu tình.

Cô ấy trở tay tung một cú đấm, trực tiếp giáng xuống vầng trán bóng loáng của Elma.

Cú đấm này, nếu không phải cô ấy đã thu lại chín phần chín lực đạo.

E rằng Elma đã sớm bị cô ấy đánh bay ra ngoài, đâm thủng một lỗ lớn trên tiệm đồ ngọt, không biết tung tích.

Cho dù là vậy, điều này cũng khiến Elma cảm thấy khá đau đớn.

Dù sao, cô ấy đã bất ngờ ăn một cú đấm của Thor mà không kịp phòng bị.

Hơn nữa, không hề phòng ngự.

Điều này vẫn rất đau.

Thế nhưng, bây giờ Elma không thể quan tâm đến điểm này.

So với đau đớn, cô ấy quan tâm hơn việc Thor đã lừa gạt mình.

Chương 173

Thor, ngươi rõ ràng có thể dùng ma pháp chữa trị, tại sao còn muốn ta đền bù.

Ngươi thật là quá đáng.

Elma không ngừng khiển trách tội ác của Thor.

Đối với điều này, Thor căn bản không để bụng, thậm chí còn hơi muốn cười.

Quá đáng.

Chỗ nào quá đáng.

Thor cười khinh thường.

Ngay lập tức, cô ấy đưa ra lời chất vấn linh hồn cho Elma.

Ta hỏi ngươi, tiệm đồ ngọt của Y Hạ là bị ai phá hủy.

Thor nói.

Là. là.

Elma lập tức có chút nghẹn lời.

Thế nhưng, cô ấy vẫn hơi lúng túng thừa nhận chuyện này.

Là. là ta.

Elma nói.

Vậy thì không được.

Thor hừ hừ.

Là ngươi làm hỏng, ngươi liền phải đền bù.

Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Ngươi phá hủy tiệm đồ ngọt của Y Hạ, có liên quan gì đến ta.

Tại sao ta phải giúp ngươi chữa trị nó.

Thor đường hoàng nói.

Thế nhưng, thế nhưng.

Elma lúc này liền muốn phản bác điều gì đó.

Thế nhưng, thứ nhất cô ấy không có lý lẽ, thứ hai với trí thông minh của mình, cô ấy cũng không nghĩ ra được lời nào để phản bác.

Trong lúc nhất thời, lại có chút đuối lý và không thể phản bác được.

Nếu bây giờ tôi không giúp Y Hạ sửa chữa xong.

Sau đó Y Hạ tìm người chắc chắn sẽ tốn tiền.

Tôi giúp Y Hạ chữa trị xong, giúp Y Hạ tiết kiệm tiền, không được sao.

Điều này cũng không cản trở Elma ngươi đền bù số tiền mà ngươi đáng ra phải đền.

Thor đúng lý không tha người.

Thân hình Elma dường như trở nên ngày càng nhỏ bé.

Cô ấy dường như đã hoàn toàn bị Thor thuyết phục.

Từ vẻ mặt ủ rũ của cô ấy mà xem, cô ấy xem như đã chấp nhận lý lẽ này.

Đi.

Đừng có đứng ngẩn ra đó nữa.

Nhanh chóng thay một bộ quần áo làm việc đi.

Thay cái bộ quần áo kỳ quái đó của ngươi đi.

Thấy Elma vẻ mặt buồn bực, Thor lại cho Elma một cái bạo lật tử.

Đâu có kỳ quái đâu.

Trước đây ngươi không phải cũng mặc như vậy sao.

Elma bất mãn lẩm bẩm.

Thế nhưng, cô ấy vẫn làm theo lời Thor nói.

Coi như là. nhập gia tùy tục vậy.

Theo một luồng bạch quang thoáng qua, trang phục phong cách của thế giới cũ trên người Elma đã được thay đổi.

Thay vào đó, là bộ trang phục hầu gái không khác Thor là bao.

Sở dĩ là trang phục hầu gái, không phải vì Elma tự mình muốn mặc trang phục hầu gái.

Mà là không biết nên thay quần áo gì khác, dứt khoát mặc giống Thor.

Chỉ là, tuy cùng là trang phục hầu gái, nhưng trang phục hầu gái của Elma và của Thor lại có chút khác biệt đáng ngạc nhiên.

Cũng không tệ lắm.

Đánh giá Elma trong bộ trang phục hầu gái mới, Thor khá hài lòng gật đầu.

Vậy thì đúng rồi đó.

Bộ quần áo này, mặc vào liền thuận mắt hơn nhiều.

Chỉ có điều, Elma trong bộ trang phục hầu gái, sao nhìn lại giống một tiểu thụ vậy nhỉ.

Quái lạ là khiến người ta muốn bắt nạt.

Ừm.

Tiếp theo, để cô ấy dạy dỗ Elma thật tốt một chút.

Cất kỹ sừng rồng và cái đuôi đi.

Hoặc là, dùng ma pháp gây rối nhận thức để che giấu.

Đừng để người khác phát hiện thân phận của ngươi.

Cả cây Tam Xoa Kích kia nữa, cũng thu lại luôn đi.

Thor không ngừng chỉ dẫn Elma.

Những mệnh lệnh liên tục khiến Elma có chút bất mãn.

Thế nhưng, điều này cũng không khiến cô ấy kháng cự mệnh lệnh.

Bởi vì những điều Thor nói, cũng chính là những gì Thor tự mình đang làm.

Hơn nữa, điều này cũng là để che giấu việc mình là rồng.

Được.

Làm xong toàn bộ việc thay đổi, Elma nói với Thor.

Ừm.

Rất tốt.

Thor lại hài lòng gật đầu.

Tiếp theo, ngươi đi theo chúng ta vào bếp đi.

Sau đó, ta sẽ dạy ngươi món tráng miệng mà Y Hạ đã dạy ta.

Thuận tiện, ta sẽ nói cho ngươi những công việc khác mà ngươi sẽ phải làm sau này.

Thor vừa kéo Elma vào bếp, vừa nói với Elma.

Vâng.

Elma với vẻ mặt bất đắc dĩ bị Thor kéo vào bếp.

Phì phì Cảnh này khiến Y Hạ vô thức không nhịn được bật cười thành tiếng.

Thor và Elma hai người, đơn giản chính là một người chủ động một người bị động.

Xem ra, từ hôm nay trở đi, tiệm đồ ngọt của anh lại sẽ trở nên náo nhiệt hơn nữa rồi.

Điều này ngược lại là một chuyện không tệ.

Còn nữa.

Elma nếu là một con rồng, phàm là cô ấy có năng lực và thiên phú giống như Thor.

Vậy, tiếp theo trong tiệm đồ ngọt của anh lại sẽ có thêm một người biết chế tác món tráng miệng phát sáng.

Điều này không nghi ngờ gì sẽ khiến anh càng bớt lo và nhàn hạ hơn.

Còn với Thor mà nói, cũng sẽ tiết kiệm không ít công sức.

Kể từ đó.

Biết đâu, cũng có thể để Elma mỗi ngày đều giúp mình tính sổ buôn bán.

Đúng là một con rồng công cụ đắc lực.

Elma Đồ ngốc nhà ngươi Ta đã dạy ngươi bao nhiêu lần rồi, sao ngươi vẫn không học được.

Còn nữa, đừng có ăn vụng của ta chứ.

Ta vừa mới làm xong, ngươi lại ăn mất một nửa rồi.

A Hu hu.

Trong bếp, không ngừng có tiếng gầm gừ truyền đến.

Trong lúc đó, còn kèm theo mấy tiếng nức nở tội nghiệp và tủi thân.

Tiếng gầm gừ, không cần phải nói đương nhiên là của Thor.

Mà mấy tiếng nức nở kia, lại là phát ra từ Elma.

Còn về nguyên nhân, thì lại liên quan đến thiên phú của Elma hoàn toàn khác biệt so với Thor.

Sự chỉ đạo của Thor về việc chế tác món tráng miệng cho Elma, không thể nói là không thuận lợi.

Chỉ có thể nói. khá là không thuận lợi.

Bởi vì, Elma căn bản không phải cái chất liệu này.

Năm trăm gram bột mì, cô ấy có thể chỉnh thành năm ngàn gram.

Ừm, trực tiếp phóng đại gấp mười lần.

Mà một trăm gram đường, Elma lại trực tiếp đổ cả gói vào.

Ít nhiều cũng có chút quá đáng.

Có thể nói, về trọng lượng nguyên liệu nấu ăn, Elma sai đến mức khiến người ta khó mà nhìn thẳng.

Và đây còn chưa phải là tệ nhất.

Tệ nhất vẫn là, có những nguyên liệu nấu ăn, Elma lại trực tiếp nhầm lẫn.

Mỡ bò thành bơ, bơ thành sữa đặc các kiểu.

Dù Thor liên tục chứng minh, hơn nữa để Elma chuẩn bị theo trọng lượng thực tế cần.

Thế nhưng Elma với đôi tay vụng về và dễ dàng làm rối mọi thứ, cuối cùng vẫn sẽ nhầm.

Chương 174

Tiếp đó, làm ra một cái không biết là thứ đồ chơi gì. món tráng miệng.

Nếu như cái đó có thể gọi là món tráng miệng thì.

Điều này cũng làm cho.

Một buổi chiều trôi qua, Elma đừng nói là thành công chế tạo ra món tráng miệng phát sáng hay món tráng miệng bình thường.

Ngay cả việc chuẩn bị đúng lượng nguyên liệu cần thiết để chế tác một loại món tráng miệng, cô ấy cũng không làm đúng hoàn toàn.

Điều này cũng chính là nguyên nhân khiến Thor sụp đổ đến mức gào thét lên.

Cô ấy thật sự không chịu nổi nữa.

Dạy bảo Elma đúng là, không thể không nói, giống như tự giày vò bản thân.

Có lẽ, việc để Elma ở lại tiệm đồ ngọt làm việc chính là một sai lầm.

Cô ấy còn chưa bắt đầu thật sự giày vò Elma, mà mình ngược lại đã bị Elma hành hạ không nhẹ.

Có thể nào để con rồng ngốc này cút đi được không.

Giờ khắc này, trong mắt Thor không đầy ắp nước mắt.

Mà là. sát ý đối với Elma.

Hủy diệt đi, thế giới này.

Dừng lại.

Elma, em dừng lại trước đã.

Thấy lửa giận của Thor liên tục dâng cao, gần như đến mức khó kiểm soát.

Y Hạ ở một bên biến sắc.

Ngay lập tức, anh vội vàng lên tiếng, ngăn Elma đang động tay.

Suốt buổi chiều này, đừng nói là Thor.

Ngay cả anh, người vẫn luôn đứng ngoài quan sát, thỉnh thoảng hỗ trợ chỉ đạo Elma, cũng bị thiên phú trác tuyệt của Elma làm cho mệt mỏi vô cùng.

Điều này cũng khiến anh nảy sinh ý nghĩ không khác Thor là bao.

Có lẽ. việc để Elma ở lại tiệm đồ ngọt của mình làm việc, là một lựa chọn vô cùng sai lầm.

Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là để Elma giảm bớt lượng công việc cho họ, để Thor hoàn toàn rảnh tay.

E rằng lượng công việc của họ, sẽ cực kỳ tăng lên.

Đây có thật sự là điều anh mong muốn sao.

Rõ ràng là không phải.

Xem ra, việc để Elma chế tác đồ ngọt là không được rồi.

Thật sự không được, cũng chỉ có thể để Elma chuyên môn phụ trách vệ sinh, đón tiếp khách hàng và thu ngân.

Chỉ hy vọng, Elma về mấy khoản này đừng gây ra sai sót.

Nếu không, e rằng Y Hạ sắp không nhịn được mà để Thor trực tiếp đưa Elma về thế giới cũ mất.

Anh thà không cần một con rồng phiền phức như vậy, cũng muốn giảm bớt mức độ mệt mỏi trong lòng mình.

Nếu không thì, tiệm đồ ngọt này còn mở nổi nữa hay không chứ.

Anh và Thor hai người, còn muốn hay không sống yên ổn nữa.

Hả.

Không, không cần làm tiếp sao.

Nghe Y Hạ gọi mình dừng lại.

Elma với vẻ mặt khổ sở lập tức tủi thân rụt rè nhìn về phía Y Hạ.

Bởi vì, cô ấy cũng đã phát hiện, mình hình như không phải cái chất liệu này.

Chế tác món tráng miệng, thật là khó, khó quá đi.

Sao Thor làm lại đơn giản đến thế, cứ như viết văn vậy chứ.

Mà chuyện này đối với cô ấy mà nói, không nghi ngờ gì là một chút sỉ nhục.

Rõ ràng Thor đều có thể chế tạo ra món tráng miệng mỹ vị như vậy, hơn nữa còn là vừa học đã biết.

Tại sao đến tay mình, lại trở thành như vậy chứ.

Điều này há chẳng phải nói, mình không bằng Thor sao.

Điều này khiến Elma, người luôn so tài với Thor, có chút không thể chấp nhận.

Theo tình hình từ buổi trưa đến nay, việc chế tác món tráng miệng cũng không thích hợp với em.

Hiện tại, em có thể thử những công việc khác trước.

Chẳng hạn như dọn dẹp vệ sinh, thu ngân, đón tiếp khách hàng và các mặt khác.

Đây cũng là những công việc rất quan trọng trong tiệm.

Y Hạ nói.

Dọn dẹp vệ sinh, thu ngân và.

đón tiếp khách hàng.

Elma chớp chớp mắt.

Dọn dẹp vệ sinh, chắc là quét dọn vệ sinh mặt tiền cửa hàng.

Thu ngân, hẳn là nhận tiền.

Còn cuối cùng là đón tiếp khách hàng, đúng như tên gọi là đón tiếp những khách hàng đến mua món tráng miệng đó.

Về phần những điều này, mặc dù trước đây cô ấy chưa từng làm, thế nhưng lại đã tận mắt chứng kiến.

Vì vậy, cô ấy biết đây là những công việc gì, không đến mức lúng túng như khi chế tác món tráng miệng.

Lại càng không đến nỗi có người chỉ đạo mà vẫn còn rối tinh rối mù.

Mặc dù đây đều là một số công việc chân tay, thế nhưng so với chế tác món tráng miệng thì dường như đơn giản hơn nhiều.

Có thể. cô ấy có thể thử xem không.

Biết đâu, lại có thể làm xong đó.

Nếu làm tiếp mà vẫn không tốt, cô ấy sợ là sẽ bị Thor chế giễu cả đời.

Mà món nợ cô ấy thiếu Y Hạ, e rằng Y Hạ sống đến già cũng không trả hết.

Nghĩ đến đây, Elma không chút do dự đồng ý.

Em muốn làm.

Cửa hàng trưởng, dạy em làm đi ạ.

Elma giơ cao tay phải, tràn đầy ý chí chiến đấu nói.

Lời nói này. không biết, còn tưởng rằng cô ấy muốn Y Hạ gọi cô ấy làm chuyện gì xấu xa vậy.

Rất tốt.

Thấy Elma đồng ý.

Y Hạ rất hài lòng đồng thời, cũng thở phào một hơi.

Thor, về mấy khoản này, để em dạy Elma là tốt nhất.

Anh sẽ dọn dẹp bếp trước, tiện thể làm nốt món tráng miệng còn lại rồi nói.

Y Hạ nói.

Về khoản này, Thor mặc dù ngược lại cũng có thể làm, hiệu suất cũng không kém, thế nhưng.

Vừa nghĩ tới hành động vĩ đại vừa rồi của Elma, anh vẫn còn có chút sợ hãi.

Mặc dù những việc đơn giản này, Elma đại khái là không thể nào không học được.

Thế nhưng. lỡ đâu thì sao.

Để phòng vạn nhất, cứ để Thor dạy đi.

Nếu không thì, anh sợ mình sẽ càng thêm mệt mỏi trong lòng.

Sự kích động này, anh cũng không chịu nổi đâu.

Tôi biết rồi.

Thor hít sâu một hơi.

Thật ra, cô ấy cũng rất không vui khi tiếp tục dạy Elma.

Thế nhưng, Y Hạ đã nói vậy, cô ấy đương nhiên vui vẻ chấp

nhận.

Hơn nữa, nếu là những công việc này, con ngốc Elma này tóm lại cũng sẽ học được thôi.

Thor đối với điều này ôm một niềm hy vọng tương đối lớn.

Ngươi, đi theo ta.

Ngay khi vừa đồng ý.

Chương 175

Thor đầu tiên là hung tợn trừng mắt nhìn Elma đang trừng mắt lại mình.

Tiếp đó, một mạch kéo Elma ra bên ngoài, bắt đầu giảng dạy công việc cho Elma.

Đúng, chính là như vậy.

Khách hàng sau khi gọi món, hạ điểm ở đây, sau đó chọn món tráng miệng tương ứng cùng số lượng, cuối cùng tính tiền.

Sai.

Cô còn chưa điều chỉnh số lượng kìa.

Đúng, đúng, đúng.

Chính là chỗ này.

Trong đại sảnh cửa hàng đồ ngọt, Thor đang hướng dẫn Elma sử dụng máy thu tiền.

Đây là công việc cuối cùng cô ấy hướng dẫn Elma.

So với nội dung này, bất kể là dọn dẹp vệ sinh hay tiếp đón khách hàng, tất cả đều vô cùng đơn giản.

Bởi vậy, Elma học tập cũng khá thuận lợi.

Duy chỉ có đối với máy móc hiện đại hóa, tức là việc sử dụng máy thu tiền, Elma hoàn toàn không biết gì nên có chút khó tiếp thu.

May mắn thay, về cơ bản, Elma đã nắm được vài lần rồi.

Sau này, dần dần quen thuộc với việc sử dụng máy thu tiền cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Điều này khiến Thor thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng thì Elma cũng không còn tiếp tục thể hiện sự ngốc nghếch của mình nữa.

Điều này có nghĩa là sau này cô ấy sẽ không cần phải tốn công sức như vậy nữa.

Thế nào rồi.

Đúng lúc này.

Kitahara Isha đã làm xong món tráng miệng từ trong bếp bước ra, hỏi thăm Thor và Elma.

Mặc dù ở trong bếp chế biến món tráng miệng, nhưng động tĩnh bên ngoài bếp anh vẫn nghe được một chút.

Từ nội dung có thể thấy, việc học của Elma tuy vẫn khiến Thor có chút không hài lòng, nhưng may mắn là đã tốt hơn rất nhiều so với trước đây.

Cho nên, có lẽ vẫn có hiệu quả nhất định.

Điều này cũng khiến Kitahara Isha thở ra một hơi.

Elma cuối cùng cũng không phải là đồ ngốc thật.

À.

Nếu Elma thực sự là một kẻ vô dụng không biết gì, thì trong nguyên tác cũng không thể nào vào làm việc ở công ty Kobayashi được.

Tạm được.

Chỉ là việc sử dụng máy thu tiền còn hơi lạ lẫm, cần có người hỗ trợ bên cạnh.

Hôm nay, cứ để Elma làm công việc vệ sinh và tiếp đón khách

hàng đi.

Còn việc thu ngân thì đợi sau này thạo hơn rồi nói.

Thor dịu giọng nói.

Vậy thì tốt quá.

Nhận được sự khẳng định của Thor, Kitahara Isha hài lòng gật đầu.

Hắc hắc—— Thấy Kitahara Isha hài lòng với việc học của mình, Elma vô thức bật cười, mặt đầy vẻ đắc ý.

Không hổ là Elma cô ấy.

Chỉ cần cô ấy muốn làm, mọi chuyện vẫn rất đơn giản.

Đương nhiên. việc chế biến món tráng miệng thì ngoại lệ.

Đắc ý cái gì.

Có thế thôi mà đã dương dương tự đắc rồi.

Trước đây, tôi chỉ cần vài lần là đã nắm vững cách dùng máy thu tiền rồi.

Nhìn Elma vênh váo tự đắc, Thor trực tiếp châm chọc Elma.

Đáng ghét.

Cái gì vậy chứ.

Bị Thor châm chọc như thế, Elma không còn vẻ mặt tự mãn nữa.

Thay vào đó là sự không cam lòng và phiền muộn.

Không bằng Thor trong việc chế biến món tráng miệng đã đành, giờ ngay cả việc học sử dụng máy thu tiền, cô ấy cũng thua kém Thor sao.

Thôi được rồi, đừng ầm ĩ nữa.

Sắp đến giờ mở cửa rồi.

Món tráng miệng đã làm xong hết rồi.

Các em phụ anh mang ra đi.

Kitahara Isha buồn cười nhìn Thor và Elma đang trừng mắt nhìn nhau.

Vâng ạ.

Thor và Elma đồng thanh đáp.

Ngay lập tức, hai người họ đi theo Kitahara Isha vào bếp, giúp vận chuyển món tráng miệng.

Cũng chính vào lúc ba người Kitahara Isha bắt đầu vận chuyển món tráng miệng.

Minami Kotori, Kitagawa Marin, Inui Sajuna, Tadokoro Megumi lần lượt đến.

Ngược lại, Nakiri Erina, Arato Hisako và Akanegakubo Momo ba người, những người vốn luôn đúng giờ và thậm chí đến sớm, hôm nay lại không thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Huệ, Erina và các bạn hôm nay không đến sao.

Kitahara Isha hỏi.

Không giống như Minami Kotori và các bạn, Nakiri Erina và mấy người kia vốn còn muốn giúp chế biến món tráng miệng.

Lần này, họ xem như đã bỏ bê công việc.

Dạ.

Dường như tiểu thư Erina và Momo senpai có việc của Thập Kiệt cần giải quyết ạ.

Vì vậy, hôm nay các cô ấy không thể đến được, nên nhờ em nhắn

với thầy Bắc Nguyên một tiếng.

Tadokoro Megumi giải thích nguyên nhân.

Nói xong, cô ấy còn lập tức xin lỗi.

Vô cùng, vô cùng xin lỗi thầy Bắc Nguyên.

Hôm nay em không thể có mặt đúng giờ để giúp thầy Bắc Nguyên làm món tráng miệng.

Tadokoro Megumi liên tục cúi người xin lỗi.

Ngày thường, cô ấy cũng ngồi xe của Nakiri Erina cùng các cô ấy đến chỗ Kitahara Isha làm việc.

Nhưng lần này, vì Nakiri Erina và các bạn xin nghỉ, bản thân cô ấy cũng không thể đi nhờ xe được.

Mặc dù Nakiri Erina và các bạn vốn muốn điều một chiếc xe riêng cho cô ấy, nhưng cô ấy cảm thấy hơi ngại nên đã từ chối.

Thêm vào đó, hôm nay còn có hoạt động câu lạc bộ đột xuất, làm chậm trễ không ít thời gian.

Cuối cùng, sau khi vội vàng kết thúc hoạt động câu lạc bộ, cô ấy mới chuyển vài chuyến tàu điện ngầm đến cửa hàng đồ ngọt của Kitahara Isha.

Việc này thực sự tốn không ít thời gian, không thể kịp đến trước khi Kitahara Isha làm món tráng miệng.

Về điểm này, cô ấy có thể nói là vô cùng áy náy.

Không sao đâu.

Nhưng mấy em mãi không đến, anh lại lo có chuyện gì xảy ra.

Lần sau, nhớ gọi điện thoại báo anh một tiếng là được.

Kitahara Isha xua tay.

Vốn dĩ em định gọi điện báo thầy Bắc Nguyên trước.

Nhưng mà, điện thoại lại vừa vặn hết pin.

Tadokoro Megumi vừa lúng túng vừa có chút phiền muộn.

Tối qua lúc đi ngủ, cô ấy quên sạc đầy điện thoại.

Đây cũng là lý do hôm nay điện thoại của cô ấy hết pin.

Nếu cô ấy nhớ số điện thoại của Kitahara Isha, thì có thể dùng điện thoại của Yoshino Yuki hoặc Sakaki Ryoko trong cùng phòng để thông báo cho Kitahara Isha một tiếng.

Nhưng mà, cô ấy lại không nhớ số điện thoại của Kitahara Isha, nên đành chịu.

Vậy thì đúng là không may rồi.

Kitahara Isha có chút không nói nên lời.

Chỉ nghe Tadokoro Megumi giải thích thôi đã rất có cảm giác hình ảnh rồi.

Chỉ có thể nói. quá xui xẻo.

Đúng rồi, em vừa nói Erina và các bạn có việc của Thập Kiệt cần giải quyết à.

Nghĩ đến lời Tadokoro Megumi vừa nói, Kitahara Isha bỗng nhiên có chút tò mò.

Từ Thập Kiệt nhạy cảm này khiến anh mơ hồ nghĩ đến điều gì đó.

Dạ.

Dường như là Tổng soái và tiểu thư Erina đã điều tra ra Thập Kiệt ghế thứ chín Eizan Eya có hành vi tham ô công quỹ, công tư bất phân và nhiều hành vi vi phạm quy tắc khác.

Vì vậy, muốn tổ chức hội nghị Thập Kiệt để khai trừ Eizan Eya,

Thập Kiệt ghế thứ chín.

Tadokoro Megumi nói ra nội dung mình biết.

Điều này, là cô ấy nghe được từ chỗ Nakiri Erina và các bạn.

Bằng không, cô ấy vốn không rành tin tức, cũng không phải người trong nội bộ, sẽ không biết chuyện liên quan đến việc xử lý công việc của Thập Kiệt này.

Có thể nói, cô ấy là nhờ Nakiri Erina và các bạn cả.

Eizan Eya sao.

Xem ra, ông cụ đã chính thức ra tay rồi.

Kitahara Isha nghe vậy sờ cằm, trầm ngâm.

Việc khiến Nakiri Senzaemon loại bỏ Eizan Eya, Thập Kiệt ghế thứ chín như vậy, là do lần trước anh đã nhắc nhở Nakiri Senzaemon.

Thầy Bắc Nguyên, có chuyện gì sắp xảy ra sao ạ.

Nghe Kitahara Isha nói vậy.

Lại nhìn Kitahara Isha với vẻ mặt hơi nghiêm trọng.

Tadokoro Megumi bỗng nhiên có chút căng thẳng.

Cô ấy luôn cảm thấy, Toki sau này sẽ có một sự thay đổi rất lớn.

Đúng là như vậy.

Kitahara Isha nhìn Tadokoro Megumi đầy ẩn ý.

Điều này lập tức khiến Tadokoro Megumi càng thêm căng thẳng.

Trên khuôn mặt căng thẳng của Tadokoro Megumi.

Kitahara Isha bỗng nhiên đưa tay ra, đặt lên vai cô ấy.

Chương 176

Sau đó, vỗ vỗ vai cô ấy.

Tiểu Huệ, Thập Kiệt sắp tới có lẽ sẽ có những thay đổi không nhỏ đâu.

Có những vị trí, có thể sẽ bị bỏ trống.

Em cần phải nắm bắt cơ hội, tranh thủ lên được ghế Thập Kiệt đấy.

Kitahara Isha nói với giọng điệu đầy tâm huyết.

Ôi trời ơi.

Nghe Kitahara Isha nói vậy, Tadokoro Megumi mở to mắt.

Việc Thập Kiệt Toki có khả năng sẽ có những ghế mới bị bỏ trống, cô ấy cũng không quá ngạc nhiên.

Dù sao, Eizan Eya, Thập Kiệt ghế thứ chín, sắp bị đuổi mà.

Thậm chí, có khả năng sẽ vào đồn cảnh sát uống trà dài dài.

Nhưng nghe giọng điệu của Kitahara Isha, dường như những vị trí Thập Kiệt sẽ bị bỏ trống không chỉ có một mình Eizan Eya.

Chuyện này cũng quá.

Đương nhiên.

Đây còn chưa phải là điều khiến cô ấy kinh ngạc và run sợ nhất.

Điều khiến cô ấy kinh ngạc và run sợ vẫn là, Kitahara Isha lại muốn cô ấy tham gia vào cuộc tranh cử Thập Kiệt sao.

Đây là chuyện cô ấy có thể làm được sao.

Mặc dù được Kitahara Isha chỉ dạy trong một khoảng thời gian

ngắn vừa qua, tài nấu nướng và tầm nhìn của cô ấy đều đã được mở rộng đáng kể.

Nhưng mà nói một cách khách quan, cô ấy cũng không cảm thấy mình đã có trình độ của Thập Kiệt.

Đừng nói là cạnh tranh Thập Kiệt với các học sinh năm hai và năm ba của Toki, ngay cả cạnh tranh với các học sinh năm nhất, cô ấy cũng không có tuyệt đối tự tin có thể chiến thắng.

Cho nên, cô ấy không nghĩ bản thân có thể thành công giành được vị trí Thập Kiệt.

Mà bây giờ, cô ấy lại được Kitahara Isha đặt nhiều kỳ vọng đến vậy.

Cô ấy thực sự lo lắng không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Kitahara Isha giao phó, từ đó khiến Kitahara Isha thất vọng.

Nghĩ đến đây, Tadokoro Megumi liền muốn mở miệng nói gì đó, bày tỏ sự hổ thẹn và xin lỗi của mình.

Nhưng mà, trước khi cô ấy kịp nói, Kitahara Isha đã lại mở lời.

Mặc dù bây giờ Tiểu Huệ em thực sự còn kém không ít, nhưng mà khoảng cách đến cuộc tranh cử Thập Kiệt đoán chừng còn khá nhiều thời gian.

Em còn có đủ thời gian để tăng cường thực lực của mình.

Sắp tới, các em không phải sẽ bắt đầu kỳ tuyển chọn mùa thu sao.

Trong khoảng thời gian nghỉ hè trước kỳ thi tuyển chọn mùa thu đó, anh sẽ đích thân hướng dẫn em thật kỹ.

Đến lúc đó, em sẽ có phần thắng rất lớn đấy.

Kitahara Isha nói.

Em.

Nghe Kitahara Isha nói vậy, Tadokoro Megumi dường như đã có chút tự tin.

Nếu là như vậy, thì chưa chắc đã là không thể.

Huống hồ, cô ấy còn có Kitahara Isha vì mình mà khai mở Lưỡi của Thần.

Có Lưỡi của Thần, cộng thêm sự huấn luyện đặc biệt của Kitahara Isha, sự tiến bộ của cô ấy sau này tự nhiên sẽ vô cùng nhanh chóng và kinh khủng.

Nhưng mà, vì cô ấy vẫn còn chút không tin vào thực lực của mình, cộng thêm dễ dàng căng thẳng.

Hiện tại, cô ấy vẫn còn hơi rụt rè.

Tự tin lên.

Chỉ khi cảm thấy mình có thể, em mới có hy vọng thực sự làm được.

Nếu ngay cả chính em cũng cảm thấy mình không được, thì nó sẽ thực sự không được đâu.

Kitahara Isha an ủi.

Bị Kitahara Isha an ủi một hồi như thế.

Tadokoro Megumi, người mà một giây trước còn có chút không tự tin vào bản thân, dường như đã tự tin hơn rất nhiều.

Mà trong lòng cô ấy, giờ đây đã được thắp lên một ngọn lửa mang tên ánh sáng hy vọng.

Giống như Kitahara Isha đã nói, nếu ngay cả chính cô ấy cũng không có tự tin vào bản thân, thì làm sao cô ấy có thể thực sự làm

được.

Cô ấy không muốn vì sự thiếu tự tin của mình mà thất bại ngay từ bước đầu tiên.

Điều này thực sự sẽ khiến Kitahara Isha thất vọng.

Nghĩ đến đây, Tadokoro Megumi hơi nắm chặt nắm đấm của mình.

Sau khi hít sâu một hơi, cô ấy mở miệng nói với Kitahara Isha: Thầy Bắc Nguyên, sau này xin hãy huấn luyện em thật nhiều.

Em. em muốn thử xem.

Nếu thực sự có thể, em muốn trở thành Thập Kiệt.

Giờ khắc này, Tadokoro Megumi đã dũng cảm.

Không vì bản thân, vì thầy giáo Kitahara Isha, cô ấy cũng phải trở thành Thập Kiệt.

Cũng chỉ có như vậy, cô ấy mới có thể rút ngắn khoảng cách với Nakiri Erina và Akanegakubo Momo.

Dù sao, trong số những người theo học bên cạnh Kitahara Isha, trừ Thor nghịch thiên không phải học sinh Toki ra.

Nakiri Erina và Akanegakubo Momo đều là Thập Kiệt, chỉ có mình cô ấy còn chưa phải Thập Kiệt, mà chỉ là một học sinh không nổi danh trong Toki.

Điều này thực sự làm mất mặt thầy Bắc Nguyên.

Bởi vì, trên danh nghĩa, đệ tử chân truyền của Kitahara Isha chỉ có một mình cô ấy mà.

Đúng vậy chứ.

Nghe những lời chí khí dâng trào của Tadokoro Megumi, Kitahara

Isha hài lòng gật đầu.

Sau này, hãy chuẩn bị thật tốt nhé.

Đến lúc đó, anh tuyệt đối sẽ huấn luyện em thật kỹ.

Kitahara Isha lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Nhận thấy nụ cười này trên mặt Kitahara Isha, Tadokoro Megumi vừa định đáp lại bỗng nhiên run rẩy đứng lên.

Lần này, cô ấy bỗng nhiên lại có chút không tự tin.

Không phải không tự tin liệu mình có thể trở thành Thập Kiệt mới hay không, mà là liệu có thể chịu đựng được sự huấn luyện đặc biệt của Kitahara Isha.

Thật đáng sợ quá đi.

Sau khi an ủi Tadokoro Megumi và quyết định kế hoạch huấn luyện đặc biệt sắp tới.

Kitahara Isha và Tadokoro Megumi cùng bắt tay vào công việc.

Còn về việc Tadokoro Megumi vừa rồi không thể học món tráng miệng phát sáng, thì sau đó anh sẽ nói cho Tadokoro Megumi cụ thể nguyên liệu và trình tự chế biến, để cô ấy tự luyện tập là được.

Nếu Tadokoro Megumi không thể học được, đợi khi việc huấn luyện đặc biệt bắt đầu, bổ túc thêm cũng không muộn.

Y Hạ, cô Elma đây là nhân viên mới tuyển sao.

Khi Kitahara Isha đang đóng gói món tráng miệng.

Minami Kotori, người cũng đang đóng gói món tráng miệng bên cạnh, có chút tò mò hỏi về Elma.

Tên của Elma, vừa rồi cô ấy cũng đã nghe qua.

Nhưng lai lịch cụ thể của Elma cũng như mối quan hệ của cô ấy

với Kitahara Isha, Kotori vẫn chưa biết rõ.

Tuy nhiên, từ mối quan hệ mà Elma thể hiện với Thor, Elma và Thor hẳn là người quen.

Coi như vậy đi.

Kitahara Isha gật đầu.

Cô ấy là bạn của Thor, một người phế. một người rất đặc biệt.

Vì cô ấy không tìm được công việc nào phù hợp khác, nên anh đã trực tiếp gọi cô ấy đến đây giúp đỡ.

Kitahara Isha buột miệng nói.

Anh vốn định nói là phế vật, nhưng nghĩ lại thấy hơi bất lịch sự nên đã đổi lời.

Thì ra là như vậy ạ.

Xem ra em đoán không sai rồi.

Cô Elma và Thor thực sự quen biết nhau.

Minami Kotori vừa ngạc nhiên vừa có chút đắc ý.

Nhìn vẻ mặt đầy ý cười đắc ý của Minami Kotori, Kitahara Isha cảm thấy có chút buồn cười.

Ngay lập tức, anh liền hỏi ngược lại Minami Kotori.

Bên các em không cần luyện tập, không sao chứ.

Cứ thế đến chỗ anh có hơi không ổn không.

Kitahara Isha hỏi.

Từ sau Lễ hội học viện Otonokizaka.

Nhóm Minami Kotori đã tăng cường luyện tập.

Điều này cũng khiến mấy ngày nay Minami Kotori bận rộn đến

mức không thể đến cửa hàng đồ ngọt làm việc.

Hôm nay Minami Kotori đột nhiên đến thăm, khiến anh còn tưởng Kotori có phải đã bỏ luyện tập mà trốn ra không.

Không sao đâu ạ.

Hôm nay, chị Nicole có việc ở nhà.

Thế nên, chúng em hoàn thành buổi luyện tập thường ngày thì giải tán luôn.

Minami Kotori lè lưỡi, nói một cách hơi tinh nghịch.

Hơn nữa, chị Eri cảm thấy dạo gần đây chúng em hơi căng thẳng quá.

Vì vậy, bảo chúng em hãy nghỉ ngơi thoải mái trong hai ngày này.

Minami Kotori nói tiếp.

Cũng đúng.

Thỉnh thoảng nghỉ ngơi, thư giãn cũng rất quan trọng.

Kitahara Isha gật đầu.

Ngay lập tức, anh có chút buồn cười nhẹ nhàng véo chiếc mũi nhỏ nhắn của Kotori.

Chương 177

Vậy sao em không cùng Honoka và các bạn đi chơi một chút đi.

Kitahara Isha cười nói.

Honoka và Umi có việc rồi ạ.

Minami Kotori mặt ửng hồng đáp.

Việc Kitahara Isha có hành động thân mật khiến mặt cô ấy đỏ bừng là một chuyện.

Còn có một chuyện nữa là, lời nói dối của cô ấy lúc này.

Bởi vì, hai cô bạn thân Kosaka Honoka và Sonoda Umi đều không có việc gì cả.

Hơn nữa, họ còn mời cô ấy đi dạo phố, đi chơi.

Nhưng mà, so với việc đi dạo phố, đi chơi, cô ấy càng muốn đi tìm Kitahara Isha mà mấy ngày nay cô ấy chưa gặp.

Cô ấy hơi nhớ người bạn trai này của mình.

Đây cũng là lý do cô ấy bỏ rơi bạn thân để đến cửa hàng đồ ngọt của Kitahara Isha.

Đây đúng là nhịp điệu của việc trọng bạn trai hơn bạn thân.

Đương nhiên, về điểm này, Minami Kotori ngại không dám nói ra.

Vậy à.

Kitahara Isha gật đầu nói.

Chỉ là, ý cười trên mặt anh lại có chút thay đổi.

Rõ ràng, anh đã phát hiện ra lời nói dối của Minami Kotori.

Và cũng biết lý do Minami Kotori sẽ đến chỗ anh.

Nói sao đây.

Thực sự khiến người ta có chút cảm động mà.

Cô bạn gái này của anh, thật là đáng yêu quá đi.

Nghĩ đến đây, Kitahara Isha khẽ thì thầm bên tai Minami Kotori: Hay là đợi lát nữa tan làm xong, anh ghé nhà em một chút nhé.

Vừa hay, cũng đã lâu rồi dì không được ăn đồ ăn anh nấu.

Vâng ạ.

Minami Kotori nghe vậy mắt sáng lên.

Ngay lập tức, cô ấy liên tục gật đầu đồng ý.

Bị Kitahara Isha nói như vậy, cô ấy cũng vô thức nhớ đến món ngon Kitahara Isha làm.

Hơn nữa, nếu đến nhà mình, chẳng phải cô ấy có thể thân mật với Kitahara Isha thật tốt sao.

Ngay cả làm nhiều chuyện xấu cũng không thành vấn đề nữa.

Bởi vì, mẹ cô ấy tối nay sẽ về hơi muộn.

Nghĩ đến đây, mặt Minami Kotori lại một hồi ửng hồng.

Reng—— Vào lúc Kitahara Isha và Minami Kotori đang quyết định sắp xếp sau đó.

Ngay sau đó, điện thoại của Kitahara Isha vang lên.

Tò mò, Kitahara Isha lấy điện thoại ra kiểm tra.

Cùng kiểm tra, còn có Minami Kotori cũng ôm sự tò mò, liếc trộm bên cạnh.

Là Kanna.

Dường như Kanna đã về, còn dẫn Tiểu Hoa và các bạn đến nhà chơi.

Kitahara Isha ngạc nhiên nói.

Nói xong, anh đưa màn hình tin nhắn trong điện thoại ra trước mặt Minami Kotori.

Điều này khiến Minami Kotori ít nhiều có chút xấu hổ.

Nhưng mà, tò mò thì nhiều hơn.

Tiểu Hoa.

Là Tiểu Hoa nào vậy ạ.

Minami Kotori tò mò hỏi.

Tiểu Hoa mà cô ấy nhắc đến, đương nhiên là cô bé hàng xóm nhà mình, Shirosaki Hana, trông vô cùng đáng yêu, giống như một tiểu thiên thần.

Chỉ có điều, chỉ là một cái tên, cô ấy vẫn chưa tin rằng Tiểu Hoa mà Kitahara Isha nói có phải là Shirosaki Hana hay không.

Huống hồ, đối phương còn quen biết Kanna, thậm chí là bạn học của Kanna.

Cô ấy nhớ rằng, Kanna vẫn chưa đi học mà.

Về vấn đề này, trước đây cô ấy cũng từng hỏi Kitahara Isha, hỏi Kanna tại sao không đi học.

Kitahara Isha trả lời dường như là Kanna có việc ở nhà, tạm thời chưa đi học được, sẽ đi muộn một chút.

Bây giờ Kanna đi học, là vì việc nhà của Kanna đã xong rồi sao.

Tiểu Hoa đương nhiên là Shirosaki Hana rồi.

Vì tình hình có thay đổi, sáng nay anh vừa giúp cha mẹ Kanna hoàn

tất thủ tục nhập học cho Kanna.

Sau đó, chúng anh còn gặp Tiểu Hoa và bạn của em ấy ở trường học.

Lúc đó mới biết, Tiểu Hoa cũng học ở đó.

Kitahara Isha giải thích.

Thì ra là vậy ạ.

Vậy thì tốt quá rồi.

Minami Kotori nghe vậy rất vui mừng.

Bất kể là Kanna nhập học thành công, hay Kanna kết bạn với Tiểu Hoa và các bạn, đây đều là những chuyện đáng mừng.

Vậy Y Hạ anh có cần về nhà một chút không ạ.

Minami Kotori nhận ra sự lo lắng của Kitahara Isha.

Nghe ngữ khí của Kitahara Isha vừa rồi, dường như anh biết hôm nay Kanna sẽ dẫn Tiểu Hoa và các bạn đến nhà chơi.

Nếu là như vậy, Kitahara Isha vẫn có cần thiết phải về.

Mà buổi hẹn hò tối nay của hai người, cũng chỉ có thể tạm hoãn.

Về điều này, cô ấy cũng không bận tâm.

Nhưng mà, ít nhiều vẫn sẽ có chút tiếc nuối.

Còn nhiều thời gian mà.

Anh cứ về nhà chăm sóc, tiếp đãi Tiểu Hoa và các bạn một chút.

Sau đó, đưa Tiểu Hoa về nhà sớm một chút, rồi sẽ đến tìm em.

Kitahara Isha đưa ra giải pháp vẹn cả đôi đường.

Vì vừa rồi đã nói như vậy rồi, anh đương nhiên sẽ không cho Minami Kotori leo cây.

Quan trọng nhất vẫn là, anh cũng muốn Minami Kotori đến.

Mặc dù cuộc sống hàng ngày của anh đều rất phong phú, không thì với Thor, không thì với Sawamura Eriri, cùng với thỉnh thoảng có Kato Megumi ngủ lại.

Nhưng mà thỉnh thoảng vẫn muốn cùng Minami Kotori vui vẻ một phen.

Dù sao, không thể vì cái này mà quên cái kia được.

Làm vậy không sao chứ ạ.

Minami Kotori nói.

Nói là nói như vậy, nhưng trên mặt cô ấy vẫn tràn đầy sự kinh ngạc và vui vẻ.

Đương nhiên không sao rồi.

Sau này lại mời Tiểu Hoa và các bạn đến chơi là được.

Hơn nữa, Tiểu Hoa và các bạn đều là những đứa trẻ ham ăn mà.

Chỉ cần có món tráng miệng ngon để tiếp đãi các em ấy, các em ấy nhất định sẽ không bận tâm đâu.

Kitahara Isha cười nói.

Điều này cũng đúng.

Minami Kotori vui vẻ nở nụ cười.

Cô ấy cũng quên mất, Shirosaki Hana quả thực là một đứa trẻ ham ăn mà.

Mà Kitahara Isha am hiểu nhất, chính là đối phó với những người ham ăn.

Vậy Y Hạ anh đi về trước tìm Tiểu Hoa và các bạn đi ạ.

Chúng em sẽ cố gắng làm xong sớm một chút.

Sau đó, em sẽ về nhà đợi sớm.

Minami Kotori nói.

Được.

Kitahara Isha gật đầu.

Sau khi đưa gói món tráng miệng phát sáng đã đóng gói cẩn thận cho vị khách đang chờ bên cạnh.

Anh dừng lại các công việc còn lại, thông báo cho Thor và các bạn.

Thor, sau đó tạm giao cho các em nhé.

Kanna đã về, anh về tiếp đãi em ấy một chút.

Kitahara Isha nói.

Vâng ạ.

Thor đáp lại.

Y Hạ, anh có cần em giúp một tay không.

Thor hỏi.

Cô ấy chỉ, đương nhiên là đưa Kitahara Isha về nhà.

Có cô ấy đưa, Kitahara Isha đương nhiên sẽ rất nhanh đến nhà rồi.

Không sao đâu.

Dù sao cũng không xa, tự anh về là được rồi.

Kitahara Isha lắc đầu.

Nói xong, anh trực tiếp chạy bộ rời khỏi cửa hàng đồ ngọt, đi về hướng nhà mình.

Cũng đúng vào lúc Kitahara Isha đang trên đường về nhà.

Ở cửa nhà.

Kanna đang định mời ba người Shirosaki Hana vào nhà.

Chương 178

Đây là nhà của Onii chan sao.

To thật đó.

Nhìn căn nhà lớn trước mặt, Hoshino Hinata mắt sáng rực.

Cô bé ngây thơ không có ý nghĩ nào khác, chỉ đơn thuần cảm thấy nhà của Kitahara Isha rất lớn.

Về điểm này, Noa bên cạnh cũng vậy.

Xem ra, Onii chan là người có tiền đó.

Chỉ nghe thấy Noa thốt lên đầy cảm thán.

Còn Shirosaki Hana ư.

Mặc dù cô bé cũng có chút ngạc nhiên trước căn nhà lớn của Kitahara Isha, nhưng nhà của Minami Kotori cũng không hề nhỏ hơn nhà của Kitahara Isha.

Hơn nữa, điều cô bé hằng tâm niệm niệm chính là món tráng miệng của Kitahara Isha, cho nên cũng không quá chú ý đến căn nhà.

Nói đúng hơn là, cô bé chỉ thoáng nhìn qua mà thôi.

Y Hạ kiếm tiền siêu giỏi.

Đối mặt với sự thán phục của Hoshino Hinata và Noa, Kanna ngây ngô đáp một tiếng.

Cô bé không có nhiều khái niệm về tiền bạc.

Nhưng mà, khi làm linh vật ở cửa hàng đồ ngọt.

Nhìn thấy nhiều người rút ra rất nhiều tiền để mua món tráng miệng của Kitahara Isha, cô bé cũng biết Kitahara Isha đã kiếm được

rất nhiều, rất nhiều tiền.

Điều đó khiến cô bé vô cùng sùng bái Kitahara Isha.

Chúng ta vào nhà trước đi.

Lấy chìa khóa ra mở cửa.

Kanna dẫn ba người Hoshino Hinata vào nhà.

Em về rồi.

Kanna, người dẫn đầu vào nhà, hô lớn vào phòng khách một tiếng.

Còn ba người Hoshino Hinata thì đồng thanh khẽ gọi Xin làm phiền.

Kanna, em về rồi à.

Ngày đầu tiên đi học thế nào.

Cảm thấy ổn không.

Nghe thấy tiếng động từ phía cửa ra vào.

Sawamura Eriri, người đã về nhà, tò mò thò đầu ra, nhìn về phía Kanna ở huyền quan.

Chuyện Kanna được Kitahara Isha dẫn đi làm thủ tục nhập học hôm nay, cô ấy đương nhiên biết.

Thích lắm ạ.

Mọi người đều rất tốt.

Kanna nói lên cảm nhận ngày đầu tiên đi học của mình.

Cảm giác đi học mang lại khiến cô bé rất mới lạ.

Mà xung quanh đều là những người cùng trang lứa, càng làm cô bé vô cùng vui vẻ.

Vậy thì tốt rồi.

Sawamura Eriri khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù là một con rồng khổng lồ, Kanna không thể nào bị người khác bắt nạt ở trường học, nhưng nếu bị cô lập, hoặc không hòa hợp với bạn cùng lớp thì vẫn đáng để cô ấy lo lắng.

Bây giờ nghe Kanna nói vậy, cô ấy yên tâm rồi.

À—— Họ là bạn học của em sao.

Sawamura Eriri lúc này mới chú ý đến ba người Hoshino Hinata phía sau Kanna.

Vừa rồi ba người Hoshino Hinata khẽ gọi, cô ấy không nghe rõ, chỉ nghĩ là mình nghe nhầm.

Không ngờ, Kanna còn dẫn bạn học về nhà.

Điều này khiến cô ấy có chút bất ngờ.

Dạ đúng vậy ạ.

Kanna gật đầu.

Chưa đợi cô bé mở lời giới thiệu ba người Hoshino Hinata phía sau.

Ba người Hoshino Hinata đã lần lượt tiến lên phía trước, tự giới thiệu với Sawamura Eriri.

Chào Onee san.

Chúng em là bạn học của Kanna, em là Hoshino Hinata.

Hoshino Hinata là người đầu tiên tự giới thiệu.

Em là Noa ạ, chị gái xinh đẹp.

Noa là người thứ hai giới thiệu về mình.

Tiện thể, còn khen ngợi Sawamura Eriri một tràng.

Với mái tóc cùng màu với mình, Sawamura Eriri trông vô cùng đáng yêu khiến cô bé cảm thấy rất hứng thú.

Điều khiến cô bé quan tâm hơn là trang phục của đối phương.

Rõ ràng đáng yêu động lòng người như vậy, lại mặc bộ quần áo thể thao màu xanh lá cây hơi quê mùa.

Điều đó khiến người ta có cảm giác như một otaku.

Nếu nói điểm khác biệt giữa hai người, có lẽ là. vòng một chăng.

So với vòng một rộng lớn đến mức đáng ngưỡng mộ của chị Miyako, Sawamura Eriri lại có vẻ hơi quá khiêm tốn.

Điều này ít nhiều cũng khiến người ta có chút tiếc nuối.

Đối với lời khen của Noa, Sawamura Eriri rất lấy làm thích thú.

Điều này, có thể thấy rõ từ khóe miệng khẽ cong lên của cô ấy.

Nhưng mà, không biết vì sao.

Khi chú ý đến ánh mắt mà Noa nhìn mình, cô ấy ít nhiều thấy có chút thất lễ.

Chắc là.

ảo giác thôi.

Nghĩ như vậy, Sawamura Eriri cũng không quá bận tâm.

Ngược lại là Hoshino Hinata, cô bé này khiến cô ấy có cảm giác quen thuộc như một tiểu đáng yêu nào đó.

Nhưng mà, cô ấy cũng không ghét cô bé chút nào.

Hơn nữa, còn rất thích nữa.

Chỉ riêng vẻ ngoài đáng yêu này thôi đã khiến mắt cô ấy sáng bừng rồi.

Bị một tiểu thiên thần đáng yêu như vậy gọi là Onee san, ai mà có thể từ chối cơ chứ.

Nói đến, đã có lúc cô ấy từng ước có một cô em gái.

Còn Kanna ư.

Sự xuất hiện của Kanna đúng là đã thực hiện được nguyện vọng xưa cũ này.

Chỉ là, lại cũng chỉ thực hiện được một nửa mà thôi.

Bởi vì Kanna gọi cô ấy, cơ bản là xưng hô Eriri sama.

Chỉ có vài lần cô ấy nhắc nhở, Kanna mới gọi cô ấy là chị Eriri.

Sau đó, cô bé rất nhanh quên chuyện này, lại gọi cô ấy là Eriri sama.

Ngược lại là Hoshino Hinata bây giờ, vừa mở miệng đã là một câu Onee san ngọt ngào.

Có thể nói, trực tiếp gọi vào sâu trong lòng cô ấy.

Chào Onee san, em là Shirosaki Hana.

Chúng em đến tìm Onii chan chơi ạ.

Shirosaki Hana là người cuối cùng giới thiệu cũng gọi Sawamura Eriri một tiếng thân mật.

Sở dĩ giống hệt Hoshino Hinata, là bởi vì trước đây cô bé đã quen biết Kitahara Isha.

Cô bé còn tưởng Sawamura Eriri là em gái của Kitahara Isha, cứ gọi Sawamura Eriri là Onee san, có vẻ thân mật hơn một chút.

Như vậy. sau này cô bé cũng có thể thường xuyên đến làm phiền sao.

Lại một tiếng Onee san lọt vào tai, Sawamura Eriri lại một hồi

mừng rỡ.

Nhưng mà, khi nghe đến lý do của Shirosaki Hana, cô ấy lập tức có chút tò mò.

Tiểu Hoa em biết Y Hạ sao.

Sawamura Eriri hỏi.

Cô ấy cũng trực tiếp gọi thân mật Shirosaki Hana là Tiểu Hoa.

Vâng.

Trước đây khi ở nhà chị Kotori, em đã gặp Onii chan.

Onii chan còn mời em ở lại ăn món tráng miệng và bữa tối nữa.

Shirosaki Hana trực tiếp kể lại quá trình quen biết Kitahara Isha và những chuyện đã xảy ra.

Kotori sao.

Sawamura Eriri hơi nhíu mày.

Nếu cô ấy đoán không lầm, Kotori này đương nhiên chỉ có thể là Minami Kotori.

Chương 179

Xem ra, Minami Kotori cũng giống các cô ấy, có mối quan hệ không nhỏ với Kitahara Isha nhỉ.

Nghĩ đến đây, Sawamura Eriri ít nhiều có chút ghen tị.

Điều này cô ấy mơ hồ đã đoán được.

Nhưng khi thực sự biết được, cô ấy đối với Kitahara Isha vẫn không tránh khỏi có chút oán trách.

Lúc cô ấy không hay biết, lại có thêm một người nữa rồi.

May mắn thay, đáng mừng là Minami Kotori không tự do như các cô ấy, không thể trực tiếp ở lại nhà Kitahara Isha.

Bằng không, lúc ở nhà, sự cưng chiều của mình không tránh khỏi sẽ bị chia bớt.

Tương lai cô ấy không quan tâm, hiện tại cô ấy vẫn muốn chiếm thêm chút cưng chiều của Kitahara Isha.

Vẻ mặt Sawamura Eriri thay đổi, lọt hết vào mắt Shirosaki Hana.

Vẻ mặt cau mày ban đầu của Sawamura Eriri, khiến trong lòng cô bé có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ, Onee san này và chị Kotori có quan hệ không tốt sao.

May mắn thay, vẻ mặt thay đổi sau đó của Sawamura Eriri, khiến cô bé mơ hồ yên tâm.

Xem ra, Sawamura Eriri không hề có vẻ không thích Minami Kotori.

Vậy thì, chỉ có một lời giải thích.

Sawamura Eriri là một người cuồng anh trai.

Cho nên, cô ấy mới có thể quan tâm đến Minami Kotori, người là bạn gái của Kitahara Isha.

Shirosaki Hana không biết chân tướng lại cảm thấy mình đã phát hiện ra cái gọi là chân tướng.

Sawamura Eriri mà biết được suy nghĩ của Shirosaki Hana, cô ấy tuyệt đối sẽ giận dữ tuyên bố: Ai là em gái chứ.

Cô ấy là chính thất, là bạn gái đầu tiên của Kitahara Isha.

Vào nhà trước đã.

Y Hạ còn chưa về đâu.

Sawamura Eriri mời mấy người Shirosaki Hana vào nhà.

Vâng ạ.

Ba người Hinata đi theo Sawamura Eriri vào phòng.

Kanna cùng vào phòng khách, nhưng lại bổ sung một câu: Y.

Onii chan cũng đang trên đường về rồi ạ.

Cô bé suýt chút nữa vô thức gọi sai xưng hô.

May mắn thay, nghĩ đến bên cạnh còn có ba người Hinata, cô bé đã khéo léo sửa lại xưng hô với Kitahara Isha.

Còn về việc Kitahara Isha cũng đang trên đường về, cô bé đã biết được từ tin nhắn Kitahara Isha gửi.

Vậy à.

Sawamura Eriri gật đầu.

Như vậy, cô ấy yên tâm rồi.

Sau khi dẫn ba người Hinata đến ghế sofa phòng khách.

Cô ấy vào bếp, định chuẩn bị đồ ăn nhẹ cho mấy người Hinata.

Chị sẽ chuẩn bị trà và đồ ăn nhẹ cho các em trước.

Về trà thì, các em muốn hồng trà hay trà lúa mạch.

Nếu là hồng trà, chị cần đun nước trước đã.

Sawamura Eriri nói.

Trà lúa mạch là được rồi ạ.

Hinata cười hắc hắc nói.

Về trà, các cô bé cũng không quá bận tâm.

Hơn nữa, cũng không muốn làm phiền Sawamura Eriri.

Điều các cô bé quan tâm, vẫn là món tráng miệng phát sáng.

Về điểm này, Noa cũng vậy.

Dù sao, các cô bé cũng không giống như Shirosaki Hana, đã từng thưởng thức trước đây.

Đối với món tráng miệng phát sáng, các cô bé có thể nói là tương đối tò mò.

Ai mà biết được món tráng miệng phát sáng chứ.

Các cô bé trước đó chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Cho dù có kể cho các cô bé nghe, các cô bé đoán chừng cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng mà, điều này tất nhiên xuất phát từ miệng của đứa trẻ ham ăn Shirosaki Hana, còn nhận được lời khen ngợi, thì dĩ nhiên không sai rồi.

Đây cũng là lý do các cô bé mong đợi đến vậy.

Được.

Các em đợi một chút nhé.

Sawamura Eriri gật đầu.

Nói xong, cô ấy rót trà lúa mạch cho ba người Hinata và Kanna.

Đồng thời lấy ra món tráng miệng phát sáng còn sót lại trong tủ lạnh mà trước đây chưa ăn hết.

Vì Sawamura Eriri thích ăn bánh Baumkuchen phát sáng, các cô ấy sau bữa ăn cũng sẽ chuẩn bị món tráng miệng sau bữa ăn.

Cho nên, trong nhà có chuẩn bị món tráng miệng phát sáng là chuyện bình thường.

Đây.

Sawamura Eriri đặt trà lúa mạch đã chuẩn bị và món tráng miệng phát sáng lần lượt trước mặt ba người Hinata và Kanna.

Cảm ơn Onee san.

Mấy người Hinata đồng thanh nói lời cảm ơn.

Ngay lập tức, ánh mắt các cô bé đổ dồn vào món tráng miệng phát sáng.

Và khi nhìn thấy diện mạo thật sự của món tráng miệng phát sáng, Hinata và Noa lập tức mắt sáng rực, trong miệng vang lên tiếng kinh ngạc.

Đây chính là món tráng miệng phát sáng sao.

Thật là lợi hại.

Trông ngon quá.

Hinata và Noa người một câu, kẻ một lời.

Ngược lại là Shirosaki Hana và Kanna, khi Hinata và Noa đang kinh ngạc, đã sớm lặng lẽ cầm muỗng lên, thực hiện nghi thức trước

bữa ăn.

Sau đó, lặng lẽ không tiếng động ăn món tráng miệng phát sáng.

Itadakimasu.

Thấy Shirosaki Hana và Kanna đã bắt đầu ăn, Hinata và Noa lúc này có cảm giác bị bỏ lại phía sau.

Các cô bé vội vàng cũng thực hiện nghi thức trước bữa ăn, sau đó nhanh chóng bắt đầu ăn.

Ngon quá.

Cực kỳ mỹ vị.

Kèm theo món tráng miệng phát sáng vừa vào miệng.

Hinata và Noa, những người mới nếm thử món tráng miệng phát sáng, lập tức đắm chìm trong tưởng tượng về hương vị tuyệt vời, từng người đều thoải mái kêu lên.

Đây chính là món tráng miệng phát sáng sao.

Ngon quá đi mất.

Không ngờ trên đời còn có món tráng miệng ngon như vậy.

Ngay cả món tráng miệng chị Miyako làm, cũng không ngon bằng đâu.

Noa, sau khi hoàn hồn, vẫn không ngừng thán phục.

Và nghe Noa nói vậy, Hinata, người luôn coi trọng chị gái nhất, cũng hiếm thấy không phản bác.

Bởi vì hương vị tuyệt vời của món tráng miệng phát sáng này, thực sự không phải món tráng miệng do chị gái mình làm có thể sánh bằng.

Nhưng trong lòng em, chị vẫn là nhất.

Kanna, Tiểu Hoa, các cậu nhìn chúng tớ như vậy làm gì.

Cũng đúng lúc này, Noa và Hinata chú ý thấy ánh mắt của Shirosaki Hana và Kanna không bình thường.

Tiếp đó, các cô bé rất nhanh liền hiểu ra nguyên nhân.

Không biết từ lúc nào, món tráng miệng phát sáng của Kanna và Shirosaki Hana đã ăn xong.

Bây giờ, các cô bé đang trừng mắt không chớp nhìn món tráng miệng phát sáng còn lại gần một nửa trước mặt hai người họ.

Rõ ràng, đây là đang có ý tưởng về món tráng miệng phát sáng của họ mà.

Phát hiện điểm này.

Hinata và Noa nhìn nhau.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt tiếc nuối của Kanna và Shirosaki Hana.

Các cô bé trực tiếp giải quyết nốt phần món tráng miệng phát sáng còn lại gần một nửa.

Và sau khi thưởng thức xong, vẻ mặt của các cô bé cũng giống hệt Shirosaki Hana và Kanna, đều là một bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn.

Điều này khiến Sawamura Eriri có chút dở khóc dở cười.

Càng nhiều, vẫn là buồn cười.

Không ai có thể thoát khỏi sức hút của món tráng miệng phát sáng của Kitahara Isha đâu.

Dưới tác động của món tráng miệng phát sáng, bất cứ ai cũng sẽ biến thành ham ăn.

Huống chi, lại là mấy đứa trẻ như Hinata và các bạn.

Chương 180

Eriri sama, có thể cho em thêm một chút nữa không ạ.

Khi Sawamura Eriri đang định nghĩ như vậy.

Chỉ thấy Kanna dùng ánh mắt khát vọng nhìn về phía Sawamura Eriri.

Ơ —— Sawamura Eriri có chút không nói nên lời.

Ngay lập tức, cô ấy bất đắc dĩ lắc đầu.

Chị thì không sao rồi.

Nhưng mà, món tráng miệng phát sáng trong nhà vừa vặn chỉ còn lại bấy nhiêu thôi.

Chỉ có thể đợi Y Hạ trở về rồi làm cho các em thôi.

Sawamura Eriri nói.

Nếu Kanna và các bạn chưa về, vốn dĩ món tráng miệng phát sáng còn lại là cô ấy và Mashiro định cùng nhau ăn hết.

Bây giờ bị Kanna và các bạn thưởng thức rồi, bản thân các cô ấy cũng chưa ăn được, thì làm gì còn món tráng miệng phát sáng nữa.

A.

Nghe Sawamura Eriri nói vậy, Kanna có chút ủ rũ cúi đầu.

Nhưng mà, cô bé rất nhanh liền trở nên phấn chấn.

Dù sao, Kitahara Isha đang trên đường về mà.

Lúc này, nói không chừng cũng đã sắp đến rồi.

Ngay lúc Kanna đang nghĩ như vậy, hầu như ngay lập tức, tiếng động từ phía cửa ra vào vọng đến.

Tôi về rồi.

Giọng Y Hạ vang lên từ lối vào.

Nghe thấy tiếng Y Hạ, Eriri và Kanna lập tức sáng mắt.

Điều này cũng khiến Tiểu Hoa vô thức mở to mắt, gương mặt ngập tràn vẻ ngạc nhiên.

Y Onii chan—— Ngay sau đó, chỉ thấy Kanna với những bước chân nhỏ xíu, đăng chạy về phía lối vào.

Nhìn bóng lưng Kanna, Eriri có chút mong chờ.

Nếu trong nhà chỉ có cô, hoặc chỉ có cô và Kanna, cô cũng muốn vui vẻ chạy ra lối vào đón Y Hạ, rồi ôm hôn nồng nhiệt.

Nhưng giờ có Hinata và hai người nữa ở đây, cô đương nhiên ngượng ngùng khi làm chuyện thân mật như vậy trước mặt họ.

Vì vậy, cô chỉ có thể ngưỡng mộ sự thẳng thắn của Kanna.

Anh về rồi, Kanna.

Lối vào.

Thấy Kanna chạy về phía mình, trong mắt Y Hạ đầu tiên thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi có chút buồn cười lên tiếng chào hỏi Kanna.

Anh bất ngờ vì tiếng Onii chan của Kanna.

Nói đến đây, anh suýt nữa quên mất chính anh là người đã dặn Kanna xưng hô như vậy trong những trường hợp đặc biệt.

Sau khi ôm Kanna và nhấc bổng cô bé vài lần như thường lệ, Y Hạ đặt Kanna xuống đất, hỏi: Tiểu Hoa các em đã đến chưa.

Mặc dù đã biết chuyện này, nhưng hỏi lại một câu vẫn cần thiết.

Vâng.

Tiểu Hoa, Hinata và Noa đều đã đến rồi ạ.

Trong mắt Kanna lóe lên một niềm vui sướng nào đó, cô bé dùng giọng nói ngây thơ đặc trưng của mình nói với Y Hạ.

Vậy à.

Y Hạ gật đầu.

Trong nhà còn món tráng miệng phát sáng không.

Anh nhớ hình như không còn nhiều lắm.

Y Hạ hỏi về món tráng miệng phát sáng.

Anh nhớ tủ lạnh không còn nhiều.

Nếu không đủ, sẽ không thể đãi Hinata và hai người kia được.

Ban đầu anh định mua một ít ở cửa hàng đồ ngọt về, nhưng vì đi quá nhanh, anh đã quên mất chuyện này.

Món tráng miệng phát sáng đã bị chúng em ăn hết rồi ạ.

Kanna nói.

Sau đó, cô bé dùng ánh mắt khát khao nhìn Y Hạ.

Onii chan, anh có thể làm thêm cho chúng em một ít được không.

Tiểu Hoa các bạn ấy hình như cũng muốn ăn nữa.

Kanna nói.

Em là người muốn ăn nhất ấy chứ, Kanna.

Y Hạ bật cười.

Tuy nhiên, anh cũng không từ chối, và sẽ không từ chối.

Anh đi chuẩn bị ngay đây.

Nói xong, Y Hạ nắm tay Kanna đi vào phòng khách.

Y Hạ Nii chan—— Onii chan—— Thấy Y Hạ đến, Hinata và hai người trên ghế sofa lập tức nhảy xuống, từng người vây quanh Y Hạ,

vui vẻ chào hỏi.

Hoan nghênh các em đến nhà anh chơi.

Y Hạ cười xoa đầu Hinata và hai người kia.

Đối với hành động vuốt ve của Y Hạ, Hinata và Tiểu Hoa không hề bài xích.

Nói đúng hơn, các em ấy còn chủ động cọ vào tay anh.

Chỉ riêng Noa, có chút bất mãn bĩu môi nhỏ bé, trông rất đáng yêu.

Không phải là em ấy không thích Y Hạ vuốt ve, chủ yếu là tay Y Hạ khi vuốt ve đầu em ấy dường như đã làm hỏng kiểu tóc.

Đối với Noa, người luôn chú trọng hình tượng của mình, em ấy rất để tâm đến sự thay đổi của kiểu tóc.

Nếu kiểu tóc bị hỏng, em ấy sẽ không còn đáng yêu nữa.

Nhìn vẻ hơi buồn bực trên mặt Noa, Y Hạ suýt nữa không nhịn được cười thành tiếng.

Sau đó, anh buông tay khỏi đầu nhỏ của Noa, không tiếp tục vuốt ve.

Các em cứ ngồi trên sofa nói chuyện phiếm đi.

Anh đi làm cho các em mấy món điểm tâm nhanh gọn.

Y Hạ nói với Hinata và hai người kia.

Vâng ạ.

Cảm ơn Onii chan.

Y Hạ Nii chan tuyệt nhất.

Nghe Y Hạ nói vậy, Hinata và hai người kia lập tức mắt sáng rực, trông vô cùng vui mừng.

Ngay cả Noa, người giây trước còn đang lo lắng về kiểu tóc, lúc này cũng tươi cười híp mắt.

Khụ khụ—— Y Hạ, em cũng muốn.

Thấy Hinata và mấy người kia đều có đồ ăn vặt, Eriri cảm thấy mình bị lãng quên nên kịp thời lên tiếng.

Hinata và ba người kia cùng Kanna vừa rồi ít nhất cũng đã ăn một phần đồ ăn vặt, còn cô thì chưa ăn gì cả.

Được.

Anh biết rồi.

Y Hạ gật đầu.

Anh đương nhiên không quên phần của Eriri.

Dù Eriri không mở miệng, anh cũng sẽ chuẩn bị.

Mashiro trên lầu đang vẽ manga à.

Có cần chuẩn bị cho em ấy một phần không.

Thấy Shiina Mashiro không có mặt ở phòng khách, Y Hạ hỏi Eriri.

Mashiro hình như muốn vẽ xong cái phần chưa hoàn thành ấy.

Vậy nên, đừng làm phiền em ấy vội.

Chuẩn bị sẵn bánh Baumkuchen phát sáng, để Mashiro muốn ăn thì xuống lấy là được rồi.

Eriri suy nghĩ một chút rồi nói.

Được.

Anh biết rồi.

Y Hạ giơ ngón tay cái lên, ra vẻ đã hiểu.

Nói xong, anh đi thẳng vào bếp và bắt đầu chế biến.

Khi anh bước ra khỏi bếp, trên tay đã có thêm một cái khay đựng năm phần đồ ăn vặt.

Trên mỗi đĩa là một chiếc Omurice cỡ nắm tay, toàn thân vàng óng, rắc rau mùi tây băm nhỏ, kèm theo sốt cà chua đặc biệt.

Món điểm tâm này là Omurice.

Đây là món ăn vặt cực kỳ tiện lợi và không tốn nhiều thời gian chế biến.

Hơn nữa, ăn lúc nóng sẽ ngon tuyệt vời.

Sugoi—— Tuyệt vời quá.

Vàng óng ánh, thơm quá.

Nhìn Omurice Y Hạ bưng trên tay, Hinata và ba người kia, cùng với Kanna và Eriri đều sáng mắt.

Người phản ứng mạnh nhất là Tiểu Hoa.

Lúc này, nước bọt cũng ứa ra khóe miệng em ấy, trông vô cùng thèm thuồng.

Đây là Omurice, hy vọng các em thích.

Y Hạ cười nói.

Sau đó, anh đặt năm phần Omurice trước mặt Hinata và mấy người kia.

Cảm ơn Onii chan—— Cảm ơn Y Hạ Nii chan—— Cảm ơn ạ.

Hinata và ba người kia, cùng với Kanna và Eriri đồng thanh cảm ơn.

Vừa nói xong, các em ấy đã nóng lòng muốn thưởng thức, cầm thìa trên đĩa và bắt đầu ăn.

Từng muỗng Omurice được đưa vào miệng các em ấy.

Rất nhanh, cả phòng khách tràn ngập tiếng xuýt xoa và tiếng tấm tắc ngon miệng.

Chương 181

Không lâu sau, những chiếc đĩa trong tay Hinata và mấy người kia đều trống rỗng.

Nếu không phải trên đó còn vương lại một ít dấu sốt cà chua đỏ, có lẽ người ta sẽ nghĩ đây là những chiếc đĩa sạch tinh.

Rõ ràng, những chiếc Omurice lớn như vậy đã chui hết vào bụng các em ấy.

Từ đó có thể thấy, Hinata và mấy người kia đã ăn sạch đến mức nào.

Ăn no quá, ăn no quá.

Hinata và hai người kia sau khi ăn uống no say không ngừng vỗ nhẹ vào cái bụng nhỏ hơi nhô lên của mình.

Phần Omurice không hề nhỏ.

Mặc dù Omurice có vẻ phồng, nhưng trên thực tế không quá lớn, lượng ăn vào bụng thực tế sẽ nhỏ hơn một chút.

Tuy nhiên, đối với Hinata và hai người còn đang học tiểu học mà nói, nó gần bằng một bữa ăn bình thường.

Nếu Hinata và Tiểu Hoa không phải những Đại Vị Vương thì với một phần món tráng miệng phát sáng trước đó, các em ấy đã không thể ăn hết.

Còn về Noa.

Về nguyên tắc, em ấy thực sự không thể ăn hết.

Nhưng em ấy không nỡ bỏ lại món tráng miệng phát sáng ngon như vậy.

Hơn nữa, Hinata và Tiểu Hoa đôi khi lại nhìn em ấy với ánh mắt lấp lánh, khiến em ấy có cảm giác nguy hiểm tương đối.

Không dám chủ quan, em ấy đã ăn hết toàn bộ Omurice.

Điều này cũng khiến em ấy bây giờ cảm thấy no căng bụng.

Ước chừng, nếu ăn thêm một hai miếng nữa, có lẽ sẽ đến tận cổ họng.

Onii chan vẫn còn đang làm đồ ăn vặt sao.

Sau một lúc lười biếng và thoải mái, thấy Y Hạ quay lại bếp tiếp tục làm việc, Tiểu Hoa tò mò và mong đợi hỏi.

Thực ra, em ấy vẫn có thể ăn thêm được.

Nếu không phải Omurice là một món ăn vặt lớn như vậy, mà là các loại bánh quy, bánh ngọt nhỏ khác thì Chắc là đang làm bánh Baumkuchen phát sáng cho Mashiro đó.

Eriri ở bên cạnh giải thích.

Cô ấy thì vì lượng ăn hàng ngày không lớn.

Một chiếc Omurice cũng đã khiến cô ấy cảm thấy khá no bụng.

Cô ấy còn suy nghĩ, hay là tối nay không ăn cơm nữa.

Bằng không, e rằng sẽ vượt quá chỉ tiêu.

Mặc dù cô ấy không dễ béo, nhưng trong chuyện ăn uống, cô ấy vẫn rất chú trọng.

Bánh Baumkuchen phát sáng.

Tiểu Hoa vô thức nuốt nước bọt.

Chưa từng ăn bánh Baumkuchen phát sáng, em ấy vô thức có chút mong chờ.

Khiến Eriri hơi giật giật khóe miệng, có chút buồn cười.

Đúng là một tiểu tham ăn đáng yêu mà.

Y Hạ chắc sẽ làm rất nhiều.

Các em chờ mang một ít về nhé.

Không cần ăn ngay, bằng không cơm tối sẽ không ăn nổi đâu.

Eriri nói.

Thật sao.

Tuyệt quá.

Cảm ơn Onee san.

Nghe Eriri nói vậy, bất kể là Tiểu Hoa hay Hinata, đương nhiên đều vô cùng vui mừng.

Ngược lại, Noa có chút ngại ngùng về chuyện này.

Các em ấy đã đến nhà người ta ăn chực đã thấy áy náy lắm rồi.

Bây giờ, còn được gói mang về nữa sao.

Mặc dù đây là ý tốt của Eriri, nhưng ít nhiều vẫn có chút thất lễ.

Nghĩ thì nghĩ vậy.

Tuy nhiên, nhìn thấy hai người bạn thân Hinata và Tiểu Hoa đều vui mừng và mong đợi, Noa cũng không mở miệng từ chối.

Hơn nữa, bản thân em ấy thực ra cũng có chút ý nghĩ nhỏ bé.

À đúng rồi.

Mashiro san trong miệng Onii chan và Onee san là mangaka sao.

Nhớ đến Shiina Mashiro được Y Hạ và Eriri nhắc đến, Noa có chút tò mò hỏi.

Tạm thời coi như là thú vui sau bữa ăn, giết thời gian.

Đương nhiên.

Em ấy cũng thực sự tò mò.

Đặc biệt là, vừa nghe Y Hạ và Eriri nói Mashiro đang vẽ manga.

Em ấy rất thích đọc manga.

Đặc biệt là, manga có thể mang lại cho em ấy đủ loại kiến thức.

Đúng vậy.

Eriri gật đầu.

Mashiro là một mangaka, đang tạm trú ở chỗ Y Hạ.

Eriri nói.

Thật lợi hại.

Chúng em chưa từng gặp mangaka bao giờ.

Hinata ngạc nhiên nói.

Không ngờ, giờ đây bên cạnh mình lại có một mangaka như vậy.

Bây giờ Mashiro đang chuyên tâm vẽ manga, không tiện làm phiền.

Nhưng lần sau khi Mashiro không bận, chị có thể báo cho các em biết.

Các em quan tâm thì có thể đến xem.

Eriri cười nói.

Lúc nói câu này, cô ấy không khỏi cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó.

Mặc dù có chút ngạc nhiên về điều này, nhưng Eriri cũng không quá để tâm.

Còn điều cô ấy quên là gì.

Đó chính là thân phận của mình.

Phải biết, không chỉ Shiina Mashiro, chính cô ấy cũng là mangaka.

Hơn nữa, trong giới mangaka, danh tiếng và thành tựu của cô ấy vẫn còn lớn hơn Shiina Mashiro rất nhiều.

Nếu cô ấy còn nhớ điều này, thì không cần phải đặc biệt tìm thời gian để Hinata và ba người kia gặp Shiina Mashiro vị mangaka này.

Giờ cô ấy trực tiếp tự báo thân phận, rồi đắc ý một phen không phải sao.

Như vậy, còn có thể nhận được một làn sóng sùng bái từ Hinata và ba người kia nữa.

Thật sao.

Tuyệt quá.

Cảm ơn Onee san.

Hinata và ba người kia không biết chuyện, nghe vậy đều rất vui mừng.

Sau đó, các em ấy từng người lấy điện thoại ra, muốn trao đổi phương thức liên lạc với Eriri.

Onee san, chúng ta trao đổi phương thức liên lạc đi ạ.

Hinata nói.

A.

Em cũng muốn.

Tiểu Hoa và Noa nói.

Được.

Eriri vui vẻ đồng ý.

Không lâu sau, trong danh bạ của cô ấy đã có thêm Hinata và ba người kia.

Đúng rồi.

Các em có muốn xem manga của Mashiro không.

Trao đổi xong phương thức liên lạc, Eriri nghĩ đến chuyện này.

Muốn ạ.

Hinata và ba người kia đều rất hứng thú.

Manga của Shiina Mashiro là loại nào.

Nội dung là gì.

Đó là điều các em ấy tò mò.

Đợi chút.

Thấy Hinata và ba người kia đều rất tò mò, Eriri cũng lập tức có hứng thú.

Cô ấy chạy nhanh lên lầu, vào phòng mình lấy manga của Shiina Mashiro.

Không lâu sau, ba quyển manga được cô ấy cầm trên tay.

Đó là những tập truyện lẻ của Shiina Mashiro.

Vì Shiina Mashiro đã vẽ đủ số lượng chương để ra một tập, tập đầu tiên đã được phát hành.

Những cuốn này trên tay cô ấy vẫn là do Shiina Mashiro mang về.

Cô ấy nói là biên tập viên tặng cô ấy, có thể tặng cho những người xung quanh cảm thấy hứng thú.

Chương 182

Chỉ có điều, Shiina Mashiro cuối cùng đã quên mất.

Cuối cùng, chúng lại rơi vào tay cô ấy, cũng không được tặng đi nhiều.

Đây.

Eriri đưa manga cho Hinata và ba người kia.

Hinata và ba người kia nhận lấy manga và nhìn bìa truyện.

Đó là một nam sinh anh tuấn rạng rỡ và một nữ sinh thanh xuân xinh đẹp.

Chỉ có điều, tư thế của họ trong tay lại hơi kỳ lạ.

Nhìn giống như đang làm ngôn ngữ ký hiệu.

Là thể loại tình yêu học đường sao.

Nhìn không giống shoujo manga lắm.

Noa, người có chút nghiên cứu về manga, đưa ra phân tích của mình.

Còn về nội dung manga, em ấy không thể biết từ bìa truyện.

Điểm này, cả tên manga cũng vậy.

Nghe nói.

Cái tên này có chút huyền ảo đấy.

Gần đúng.

Cũng đích xác không phải shoujo manga.

Manga này kể về Eriri giải thích cho Noa về nội dung đại khái của

manga mang tên Nghe nói.

Có vẻ là một câu chuyện vô cùng cảm động đấy.

Em phải xem thật kỹ manga của Mashiro san mới được.

Noa sáng mắt.

Nghe Eriri kể xong, em ấy càng thêm hứng thú với nội dung manga.

Ngược lại, Hinata và Tiểu Hoa ở bên cạnh có chút mất hứng thú.

Một em chỉ thích mèo nhà mình, một em chỉ thích đồ ăn vặt.

Đối với manga gì đó, đặc biệt là manga tình yêu học đường, các em ấy cũng không cảm thấy rất hứng thú.

Tuy nhiên, đây là manga của Shiina Mashiro, Eriri lại đặc biệt đưa cho các em ấy xem, vậy thì các em ấy vẫn muốn xem thật kỹ.

Nghĩ vậy, Hinata và ba người kia bắt đầu xem manga trên tay.

Còn Eriri, trong lúc rảnh rỗi, cô ấy cũng ngồi cạnh Hinata và xem chung cuốn manga trong tay Hinata.

Tập manga đầu tiên không dài.

Hơn nữa, cách vẽ manga của Shiina Mashiro có chút khác biệt so với manga bình thường, thường xuyên có cả một trang chỉ là một cảnh.

Vì vậy, xem rất nhanh, thông thường chỉ hơn mười phút là có thể xem xong.

Tuy nhiên, Hinata và ba người kia mất khoảng nửa giờ để xem xong tập manga này.

Bởi vì các em ấy xem rất nghiêm túc, vừa xem vừa thảo luận.

Và cảm giác sau khi xem xong, không chỉ Noa, mà ngay cả Hinata

và Tiểu Hoa, hai người trước đây không mấy để ý manga, cũng đều thích.

Không nói đến cốt truyện manga, chỉ riêng phong cách vẽ tuyệt đẹp này đã đủ khiến các em ấy yêu thích.

Tiểu Hoa, Hinata, chúng ta phải về thôi.

Cũng đúng lúc này, Noa phát hiện thời gian đã trôi qua.

Lúc này đã hơn năm giờ rồi.

Các em ấy nên về nhà ăn cơm.

Bằng không, không thể cứ ở lại nhà Y Hạ ăn chực mãi được.

Điều này thực sự có chút được voi đòi tiên.

Đúng nhỉ.

Thế mà đã muộn thế này rồi.

Bị Noa nói vậy, Hinata cũng hậu tri hậu giác nhận ra thời gian đã trôi qua.

Onii chan, Onee san, vậy chúng em về nhà trước nhé.

Lần sau có rảnh chúng em lại đến chơi.

Hinata định cáo từ.

Được.

Eriri gật đầu.

Còn Y Hạ, anh đi vào bếp, lấy ra những phần đồ ăn vặt đã được đóng gói cẩn thận.

Khiến Hinata và ba người kia vừa tò mò vừa vô cùng kinh ngạc.

Các em ấy đã đoán được đây là gì.

Và điều này cũng được Y Hạ xác nhận qua những lời nói tiếp

theo.

Đây là món đồ ăn vặt vừa làm xong đã được làm nguội.

Có bánh Baumkuchen và bánh quy ngọt, các em mang về ăn nhé.

Y Hạ nói.

Cảm ơn Onii chan.

Hinata và ba người kia sáng mắt.

Các em ấy cũng không khách khí, vui vẻ nhận lấy món đồ ăn vặt từ tay Y Hạ.

Tiểu Hoa—— Sau khi đưa xong đồ ăn vặt.

Không đợi Hinata và ba người kia rời đi, Y Hạ riêng tư gọi Tiểu Hoa lại.

Khiến Tiểu Hoa có chút tò mò.

Hinata và Noa ở bên cạnh cũng vậy.

Anh muốn đi đến nhà Kotori.

Tiện đường, anh đưa em về nhé.

Y Hạ nói.

Lúc nói câu này, anh cảm nhận được một ánh mắt hơi u oán.

Chủ nhân của ánh mắt đó không phải Hinata và Noa, mà là Eriri ở bên cạnh.

Bởi vì Y Hạ đã báo trước.

Cô ấy biết, Y Hạ tối nay sẽ đi ăn tối dưới ánh nến cùng Minami Kotori.

Đây cũng là nguyên nhân cho sự u oán của cô ấy.

Tuy nhiên, Y Hạ đã nói rõ với cô ấy từ trước.

Thêm nữa, cơ hội Kotori và Y Hạ cùng nhau ăn cơm cũng không nhiều, nên cô ấy cũng đồng ý.

Mặc dù vậy, sự ghen tuông này vẫn khó tránh khỏi.

Đương nhiên.

Chờ đã, còn có Thor nữa.

Đồ ăn của Thor đã không thua kém đồ ăn Y Hạ làm.

Thậm chí, gần như giống hệt.

Vậy thì còn cần Y Hạ làm gì nữa.

Ngoài ra Nghe Y Hạ nói, hôm nay bọn họ lại gặp một con rồng khổng lồ, có thể sẽ mang về nhà.

Điều này khiến cô ấy vô cùng hứng thú.

Chuyện Y Hạ đi tìm người thứ ba dường như cũng không còn là vấn đề lớn.

Vâng ạ.

Cảm ơn Onii chan.

Nghe Y Hạ nói vậy, Tiểu Hoa vừa bất ngờ vừa có chút vui mừng.

Nếu là như vậy, chẳng phải mình có cơ hội ăn cơm cùng Y Hạ và các cô chú ở nhà Kotori sao.

Lúc này, cơn thèm ăn của Tiểu Hoa lại bùng lên.

Onii chan thiên vị—— Dường như cũng nghĩ đến điểm này.

Chỉ thấy Noa đáng yêu phồng má.

Bất kể là được Y Hạ tự mình đưa về nhà, hay có cơ hội ăn thêm bữa tối Y Hạ nấu, em ấy đều vô cùng mong đợi.

Ngại quá.

Anh không có bằng lái, đi bằng xe máy.

Nếu không, anh cũng có thể đưa em và Hinata về.

Y Hạ xoa đầu Noa, an ủi em ấy.

Không sao đâu, Onii chan.

Nhà em và Noa rất gần nhà Onii chan.

Không cần đưa cũng không sao đâu ạ.

Hinata thì không hề bận tâm.

Hơn nữa, em ấy cũng không nghĩ đến bữa tối đó.

Ừm.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Mấy năm nữa sinh nhật anh, anh sẽ đủ tuổi thi bằng lái.

Khi đó, anh có thể lái xe.

Đến lúc đó, anh sẽ đưa các em đi chơi.

Y Hạ cười nói.

Nhưng Onii chan phải giữ lời nhé.

Noa sáng mắt.

Lái xe đi chơi dạo mát gì đó, đương nhiên là một chuyện vô cùng tuyệt vời.

Chương 183

Nếu là như vậy, vậy thì tha thứ cho Y Hạ một lần vậy.

Vâng.

Y Hạ có chút buồn cười xoa đầu Noa.

Có lẽ là anh cố ý mà thôi.

Kiểu tóc của Noa đều có chút rối loạn.

Onii chan, quá đáng.

Cảm nhận được kiểu tóc tán loạn xuống bên gò má, Noa hậu tri hậu giác phát hiện kiểu tóc của mình bị phá hỏng thê thảm.

Lúc này em ấy tức giận, trông hung tợn, lườm Y Hạ một cái.

Tuy nhiên, điều này trong mắt Y Hạ không hề có bất kỳ lực sát thương nào.

Ngược lại, càng khiến người ta có cảm giác đáng yêu.

Được rồi, không sao đâu.

Chị giúp em chỉnh lại cho.

Hinata ra vẻ người lớn.

Ngay lập tức, em ấy giúp Noa chỉnh lại kiểu tóc bị rối.

Có lẽ là kiểu tóc đã được phục hồi, hơn nữa lại do Hinata, người mà em ấy thích nhất, chỉnh sửa xong.

Noa cũng không còn tức giận nữa, ngược lại còn tươi cười hớn hở.

Cảnh này khiến Y Hạ hơi nhíu mày.

Noa thật là lạ.

Nói đến, Noa dường như cực kỳ thích Hinata.

Không biết, liệu hai người họ trong tương lai có thể phát triển thành một xu hướng nào đó không.

Đương nhiên.

Đối với Hinata mà nói, chắc chắn sẽ không đến mức đó.

Nhiều nhất cũng chỉ là, Noa đơn phương yêu.

Rầm rầm—— Tiếng động cơ xe máy đang nổ.

Đó là xe máy của Y Hạ đang dừng gần cửa nhà Minami Kotori.

Đến rồi, Tiểu Hoa.

Y Hạ nói với Tiểu Hoa đang ôm mình ở ghế sau.

Vâng.

Tiểu Hoa khẽ gật đầu.

Ngay lập tức, em ấy cẩn thận xoay người nhảy xuống xe máy, vững vàng đặt chân xuống đất.

Thấy Tiểu Hoa đã xuống xe an toàn.

Y Hạ cũng không xuống xe mà lấy điện thoại ra thông báo cho Minami Kotori trong nhà.

Bên ngoài cửa không tiện đậu xe, anh cần Kotori giúp mở cổng để đưa xe vào trong sân.

Tiểu Hoa.

Trong lúc Y Hạ đang liên hệ Kotori.

Từ phía xa, chỉ nghe thấy một giọng nói kinh ngạc khó tin vang lên.

Sau đó liền thấy, một phụ nữ cao ráo mặc trang phục công sở xách túi đi đến từ đằng xa.

Đó chính là Bạch Tiếu Haruka, mẹ của Tiểu Hoa.

Mẹ.

Nhìn người phụ nữ cao ráo đang đi tới.

Tiểu Hoa đầu tiên sững sờ, rồi hơi mở to mắt.

Thấy mẹ mình ở đây, em ấy có chút ngạc nhiên.

Bởi vì, mẹ em ấy buổi chiều còn nói với em ấy là tối nay phải tăng ca, sẽ về nhà muộn một chút.

Theo lý mà nói, giờ này mẹ em ấy vẫn còn ở công ty mới đúng.

Nghĩ đến đây, Tiểu Hoa hỏi thẳng mẹ mình.

Mẹ ơi, mẹ không tăng ca ở công ty sao.

Tiểu Hoa hỏi.

Cái này à—— Bạch Tiếu Haruka lắc đầu mỉm cười.

Vốn dĩ là đang tăng ca.

Nhưng mà, hệ thống điện của công ty có vấn đề.

Trong thời gian ngắn không sửa được, không thể làm việc.

Cuối cùng sếp đã hủy bỏ tăng ca hôm nay, cho về thẳng.

Bạch Tiếu Haruka giải thích.

Nói đến đây, bà còn nhấc chiếc túi trên tay lên.

Tiểu Hoa con vẫn chưa ăn cơm chứ.

Mẹ mua đồ ăn ngon rồi, chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé.

Bạch Tiếu Haruka hơi có chút phấn khích nói.

Bởi vì bình thường công việc về muộn, bà rất ít có cơ hội ăn tối cùng con gái Tiểu Hoa.

Hôm nay công ty đột nhiên mất điện, mang lại cho bà cơ hội hiếm hoi được ăn tối cùng con gái Tiểu Hoa.

Bà đương nhiên rất vui.

Vẫn chưa Nghe mẹ mình nói vậy, Tiểu Hoa đương nhiên cũng rất vui mừng.

Đồng thời cũng có chút tiếc nuối.

Muốn nói nguyên nhân, kèm theo việc mẹ mình về sớm hơn, chẳng phải em ấy không thể ăn cơm cùng Y Hạ và mọi người sao.

Lần này, đúng là đã bỏ lỡ một bữa tối ngon lành rồi.

Nghĩ vậy, Tiểu Hoa vô thức mím môi nhỏ, trên mặt hiện lên vẻ ủ rũ.

Chẳng lẽ Mẹ không nên về sớm sao.

Nhận thấy vẻ mặt kỳ lạ của con gái, Bạch Tiếu Haruka có một cảm giác thắt lòng.

Bà luôn cảm thấy, con gái Tiểu Hoa không vui như mình tưởng tượng.

Tuy nhiên, khi chú ý đến Y Hạ ở bên cạnh, Bạch Tiếu Haruka dường như đã hiểu ra nguyên nhân.

Sau đó, bà bật cười.

Nhìn bộ dạng này, con gái bà chắc chắn là muốn như lần trước, cùng Y Hạ và mọi người thưởng thức món ngon ở nhà Kotori.

Bây giờ, bà về rồi, con gái Tiểu Hoa cũng mất đi cơ hội này.

Hay là, mẹ về nhà một mình ăn cơm tối nhé.

Bạch Tiếu Haruka nháy mắt với con gái Tiểu Hoa.

Không, không cần đâu ạ.

Con ở với mẹ ạ.

Bị phát hiện tâm tư nhỏ, Tiểu Hoa đỏ mặt.

Mặc dù lời đề nghị của mẹ mình khá tốt, nhưng em ấy không dám bỏ mẹ mình một mình cô đơn ở nhà ăn cơm tối như vậy.

Vậy sao.

Bạch Tiếu Haruka nghe vậy mỉm cười.

Hơn nữa, còn có chút xúc động.

Bà vui mừng vì sự lựa chọn của con gái.

Đúng là một cô con gái tốt bụng, biết thông cảm cho mẹ mà.

Trong lúc Bạch Tiếu Haruka và Tiểu Hoa trò chuyện.

Y Hạ cũng đã liên hệ xong Kotori.

Và cuộc trò chuyện của Tiểu Hoa và Bạch Tiếu Haruka vừa rồi cũng không hề né tránh tai anh.

Dì không phiền thì cùng ăn nhé.

Vừa hay, cháu vốn dĩ đã mời Tiểu Hoa ăn cơm chung rồi.

Dù sao cũng có Tiểu Hoa, anh cũng không ngại mời Bạch Tiếu Haruka cùng ăn.

Hơn nữa, cũng không tiện cứ bỏ Bạch Tiếu Haruka một mình như vậy.

Cái này Không thể không nói, Bạch Tiếu Haruka rất động lòng với lời đề nghị của Y Hạ.

Trước đây, bà đã nghe không ít từ con gái Tiểu Hoa về món tráng

miệng và tài nấu ăn lợi hại của Y Hạ.

Bây giờ có cơ hội thưởng thức, bà vẫn có chút muốn thử.

Chỉ là, ở tuổi bà mà cứ tùy tiện đến nhà người khác làm phiền thì ít nhiều vẫn không thích hợp.

Hơn nữa, các bà đến có thể sẽ làm mất đi thế giới riêng của Y Hạ và Kotori.

Các kiểu như vậy.

Hay là không làm phiền thì hơn.

Nghĩ đến đây, Bạch Tiếu Haruka đã quyết định và lắc đầu.

Bà nói với Y Hạ: Chúng tôi hay là không làm phiền đâu.

Vậy ạ.

Thấy Bạch Tiếu Haruka từ chối khéo, Y Hạ cũng không miễn cưỡng.

Chương 184

Vậy lần sau có cơ hội, dì và Tiểu Hoa cùng nhau lại thưởng thức món ăn của cháu nhé.

Y Hạ nói.

Đây là lời khách sáo, nhưng cũng là lời thật lòng.

Được.

Bạch Tiếu Haruka gật đầu cười.

Lời bà nói, đương nhiên cũng là lời khách sáo.

Chỉ là lời khách sáo mà thôi.

Tuy nhiên, trong lòng bà đích thực có ý nghĩ đó.

Ừm.

Có chút mong đợi.

Vậy cháu và Tiểu Hoa xin phép về trước.

Cảm ơn cháu đã đưa Tiểu Hoa nhà dì về.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu.

Bạch Tiếu Haruka định đưa con gái Tiểu Hoa về nhà.

Trước khi rời đi, bà cũng không quên cảm ơn Y Hạ.

Từ việc con gái đội mũ bảo hiểm, và Y Hạ còn đang cưỡi xe máy, có thể thấy Y Hạ là người đưa con gái Tiểu Hoa về nhà.

Điều này đáng để bà cảm ơn.

Đâu có đâu có.

Tiện tay thôi ạ.

Hơn nữa, Tiểu Hoa vốn dĩ đến chơi với em gái Kanna của cháu, đưa Tiểu Hoa về nhà an toàn vẫn là điều cần thiết.

Y Hạ nói.

À—— Nguyên lai Bắc Nguyên cháu còn có em gái sao.

Bạch Tiếu Haruka có chút tò mò.

Đúng vậy ạ.

Hơn nữa, bằng tuổi Tiểu Hoa.

Hôm nay, cháu vừa giúp con bé hoàn thành việc chuyển trường, học cùng trường với Tiểu Hoa.

Hiện tại các em ấy còn là bạn cùng lớp.

Y Hạ nói.

Vậy thì đúng là trùng hợp nhỉ.

Bạch Tiếu Haruka nghe vậy sáng mắt.

Bà biết con gái mình thích Y Hạ.

Bây giờ biết con gái mình học cùng lớp với em gái Y Hạ, bà đương nhiên rất vui mừng.

Đúng vậy.

Y Hạ cười nói.

Còn về việc có trùng hợp hay không, chỉ có anh biết.

Sau này còn mong cháu chiếu cố nhiều hơn.

Bạch Tiếu Haruka hơi khom người nói với Y Hạ.

Bà nói ý là chiếu cố cho cả Kanna, em gái của Y Hạ, và con gái Bạch Tiếu Hoa của bà cùng Y Hạ.

Đâu có đâu có.

Nhìn Bạch Tiếu Haruka đại lễ, Y Hạ khiêm tốn đáp lại.

Ngay lập tức, anh cũng khom người đáp lễ.

Về đến nhà.

Vừa mới hô nhỏ về phía phòng khách, Y Hạ còn chưa kịp thay dép đã nghe thấy tiếng ồn ào từ trong phòng.

Đó là tiếng trò chuyện của Eriri, Thor và Elma.

Mà ồn ào nhất, lại là tiếng của Thor và Elma.

Có vẻ như các cô ấy đang tranh cãi điều gì đó.

Đến mức, không thể nghe thấy tiếng Y Hạ từ lối vào.

Có vẻ các cô sống chung rất hòa hợp nhỉ.

Nhìn Thor và Elma tranh cãi không ngừng, Y Hạ bật cười.

Ai hòa hợp với Thor trên Elma chứ.

Nghe Y Hạ nói vậy, Thor và Elma vô thức đáp lại.

Tuy nhiên, sau khi nhận ra, bất kể là Thor hay Elma, đều nhìn về phía Y Hạ.

Khi nhìn thấy là Y Hạ, vẻ mặt Thor lập tức tươi cười hớn hở.

Y Hạ, anh về rồi.

Thor nhiệt tình chào đón.

Nói xong, cô ấy định đứng dậy ôm Y Hạ thật chặt.

Chỉ là, chưa kịp đứng dậy, cô ấy đã bị một lực kéo vô thức giật lại.

Người kéo chính là Elma.

Tuy nhiên, cũng không thể nói Elma chủ động kéo cô ấy.

Bởi vì hai bàn tay của họ, trong lúc đùa giỡn vừa rồi, đã vô tình

quấn lấy nhau.

Đây cũng là lý do cô ấy không thể đứng dậy.

Nhận thấy điều này, Thor lúc này tức giận lườm Elma.

Elma, cô còn không buông tôi ra.

Thor bất mãn nói.

Cô mới phải buông tôi ra mới đúng, Thor.

Elma cũng bất mãn đáp lại.

Rõ ràng là Thor kéo cô ấy, sao lại thành cô ấy kéo Thor được.

Cô nói gì cơ.

Thor nghe vậy càng thêm bất mãn.

Nói xong, cô ấy định mạnh mẽ rút tay mình ra.

Nhưng tay cô ấy và Elma quấn vào nhau khá chặt.

Điều này khiến cho, dù cô ấy dùng sức thế nào cũng không thể rút tay ra.

Ngược lại, sau vài lần thử như vậy, tay cô ấy và Elma dường như quấn chặt hơn.

Khiến cô ấy ít nhiều có chút khó chịu.

Còn Elma thì lại kêu đau.

Thor, đồ ngốc này, đừng làm loạn nữa.

Đau lắm đấy.

Trong mắt Elma lấp lánh nước.

Thor mấy lần kéo mạnh như vậy, cô ấy cảm giác tay mình sắp bị Thor kéo đứt rồi.

Tôi mới không làm loạn đâu.

Thấy Elma đổ lỗi cho mình, Thor có chút khó chịu.

Chưa đợi cô ấy nói thêm điều gì, một bàn tay đã vươn tới, xuất hiện giữa cô ấy và Elma.

Bàn tay này, đương nhiên là của Y Hạ.

Được rồi.

Trước tiên hãy dừng tranh cãi.

Chẳng phải chỉ là tay bị quấn vào nhau sao, mỗi người tự thu tay lại là được rồi.

Y Hạ có chút cạn lời.

Nói xong, anh tự tay gỡ hai bàn tay đang quấn lấy nhau của Elma và Thor.

Không biết, Thor và Elma đã làm cách nào mà tay của họ lại quấn thành như vậy.

Nếu là con người, e rằng khó mà làm được.

Chỉ có thể nói, không hổ là rồng khổng lồ.

Dưới sự gỡ rối của Y Hạ.

Thor và Elma rất nhanh tách ra.

Và sau khi tách ra, họ vẫn bất mãn lườm đối phương.

Trong ánh mắt, có chút cảm giác tóe lửa và sấm sét.

Điều này cũng khiến Y Hạ có chút cạn lời.

Anh chợt cảm thấy, việc để Elma cũng ở trong nhà là một lựa chọn sai lầm.

Có lẽ, nên để Elma ở phòng nghỉ bên cửa hàng cũ thì hơn.

Tuy nhiên, chỉ sợ Elma một mình ở đó sẽ gây ra đủ loại bất ngờ.

A—— Khi Y Hạ đang nghĩ như vậy.

Một tiếng kinh ngạc khó tin vang lên.

Đó là tiếng kinh ngạc khó tin của Eriri.

Hiện tại, cô ấy đang cầm bảng vẽ trên tay và vẽ gì đó.

Và ánh mắt của cô ấy đang hướng về phía Thor và Elma.

Sao lại tách ra rồi.

Tôi vẫn chưa vẽ xong mà.

Tiếng Eriri lẩm bẩm vang lên.

Chương 185

Nghe tiếng lẩm bẩm của Eriri.

Y Hạ nhìn vào, anh lập tức tối sầm mặt.

Bởi vì nội dung trong bức vẽ của Eriri, đích thực là Thor và Elma.

Chỉ có điều, Thor và Elma trong bức vẽ, ít nhiều có chút không thích hợp.

Bất kể là Thor hay Elma, trạng thái trong tranh đều là quần áo xộc xệch, những bộ phận không thích hợp bị lộ ra ngoài.

Và ánh mắt cùng thần thái của Thor và Elma, càng có chút quyến rũ.

Cùng với động tình.

Không hề nghi ngờ, Eriri đang vẽ tranh 18+ .

Hơn nữa lại là 18+ của Thor và Elma.

Đây quả thực là nghề cũ của Eriri mà.

Dù sao, Eriri nổi tiếng và ra mắt bằng cách vẽ doujinshi.

Lần này, là cô ấy trọng thao cựu nghiệp trở lại nghề cũ.

Vẽ cái gì vậy.

Chú ý thấy động tĩnh của Y Hạ và Eriri bên này.

Sự chú ý của Thor và Elma vô thức bị thu hút.

Ngay lập tức, họ định riêng rẽ nhìn vào bảng vẽ trên tay Eriri.

Thấy Thor và Elma định xem nội dung mình vẽ.

Eriri có chút chột dạ định thu bảng vẽ lại, che giấu điều gì đó.

Chỉ là, động tác của cô ấy làm sao nhanh bằng rồng khổng lồ được.

Gần như trong nháy mắt, bảng vẽ trên tay cô ấy đã bị Thor, người nhận ra điều bất thường, giật lấy.

Khiến Eriri vô cùng hoảng sợ.

Cô ấy lúc này định rón rén bỏ trốn.

A.

Đây là cái quái gì vậy.

Đây là tôi và Thor trên Elma.

Nhìn thấy nội dung trên bức vẽ, Thor và Elma đồng thanh kinh hô.

Khi phát hiện nhân vật chính trong tranh chính là hai người họ, lúc này mặt họ đỏ bừng vì xấu hổ và tức giận, trên mặt đầy hồng vân.

Hai người họ, vậy mà bị vẽ thành tranh xuân cung sao.

Hơn nữa, lại còn là vẽ ngay trước mặt mình.

Đáng ghét.

Dù có vẽ 18+ đi nữa, thì ít nhất cũng phải vẽ người còn lại thành Y Hạ chứ.

Sao lại vẽ Elma, cái đồ ngốc này.

Ai sẽ có quan hệ với tên này chứ.

Thor tức giận không thôi.

Nghĩ đến đây, Thor với ánh mắt không thiện cảm đưa tay vồ lấy Eriri đang định bỏ trốn.

Trong khoảnh khắc, Eriri đã biến thành một con mèo con bị túm gáy số phận.

Nha—— Bị túm gáy, Eriri kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Chưa đợi cô ấy mở miệng biện minh điều gì, hoặc lên tiếng cầu xin tha thứ.

Thân thể cô ấy đã bị Thor trực tiếp ấn xuống ghế sofa.

Và sau khi bị chạm xuống ghế sofa, Eriri chú ý đến ánh mắt sát khí đằng đằng của Thor.

Eriri—— Thor khẽ quát một tiếng.

Vâng—— Eriri vô thức đáp lại một tiếng.

Cô thực sự quá đáng.

Thor bày tỏ sự trách mắng đối với Eriri.

Vâng.

Em bị ma quỷ ám ảnh.

Em lỡ không kiểm soát được tay mình Eriri dứt khoát nhận tội.

Lúc này, ngoài nhận tội để giảm nhẹ hình phạt, cô ấy còn có thể làm gì nữa.

À, còn có thể cầu cứu Y Hạ đang đứng xem náo nhiệt ở bên cạnh.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng cạn lời của Y Hạ, điều đó ít nhiều là không thể.

Đặc biệt là, Y Hạ dường như còn vui vẻ nhìn cô ấy gặp rắc rối.

Khiến Eriri hơi có chút bất mãn.

Anh ít nhất cũng phải giúp một tay chứ.

Eriri—— Lúc Sawamura Eriri đang ôm oán niệm về hành vi không ra tay cứu giúp của Y Hạ thì nghe thấy Thor khẽ quát một tiếng, gọi tên Sawamura Eriri lại.

Này—— Sawamura Eriri lúc này không rảnh quan tâm chuyện khác.

Cô bé rụt cổ một cái, vô thức đáp lời Thor.

Ngay lập tức, trước ánh mắt hoảng sợ của cô bé, Thor trực tiếp xé tấm bản vẽ 18X có mình và Elma ra.

Sau đó, phun lửa, đốt nó thành tro bụi.

Coi như lời xin lỗi, cậu nhất định phải vẽ một tấm bản vẽ 18X của riêng Elma, càng phóng đãng càng tốt.

Sau đó, vẽ thêm một tấm có tôi và Y Hạ.

Cứ giống hệt tấm vừa rồi là được.

Thor dùng sức vỗ vỗ bàn trà bên cạnh, hùng hổ nói ra cách bồi thường với Sawamura Eriri.

Còn về bồi thường cái gì à.

Đó chính là tổn thất tinh thần của cô bé.

Thế mà lại để cô bé nhìn thấy những hình ảnh chướng mắt như vậy.

Nghĩ đến hình ảnh Elma với dáng vẻ quyến rũ trên bản vẽ vừa rồi, cô bé vẫn còn cảm thấy rùng mình.

Thor.

Cậu nói ai cơ.

Loài người, không được phép vẽ tôi.

Nếu cậu mà vẽ tôi, tôi.

Elma nghe vậy lập tức vô cùng tức giận.

Yêu cầu vô liêm sỉ của Thor đã đành, đằng này còn tính cả cô vào, hơn nữa còn muốn vẽ thành dáng vẻ xấu hổ như vậy.

Chuyện này quả nhiên là. không thể chịu đựng được.

Chỉ là, muốn cô đe dọa Sawamura Eriri vài câu, cô lại không tài nào nói ra được.

Cô vốn tính tình tốt, chẳng biết phải mở miệng nói lời thô tục như thế nào.

Cứ thế đi.

Yên tâm.

Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ treo đầy nhà những bức vẽ dáng vẻ xấu hổ đó của Elma.

Tiện thể, còn có thể giúp Elma cậu quảng bá thật tốt trong thế giới của chúng ta nữa chứ.

Thor khẽ hừ nói.

Cậu dám.

Elma càng kịch liệt hơn.

Trong cơn tức giận, cô vẫn đang mặc bộ đồ hầu gái, suýt chút nữa đã biến trở lại hình thái chiến đấu, liều mạng với Thor.

Nếu đúng như lời Thor nói, vậy Elma cô còn mặt mũi nào sống nữa.

Không mặt mũi gặp rồng em trai em gái.

Dừng lại.

Tất cả dừng lại cho tôi.

Thấy Elma và Thor có ý định cãi nhau lần nữa, Y Hạ mặt mày xám xịt, cốc cho mỗi người một cái.

Tuy nhiên, điều khiến anh câm nín nhất lại là yêu cầu mà Thor vừa đưa ra.

Anh không muốn trở thành nhân vật chính của một bản vẽ 18X chút nào.

Dù chỉ là để xem riêng, không công bố ra ngoài, thì cũng xấu hổ lắm.

Chi bằng trực tiếp dùng máy ảnh chụp lại cảnh tượng của họ thì hơn.

Y Hạ không ngừng lẩm bẩm trong lòng.

Ưm—— Bị Y Hạ cốc cho mỗi người một cái, Thor và Elma lập tức ngừng tranh cãi.

Cả hai người ngồi xổm xuống, ôm lấy chỗ bị đau trên đầu, miệng không ngừng kêu đau.

Về chuyện này, họ rất muốn khiển trách hành vi bạo lực của Y Hạ.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt lạnh lùng không chút biểu cảm của Y Hạ, Thor và Elma cười ngượng nghịu, không dám lên tiếng nữa.

Chương 186

Điều này khiến Y Hạ vô cùng hài lòng.

Pha này, anh cái cao thủ thuần hóa rồng này nhất định phải được cộng điểm.

Sau khi dạy dỗ xong Thor và Elma, ánh mắt Y Hạ nhìn về phía Sawamura Eriri đang một vẻ sợ hãi.

Lần sau muốn vẽ thì vẽ chính mình.

Không biết lại cứ tưởng em định quay lại nghề cũ đấy.

Y Hạ liếc Sawamura Eriri một cái.

Ai muốn quay lại nghề cũ chứ.

Sawamura Eriri hừ hừ.

Cô bé ngốc à.

Cô bé đã là một mangaka nổi tiếng rồi, còn tự hạ thấp mình đi vẽ 18X không ra gì sao.

Chẳng qua là nhất thời cao hứng, muốn thử xem tay nghề cũ của mình còn đó không mà thôi.

Không phải tại thấy Thor và Elma hai người quan hệ thân thiết lắm sao, rất có hứng mà.

Hả.

Lời lẩm bẩm của Sawamura Eriri đã thu hút ánh mắt thân thiện của Thor và Elma.

Khiến Sawamura Eriri lập tức cúi đầu.

Cô bé cười khan một tiếng, không dám lên tiếng nữa.

Thôi, nói đến đây thôi nhé.

Y Hạ không tiếp tục chủ đề này.

Phòng của Elma đã chuẩn bị xong chưa.

Y Hạ hỏi Sawamura Eriri và Thor.

Đúng rồi.

Suýt chút nữa quên mất.

Nghe Y Hạ nói vậy, dù là Sawamura Eriri hay Thor đều tỏ vẻ chợt nhận ra.

Chỉ biết lo nấu ăn và nói chuyện phiếm.

Họ ngược lại đã quên mất việc chuẩn bị phòng mới cho Elma.

Cứ để Elma ngủ ghế sofa, cũng đâu có sao đâu nhỉ.

Thor nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Dù sao Elma có đồ ăn là được, ở đâu cũng không thành vấn đề.

Thor, cậu nói gì.

Elma khẽ nhíu mày.

Cô không nghe rõ lời Thor nói.

Tuy nhiên, cô vẫn cảm nhận được một luồng ác ý từ Thor.

Điểm này, không thể sai.

Không có gì.

Tôi không nói gì cả.

Bị Elma nói vậy, Thor trong lòng hoảng hốt.

Nhưng nét mặt cô kiểm soát rất tốt, không hề để lộ sơ hở.

Ít nhất, Elma không nhìn ra.

Ngược lại, Y Hạ, người hiểu rất rõ Thor, lại có cảm giác Thor đang có ý đồ xấu gì đó.

Nhưng Y Hạ cũng không quá để tâm.

Nếu còn chưa chuẩn bị, hai người giúp Elma chuẩn bị phòng đi.

Tùy tiện chọn một phòng, hoặc để Elma tự chọn cũng được.

Anh đi tắm trước đã.

Toát cả mồ hôi, khó chịu quá.

Y Hạ nói.

Có muốn em giúp anh kỳ lưng không.

Thor lập tức tỉnh táo lại, mặt đầy phấn khích.

Cô vừa mới tìm hiểu được một kiểu kỳ lưng mới trên một quyển sách nào đó.

Bây giờ, rất muốn thử nghiệm, để Y Hạ cảm nhận thử.

Không được phép.

Nhìn Thor tích cực như vậy.

Không đợi Y Hạ lên tiếng, Sawamura Eriri mặt đầy đề phòng đã chắn trước mặt Y Hạ, tỏ vẻ cấm đoán.

Nhìn bộ dạng Thor như vậy, không cần đoán cô bé cũng biết.

Con rồng háo sắc này, nhất định là muốn làm chuyện bậy bạ.

Sao lại tích cực đến thế chứ.

Về mặt chủ động này, cô bé thua Thor không biết bao nhiêu cấp bậc.

Nếu cứ để Thor làm càn như vậy, cô bé cũng cảm thấy địa vị của mình đầy rủi ro.

Bởi vậy, việc ngăn cản hành vi càn rỡ của Thor lúc cần thiết là vô cùng quan trọng.

Y Hạ còn chưa nói gì mà.

Sự đề phòng của Sawamura Eriri khiến Thor rất bất mãn.

Chính chủ còn chưa lên tiếng, liên quan gì đến cô bé chứ.

Hừ hừ—— Có gì mà phải ngăn cản, cùng lắm thì tắm chung thôi.

Nghĩ vậy, Thor liền mở miệng nói.

Nếu em cũng muốn tắm chung với Y Hạ, giúp Y Hạ kỳ lưng, thì cũng tới không sao.

Ba người chúng ta cùng nhau thôi.

Thor nói.

Lời lẽ hổ lang này, trực tiếp khiến Sawamura Eriri hơi choáng váng, hoa mắt.

Cũng khiến Elma bên cạnh đỏ bừng cả mặt, vẻ mặt như sắp xấu hổ đến ngất xỉu.

Ai muốn tắm chung chứ.

Càng đừng nói còn muốn kỳ lưng.

Em, em không cần đâu.

Sau khi hơi trở lại bình thường.

Sawamura Eriri xấu hổ hét lớn lên.

Phải nói rằng, đề nghị của Thor thật sự quá đáng xấu hổ.

Mặc dù chuyện này, cô bé và Y Hạ cũng không phải chưa từng làm.

Nhưng từ miệng Thor nói ra, lại còn theo cách này.

Thì quả thực có chút kích thích quá mức.

Dưới những lời nói đầy kích thích này.

Trong đầu cô bé đã bắt đầu miên man, hiện ra những hình ảnh tương ứng.

Ba người cùng nhau.

Tắm chung, kỳ lưng.

Lúc Sawamura Eriri xấu hổ không kiềm chế được, Elma bên cạnh cũng có những động tĩnh không tầm thường.

Chỉ nghe thấy trong miệng cô không ngừng lẩm bẩm, gò má cũng đỏ hơn.

Muốn nói nguyên nhân là gì.

Bị lời lẽ hổ lang của Thor làm cho xấu hổ là một chuyện.

Còn nữa là, cô không hiểu sao lại thay thế mình vào lời Thor nói.

Cô hiểu ba người mà Thor nhắc đến là Thor, Sawamura Eriri và cô cùng tắm chung với Y Hạ.

Cô, một người chưa từng trải sự đời, làm sao chịu nổi sự kích thích như vậy.

Anh tự mình làm là được.

Hai người vẫn nên giúp Elma chọn và chuẩn bị phòng đi.

Nhìn ba người Sawamura Eriri trước mặt đang không ngừng xôn xao.

Khóe miệng Y Hạ hơi giật giật.

Mặc dù đề nghị của Thor quả thực là một chuyện tốt, nhưng xét theo tình hình hiện tại.

Anh cũng chỉ có thể ngậm ngùi từ chối.

Lần tới có cơ hội, làm hoạt động ba người cũng không muộn.

Ai—— Nghe Y Hạ nói vậy, Thor tất nhiên rất thất vọng.

Ngay lập tức, cô giận dữ lườm Sawamura Eriri, cái kẻ chỉ làm hỏng việc chứ chẳng thành công.

Nếu không phải Sawamura Eriri, có lẽ bây giờ cô đã cùng Y Hạ vào phòng tắm rồi.

Đối mặt với ánh mắt dữ tợn của Thor, Sawamura Eriri vẫn đắm chìm trong sự xấu hổ và giận dữ, không hề hay biết.

Ngày hôm sau.

Vào buổi sáng.

Lịch học hôm nay có chút trùng hợp.

Fumino thì có tiết khoa học tự nhiên.

Còn Ogata Rizu thì lại có tiết khoa học xã hội.

Còn Kominami Asumi ư.

Chương 187

Buổi sáng cô bé cũng có môn bắt buộc phải học.

Thế nên, không ai đến tìm Y Hạ học thêm cả.

Mà một mình Y Hạ cũng không hề nhàn rỗi.

Anh dứt khoát đi đến phòng học nấu nướng, làm một ít món tráng miệng.

Sau đó, đi về phía phòng hoạt động câu lạc bộ Vật lý.

Lý do đến phòng hoạt động câu lạc bộ Vật lý thì đương nhiên không cần nói.

Anh muốn tìm Futaba Rio, người có tiết khoa học tự nhiên buổi sáng nên không cần đến lớp, để nói chuyện phiếm, tiện thể uống một ly cà phê.

Còn món tráng miệng phát sáng chính là lễ vật anh mang tới.

Cùng với.

Lời hứa lần trước.

Đến cửa phòng hoạt động câu lạc bộ Vật lý.

Bây giờ, Futaba Rio đang ngồi bên bàn thí nghiệm, chăm chú học bài.

Có lẽ là gặp phải điều cần suy nghĩ.

Cô bé cầm bút ký tên bằng tay phải, chống dưới môi.

Dáng vẻ như vậy, ngược lại tăng thêm một chút đáng yêu.

Yo—— Bận rộn đấy à.

Nhìn Futaba Rio đang bận rộn trong phòng học.

Y Hạ gõ cửa một cái, chào hỏi Futaba Rio trong phòng học.

Nghe thấy động tĩnh từ cửa, Futaba Rio lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay lập tức, ánh mắt cô bé nhìn về phía cánh cửa.

Vừa nhìn, cô bé đã thấy một bóng hình khiến mình vô cùng bất ngờ, nhưng lại vô cùng mong đợi.

Giờ khắc này, Futaba Rio không còn bận tâm những chuyện khác.

Cô bé trực tiếp đặt bút và sách bài tập xuống.

Sau đó, đứng dậy chạy nhanh đến cửa phòng học, đón Y Hạ vào.

Anh tới rồi.

Ừm.

Vừa hay rảnh rỗi, nên anh ghé qua.

Không làm phiền em chứ.

Y Hạ cười nói.

Không, không đâu.

Đương nhiên là không rồi.

Futaba Rio liên tục lắc đầu.

Có lẽ vì niềm vui trong lòng, lúc này cô bé hơi chút xao động.

Cũng khiến phản ứng biểu hiện ra đều mang lại cảm giác lanh lẹ.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ cười nói.

Có cà phê không.

Anh mang đến món tráng miệng đã hứa lần trước đấy.

Y Hạ giơ món tráng miệng trong tay lên, vẫy vẫy trước mặt

Futaba Rio.

Có chứ.

Nhìn món tráng miệng trong tay Y Hạ, Futaba Rio sau khi kinh ngạc, càng nhiều hơn là mừng rỡ.

Em đi chuẩn bị ngay đây.

Sau khi nói xong câu đó, Futaba Rio chạy nhanh đi lấy các dụng cụ và đồ dùng tương ứng, chuẩn bị pha cà phê cho Y Hạ.

Cảnh tượng này khiến Y Hạ có chút buồn cười.

Tuy nhiên, anh cũng cảm nhận được sự nhiệt tình tràn đầy từ Futaba Rio.

Điều này khiến anh cảm thấy rất dễ chịu.

Đang làm bài tập chuẩn bị cho kỳ thi Vật lý toàn quốc ngày mai sao.

Sau khi đặt món tráng miệng trong tay lên bàn thí nghiệm.

Y Hạ để ý thấy Futaba Rio vừa rồi đang làm bài tập.

Vâng.

Rảnh rỗi buồn chán, em thử làm chút thôi.

Vừa hay ngày mai là kỳ thi Vật lý toàn quốc, coi như chuẩn bị trước vậy.

Futaba Rio có chút ngượng ngùng nói.

Rõ ràng là lời khiêm tốn, nhưng ít nhiều có chút khiêm tốn thái quá.

Trước kỳ thi một ngày mới bắt đầu làm bài chuẩn bị, rảnh rỗi buồn chán mới giải đề.

Nếu chuyện này bị các thí sinh trường khác biết, chỉ không biết họ

sẽ tức giận đến mức nào.

Không chừng, còn có thể cảm thấy mình bị xúc phạm.

Nhưng không còn cách nào, ai bảo trình độ cao, người tự tin thì thực sự không cần chuẩn bị thêm chút nào đâu.

Chỉ cần phát huy trạng thái bình thường, vận dụng những kiến thức mình có, thì họ đã thừa sức rồi.

Và Futaba Rio, đương nhiên là một trong số đó.

Y Hạ. cũng vậy.

Vậy thật đúng là nghiêm túc đó.

Giọng Y Hạ có chút ý tứ.

Ngay cả anh cũng cảm thấy lời nói này của Futaba Rio tràn đầy sự khiêm tốn.

Không có, không có đâu.

Futaba Rio ngược lại không nghe ra sự bất thường trong lời nói của Y Hạ.

Ngược lại, được Y Hạ khen như vậy, cô bé lập tức có chút xấu hổ.

Đương nhiên.

Hơn nữa, cảm thấy rất vui mừng.

Muốn xem món tráng miệng anh chuẩn bị là gì không.

Nhìn Futaba Rio với vẻ không được tự nhiên, Y Hạ không tiếp tục trêu chọc cô bé nữa.

Anh chỉ vào món tráng miệng trước mặt, cười hỏi Futaba Rio.

Vâng.

Futaba Rio đầy tò mò gật đầu.

Đối với món tráng miệng Y Hạ chuẩn bị, cô bé không hiểu sao lại mong đợi.

Nói không khách khí.

Cho dù món tráng miệng Y Hạ chuẩn bị không được như ý, cô bé cũng sẽ ăn hết sạch không chừa một miếng.

Dù sao, đây là món tráng miệng Y Hạ chuẩn bị cho cô bé.

Hơn nữa.

Là tấm lòng của Y Hạ.

Vậy thì giao cho em mở ra nhé.

Thấy Futaba Rio có chút phấn khích, Y Hạ trực tiếp để cô bé mở ra.

Vậy em không khách sáo.

Futaba Rio ngượng ngùng nở nụ cười.

Nói rồi, cô bé đưa tay mở hộp đựng đồ ăn món tráng miệng, nhìn vào bên trong.

Kèm theo nắp hộp được mở ra.

Ngay sau đó, món tráng miệng bên trong hộp đựng đồ ăn hiện ra rõ ràng.

Đây là.

Tiramisu.

Nhìn món tráng miệng phủ kín cả hộp, Futaba Rio hơi sững sờ, nhận ra đó là Tiramisu.

Tiramisu, là một loại món tráng miệng của Ý.

Khác với món tráng miệng truyền thống, Tiramisu không dùng bánh gato xốp làm cốt bánh, mà dùng bánh quy ngón tay tẩm rượu cà phê làm thay thế.

Ăn vào miệng vừa có mùi thơm thoang thoảng của rượu cà phê, lại có vị thơm, mịn, ngọt, ngậy, trong sự mềm mại lại có sự thay đổi về kết cấu.

Có thể nói, đây là một loại món tráng miệng được nhiều người yêu thích.

Muốn nói về địa vị của Tiramisu trong giới món tráng miệng, thì nó cũng thuộc hàng top.

Đúng vậy.

Vốn dĩ anh định làm chút bánh quy hoặc bánh ngọt nhỏ.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, là món tráng miệng dùng kèm cà phê, có lẽ Tiramisu là phù hợp nhất.

Như vậy, cũng càng hòa hợp, bổ trợ cho nhau.

Y Hạ cười nói.

Em cũng cảm thấy rất hợp với cà phê đó.

Nghe Y Hạ nói vậy, Futaba Rio lập tức hưởng ứng.

Tiramisu thì cô bé đương nhiên đã từng ăn qua, và cũng rất thích.

Có lúc, cũng đã thử kết hợp với cà phê rồi.

Chương 188

Bây giờ Y Hạ mang đến món Tiramisu tự tay làm, khiến cô bé vô cùng tò mò không biết nó sẽ có hương vị như thế nào.

Nghĩ đến đây, Futaba Rio vô thức muốn bắt đầu nếm thử.

Tuy nhiên, sau khi nghĩ đến điều gì đó, cô bé tỏ vẻ hơi khó xử không biết phải làm sao.

Thấy Futaba Rio như vậy, Y Hạ lập tức hiểu nguyên nhân.

Thìa thì anh đã mang theo rồi.

Đĩa thì anh vốn định mang, nhưng thấy không cần cũng được.

Anh có thể trực tiếp múc một ít ra nắp hộp đựng đồ ăn.

Y Hạ nói.

Nói xong, anh như làm ảo thuật lấy ra hai chiếc thìa đã được gói kỹ bằng màng bọc thực phẩm.

Vậy sao ạ .

Nhìn chiếc thìa trong tay Y Hạ, Futaba Rio lập tức yên tâm.

Điều cô bé lo lắng vừa rồi, đúng là vấn đề về dụng cụ ăn uống.

Mặc dù phòng hoạt động câu lạc bộ Vật lý không phải không có thìa, nhưng những chiếc đó đều dùng để múc một số hóa chất.

Hơn nữa, không giống như chiếc cốc đong cô bé thường dùng để pha cà phê, không có chiếc nào là chưa từng được sử dụng.

Tùy tiện lấy hai chiếc rửa qua loa để dùng, ít nhiều cũng không phù hợp.

Ít nhất.

Cô bé không làm được.

Ngay cả Y Hạ không ngại, thì cũng vậy.

Y Hạ đã chuẩn bị trước rồi, cô bé cũng có thể yên tâm.

Còn về việc dùng đĩa hay gì đó.

Nếu không thì, chúng ta cứ ăn trực tiếp đi.

Không cần phải múc ra riêng nữa.

Nếu Kitahara san không ngại.

Futaba Rio nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Trong tình huống không có đĩa, cô bé cũng không tiện để Y Hạ dùng nắp hộp đựng đồ ăn mà không ngại.

Chi bằng.

Ăn chung.

Chỉ có điều, đề nghị này ít nhiều cũng sẽ khiến cô bé có chút xấu hổ.

Đương nhiên.

Điều cô bé lo lắng nhất vẫn là Y Hạ sẽ hiểu lầm điều gì đó.

Hiểu lầm rằng mình muốn.

Nếu Futaba đã nói vậy, vậy chúng ta cùng ăn nhé.

Y Hạ nói.

Nếu Futaba Rio đã nói như thế, anh đương nhiên sẽ không khách sáo.

Vâng.

Thấy Y Hạ không bận tâm, cũng không hiểu lầm gì cả.

Futaba Rio vừa an tâm, lại vừa có chút vui mừng.

Chưa đợi cô bé nói thêm gì nữa, tiếng động từ chiếc cốc đong đang pha cà phê bên cạnh truyền đến.

Đó là tiếng nước sôi.

Nước sôi rồi, cũng nên cho bột cà phê vào.

Vội vàng bỏ lại câu nói đó, Futaba Rio với khuôn mặt ửng hồng cầm lấy bình cà phê để một bên, rót một lượng bột cà phê vừa đủ vào cốc.

Theo bột cà phê đổ vào, nước trong cốc đong nhanh chóng đổi màu, nhuộm một màu nâu cà phê.

Tiếp theo, chỉ cần đợi bột cà phê hoàn toàn hòa tan vào nước, nấu ra mùi thơm là coi như xong.

Mời dùng.

Futaba Rio rót một chén cà phê đã pha xong cho Y Hạ.

Chén thì vẫn là chiếc bình thủy tinh lần trước.

Hay nói cách khác.

Bình đựng axit sulfuric đặc.

Còn lần này, Y Hạ cũng không để ý điểm này.

Cảm ơn.

Nói lời cảm ơn xong, Y Hạ nhận lấy ly cà phê Futaba Rio đưa.

Vì cà phê còn hơi nóng, anh không vội uống, mà nhẹ nhàng thổi mấy ngụm.

Chờ nhiệt độ cà phê nguội bớt, anh mới nhấp một ngụm nhỏ.

Sau đó, dùng thìa múc một muỗng Tiramisu trong hộp đựng đồ ăn, đưa vào miệng.

Hương cà phê nồng nàn và hơi đắng, kết hợp với Tiramisu ngọt

nhẹ, thơm lừng mùi rượu cà phê, đơn giản là sự kết hợp tuyệt vời.

Sự kết hợp này khiến người ta hài lòng vô cùng.

Thế nào.

Nhìn Futaba Rio trước mặt cũng đang thưởng thức món ngon trong miệng, Y Hạ cười tủm tỉm hỏi.

Vâng.

Ngon quá.

Em vẫn là lần đầu tiên được ăn Tiramisu ngon đến vậy.

Futaba Rio mặt đầy kinh ngạc.

Đây không phải cô bé nói quá sự thật, hay tâng bốc Y Hạ gì cả.

Mà là hương vị của Tiramisu này thật sự vô cùng ngon.

Và cô bé, cũng thật sự là lần đầu tiên được thưởng thức một chiếc Tiramisu ngon đến vậy.

Không ngờ, tay nghề của Y Hạ lại tốt đến thế.

Khiến em hài lòng là tốt rồi.

Y Hạ cười cười.

Chiếc Tiramisu lần này, thực ra vẫn chưa hoàn hảo lắm.

Lần tới, anh sẽ mang đến cho em một chiếc ngon hơn nữa.

Y Hạ nói.

Nói xong, anh lại múc một thìa Tiramisu, đưa vào miệng.

Sau đó, nhấp một ngụm cà phê nhỏ, kết hợp với Tiramisu trong miệng.

Về phần tại sao anh lại nói Tiramisu không hoàn hảo.

Đó đương nhiên là bởi vì, chiếc Tiramisu lần này không phát sáng.

Không phải món tráng miệng phát sáng.

Nếu ngay cả món tráng miệng phát sáng còn không phải, làm sao có thể coi là hoàn hảo được.

Tuy nhiên, đây cũng không phải lỗi của Y Hạ.

Mà là nguyên liệu trong phòng nấu nướng không được tốt lắm, nên Tiramisu làm ra cũng khó mà đạt đến tiêu chuẩn món tráng miệng phát sáng.

Đây cũng là nguyên nhân chiếc Tiramisu lần này không hoàn hảo.

Còn có món ngon hơn nữa sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, Futaba Rio có chút ngạc nhiên.

Theo cô bé thấy, chiếc Tiramisu này đã vô cùng hoàn hảo rồi.

Nói là khó có thể vượt qua cũng không quá đáng.

Nếu có điểm nào chưa đủ, thì đó là cà phê của cô bé không ngon.

Không phải cà phê xay tươi chất lượng tuyệt hảo, mà là dùng bột cà phê pha ra.

Cho nên, trước mặt Tiramisu có vẻ hơi kém cạnh.

Mà bây giờ, Y Hạ lại còn nói còn có Tiramisu ngon hơn nữa.

Điều đó thật sự khiến người ta rất mong đợi.

Ừm.

Lần sau em sẽ tự biết thôi.

Y Hạ đắc ý nở nụ cười.

Em rất mong chờ.

Futaba Rio khắp mặt là vẻ khao khát.

Em cảm thấy. vấn đề không nằm ở việc có căng thẳng hay không.

Nghe Kirisu Mafuyu hỏi, khóe miệng Y Hạ hơi giật giật.

Chỉ có thể nói, ở một khía cạnh khác, Kirisu Mafuyu thực sự không tự nhận thức được.

Không phải vì căng thẳng sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, trong mắt Kirisu Mafuyu lóe lên tia mê mang.

Ngay lập tức, cô bé chợt nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Chương 189

Futaba san, Ogata san, hai em không khỏe sao.

Vậy chúng ta từ bỏ kỳ thi Vật lý toàn quốc lần này nhé.

Cô đưa hai em đi bệnh viện.

Nhà trường bên đó có thể hiểu được mà.

Kirisu Mafuyu vẻ mặt sốt ruột.

Mặc dù thứ hạng trong cuộc thi rất quan trọng, nhưng trước sức khỏe của học sinh, đương nhiên chẳng là gì cả.

Không, không phải ạ.

Ogata Rizu và Futaba Rio nghe vậy lắc đầu.

Mặc dù bây giờ cơ thể họ thực sự có chút khó chịu, nhưng không phải do nguyên nhân từ chính cơ thể.

Mà là. nguyên nhân bên ngoài.

Tuy nhiên, nguyên nhân bên ngoài này, họ khó mà nói ra miệng.

Đặc biệt là, Kirisu Mafuyu hoàn toàn không biết gì cả.

Rõ ràng, Kirisu Mafuyu cũng không biết mình là người gây ra.

Mà họ, cũng không tiện nói ra nguyên nhân cơ thể mình khó chịu chính là do Kirisu Mafuyu gây ra.

Nếu không, e rằng cô ấy sẽ tự trách bản thân.

Trước tiên cứ để Futaba và Ogata thư giãn một chút đi.

Các em ấy có lẽ là say xe.

Cuối cùng, vẫn là Y Hạ lên tiếng, dùng cách cực kỳ uyển chuyển

nhắc nhở Kirisu Mafuyu.

Vậy sao.

Vậy thì tốt rồi.

Biết được sự thật, Kirisu Mafuyu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải Ogata Rizu và Futaba Rio không khỏe là được.

Vậy chúng ta cứ đến chỗ kia nghỉ ngơi một chút nhé.

Còn một khoảng thời gian nữa mới chính thức bắt đầu.

Sau khi nhìn đồng hồ đeo tay.

Kirisu Mafuyu chỉ vào chỗ ngồi cách đó không xa, nói với ba người Y Hạ.

Vì cô bé đã chạy nhanh suốt đường, thời gian vẫn còn nhiều.

Còn gần nửa tiếng nữa mới đến kỳ thi Vật lý toàn quốc.

Dùng nửa tiếng này để điều chỉnh trạng thái thật tốt, dễ dàng phát huy trình độ vốn có khi thi, là quá đủ.

Vâng.

Đối với đề nghị của Kirisu Mafuyu, Futaba Rio và Ogata Rizu đương nhiên sẽ không từ chối.

Bởi vì họ bây giờ thực sự cần nghỉ ngơi một chút, để thư giãn.

Còn Y Hạ thì càng sẽ không từ chối.

Sau đó, anh cùng ba người Kirisu Mafuyu đi đến chỗ ngồi cách đó không xa, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vẫn còn hơi khó chịu sao.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc.

Thấy khuôn mặt của Futaba Rio và Ogata Rizu vẫn còn hơi tái nhợt.

Y Hạ với giọng điệu quan tâm, hỏi hai người.

Không sao đâu.

Futaba Rio lắc đầu.

Ogata Rizu bên cạnh cũng đáp lại tương tự.

Chỉ là, xét theo trạng thái của họ, hiển nhiên là nói một đằng làm một nẻo.

Vậy để anh thử xem sao.

Thấy vậy, Y Hạ định ra tay giúp đỡ.

Thử xem.

Lời nói này của Y Hạ khiến Ogata Rizu và Futaba Rio hơi ngạc nhiên.

Cũng khiến Kirisu Mafuyu bên cạnh không rõ ý đồ của Y Hạ.

Đợi chút.

Y Hạ không trực tiếp nói rõ.

Sau đó, anh định thực hiện một hành động nào đó.

Chỉ là, sau khi nghĩ đến điều gì đó, Y Hạ còn chưa kịp hành động đã dừng tay.

Hơn nữa, nhìn về phía Kirisu Mafuyu bên cạnh.

Kirisu sensei, giúp một tay.

Y Hạ nói với Kirisu Mafuyu.

Giúp gì ạ.

Kirisu Mafuyu có chút mơ màng.

Tuy nhiên, cô bé vẫn vô thức gật đầu.

Kitahara san cứ nói đi ạ.

Kirisu Mafuyu nói.

Xoa tay thật mạnh, giống như thế này.

Xoa càng nóng càng tốt.

Y Hạ làm mẫu cho Kirisu Mafuyu.

Em biết rồi.

Mặc dù không biết Y Hạ định làm gì, nhưng Kirisu Mafuyu vẫn làm theo.

Rất nhanh, tay cô bé đã nóng hầm hập.

Đến mức, chính cô bé còn cảm thấy hơi bỏng tay.

Bây giờ, một bàn tay nóng hổi đặt lên trán Ogata, một bàn tay đặt lên bụng Ogata.

Tốt nhất là trực tiếp đưa tay vào bên trong quần áo, nếu không hiệu quả sẽ không tốt.

Y Hạ nói với Kirisu Mafuyu.

Vâng.

Kirisu Mafuyu lần nữa làm theo.

Ngay sau đó, hai bàn tay nóng bỏng của cô bé lần lượt dán vào trán và bụng của Ogata Rizu.

Tê—— Khi Kirisu Mafuyu đặt tay lên trán và bụng của Ogata Rizu.

Trán thì còn đỡ, nhiệt độ này thì không có gì.

Ngược lại là phần bụng, bàn tay nóng bỏng của Kirisu Mafuyu

khiến Ogata Rizu có chút cảm giác bị kích thích quá mạnh.

Ừm, bị kích thích một lần dữ dội.

Tuy nhiên, nếu nói thật thì cũng không khó chịu.

Ngược lại, dưới sự kích thích của bàn tay ấm áp đó, cô bé còn cảm thấy có chút thoải mái dễ chịu.

Thậm chí, cô bé cảm thấy sự khó chịu do tốc độ và sự mạnh mẽ vừa rồi mang lại, lúc này đều đã thư thái hơn rất nhiều.

Khá hơn chút nào chưa.

Nhìn vẻ mặt thoáng thư thái của Ogata Rizu, Y Hạ cười hỏi.

Vâng, thật kỳ diệu.

Ogata Rizu thẳng thắn gật đầu.

Vậy thì tốt rồi.

Y Hạ gật đầu nói.

Tiếp theo, hãy hít thở đều đặn theo nhịp lên xuống của lòng bàn tay anh.

Y Hạ đặt bàn tay phải của mình trước mặt Ogata Rizu.

Sau đó, bắt đầu lên xuống, ra hiệu Ogata Rizu hít thở theo.

Em biết rồi.

Nhìn bàn tay không ngừng phập phồng trước mặt, Ogata Rizu lập tức làm theo, bắt đầu không ngừng hít thở.

Sau vài lần hít thở, cảm giác khó chịu còn sót lại của cô bé lập tức nhanh chóng tiêu tan.

Không bao lâu, đã khỏi hẳn.

Ogata Rizu. như được hồi sinh.

Ừm, tạm ổn rồi.

Kirisu sensei có thể rút tay lại.

Nhận thấy khuôn mặt Ogata Rizu đã hồng hào trở lại, Y Hạ gật đầu một cái, nói với Kirisu Mafuyu bên cạnh.

Em biết rồi.

Kirisu Mafuyu nghe vậy rút hai tay mình về.

Lúc này, cô bé cũng chú ý thấy khuôn mặt khỏe mạnh của Ogata Rizu.

Hơn nữa, vì thế mà yên tâm.

Tiếp theo là Futaba san đúng không ạ.

Cũng giống như vừa rồi sao.

Kirisu Mafuyu hỏi Y Hạ.

Mặc dù đã biết cách xử lý, cách giải quyết, nhưng để phòng vạn nhất, cô bé vẫn xác nhận lại với Y Hạ.

Đúng vậy.

Cứ làm theo là được.

Y Hạ nói.

Vâng.

Nhận được sự xác nhận của Y Hạ.

Kirisu Mafuyu lần nữa xoa tay, chuẩn bị chữa trị cho Futaba Rio.

Đối với điều này, Futaba Rio tuy có chút xấu hổ, nhưng vẫn chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận trị liệu.

Không bao lâu, sắc mặt cô bé cũng trở lại như ban đầu.

Thậm chí, còn hơi ửng hồng.

Nguyên nhân ửng hồng, đương nhiên là vì ngay trước mặt Y Hạ, tay bị đưa vào trong quần áo của mình.

Chương 190

Ogata Rizu có thể không cảm thấy có gì, nhưng cô bé thì ít nhiều vẫn có chút xấu hổ.

Được thôi.

Y Hạ nghe vậy gật đầu.

Ngay lập tức, anh đưa chiếc điện thoại đang cầm cho Sakayanagi Arisu.

Còn bản thân mình thì lấy ra một chiếc khăn tay.

Có cần anh giúp em lau không.

Y Hạ nói.

Không sao đâu, em có thể tự.

Sakayanagi Arisu liếc nhìn chiếc khăn tay trong tay Y Hạ, đáp lại anh.

Cô bé nào có ý tốt để Y Hạ giúp lau.

Vết bẩn này, không nói đến việc bản thân có đau hay không.

Chính cô bé và Y Hạ, có thể có tiếp xúc cơ thể.

Mặc dù cách lớp khăn tay và vớ, nhưng cảm giác, vẫn sẽ có.

Cô bé đương nhiên ngượng ngùng để Y Hạ làm như vậy.

Được.

Y Hạ gật đầu.

Anh đặt chiếc khăn tay của mình lên đùi Sakayanagi Arisu.

Thực ra mà nói, anh cũng chỉ hỏi vu vơ vậy thôi, chứ không hề có

ý định thực sự giúp Sakayanagi Arisu lau.

Kitahara san, điện thoại của anh.

Không lâu sau, Sakayanagi Arisu đưa lại điện thoại cho Y Hạ.

Cô bé đã thông báo cho những người khác, coi như khá yên tâm.

Chỉ có điều, sắp xếp sau đó có thể sẽ không được như ý.

Không có gì bất ngờ, cô bé sẽ được người đón đi, đến bệnh viện kiểm tra.

Như vậy, vòng thi thứ hai của kỳ thi Vật lý toàn quốc vào buổi chiều, cô bé sẽ không thể tham gia.

Chủ tướng như cô bé vừa đi, Trường Cao đẳng Dục thành Nâng cao không nghi ngờ gì sẽ rất khó giành được chức vô địch lần này.

Mặc dù hiệu trưởng Trường Cao đẳng Dục thành Nâng cao là cha của cô bé.

Việc họ có giành được chức vô địch hay không không quá quan trọng, nhiều nhất là mất mặt chút thôi.

Nhưng, nếu có thể, cô bé vẫn muốn giành chức vô địch, không muốn để cha mình cảm thấy tiếc nuối.

Em sẽ không phải còn định tiếp tục trận đấu buổi chiều chứ.

Nhìn vẻ u sầu trên khuôn mặt Sakayanagi Arisu.

Y Hạ nhíu mày, nói thẳng ra tiếng lòng của Sakayanagi Arisu lúc này.

Sao vậy.

Kitahara san rất mong em có chuyện, rút lui sớm sao.

Như vậy, các anh có thể giành được chức vô địch ư.

Sakayanagi Arisu cười như không cười nhìn Y Hạ.

Đối với điều này, Y Hạ trực tiếp đáp lại bằng một cái liếc mắt.

Cho dù em không rút lui, chức vô địch cũng không nhất định thuộc về các em.

Y Hạ nói.

Nói rồi, anh chỉ vào chiếc vớ của Sakayanagi Arisu.

Hơn nữa, so với cái này, em vẫn nên lau chân của mình trước đi.

Nếu không, e rằng sẽ bị ngâm gia vị mất.

Y Hạ nói.

Lúc này, nước canh trên chiếc vớ trắng đã hoàn toàn thấm vào, để lại những vết rõ ràng trên đó.

Kitahara san thật đúng là chú ý đến vớ của em đó.

Sakayanagi Arisu dường như lẩm bẩm.

Tuy nhiên, cô bé vẫn cầm chiếc khăn tay của Y Hạ trên đùi, lau chân mình.

Lau xong phần chất lỏng dính vài giọt nước canh trên đùi.

Tiếp theo, cô bé muốn cởi vớ ra, lau phần bị dính bên trong.

Rõ ràng, cô bé cũng sợ mình bị ngâm gia vị.

Hơn nữa, mặc chiếc vớ có vết bẩn, cô bé cũng không hề thoải mái.

Nghĩ thì nghĩ vậy.

Nhưng, cởi chiếc vớ trên đùi, đối với Sakayanagi Arisu lúc này mà nói, cũng không phải chuyện đơn giản.

Bởi vì cảm giác đau ở chân, cô bé vừa rất khó co chân lại, vừa rất khó cúi người xuống để cởi vớ của mình.

Bất đắc dĩ, Sakayanagi Arisu đành nhìn về phía Y Hạ bên cạnh.

Kitahara san, nếu anh không ngại, có thể giúp em cởi vớ được không.

Sakayanagi Arisu nói.

Đưa ra yêu cầu này, trong lòng cô bé vô cùng xấu hổ.

Yêu cầu một nam sinh giúp cởi vớ, đây vẫn là lần đầu tiên.

Tuy nhiên, lúc này cô bé cũng không thể bận tâm những điều đó.

Được thôi.

Đối mặt với lời thỉnh cầu này, khiến người ta hơi khó từ chối, và vô cùng cám dỗ.

Y Hạ từ trong thâm tâm gật đầu, đồng ý.

Nói xong, anh cúi người xuống, chuẩn bị giúp Sakayanagi Arisu cởi chiếc vớ bẩn trên đùi.

Nha—— Tay Y Hạ vừa chạm vào chân Sakayanagi Arisu, còn chưa kịp cởi chiếc vớ trên đùi cô bé.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy từ miệng Sakayanagi Arisu phát ra một tiếng kinh hô.

Sự tiếp xúc cơ thể khiến Sakayanagi Arisu hơi chút không thích ứng.

Còn có chút. mẫn cảm.

Anh nói.

Có thể không cần kêu lên như vậy không.

Nếu không, anh thật sự sợ có người hiểu lầm anh đang làm gì em đấy.

Y Hạ lẩm bẩm.

Anh còn chưa làm gì cả, Sakayanagi Arisu đã phản ứng như vậy.

Anh thực sự rất khó xử.

Em sẽ tự kiểm soát tốt mình.

Sakayanagi Arisu thoạt đầu cứng đờ mặt, sau đó đỏ mặt kiểm soát lại biểu cảm của mình, định trở lại trạng thái bình tĩnh như bình thường.

Và cuối cùng, cô bé cũng thực sự làm được.

Chỉ có điều, trái tim nhỏ bé của cô bé vẫn không ngừng đập thình thịch.

Nếu không phải tốc độ đập này vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng của mình.

Dưới sự cố gắng chịu đựng của Sakayanagi Arisu.

Cộng thêm sự nỗ lực của Y Hạ.

Cuối cùng, chiếc vớ bẩn trên đùi Sakayanagi Arisu đã được cởi ra thành công, đặt sang một bên.

Làm phiền Kitahara san.

Sakayanagi Arisu cảm ơn một tiếng.

Nói xong, cô bé dùng khăn tay lau chân mình.

Mặc dù phần bị vớ che phủ, nước canh đã khô gần hết, nhưng cô bé vẫn lau đi lau lại vài lần.

Mà nói đến, cơ thể em thực sự yếu đó.

Xem ra, tình trạng có vẻ khá nghiêm trọng nhỉ.

Nhìn Sakayanagi Arisu đang lau chân, Y Hạ hơi cảm thán.

Thực ra mà nói, chiếc bát rơi ra từ tay cô nữ sinh vừa rồi, lực đạo cũng không lớn.

Va chạm liên tiếp cũng không đáng kể.

Rơi xuống đầu gối người bình thường, nhiều nhất cũng chỉ là một phản ứng co giật đầu gối.

Ngược lại, rơi xuống đùi Sakayanagi Arisu, lại khiến Sakayanagi Arisu, người có tật ở đùi, vô cùng đau đớn khó chịu.

Nếu có thể, em cũng muốn cơ thể khỏe mạnh một chút.

Nhưng, đây không phải là điều em có thể quyết định.

Trong mắt Sakayanagi Arisu lóe lên tia phức tạp.

Cơ thể ốm yếu không nghi ngờ gì đã mang lại cho cô bé không ít phiền phức.

Sự khó chịu trong sinh hoạt, sự lạnh nhạt của người khác.

Chưa kể, cô bé ba ngày hai bữa lại phải đi bệnh viện kiểm tra.

Khi khó chịu, còn cần nằm viện khá nhiều thời gian, tiếp nhận trị liệu liên tục nhiều ngày.

Cuộc sống như vậy, thực sự khiến người ta rất khổ sở.

Chương 191

Nhìn Sakayanagi Arisu lộ vẻ ảm đạm, Y Hạ có chút động lòng, im lặng.

Sau đó, anh vô thức nhìn về phía chiếc bình giữ nhiệt bên cạnh bàn.

Ừm.

Vẫn là chiếc bình giữ nhiệt chứa nước thánh tinh linh.

Anh có chút muốn cho Sakayanagi Arisu uống một ngụm.

Chỉ là, không nói đến việc Sakayanagi Arisu có sẵn lòng đột ngột uống như vậy không.

Việc nước thánh tinh linh hôm qua không có tác dụng với Nishimiya Shoko, anh vẫn nhớ rất rõ.

Cho nên, cũng không biết nước thánh tinh linh có thể giúp Sakayanagi Arisu hay không.

Mặc kệ nó.

Cho dù không chữa khỏi, tóm lại cũng có chút tác dụng.

Ít nhất, sẽ không trở nên tệ hơn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Y Hạ quay lại trên người Sakayanagi Arisu.

Anh vẫn có ý định cho Sakayanagi Arisu uống một ngụm.

Dù có chút bị lời nói của Y Hạ thuyết phục, nhưng xét thấy phép màu xảy ra trên người mình quá đỗi kỳ lạ, Arisu vẫn cảm thấy nó chắc chắn có liên quan đến Y Hạ.

Cô không vì thế mà từ bỏ, định dùng những phương pháp khác để

thăm dò Y Hạ thêm nữa.

Lần này, cô trực tiếp nhắm vào thứ có vẻ là chìa khóa giúp mình hồi phục.

À. suối thần Tinh Linh.

Kitahara kun còn nước không ạ.

Em có vẻ hơi khát.

Arisu đưa ra yêu cầu uống nước với Y Hạ.

Ngay lập tức, ánh mắt cô trực tiếp dán chặt vào bình giữ nhiệt trong tay Y Hạ.

Liệu nước của Y Hạ có thật sự thần kỳ đến vậy không, chỉ cần uống một lần là biết.

Nhân cơ hội này, mình có thể lén lút giữ lại một ít, mang đi xét nghiệm.

Như vậy, sẽ có kết quả.

Còn về kết quả xét nghiệm sau đó ư.

Kể cả nguyên nhân mình hồi phục thực sự có liên quan đến nước suối của Y Hạ, cô cũng không có ý định tiết lộ bí mật này.

Bởi vì tiết lộ chuyện này sẽ gây ra sóng gió trên toàn thế giới.

Điều này chắc chắn sẽ mang lại phiền phức cho Y Hạ.

Điều cô mong muốn cũng chỉ là chứng minh Y Hạ thực sự là ân nhân cứu mạng của mình.

Sau đó, ghi nhớ ân tình này, cùng với ân nhân Y Hạ.

Hơn nữa, sau này sẽ đáp trả Y Hạ những gì mình có thể làm.

Dù Y Hạ không cần cô đáp trả, thuộc loại làm việc tốt không để lại danh tiếng, cũng không thừa nhận.

Điều đó không có nghĩa là phía cô cũng sẽ không báo đáp.

Đối với Y Hạ, người đã chữa khỏi cho mình, thay đổi tương lai của mình, cô muốn dâng lên lời cảm ơn lớn nhất.

Nước sao.

Nghe thấy Arisu đưa ra yêu cầu này, Y Hạ hơi nhíu mày, sau đó trong lòng càng chấn động.

Anh đã hiểu ý đồ của Arisu.

Đây là muốn kiểm nghiệm bằng chứng trực tiếp đây mà.

Đối với điều này, anh tự nhiên không thể cho Arisu cơ hội này.

Cũng may. kể cả bây giờ anh muốn cho Arisu cơ hội này, cũng không thể nào.

Bởi vì, suối thần Tinh Linh mà anh mang theo lần này, đã sớm bị anh uống hết trong vòng thứ hai của cuộc thi vật lý toàn quốc kéo dài hai tiếng đồng hồ rồi.

Tuy nhiên, nói thật thì không phải mình anh uống.

Futaba Rio và Ogata Rizu cũng có phần.

Có lẽ cũng bởi vì uống suối thần Tinh Linh, Futaba Rio và Ogata Rizu mới tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Thậm chí, cuối cùng đã hạ gục Arisu và Horikita Suzune.

Mặc dù anh cũng chẳng ngại cho em thêm chút nữa, nhưng mà.

Y Hạ cầm lấy bình giữ nhiệt, mở nắp ra đưa trước mặt Arisu.

Trong cốc, đột nhiên trống rỗng.

Không có sao.

Nhìn chiếc cốc trống rỗng, Arisu khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Tuy nhiên, khi chú ý đến mấy giọt suối thần Tinh Linh còn sót lại dưới đáy cốc, ánh mắt cô hơi sáng lên.

Ít thì ít thật, nhưng có còn hơn không.

Nghĩ đến đây, Arisu lại mở miệng, đưa ra yêu cầu với Y Hạ.

Vậy thì.

Coi như vật kỷ niệm của cuộc thi vật lý toàn quốc lần này—— Em có thể nhận lấy chiếc bình giữ nhiệt này của Kitahara kun, coi như kỷ niệm được không.

Arisu nói.

Cô muốn có được chiếc bình giữ nhiệt của Y Hạ.

Sau đó, xét nghiệm chỗ nước còn sót lại trong cốc.

Chỉ là một chiếc bình giữ nhiệt thôi.

Kỷ niệm gì chứ, dùng bình giữ nhiệt cũng kỳ lạ quá.

Y Hạ lầm bầm.

Nói thì nói vậy thôi.

Anh tự nhiên vẫn hiểu ngay ý đồ của Arisu lần này.

Đây là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đây mà.

Vậy thì. anh cứ dứt khoát chiều ý Arisu vậy.

Thôi được.

Đã Sakayanagi kun muốn, vậy anh sẽ tặng em.

Y Hạ đưa chiếc bình giữ nhiệt trong tay ra.

Dám đưa cho Arisu chiếc bình giữ nhiệt này, anh đương nhiên có sự tự tin của riêng mình.

Đó chính là, mấy giọt nước còn sót lại trong bình hoàn toàn không

phải suối thần Tinh Linh.

Mà là nước khoáng thông thường.

Nói đến nước khoáng thì từ đâu ra chứ.

Vì cân nhắc đến thí sinh dự thi sẽ khát nước, trong trường thi có chuẩn bị nước khoáng, có thể tự động lấy dùng.

Còn anh, chính là lúc Futaba Rio và Ogata Rizu cùng các học sinh trường khác đang so tài, anh đã đi lấy nước và đổ đầy vào chiếc bình giữ nhiệt rỗng.

Khi lấy nước, anh cũng không quên súc rửa bình giữ nhiệt một chút, để đảm bảo bên trong đã không còn dấu vết của suối thần Tinh Linh.

Cho nên, dù Arisu có lấy được chiếc bình giữ nhiệt của mình, cũng vô ích.

Bởi vì. căn bản không kiểm tra ra được gì.

Vậy thì cảm ơn Kitahara kun.

Để đáp lễ, đến lúc đó em cũng sẽ gửi tặng Kitahara kun một món quà đặc biệt.

Về món quà, xin cho em trở về chuẩn bị.

Arisu cẩn thận nhận lấy chiếc bình giữ nhiệt từ tay Y Hạ.

Chỉ là, khi nhận lấy, trong lòng cô khó tránh khỏi vẫn có chút kỳ lạ.

Y Hạ cứ thế hờ hững đưa chiếc bình giữ nhiệt cho mình, thực sự yên tâm đến vậy sao.

Chẳng lẽ, tất cả đều là mình nghĩ quá nhiều rồi.

Điều này khiến Arisu hơi trầm tư.

Quà cáp thì thôi đi.

Y Hạ xua tay, tỏ ý mình không bận tâm.

Lại hàn huyên với Arisu vài câu tùy tiện, anh liền muốn kết thúc cuộc nói chuyện riêng này.

Chương 192

Vậy trước hết nói đến đây thôi nhé.

Cứ để bạn của anh chờ như vậy cũng không hay.

Y Hạ đưa ra lời cáo từ.

Đối với điều này, Arisu tự nhiên không tiện giữ lại.

Được ạ.

Vậy chúng ta trước hết nói chuyện đến đây nhé.

Nhưng, Kitahara kun có thể cho em phương thức liên lạc của anh không.

Như vậy, em cũng tiện hỏi địa chỉ của Kitahara kun để gửi quà cho anh.

Arisu nói.

Dù sao thì, Y Hạ đối với cô mà nói, là một sự dựa dẫm.

Dù cho kết quả xét nghiệm chiếc bình giữ nhiệt cuối cùng không như ý, khiến cô thất vọng, cũng vẫn như vậy.

Từ sâu trong lòng, cô càng ngày càng chắc chắn đây chính là do Y Hạ làm.

Đây là trực giác của cô mách bảo.

Cũng không phải là không được.

Nhìn Arisu gần như dính sát vào mình, Y Hạ hơi có chút bất đắc dĩ đưa ra phương thức liên lạc.

Arisu quá chủ động khiến anh có cảm giác mình có phải đã làm chuyện gì sai rồi không.

Thôi vậy.

Cùng lắm thì, lần tới cẩn thận hơn một chút.

Kể cả muốn làm loại chuyện tốt này, cũng phải lén lút một chút.

Ít nhất, không thể rõ ràng như lần này.

Cố gắng đừng để người khác biết đến mình.

Y Hạ nghĩ thầm.

Vậy có dịp chúng ta nói chuyện tiếp.

Sau khi đưa ra phương thức liên lạc, Y Hạ lại một lần nữa tạm biệt Arisu.

Với những bước chân hơi xao động, Y Hạ quay về bên cạnh Futaba Rio và Ogata Rizu, hội họp với các cô nàng.

Chúng ta đi thôi.

Kirisu sensei vẫn đang chờ chúng ta đó.

Chúng ta mau báo tin vui giành quán quân cho Kirisu sensei đi.

Y Hạ nói với Ogata Rizu và Futaba Rio.

Vâng.

Dù có chút tò mò về nội dung cuộc nói chuyện riêng giữa Y Hạ và Arisu, nhưng Futaba Rio và Ogata Rizu vẫn gật đầu, hiểu chuyện không hỏi nhiều.

Thật sao.

Tuyệt vời quá.

Kirisu Mafuyu tuyên bố với vẻ hân hoan.

Giờ đây, cô đã biết tin ba người Y Hạ đại diện cho trường Toyogasaki giành chức vô địch.

Điều này khiến Kirisu Mafuyu vô cùng vui mừng.

Mặc dù trước đó đã sớm biết từ Y Hạ về khả năng giành quán quân của họ, nhưng khi thực sự giành được, cô vẫn hết sức kinh ngạc.

Có thể nói, Toyogasaki giành quán quân, khiến người giáo viên dẫn đội này cũng cảm thấy vinh dự.

Vậy chúng ta nhanh chóng về trường học, báo tin vui này cho hiệu trưởng đi ạ.

Kirisu Mafuyu nói với vẻ vội vã.

Cô muốn sớm một chút mang tin tốt đẹp này về Toyogasaki.

Chắc hẳn, hiệu trưởng Toyogasaki và các giáo viên khác sau khi biết sẽ càng thêm vui mừng.

Đối với điều này, Ogata Rizu và Futaba Rio tự nhiên không có ý kiến gì.

Thậm chí còn có chút mong đợi.

Có thể dựa vào cố gắng, giành được vinh dự cho trường học, đối với các cô cũng là một chuyện đáng vui mừng và tự hào.

Kirisu sensei, ba người cô cứ về trước đi.

Em có việc có lẽ phải về trước một chuyến.

Khi ba người Kirisu Mafuyu đang vui mừng khôn xiết, Y Hạ nhìn điện thoại di động và muốn rời đi trước.

Anh nhận được tin nhắn từ Kanna, nói có ba người đến nhà thăm.

Những người đó thì lại đang tìm anh.

Vì tò mò, anh muốn về xem trước.

Vậy sao.

Nghe Y Hạ nói vậy, Kirisu Mafuyu vô thức sững sờ.

Lập tức, cô mở lời hỏi Y Hạ: Cô có cần đưa em đi không.

Không sao ạ.

Em đã gọi xe rồi.

Kirisu sensei cứ đưa Futaba Rio và Ogata Rizu về trường là được ạ.

Y Hạ lắc đầu.

Lời vừa nói ra, chỉ thấy Ogata Rizu và Futaba Rio ở bên cạnh biến sắc.

Sở dĩ như vậy, tự nhiên là vì các cô hậu tri hậu giác nghĩ tới điều gì đó.

Nếu nói là nghĩ tới cảnh tượng gì.

Vậy đương nhiên là. cảnh tượng điên rồ hôm đó.

Cái lần tốc độ và kịch tính đó, bây giờ vẫn còn lưu lại cảm giác và dư vị khi đó.

Bây giờ muốn lại thể nghiệm một lần, thì em thực sự không làm được đâu.

Futaba Rio và Ogata Rizu lúc này cũng phải tìm lý do để chuồn đi.

Kirisu sensei, bố em hình như vừa hay đang mua nguyên liệu nấu ăn ở gần đây.

Em về cùng bố em là được ạ.

Kirisu sensei cứ mang giấy khen và tin tức chúng em giành quán quân về trường trước nhé.

Lời này là của Ogata Rizu, nói trước khi Futaba Rio kịp lên tiếng.

Thấy Ogata Rizu tìm được một lý do hợp lý như vậy, Futaba Rio

lúc này không cam lòng yếu thế, cũng lên tiếng tương tự.

Đã đến rồi thì em cũng muốn mua một ít tài liệu thí nghiệm ở gần đây.

Kirisu sensei cứ về trường trước nhé.

Tối nay em sẽ về.

Futaba Rio nói.

Vậy sao.

Kirisu Mafuyu nghe vậy hơi nhíu mày.

Tuy nhiên, cô lại không phát hiện ra manh mối nào trong đó.

Chẳng nói làm gì đến việc vạch trần lời nói dối của Futaba Rio hay gì đó.

Chỉ là, trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tuy là vậy, nhưng Kirisu Mafuyu cũng không nghĩ nhiều.

Đã ba người Y Hạ đều có việc riêng, vậy cũng chỉ có thể về Toyogasaki trước.

Mặc dù ba người Y Hạ không thể về cùng, nhưng những phần thưởng mà họ đáng được nhận tự nhiên không thể thiếu.

Đến lúc đó, nhà trường cũng sẽ tuyên truyền những cố gắng và chiến công của ba người Y Hạ trong Toyogasaki.

Vậy cô sẽ mang giấy khen về trường trước.

Kirisu Mafuyu nói.

Lập tức, dưới ánh mắt tiễn biệt của ba người Y Hạ, Kirisu Mafuyu đi đến bãi đỗ xe, lái xe về phía Toyogasaki.

Cũng sau khi Kirisu Mafuyu rời đi, Futaba Rio và Ogata Rizu hai người riêng mỗi người thở dài một hơi.

Trở về nhà.

Y Hạ vừa thay giày, vừa gọi vào phòng khách: Anh về rồi.

Nghe thấy tiếng của Y Hạ.

Giây tiếp theo, chỉ nghe thấy một tràng tiếng bước chân dày đặc truyền đến.

Sau đó liền thấy, Kanna với những bước chân nhỏ xíu chạy nhanh đến trước mặt Y Hạ.

Onii chan, đã về rồi.

Kanna vui vẻ chào đón Y Hạ.

Nghe cách xưng hô của Kanna, Y Hạ vô thức sững sờ.

Rất nhanh, anh liền nghĩ đến.

Kèm theo việc ngẩng đầu nhìn lên, Y Hạ xác nhận suy đoán của mình.

Phía sau Kanna, có ba người Tiểu Hoa.

Nhìn xem, Shirosaki Hana, Hoshino Hinata và Noa ba người, lại đến nhà chơi.

Cũng khó trách vừa rồi tiếng bước chân lại đông đúc như vậy.

Chỉ có điều, Kanna trước đó lại không nói cho anh điều này.

Cho nên, anh lại không hề hay biết.

Anh về rồi, Kanna.

Y Hạ đầu tiên sờ đầu Kanna, chào hỏi Kanna.

Tiếp đó, ánh mắt anh nhìn về phía ba người Shirosaki Hana phía sau Kanna.

Tiểu Hoa, Noa, Hinata, lại đến chơi sao.

Y Hạ cười chào hỏi ba người Hoshino Hinata.

Vâng ạ.

Onii chan, hoan nghênh trở về.

Ba người Hoshino Hinata lần lượt chào đón Y Hạ.

Chương 193

Sau khi chào hỏi xong, Y Hạ và mấy người Kanna đi đến phòng khách.

Từ trên bàn trà phòng khách, Y Hạ nhìn thấy vết tích của bữa ăn và những chiếc chén.

Rõ ràng, mấy người Kanna đã ăn món tráng miệng rồi.

Mặc dù đã nhìn ra điều này, nhưng Y Hạ vẫn hỏi một tiếng.

Trong nhà còn món tráng miệng nào không.

Nếu không có, anh sẽ làm thêm một ít.

Y Hạ hỏi.

Vẫn còn ạ.

Chúng em vừa mới ăn xong đó.

Onii chan không cần chuẩn bị nữa đâu.

Chưa đợi Kanna lên tiếng, chỉ nghe thấy ba người Hoshino Hinata, Shirosaki Hana và Noa mỗi người một câu.

Vì đã ăn món tráng miệng rồi, không thiếu nữa.

Bây giờ, tự nhiên các cô ngượng ngùng làm phiền Y Hạ nữa.

Vậy sao.

Y Hạ khẽ gật đầu.

Hỏi xong chuyện món tráng miệng, ánh mắt anh nhìn về phía Kanna.

Chuyện chính của Kanna, anh vẫn chưa quên.

Kanna, em kể cho anh nghe ba người tìm anh đó trông như thế nào.

Có để lại phương thức liên lạc gì không.

Y Hạ hỏi.

Một cô cùng một chị lớn và một chị nhỏ.

Kanna miêu tả ba người khách đến nhà một cách rõ ràng và sinh động.

À.

Mặc dù miêu tả của Kanna hơi khó phân tích, nhưng Y Hạ đã đoán được một hai.

Nếu không đoán sai, đối phương là gia đình Nishimiya Shoko.

Nishimiya Shoko thì không nói làm gì, chắc là đến để trả khăn tay.

Nhưng anh lại có chút không ngờ, Nishimiya Yaeko, mẹ của Nishimiya Shoko, và Nishimiya Yuzuru, em gái của Nishimiya Shoko, cũng đến.

Có phải vì tai của Nishimiya Shoko đã được chữa khỏi không.

Kanna tự nhiên không biết ý tưởng lúc này của Y Hạ.

Thấy Y Hạ có chút ngây người, cô bé tiếp tục mở miệng: Vì Onii chan không có ở nhà nên họ về trước.

Họ dặn em, khi Onii chan về thì gọi cho số này.

Họ sẽ lại đến.

Kanna nói.

Nói xong, cô bé lấy ra một mảnh giấy nhỏ.

Trên tờ giấy, rõ ràng là một dãy số.

Rõ ràng, đó là số điện thoại di động của một trong ba người

Nishimiya Shoko, Nishimiya Yaeko, Nishimiya Yuzuru.

Tốt.

Cảm ơn em, Kanna.

Làm rất tốt.

Tiếp theo, cứ giao cho anh nhé.

Y Hạ nhận lấy tờ giấy từ tay Kanna, nói với Kanna.

Nói xong, anh lại xoa đầu Kanna, biểu lộ tán dương.

Vâng.

Kanna vui vẻ cọ cọ vào tay Y Hạ, gật đầu một cái.

Cũng sau khi thông báo xong những chuyện liên quan cho Y Hạ, cô bé và ba người Hoshino Hinata ở bên cạnh trò chuyện, chơi đùa vui vẻ ồn ào.

Còn về Y Hạ.

Anh đứng dậy từ ghế sofa, đi ra hiên nhà thay giày rồi lại đi ra khỏi nhà.

Sau khi ra khỏi nhà, anh lấy điện thoại di động ra, gọi vào dãy số mà ba người Nishimiya Shoko để lại.

Sau vài tiếng chuông, điện thoại rất nhanh được kết nối.

Hơn nữa, một giọng nói lạ truyền đến từ đầu dây bên kia.

Chào ngài, xin hỏi.

Nghe thấy giọng nói lạ truyền đến từ ống nghe điện thoại, Y Hạ khẽ gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Từ giọng nói mà xem, người ở đầu dây bên kia không phải Nishimiya Shoko, cũng không phải Nishimiya Yuzuru.

Chắc hẳn, đó là mẹ của Nishimiya Shoko và Nishimiya Yuzuru.

Nishimiya Yaeko.

Trong lòng đã nắm chắc, Y Hạ mở miệng đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Vâng, tôi là Kitahara Isha.

Tôi nghe em gái tôi nói buổi chiều có người đến nhà tìm tôi.

Tôi vừa về nhà không lâu, nên gọi điện cho các vị đây.

Y Hạ nói.

Vậy sao.

Xin chờ một chút.

Nghe Y Hạ nói vậy, Nishimiya Yaeko ở đầu dây bên kia ngữ khí đột nhiên trở nên có chút kích động.

Có lẽ vì quá kích động, nên cô đã chạm vào vật gì đó bên cạnh.

Thoáng chốc, vẫn còn tiếng đồ vật rơi xuống đất truyền đến.

Sau một lúc lâu, dường như đã điều chỉnh xong tâm tình của mình, giọng nói của Nishimiya Yaeko lại truyền đến.

Vậy thì.

Chúng tôi sẽ lập tức đến tìm ngài.

Nếu có thể, xin ngài hãy đợi chúng tôi một lát ở nhà.

Nishimiya Yaeko nói.

Nói xong, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn chiếc điện thoại bị cúp máy trong tay, Y Hạ hơi có chút xấu hổ.

Chỉ từ ngữ khí dồn dập, anh có thể nghe ra lúc này Nishimiya

Yaeko đang vội vã đến mức nào.

Xem ra, đây là thực sự vội vàng đến cảm ơn đây mà.

Đã như vậy, cũng phải cố gắng chuẩn bị mới được.

Chuẩn bị để đón tiếp ba người Nishimiya Yaeko sắp đến.

Còn có chuyện lý do thoái thác.

Phía Arisu, cứ dứt khoát giả ngu.

Nhưng phía Nishimiya Shoko, không nhất thiết phải như vậy.

Có thể trực tiếp hoặc gián tiếp thừa nhận.

Mặc dù khả năng này có chút song tiêu, nhưng theo Y Hạ thấy, gia đình Nishimiya Shoko không thông minh sắc sảo như Arisu, tương đối đơn thuần hơn, không cần quá cẩn thận.

Cùng lắm cũng chỉ cần nhắc nhở đối phương giúp bảo giữ bí mật này là được.

Nghĩ vậy, trong lòng Y Hạ cũng đã đại khái có kế hoạch.

Khoảng hơn 10 phút sau, tại cửa ra vào, Y Hạ mong đợi đã chờ được ba người nhà Nishimiya Shoko.

Có lẽ là vì sau khi cúp điện thoại, họ lập tức không ngừng nghỉ từ trong nhà chạy thẳng đến đây, nên ba người Nishimiya Shoko hơi thở dốc, trông có vẻ hơi mệt mỏi.

Lại gặp mặt rồi.

Y Hạ nhìn về phía Nishimiya Shoko ở phía sau Nishimiya Yaeko.

Anh vẫy tay về phía Nishimiya Shoko, chào hỏi.

Chỉ có điều lần này, anh không dùng thủ ngữ, mà nói thẳng ra miệng.

Nghe thấy tiếng chào hỏi của Y Hạ, Nishimiya Shoko lập tức trên

mặt vui mừng, vui vẻ nheo mắt lại.

Tiếp đó, cô cũng chào hỏi Y Hạ.

Kitahara—— Lần này, Nishimiya Shoko cũng không dùng thủ ngữ, mà trực tiếp nói ra.

Mặc dù khi thốt ra tiếng này, âm sắc có chút không đặc biệt chuẩn.

Tuy nhiên, cũng có thể nghe rõ lời cô muốn nói.

Từ đó có thể thấy, Nishimiya Shoko đã lén lút bỏ ra bao nhiêu công sức, để đọc rõ từng chữ.

Xem ra tai của Nishimiya Shoko đã hồi phục không tệ.

Nghe cách xưng hô của Nishimiya Shoko, Y Hạ mỉm cười, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề với ba người Nishimiya Shoko.

Điều này khiến ba người nhà Nishimiya Shoko giật mình trong lòng.

Sau đó, trên mặt càng hiện lên vẻ vui mừng.

Xem ra, không cần hỏi nhiều.

Từ lời nói của Y Hạ mà xem, người giúp Nishimiya Shoko hồi phục, đích xác chính là Y Hạ.

Vâng.

Nishimiya Shoko đầu tiên kích động trả lời một tiếng.

Tiếp đó, cùng với mẹ và em gái mình, đồng loạt cúi lạy trọng thể về phía Y Hạ, không ngừng bày tỏ lòng biết ơn.

Thật là quá cảm ơn ngài.

Ân tình này chúng tôi khắc cốt ghi tâm.

Vô luận để chúng tôi làm gì, chúng tôi đều nguyện ý.

Đối mặt với lời cảm ơn trọng thể của ba người Nishimiya Shoko, Y Hạ có chút động lòng.

Không nói đến Nishimiya Shoko, từ trên người Nishimiya Yaeko và Nishimiya Yuzuru, anh nhìn ra những năm qua họ đã không hề dễ dàng.

Chương 194

Hiện tại, theo Nishimiya Shoko hồi phục, gánh nặng tựa hồ đã nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Chỉ là tiện tay mà thôi.

Y Hạ đầu tiên xua tay.

Tiếp đó, từng người đỡ ba người Nishimiya Yaeko dậy.

Sau đó, dựa theo những gì đã nghĩ từ trước, anh nhắc nhở ba người Nishimiya Yaeko.

Cảm ơn, báo ơn gì đó, cũng không cần.

Tuy nhiên, nếu có thể, tôi hy vọng các vị có thể nhớ kỹ điều này.

Đó chính là, trên đời này không có thuốc đặc hiệu nào cả, bệnh của Nishimiya Shoko là do kỳ tích xảy ra, đương nhiên là tốt rồi.

Y Hạ nói.

Nghe Y Hạ nhấn giọng nói ra đoạn lời này, ba người Nishimiya Yaeko đầu tiên sững sờ, sau đó ánh mắt càng ngưng lại.

Họ đều hiểu ý của Y Hạ.

Căn bệnh hiểm nghèo nhiều năm được chữa khỏi thành công cố nhiên là chuyện tốt, nhưng phương pháp sử dụng thực sự khiến người ta có chút khó tin.

Nếu để người ngoài biết, càng sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Đến lúc đó, tuyệt đối sẽ có đủ loại phiền phức lớn.

Bất kể là Y Hạ, hay gia đình ba người họ, cũng đều như vậy.

Đương nhiên, phiền phức của ba người họ là thứ yếu.

Nếu là mang đến phiền phức cho vị ân nhân Y Hạ này, vậy các cô chẳng phải là lấy oán trả ơn sao.

Hiểu rõ điểm này, Nishimiya Yaeko lập tức lên tiếng cam đoan với Y Hạ.

Chúng tôi nhất định sẽ giữ kín như bưng.

Hơn nữa, sẽ thống nhất lời nói.

Nishimiya Yaeko nói.

Màu sắc này.

Cảm giác này.

Cũng khó trách Tiểu Hoa, Hinata và Noa vừa rồi không dám uống.

Nhìn nước trái cây trong tay.

Bất kể là Eriri, Erina, Alice, Tiểu Huệ hay Nishimiya Shoko, cảm giác đầu tiên đều là có chút nhìn mà phát khiếp.

Ngay cả Mashiro vô cảm, dường như cũng cảm nhận được một loại nguy hiểm nào đó.

Ngược lại là Nakiri Mana, không sợ hãi.

Không chỉ là vì Shirosaki Hana, Hoshino Hinata và Noa ba người đã uống rồi, mà còn vì cô cũng không cảm thấy đồ Y Hạ lấy ra lại khó uống.

Giây tiếp theo. cầm chiếc cốc trong tay, Nakiri Mana trực tiếp uống cạn nước trái cây trong ly.

Khi nước trái cây được Lưỡi Thần thưởng thức trong miệng, cô lập tức cảm nhận được một loại nước trái cây khác biệt.

Rất mỹ vị.

Nhưng cảm giác giống như là đã được pha loãng.

Hương vị nước trái cây này, không phải của bất kỳ loại trái cây phổ biến hay không thường gặp nào trên Trái Đất.

Thật giống như, đến từ một thế giới khác vậy.

Nakiri Mana trầm trồ kinh ngạc.

Cô không chỉ nếm ra nước trái cây này đã được pha loãng.

Còn mơ hồ nếm ra được nguồn gốc của loại quả này.

Đương nhiên. về sau thì không thực tế.

Nakiri Mana cũng chỉ là nói vậy thôi.

Cô cũng không cảm thấy, đây thật sự lại là quả ngoài Trái Đất.

Mặc dù đã thưởng thức qua hầu hết các loại hoa quả tồn tại trên Trái Đất, nhưng cũng không dám thưởng thức tất cả.

Loại quả thuộc về nước trái cây này, có thể là một trong số ít những loại quả cô chưa từng thưởng thức qua.

Ngược lại là không ngờ, trên Trái Đất còn có loại quả ngon đến vậy.

Ít nhất.

Nakiri Mana muốn nghĩ như vậy.

Dù hiếu kỳ.

Tuy nhiên. cũng không có ý định thăm dò sâu hơn.

Chỉ cần sau này mình còn có thể ăn được ở chỗ Y Hạ.

Chuyện này đối với cô cũng đã đủ rồi.

Em cũng thử xem.

Thấy Nakiri Mana quyết đoán uống loại nước trái cây này, lại nghe Nakiri Mana nói vậy, Nakiri Alice càng hứng thú hơn với loại

nước trái cây được đánh giá cao này.

Lập tức. cô cũng bắt đầu thưởng thức nước trái cây trong cốc.

Khác với Nakiri Mana, Alice không uống hết ngay, mà nhấp từng ngụm nhỏ để thưởng thức.

Điều này cũng khiến cô trải nghiệm được nhiều hơn hương vị và sự khác biệt của loại nước trái cây này.

Mặc dù không có Lưỡi Thần, nhưng cô cũng có phiên bản Lưỡi Thần được Y Hạ hỗ trợ.

Cũng nhờ vậy. nói chung cô cũng nếm ra cảm giác giống như Nakiri Mana đã nếm.

Có ý tưởng tương tự, còn có Nakiri Erina, người cũng sở hữu Lưỡi Thần và bây giờ cũng đang thưởng thức nước trái cây.

Cô ấy đã bị hương vị của loại nước trái cây này làm cho ngạc nhiên sâu sắc.

Thật đặc biệt.

Erina vô thức kinh ngạc thốt lên.

Ngược lại là Nishimiya Shoko, Yukinoshita Yukino, Kato Megumi, Sawamura Eriri và Shiina Mashiro mấy người, lại không nếm ra cảm giác đặc biệt.

Chỉ là mỗi người đều thán phục hương vị của nước trái cây thôi.

Cho thêm một ly nữa.

Em cũng muốn.

Sau khi một ly nước trái cây được uống cạn, Nakiri Mana và mấy người khác có chút chưa thỏa mãn, càng muốn thêm một ly nữa để tiếp tục thưởng thức.

Hừ.

Nghe lời cam đoan của Y Hạ, Asumi khẽ hừ một tiếng.

Ánh mắt nhìn Y Hạ tràn đầy ý vị biết điều.

Hôm nay đến đây thôi nhé.

Khổ cực cho đàn em rồi.

Chị hơi mệt một chút, nghỉ ngơi trước một lát.

Sau khi nhìn nhau một khắc với Y Hạ, Asumi đột nhiên ngáp một cái thật lớn, đuổi Y Hạ đi.

Lúc này. cảm giác mệt mỏi sau khi được xoa bóp lúc trước dâng lên, cô thật sự có chút muốn nghỉ ngơi.

Mặt khác. sau chuyện vừa rồi, cô cũng có chút ngượng ngùng tiếp tục ở chung một phòng với Y Hạ.

Miễn cho ông bố thối và bà mẹ đáng ghét lại hiểu lầm điều gì đó.

Vừa rồi hiểu lầm, Asumi cảm thấy gương mặt mình còn hơi nóng lên.

Được.

Vậy chị nghỉ ngơi thật tốt nhé.

Anh về trước đây.

Y Hạ cười cười.

Nói xong. anh rời khỏi phòng Asumi, cẩn thận đóng cửa lại.

Dưới lầu.

Khi Y Hạ rời khỏi phòng Asumi, Kominami Jirou đang hơi có chút hưng phấn lại có chút căng thẳng nhìn về phía Kominami Kasumi, vợ mình, vừa trở về từ phòng con gái Asumi.

Thế nào.

Hai đứa có làm gì không.

Kominami Jirou không kịp chờ đợi hỏi thăm Kominami Kasumi.

Nghe chồng Kominami Jirou hỏi, Kominami Kasumi trực tiếp liếc mắt nhìn chồng.

Tiểu Y Hạ và Asumi căn bản không có làm gì cả.

Chẳng qua là vai của Asumi hơi bị cứng, Tiểu Y Hạ đang giúp Asumi xoa bóp mà thôi.

Asumi sợ nhất là bị kích động, cho nên phản ứng tương đối lớn.

Cũng vì phản ứng hơi lớn, truyền ra động tĩnh có chút đặc biệt, cho nên chúng ta mới hiểu lầm.

Kominami Kasumi đã chứng kiến sự việc và hiểu lầm của mình cùng chồng Kominami Jirou.

Cô nói ra nguyên nhân và điểm mấu chốt, giải thích sự hiểu lầm.

Nói như vậy. khi nói ra, trong giọng Kominami Kasumi tràn đầy ý vị tiếc nuối.

Rõ ràng, không thể thực sự nhìn thấy chuyện tốt giữa Y Hạ và con gái Asumi.

Chuyện này đối với cô ấy hơi có chút tiếc nuối.

Chương 195

Thật sự là như vậy sao.

Nghe vợ Kominami Kasumi giảng giải, Kominami Jirou ngoài ngạc nhiên, cũng tiếc nuối tương tự.

Rõ ràng con gái Asumi đã la hét ầm ĩ đến thế.

Kết quả.

Cô nói với tôi là hiểu lầm.

Y Hạ và con gái Asumi hai người, chẳng qua là đang xoa bóp.

Thật sự là như vậy.

Kominami Kasumi khinh bỉ nhìn chồng Kominami Jirou.

Vậy thật đúng là đáng tiếc.

Xem ra chúng ta trong thời gian ngắn, không thể ôm được cháu ngoại gái hoặc cháu ngoại trai của chúng ta rồi.

Kominami Jirou hơi có chút tiếc nuối.

Đúng vậy.

Kominami Kasumi cũng có cảm tưởng tương tự.

Sau đó, cô càng có chút buồn cười trừng mắt nhìn chồng Kominami Jirou.

Nói cái gì đó.

Chúng ta vốn còn lo lắng Asumi sẽ mang thai, mới đưa cái đó cho cậu ấy.

Lại còn nhắc đến cháu ngoại gái và cháu ngoại trai.

Kominami Kasumi có chút buồn cười.

Ha ha.

Điều này cũng đúng.

Kominami Jirou cười ha ha một tiếng.

Cũng lúc này mới nhớ ra chuyện đó.

Khi Kominami Jirou và Kominami Kasumi vừa nói vừa cười, thân ảnh Y Hạ cũng đã từ trên lầu đi xuống dưới.

Mà đối với chủ đề mà Kominami Jirou và Kominami Kasumi vừa nói chuyện, anh tự nhiên nghe rõ mồn một.

Điều này khiến anh ít nhiều cũng có chút cạn lời.

Có hai người phụ huynh không đáng tin cậy như vậy, thực sự là nỗi bất hạnh của Asumi.

Ngược lại là niềm may mắn của con rể tương lai.

Y Hạ vô thức nghĩ đến, cảm thấy có chút buồn cười.

Tiểu Y Hạ, định về rồi sao.

Cũng đúng lúc này.

Kominami Kasumi chú ý thấy Y Hạ từ trên lầu đi xuống.

Đúng vậy ạ.

Thời gian cũng không còn sớm.

Cháu cần về trước ạ.

Y Hạ gật đầu nói.

Sao không ở lại ăn một bữa cơm chứ.

Cháu và Jirou vừa định chuẩn bị nấu cơm đó.

Kominami Kasumi lên tiếng giữ lại.

Cả Kominami Jirou ở bên cạnh cũng nhiệt tình giữ Y Hạ lại.

Đúng vậy.

Y Hạ, ở lại ăn một bữa cơm đi.

Kominami Jirou nói.

Lần sau đi ạ.

Y Hạ mỉm cười từ chối khéo.

Vậy được rồi.

Thấy Y Hạ không có ý định ở lại, Kominami Kasumi và Kominami Jirou bày tỏ sự tiếc nuối.

Tuy nhiên. họ cũng không miễn cưỡng Y Hạ.

Vậy có cơ hội, nhất định phải ở lại ăn một bữa cơm nhé.

Tốt nhất là trước ngày kia.

Kominami Kasumi khẽ cười nói.

Ngày nghỉ của cô ấy, chỉ đến hết ngày mốt.

Ngày kia, là thời gian tối đa cô ấy ở nhà.

Vâng.

Cháu sẽ nhớ.

Y Hạ gật đầu một cái.

Kominami Kasumi đã đưa ra thời gian cụ thể, cũng không tiện từ chối.

Dường như cũng không có lý do để từ chối.

Vậy cháu xin phép đi trước.

Sau khi quyết định thời gian, Y Hạ lại một lần nữa đưa ra lời cáo từ, liền muốn rời đi.

Kasumi, tiễn Y Hạ.

Kominami Jirou nói.

Được.

Kominami Kasumi gật đầu một cái.

Nói xong. cô liền muốn đứng dậy tiễn.

Đối mặt với sự nhiệt tình và thiện ý của Kominami Kasumi và Kominami Jirou, Y Hạ cũng không từ chối.

Để Kominami Kasumi tiễn đến cửa phòng khám bệnh xong. anh không tiếp tục để cô tiễn nữa, cứ thế đi về nhà mình.

Mấy ngày trôi qua rất nhanh.

Mấy ngày nay, Y Hạ ngoài việc ở nhà nghỉ ngơi, thì còn đi tìm Nishimiya Shoko, hoặc là giúp Asumi học bổ túc.

Trong khoảng thời gian đó, khi địa điểm học bổ túc không phải ở nhà Asumi, thì Fumino và Ogata Rizu cũng sẽ tham gia.

Điều này cũng khiến anh trải qua một cuộc sống nghỉ hè khá bận rộn.

Cho đến.

Yuigahama Yui trở về.

Cô và mẹ của Yui đã kết thúc chuyến tự túc ở nông thôn, trở về Tokyo.

Yahallo.

Vào giữa trưa, Y Hạ nghe thấy tiếng chào hỏi đã lâu không gặp của Yuigahama Yui tại hiên nhà.

Đã lâu không gặp, Yui.

Y Hạ cười chào hỏi Yuigahama Yui.

Đã lâu không gặp.

Trên thực tế, cũng chỉ là một tuần mà thôi.

Nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Đã lâu không gặp, Tiểu Hạ.

Yuigahama Yui vui cười đáp lại, vẻ mặt hớn hở.

Chỉ có điều. dường như nghĩ tới cảnh tượng lần trước Y Hạ đưa cô về, gương mặt cô hơi phiếm hồng, trông có vẻ hơi ngượng ngùng.

Vậy lần sau có cơ hội sẽ cùng nhau.

Y Hạ cười cười.

Ừm.

Yuigahama Yui vui vẻ và mong đợi gật đầu.

Vậy chờ Tiểu Hạ từ Izu trở về nha.

Yuigahama Yui chớp đôi mắt to, nói với Y Hạ.

Trong lời nói mang theo chút ý đùa giỡn.

Yuigahama Yui cũng biết một điều.

Đó chính là tiếp theo Y Hạ sẽ đến Izu để tham gia kỳ huấn luyện chung.

Trong những ngày này, khi nói chuyện phiếm với Y Hạ, anh có nhắc tới chuyện này trên Line với cô.

Cô còn có chút ngưỡng mộ.

Mặc dù Y Hạ cũng đã mời, nhưng cuối cùng cô vẫn từ chối.

Thứ nhất là vừa về nhà lại tiếp tục đi trốn cũng không hay lắm. thứ hai, Y Hạ chủ yếu vẫn là đi huấn luyện, tập huấn.

Đến lúc đó sẽ có những người không quen biết.

Cô cũng không tiện xuất hiện ở một nơi như vậy.

Tốt nhất là không tham gia vào, không quấy rầy sẽ tốt hơn.

Đương nhiên là không thành vấn đề.

Y Hạ cười cười.

Cứ quyết định vậy đi.

Hì hì Yuigahama Yui bật cười một tiếng.

Sau khi hàn huyên thêm vài câu với Y Hạ, cô ôm cún cưng Sabre rời khỏi nhà Y Hạ.

Hôm sau.

Trước cửa nhà Y Hạ.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa.

Y Hạ nhìn Thor, Kanna và Elma trước mặt, hỏi.

Hôm nay chính là thời gian khởi hành đến Izu.

Chương 196

Lần này, có ba người đi cùng.

Còn Tiểu Huệ thì cần tham gia hôn lễ của người thân.

Mashiro và Eriri thì bận vẽ manga, không thể thoát thân.

Dù có thể vẽ ở Izu nhưng dù sao cũng có chút bất tiện, nên dứt khoát quay về nhà Sawamura để sáng tác.

Còn bên Mio và Kotori thì sao.

Cả hai nhóm của họ đều có đại gia.

Một bên, mugi có thể nhờ xe nhà đưa thẳng đến Izu.

Bên kia, Maki đã nhờ gia nhân sắp xếp chuyến xe đặc biệt.

Bởi vậy, cũng không cần làm phiền Y Hạ.

Đối với Y Hạ thì càng đơn giản hơn.

Ít nhất là đối với Y Hạ.

Lần này, anh trực tiếp cưỡi Thor bay đến Izu.

Bất kể là về tốc độ hay sự tiện lợi, đều thuận tiện hơn so với mugi và Kotori.

Đã chuẩn bị xong rồi.

Nghe Y Hạ hỏi, cả Thor, Kanna và Elma đều trông như sẵn sàng xuất phát.

Vậy thì lên đường thôi.

Y Hạ cười nói.

Tiếp theo giao cho em đấy, Thor.

Y Hạ nói với Thor.

Cứ giao cho em.

Thor vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình, đảm bảo.

Vừa dứt lời, Thor lập tức biến thân thành một con cự long, xuất hiện.

Rất nhanh, Kanna và Elma cũng lần lượt biến thành hình thái cự long.

Mặc dù hình thái cự long của Elma không có cánh, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc bay.

Tốc độ của cô có lẽ còn không chậm hơn Thor và Kanna.

Hô Hít sâu một hơi.

Y Hạ linh hoạt nhảy lên, trực tiếp leo lên lưng Thor.

Sau khi tìm được một vị trí thoải mái để ngồi xuống, Y Hạ ra hiệu cho Thor cất cánh: Lên đường đi, Thor.

Tốt quá rồi.

Nghe Y Hạ nói vậy, cả Thor, Kanna và Elma đều vô cùng vui mừng.

Trước tiên mọi người cứ chọn phòng đi.

Thor, tiện thể làm quen với phòng bếp của biệt thự và xem trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn gì.

Y Hạ nói với ba người Thor.

Vâng.

Ba người Thor gật đầu.

Nói xong Elma và Kanna nóng lòng chạy lên lầu chọn phòng.

Còn Thor thì sao.

Cô ngược lại không vội giành phòng, mà theo lời Y Hạ, đi vào phòng bếp xem dụng cụ nấu ăn và nguyên liệu.

Cái đó Thor cứ nghiên cứu trước đi.

Anh sẽ đi nhà chú chào hỏi một tiếng.

Thấy Thor bắt đầu nghiên cứu, Y Hạ nói với cô.

Đã đến Izu rồi, đương nhiên cần chào hỏi người thân đang ở Izu.

Vâng.

Thor gật đầu.

Vậy anh đi trước đây.

Thông báo xong cho Thor, Y Hạ bỏ hành lý trong tay xuống, rời khỏi biệt thự.

Sau đó anh đi bộ đến nhà chú Kotegawa Toshio.

Lúc trước khi chọn biệt thự, vị trí anh chọn khá tốt.

Bởi vậy biệt thự cách nhà chú Kotegawa Toshio không quá xa, tính ra cũng chỉ khoảng mười phút đi bộ.

Hơn mười phút sau.

Y Hạ đến nhà chú Kotegawa Toshio.

Nơi đây, ngoài một căn nhà ra, còn là một cửa hàng lặn.

Y Hạ vừa định đẩy cửa vào, một luồng âm thanh ồn ào truyền ra từ bên trong.

Tiếng ồn ào này là tiếng nói cười vô tư lự, nghe có vẻ hơi say.

Trông có vẻ như có người đã uống say trong tiệm.

Y Hạ như nghĩ tới điều gì đó, khóe miệng khẽ giật.

Anh đại khái đã đoán được cảnh tượng bên trong tiệm sẽ là như thế nào.

Hô Điều chỉnh lại tâm trạng của mình, Y Hạ liền định nén lại sự cạn lời trong lòng, đẩy cửa bước vào.

Nhưng trước đó, một giọng nói lại từ phía sau anh truyền đến, thu hút sự chú ý của anh.

Y Hạ.

Nghe thấy giọng nói trong trẻo, êm tai và kèm theo cách xưng hô quen thuộc này, Y Hạ vô thức quay người lại, nhìn về phía người tới.

Sau đó anh thấy một người phụ nữ dáng người cao ráo đầy đặn, dung mạo ưa nhìn, đang mặc đồ lặn.

Chị Nanaka Y Hạ ngớ người ra một lát, rồi cười chào hỏi đối phương.

Đối phương chính là chị họ của anh, con gái lớn của chú Kotegawa Toshio Kotegawa Nanaka.

Cô ấy vừa tốt nghiệp năm nay.

Vì thích lặn biển, lại không có chí hướng và mục tiêu nào khác, nên sau khi tốt nghiệp Kotegawa Nanaka dứt khoát ở nhà phụ giúp cửa hàng lặn.

Thật sự là Y Hạ.

Kotegawa Nanaka kinh ngạc và vui mừng.

Sau khi trở về từ đáy biển, vừa lên bờ cô liền phát hiện một bóng dáng quen thuộc trước cửa nhà.

Chỉ là, cô không dám xác định thân phận của đối phương.

Bởi vậy cô thăm dò gọi tên Y Hạ để xác nhận.

Không ngờ, người đến thật sự là người em họ đang ở Tokyo Y Hạ.

Điều này khiến cô vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Chị Nanaka, đã lâu không gặp thật đấy.

Sau khi nhận ra nhau, Y Hạ và Kotegawa Nanaka cùng nhau hàn huyên.

Đúng vậy đúng là rất lâu không gặp rồi.

Kotegawa Nanaka nhìn về phía Y Hạ với ánh mắt ít nhiều có chút oán trách.

Kể từ lần cuối Y Hạ rời đi, đã hơn hai năm anh không quay về.

Mời Y Hạ đến chơi, anh cũng vì bận rộn nhiều việc mà không thể thoát thân.

Thật sự đã một thời gian khá dài không gặp Y Hạ.

Ngay cả liên lạc cũng ít đi rất nhiều so với những năm trước.

Em em Bây giờ thì không bận rộn nữa rồi.

Từ nay về sau, có thời gian rảnh em sẽ thường xuyên quay về.

Gặp Kotegawa Nanaka như vậy, Y Hạ cười khan một tiếng, lập tức nhận lỗi.

Sau đó anh còn đưa ra cam đoan.

Vậy mới đúng chứ.

Kotegawa Nanaka nghe vậy khá hài lòng.

Chị Nanaka mới từ dưới biển trở về à.

Sau một hồi hàn huyên, Y Hạ chuyển đề tài, hỏi thăm về Kotegawa Nanaka.

Nhìn bộ đồ lặn và những giọt nước đọng trên người Kotegawa Nanaka, chắc chắn cô vừa lặn biển trở về.

Đúng vậy.

Có khách đặt lịch lặn ngày mai.

Chị phải đi kiểm tra tình trạng nước biển trước.

Nếu nước biển đục, thì chỉ có thể tiếc nuối mà nói rõ với khách thôi.

Kotegawa Nanaka nói.

May mà, hôm nay tình trạng nước biển rất tốt.

Vô cùng trong xanh và trong suốt.

Ngày mai lặn biển, nói chung là không có vấn đề gì.

Kotegawa Nanaka cười nói.

Vậy thì tốt quá rồi.

Y Hạ cười cười.

Đến lúc đó, Y Hạ muốn đến, có thể đi cùng.

Cũng đã lâu rồi em chưa lặn biển đúng không.

Kotegawa Nanaka mời Y Hạ.

Đúng là rất lâu rồi em chưa lặn biển.

Nhưng mà Ngày mai thì có lẽ em có chút việc.

Lần này trở về, ngoài việc đến thăm chị Nanaka và người thân ra, còn có kỳ huấn luyện chung của câu lạc bộ và bạn bè nữa.

Cho nên, bên đó em muốn giúp đỡ xử lý trước một chút.

Y Hạ nói.

Đợi đến khi bên đó xong xuôi.

Đến lúc đó, nếu chị cũng cảm thấy hứng thú, em có thể gọi chị đi cùng Y Hạ cười nói.

Vậy thì tốt quá rồi.

Kotegawa Nanaka cười nói.

Sau khi hàn huyên thêm vài câu, Kotegawa Nanaka cũng không tiếp tục nói gì nữa.